

Bạo vương liệt phi

Contents

Bạo vương liệt phi	2
1. Chương 001 - 002 - 003 - 004 - 005	2
2. Chương 006 - 007 - 008 - 009 - 010 - 011	7
3. Chương 012 - 013 - 014 - 015 - 016 - 017	14
4. Chương 018 - 019 - 020 - 021 - 022 - 023	20
5. Chương 024 - 025 - 026 - 027 - 028 - 029	25
6. Chương 030 - 031 - 032 - 033 - 034 - 035 - 036	32
7. Chương 037 - 038 - 039 - 040 - 041 - 042	38
8. Chương 043 - 044 - 045 - 046 - 047 - 048	44
9. Chương 049 - 050 - 051 - 052 - 053 - 054	50
10. Chương 055 - 056 - 057 - 058 - 059 - 060	56
11. Chương 061 - 062 - 063 - 064 - 065 - 066	62
12. Chương 067 - 068 - 069	68
13. Chương 070 - 071 - 072	74
14. Chương 073 - 074 - 075 - 076	80
15. Chương 077 - 078 - 079 - 080	87
16. Chương 081 - 082 - 083 - 084	94
17. Chương 085 - 086 - 087 - 088	101
18. Chương 089 - 090 - 091 - 092	109
19. Chương 093 - 094 - 095 - 096	116
20. Chương 097 - 098 - 099 - 100	123
21. Chương 101 - 102 - 103 - 104	130
22. Chương 105 - 106 - 107	138
23. Chương 108 - 109 - 110	143
24. Chương 111 - 112 - 113 - 114	149
25. Chương 115 - 116 - 117 - 118	156
26. Chương 119 - 120	164
27. Chương 121 - 122	170
28. Chương 123 - 124 - 125	177
29. Chương 126 - 127	184
30. Chương 128 - 129 - 130	189
31. Chương 131 - 132 - 133 - 134	195
32. Chương 135 - 136 - 137	202
33. Chương 138 - 139 - 140	208
34. Chương 141 - 142 - 143 - 144	213
35. Chương 145 - 146 - 147 - 148 - 149	219
36. Chương 150 - 151 - 152 - 153 - 154	225
37. Chương 155 - 156 - 157 - 158 - 159	231
38. Chương 160 - 161 - 162 - 163 - 164	236
39. Chương 165 - 166 - 167	243
40. Chương 168 - 169 - 170	249
41. Chương 171 - 172 - 173	255

42. Chương 174 - 175 - 176	261
43. Chương 177 - 178 - 179 - 180	267
44. Chương 181 - 182 - 183	275
45. Chương 184 - 185 - 186	282
46. Chương 187 - 188 - 189 - 190	288
47. Chương 191 - 192	295
48. Chương 193	303
49. Chương 194 (hết)	305

Bạo vương liệt phi

Giới thiệu

Văn án Nàng, tuy cơ thể yếu đuối, mong manh nhưng lại thanh khiết, thông minh. Vì thành toàn ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-vuong-liet-phi>

1. Chương 001 - 002 - 003 - 004 - 005

Chương 001 – U Linh Vương

Biên giới hoang vắng chỉ có tiếng xào xạc do gió lạnh thổi qua...

Tại nơi hẻo lánh, thê lương ấy đã xảy ra một cảnh tượng đặc biệt...

Trên mặt đất bằng phẳng liên tục phập phồng tiếng bước chân, những người quen thuộc với vùng đất nơi này đều biết nơi đây chôn vùi rất nhiều nhiệt huyết và sinh mạng của biết bao nhiêu binh sĩ, xung quanh vùng đất không có lấy một cành cây ngọn cỏ nhưng lại nở một loài hoa trông vô cùng quái dị, nhìn xa xa giống như một tấm thảm trải đầy máu chỉ dẫn linh hồn của những người chết trận đi về hướng âm u địa ngục, cái loại cảm giác này làm cho người ta không rét mà run.

Nơi đó dân chúng đều gọi là nó hoa người chết bởi vì nó đơn độc bên cạnh các phần mộ, nhưng ở miền cực lạc nó có tên nghe rất hay rất kiêu, gọi là hoa Châu Sa nhưng người bản địa còn gọi một cái tên vang dội là hoa U Linh.

Chuyện xưa kể rằng, hắc chính là người khiến kẻ khác nghe thấy tiếng đã sợ mất mật — U Linh Vương.

Khói thuốc súng cuộn cuộn, tiếng trống trận vang lên như sấm, đao kiếm lóe sáng, tư thế hùng hồn, tường đổ máu rơi, thi thể nằm chồng chất khắp nơi, máu chảy thành sông. Chiến trường trước mắt thật tàn khốc và đầm máu.

“Giết.” Trong tiếng la “giết”, ánh mắt binh lính hằn tia máu, cả người đều dính máu, ngay cả bọn họ cũng không phân biệt được đó là máu của bản thân hay máu của kẻ thù. Ở trên chiến trường này, không phải

người chết thì là ta chết, cho nên mỗi người đều phải dốc hết toàn lực để ứng phó, ai cũng hy vọng có thể giữ lại tính mạng của mình.

“Tiến lên.” Tiếng la rung trời, giọng nói chém giết đã bao phủ tất cả mọi nơi, đao kiếm trường thương không ngừng được giơ lên...

Tại đây có một tướng quân cười trên chiến mã, đội mũ sắt, mặc áo giáp, lộ ra chòm râu đã hoa râu, nhưng điểm đặc biệt nhất, hấp dẫn sự chú ý của người khác chính là vị lão tướng này tuy tuổi đã cao nhưng thân thủ và đao pháp vô cùng linh hoạt, hung ác không hề thua kém người trẻ tuổi.

Một người nam nhân toàn thân áo trắng, cầm trong tay một thanh bảo kiếm chói lọi, trên mặt lại đeo một cái mặt nạ màu trắng, phía trên mặt nạ có một đóa hoa màu đỏ được dùng máu vẽ nên, mọi người đều nhận ra đóa hoa ấy chính là hoa U Linh.

Sau khi giao đấu mấy chục hiệp, lão tướng quân dường như đã có chút lực bất tòng tâm, xuất chiêu có phần hơi chậm chạp, hơi thở mệt nhọc đứt quãng.

“Cha, người thế nào rồi?” Vị phó tướng trẻ tuổi đứng ở bên cạnh, vẻ mặt có chút lo lắng, nhìn ông hỏi.

“Dương Nhi, tập trung ứng chiến, không cần lo cho ta.” Lão tướng quân bình tĩnh ra lệnh, ông biết trên chiến trường chỉ cần một khắc sơ suất cũng sẽ mất mạng.

“Tiểu tử, muốn đi hỗ trợ sao? Trước tiên hãy bước qua xác của ta.” Một người nam nhân trung niên cười lớn, xuống tay không chút lưu tình.

Nam nhân mang mặc nạ đột nhiên dừng tay, ánh mắt lạnh lùng sắc bén khiến người ta sợ hãi bắn về phía ông: “Vân Hồ, bốn vương luôn luôn kính trọng thái độ làm người của ngươi, nếu ngươi chấp nhận đầu hàng, thế chết trung thành với bốn vương, bốn vương có thể tha cho ngươi một con đường sống.”

“Ha ha ha ha.” Vân Hồ lão tướng quân đột nhiên cười ha hả. “Dù có chết trên sa trường ta vẫn mỉm cười, xưa nay chinh chiến có được mấy người trở về, hôm nay đã đến đây rồi thì ta cũng không nghĩ sẽ còn sống trở về. U Linh Vương, ta nói cho ngươi biết, ta sinh ra là người của Đại Vân thì chết cũng là ma của Đại Vân.”

“Nếu ngươi đã khẳng khái không tính ngạo như vậy thì đừng trách bốn vương.” Ánh mắt U Linh Vương đột nhiên trở nên lạnh lẽo giống như hàn băng ngàn năm, chỉ cần hắt liếc mắt một cái đã khiến cho trong lòng người ta cảm thấy sợ hãi, luồng hàn ý kia từ từ tích lại trên bảo kiếm sáng chói của hắn.

Chương 002 – Chiến trường đẫm máu trong >

“Cha, cẩn thận.” Vân Dương một mặt ứng chiến một mặt quan tâm cha, cho dù cha có kinh nghiệm chinh chiến sa trường nhiều năm nhưng bây giờ tuổi tác đã cao, hắn vừa phân tâm một chút đã bị kẻ thù nhân cơ hội đâm một đao phía sau lưng, trên lưng hiện ra một vết thương lớn, máu chảy đầm đìa.

“Dương Nhi, đi đi.” Vân lão tướng quân lo lắng phân phó, với kinh nghiệm chiến trường nhiều năm, thực tế rõ ràng đã nói cho ông biết, bọn họ đã thua, ông không nghĩ sẽ hi sinh tính mạng của con trai, sau này nó còn phải duy trì hương hỏa cho Vân gia.

“Cha, con không đi.” Vân Dương hô to, trước ngực lại bị trúng thêm một đao, cả người dính đầy máu, đứng chôn chân tại chỗ, đã không còn năng lực phản kháng.

Vân lão tướng quân thật sự nóng giận, vội vàng lớn tiếng ra lệnh cho người bên cạnh: “Lý phó tướng, giúp đỡ Vân phó tướng rời khỏi nơi này.”

“Nhưng còn Tướng quân thì sao?” Lý phó tướng khó xử nhìn ông.

“Không cần lo cho ta, đi mau. Đây là mệnh lệnh.” Vân lão tướng quân cất giọng mệnh lệnh.

“Vâng, mặt tướng tuân lệnh.” Hắn công Vân phó tướng cả người đầy máu trên lưng, nhìn thoáng qua chiến trường đẫm máu vẫn còn lại lão tướng quân hăng hái chiến đấu, trong lòng đau đớn chạy ra khỏi vòng vây.

Vân lão tướng quân quay người lại, liền thấy mũi kiếm chĩa về phía trái tim mình.

“Vân Hồ, người chinh chiến cả đời, hiện tại lại thua trong tay thuộc hạ của ta, có phải cảm thấy không phục hay không? Bây giờ ta cho người thêm một cơ hội nữa, đầu hàng hay không đầu hàng.” Trong mắt U Linh Vương tỏa ra hàn khí hung ác cùng lạnh khốc.

“U Linh Vương, lão phu không có gì không phục, người xưa có câu anh hùng xuất thiếu niên, lão phu đã già rồi, cũng đến lúc phải chết, ra tay đi.” Vân lão tướng quân mặt không đổi sắc, nhìn hắc, hắc vẫn đứng yên ở nơi đó không nhúc nhích. Ông đã sớm biết hôm nay mình nhất định phải chết.

“Tướng quân...” Tất cả binh lính của Vân triều đều nhìn về phía ông, buông binh khí trong tay xuống.

“Vương. Vương.” Binh sĩ Long triều vui mừng hoan hô.

“Muốn chết thì ta đây sẽ cho người toại nguyện.” Ánh mắt U Linh Vương tràn đầy phần nộ nhìn ông, thanh kiếm trong tay đột nhiên rút về rồi lại đâm tới.

“Cha...” Vân Dương cố sức mở to mắt đúng lúc nhìn thấy tình cảnh trước mắt liền hôn mê bất tỉnh.

Phủ tướng quân.

Nằm trên ghế của tiểu viện yên tĩnh là một nữ tử với thể chất suy nhược, trong tay cầm một quyển sách, đang nằm ở nơi đó, im lặng đọc sách.

“Tiểu thư, người lại nằm trong sân đọc sách, thật là không biết yêu quý thân thể của mình, để nô tỳ đi tìm người trở về phòng.” Một nha hoàn dung mạo thanh tú đi tới, giọng nói dường như đang nén giận. “Tiểu Thanh, không có việc gì đâu. Bây giờ thân thể của ta đã được thần y điều trị rất tốt, hơn nữa cứ mãi nằm yên một chỗ không nhúc nhích thì sẽ sinh bệnh. Người xem, ta bây giờ không phải rất khỏe mạnh sao?” Nữ tử hơi ngẩng đầu lên, cười nói.

“Dù vậy cũng không được, trước khi lão gia đi đã hạ lệnh cho nô tỳ phải chăm sóc cho tiểu thư thật tốt.” Nha hoàn tên Tiểu Thanh đi đến nâng nạng dậy.

“Thôi được. Ta đi vào không phải được rồi sao. Thật không biết người là tiểu thư hay ta là tiểu thư, giúp ta mang sách đi cất trước đi.” Giọng nói của nữ tử mang đầy ủy khuất, cầm quyển sách trong tay giao cho nàng. “Tiểu thư, người lại xem sách binh pháp à, sách này buồn chán như vậy, không hiểu tại sao người lại xem mê mẩn đến thế?” Tiểu Thanh thật sự không hiểu, tiểu thư nhà người ta, thêu thùa, cầm kỳ thi họa tất cả đều tinh thông. Còn tiểu thư nhà mình chỉ cảm thấy có hứng thú với sách binh pháp, từ nhỏ đến lớn không biết đã đọc qua hết bao nhiêu quyển.

Chương 003 – Hòa thân 1

“Nha đầu nhà người, người chưa từng thấy qua làm sao biết những thứ đó buồn chán?” Nữ tử cười trước sự hiểu biết nông cạn của nàng, nàng làm sao biết trong sách này biến hóa kỳ diệu đến thế nào.

“Phải, nô tỳ không hiểu, nhưng mà nô tỳ cảm thấy kỳ quái, có ai để cho nữ nhân như tiểu thư làm tướng quân đâu? Không biết chừng sau này đại Vân Triều của chúng ta sẽ xuất hiện một vị nữ tướng quân, Vân Yên tướng quân.” Ánh mắt Tiểu Thanh mơ màng tỏa sáng.

“Đừng nghịch ngợm nữa, mau giúp ta mang sách cất đi.” Vân Yên mỉm cười phân phó. “Vâng, tiểu thư.” Tiểu Thanh bất đắc dĩ lắc đầu, tiểu thư xem những quyển sách này còn quan trọng hơn sinh mạng của chính mình.

Vân Yên nghĩ đến những lời nói vừa rồi của Tiểu Thanh, nha hoàn này làm sao biết nàng có một mong ước đó chính là có một ngày nàng có thể cùng với cha tham gia chiến trường, nhưng mà... Sắc mặt nàng trong nháy mắt trở nên ảm đạm, hiện tại bản thân trong bụng không chứa đầy kinh luân. (Kinh luân là sự khéo léo sắp đặt và sửa sang các việc chánh trị trong nước được trật tự, ổn định và phát triển tốt đẹp)

Cơ thể mất hết sinh khí, cực kỳ nhu nhược, lúc nào cũng phải chần chừ lo lắng chuyện sinh tử, có thể nói nhiều thế này đã là quá may mắn, cũng do cha đã tìm được một thể ngoại thần y chữa trị cho nàng, lại còn được Hoàng Thượng ban cho các dược liệu trân quý mới có thể bảo toàn tính mạng. Ngay cả ra phủ du ngoạn cũng đã là một vấn đề lớn huống chi là tham gia chiến trường, nàng hoàn toàn không dám nghĩ tới.

Bỗng nhiên trong lòng không khỏi lo lắng, cha và ca ca đã đi ba tháng, lúc này không biết tình hình chiến sự thế nào rồi?

Ô ô ô. Đột nhiên một loạt tiếng than khóc từ bên ngoài truyền đến, khi nàng còn chưa kịp hiểu đã xảy ra chuyện gì đã thấy một thân ảnh hướng về phía nàng nhào tới.

“Tiểu thư, cẩn thận.” Tiểu Thanh từ trong phòng đi ra, nhìn thấy liền sợ hãi hô to, vội vàng đỡ lấy tiểu thư, sau đó mới mở miệng muốn răn dạy người chạy tới, nhưng khi thấy rõ người đó là ai liền cung kính hành lễ:

“Nô tỳ tham kiến Vân La công chúa.”

Lúc này Vân Yên cũng mới nhìn rõ người đang đứng trước mặt mình, một thân cẩm phục đẹp đẽ, quý phái nhưng lại đang khóc bù lu bù loa khiến cho người ta kinh ngạc, nàng hỏi: “Vân La, muội làm sao vậy? Ai khi dễ muội?”

“Yên tỷ tỷ, muội không muốn sống nữa, muội muốn chết, ngoại trừ Hoàng đế ca ca ra còn ai dám khi dễ muội.” Vân La công chúa túm lấy ống tay áo của nàng, khóc rống lên.

“Ha ha.” Nữ tử cười khê một chút, dùng khăn tay lau nước mắt cho nàng “Được rồi, đừng náo loạn nữa, ai mà chẳng biết muội là muội muội bảo bối mà Hoàng đế ca ca yêu thương nhất, sao người có thể khi dễ muội? Có phải muội đã gây ra họa gì hay không?”

“Yên tỷ tỷ, lần này là thật đó.” Vân La công chúa ngược hai tròng mắt đầm lệ nhìn nàng.

Vân Yên nhất thời run sợ khi nhìn thấy vẻ mặt thương tâm như thế của nàng, dường như là đã thật sự xảy ra chuyện gì, liền vội vàng hỏi: “Rốt cuộc sao lại thế này? Muội mau nói cho rõ ràng.”

“Muội...” Vân La công chúa nhìn nàng, đột nhiên lại trở nên ấp úng.

“Muội cái gì mà muội? Mau nói đi.” Vân Yên nóng nảy thúc giục, từ trước tới nay Vân La luôn là người nhanh nhẹn nhanh miệng bây giờ lại nói ấp úng quanh co nhất định là tình thế nghiêm trọng.

“Hoàng đế ca ca đồng ý gả muội cho tên giết người không chớp mắt, tàn bạo bất nhân — U Linh Vương.” Lúc này Vân La công chúa mới nói một hơi, vừa nói vừa khóc: “Như vậy chẳng khác gì bắt muội đi tìm chết, muội không muốn lấy chồng.”

“Gả cho U Linh Vương?” Nữ tử sững sốt một chút, thân thể đột nhiên lay động, lấy tay day day cái trán. “Tiểu thư, người làm sao vậy?” Tiểu Thanh hoảng sợ hô to, vội vàng đỡ lấy nàng.

“Yên tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?” Vân La công chúa cũng vội vàng đỡ lấy nàng.

“Vân La Hoàng Thượng muốn gả muội cho U Linh Vương, thì phải là hòa thân, nếu là hòa thân thì có phải đã nói lên chúng ta chiến bại hay không?” Nữ tử nói thì thào, đột nhiên nắm lấy tay nàng, kích động hỏi: “Vân La, muội mau nói cho ta biết, cha ta đâu? Ca ca ta đâu? Bọn họ ra sao rồi?”

Chương 004 – Hòa thân 2

“Yên tỷ tỷ, muội không biết.” Vân La công chúa sợ hãi muốn rút tay về, không dám nhìn thẳng vào mắt nàng, tự mình làm sao có thể nói với nàng, quân tình cấp báo nói Vân Hổ lão tướng quân đã tử trận sa trường, bản thân Vân Dương cũng bị trọng thương.

“Vân La, muội nhất định biết, nhìn thẳng vào mắt ta, nói cho ta biết.” Vân Yên nắm lấy bả vai của nàng, ép buộc nàng nhìn thẳng vào mình, cả hai từ nhỏ chơi đùa cùng nhau, nên tính cách của nàng, Vân Yên hiểu rất rõ, nàng sẽ không nói dối.

“Muội... Yên tỷ tỷ, muội thật sự không biết. Muội vô tình nghe Hoàng đế ca ca nói muốn gả muội cho U Linh Vương, muội liền bỏ chạy ra ngoài. Có lẽ là giảng hòa nên mới muốn uội đi hòa thân.” Vân La cắn môi nói dối, không phải nàng không muốn nói mà là không dám nói cho tỷ tỷ biết sự thật.

Vân Yên bình tĩnh nhìn nàng một hồi, đột nhiên buông nàng ra, chạy về phía cửa.

“Tiểu thư, người muốn đi đâu? Chậm một chút, bảo trọng thân thể.” Tiểu Thanh vội vàng đuổi theo, đỡ lấy nàng đang thở gấp không thôi.

“Ta muốn vào cung. Ta muốn gặp Hoàng Thượng. Tiểu Thanh, mau sai người chuẩn bị xe ngựa cho ta.” Vân Yên rưng rưng nước mắt phân phó, nàng nhất định phải biết cha và ca ca rốt cuộc thế nào rồi, còn sống hay đã chết?

“Vâng, tiểu thư.” Tiểu Thanh cuống quýt chạy vội ra ngoài, nàng cũng lo lắng cho an nguy của lão gia và thiếu gia.

“Yên tỷ tỷ, muội không muốn trở về, muội không muốn gả cho tên U Linh Vương kia, muội không muốn chết.” Vân La lui lại phía sau vài bước, khó khăn lắm mới trốn thoát được đến đây, nàng sợ phải trở về.

Lúc này Vân Yên mới chợt nhớ đến chuyện của nàng, vội vàng trấn an nàng: “Vân La, muội đừng sợ, nhất định sẽ có cách.”

“Yên tỷ tỷ, tỷ phải giúp muội, tỷ có biết muội thích Dương ca ca không? Muội phải đợi huynh ấy trở về.” Vân La vừa khóc vừa cầm lấy tay nàng.

Lúc này Vân Yên mới dừng bước, nhìn nàng hỏi: “Vân La, muội thật sự thích ca ca ta sao?” Tuy rằng biết nàng đối với ca ca có hảo cảm nhưng thật không ngờ nàng sẽ vì ca ca mà cự tuyệt hôn lễ này.

“Ừ.” Vân La ra sức gật đầu “Yên tỷ tỷ, tỷ xem này, đây là do Dương ca ca trước khi ra trận đã tặng uội, muốn muội chờ huynh ấy trở về, sau đó huynh ấy sẽ hướng Hoàng Thượng cầu thân.” Nàng nói xong liền lấy trong ngực ra một miếng ngọc bội.

Ngọc bội này Vân Yên rất quen thuộc bởi vì chính nàng cũng có một cái giống hệt như vậy, đó là do mẫu thân trước khi mất đã để lại cho nàng và ca ca. Nàng cũng biết ca ca đối với Vân La là thật lòng.

“Yên tỷ tỷ, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” Vân La vừa khóc vừa nói, nàng hoàn toàn không có biện pháp bởi vì nàng hiểu được, nàng là công chúa và hòa thân là sứ mệnh của nàng.

“Vân La, đừng khóc nữa, cùng tỷ tiến cung.” Vân Yên giữ chặt nàng, hiện tại an nguy của cha và ca ca là quan trọng nhất.

“Không. Muội không đi, muội mà ra ngoài nhất đi sẽ bị bắt ngay.” Vân La vừa khóc vừa giãy ra khỏi tay nàng.

Vân Yên thấy nàng nhất định không chịu đi, đành phải nói: “Vây muội cứ ở trong phòng tỷ, chờ tỷ quay lại.”

“Được, muội chờ tỷ.” Vân La rưng rưng nước mắt gật đầu.

Nhưng nàng không nghĩ tới, bóng dáng của Vân Yên vừa biến mất ở cửa thì thị vệ lập tức tiến vào thỉnh nàng hồi cung, nàng có chết cũng không chịu đi thì cảm giác có người ở sau lưng, đánh nàng ngất xỉu.

Chương 005 – Hòa thân 3

“Thần nữ tham kiến Hoàng Thượng.” Vân Yên để cho Tiểu Thanh cùng nàng tiến cung, thấy Hoàng Thượng liền vội vàng quỳ xuống đất hành lễ.

“Đứng lên đi.” Hoàng Thượng trẻ tuổi anh tuấn nhưng nét mặt lại ưu sầu, phát tay nói.

“Hoàng Thượng, thần nữ chỉ muốn biết cha và huynh trưởng hiện tại thế nào?” Vân Yên ngẩng đầu lên nhưng vẫn chưa đứng dậy.p>

“Vân La không có nói cho người biết sao?” Hoàng Thượng nhíu mày nhìn nàng một chút.

“Không có.” Nàng lắc đầu.

“Aiiii.” Hoàng Thượng thở dài, hẳn biết Vân La sợ sức khỏe nàng không tốt, sẽ không chịu nổi đả kích này cho nên mới không dám nói.

Một tiếng thở dài làm cho tim của Vân Yên se thắt lại, nàng vội vàng hành lễ nói: “Hoàng Thượng, xin người hãy nói cho thần nữ biết sự thật, cho dù là tin tức gì ta đều có thể tiếp nhận.”

Hoàng Thượng nhìn nàng, trầm tư một chút sau đó mới nói: “Được rồi, có thể giấu được một lúc không thể giấu được cả đời, và lại sớm muộn gì người cũng biết, nói sớm hay muộn cũng đâu có gì khác nhau. Vân lão tướng quân tử trận sa trường, bản thân Vân Dương thì bị trọng thương. Vân triều thảm bại.”

“Cái gì?” Thân hình Vân Yên đột nhiên cứng ngắc, bên tai nàng chỉ còn nghe thấy vài chữ tử trận sa trường, bản thân bị trọng thương thì thân hình đã mềm nhũn, trước mắt tối sầm cảm giác chính mình không thể thở được, thân thể gục xuống.

“Tiểu thư.” Tiểu Thanh hét lên một tiếng kinh hãi, vội vàng chạy tới đỡ lấy nàng, tìm trong người của nàng để lấy ra bình thuốc.

Hoàng Thượng cũng hoảng hốt, cuống quýt ra lệnh: “Mau truyền ngự y.”

“Vâng, Hoàng Thượng.” Thái giám đứng ở một bên vội vàng chạy ra khỏi cung điện.

Tiểu Thanh nhanh chóng tìm được bình thuốc, lấy ra một viên thuốc nhét vào trong miệng của nàng, sau đó hô lên: “Nước, nước.”

“Nước đây.” Cung nữ vội vàng đem đến một ly nước, Tiểu Thanh chậm rãi đút nước cho nàng, giúp nàng nuốt viên thuốc xuống, cũng may là thần y đã bào chế và tặng cho tiểu thư viên thuốc bảo mệnh để sẵn trong người, đề phòng trường hợp không may có thể xảy ra.

Một lúc lâu sau Vân Yên mới từ từ mở mắt tỉnh lại, lúc này nước mắt mới rơi như mưa.

“Tiểu Thanh, dịu tiểu thư của ngươi về phủ nghỉ ngơi, chăm sóc nàng thật tốt.” Hoàng Thượng cất giọng mệnh lệnh, thật ra chính hắn càng thương tâm hơn so với nàng, Vân lão tướng quân qua đời nàng chính là mất đi một người thân mà hắn thì mất đi một đại tướng quân, Vân triều mất đi một trụ cột vững chắc, hắn cũng như mất đi một nửa giang sơn. “Vâng, nô tỳ tuân mệnh.” Tiểu Thanh đứng dậy, chậm rãi nâng tiểu thư lúc này vẫn đang thương tâm, lệ rơi đầm đìa, vừa định lui ra ngoài.

Vân La công chúa liền từ bên ngoài chạy vào, trong tay còn cầm một con dao nhỏ đặt ngay trên cổ, đứng ở trong điện, ánh mắt oán hận nhìn Hoàng Thượng đang ngồi ở phía trên, uy hiếp nói: “Hoàng huynh, muội không lấy chồng, nếu huynh ép buộc muội, muội chết cho huynh xem.”

“Công chúa, xin dừng...” Thái giám cùng cung nữ ở bên cạnh hoảng sợ kêu lên, không dám bước tới gần.

“To gan, ngươi làm vậy còn ra thể thống gì? Ngươi cho là Hoàng huynh muốn gả ngươi đi sao? Ngươi là Công chúa của Vân triều thì phải vì dân chúng Vân triều, dù muốn hay không ngươi cũng phải lấy chồng, đây là trách nhiệm của ngươi, cho dù chết cũng không giải quyết được vấn đề.” Hoàng Thượng rống giận, vỗ mạnh vào long ỷ. Tại sao nàng lại không hiểu chuyện như vậy?

“Được! Muội đây sẽ chết cho huynh xem.” Vân La công chúa nước mắt không ngừng tuôn rơi, nàng không hiểu hoàng huynh mặc dù biết rất rõ sao vẫn nhấn tâm để cho nàng đi vào chỗ chết, dao nhỏ trong tay được nàng dùng một chút lực ấn xuống.

“Khoan đã, Công chúa.” Lúc này Vân Yên mới từ trong bi thương tỉnh táo lại một chút, giữ chặt tay nàng, nhìn Hoàng Thượng nói một cách rõ ràng: “Ta đi thay.”

2. Chương 006 - 007 - 008 - 009 - 010 - 011

Chương 006 – Xuất giá thay 1

Nàng nói cái gì? Tất cả mọi người đều khiếp sợ nhìn về phía nàng, nàng có phải điên rồi hay không? Nàng muốn xuất giá thay, nàng dựa vào cái gì để xuất giá thay?

“Tiểu thư, người đang nói gì vậy? Người không phải là bị bệnh đó chứ?” Tiểu Thanh bị nàng dọa đến sợ hãi, vội vàng lấy tay sờ vào trán nàng, người đó chính là U Linh Vương, công chúa trốn còn không kịp mà nàng lại muốn gả cho hắn, nhất định là hồ đồ rồi.

“Yên tỷ tỷ, tỷ có biết tỷ đang nói cái gì không?” Vân La công chúa không thể tin được nhìn nàng chăm chăm, nàng chắc chắn là thương tâm quá độ nên không biết bản thân đang nói cái gì?

Hoàng Thượng cũng không nói được lời nào, ánh mắt chăm chú nhìn nàng hơn nửa ngày mới mở miệng nói: “Ta hiểu rõ tâm ý của ngươi, Cô vương cũng không muốn Vân La xuất giá nhưng thật sự là không còn cách nào khác, Vân triều chiến bại nên hàng năm phải tiến cống cho Long triều, cầu thân chính là một thủ đoạn để duy trì hòa bình, U Linh Vương đã nói nếu Cô vương không cho Vân La xuất giá, thì phải biết hậu quả sau này sẽ như thế nào? Nhất định là lại thêm một trận chiến tranh, cho nên vì Vân triều vì dân chúng, Vân La phải xuất giá, đây là số mạng của nàng.”

“Không, hoàng huynh. Muội không thể xuất giá, muội thích Vân Dương, muội phải đợi huynh ấy.” Vân La quỳ xuống khóc lóc.

“Vân La, không phải hoàng huynh nhẫn tâm, nếu là trước kia hoàng huynh nhất định sẽ chiều theo ý muội, nhưng bây giờ không giống như trước đây, chuyện này liên quan đến an nguy của cả Vân triều, chúng ta sinh ra trong dòng dõi đế vương cũng có nỗi khổ bất đắc dĩ của đế vương, mà muội lại là Công chúa của Vân triều cho nên chỉ có thể hi sinh hạnh phúc của chính mình để đổi lấy hạnh phúc của dân chúng Vân triều, nếu muội nhẫn tâm nhìn thấy dân chúng gặp tai ương, nhìn thấy hoàng huynh bị bắt làm tù nhân thì muội cứ cự tuyệt hôn sự này, hoàng huynh không ép muội, uội tự mình quyết định.” Hoàng Thượng nhắm mắt lại, hắn làm sao không cảm thấy đau khổ chứ.

“Muội...” Vân La lập tức ngã ngồi trên mặt đất, tại sao lại trở nên như vậy? Tại sao lại muốn nàng gánh vác trách nhiệm trầm trọng như vậy trên lưng chứ, tại sao lại muốn nàng lựa chọn như vậy, nàng cũng chỉ là một nữ nhi mà thôi.

Vân Yên vẫn nghiêm túc nói tiếp: “Hoàng Thượng, ta phải thay Vân La xuất giá.”

“Tại sao?” Ánh mắt Hoàng Thượng đảo nhanh một chút, không biết vì sao nàng lại nói những lời này.

Vân La cũng nghi hoặc khó hiểu nhìn nàng, chẳng lẽ nàng làm vậy là vì muốn thành toàn chính mình và Dương?

Vân Yên nhìn cung nữ và thái giám đang đứng bốn phía, Hoàng Thượng hiểu ý liền hạ lệnh: “Tất cả các người lui xuống.”

“Vâng, nô tài cáo lui.” Thái giám và cung nữ đều lui ra ngoài.

Lúc này Vân Yên mới quỳ trên mặt đất, dập đầu nói: “Thần nữ xin Hoàng Thượng thứ tội.”

“Ngươi có tội gì?” Hoàng Thượng khó hiểu.

“Thần nữ không phải là vì chính mình mà là vì huynh trưởng mà xin tội, thỉnh Hoàng Thượng nể tình Vân gia đã cống hiến cho quốc gia nhiều năm mà tha tội cho huynh trưởng.” Vân Yên thỉnh cầu, trước hết nàng phải xin một đạo thánh chỉ miễn tử.

Vân La và Tiểu Thanh đứng ở một bên cau mày, thiếu gia phạm lỗi khi nào? Dương đã phạm lỗi gì, tại sao nàng lại không biết vậy?

“Được. Cô vương đồng ý, người đứng lên trả lời, tại sao người phải thay Vân La xuất giá?” Hoàng Thượng không hề nghĩ ngợi liền đồng ý, Vân lão tướng quân đã chết trên sa trường, bản thân Vân Dương lại bị trọng thương, nếu có phạm lỗi gì, đều có thể miễn.

“Tạ ơn Hoàng Thượng.” Vân Yên để cho Tiểu Thanh nâng nàng dậy, sau đó mới nói từng chữ từng chữ thật rõ ràng: “Sở dĩ ta phải thay nàng xuất giá là bởi vì Vân La công chúa đã không còn thân hoàn bích (Không còn trong trắng). Những lời nói sau cùng được đặc biệt nhấn mạnh.

Chương 007 – Xuất giá thay 2

Vân La nuốt một ngụm lãnh khí, lấy tay che miệng, ánh mắt trợn to, giật mình nhìn nàng, Yên tỷ tỷ lại còn nói mình không không còn thân hoàn bích, tại sao tỷ tỷ lại vu oan ỉnh? Minh và Dương rõ ràng là trong sạch, tỷ tỷ cũng biết nói như vậy thì hậu quả sẽ nghiêm trọng đến mức nào mà.

Tiểu Thanh cũng kinh ngạc mở to miệng, thiếu gia và công chúa đã xảy ra chuyện đó khi nào? Ngay cả công chính tiểu thư cũng chưa từng bước ra thì làm sao biết được?

“Vân La, lời nàng nói có phải là sự thật không?” Vẻ mặt Hoàng Thượng tái xanh vì tức giận.

“Muội... muội...” Vân La chần chừ, liếc nhìn Vân Yên.

Vẻ mặt Vân Yên vẫn thật tự nhiên, mắt nhìn chăm chăm nàng, chỉ nói một câu: “Công chúa, vì người và huynh trưởng của ta, người nên nói ra chi tiết của sự việc.”

Vì mình và Dương? Vân La lập tức hiểu được, tỷ tỷ là vì nàng, vì thành toàn cho nàng, nhưng nàng làm sao có thể trở mặt nhìn tỷ tỷ đi vào chỗ chết, nước mắt lập tức dâng lên trong hốc mắt, gắt gao cầm lấy tay Vân Yên, không biết phải làm sao trả lời hoàng huynh.

“Công chúa, huynh ấy nhất định sẽ trở về, đừng quên hai người đã từng thề hẹn.” Vân Yên biết nàng hiểu được, cũng biết trong lòng nàng đang suy nghĩ cái gì? Nên nhẹ nhàng nhắc nhở bên tai nàng.

“Vân La, muội nói mau, rốt cuộc là như thế nào?” Cả người Hoàng Thượng đều tản ra tức giận, hận không thể lập tức giết chết nàng.

Lúc này nàng mới quay người lại, quỳ xuống: “Hoàng huynh, thật xin lỗi, Vân La đã không còn thân hoàn bích.” Trong mắt nước mắt lại từng giọt từng giọt rơi xuống, vì chính mình cũng vì Yên tỷ tỷ.

“Đáng chết.” Hoàng Thượng gạt đổ chén trà ở bên cạnh, siết chặt nắm tay.

Lúc này Vân Yên mới quỳ xuống.

“Hoàng Thượng xin bớt giận, sự việc đã đến nông nỗi này, xin nghe thần nữ nói một câu, U Linh Vương muốn hòa thân với Vân triều không phải để giảng hòa sao? Lại cũng không có nói người đó nhất định là Vân La công chúa. Vậy cứ phong ta làm công chúa, ta đi cũng không xem như lừa gạt.”

“Nhưng nếu chẳng may hấn điều tra ra, cho rằng chúng ta lừa gạt thì làm sao bây giờ?” Hoàng Thượng chất vấn, nàng nghĩ quá đơn giản đi.

“Nhưng hiện tại Vân La công chúa đã không còn thân hoàn bích, nếu cứ như vậy mà xuất giá chẳng phải là vũ nhục hấn sao, huống chi ta cũng còn con gái của Tướng quân, thân phận cũng không thấp.” Vân Yên chậm rãi nói, kỳ thật lúc trên đường tiến cung nàng đã nghĩ tới chuyện xuất giá thay, huống chi hiện tại cha đã mất, nàng nên vì ca ca làm một chút chuyện coi như nàng sống còn có chút ý nghĩa.

Hoàng Thượng nhìn nàng chăm chăm, trầm tư thật lâu, tức giận trên mặt mới từ từ tan đi, bất đắc dĩ nói: “Sự việc đã đến nông nỗi này Cô vương còn có thể làm gì bây giờ? Dù có giết Vân La cũng vô ích, đồng ý cũng phải đồng ý mà không đồng ý cũng phải đồng ý, thôi thì cứ phó mặc cho số phận.”

“Vân Yên tiếp chỉ, từ hôm nay trở đi người chính là nghĩa muội của Cô vương, Vân Yên công chúa.”

“Vân Yên tiếp chỉ, tạ ơn Hoàng Thượng ân điển.” Vân Yên dập đầu tạ ơn, nàng biết đến giờ phút này nành chỉ có thể phó mặc mọi thứ cho số mệnh.

“Đứng lên đi, bây giờ người trở về Tướng quân phủ chuẩn bị ba ngày sau xuất giá.” Hoàng Thượng ra lệnh.

“Vâng.” Vân Yên gật đầu.

“Hoàng huynh, muội cũng đi Tướng quân phủ giúp Yên tỷ tỷ.” Vân La đứng ở bên cạnh nói.

“Đi đi.” Hoàng Thượng phất phất tay.

Chương 008 – Xuất giá thay 3

Vừa ra khỏi hoàng cung Vân La liền ôm chặt lấy nàng: “Yên tỷ tỷ, cảm ơn tỷ, nhưng muội không muốn tỷ đi thay muội, muội không muốn tỷ xảy ra chuyện.”

“Vân La, đừng nói chuyện ngốc nghếch nữa, tỷ làm sao mà có chuyện gì được? Tỷ thật vui mừng, tỷ muốn xuất giá. Đi thôi, giúp tỷ thu xếp đồ đạc.” Vân Yên chuyển sang đề tài khác, nàng chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày mình xuất giá, lại còn dùng phương thức này để xuất giá.

“Yên tỷ tỷ, muối dưa tỷ.” Vân La giúp đỡ nàng leo lên xe ngựa, ra lệnh cho Tiểu Thanh: “Người cứ cùng tiểu thư của người hồi phủ trước, một lát nữa ta sẽ đến.”

“Vâng, Công chúa.” Tiểu Thanh hành lễ sau đó leo lên xe ngựa.

Sắc mặt Vân Yên trở nên bi thương. Cha vừa mới qua đời, ca ca vẫn còn chưa có trở về, mà nàng lại phải xuất giá với vàng, không thể gặp mặt được ca ca, cuối cùng cũng không thể thắp một nén hương cho cha, nhưng nàng biết cha nhất định tha thứ cho nàng.

“Tiểu thư, người hãy nghỉ ngơi trước, nô tỳ đi thu xếp đồ đạc.” Tiểu Thanh vừa đỡ nàng nằm xuống giường vừa nói.

“Tiểu Thanh, không cần thu thập gì nhiều, chỉ cần thu thập hết tất cả sách cho ta là được rồi, còn những đồ vật khác ta nghĩ Hoàng Thượng đã chuẩn bị tốt trong lễ vật cưới hết rồi.” Vân Yên nhẹ giọng phân phó.

“Dạ được, tiểu thư.” Tiểu Thanh gật gật đầu, biết tiểu thư xem trọng những quyển sách nhỏ này còn hơn cả sinh mệnh của mình.

“Yên tỷ tỷ, muối đã đến rồi.” Vân La công chúa, người chưa vào cửa đã nghe thấy tiếng, trên tay ôm một đóng đồ vật này nọ tiến vào.

“Muội cầm cái gì trong tay vậy?” Vân Yên tựa vào bên giường nhìn thấy trong tay nàng đang cầm đồ vật kỳ quái gì đó, liền hỏi.

“Thứ này tốt lắm.” Vân La cười thần bí, sau đó lấy ra một thanh dao nhỏ được chế tạo khéo léo, nói:

“Cái này là trước kia phụ hoàng ban uôi, bây giờ tặng lại cho tỷ, để tỷ mang theo bên người, còn cái này là mê dược, cái này là phấn ngứa, thứ này là độc dược, còn thứ này...” Nàng giống như đang giới thiệu mặt hàng buôn bán.

“Khoan đã, Vân La. Muội mang mấy thứ này đến cho tỷ làm gì?” Vân Yên buồn cười nhìn nàng

“Tỷ là đi xuất giá chứ không phải đi giết người.”

“Đương nhiên muội biết, nhưng lỡ chẳng may tên U Linh Vương kia có khi dễ tỷ, tỷ nhất định phải đánh trả lại.” Vân La nghiêm trang nói.

“Mấy thứ này dùng được sao?” Vân Yên cũng không ôm hi vọng, hướng chi U Linh Vương là hạng người gì chứ? Công chúa thật quá ngây thơ rồi.

“Mặc kệ dùng được hay không dùng được, tóm lại tỷ cứ giữ thanh chuỷ thủ này bên người phòng khi bất trắc, những thứ còn lại muội bảo Tiểu Thanh cất giữ.” Vân La đem thanh chuỷ thủ đặt trong tay nàng.

“Được, vậy thì ta sẽ giữ lấy.” Vân Yên nhú mi, bất quá nàng chỉ cần đặt ở một bên.

“Yên tỷ tỷ, muội thật sự rất luyến tiếc tỷ, muội không nỡ xa tỷ.” Vân La giữ chặt tay nàng, trong lòng cảm kích không biết dùng từ ngữ gì để diễn tả.

“Nói cái gì vậy? Chúng ta là người một nhà mà, đừng quên sau này muội chính là đại tẩu của ta, nhớ kỹ, hai người nhất định phải hạnh phúc.” Vân Yên nhìn nàng, chỉ cần bọn họ hạnh phúc, thì chính mình có hi sinh cũng cảm thấy xứng đáng.

“Tỷ cũng vậy. Yên tỷ tỷ nhất định phải bảo trọng, nếu hấn dám khi dễ tỷ, muội và Dương nhất định sẽ đi cứu tỷ.”

“Sẽ không đâu, được rồi, Vân La, tỷ mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút, muội về cung trước đi.” Về mặt Vân Yên mệt mỏi, nhẹ giọng nói.

“Được, vậy Yên tỷ tỷ nghỉ ngơi cho khỏe đi, muội đi trước.” Vân La nhìn thấy sắc mặt tái nhợt, đáng về tiểu tụy đau lòng của nàng nhưng lại không biết phải làm sao để an ủi nàng.

Chương 009 – Xuất giá thay 4

Thời gian ba ngày chớp mắt đã qua, Vân Yên mặc hỷ phục đỏ thẫm, trên đầu đội mũ phượng, được Tiểu Thanh dìu ngồi trên loan phượng.

“Yên tỷ tỷ nhất định phải bảo trọng.” Vân La lưu luyến buông tay nàng ra, nước mắt chảy dài trên hai gò má.

“Vân La, chờ ca ca ta trở về, chăm sóc huynh ấy thật tốt.” Vân Yên dặn dò nàng, ca ca là người thân duy nhất trên đời này của nàng, cũng là vương bạn duy nhất của nàng.

Nàng ngồi lên xe ngựa, đi qua trước mặt mình, tỷ tỷ đi rồi, thay mình đi rồi.

Đội ngũ hộ tống xuất giá nhanh chóng ra khỏi thành.

“Tiểu thư có muốn uống nước không?” Tiểu thanh cầm bình nước đưa cho nàng.

“Tiểu Thanh, người nhớ cho kỹ, phải gọi ta là công chúa, không được gọi tiểu thư, biết không?” Vân Yên thận trọng dặn dò.

“Vâng, tiểu... À, không, Công chúa.” Tiểu thanh cuống quýt sửa miệng.

Vân Yên cười cười, uống một ngụm nước, dùng khăn lụa nhẹ nhàng lau khóe miệng.

“Công chúa, người không sợ sao? Nô tỳ nghe nói U Linh Vương kia chính là một tên ma quỷ giết người không chớp mắt, thật sự rất khủng khiếp.” Lúc này Tiểu Thanh mới mở miệng hỏi nàng, một mực vì Công chúa mà cảm thấy lo lắng.

“Ta vốn là một người sắp chết thì có cái gì đáng phải sợ? Có thể sống tới ngày hôm nay cũng là do ông trời ban ơn rồi.” Vân Yên cười cười, nường qua đời rất sớm, hiện tại cha cũng đi rồi, cho nên bây giờ nàng có chết cũng không có gì đáng phải tiếc nuối.

“Cho nên tiểu thư mới thay Công chúa đi xuất giá sao? Kỳ thật thiếu gia và Công chúa hoàn toàn không có làm ra những chuyện đó, việc tiểu thư nói như vậy là muốn cho Hoàng Thượng không thể không đồng ý.” Tiểu Thanh nói một cách chắc chắn.

“Tiểu Thanh, hiện tại người trở nên thật thông minh nha.” Vân Yên kinh ngạc nhìn nàng, thì ra nàng cũng đã sớm biết.

“Công chúa, không phải nô tỳ trở nên thông minh mà là nô tỳ biết thái độ làm người của thiếu gia, những chuyện như vậy thiếu gia nhất định sẽ không làm, nhưng mà nô tỳ không hiểu, ngay cả nô tỳ cũng biết là lời nói của tiểu thư là lời nói dối nhưng tại sao Hoàng Thượng lại tin vậy?” Tiểu thanh đối với vấn đề này vẫn còn nghi hoặc khó hiểu, chẳng lẽ Hoàng Thượng còn ngốc hơn cả mình sao?

“Hoàng Thượng không hiểu biết ca ca giống như người, ta nói như vậy người đương nhiên là tin.” Vân Yên thuận miệng nói ra, kỳ thật Tiểu Thanh đâu biết rằng Hoàng Thượng hoàn toàn không có tin tưởng, sở dĩ người không vạch trần là bởi vì người cũng luyến tiếc, không muốn để cho Vân La xuất giá, người bình thường vừa nghe qua đều đã biết, Hoàng Thượng cũng là người biết thời biết thế, bắt buộc dĩ phải đáp ứng để giữ lại Vân La, trong lòng bọn họ đều hiểu, chỉ là không nói ra mà thôi.

Bảy ngày sau. “Công chúa, chúng ta đã sắp đến biên giới, xin Công chúa nghỉ ngơi một chút, Long vương sẽ đến nơi này để nghênh đón công chúa.” Một vị tướng quân chạy lại hồi bẩm.

“Được, người bảo tất cả mọi người nghỉ ngơi đi.” Vân Yên gật gật đầu, lúc này mới để cho tiểu Thanh giúp đỡ mình xuống xe ngựa, nàng quay đầu lại nhìn về cố hương, thấy nước từ trên núi chảy xuống, có lẽ nàng không có cơ hội trở về nữa. Đát đát đát đát đát đát đát, một loạt tiếng vó ngựa từ xa truyền đến.

Mọi người không khỏi nhìn về phía trước, chẳng lẽ là Long vương đến đây? “Giết...” Đột nhiên bên cạnh lao ra rất nhiều binh lính, nhằm về phía người đang chạy mà vùng đao chém giết, hiện trường hỗn loạn xảy ra cách đó không xa.

“Sao lại như vậy?” Mọi người ngây ngẩn cả người.

Tướng quân là người đầu tiên phản ứng lại, đứng chắn ở phía trước Vân Yên, hô to: “Bảo vệ Công chúa.” Chương 010 – Tương trợ lúc nguy nan

Trong nháy mắt tất cả các binh lính bao vây xung quanh Vân Yên, ánh mắt cảnh giác nhìn về phía trước.

“Công chúa.” Tiểu Thanh sợ hãi đỡ lấy nàng, bọn họ không phải là tới đây để giết công chúa chứ?

Vân Yên lại cực kỳ bình tĩnh, ra lệnh:

“Không cần lo lắng, các người tránh ra.”

“Tránh ra?” Tướng quân chần chờ một chút nhưng cuối cùng cũng phát phát tay ý bảo binh lính đứng tránh sang hai bên.

Vân Yên cẩn thận quan sát chiến trường cách đó không xa, những binh lính cưỡi ngựa hình như là hướng về phía mình. Sau đó lại thấy một nhóm binh lính hiển nhiên ngăn cản họ lại, nàng không biết đã xảy ra chuyện gì? Trong đám người cưỡi ngựa có một người nam nhân dẫn đầu, bởi vì đứng rất xa cho nên không nhìn rõ lắm, chỉ thấy chiếc áo choàng U Linh Vương?

Chiến trường nhanh chóng đã xảy ra biến hóa, những binh lính đuổi theo ở phía sau đột nhiên triển khai bát quái trận, đem người những người cưỡi ngựa vây quanh ở giữa bọn họ, không thể thoát ra cũng không thể tìm được đường sống, ngựa từ từ ngã xuống, rất nhiều người đều bị thương? Người nam nhân cầm đầu tuy rằng dũng mãnh thiện chiến nhưng cũng là lực bất tòng tâm, không tìm thấy đường để xông ra khỏi trận.

“Đi về phía Đông Nam, nơi đó chính là sinh môn (đường sống).” Vân Yên hướng về phía hắc hô to, mặc kệ thế nào hắc cũng chính là phu quân tương lai của chính mình.

Người nam nhân cầm đầu sửng sốt, từ xa liếc mắt nhìn nàng một cái, không hề có lấy một tia chần chờ, liền rút đao mang theo thủ hạ bị thương vọt ra ngoài.

“Các người rút lui trước.” Nam nhân cầm đầu lao ra ở phía sau, hạ lệnh.

“Vâng, lão đại.” Đám người phía trước chạy nhanh, rút lui về hướng núi.

Nam nhân thi triển khinh công, nhún chân một cái liền dừng lại ở trước mặt nàng, vẫn chưa nói lời nào liền dùng tay xoa bóp xoa bóp phía trước nàng lên.

Đôi hàng mi cong nhú lại, ánh mắt trong suốt, khuôn mặt nhỏ nhắn đã có chút trắng bệch, mũi cao và cái miệng anh đào chúm chím, thân hình nhỏ xinh gầy yếu bị người ta làm cho hoảng hốt chợt run lên, khiến cho người ta nhìn mà cảm thấy đau lòng.

Vân Yên cũng bình tĩnh nhìn hắc, thật là một người nam nhân tuấn tú, lông mi thô ráp, mạnh mẽ, cái mũi tinh xảo, đôi môi hơi mỏng, hai tròng mắt thâm thúy làm cho người ta cảm giác được có một loại khí phách toát ra từ hắc, không hiểu sao nàng đối với hắc có vài phần hảo cảm.

Nam nhân hơi hơi nhíu mày một chút, từ trong lòng lấy ra một cái đồ vật gì đó, đặt vào trong tay nàng

“Ngày khác nhất định sẽ báo đáp ơn cứu mạng hôm nay.”

“Bảo vệ Công chúa.” Chờ cho đến khi thị vệ bên cạnh phản ứng lại thì người sớm đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Vân Yên nhìn theo bóng dáng biến mất của hắc, khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu chặt, hắc nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ hắc không phải là U Linh Vương? Vậy thì hắc là ai? Nhìn thấy trong tay là một cái còi được làm từ hạt châu, trên mặt còn có khắc một chữ “Ứng”, Ứng là ai?

“Công chúa, người không sao chứ?” Hơn nửa ngày Tiểu Thanh mới phản ứng lại, sự việc trước mắt dọa nàng đến nỗi tay vẫn còn đang run rẩy.

“Không có việc gì, tốt nhất là chúng ta hãy ngồi vào trong xe ngựa chờ khởi hành.” Vân Yên đem cái còi đặt ở trong lòng ngực, sau đó leo lên xe ngựa.

Trên đỉnh núi cách đó không xa, có một người nam nhân mặc áo trắng, trên mặt có mang mặt nạ màu trắng vẽ hình U Linh hoa, trong đôi mắt hắc mang theo phần nộ và lửa giận, nhìn thấy tất cả mọi việc xảy ra, giận dữ phát tay áo xoay người rời đi, cất giọng mệnh lệnh: “Hồi cung.”

“Vương, chúng ta không nghênh đón công chúa sao?” Thị vệ đứng ở bên cạnh sửng sốt một chút, sau đó hỏi.

“Nàng không xứng, đi nói cho nàng biết, để cho nàng tự mình tiến cung.” Giọng nói của U Linh Vương tựa như hàn băng ngàn năm làm cho người ta không rét mà run.

“Vâng, Vương.” Thị vệ vội vàng lĩnh mệnh bước đi. Chương 011 – Nén giận

Vân Yên ngồi trên xe ngựa, chăm chú nhìn vào chiếc còi có khắc chữ “Ứng” đang cầm trong tay, tự hỏi rốt cuộc hắn là ai? Nếu hắn không phải là U Linh Vương, vậy kẻ ngăn hắn lại đích thị là U Linh Vương rồi à.

Trong lòng cả kinh, nàng chẳng phải là đang giúp người ngoài sao? Nghĩ vậy, nàng lập tức lên tiếng phân phó: “Tiểu Thanh, gọi Lý tướng quân lại đây cho ta.”

“Vâng, thưa công chúa.” Tiểu Thanh liền ra khỏi xe ngựa đi truyền lệnh của nàng “Lý tướng quân! Công chúa ời ngài.”

Lý tướng quân nhanh chóng tiêu sái tiến đến xe ngựa của nàng chấp tay hành lễ: “Mặt tướng tham kiến công chúa! Không biết công chúa có điều chi phân phó?”

“Lý tướng quân không cần đa lễ. Vừa rồi, người cũng đã chứng kiến mọi việc xảy ra. Vậy tên nam nhân cưỡi ngựa dẫn đầu kia là ai?” Vân Yên hỏi.

“Bẩm báo công chúa,” Lý tướng quân cung kính hồi đáp: “Mặt tướng đoán rằng nam nhân cưỡi ngựa dẫn đầu vừa rồi hắn là thủ lĩnh của nhóm cường đạo trên núi Phi Ứng.”

Cường đạo? Vân Yên hơi hơi giật mình sửng sốt một chút, lại nhìn đến chiếc còi có khắc chữ “Ứng” kia. Vậy vừa rồi, tên nam nhân hướng về phía mình chính là thủ lĩnh Hắc Ứng của Phi Ứng Sơn sao? Thật khó mà tưởng tượng được, hắn lại thật sự là một kẻ cường đạo. Vừa giơ tay định ném đi chiếc còi trong tay, nhưng nàng chợt nhớ tới câu nói của hắn “Ngày khác nhất định sẽ báo đáp ơn cứu mạng hôm nay”, cho nên nàng liền thu trở về.

Đát đát đát đát đát đát! Một người cưỡi ngựa chạy đến, dừng lại gần xe ngựa của nàng.

“Người nào phái người tới?” Lý tướng quân hỏi người mới đến.

“Ta phụng chỉ của Vương, đích thân tới gặp Công chúa.” Tên lính còn trẻ xuống ngựa trả lời, xong hắn tiến gần đến xe ngựa hơi hơi cúi người thi lễ “Thuộc hạ tham kiến Công chúa!”

“Đứng lên đi! Người có cái gì muốn nói thì cứ nói!” Vân Yên xuyên thấu qua rèm che mỏng nhìn thấy hắn.

“Công chúa! Vương lệnh cho thuộc hạ đặc biệt đến thông báo cho công chúa, thỉnh công chúa tự mình vào thành. Vương đang ở trong hoàng cung chờ đợi Công chúa.” Tên lính với sắc mặt không chút thay đổi, truyền đạt mệnh lệnh của vương.

Tự mình vào thành ư? Vân Yên ngây ngẩn cả người tự hỏi, mọi người ai ai cũng ngây ngẩn theo. Dù gì nàng cũng là Công chúa của một nước. Theo lý thì Vương phải ra tận biên giới để nghênh đón nàng chứ. Việc để cho nàng tự mình vào thành, không thể không nghi ngờ rằng đây chính là hắn muốn nhục nhã nàng, cũng như sỉ nhục quốc gia của nàng. Mọi người tuy rất tức giận nhưng cũng không dám lên tiếng vì sợ chọc giận U Linh Vương.

“Công chúa...” Lý tướng quân thăm dò ý kiến của nàng.

Vân Yên hơi hơi gật đầu rồi cất lời: “Được! Chúng ta tự mình vào thành.” Nàng biết rằng U Linh Vương cố ý làm như vậy, nhưng nàng chỉ là một vị công chúa hòa thân của một quốc gia thua trận, nàng có thể đòi hỏi quyền lợi gì đây? Huống chi nàng cũng không thêm quan tâm đến những chuyện này, mỗi ngày mở mắt ra có thể nhìn thấy được ánh mặt trời là nàng đã mang ơn lắm rồi...

“Vậy thuộc hạ phải quay về hồi bẩm Vương.” Sau khi nghe nàng nói vậy, tên lính được phái đến kia cúi đầu hành lễ xong quay người lên ngựa chạy như bay đi.

“Công chúa! Phải thật sự tự mình vào thành sao?” Lý tướng quân chần chờ một lúc sau đó hỏi, U Linh Vương kia thiệt là khinh người quá đáng mà! Điều này có thể cho thấy được những ngày sau này của Công chúa sẽ như thế nào?

“Chúng ta có quyền được lựa chọn sao?” Vân Yên thản nhiên hỏi ngược lại Lý tướng quân, sau đó lên tiếng phân phó: “Đi thôi!” Từ khi bắt đầu cho tới bây giờ nàng đều không có hy vọng xa vời là sẽ được Vương sủng ái, nàng chỉ hy vọng có thể im lặng mà sống yên ổn qua ngày.

“Vâng, Công chúa!” Lý tướng quân đáp lời nàng, sau đó vung tay lên ra lệnh ọi người tiếp tục đi về phía trước.

3. Chương 012 - 013 - 014 - 015 - 016 - 017

Chương 012 – Tiến cung

Mười ngày sau đội ngũ hòa thân đã tới cổng hoàng thành Long triều.

“Công chúa, trước tiên chúng ta hãy một chỗ nghỉ ngơi rồi mới tiến cung có được không?” Tiểu Thanh đau lòng bởi vì thân thể Vân Yên do đi đường mà suy yếu.

“Ừ.” Vân Yên mệt mỏi tựa đầu lên trên vai nàng, bản thân cũng không muốn mang vẻ bệnh tật yếu ớt đi tiến cung gặp U Linh Vương. “Lý tướng quân, dừng một chút tìm nơi để công chúa nghỉ ngơi trước, sau đó mới tiến cung.” Tiểu Thanh hướng về phía xe ngựa bên ngoài hồ lớn.

“Được.” Lý tướng quân nhanh chóng dừng xe ngựa trước cửa một khách điểm.

Tiểu Thanh đỡ nàng vào khách điểm, sai tiểu nhị chuẩn bị nước ấm giúp nàng tẩy rửa bụi đường. Sau đó đưa nàng đi nghỉ ngơi, nhìn thấy nàng đã ngủ say mới lặng lẽ lui ra ngoài. “Lý Tướng Quân, chúng ta đã vào tới thành rồi, đoàn hòa thân chơi mất như vậy Long Vương hẳn đã sớm biết. Tại sao còn chưa phái người tới đón tiếp?” Nàng nghi hoặc hỏi.

“Xuyt.” Lý tướng quân đặt tay lên môi ra dấu cho nàng ngừng nói, nhìn xung quanh rồi mới hạ giọng: “Tiểu Thanh cô nương, nơi này là Long triều, không nên nói lung tung tránh khiến cho công chúa gặp phiền toái, tất cả mọi chuyện đợi Người tỉnh dậy rồi nói.” Hắn làm sao không nhận ra Long Vương không coi trọng công chúa, thật sự có thể nói là khinh thị nàng.

Hoàng cung Long triều, U Linh Vương mang theo mặt nạ nằm ở trên Long ý (*), ánh mắt thâm thúy khiến cho người khác không đoán ra hắn đang suy nghĩ điều gì?

(*): Giường vua nằm thì gọi là “Long sàng” Ghế thì gọi là “Long ý”

“Vương.” Một thị vệ vội vàng tiến vào quỳ gối hành lễ bẩm báo: “Công chúa Vân triều đã vào trong thành, giờ đang nghỉ ngơi tại khách điểm.”

“Vậy sao?” U Linh Vương lập tức ngồi dậy. “Bốn vương đã biết, người lui xuống đi”

“Vâng, thuộc hạ cáo lui.” Thị vệ đứng dậy lui đi ra ngoài.

U Linh Vương lúc này mới cất giọng phân phó: “Người đâu, tuyên Lâm mama vào”

“Vâng, vương.” Thái giám ngoài cửa nhận lệnh.

Rất nhanh sau đó, một mama tuổi ngoài ngũ tuần đi vào hành lễ: “Nô tỳ tham kiến Vương.”

“Đứng lên đi... người lại đây...” Lâm mama vội vàng đến gần hắn, U Linh Vương ghé bên tai bà hạ lệnh cho đến khi bà thông suốt.

“Nô tỳ đã biết, nô tỳ nhất định hoàn thành tốt, thỉnh Vương cứ yên tâm.” Lâm mama lúc này mới lại hành lễ sau đó lập tức lui ra ngoài.

Ánh mắt U Linh Vương lộ ra tia âm ngoan, tay cầm chén trà bóp mạnh khiến cho nước trong chén cũng phải run rẩy.

Nằm ở trên giường, Vân Yên mở mắt tỉnh dậy. Sau mấy ngày đi không ngừng nghỉ, ngủ một giấc ngắn khiến cho sắc mặt nàng đã có chút hồng nhuận. Nàng đứng dậy gọi: “Tiểu Thanh, người ở đâu?”

“Công chúa, người tỉnh rồi, có đói bụng không? Nô tỳ lấy cho Người chút điểm tâm nhé?.” Tiểu Thanh đang canh giữ ở ngoài cửa vội đi vào.

“Ta vẫn chưa thấy đối. Tiểu Thanh, hiện tại đã là giờ nào rồi? Chúng ta cũng nên tiến cung phải không?” Vân Yên hỏi. U Linh Vương đã có bất mãn đối với nàng, nàng không muốn cấp thêm nhược điểm nào nữa.

“Công chúa, hiện tại đã là giờ Mùi.” Tiểu Thanh trả lời.

“Thật không? “ Vậy mau giúp ta mặc quần áo, chúng ta tiến cung thôi.

“Công chúa, người thực sự muốn vào cung sao?” Tiểu Thanh chần chờ hỏi, vẻ mặt tràn đầy ưu sầu cùng lo lắng.

Chương 013 – Tiến cung 2

“Nha đầu ngọc, mục đích của chúng ta không phải là đến hòa thân sao? Không tiến cung làm sao hòa thân đây?” Vân Yên quay đầu lại nhìn nàng mới phát hiện sắc mặt nàng không ổn. “Người làm sao vậy? Có chuyện gì ư? “

“Công chúa, chúng ta đừng tiến cung nữa... chúng ta bỏ trốn đi.” Tiểu Thanh đột ngột nói.

“Bỏ trốn?” Vân Yên sửng sốt. “Tại sao?”

“Người bên ngoài đều nói U Linh Vương tàn bạo lãnh khốc, nô tỳ sợ công chúa sau khi tiến cung phải chịu khổ, thân thể người suy nhược sao có thể chịu nổi đây? Vào cung rồi sẽ không chạy trốn được nữa.” Tiểu Thanh kỳ thật không dám nói cho nàng biết vừa rồi người trong cung tới nói công chúa hãy tự mình tiến cung. U Linh Vương ngay cả ngênh đón cũng không ra cửa ngênh đón, không thể biết được sau này hẳn sẽ đối với công chúa như thế nào?

“Vậy không phải người càng không nên lo lắng sao? Thân thể ta suy nhược cần dựa vào dược liệu trân quý để tiếp tục sinh mệnh, còn có nơi nào nhiều dược liệu trân quý hơn so với hoàng cung sao?” Vân Yên nói, bản thân có thể thần nhiên đối mặt với sinh tử, thì còn có cái gì không thể đối mặt.

“Nhưng mà... công chúa...” Tiểu Thanh vừa muốn nói đã bị nàng ngắt lời.

“Được rồi, không cần nói nữa, người đi nói với Lý tướng quân, chúng ta lập tức tiến cung.” Vân Yên ngữ khí không để nha đầu kia nói tiếp. Hiện tại, nàng tiến cung vì Vân Triều, nếu bỏ trốn không phải sẽ đẩy Vân triều rơi vào kiếp nạn sao, nàng không thể làm vậy.

Nhìn thấy Công chúa kiên quyết như thế, nàng biết Công chúa sẽ không đi, nhưng mà không hiểu tại sao trong lòng nàng lại cảm thấy sợ hãi như vậy? Giống như có một đại nạn đang chờ công chúa phía trước mà bản thân lại vô năng vô lực giúp đỡ.

Xe ngựa cuối cùng cũng đến cửa hoàng cung.

Lý tướng quân đang định cho người vào bẩm báo thì Lâm mama từ bên trong đi ra, hơi hành lễ nói: “Nô tỳ tham kiến Công chúa.” Nhưng trên khuôn mặt ngạo mạn kia, không hề có thái độ cung kính chút nào.

“Đứng lên đi.” Vân Yên nhẹ giọng phân phó.

“Tạ ơn công chúa. Vương có lệnh loan giá của công chúa không được tiến vào cửa chính, còn có tất cả tùy tùng không được tiến cung, thỉnh công chúa xuống xe cùng nô tỳ đi vào Thiên môn.” Lâm mama sắc mặt lạnh như băng, không nhanh không chậm nói.

Thiên Môn? Còn không ang tùy tùng? Sao lại có đạo lý như vậy? Tốt xấu gì nàng cũng là công chúa Vân Triều, làm vậy rõ ràng là muốn nhục nhã nàng.

“Mama, công chúa chúng tôi mới đến, còn chưa hiểu rõ quy củ nơi này, xin mama hãy chiều cố cho.” Tiểu Thanh đột nhiên tỉnh ngộ, cuống quýt từ trong người lấy ra một đỉnh vàng nhét vào tay mama đang đứng ngay bên mình.

Lâm mama nhìn thấy vàng trong tay liền nhét vào trong người, cười lạnh một chút nói: “Không hiểu quy củ phải không? Nô tỳ sẽ từ từ dạy cho công chúa.”

Bộ dáng âm trầm của bà làm cho Tiểu Thanh không khỏi rùng mình, lời bà ta nói nghĩa là gì? Miễn cưỡng đáp một câu: “Vâng đa tạ mama.”

Vân Yên ngồi trong xe ngựa lẳng lặng không nói, nàng đã cảm thấy được sự lạnh nhạt của mama kia đối với mình. Nếu U Linh Vương không có chỉ thị xuống, bà ta làm sao dám có thái độ như vậy? Trong lòng thầm thở dài, sự việc đã đến nước này nàng cũng không còn đường lui. Con đường này là do nàng chọn, mặc kệ phía trước là núi đao biển lửa, hay là long đàm hổ huyệt <ý nói=" chỗ=" nguy=" hiểm=" đi=" dễ=" khó=" về="> nàng cũng phải đi vào.

Chương 014 – Tiến cung 3

“Công chúa, mời xuống xe cùng nô tỳ đi vào Thiên môn.” Lâm mama ngữ khí lạnh lùng, đứng ở một bên không kiên nhẫn thúc giục.

“Được, xin mama chờ một chút.” Vân Yên để cho Tiểu Thanh đỡ mình xuống xe ngựa.

“Công chúa...” Lý tướng quân tiến lên đứng trước mặt nàng: “Bọn họ tiếp đãi công chúa như vậy chính là khinh thường Vân triều chúng ta. Chỉ cần công chúa phân phó một câu, mặt tướng nguyên chết cũng sẽ bảo hộ công chúa rời khỏi hoàng thành.” Hắn chịu không nổi vũ nhục như vậy.

Vân Yên nhìn hắn, khóe môi lộ ra nụ cười vui mừng, Vân triều có một nam nhi nhiệt huyết như vậy thì lo gì không cường thịnh, nhẹ nhàng lắc đầu chỉ nói hai chữ: “Bảo trọng.”

“Công chúa bảo trọng.” Lý tướng quân quỳ xuống, giọng nói nghẹn ngào. Hắn biết công chúa là vì suy nghĩ cho đại cục.

“Công chúa bảo trọng.” Mọi người đều quỳ xuống.

Khóe mắt Vân Yên chẳng mấy chốc đã ướt, phát tay hạ lệnh: “Trở về đi, nói với Hoàng thượng ta ở đây rất tốt.” “Đừng dong dài, sự nhẫn nại của Vương có hạn.” Lâm mama về mặt chán ghét.

Tiểu Thanh tức giận, hận không thể đi lên tát cho bà ta một cái, nhưng công chúa đã từng dặn dò, nơi này lại không phải Vân triều, mọi việc đều phải nhẫn nhịn.

“Được rồi, mama, mời.” Vân Yên khách khí nói. Mặc kệ người khác đối xử thế nào với mình, bản thân vẫn phải dùng lễ đối đãi.

Tiểu Thanh vừa muốn dìu nàng đi vào Thiên môn, Lâm mama liền ngăn lại: “Người không thể đi vào.”

“Vì sao chứ? Ta là nô tỳ đi theo hầu hạ công chúa mà.” Tiểu Thanh cuống quýt nói, sao nàng có thể cùng công chúa tách rời.

“Đó là ở Vân triều, hiện tại công chúa đã được gả cho Vương, chính là người của Long triều, sẽ có người của Long triều đến hầu hạ nàng.” Lâm mama liếc mắt nhìn nàng nói.

“Mama, van xin người cho nô tỳ vào cùng, nô tỳ từ nhỏ đã theo hầu hạ công chúa, không thể rời khỏi người.” Tiểu Thanh lập tức quỳ xuống. Nếu chính mình không theo vào, chẳng phải công chúa sẽ chỉ có một mình trong đó, nếu có chuyện gì phải làm sao?

“Người van xin cũng vô dụng, đây là quy củ của Long triều.” Lâm mama ra hiệu thị vệ một bên dìu Vân Yên. Một bên giữ chặt Tiểu Thanh tách ra khỏi công chúa.

“Mama, sao có thể có loại quy củ công chúa xuất giá không ang theo nô tỳ, như vậy không phải rõ ràng chính là làm khó dễ sao. Nếu Long vương không muốn cưới công chúa, chúng ta đây lập tức đưa nàng quay về.” Lý tướng quân thật sự đã bị chọc giận, gắt gao nắm chặt thanh đao trong tay, cùng lắm thì liều mạng, người chết ta sống chứ không muốn chịu uất ức như vậy.

“Tướng quân, nói chuyện tốt nhất nên cẩn thận một chút, nếu người muốn mang công chúa về nước, nô tỳ cũng không dám ngăn cản, nhưng mà...” Giọng nói của Lâm mama mang theo vẻ uy hiếp.

“Tướng quân, nếu ta đã đến Long triều thì phải tuân theo quy củ của Long triều. Các người không thể lỗ mãng. Dẫn Tiểu Thanh trở về đi.” Vân Yên ở trước mặt hắn, ngữ khí nghiêm túc ra lệnh, nếu đưa nàng trở về vậy Vân triều phải làm sao? Dân chúng phải làm sao?

“Công chúa, nô tỳ không muốn.” Tiểu Thanh vừa giãy dụa vừa khóc. Nàng sao có thể rời khỏi công chúa.

“Tiểu Thanh, mau trở về.” Vân Yên vẫn giữ nguyên khẩu khí ra lệnh. Vừa rồi Lâm mama nói không cho Tiểu Thanh cùng đi vào khiến ột nỗi sợ hãi chợt dâng lên trong lòng nàng. Nếu phía trước là tử lộ, vậy cũng không cần để cho Tiểu Thanh chết cùng mình.

Chương 015 – Nghiệm thân 1

“Công chúa, Tiểu Thanh không muốn, Tiểu Thanh phải đi cùng người.” Tiểu Thanh liều mạng khóc lóc.

“Mama, chúng ta vào thôi.” Vân Yên cắn răng nói, qua rèm che của mũ phượng nhìn nàng một cái rồi xoay người để cung nữ giúp đỡ mình đi lên phía trước.

“Đóng cửa.” Lâm mama ra lệnh, cổng Thiên môn nhanh chóng bị đóng lại.

“Công chúa...” Phía sau vẫn còn truyền đến âm thanh nước nỡ của Tiểu Thanh.

Nước mắt Vân Yên lập tức chảy xuống, chỉ một cánh cửa liền ngăn cách nàng với tất cả thế giới bên ngoài, chỉ còn lại một người cô đơn phải đối mặt với một thế giới mà chính nàng cũng không rõ là cái gì đang chờ mình phía trước?

Hoàng cung Long triều nơi nơi đều rực rỡ màu xanh vàng của ngói lưu ly. Thái giám cùng cung nữ ngẫu nhiên gặp trên đường đều trộm đánh giá nàng, sau đó hành lễ với Lâm mama xong liền vội vàng rời đi.

Vân Yên không còn lòng dạ nào ngắm nhìn hoàng cung này, tâm dần bình tĩnh trở lại. Như vậy cũng tốt, hẳn không thêm để ý mình, thì sẽ không đến quấy rầy mình, nếu vậy nàng cầu còn không được.

Cung nữ dẫn nàng tới một viện tên gọi Tử Yên Các. Chữ “Yên” trong viện này không phải rất có duyên với mình sao, chỉ bằng một chữ “Yên” nàng liền yêu thích nơi này.

“Đưa công chúa đến nhà kè (*).” Vừa đến nơi, Lâm mama đột nhiên hạ lệnh cho cung nữ.

(*) Nhà kè: là một phần trong khu nhà Tứ hợp (Tứ Hợp Viện).

Nhà kè ở Bắc Kinh

“Vâng, mama.” Cung nữ đáp lời, sau đó dìu nàng đi về hướng nhà kè.

“Các người muốn làm gì?” Vân Yên lập tức cảnh giác, dùng tay xốc lên bức rèm che của mũ phượng.

“Đương nhiên là nghiệm thân cho công chúa.” Lâm mama liếc nhìn nàng một cái, khóe môi lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

Nghiệm thân? Trong lòng Vân Yên bùng lên lửa giận, nhưng nàng vẫn phải nhẫn nhịn: “Mama cho Đại Vãn triều chúng ta là cái gì? Có thể đưa một vị công chúa có tỷ vết đi hòa thân sao?”

“Việc này nô tỳ cũng không biết. Bất quá, đây là quy củ của Vương, mặc kệ là công chúa hay là nữ tử bình thường chỉ cần mang đến hầu hạ Vương đều phải nghiệm thân.” Lâm mama thái độ ngạo mạn cùng vô lễ.

“Không cần, đây là thạch sùng sa (*), mama có thể kiểm tra thực hư.” Vân Yên đưa cánh tay trái ra, trên cánh tay lộ ra một chấm đỏ tươi chói mắt.

(*) Thạch sùng sa () – con thạch sùng (thằn lằn) được nuôi trong chu sa: hay còn gọi là thủ cung sa.

Mama không thêm liếc nhìn một cái, cười lạnh vài tiếng: “Công chúa, mặc dù người có thạch sùng sa cũng phải nghiệm thân. Còn ngăn người ra đó làm gì? Mau dìu công chúa vào.”

“Dạ!” hai cung nữ không dám chần chờ, lập tức kéo nàng vào phòng, bắt đầu cởi quần áo của nàng.

“Hỗn xược... mau dừng tay... ta đường đường là một công chúa có thể để ột đám hạ nhân các người làm xằng làm bậy ư. Ta muốn gặp Long Vương.” Vân Yên nổi giận đùng đùng, nói thế nào nàng cũng là nữ nhân của hân.

Hai cung nữ bị dọa dừng tay, hướng về phía Lâm mama chờ đợi.

“Người khoe khoang cái gì? Công chúa ư? Nơi này là Long triều, người tốt nhất nên hiểu rõ, người cái gì cũng không phải. Ngay cả một nô tỳ như ta cũng không bằng. Tốt nhất nên ngoan ngoãn một chút, nếu không đừng trách ta không khách sáo.” Lâm mama thân thủ nhanh nhẹn, đi qua xé hỉ phục trên người nàng.

“Dừng tay.” Vân Yên vừa thẹn vừa giận, gắt gao bảo vệ quần áo của chính mình. Thân thể nữ nhân sao có thể để người khác nhìn thấy, huống chi còn là một nữ nhân chưa xuất giá, không thể để người ta tùy ý xem.

Tứ Hợp Viện thì Bắc phòng được coi là Chính phòng. Chính phòng thường được xây dựng trên nền gạch đá, có quy mô lớn hơn các gian phòng khác, dùng làm nơi ở cho chủ nhân.

Hai bên của chính phòng là các dãy Chái phòng (gồm đông phòng và tây phòng) là nơi ở của bậc con cháu.

Nam phòng thì dành cho bậc tôi tớ và các gian chứa vật dụng sinh hoạt. Giữa Chính phòng và Chái phòng thường có hành lang thông nhau để phục vụ cho việc đi lại và nghỉ ngơi.

Thủ cung sa là một dấu vết nhỏ có màu đỏ sậm của thần sa, theo phương pháp này, họ nuôi thần lằn trong một cái bình bằng chu sa (màu đỏ). Sau khi cho thần lằn ăn đủ 7 cân chu sa, đến lúc nó lớn lên cỡ khoảng vài chục gam, toàn thân màu đỏ tía (gọi là thủ cung), người ta bắt ra, giã nát, phơi khô, tán thật nhuyễn thành bột, rồi bôi lên cánh tay của một cô gái mới lớn (thường là cánh tay trái) để chứng minh cô gái ấy còn trinh bạch. Màu đỏ này quanh năm không phai. Chỉ khi nào cô gái chung chăn gối với người đàn ông thì màu đỏ này tự nhiên biến mất.

Chương 016 – Nghiệm thân 2

“Giữ chặt nàng.” Lâm mama không thêm để ý đến nàng, ra lệnh cho cung nữ.

“Vâng, mama.” Hai cung nữ không dám chần chờ, lúc này mới gắt gao đè nàng lại.

Lâm mama không chút thương tiếc gạt bàn tay đang nắm lấy quần áo của nàng, làm lộ ra cái yếm đỏ thắm, khê cười lạnh.

“Buông...”. Vân Yên chưa từng chịu qua nhục nhã như vậy, chỉ cảm thấy máu nóng dâng lên. Thân thể bị sỉ nhục làm cho nàng mất đi lý trí, đột nhiên giơ bàn tay lên hung hăng dùng sức đánh về phía trước.

“Bốp...” một âm thanh chất chúa vang lên khiến cho Lâm mama sững sờ đứng im tại chỗ, cảm thấy trên mặt đau đớn mới phản ứng lại, một phen giật ra mũ phượng, nắm lấy tóc nàng, tay còn lại tát nàng, miệng còn mắng: “Phản rồi phản rồi... dám đánh ta... Công chúa, ta nói cho ngươi hay, ở nơi này ngươi ngay cả một nô tỳ cũng không bằng.” Bà ta liên tiếp tát nàng mấy cái.

Vân Yên không hề có năng lực phản kháng, đau đớn trên mặt làm cho nàng như nhìn thấy hàng ngàn ngôi sao đang nhấp nháy. Đột nhiên cảm giác được thân thể như có một trận gió lạnh thổi qua, không khỏi khiến nàng rùng mình, hai chân bị tách ra một cách thô lỗ. Giờ phút này nàng mới phát hiện bản thân đã trần trụi nằm ở đó, nơi thâm kín nhất đang phơi bày ra trước mắt mọi người. Nàng tuyệt vọng nhắm mắt lại, nước mắt theo khóe mi chảy xuống dưới, lúc này nàng nghĩ muốn chết đi cho xong. Sau khi thô lỗ kiểm tra xong, Lâm mama véo vào bên hông nàng một cái: “Nhớ kỹ, sau này phải ngoan ngoãn một chút, nếu không thì đừng trách ta.”

Đau đớn khiến cho Vân Yên cắn chặt môi, nàng cố không phát ra tiếng rên vì biết nơi này không có ai đồng tình thương cảm, bọn họ là cố ý hành hạ chính mình.

“Tự mình mặc quần áo vào rồi rút đi, nơi này không có ai hầu hạ ngươi đâu.” Lâm mama nghiêng răng nghiêng lợi ném ra những lời cay độc, nháy mắt với hai cung nữ, sau đó phần nộ xoay người rời đi.

Sau khi nghe được tiếng đóng cửa, Vân Yên mới mở to mắt, chậm rãi ngồi dậy, nhìn thấy hai chân đầy vết xanh tím, quần áo nằm rải rác khắp nơi, nàng không còn khống chế được nữa, ủy khuất đứng dậy, nước mắt rơi lã chã như vỡ đê.

Bởi vì từ nhỏ thân thể nhu nhược, nên nàng luôn được cha và ca ca rất mực yêu thương. Mấy năm qua, đừng nói là đánh, ngay cả lớn tiếng nói chuyện với nàng cũng đều không có. Nàng muốn cái gì liền có cái đó. Cho tới bây giờ cũng chưa từng chịu qua sự nhục nhã như vậy.

Qua một lúc sau, nàng mới chậm chạp ngừng khóc, tâm tình kích động mới dần dần bình phục. Nàng biết nơi này không phải Vân triều, càng không phải phủ Tướng quân, cũng không phải nhà của nàng. Không ai hiểu nỗi đau của nàng. Hiện tại ngay cả Tiểu Thanh cũng không có ở đây, cuộc sống sau này nàng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nhặt từng mảnh quần áo dưới đất lên, nàng dứt khoát mặc trở lại, đội mũ phượng lên đầu sau đó mới chậm rãi bước ra khỏi nhà kè. Lúc này nàng mới phát hiện, một Tử Yên các rộng lớn như vậy lại hoàn toàn không có một hạ nhân hầu hạ nàng. Lần theo trực giác đi vào phòng ngủ, lập tức nằm xuống. Nàng đã quá mệt mỏi và ủy khuất, không hiểu tại sao U Linh Vương lại đối xử với nàng như vậy?

Chương 017 – Lần đầu gặp mặt

“Công chúa, mời dùng bữa tối.” Đang mơ màng cảm giác có người đánh thức mình, Vân Yên lập tức mở mắt. Một cung nữ đang đứng ở bên cạnh giường nàng.

“Công chúa, bữa tối đã chuẩn bị xong.” Cung nữ nhắc nàng lần nữa.

“Được.” Vân Yên gật gật đầu, để cung nữ kia giúp đứng dậy ngồi vào bàn. Nàng nhìn quanh, trên bàn là một mâm nhỏ đặt một chén cơm cùng toàn rau xanh.

“Công chúa, đây là do Lâm mama căn dặn nô tỳ bưng tới.” Cung nữ vội vàng giải thích.

“Không việc gì, ta thích ăn chay.” Vân Yên thản nhiên nói. Nàng cũng không hi vọng xa vời có sơn hào hải vị, may mắn nàng vẫn thường ăn thức ăn thanh đạm, hoàn toàn không để ý đến vấn đề này.

“Công chúa, Lâm mama còn dặn dò nô tỳ nói với người, dùng cơm xong thì nghỉ ngơi sớm, hôm nay Vương sẽ không đến đây.” Cung nữ còn nói thêm.

Không có đến? Vân Yên ngẩn người, khóe môi lộ ra nụ cười châm chọc. Hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của hai người, hẳn không đến chính là muốn hạ nhục nàng, làm cho nàng hiểu được trong lòng hẳn, nàng không có chút giá trị nào. “Được rồi, ta đã biết. Ta ăn xong rồi, người thu dọn rồi lui xuống đi.”

“Dạ, công chúa còn sai bảo gì nữa không ạ?” Cung nữ lại hỏi.

Vân Yên suy nghĩ một chút liền hỏi: “Người có biết cửa hồi môn của ta đặt ở đâu không? Ta muốn thay y phục này ra.” Nếu hẳn không muốn cùng mình bãi đường, nàng cũng không cần phải mặc hỷ phục nữa.

“Công chúa, hồi môn của người tất cả đều được đặt trong phòng phía tây, công chúa cần cái gì thì tự mình đi lấy.”

“Ta đã thấy, người lui xuống đi.” Vân Yên nói. Nực cười thay, nàng là công chúa hòa thân vậy mà tự mình một người thành thân, ngay cả 1 nô tỳ để sai bảo cũng đều không có.

“Dạ, nô tỳ cáo lui.” Cung nữ kia liền đi thẳng một mạch. Vân Yên lúc này mới bước ra khỏi phòng, tìm thấy căn phòng ở phía tây liền đẩy cửa đi vào, nhanh chóng tìm được hành lý mà Tiểu Thanh đã chuẩn bị, đem trở lại phòng mình.

Mặc vào một bộ áo ngủ mềm mại, nàng lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ. Không biết Tiểu Thanh đã trở về cùng Lý tướng Quân hay chưa? Tất cả mọi chuyện phát sinh hôm nay khiến nàng nổi giận, nhưng cũng xem như là có chút may mắn. Thật ra như vậy cũng tốt, nàng chưa từng nghĩ sẽ sống một cuộc sống xa hoa, cứ sinh tồn lặng lẽ như vậy, tránh được những tranh đấu gay gắt chốn hoàng cung, đó cũng là một mặt khác của hạnh phúc. Nghĩ như vậy nên nàng cảm thấy tâm trạng mình khá hơn một chút.

Đột nhiên nhìn lại thì thấy bên giường mình có một nam nhân, nàng hoảng sợ và khẩn trương hỏi: “Người là ai?” Hỏi rồi liền hối hận, trong hoàng cung này, ngoài Long vương còn có thể là ai khác?

“Người hi vọng bốn vương là ai?” Long Hạo Thiên nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt gắt gao rõ ràng mang theo tia âm trầm cùng lửa giận.

“Nô tỳ tham kiến Vương.” Tuy rằng Vân Yên không biết tại sao hẳn lại hỏi như vậy, nhưng vẫn lập tức xuống giường hành lễ.

“Người không trách bốn vương sao?” Long Hạo Thiên lấy tay nâng cằm của nàng lên. Lúc này mới nhìn rõ người trước mắt. Tuy rằng không phải là dung nhan tuyệt mỹ nhưng là ngũ quan khéo léo, hợp lại cùng một chỗ không hề có tỳ vết nào, quả thật là thiên y vô phùng (*), sắc mặt tái nhợt động lòng người.

(*) Thiên y vô phùng: Nghĩa đen là áo tiên không thấy vết chỉ khâu. Nghĩa bóng có nghĩa là không chê vào đâu được.

4. Chương 018 - 019 - 020 - 021 - 022 - 023

Chương 018 – Mục đích tiến cung

“Hả? Nô tỳ không hiểu ý của Vương?” Vân Yên ngẩng đầu lên, lúc này mới nhìn rõ Long vương đang đứng trước mặt, không khỏi hít một ngụm khí lạnh, tâm chợt rung động. Nam tử mỹ mạo này chính là U Linh Vương tàn bạo lãnh khốc ư? Nàng là thấy nam nhân môi hồng răng trắng trước mắt thật sự là rất đẹp mắt.

Khuôn mặt anh tuấn như được điêu khắc tinh tế, sống mũi thanh tú cùng với khóe môi như cánh hoa đào hoàn mỹ, nhưng ánh mắt lại lộ vẻ châm chọc thâm thúy không chút che giấu, lại còn toát lên vẻ lãnh khốc khinh thường.

“Không hiểu?” sắc mặt Long Hạo Thiên lạnh thêm vài phần: “Có muốn bốn vương sai người đến nhắc nhở người một chút không?”

“Nếu vương cảm thấy cần thiết phải làm như vậy thì nô tỳ cũng không có ý kiến.” Vân Yên hạ ánh mắt, thái độ thờ ơ không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh. Nếu hắn đã có lòng muốn tra tấn nhục nhã nàng, vậy không phải nàng nói gì cũng đều sai sao.

“Tại sao muốn vào cung?” Long Hạo Thiên dùng tay nâng cằm nàng lên, đột nhiên dùng sức bóp chặt.

Đau đớn làm cho nàng hơi nhíu mày, ánh mắt trong suốt đầy nghi hoặc: “Không phải Vương là người muốn nô tỳ đến hòa thân sao?”

“Hừ, người trả lời cho cẩn thận, người đến cuối cùng không muốn nói có phải hay không? Không sao, một ngày nào đó người sẽ phải cầu bốn vương cho người được nói.” Long Hạo Thiên cười lạnh vài tiếng, sau đó buông nàng ra.

Trong lòng Vân Yên nghi hoặc, không biết hắn nói những lời này là có ý gì?

“Ngây người ra đó làm gì? Mau đến hầu hạ bốn vương nghỉ ngơi.” Long Hạo Thiên giang hai tay, chờ nàng đến thay quần áo cho hắn. Hắn muốn xem thử nàng sẽ làm như thế nào? Vân Yên kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, sắc mặt dần trở nên ửng hồng: “Vương, chúng ta còn chưa có bái đường thành thân.”

“Thành thân?” giọng nói của Long Hạo Thiên đều mang ý châm chọc. “Người không phải đã quá đề cao bản thân sao, bất quá người chỉ là một công chúa hòa thân, chỉ là một nữ nhân hầu hạ bốn vương mà thôi, còn không xứng cùng bốn vương bái đường thành thân.”

Nghe được hắn nói như vậy, tâm Vân Yên không tránh khỏi run lên, nhưng không khác với trong suy nghĩ mà nàng đã chuẩn bị sẵn tâm lý từ trước.

“Dạ, nô tỳ hiểu được.” Nàng cúi đầu, đi đến trước mặt hắn.

Long Hạo Thiên lẳng lặng nhìn chằm chằm nàng, nàng kính cẩn nghe theo lời hắn là thái độ dục túng cố cầm (dục cầm cố túng – muốn bắt phải thả – đại khái như là bắt thả con tép bắt con tôm ấy) ư? Khóe môi cười lạnh, nàng nghĩ rằng ta sẽ vì thế mà cho nàng cơ hội hay sao? Lập tức đẩy nàng ra, lạnh lùng mở miệng nói: “Người hiểu được là tốt. Còn nữa, mỗi một nữ nhân tiến cung, bốn vương cũng sẽ không để cho nàng giữ thân được đến ngày mai, mà bốn vương đối với người thì lại không hề có hứng thú, nhưng cũng không thể để người khác biết bốn vương không sủng hạnh người. Bây giờ người hẳn là đã biết nên làm thế nào.”

Vân Yên lui về phía sau vài bước, ngẩng đầu nhìn hắn. Hắn nói vậy là có ý gì? Không muốn sủng hạnh mình nhưng lại cũng không cho chính mình giữ lại thân trong sạch, nàng nên làm như thế nào đây?

“Cần bốn vương dạy người sao?” Long Hạo Thiên nhìn ánh mắt kinh ngạc của nàng, trên mặt lộ ra nụ cười tà ác, từ trong người lấy ra một thanh chủy thủ, cầm trong tay thưởng thức: “Đây là người hi vọng bốn vương động thủ hay là người tự mình động thủ?”

Nhìn thấy thanh chủy thủ, Vân Yên dường như đã hiểu được ý hẩn muốn mình làm gì? Thản nhiên đón lấy: “Không cần, nô tỳ tự biết nên làm thế nào...”

Chương 019 – Huyết nhiễm thủ cung sa

Long Hạo Thiên đứng đó, con ngươi đen thâm thúy nhìn nàng.

Vân Yên chậm rãi nâng cánh tay trái lên, kéo ống tay áo lộ ra thủ cung sa đỏ tươi. Nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, tay phải cầm chủy thủ không do dự hướng đến nụ hoa đỏ tươi đó rạch xuống. Máu tươi theo cánh tay chảy xuống dưới, nhưng nàng chỉ hơi nhíu mày một chút.

Ba. Ném thanh chủy thủ nhiễm máu, nàng dùng tay nắm chặt vết thương đang chảy máu ngay vết tích của thủ cung sa, lẳng lặng bước đến trước mặt hẩn nói: “Vương, như vậy đã được chưa?”

Long Hạo Thiên nhìn chằm chằm khuôn mặt không chút gợn sóng sợ hãi của nàng, tức giận tụ tập lại trong con ngươi đen, đột nhiên hẩn bật cười ha hả: “Ha ha, nữ nhân mà hẩn coi trọng chắc chắn là hận bổn vương đến chết đi. Lần này bổn vương muốn xem thử lộc tử thù thủ đây. (nghĩa đen: chẳng biết hươu chết về tay ai. Nghĩa bóng: chưa biết ai thắng ai, ai sẽ thắng ai).”

Nữ nhân của hẩn? Trong lòng Vân Yên nghi hoặc, hẩn đang nói ai vậy? Nói mình sao?

“Nữ nhân này, ngươi điên rồi, muốn chơi đùa phải không? Bổn vương hầu ngươi đến cùng.” Long Hạo Thiên đột nhiên tới gần mặt nàng. “Bổn vương có thể một đao giết chết ngươi, nhưng mà bổn vương sẽ giữ ngươi lại, để cho hẩn cũng ném thử một chút mùi vị bị nữ nhân phản bội.”

Vân Yên rùng mình, cả người hẩn lạnh như băng, hơi thở của hẩn vây quanh làm nàng thấy lạnh run, từng bước lui về phía sau: “Vương, nô tỳ không rõ người đang nói cái gì?”

“Không rõ phải không? Không sao, bổn vương từ từ khiến ngươi hiểu được.” Long Hạo Thiên tàn nhẫn chấm một chút máu tươi từ cánh tay bị thương của nàng đưa lên miệng mình, gặm đầu... “Rất ngọt.”

Nhìn một bộ dáng dường như đang say mê hưởng thụ của hẩn, Vân Yên không khỏi run rẩy, đột nhiên cảm thấy hẩn có chút âm trầm dọa người, chẳng lẽ hẩn thật sự giống như trong truyền thuyết đã nói, là một kẻ khát máu giết người không chớp mắt.

“Ngươi sợ hãi sao?” Long Hạo Thiên nhìn ánh mắt sợ hãi của nàng, vừa lòng cười cười.

“Vâng, nô tỳ sợ.” Vân Yên thản nhiên thừa nhận.

“Sợ là tốt, nói cho bổn vương biết hẩn cho ngươi tới đây làm gì?” Long Hạo Thiên biến sắc, giọng nói đột nhiên lạnh lùng.

“Vương đang nói gì vậy?” Vân Yên ngẩng đầu nhìn hẩn. “Vương đang nói hoàng huynh sao? Đương nhiên huynh ấy cho ta tới là để hòa thân.”

“Không nói phải không? Bổn vương cho ngươi thời hạn ba ngày, đến lúc đó nếu ngươi còn không nói, vậy đừng trách bổn vương.” Sắc mặt Long Hạo Thiên âm, nói xong phẫn nộ phẩy tay áo bỏ đi.

Lúc này Vân Yên mới lảo đảo ngồi bên giường, xé y phục của mình để băng bó cánh tay đang chảy máu, hồi tưởng lại lời nói của hẩn. Hẩn đang nói đến Vân Hoàng (Hoàng: có nghĩa là tên, cũng có nghĩa là Vua, ý nói vua của Vân triều) sao? Chẳng lẽ hẩn nghĩ Vân Hoàng phái mình tới đây là có mục đích sao? Cho nên dọc đường đi hẩn mới cố ý nhục nhã mình sao?

Mặc dù trong lòng thẳng thắn, trong sáng, nhưng nàng biết những ngày tháng sau này sẽ thật gian nan. Rõ ràng U Linh Vương đã tin chắc rằng mình đến gần hẩn là có mục đích. Ba ngày... Sau ba ngày nàng thật muốn xem hẩn sẽ đối đãi với mình như thế nào? Nhìn thấy cánh tay bị thương của mình lại nghĩ đến bộ dáng khát máu của hẩn, không khỏi rùng mình một cái.

Chương 020 – Lòng người dễ thay đổi

Ngoài hoàng cung.

“Lý tướng quân, người tìm biện pháp nào giúp nô tỳ tiến cung đi. Công chúa một mình ở nơi đó không quen, lại thêm U Linh Vương kia không biết sẽ đối đãi với nàng thế nào? Nô tỳ thực lo lắng cho nàng.” Tiểu Thanh không ngừng cầu xin. Nghĩ đến bà mama hung ác hôm đó, trong lòng càng bất an.

“Tiểu Thanh, người đừng cầu ta vô ích. Nếu có biện pháp ta sẽ không phải ở khách điểm này mà sầu nào.” Lý tướng quân cũng hết cách xoay sở. Hắn làm sao không lo lắng chứ.

“Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ phải trơ mắt nhìn công chúa đơn thân độc mã ở đây sao?” Tiểu Thanh càng nghĩ nước mắt cũng nhịn không được mà rơi xuống. Thân thể tiểu thư suy nhược yếu đuối, vạn nhất có chuyện gì phải làm sao? sẽ có ai chiếu cố nàng?

“Tiểu Thanh, tâm trạng của người ta có thể hiểu được, nhưng dù sao nơi này cũng không phải Vân triều, chúng ta ở nơi này không thể làm gì được. Vả lại, đoàn hòa thân sau ba ngày nếu không trở về nước thì người của Long triều sẽ nghĩ chúng ta có ý đồ bất chính.” Lý tướng quân nói. Hiện tại chỉ có thể mong chờ vận may đến với công chúa. Có điều, dọc đường đi theo quan sát của hắn, công chúa thực sự băng tuyết thông minh, hắn tin tưởng công chúa nhất định sẽ hóa dữ thành lành.

Về nước? Tiểu Thanh sửng sốt, nàng kích động nói: “Không, ta không trở về, ta nhất định không về nước... ta phải ở đây, ta phải ở bên cạnh công chúa.”

“Tiểu Thanh, khó tìm được người nào có lòng trung thành như người. Được rồi, vậy ta cho người ở lại đây, cũng cho người một ít ngân lượng, với số ngân lượng này đủ cho người ở bên ngoài này chờ công chúa. Có lẽ sẽ có cơ hội nhìn thấy người.” Cuối cùng Lý tướng quân quyết định.

“Ừ, ta nguyện ý.” Tiểu Thanh gật gật đầu, cũng chỉ còn cách này mà thôi.

Nghe được tiếng chim hót ngoài cửa, Vân Yên mơ mơ màng màng tỉnh lại, thuận miệng kêu: “Tiểu Thanh...”

Gọi hơn nửa ngày mà không có ai trả lời, nàng lúc này mới đột nhiên tỉnh táo lại, nhận ra nơi này không phải phủ tướng quân. Muốn đứng dậy lại bị vết thương trên cánh tay gây đau đớn làm cho sắc mặt nàng nhanh chóng tái nhợt đi.

Cửa đột nhiên bị mở ra, một cung nữ bưng trong tay chậu rửa mặt đi vào, thái độ ngạo mạn: “Nước chuẩn bị xong rồi, tự mình rửa mặt đi.”

Vân Yên ngẩng ra nhìn ánh mắt hờ hững của nàng, trong lòng dâng lên một cỗ tức giận. Cho dù bản thân không được sủng ái, nhưng tốt xấu cũng là chủ tử, nàng chỉ là một cung nữ, dám đối đãi với mình như vậy. Sắc mặt lạnh lùng phân phó: “Giúp ta đem khăn mặt lại đây.”

“Thực xin lỗi công chúa, nô tỳ không rảnh, nô tỳ còn phải đi hầu hạ nương nương khác trong cung.” Cung nữ mặt lạnh lùng muốn quay đi.

“Đứng lại.” Vân Yên tức giận. Nàng đối với người khác vẫn là hiền lành, nhưng không có nghĩa có thể chịu được người khác khi dễ mình, nhất là loại người có thể lực như thế này.

“Đừng tự coi mình là nương nương đích thực, nữ nhân như người, ngay cả vào thiên môn Vương cũng không thêm nghênh đón còn hung hăng cái gì?” Cung nữ chỉ dừng lại một chút rồi xoay người bước đi, đầu cũng không ngoảnh lại. Lâm mama đã dặn không cần khách khí đối với nàng.

Vân Yên sắc mặt khó coi, rốt cục đã hiểu được cái gì gọi là lòng người dễ thay đổi. Hít một hơi thật sâu, nàng cố gắng trấn tĩnh trở lại. Đang ở dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu, huống chi với người không biết phép tắc như vậy không cần phải tức giận.

Chương 021 – Một tia âm áp

Vân Yên đứng rửa mặt, băng bó lại cánh tay bị thương một chút, thay đổi xiêm y, liền có một cung nữ mang đồ ăn tiến vào.

“Công chúa, mời dùng bữa sáng.” Cung nữ mặc xiêm y xanh biếc ngọt ngào cười, hành lễ nói.

“Đặt xuống đi.” Vân Yên ôn hòa phân phó.

“Vâng, công chúa.” Cung nữ đem mọi thứ đặt ở trước mặt nàng, cung kính đứng một bên.

Nhìn thấy Vân Yên ngồi xuống, ngồi tại bàn ăn, chậm rãi ăn cháo trắng.

Cung nữ kinh ngạc nhìn nàng. Nàng hoàn toàn không có tức giận?

“Người đang nhìn cái gì?” Vân Yên cảm nhận được ánh mắt cung nữ đang nhìn mình, ngẩng đầu hỏi. Lúc này mới phát hiện vẻ mặt kinh ngạc của nàng.

“Nô tỳ to gan.” Nàng vội vàng quỳ xuống, sau đó mới nói: “Lâm mama đưa những thứ này cho nô tỳ mang đến cho công chúa, nô tỳ trộm nghĩ đến công chúa nhất định sẽ tức giận, không nghĩ đến người cái gì cũng không trách mà vẫn dùng.”

“Người cảm thấy ta nên tức giận sao?” Vân Yên hỏi lại nàng. “Nô tỳ không rõ, chính là các nương nương khác dùng bữa đều là sơn hào hải vị, đến công chúa, Lâm mama lại sai nô tỳ mang thức ăn này tới, còn lệnh không cần hầu hạ công chúa.” Cung nữ thành thực trả lời.

Vân Yên chỉ hơi cười, trải qua chuyện tối hôm qua, tâm nàng đã lạnh nhạt, nhìn cung nữ: “Vậy tại sao người lại đối với ta khách khí như vậy?”

“Nô tỳ nhìn thấy Tử Yên Các lạnh lẽo như vậy, chỉ có một mình công chúa ở. Nghĩ đến lời dặn dò của Lâm mama, nô tỳ đã nhớ đến thời điểm vừa mới tiến cung đã ném thử cảm giác bị người ta xa lánh, phải trốn mọi người trộm khóc, thật sự là thương tâm khổ sở...” Cung nữ nói, mắt đã chứa đầy lệ. Lời của nàng làm cho lòng của Vân Yên tê lương, nhớ tới phụ thân, nhớ tới ca ca, nhớ tới Tiểu Thanh.

“Cho nên, tuy rằng nô tỳ không có năng lực trợ giúp công chúa, nhưng nô tỳ sẽ không giống như những người khác đối xử với công chúa như vậy.” Cung nữ chân thành nói với nàng.

Ngoài ý muốn của nàng, tại nơi lạnh như băng này truyền tới một tia ấm áp. Trong lòng Vân Yên tràn ngập cảm động: “Cảm ơn... cảm ơn người.”

“Công chúa quá lời rồi, nô tỳ không dám nhận.” Cung nữ bối rối.

“Trong hoàng cung này mà vẫn còn giữ được một tấm lòng thiện lương như vậy, chỉ cảm ơn người thôi thì vẫn còn chưa đủ.” Vân Yên thật tình khen ngợi. Người như vậy thật sự hiếm có. “Cảm ơn công chúa.” Cung nữ có chút ngượng ngùng, lúc này mới thì thầm nói: “Công chúa cũng là người tốt, không biết vì sao Lâm mama lại cứ nhắm vào công chúa như vậy?”

Vân Yên cười nhạt, nàng vẫn là quá ngây thơ rồi, không có Vương hạ lệnh, một mama nhỏ bé sao dám đối xử với mình như vậy? “Được rồi, ta đã ăn xong. Người lui xuống đi.”

“Vâng, nô tỳ tuân mệnh.” Cung nữ thu dọn bát đĩa, chậm rãi đi ra ngoài.

Vân Yên lúc này mới lẳng lặng ngồi ở cửa sổ suy nghĩ xem Long Hạo Thiên rốt cuộc muốn mình nói cái gì? không chỉ ba ngày, là ba tháng nàng cũng vẫn không biết. Một khi đã như vậy nàng cũng không nghĩ nữa. Cầm lên một cuốn sách, nàng đi đến ghế dựa ngồi xuống chậm rãi xem.

Chương 022 – Cung nữ Tử Liên

Long Hạo Thiên ngồi ở trên ghế trong ngự thư phòng, đôi mắt khép hờ, nghĩ ngợi xa xăm. Hắn nghĩ lại chuyện hôm qua, nhớ đến hình ảnh Vân Yên ngày hôm qua không chút do dự dùng dao tự mình cắt đầu thủ cung sa trên tay. Bộ dạng lạnh lùng, không chút biểu cảm nào của nàng khiến người khác nhìn vào đều không khỏi cảm thấy kinh sợ. Hắn không khỏi đắm chiêu suy nghĩ xem rốt cuộc nàng là người như thế nào.

Hắn nghĩ, nếu nàng là hồ ly thì sớm muộn gì cũng sẽ lòi đuôi ra thôi. Nghĩ thế, hắn liền đứng dậy, đi về phía Tử Yên Các.

Vân Yên đang chăm chú đọc sách, không hề phát hiện có người đang đi về phía mình

Long Hạo Thiên tiến lại gần nàng, nhìn kĩ quyển sách trên tay, nhận ra đó là sách binh pháp, trong lòng ngạc nhiên, lật lấy quyển sách trên tay nàng hỏi: “Người cũng biết binh pháp sao?”

“Không biết.” Vân Yên đứng dậy lắc đầu, nàng thậm chí nghĩ nếu nói nàng biết thì hắn sẽ lại cho rằng nàng đang có âm mưu, tốt hơn hết là nên tránh đi.

“Không hiểu?” Long Hạo Thiên hiển nhiên có chút nghi ngờ: “Vậy tại sao ngươi còn xem nó.” Rõ ràng trước lúc hắn đi vào, nàng còn đang rất chăm chú xem quyển sách này.

Vân Yên chậm rãi nhìn hắn, mở miệng nói: “Đó là tại nô tỳ nhất thời nhàm chán, không có việc gì làm, vô tình nhìn thấy quyển sách này, nên mới giờ ra xem thử...”

“Phải vậy không?” Rõ ràng trong lòng Long Hạo Thiên còn nghi ngờ những cũng không tiếp tục truy cứu nữa. Không nói phải không? Tốt thôi!!! Hắn muốn chờ xem rốt cuộc nàng có thể giấu diếm hắn đến bao giờ.

“Cấp cho bốn vương chén trà.” Long Hạo Thiên lạnh giọng phân phó

“Vương thứ lỗi, nơi này của thần thiếp không có trà.” Vân Yên vừa được đưa đến đây, không có người hầu hạ, hiển tại nàng cũng không biết phải tìm trà ở nơi nào.

“Không có trà... Vậy ngươi không biết gọi cung nữ sao?” Hắn thật không hiểu nổi, chẳng lẽ nàng không biết sai bảo cung nữ sao?

“Vương, ở đây không có cung nữ.” Nàng không do dự liền trả lời ngay lập tức, chẳng lẽ hắn không biết ở đây không hề có cung nữ sao? Không phải tất cả những điều này đều là do hắn phân phó ư?

“Không có cung nữ sao?” Long Hạo Thiên hơi ngẩn ra một chút nhưng lập tức hiểu được, liền hướng về phía cửa hô: “Người đâu!”

“Vương! người có gì phân phó???” Một thái giám từ bên ngoài đi vào, cung kính hành lễ

“Mau bảo Lâm mama cho gọi mấy cung nữ vào đây?” Long Hạo Thiên nói

“Vâng, nô tài đi ngay.” Thái giám nhận lệnh nhanh chóng đi ra ngoài.

Rất nhanh, Lâm mama cùng với vài cung nữ tiến vào: “Nô tỳ tham kiến Vương, tham kiến Công chúa.”

“Đứng lên đi.” Long Hạo Thiên phát tay, rồi quay sang hướng Vân Yên nói: “Tự ngươi chọn một cung nữ đi.”

Nàng kinh ngạc, thầm thắc mắc tại sao hắn lại đối xử tốt với nàng như vậy. Nhưng nếu hắn đã nói vậy, nàng cũng không có lý do gì để từ chối, liền hơi cúi người, hành lễ: “Thần thiếp đa tạ ân điển của Vương.”

Nói rồi, nàng nhìn một lượt những cung nữ vừa được đưa đến, rồi bỗng nhận ra cung nữ sáng hôm nay đã đưa cơm cho nàng, khóe môi không khỏi nở một nụ cười triu mến.

Vân Yên liền hướng tay chỉ về phía nàng, nói: “Ta chọn nàng ấy.”

Long Hạo Thiên lúc này mới vung tay lên bảo những người khác lui xuống

“Nô tỳ cáo lui...” Lúc này Lâm mama mới dẫn các cung nữ khác lui xuống.p>

“Nô tỳ Tử Liên bái kiến công chúa.” Cung nữ được giữ lại cúi người hành lễ.

“Tử Liên phải không? Ngươi mau dâng trà lên cho vương.” Vân Yên phân phó. Nàng thật sự rất thích cung nữ này.

Tử Liên vừa định quay người bước đi thì bị Long Hạo Thiên gọi giật lại.

“Thôi khỏi, bây giờ bốn vương có việc rồi.” Hắn đứng dậy, đi đến trước mặt Vân Yên nói: “Ngươi nhớ kĩ, ngươi có 3 ngày, bây giờ chỉ còn lại hai ngày...”

Nói xong, hắn liền quay người bước đi

Chương 023 – Bí mật hoàng cung

“Công chúa, được hầu hạ người là diễm phúc của nô tỳ.”

Tử Liên hoàn toàn không che giấu vẻ vui sướng trên mặt.

“Tử Liên, ta cũng thích tâm tính thiện lương đơn thuần của ngươi.”

Vân Yên cười cười, đây cũng là nguyên nhân mà bản thân quyết định chọn nàng.

“Công chúa cũng vậy.” Nàng ngượng ngùng lập tức hỏi: “ Công chúa, nô tỳ pha cho người một chén trà?”

“Chờ một chút, Tử Liên, ta không khát, ta muốn hỏi người vài câu?”

Vân Yên kêu nàng lại, chính mình muốn hỏi thăm một chút tin tức từ miệng nàng.

“Công chúa xin cứ hỏi?” Tử Liên dừng chân lại. “Ta vừa mới tiến vào hoàng cung này còn rất nhiều chuyện cũng không hiểu được, người kể cho ta nghe một ít về nơi này và chuyện của Long Vương được không?” Vân Yên hỏi, nàng muốn tìm hiểu thêm một chút về nơi này, cùng với tính tình của Long Vương.

“Công chúa, nô tỳ cũng mới tiến cung có một năm, chuyện biết được cũng không nhiều lắm.” Tử Liên đáp.

“Vậy đem những chuyện người biết, nói cho ta nghe là được rồi.” Vân Yên nói, khoảng thời gian một năm cũng đủ dài để có thể biết được chút gì đó.

“Dạ.” Tử Liên lúc này mới gật đầu suy nghĩ một chút nói: “Vương trước kia rất ít ở trong hoàng cung, người thường xuyên đi ra ngoài chinh chiến, trong hoàng cung cũng có nhiều vị nương nương khác, nhưng Vương dường như không đặc biệt sủng ái một ai. Chỉ có Lệ Phi nương nương ở Vân Sương Các là được Vương thường hay sủng hạnh. Trong lúc đó cũng có vài vị nương nương khác cũng tranh thủ tình cảm của Vương, nhưng Vương không lên tiếng, nên các nương nương ấy cũng im lặng, ngoài ra cũng không có việc gì khác.”

Vân Yên nhún mày, nàng nói đơn giản như thế cũng chẳng tìm hiểu được bao nhiêu. “ Vậy người cảm thấy Vương là người như thế nào?”

“Vương?” Tử Liên suy nghĩ một chút gật gật đầu nói: “ Rất tốt.”

Rất tốt? Vân Yên kinh ngạc nhìn nàng, chẳng lẽ truyền thuyết bên ngoài đều là giả ? Hay là do hấn không thường xuyên ở trong hoàng cung nên mọi người không biết?

“Nhưng mà.” Tử Liên đột nhiên lại ngập ngừng một chút.

“Nhưng mà cái gì?” Vân Yên ngăn ra, vội vàng hỏi.

Tử Liên lúc này mới hạ thấp giọng về mặt đầy thần bí nói: “Có một nơi trong hoàng cung mỗi lần Vương về đều đi đến nơi đó, nhưng nghiêm cấm tuyệt đối không ột ai bước vào. Có những thị vệ canh phòng rất nghiêm ngặt, mama ra lệnh cho chúng ta không ai được bén mảng tới gần.”

Cấm địa? Vân Yên suy nghĩ một chút “Nơi ấy có lẽ là bí mật của hoàng cung.”

“Vâng, nô tỳ còn nghe được nơi đó có cất giấu một nữ nhân mà Vương đặc biệt yêu thích, nhưng không biết tại sao Vương lại cầm tù nàng? Lại còn không cho phép ai bén mảng tới gần.” Tử Liên còn nói thêm.

Nữ nhân, Vân Yên chợt nhớ đến câu Long Hạo Thiên đã từng nói đến, “ Nữ nhân của hấn ai nấy cũng đều tàn nhẫn.” Không lẽ câu nói này với nữ nhân kia có liên quan? Hoàng đế Vân triều trước đây hình như cũng chưa từng hòa thân cùng Long triều? Như vậy người mà hấn nhắc đến là ai?

“Vừa rồi nô tỳ lẩm miệng, công chúa nhất định không được nhắc đến chuyện này, đây là chuyện cấm kị ở hoàng cung, nếu ai biết được là nô tỳ phải chết.” Tử Liên đột nhiên hoảng sợ quỳ xuống.

“Đứng lên đi, ta sẽ không nói.” Vân Yên đỡ nàng lên.

“Cám ơn công chúa, nô tỳ đi pha cho công chúa một chén trà.” Tử Liên đứng dậy nói.

“Ừ, đi đi.” Vân Yên gật đầu, tuy rằng nàng không biết nơi đây rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì? Nhưng nàng chỉ cần thần nhiên là tốt rồi, chỉ cần không thẹn với lòng thì sẽ không có gì đáng sợ.

5. Chương 024 - 025 - 026 - 027 - 028 - 029

Chương 024 – Không hề liên quan

Ba ngày trôi qua rất nhanh.

Vân Yên vừa mới dùng xong cơm chiều thì Long Hạo Thiên đã đến.

“Nô tỳ tham kiến Vương.” Tử Liên vội vàng quỳ xuống hành lễ.

“Thần thiếp tham kiến Vương.” Vân Yên cũng đứng dậy hành lễ không biết chuyện gì đang chờ đợi mình ở phía trước?

“Người lui xuống.” Long Hạo Thiên hướng về phía Tử Liên phân phó.

“Vâng, nô tỳ cáo lui.” Tử Liên vội vàng vội vàng thu thập chén đĩa lui đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại, vẻ mặt vui vẻ khi nhìn thấy Vương đến tìm công chúa.

Long Hạo Thiên lúc này mới đi qua, đưa tay nhẹ nhàng nâng cằm của nàng lên để cho nàng nhìn thẳng vào hắn, sau đó hỏi : “ Người đã nghĩ xong chưa?”

“Vương, nô tì đã suy nghĩ suốt ba ngày, thật sự không biết Vương muốn nô tì phải nói cái gì?” Vân Yên dùng ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào hắn nói.

“Không biết?” Giọng nói của Long Hạo Thiên lạnh lùng, bàn tay đang nâng cằm của nàng bỗng chốc dõng xuống bóp lấy cổ nàng

“Người có cần bốn vương phải nhắc nhở người hay không?”

Sắc mặt Vân Yên đỏ ửng vì thiếu dưỡng khí, cổ hết sức gât gât đầu.

“Bốn vương thấy người thật sự là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Nói, người cùng Hắc Ưng có quan hệ gì?” Long Hạo Thiên hơi nới lỏng tay đang bóp cổ nàng, hai chữ Hắc Ưng từ miệng hắn thốt ra đầy vẻ phần nộ.

Vân Yên lấy tay vuốt vuốt cổ nơi hắn vừa buông tay, Hắc Ưng, có phải là người mà nàng đã vô ý cứu hôm mới vào thành không? Nàng lắc đầu: “Nô tỳ không biết.” Thật sự là nàng không hề biết gì cả.

Không biết? Long Hạo Thiên cười lạnh: “Không biết, tại sao ngày đó người lại cứu hắn?”

Nghe được hắn nói như vậy Vân Yên mới gật đầu xác nhận là mình ngày đó đã cứu một người mặc đồ đen, lúc này mới giải thích một cách hoang mang: “Ngày đó thần thiếp vô tình cứu hắn, là vì thần thiếp đang chờ Vương đến đón, thấy hắn mang theo người ngựa, lại đột nhiên bị người chặn đánh. Thần thiếp nghĩ đó là Vương cho nên tình thế cấp bách mới hô to để giải vây.”

Đôi mắt sắc bén của Long Hạo Thiên như hai thanh kiếm bén ngót bắn về phía nàng, cười ngạo nghễ: “Ý của người muốn nói là người có lòng cứu bốn vương? Thật giỏi viện cớ.”

“Vâng, mặc kệ Vương có tin hay không? Trong lúc ấy thần thiếp đã nghĩ như vậy, sau đó Lý tướng quân có nói đó không phải là Vương, mà là cường đạo trên núi Phi Ưng đến cướp của hồi môn của ta, nhưng hắn đã chậm chân. Nếu Vương vẫn một mực không tin, có thể đi tra xét xem đường đường một công chúa nước Đại Vãn như ta, sao lại có thể có quan hệ cùng với sơn tặc?” Vân Yên bình thản trả lời trong đôi mắt trong suốt kia không có lẫn một tia tạp chất.

“Người cho là bốn vương sẽ tin tưởng người sao?” Long Hạo Thiên khước môi cong lên vẻ châm chọc.

“Cho dù Vương tin hay không, đây đều là sự thật, kỳ thật Vương chỉ cần đi Đại Vãn điều tra một chút tất cả chẳng phải sẽ rõ ràng tất cả sao?” Vân Yên hỏi ngược lại hắn

“Người dám ra lệnh cho bốn vương?” Long Hạo Thiên ánh mắt thâm trầm

“Thần thiếp không dám, nhưng thần thiếp tin tưởng Vương nhất định sẽ điều tra rõ chuyện này.” Vân Yên nghiêng người hành lễ, trong lòng lại nghi hoặc không hiểu hắn và Hắc Ưng có quan hệ như thế nào? Không lẽ hắn cố ý tra tấn nàng là bởi vì ngày đó nàng đã vô tình cứu Hắc Ưng?

“Được, bốn vương sẽ điều tra rõ chuyện này, nếu người dám nói dối bốn vương, thì hãy chờ nhặt xác đi.” Long Hạo Thiên thốt lên câu nói phần nộ, sau đó phất tay áo rời đi.

Chương 025 – Sắc phong Yên phi

Long Hạo Thiên vẻ mặt đầy phần nộ đi đến ngự hoa viên, đột nhiên bên cạnh bay ra bốn người ăn mặc giống nhau, quỳ trên mặt đất trong tay mỗi người đều cầm một thanh bảo kiếm: “Thuộc hạ tham kiến vương”

“Lôi, Điện, Phong, Vũ, các người đã trở lại. Tình hình thế nào rồi?” Long Hạo Thiên hỏi.

“Hồi bẩm vương tất cả đều thuận lợi. Đây là thư xin hàng của bốn nước.” Nam nhân dẫn đầu cầm trong tay bốn bản tấu chương giống nhau, hai tay dâng lên cho hắn.

“Đầu hàng một cách dễ dàng như vậy sao?” Long Hạo Thiên xem cũng chưa xem, vẻ mặt lạnh lùng phân phó “ Các người lui xuống đi nghỉ ngơi đi.”

“Tạ ơn Vương ân điển.” Bốn người đồng thời đứng dậy nhưng nam nhân cầm đầu chưa rời đi, hắn chấp tay hỏi: “Vương có việc gì phiền lòng sao? Có muốn thuộc hạ đi xử lý hay không?”

Long Hạo Thiên lúc này mới nhìn hắn một cái rồi nói: “Lôi, ta nghĩ người hắn là đã nghe nói đến việc của Công Chúa Vân triều. Người cho rằng nàng có quan hệ thế nào với Hắc Ưng?”

“Thuộc hạ có nghe qua. Nếu như Vương đã hỏi vậy, xin thứ cho thuộc hạ nói thẳng, thuộc hạ cũng không nhận thấy Công chúa Vân triều và Hắc Ưng có quan hệ gì cả. Vài năm gần đây thuộc hạ và mấy người khác vẫn quan sát Hắc Ưng một cách chắc chắn nhưng cũng không có phát hiện hắn cùng người Vân triều tiếp xúc chứ đừng nói chỉ đến Công chúa Vân triều. Thuộc hạ nghĩ ngày đó hắn là chuyện hiểu lầm hoặc có thể nói là Công chúa vô tình cứu giúp hắn.” Lôi thẳng thắn mà nói.

“Vương, chúng thuộc hạ cũng nghĩ như vậy.” Ba người khác cũng cùng nhau nói. Một khi Vương gặp chuyện gì có liên quan đến Hắc Ảnh thì đều hoàn toàn mất đi lý trí. Sự việc xảy ra đã vài năm, hắn vẫn là không thể bước ra khỏi đau xót.

Nghe bọn họ cùng nói như thế Long Hạo Thiên lúc này mới bỏ khúc mắc trong lòng. Bọn họ chính là tâm phúc mà hắn đã tự mình bồi dưỡng, tuyệt đối sẽ không phản bội hắn. Hồi tưởng lại sự việc phát sinh ngày đó chẳng lẽ chỉ là hiểu lầm.

Sáng sớm hôm sau.

Vân Yên vừa mới rời giường, rửa mặt xong công công đã tới truyền lệnh: “Thánh chỉ đến.”

“Thần thiếp tiếp chỉ.” Vân Yên vội vàng quỳ xuống. Tử Liên cũng quỳ xuống.

“Công chúa Vân triều tài mạo xuất chúng, nhân đức vẹn toàn, đặc biệt sắc phong Yên phi.” Công công đọc thánh chỉ.

“Tạ ơn Vương vạn tuế.” Vân Yên tiếp nhận thánh chỉ trong lòng lại nghi hoặc không biết hắn làm như vậy là có dụng ý gì?

“Nô tài chúc mừng nương nương.” Công công lập tức chúc mừng. “ Vương truyền lệnh cho nô tài chuyển cáo nương nương đêm nay Vương sẽ sung hạnh Tử Yên Các”

Vân Yên sợ hãi run rẩy một chút, sau đó lập tức từ trong hộp trang sức lấy ra một thỏi bạc đưa tới tay hắn : “Công công thật vất vả.” Tuy rằng nàng không thích làm như vậy nhưng là tại trong hoàng cung không sạch sẽ này nàng phải làm như vậy. Người có thể thanh cao nhưng là không thể không thông minh.

Công công lập tức lộ ra vẻ vui mừng, mở miệng nói : “Nương nương khách khí đây là việc nô tài phải làm sao dám lãnh công?”

Vân Yên trong lòng khinh bỉ nhưng vẫn là khách khí nói: “Vân Yên mới đến có rất nhiều chuyện không hiểu về sau hy vọng công công có thể giúp đỡ ”

“Nương nương quá lời rồi, nô tài nhất định sẽ cố hết sức.” Công công cúi đầu khom lưng “Vay nương nương chuẩn bị cho tốt, nô tài xin cáo lui trước.”

“Được, Tử Liên hãy tiễn công công.” Vân Yên ra lệnh. Trong lòng đã có chút hoảng sợ bất an hắn không phải đã nói không sung hạnh nàng sao? Vì cái gì đột nhiên thay đổi ý định?

Chương 026 – Sung hạnh

Vân Yên tự dặn mình phải thả lỏng, nhưng vẫn không khỏi khấn trương. Tử Liên ngược lại thật cao hứng, cả buổi chiều, một bên giúp nàng chải đầu, thử xiêm y, một bên sửa sang lại giường chiếu, mới qua bữa tối đã tự giác lui đi ra ngoài.

Cửa bị đẩy ra, tâm nàng nhảy lên một chút. Biết chắc là hắc đế, vội vàng hành lễ: “Thần thiếp tham kiến vương.”

“Đứng lên đi.” Long Hạo Thiên dặt tay nàng đi đến bên giường nói: “Đến giúp bổn vương cởi áo.”

“Dạ.” Vân Yên thật muốn hỏi tại sao đột nhiên thái độ của hắn lại thay đổi như vậy, dường như là hắn đã tin tưởng lời nói của nàng. Nhưng từ nhỏ nàng đã được dạy bảo, việc không được hỏi thì không nên hỏi. Cho nên nàng lựa chọn trầm mặc.

Rất nhanh, ngoại bào đã được cởi ra, nàng do dự không biết có nên cởi tiếp áo bên trong của hắn hay không? Dù sao nàng cũng chưa từng nhìn thấy thân thể của nam nhân. Nhưng là hắn không có ý muốn nàng dừng lại, tay run run tiếp tục cởi lớp áo lót bên trong.

Long Hạo Thiên nhìn thấy nàng, đôi môi anh đào đỏ hồng, bộ dáng khấn trương sợ hãi. Đột nhiên thân thể trào dâng xúc động, ôm nàng nhẹ đặt dưới thân mình.

Cơ thể nàng lập tức trở nên cứng nhắc, theo bản năng muốn ngăn hắn lại nhưng cuối cùng vẫn buông xuôi. Nàng là phi tử của hắn, hầu hạ hắn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nàng không thể cự tuyệt. Nếu sớm muộn đều phải trải qua cửa ải này, nàng chỉ còn cách yên lặng đón nhận.

Bàn tay Long Hạo Thiên vuốt ve gương mặt nàng. Nàng không phải là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, nhưng vẻ mặt tái nhợt cùng ánh mắt vô tội lại khiến cho người ta không khỏi thương tiếc. Có lẽ nàng thực sự vô tội.

Thân thể của nàng bởi vì hắn mà run rẩy. Tay hắn giống như mang theo ma lực khiến cho nàng sợ hãi rồi lại khát vọng.

Tay hắn chậm rãi chuyển đến trước ngực nàng, ngón tay nhẹ nhàng tháo lỏng dây lưng quần áo nàng, làm lộ ra cái yếm màu hồng nhạt, tay hắn cọ xát phía trên cái yếm.

Nàng nhin không được hít vào một ngụm khí lạnh, thân người cứng đờ chịu đựng bởi vì khấn trương tăng lên mà không dám thở mạnh. Nàng khẽ nhắm mắt lại, không dám nhìn vào ánh mắt của hắn.

Long Hạo Thiên nhẹ nhàng vươn tay ra giật yếm hồng ném xuống đất, đã thấy trước ngực nàng hai gò bồng nhỏ xinh tròn đầy. Con người đen sâu thẳm trở nên nóng bỏng. nhẹ tay vuốt ve chúng.

Dưới sự đụng chạm của hắn, trong nháy mắt thân thể của Vân Yên đã hoàn toàn cứng ngắc, nàng không còn suy nghĩ được gì, chỉ có thể nhắm mắt, cảm nhận tay hắn lướt trên khắp người, khiến nàng có một loại khoái cảm khó hiểu, cần mỗi ngăn bản thân không phát ra tiếng rên rỉ.

Cuối cùng chỉ có thể cảm giác được hắn nhẹ nhàng cởi bỏ toàn bộ quần áo nàng, nàng có thể cảm nhận được gương mặt của mình lúc này đang đỏ bừng, đó không phải là nhục nhã mà chính là ngượng ngùng khi cơ thể lần đầu tiên để cho nam nhân nhìn thấy.

Long Hạo Thiên nhìn thân hình mỏng manh của nàng, hắn chưa từng thấy qua một nữ nhân vòng eo nhỏ bé như vậy, giống như chỉ cần hắn nhẹ nhàng dùng một chút lực sẽ làm cho nó gãy đôi ra, nhưng cặp mắt kia lại nhìn thẳng vào mảnh đất thần bí tràn ngập kích thích của nàng.

Hơi thở gấp gáp thô ráp phả lên thân thể của nàng, hắn giữ chặt tay nàng, vuốt ve mái tóc nàng, hôn lên trán nàng...

Vân Yên không dám mở to mắt, chỉ cảm thấy một làn hơi thở của nam nhân phả vào mặt mình, bị động nghênh đón nụ hôn của hắn. Trong lúc ý loạn tình mê, Long Hạo Thiên cảm thấy tay mình đột nhiên đụng tới một đồ vật, lập tức mở to mắt ra nhìn....

Chương 027– Hết đường chối cãi

Trong lúc vô ý Long Hạo Thiên chạm phải vật gì đó liền cầm lên xem. Vừa nhìn thấy, sắc mặt hắn lập tức biến đổi, âm trầm đứng lên, ánh mắt bùng bùng lửa giận, nắm tay siết chặt, tâm rung động. Đáng chết... nàng ngang nhiên dám lừa hắn.

Lập tức kéo tóc nàng, dùng lực đẩy nàng ngã xuống giường. “Người còn dám nói người không biết hắn. Vậy giải thích thế nào về vật này? Đây chính là tín vật của hắn mà không phải ai cũng dễ dàng có được. Người có được tín vật của hắn, nhất định có quan hệ bất thường với hắn.”

Vân Yên hoàn toàn không hiểu việc gì đang xảy ra? Chỉ cảm thấy da đầu đau đớn, rồi thân mình bị hắn hung hăng đẩy ngã trên mặt đất, một trận đau đớn truyền đến làm nàng mở to mắt, nhìn thấy vẻ mặt hắn đằng đằng sát khí cùng tức giận. Con người này sao có thể hỉ nộ vô thường như vậy? Đột nhiên nhìn thấy trong tay hắn đang cầm chính là cái còi Hắc Ưng đưa mình, trong lòng nhất thời hiểu được tại sao hắn lại tức giận, hắn lại hiểu lầm nàng, nhưng mà... cái vật đó tại sao lại ở trên giường?

“Bây giờ người còn có lời nào để nói không? Còn muốn ngụy biện ư?” Chân hắn dẫm lên ngực nàng, ánh mắt tóe lửa, hận không thể cắn nuốt luôn nàng, vậy hắn hận nhất là loại nữ nhân như vậy.

“Ta giải thích có tác dụng không? Người muốn nghe sao?” Vân Yên nằm trên nền đất lạnh thở hổn hển. Nàng biết lúc này nàng đã hết đường chối cãi. Tất cả giải thích đều biến thành che giấu.

“Người cho rằng bốn vương còn có thể tin tưởng người?” Long Hạo Thiên giờ phút này đã phần nộ cực hạn, hận không thể một tay giết chết nàng. “Nói! Người và hắn có quan hệ thế nào? Hắn cho người tới gần bốn vương là có mục đích gì?”

“Không có... ta thật sự không quen biết hắn.” Vân Yên cảm thấy thân thể một trận rét run, nhưng vẫn cố lắc đầu. Sự tình không đúng, nàng quyết không thừa nhận.

“Đến lúc này rồi mà người còn không chịu thừa nhận.” Long Hạo Thiên ngồi xuống, lấy tay bóp chặt cằm của nàng.

Vân Yên liền cảm giác được đau đớn, vô tội nhìn hắn rồi chậm rãi nhắm mắt lại: “Ta không còn lời nào để nói, muốn chém muốn giết tùy người.” Cùng lắm là chết, dù sao nàng cũng là cầu suyễn tàn thân (cầu: ấu, tùy tiện; suyễn: bệnh suyễn... bệnh suyễn đi theo đến cuối đời), từ trước đến nay nàng chưa bao giờ sợ hãi cái chết, nhưng nàng quý trọng sinh mệnh của mình cho nên nàng sẽ không bỏ cuộc.

“Muốn chết ư? Bốn vương sẽ khiến người muốn sống không được muốn chết không xong, để cho hắn nhìn thấy người như vậy nhưng lại vô lực không giúp được gì.” Long Hạo Thiên trên môi nở nụ cười tàn nhẫn.

Vân Yên chỉ cảm thấy thân thể nổi lên từng đợt ớn lạnh, nhện không được mà run rẩy, đã muốn nghe không rõ hắn đang nói gì?

“Bốn vương đợi người cầu xin tha thứ.” Long Hạo Thiên lạnh lùng liếc nhìn nàng, xoay người một cái cầm lấy quần áo. Ra lệnh cho thị vệ bên ngoài: “Canh giữ nơi này, không có mệnh lệnh của bốn vương, không cho ai vào. Khi nào nàng cầu xin tha thứ lập tức thông báo cho bốn vương.”

“Dạ, ty chức tuân mệnh.” Hai thị vệ lập tức canh giữ tại Tử Yên các.

Vân Yên cố sức đứng dậy cầm lấy quần áo, chợt cảm thấy khó thở, thân thể lúc lạnh lúc nóng. Nàng biết bản thân lại phát bệnh, miễn cưỡng cử động thân thể liền thấy trước mắt tối sầm một mảng, ngã xuống bất động.

Chương 028 – Hôn mê

Sáng sớm, Tử Liên bưng nước đến hầu hạ, vừa bước tới cửa liền nhìn thấy hai thị vệ canh giữ ở cửa, mặt nhăn nhu suy nghĩ, muốn đẩy cửa bước vào. “Đứng lại”. Thị vệ lập tức ngăn lại nàng.

“Nô tỳ tới hầu hạ nương nương.” Tử Liên đáp.

“Vương có lệnh, bất luận là kẻ nào cũng không được đến gần nơi này.” Thị vệ nói, sắc mặt không đổi.

Không được đến gần nơi này? Tử Liên sửng sốt, đã xảy ra chuyện gì sao? Vội vàng nói: “Nô tỳ là cung nữ của nương nương, đương nhiên có thể vào hầu hạ.”

“Không được... đây là mệnh lệnh của Vương, người nghe không hiểu sao? Bất luận kẻ nào đều không được đi vào.” Thị vệ cứng nhắc lặp lại lần nữa.

Tử Liên biết bọn họ sẽ không để mình đi vào. đành phải giả bộ rời đi, lặng lẽ đến gần cửa sổ nhìn vào bên trong quan sát.

Xuyên qua khe hở nhỏ, nàng thấy nương nương đang nằm trên mặt đất bất động. Chấn động hô: “Nương nương, người làm sao vậy?”

“Người ở đó làm cái gì? Còn không mau rời đi? Không muốn sống nữa hả?” Thị vệ lập tức nhẹ nhàng tiến lại. Thanh kiếm trong tay hướng về phía nàng. Nàng không muốn sống nhưng bọn họ còn muốn.

“Thị vệ đại ca, nương nương ngất xỉu rồi. Người cho nô tỳ vào xem đi. Nô tỳ sợ nương nương sẽ gặp nguy hiểm. Nàng tốt xấu gì cũng là nữ nhân của Vương. Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, Vương trách tội xuống, các người cũng không đảm đương nổi.” Tử Liên cầu xin. Cùng nương nương ở chung vài ngày nàng đã biết thân thể nương nương không tốt cho nên hiện tại thực sự lo lắng.

“Người cầu chúng ta cũng vô dụng, chúng ta chỉ phụng mệnh làm việc, người nên đi cầu xin Vương thì hơn.” Thị vệ nhắc nhở. Nàng nói đúng, chẳng may xảy ra chuyện gì bọn họ cũng khó tránh bị liên lụy.

Tử Liên biết bọn họ thật sự khó xử, cầu xin bọn họ là vô dụng. Lúc này mới xoay người hướng ra bên ngoài, một đường chạy vội tới ngự thư phòng chờ ở bên ngoài, nàng biết Vương sau khi tan triều bình thường đều là trở lại nơi này.

Nàng có chút lo lắng khi chờ đã lâu cũng không thấy Vương trở về. Vương hẳn là đã tan triều, vì sao còn chưa trở về. Định đến hồi xem chợt nhìn thấy một công công, trong tay ôm tấu chương đi tới.

“Công công, bây giờ Vương đang ở đâu vậy?” Tử Liên đi đến hỏi.

“Tử Liên, tại sao người lại ở trong này? Vương đến tẩm cung của Lệ phi nương nương rồi. Người có chuyện gì sao?” Công công đem tấu chương đặt ở trên bàn trong thư phòng, sau đó hỏi. Về mặt nàng lo lắng giống như đã xảy ra chuyện gì lớn lắm?

“Công công, Yên phi nương nương ngất xỉu, tính mệnh nguy hiểm. Nô tỳ muốn gặp Vương bằng không nương nương sẽ mất mạng. Cầu xin người giúp nô tỳ.” Tử Liên quỳ xuống trước mặt hắn.

“Phải không? Thật nghiêm trọng như vậy sao?” Công công hiển nhiên cũng sốt ruột khó xử: “Nhưng mà, người cũng biết lúc này Vương không cho người quấy rầy. Ta cũng không dám đi thông báo.”

“Công công người nghĩ lại xem còn có biện pháp nào không? Nương nương nhất định sẽ hội báo đáp công công mà.” Tử Liên biết hẳn nhất định sẽ có biện pháp, nắm lấy áo hắn không buông. “Người hãy buông ra trước, ta sẽ cố hết sức thử xem thể nào.” Công công ở bên tai nàng thì thầm. Hẳn tin chắc rằng biện pháp này có thể thành công, nhưng biện pháp này thường thì không ai dám dùng tới đâu.

Tử Liên không ngừng gật đầu. “Chỉ cần có thể cứu nương nương, muốn tôi làm gì cũng được hết.”

“Vậy thì chúng ta đi thôi.”

Chương 029 – Hôn mê 2

Vân Vụ các. “Vương, có ngon không?” Trong trang phục ngoại tộc, Lệ Phi bộ dáng phong tình ngồi trên đùi Long Hạo Thiên. Cầm quả nho đưa vào miệng hắn. Mắt nâu to tròn tỏa sáng. Mỗi một động tác đều toát lên vẻ quyến rũ mê người. Không chỉ có nam nhân, nữ nhân nhìn thấy cũng không thể rời mắt được.

“Không ngon bằng nàng.” Tay hắn không an phận trượt xuống bên hông nàng. Miệng ăn nho còn cố ý ngậm lấy tay người đưa tới. Ánh mắt mê hoặc nhìn nàng.

“Vương, người thật là xấu.” Lệ Phi cười duyên, vẻ mặt ngượng ngùng càng tăng thêm phần quyến rũ.

“Bốn vương chờ không được rồi, hiện tại chỉ muốn ăn nàng.” Long Hạo Thiên đặt nàng nằm trên ghế, ánh mắt nóng rực dán lên người nàng.

“Vương...” Giọng nói nũng nịu của nàng làm cho xương cốt người ta mềm nhũn, cánh tay ôm lấy cổ hần, hai chân quẩn lấy thân thể hần. “Nàng đúng là tiểu yêu tinh, nhưng mà bốn vương thích.” Bàn tay to của hần tiến vào thân thể mê hoặc gợi hứng thú của nàng, thân thể gắt gao dán chặt nàng.

Bên ngoài cửa đột nhiên truyền đến một trận ồn ào.

“Nô tỳ muốn gặp Vương, cầu xin công công đi thông báo một tiếng.” Tử Liên quỳ gối bên ngoài hô to.

“Nô tỳ to gan, dám kinh động đến Vương. Xem người chịu trách nhiệm thế nào đây?” Công công cố ý nghiêm khắc răn dạy, ánh mắt nhìn nàng lại là khen ngợi.

“Van xin công công... Nô tỳ không dám to gan, nhưng nếu chậm trễ e là nường nường sẽ mất mạng.” Tử Liên khóc lóc cầu xin.

Mất mạng? Long Hạo Thiên nhíu mày, là ai sẽ mất mạng?

“Vương, chúng ta tiếp tục đi.” Lệ Phi ôm hần, không để ý đến lời cầu khẩn bên ngoài. Mất mạng liên quan gì đến nàng? Tốt nhất trong hoàng cung chỉ còn một nữ nhân là nàng.

Long Hạo Thiên lúc này không còn hứng thú, đẩy nàng ra, hướng ra bên ngoài tức giận hô: “Tiểu Thuận Tử, bên ngoài âm ỉ cái gì? Mau vào đây cho ta.”

“Dạ, nô tài lập tức đi vào.” Công công tên Tiểu Thuận Tử ở bên ngoài nháy mắt ra hiệu cho Tử Liên cùng mình đi vào.

“Nô tài tham kiến Vương, tham kiến Lệ phi nường nường.”

“Nô tỳ tham kiến Vương, tham kiến Lệ phi nường nường.” Bọn họ cùng nhau quỳ xuống.

“Vừa rồi bên ngoài các người ồn ào chuyện gì?” Long Hạo Thiên nghiêm mặt lạnh lùng hỏi.

Tử Liên lập tức dập đầu xuống. “Nô tỳ van cầu Vương cứu nường nường, bằng không nường nường sẽ mất mạng.”

“Vương. Nàng là cung nữ của Tử Yên các, nói Yên Phi nường nường thân thể yếu đuối, ngứa xiu trong phòng.” Tiểu Thuận Tử ở bên cạnh lên tiếng.

Là nàng? Long Hạo Thiên đứng dậy nhẹ nhàng bước ra ngoài. Nàng chưa thể chết được.

~

“Thuộc hạ tham kiến Vương.” Thị vệ thấy hần bước nhanh lại đây, vội vàng hành lễ.

Long Hạo Thiên lập tức đẩy cửa xông vào, nhìn thấy Vân Yên cả người nằm ở nơi đó. Tóc dài rối tung vương trên ngực, trên mặt đất, hai mắt nhắm chặt, vẻ mặt thống khổ. Trên mặt và trên người đều là một màu ửng đỏ, một bộ dạng thê thảm làm cho người ta nhìn thấy không đành lòng.

“Nường nường.” Tử Liên chạy tới dùng quần áo che lại thân thể của nàng.

“Truyền thái y.” Long Hạo Thiên phân phó, đặt tay lên trán của nàng, nóng quá, nàng thật sự sinh bệnh rồi.

Tử Liên vừa giúp nàng mặc lại quần áo thì thái y hỗn hển chạy đến.

“Thần tham kiến vương.” Thái y quỳ một gối xuống hành lễ.

“Không cần đa lễ, mau đến xem người bệnh.” Long Hạo Thiên ra lệnh.

“Dạ.” Thái y không dám chần chờ vội vàng tiêu sái đến bên giường bắt mạch một phen, sau đó vẻ mặt nghiêm trọng đứng lên.

6. Chương 030 - 031 - 032 - 033 - 034 - 035 - 036

Chương 030 – Hấp hối Thái y bắt mạch đã lâu mới buông tay nàng ra, đứng lên chấp tay hành lễ bẩm báo: “Vương, tình trạng nương nương không được tốt lắm.”

Tử Liên đứng bên cạnh sắc mặt liền khẩn trương, nhìn thấy nương nương hôn mê không khỏi lo lắng.

“Tình trạng như thế nào?” Long Hạo Thiên bình tĩnh hỏi.

“Dường như nương nương từ nhỏ thân thể đã không tốt, mấy năm nay vẫn dựa vào thuốc để duy trì sinh mệnh. Giờ qua một đêm sốt cao khiến bệnh cũ tái phát, thần chỉ có thể cố gắng hết sức đẩy lui cơn sốt.” Thái y cẩn thận trả lời.

Long Hạo Thiên ngẩn người, hẳn thật không ngờ sự việc nghiêm trọng đến vậy, lập tức hạ lệnh: “Bất kể dùng biện pháp gì, nhất định phải cứu sống nương.”

“Thần tuân chỉ.” Thái y toát mồ hôi lạnh, ông cũng không chắc chắn có thể cứu sống nương nương hay không, chỉ có thể dốc toàn lực, tất cả dựa vào thiên mệnh. Lập tức kê đơn thuốc đưa cho Tử Liên: “Đến Thái y viện bốc thuốc.”

“Vâng.” Nàng vội vàng cầm đơn thuốc đi lấy, sau đó sắc thuốc dứt cho nương nương, cầu nguyện cho nương nương sớm tỉnh lại.

Hai ngày sau.

“Thái y, thế nào rồi? Vì sao nương nương vẫn chưa hạ sốt?” Tử Liên ở một bên nhìn ông bắt mạch cho nương nương, lo lắng hỏi. Đã uống thuốc một ngày tại sao vẫn chưa có khởi sắc?

“Thân thể nương nương rất suy yếu, thuốc này không có tác dụng, để ta dùng thêm thuốc thử xem sao.” Thái y cũng lo lắng nói. Ông thật sự không nắm chắc, bản thân chưa từng gặp qua căn bệnh như vậy, nên cũng không truy ra nguyên nhân của bệnh.

“Thái y, ông nhất định phải cứu nương nương.” Tử Liên nghe được ông nói như vậy liền vội vàng cầu xin.

“Người không cầu ta cũng sẽ gắng sức. Người mau đi sắc thuốc cho nương nương dùng.”

“Vâng.” Tử Liên vội vàng chạy đi.

Bưng bát thuốc mới đến, nàng lấy thìa dứt thuốc, nhưng lúc này nương nương lại không hề ý thức, vừa đưa vào miệng liền phun ra.

“Nương nương, nô tỳ van xin người nuốt xuống đi.” Nàng vừa lau miệng cho Vân Yên vừa lo lắng nói.

Vân Yên vẫn không có phản ứng, thuốc trong miệng cũng bất tri bất giác theo khóe miệng chảy xuống.

Tử Liên lại càng luống cuống, bưng chén thuốc xông ra ngoài, liền đụng vào một người. Nàng kêu một tiếng định hỏi là ai? Chợt nghe tiếng quát giận dữ.

“Nô tỳ to gan, đụng vào Vương còn không mau quỳ xuống.” Tiểu Thuận Tử công công quả trách.

“Vương!” nàng ngẩng đầu liền bị dọa vội vã quỳ xuống: “Nô tỳ đáng chết... nô tỳ đáng chết, xin Vương tha mạng.”

“Có chuyện gì mà hoảng hốt vậy?” Long Hạo Thiên không có ý định trách tội nàng.

“Hồi bẩm vương. Nương nương đến bây giờ vẫn sốt cao, vừa rồi dứt thuốc cũng đều phun ra hết. Nô tỳ nóng lòng muốn đi tìm thái y nên mới va vào người.” Tử Liên vội vàng đáp.

“Còn chưa hạ sốt?” Long Hạo Thiên nhăn trán, vốn tưởng nàng đã tỉnh cho nên mới đến xem.

“Vâng, nương nương còn chưa hạ sốt.” Trong mắt Tử Liên đã chứa nước, nương nương liệu có việc gì hay không?

“Vậy thất thần cái gì? Còn không mau đi gọi thái y?” Long Hạo Thiên đột nhiên hét lớn. Tuy rằng không màng sinh tử của nàng, nhưng hiện tại hẳn còn chưa muốn để nàng chết.

“Dạ, nô tỳ lập tức đi ngay.” Tử Liên sững sốt, vội vàng đứng dậy bỏ chạy ra ngoài.

Long Hạo Thiên nhìn sắc mặt tái nhợt không còn chút huyết sắc của Vân Yên, nàng nằm đó, im lặng tựa như không còn hơi thở của sự sống, vươn tay đặt dưới mũi nàng, chỉ có một chút hô hấp mong manh, dường như có, lại dường như không.

Chương 031– Hấp hối 2

“Thần tham kiến Vương.” Thái y tiến vào liền vội vàng hành lễ.

“Đừng phí lời, mau xem bệnh.” Long Hạo Thiên phất tay, giọng điệu không kiên nhẫn

“Tuân mệnh.” Thái y không dám chần chừ, đi tới cầm tay nàng bắt mạch. Mặt liền biến dạng, mồ hôi lạnh chảy xuống.

Sau khi bắt mạch xong, thái y lập cập quỳ xuống: “Vương, xin thứ cho thần vô năng. Thật sự không chuẩn đoán được bệnh của nương nương, cũng không biết nên cứu chữa thế nào?”

“Phế vật.” Long Hạo Thiên mắng một tiếng, lập tức ra lệnh: “Truyền tất cả thái y vào cung cho ta.”

“Dạ, nô tì lập tức đi ngay.” Tiểu Thuận Tử công công vội vàng đi tuyên chỉ. Nghe tin, tất cả thái y nhanh chóng chạy lại, vừa quỳ xuống đất muốn hành lễ đã bị Long Hạo Thiên ngăn lại: “Miễn, mau xem bệnh.” “Vâng.” Thái y xếp thành hàng, lần lượt chuẩn đoán. Sắc mặt ai cũng đều trầm trọng, vài phần bất đắc dĩ đứng dậy tránh sang một bên. Bệnh của nàng tại sao lại kỳ quái như vậy.

“Thế nào?” Long Hạo Thiên hỏi, nhìn thấy bộ dáng bọn họ, có vẻ như là tình hình không tốt.

“Chúng thần vô năng.” Tất cả thái y đều quỳ xuống, dẫn đầu là một lão thái y nói: “Hồi bẩm Vương, thật sự là bệnh của nương nương rất kỳ lạ hoàn toàn không tra được nguyên nhân. Thân thể người lại suy yếu dị thường, chỉ còn lại một hơi thở mong manh, e là không trụ được lâu.”

“Tra không ra nguyên nhân.” Ánh mắt Long Hạo Thiên híp lại, phất tay áo, phần nộ hạ lệnh: “Các người nhất định phải cứu sống nàng. Ngay cả nguyên nhân căn bệnh cũng không tra ra được, thử hỏi các người lấy tư cách gì làm thái y.”

“Thần sẽ cố gắng hết sức.” Nhóm thái y nhìn nhau, lấy tay lau mồ hôi, không dám bất tuân, đành tụ lại cùng một chỗ, nhỏ giọng bàn bạc.

Long Hạo Thiên lại gắt gao nhìn chăm chăm Vân Yên. Bệnh tình của nàng tại sao tất cả thái y đều không tra ra nguyên nhân? Chẳng lẽ ở đây có ẩn khúc gì? Lẽ nào là âm mưu của nàng sao?

“Vương.” Tiểu Thuận Tử công công đột nhiên ở bên tai hần nói nhỏ.

Long Hạo Thiên xoay người rời đi, trước khi đi hạ lệnh: “Bổn vương hi vọng sau khi trở về các người đã có thể tìm kiếm được biện pháp.”

Thái y luống cuống thất chủ bát thiết (bảy miệng tám lưỡi - mồm năm miệng mười) bắt đầu thảo luận, nhưng vẫn không hề có biện pháp giải quyết.

“Tử Liên cô nương, nương nương bình thường trên người có mang theo thuốc không?” Một thái y đột nhiên nghĩ đến hỏi. Bình thường người bệnh đều mang theo thuốc ở bên người để hộ thân.

“Thuốc?” Tử Liên sững sốt, chạy đến tìm ở hộp nhỏ trên bàn trang điểm. Nàng nhớ rõ ngày hôm qua nhìn thấy nương nương đem một bình sứ trắng đặt vào bên trong, có thể nào chính là thuốc của nàng. “Tìm thấy rồi... tìm thấy rồi... có phải là vật này hay không?” Nàng đem bình sứ đưa cho thái y.

“Đưa ta xem.” Thái y lớn tuổi vừa rồi cầm lấy bình sứ mở ra. Bên trong có một viên thuốc. Đưa lên mũi ngửi cẩn thận rồi mới nói với những người khác: “Chỉ có một viên thuốc, các người cũng lại đây xem đi.”

Một đám thái y thay nhau ngửi qua, đều gật đầu: “Là thuốc.” Lại lo lắng: “Nhưng không biết có nên để cho nương nương dùng hay không? Chẳng may là sai lầm thì phiền toái lớn, có thể chúng ta đều phải chôn cùng.”

Chương 032 – Tỉnh lại

“Hiện tại chúng ta còn lựa chọn nào khác sao? Chỉ có thể được ăn cả ngã về không thôi. Việc đã đến nước này, chúng ta cùng nhau gánh vác.” Thái y lớn tuổi nhất nói, ông vẫn tin rằng cho dù thật sự không cứu sống được Nương Nương, Vương sẽ không giết tất cả bọn họ.

“Được.” mọi người gật đầu tán thành, cũng chỉ có thể làm như vậy mà thôi. “Tử Liên cô nương, cô đem viên thuốc này cho Nương Nương uống đi.” Thái y cầm viên thuốc giao cho nàng.

“Dạ.” Tử Liên nhận thuốc, liền nhét vào trong miệng Vân Yên, nhẹ nhàng nuốt thêm nước, nhưng nước đều chảy ra hết khiến nàng bối rối: “Thái y, Nương Nương không chịu nuốt, làm sao bây giờ?”

“Dùng miệng thổi.” Thái y đáp. Bọn họ cũng không dám đi thổi, dù sao đây cũng là nữ nhân của Vương.

Dùng miệng thổi? Tử Liên chần chờ: “Nô tỳ sao dám lỗ mãng?”

“Giờ là lúc nào rồi mà ngươi còn nói vậy, cứu người quan trọng hơn.” Thái y quở trách.

Tử Liên lúc này mới vội vàng hít một hơi thật sâu rồi đến gần miệng Vân Yên thổi vào, yết hầu của nàng hơi động.

“Nuốt xuống đi... nuốt xuống đi...” cả nhóm thái y đều ôm hi vọng ông trời sẽ phù hộ nàng có thể bình yên vô sự.

Tất cả lẳng lặng một bên chờ đợi Tử Liên, một bên nhìn chăm chăm xem Nương Nương.

Một giờ... hai giờ...

Tử Liên nhìn thấy ngón tay của Vân Yên hơi động, vui mừng nói: “Nương Nương có phản ứng rồi.” đưa tay sờ trán nàng, “Thái y, cơn nóng cũng lui rồi, có phải Nương Nương đã không còn việc gì hay không?”

“Để chúng ta xem.” Thái y đi qua, cẩn thận bắt mạch của nàng. Lúc này mới thoải mái nói: “Không có việc gì... cuối cùng cũng không sao rồi. Mạch đập của Nương Nương tuy vẫn còn yếu, nhưng đã ổn định hơn rất nhiều, hẳn là không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa.”

“Thật tốt quá... thật tốt quá.” Mọi người đồng thanh thở phào

“Nếu Nương Nương đã không sao rồi, chúng ta đây trước hết đi ra ngoài, tìm sách y xem có thể tra ra căn nguyên bệnh tình của Nương Nương rốt cuộc là loại bệnh nào? Còn phải đi hỏi bẩm Vương, Nương Nương đã không có việc gì.” Lão thái y nói.

“Được được.” Các thái y khác nhìn nhau gật đầu, cùng rời khỏi Tử Yên Các.

Vân Yên cảm thấy thân thể mình bỗng bình, tựa như một giấc mộng thật dài. Nàng cũng không rõ đó có phải là mộng thông hướng tử vong (hướng về phía cái chết) hay không? Mở to mắt liền nhìn thấy Tử Liên đang ngồi bên giường ngủ gục, lúc này mới nhớ ra mọi chuyện xảy ra trước khi nàng hôn mê.

“Nương Nương, người tỉnh rồi.” Đầu Tử Liên đột nhiên gật xuống một chút khiến nàng tỉnh lại, nhìn thấy Nương Nương đã mở mắt thì hô lên vui mừng. “Vắt vả cho người.” Vân Yên nở nụ cười yếu ớt, nhất định nàng đã vắt vả chăm sóc mình.

“Nô tỳ không có vắt vả. Nương Nương không sao là tốt rồi. Nương Nương, người có đói bụng không? Có muốn ăn gì không?”

“Không đói, cho ta chút nước đi.” Vân Yên lắc đầu, không phải nàng không đói, mà giờ này thiện phòng (phòng ăn) hẳn đã nghỉ rồi, nàng không muốn làm phiền người khác.

“Dạ.” Tử Liên vội vàng cầm tới một chén nước, nâng nàng dậy sau đó chậm rãi giúp nàng uống hết.

“Tử Liên, ngươi nhất định mệt mỏi rồi, mau đi nghỉ ngơi, ta không sao, cũng muốn ngủ rồi.” Vân Yên không nỡ nhìn nàng chăm sóc mình, cố ý nói, sau đó nhắm mắt lại.

“Nương Nương, vậy người nghỉ ngơi đi, nô tỳ ở bên ngoài, nếu có việc gì thì gọi nô tỳ một tiếng.” Tử Liên lúc này mới rời khỏi phòng. Nương Nương đã không sao nàng cũng an tâm.

Chương 033 — Thử

“Nương nương có muốn ăn một chút hay không? Người đã hai ngày nay không ăn thứ gì rồi.” Tử Liên giúp nàng lau miệng, hỏi.

“Không cần.” Vân Yên lắc đầu, nàng nhạt miệng, không thể ăn uống được thứ gì.

“Vậy Nương Nương nghỉ ngơi một chút, nô tỳ đi sắc thuốc cho người.” Tử Liên đứng dậy nói.

“Ừ, đi đi.” Vân Yên gật đầu, cả người nàng vô lực, cũng muốn nghỉ ngơi một chút.

Tử Liên vừa rời khỏi cửa thì rầm một tiếng, cửa lại bị đẩy ra. Nàng tưởng Tử Liên bỏ quên đồ nên mắt vẫn nhắm lại nghỉ ngơi. Nhưng nàng cảm giác có người đi đến bên giường nàng, ánh mắt như muốn dò xét nàng, lúc này mới mở to mắt liền thấy Long Hạo Thiên đang nhìn mình chăm chăm. “Thần thiếp tham kiến Vương.” Vân Yên chống tay muốn đứng dậy.

“Bệnh của người vừa khỏi, miễn lễ.” Long Hạo Thiên giơ tay ra ngăn lại. “Tạ ơn Vương ân điển.” Vân Yên lại nằm xuống, nàng cũng thật sự không có khí lực đứng dậy.

Long Hạo Thiên lúc này mới nghi hoặc hỏi: “Người rốt cuộc mắc bệnh gì? Vì sao tất cả thái y đều không chuẩn đoán ra được?”

“Hồi bẩm Vương, thần thiếp từ nhỏ thân thể vốn đã không tốt, thường xuyên đứng bên bờ vực của sinh tử, phải nhờ đến nhân sâm, tuyết liên kéo dài cuộc sống. Phụ hoàng đã sai người đi tìm thần y chữa trị cho thần thiếp. Trời không phụ kẻ có công, cuối cùng cũng tìm được một thể ngoại cao nhân, dùng thời gian một năm để điều trị cơ thể của thần thiếp khiến ối lần phát bệnh mới không nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng thân thể thần thiếp kém cỏi, thần y hàng năm đều chế một ít viên thuốc cấp cho thần thiếp mang theo bên người phòng khi cần dùng đến.” Vân Yên giải thích, ánh mắt không nhìn tới hắn. Nàng không nghĩ mình sẽ hận hắn, nhưng cũng không muốn tha thứ cho hắn.

Long Hạo Thiên tuy rằng không hoàn toàn tin tưởng lời nói của nàng, nhưng dường như cũng không hoài nghi lý do của nàng. Tay duỗi ra đem cái còi đặt ở trước mặt nàng, thanh âm cũng biến lạnh: “Người không phải nên giải thích cho bốn vương một chút về vật này sao?”

“Vật này chính là lần thần thiếp trong lúc vô ý cứu người đó, được hắn tặng cho thần thiếp, hắn còn nói ngày sau nhất định báo đáp ơn cứu mạng. Thần thiếp cũng không cần hắn báo đáp, chỉ là tiện tay nhận lấy. Thực không rõ tại sao nó lại đột nhiên xuất hiện ở đây?” Vân Yên ngày hôm qua suy nghĩ cẩn thận, nhớ rõ ràng mình vẫn chưa hề đặt nó bên giường.

“Có đúng vậy không?” Khóe môi Long Hạo Thiên lộ ra vẻ châm chọc, vì sao mỗi lần nàng giải thích đều thực gượng ép, nhưng lại khiến người ta không tìm ra sơ hở?

“Thần thiếp không có nói sai nửa lời.” Vân Yên trong lòng phẳng lặng ngẩng đầu nhìn hắn.

Long Hạo Thiên nhìn nàng, ánh mắt trong suốt không hề có nửa điểm tạp chất, khiến hắn động tâm muốn tin tưởng lời của nàng, nhưng vẫn muốn thử một chút. Cầm cái còi đặt vào tay nàng: “Vật này bây giờ là của người, người quyết định xử lý như thế nào?”

Vân Yên ngẩn ra, hắn tựa hồ rất cảm hận Hắc Ưng, vì vật này mà muốn giết mình, hiện tại sao lại muốn trả lại? Nàng lập tức bình tĩnh ngộ. Trong lòng thầm cười lạnh, đem cái còi ném ra ngoài cửa sổ: “Vương để ý đến nó như vậy, thần thiếp cũng không muốn giữ lại.” Huống chi nàng vốn cũng không cần.

Chương 034 — Thử 2

“Không cảm thấy tiếc sao? Đó chính là tín vật của hắn mà.” Ánh mắt Long Hạo Thiên nhìn chăm chăm vào nàng, nàng cũng thực thông minh, có thể phát hiện được tâm tư của hắn

“Có gì đáng tiếc chứ? Thần thiếp không quen biết hắn, thần thiếp lại là nữ nhân của Vương. Vương đã không thích, theo lý thường thần thiếp cũng nên không thích, huống chi một tên cường đạo sao có thể so sánh với Vương?” Vân Yên nhìn hắn, nhấn mạnh từng từ, hỏi ngược lại.

“Người thực thông minh.” Long Hạo Thiên ngón tay lạnh băng hướng tới cằm nàng.

“Thần thiếp không phải là thông minh, chỉ là thần thiếp quý trọng sinh mệnh này, không muốn chỉ vì những chuyện giả dối không có thật khiến cho bản thân phải đấu tranh với sinh tử.” Vân Yên thản nhiên nói, chỉ cần còn sống chính là hi vọng duy nhất của nàng.

“Người vì ai mà quý trọng sinh mệnh?” Ngón tay Long Hạo Thiên dừng lại ở trên đôi môi hồng hồng của nàng.

“Vì phụ hoàng, vì mẫu hậu, vì những người thân của ta, bây giờ là vì người.” Vân Yên nói, tuy rằng nói dối, nhưng vẫn có điểm chân thật.

“Vì bổn Vương?” Long Hạo Thiên từng sốt, không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy?

“Là vì Vương.” Vân Yên nhìn hắn, ngữ khí rõ ràng. “Thần thiếp chính là nữ nhân, là một nữ nhân bình thường, luôn nghĩ rằng chỉ yêu một người là tướng công, yêu đứa nhỏ của mình, nhìn thấy bọn họ hạnh phúc là ý nghĩa sống của thần thiếp.” Vân Yên nói, chuyện này nàng cũng từng nghĩ đến vô số lần, nhưng nàng không biết bản thân có thể có được ngày đó hay không?

“Đứa nhỏ?” Trong lòng Long Hạo Thiên không hiểu sao chấn động, hắn cũng từng hy vọng xa vời như vậy, sẽ làm cho nữ nhân mình yêu được hạnh phúc. Nhưng là... Khuôn mặt dần biến đổi vạn vạn, tay trái gặt gao xiết chặt khiến mu bàn tay nổi đầy gân xanh.

Vân Yên nhìn thấy dáng vẻ đột nhiên giận dữ của hắn, mặt nhăn mày nhíu khiến nàng không hiểu câu nói kia của mình có gì đắc tội với hắn? Nhưng là nàng biết được trong lòng hắn có hận rất sâu, hận hận ai? Hắc Ưng sao?

“Nương Nương phải uống thuốc rồi.” Tử Liên đột nhiên bưng chén thuốc vào, nhìn thấy hắn vội vàng hành lễ: “Nô tỳ tham kiến Vương.”

“Đứng lên đi, chăm sóc Nương Nương cẩn thận.” Long Hạo Thiên lúc này mới phục hồi lại tinh thần, vẻ mặt phần nộ lập tức được che giấu, nhìn Vân Yên rồi xoay người rời đi.

“Dạ, nô tỳ tuân mệnh.” Tử Liên vội vàng đáp, đợi đến khi bóng dáng của hắn khuất sau cửa nàng mới đứng dậy: “Nương Nương uống thuốc.”

“Đưa cho ta.” Vân Yên nhận lấy uống một hơi cạn, từ nhỏ đã phải uống thuốc, nàng đã quen rồi.

Long Hạo Thiên rời khỏi cửa liền hướng về phía cửa sổ tìm kiếm xung quanh mặt đất, nhưng không thấy chiếc còi, tại sao có thể như vậy? Tìm kiếm thêm một hồi vẫn không thấy? Mắt híp lại, liếc mắt vào phòng.

Tử Liên vội vàng mang chén trà cấp nàng, sau đó từ trong người lấy ra vật nọ: “Nương nương, vật này của người sao lại ở trong sân? Nô tỳ mang trở lại cho người.”

Vân Yên nhìn chiếc còi trong tay nàng, cười khổ, không biết có phải chính mình với nó có duyên hay không, vừa mới ném đi mà giờ nó lại ở trong tay mình.

“Nương nương, đây không phải của người sao? Chính là, nô tỳ rõ ràng nhớ là của Nương Nương.” Nhìn bộ dáng của nàng, Tử Liên nghi hoặc hỏi.

“Là của ta.” Vân Yên gật đầu, đột nhiên nghĩ đến hỏi: “Tử Liên, tại sao ngươi lại biết nó là của ta?” Chính mình cũng chưa từng nói qua với nàng.

Chương 035 – Dẫn lửa thiêu thân

“Nương Nương, lần trước trong lúc nô tỳ thu dọn vô tình nhìn thấy, nghĩ rằng vật này là do Nương nương mang từ quê nhà tới, lưu lại làm kỷ niệm, cho nên đã giúp Nương Nương để ở bên giường.” Tử Liên giải thích.

“Là người đặt nó ở bên giường?” Vân Yên lúc này mới hiểu được. Nàng lại không nói với mình một tiếng, tự mình khôn ngoan, khiến mình chịu oan, suýt chút nữa đánh đổi bằng tính mệnh.

“Vâng.” Tử Liên gật đầu, nhìn thấy sắc mặt Nương Nương không tốt, bất an hỏi: “Nương nương sao vậy? Có phải nô tỳ làm sai rồi không?”

“Không có việc gì, người đi làm việc đi.” Vân Yên trong lòng thở dài, biết nàng vô tình, không có lòng làm chuyện xấu, nhưng mà sự tình nếu đã qua đi thì cũng không cần phải truy cứu nữa.

“Vậy nô tỳ đi trước.” Tử Liên nhìn nàng, nghi hoặc lui đi. Cát đồ giúp Nương Nương người cũng không vui ư?

Vân Yên nhìn chăm chăm cái còi trong tay, vung tay lên muốn ném nó lần nữa, nhưng lại thu tay về. Tử Liên sẽ không tự mình kiếm về cho nàng lần nữa chứ?

Đặt trong tay do dự không biết nên xử lý thế nào? Lại nhìn vật nhỏ nhắn tinh xảo, nàng đột nhiên muốn thử xem nó có thể phát ra tiếng không, không ý thức đặt nó lên miệng thổi vài cái.

Chiêm chiêm chiêm chiêm. Tiếng vang rất êm tai, thực đặc biệt.

Đột nhiên một bóng người theo cửa sổ nhảy vào không một tiếng động, lập tức đứng ở bên giường nàng chấp tay nói: “Chủ nhân có gì sai bảo?”

“Người là ai? Ai là chủ nhân của người?” Vân Yên hoảng sợ.

“Người có tín vật của chủ nhân, vậy chính là chủ nhân của thuộc hạ.” Nam nhân mặc đồ của thị vệ, cung kính nói.

Tín vật? Vân Yên nhìn cái còi trong tay mới hiểu ra, hẳn là nội ứng ở hoàng cung của Phi Ứng Sơn. Xem ra cái còi này đúng là tín vật của Hắc Ứng, bằng không hẳn sẽ không mạo hiểm lộ mặt. Nàng không nghĩ sẽ vạch trần hắn, nhưng cũng không muốn dây dưa với hắn, lập tức nói: “Ta không phải chủ nhân của người, tín vật này người thay ta trả lại cho chủ nhân người. Đi mau đi. Xem như ta chưa từng gặp qua người.” Nói xong liền ném cái còi vào tay hắn.

“Thứ lỗi thuộc hạ không thể đáp ứng, nếu chủ nhân đã giao nó cho người thì người chính là chủ nhân của thuộc hạ. Bất luận chủ nhân có việc gì cần phân phó, thuộc hạ có trăm lần chết cũng không chối từ.” Người mới đến cũng rất cố chấp, dường như chỉ nhận còi, không nhận người. (ý là chỉ nhận mệnh lệnh của người giữ cái còi chứ không quan tâm người đó là ai)

Vân Yên có chút khó xử, nàng chỉ muốn sống yên ổn, không nghĩ sẽ vướng vào ân oán của Long Hạo Thiên và Hắc Ứng, khéo môi chợt cười hỏi: “Nếu ta là chủ nhân của người, có phải mệnh lệnh của ta người sẽ hoàn thành?”

“Dạ, cho dù chủ nhân muốn mạng thuộc hạ, thuộc hạ cũng không nói từ *không*.” Người này nhìn nàng, ý tứ chính là cho dù bây giờ nàng có giết hắn, hắn cũng sẽ không chớp mắt.

Trong lòng Vân Yên đối với hắn có chút khen ngợi, nàng thích những người kiên cường như vậy, lại cũng hiểu kỳ rất cuộc đến tận cùng có việc gì khiến hắn muốn chết không từ. Nhưng hiện tại không phải thời điểm nghiên cứu việc này, lập tức nói: “Tốt lắm, ta lệnh cho người đem cái còi này trả tận tay chủ nhân của người. Nhớ kỹ đây là mệnh lệnh.”

“Việc này...” Chần chờ suy nghĩ một hồi mới chấp tay nói: “Thuộc hạ tuân mệnh.” Nếu đã là mệnh lệnh, hắn chỉ còn cách vâng theo. Chỉ là, hắn cảm thấy tò mò, nữ nhân này rốt cuộc có biết cái còi này là vật quan trọng hay không? Người khác đều muốn chiếm lấy, nàng cứ nhiên vứt bỏ dễ dàng như vậy?

Nhìn thân ảnh của hắn biến mất ở cửa sổ, Vân Yên lúc này mới thở ra, chuyện cuối cùng cũng giải quyết xong, nhưng nàng không ngờ phiền toái cùng đại nạn đang tới.

Chương 036 – Gặp nam nhân ngoài ý muốn

Long Hạo Thiên ngồi trên ghế rồng chau mày, vừa rồi tại sao cái còi kia đột nhiên không thấy? Hay nàng đã sớm có chuẩn bị? Cho người chờ ở phía sau. Nhưng là nghĩ lại không có khả năng, nàng không thể đoán trước được sự việc xảy ra. Vậy cái còi kia rốt cuộc ở đâu? Mặc dù trong hoàng cung có nội ứng của hắn nhưng cũng không thể nhanh tay nhanh chân như thế?

Vài ngày sau.

“Nương Nương, sắc mặt của người đã tốt hơn nhiều, có muốn nô tỳ cùng người ra sân sưởi nắng hay không?” Tử Liên hỏi.

“Ừ, được.” Vân Yên gật đầu, nàng ở trong này ngày ngốc cũng đã lâu rồi.

Vừa ra đến ngoài chợt nghe thấy tiếng trống rung trời, còn có âm thanh hò hét của binh lính.

“Tử Liên, đó là gì vậy?” Nàng kỳ quái hỏi, hiện tại cũng không phải thời gian luyện binh. “Nương Nương, đó là Vương đang luyện binh, nghe nói Tôn Triều phương Bắc không chịu đầu hàng, Vương muốn xuất binh tiến đánh bọn họ.” Tử Liên đem tin tức mình nghe được thông báo cho nàng.

“Thật không?” Vân Yên quay đầu ra hướng phát ra âm thanh hỏi: “Vương đang huấn luyện bọn họ ở đâu?” Nghe âm thanh hẳn là ở trong hoàng cung. “Huấn luyện tại sân phía nam.” Tử Liên đáp.

“Đi ta đến xem thử.” Vân Yên phân phó, nàng rất muốn được nhìn thấy thân ảnh cường tráng của những người lính. Nhưng trước đây nàng đều không có cơ hội.

“Nương Nương, người nào không được sự cho phép của Vương mà dám tới gần đó sẽ bị xử tử.” Tử Liên ngăn lại, giải thích.

“Vậy được rồi, ta ở nơi này nghỉ một chút, người mau đi đi.” Vân Yên phân phó, nàng ta đi rồi, mình có thể đi xem trộm, xem Long Vương bách chiến bách thắng huấn luyện binh lính như thế nào.

“Nương Nương, vậy nô tỳ đi sắc thuốc cho người.” Tử Liên nói xong rồi đi.

Vân Yên đợi nàng đi rồi mới đứng dậy, nhẹ nhàng đi ra khỏi Tử Yên các, liền ngăn người, hoàng cung lớn như vậy, nàng nên tìm thế nào? Mặc kệ, cứ đi theo hướng âm thanh truyền đến

Trên đường đi, may mắn người trong hoàng cung không biết nàng, có gặp cung nữ, thái giám cũng vội vàng đi qua. Thanh âm càng ngày càng rõ ràng, nàng đi đến một bức tường rất cao, bọn họ hẳn là ở bên kia bức tường.

Nhìn đến bức tường cao gấp đôi mình, nàng không biết nên làm thế nào vượt qua? Trèo tường nàng không đủ lực, mà bên cạnh lại không có cái thang nào. Nàng chỉ có thở dài.

“Người muốn trèo qua?” Một thanh âm phía sau vang lên.

“Ừ...” nàng theo bản năng gật đầu, đột nhiên cả kinh quay lại liền thấy một nam nhân cao lớn, khôi ngô đang đứng đó nhìn nàng chằm chằm. Cho đến khi nhìn rõ người mới tới nàng kinh ngạc hô lên: “Là người...” Sao có thể là hắn? Hắc Ưng.

“Nhìn thấy ta vui mừng như vậy sao?” Hắc Ưng đáp, tay ôm lấy nàng bay lên trên cây. “Giờ đã nhìn rõ chưa?”

Vân Yên lúc này mới nhìn rõ bên ngoài là một sân rộng, có rất nhiều binh sĩ xếp hàng chỉnh tề ngay ngắn ở nơi đó. Tay cầm binh khí hô to khẩu hiệu làm phấn chấn lòng người. Long Hạo Thiên đứng ở phía trước tự mình chỉ huy, bộ dáng dị thường anh tuấn tiêu sái khiến nàng nghĩ tới phụ thân, tới ca ca, vẻ mặt trở nên ảm đạm.

7. Chương 037 - 038 - 039 - 040 - 041 - 042

Chương 037 – Làm nữ nhân của ta

“Không vừa ý sao?” Hắc Ưng nhìn ánh mắt nàng rũ xuống, đột nhiên hỏi. Vừa rồi rõ ràng ánh mắt nàng còn phát sáng.

Vân Yên lúc này mới phát giác mình đang gắt gao tựa vào ngực hắn, có chút không tự nhiên, vội giãy dụa: “Người đưa ta xuống đi.” Nàng cũng không muốn Long Hạo Thiên nhìn thấy, lại càng không có thói quen tiếp xúc thân mật như vậy với một nam nhân.

“Người không phải muốn xem hay sao? Vì sao phải xuống? Người sợ à?” Hắc Ưng nhìn chằm chằm nàng.

“Không phải sợ, là... chúng ta cô nam quả nữ ở cùng một chỗ như vậy sẽ khiến người ta hiểu lầm.” Vân Yên nói, dù sao nàng cũng coi như là một phụ nữ đã có chồng.

“Hiểu lầm?” Hắc Ứng cười, tay giúp nàng vén mái tóc bị vướng vào nhánh cây, cúi đầu nói bên tai nàng: “Đã bị hiểu lầm rồi còn để ý chuyện này sao? Huống chi đó cũng không phải tội danh của ta, nhưng nếu hấn muốn định tội, ta sẽ khiến nó trở thành sự thật.”

“Người muốn làm gì?” Vân Yên khấn trương nhìn hấn, ánh mắt tà ác của hấn thật giống Long Hạo Thiên, làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

“Người nói xem.” Mặt Hắc Ứng cố tình ghé sát mặt nàng, tay ôm siết eo của nàng. “Người đã cứu ta một mạng, vì ta mà suýt chút nữa đã bị hấn hành hạ đến chết. Người nói xem, phần ân tình này ta có phải nên báo đáp?”

“Không cần, ta không phải muốn cứu người, chỉ là trong lúc vô tình cứu người mà thôi. Cái còi kia ta đã trả lại cho người rồi, ta cũng không cần người báo đáp. Người đi đi...” Vân Yên cuống quýt giải thích, nàng không hi vọng tự tìm phiền hà cho chính mình.

“Người lo lắng như vậy làm gì?” Nhìn mồ hôi chảy đầy trên mặt nàng, Hắc Ứng hoàn toàn không để ý lời nói của nàng, từ trong người lấy ra khăn lụa nhẹ nhàng giúp nàng lau đi.

“Đưa ta xuống đi.” Thân thể Vân Yên căng thẳng, nghiêm mặt giận dữ. Bởi vì đang ở trên cây, nàng mới không thể đẩy hấn ra. Đương nhiên, nếu hấn cố ý nàng có giấy dựa cũng không xong.

“Tức giận ư? Bộ đáng tức giận của người thật đẹp.” Hắc Ứng thề nhưng không có một chút tức giận nào, thực bình tĩnh làm cho người khác nhìn không ra ý nghĩ của hấn.

“Người rốt cuộc muốn làm gì?” Vân Yên đã thật sự nổi giận rồi.

“Biến người trở thành nữ nhân của ta.” Hắc Ứng lúc này mới nhấn mạnh từng từ. Đây chính là mục đích mà hấn tới đây.

“Điên rồi, ta nói một lần nữa thả ta đi xuống, nếu không...” Vân Yên còn chưa nói xong đã bị hấn chặn lại.

“Nếu không làm sao? Người tốt nhất không nên uy hiếp ta, nếu không ta lập tức khiến người trở thành nữ nhân của ta nha.” Ngữ khí của hấn đột nhiên lạnh lùng, ôm chặt eo của nàng, tay càng tăng thêm lực.

Vân Yên nhìn bộ dáng hỉ nộ vô thường của hấn, đột nhiên hiểu được, khóe môi khê cong lên: “Người muốn lợi dụng ta để đối phó với Long Hạo Thiên sao? Một người đàn ông mà làm như vậy không cảm thấy dè tiện ư?”

Hắc Ứng ngăn người, nhìn chằm chằm nàng, hấn tuyệt đối không tin Long Hạo Thiên đem chuyện xảy ra giữa bọn họ nói cho nàng. Khóe môi tà ác cười: “Dè tiện so với không có biện pháp cái nào tốt hơn?”

Vân Yên không khỏi rùng mình, không muốn cùng hấn nói thêm gì nữa. Nghiêm túc nhìn hấn: “Hãy buông tha cho ta, nếu người cảm kích ta đã cứu người một mạng vậy hãy buông tha cho ta đi. Ta không muốn dính vào ân oán của các người, ta chỉ cần có một cuộc sống bình lặng.”

Chương 038 – Đánh giá

“Cuộc sống bình lặng? Người cho rằng người còn có thể có sao? Từ ngày người cứu ta, đã nói lên người sẽ không thể bình lặng sống được nữa. Không phải ta không đáp ứng, mà là hấn sẽ không bỏ qua cho người. Hiện tại chỉ có ta mới có thể bảo vệ chu toàn cho người.” Hắc Ứng nói, ý tứ thực rõ ràng, chính là người chỉ có thể dựa vào ta.

“Ta có thể, chỉ cần người buông tha cho ta, ta có thể...” Vân Yên dị thường kiên định nói với hấn, không có hấn, Long Hạo Thiên còn có lý do gì ghi hận với nàng

“Thật ngây thơ.” Hắc Ứng lạnh lùng cười châm biếm, nâng cằm của nàng lên, đột nhiên hôn nàng một cái: “Đời này người nhất định sẽ bị ràng buộc với ta, đây chính là số mệnh của người, nên chấp nhận đi.” Nói xong từ trong ngực lấy ra cái còi đã đặc biệt buộc vào một sợi dây hồng, đeo lên cổ nàng.

Thời điểm môi hắn chạm vào mặt nàng, Vân Yên mắt đã muốn tròng lớn, hoàn toàn quên mất phản kháng, sau khi phản ứng lại mới hung hăng đánh vào hắn, vẻ mặt phần nộ: “Người thật là vô sỉ.”

“Người dám đánh ta?” Hắc Ung sắc mặt xanh mét, lấy tay bóp cổ nàng.

Đang huấn luyện binh lính, Long Hạo Thiên nhảy bén nghe được tiếng vang lớn, liền quát: “Ai? Mau ra đây?” Lập tức bay về phía âm thanh vừa phát ra.

Hắc Ung ôm lấy nàng đáp xuống mặt đất, không có nửa vẻ sợ hãi nhìn hắn: “Là ta.” Tay không có ý buông ra, vẫn gắt gao giữ lấy eo nàng.

“Là người?” Long Hạo Thiên nghiêng răng nói ra hai chữ, nhìn nàng chằm chằm, ánh mắt bắn ra tia sáng hung hăng muốn giết người.

Vân Yên biết bây giờ bản thân có miệng cũng khó giải thích. Không biết có bão táp gì đang chờ đợi mình? Nhưng nàng cũng không còn đường nào để lựa chọn.

“Người dám tự tiện xông vào hoàng cung của Bồn Vương?” Long Hạo Thiên oán hận nhìn hắn, gắt gao nắm chặt bảo kiếm trong tay.

“Ha ha... đừng nói khó nghe như vậy, cái gì mà tự tiện xông vào. Người hắn nên biết hoàng cung này ta đến và đi thoải mái, người không làm gì được ta đâu.” Hắc Ung cười ha hả, nhưng tiếng cười lại mang theo vài phần tang thương.

“Vậy sao? Người quả là rất tự tin.” Long Hạo Thiên lộ ra nụ cười độc ác, vung tay lên, bên cạnh lập tức xuất hiện rất nhiều cung thủ.

Tâm Vân Yên run lên, nếu đồng loạt bắn lên như vậy chẳng phải là vạn tiễn xuyên tim sao? Không còn nghi ngờ gì là hắn nhất định phải chết.

“Có tiến bộ, hóa ra đã sớm chuẩn bị tốt.” Hắc Ung tán thưởng, tiếp đó chuyển đề tài: “Chỉ là... đáng tiếc...”

Mọi người còn chưa hiểu rõ lời nói của hắn liền thấy đằng sau cung thủ xuất hiện một đám hắc y nhân trong tay cầm kiếm chìa thẳng vào lưng bọn họ. Chỉ cần một mũi tên bắn ra lập tức người đó sẽ chết dưới mũi kiếm này.

Vân Yên thầm giật mình, Hắc Ung cuối cùng là người thế nào? Hắn có đúng là cường đạo không? Không, nếu không hắn sẽ không dụng tâm sắp xếp tỉ mỉ và bất ngờ như vậy.

Sắc mặt Long Hạo Thiên lập tức thay đổi, gắt gao nắm chặt tay, cuối cùng lại trầm tĩnh, vẻ mặt không cam lòng nhưng vẫn vung tay, ý bảo bọn họ lui ra sau, dán mắt theo dõi hắn: “Xem như người lợi hại. Nhưng mà, một ngày nào đó ta sẽ khiến người chết dưới mũi kiếm của ta.”

“Ta sẽ đợi.” Hắc Ung đột nhiên buông nàng, lập tức đẩy nàng ra ngoài, thân ảnh biến mất, giữa không trung truyền đến thanh âm: “Có điều, trước khi ta chết, muốn nhờ người chăm sóc nữ nhân của ta.”

Chương 039 – Giới luật cung

“Bây giờ người còn gì để nói?” Long Hạo Thiên phần nộ đến gần nàng. Vân Yên thấy ánh mắt như muốn ăn thịt người của hắn, vô thức lui về phía sau từng bước, biết giải thích cũng vô dụng nhưng vẫn giải thích: “Hắn bỗng nhiên xuất hiện, ta cũng không biết sao lại thế này?”

“Không biết sao lại thế này? Người tưởng bồn vương là đứa trẻ ba tuổi à? Tin lời người nói sao?” Đột nhiên Long Hạo Thiên tiến đến phía sau, giận dữ nắm chặt quần áo của nàng, phát tiết tất cả tức giận lên thân thể nàng.

“Người muốn ta phải giải thích thế nào thì người mới có thể tin?” Vân Yên nhìn hắn, biết thật ra lúc này hắn sẽ không nghe mình giải thích, hắn vốn đã nhận định mình có quan hệ với Hắc Ung rồi, cho nên hắn mới không cần giải thích.

“Giải thích thế nào? Người không cần phải giải thích? Bồn vương cũng không muốn nghe.” Tay Long Hạo Thiên bỗng bóp lấy cổ nàng, chỉ hơi dùng lực một chút là cổ nàng có thể gãy.

Sắc mặt Vân Yên đỏ bừng nhưng lại không giải thích không vùng vẫy nữa, nếu hấn muốn nàng chết thì nàng còn có thể sống sao? Quên đi, phó mặc cho số phận thôi.p>

Ngay khi nàng cảm giác được hô hấp ngày càng khó khăn, hấn bỗng buông lỏng tay, hô: “Người đâu.”

“Vương có gì dặn dò?” Hai gã thị vệ đi đến rất nhanh.

“Giao nàng cho Lâm mama, tối nay dùng nàng đặt thức ăn.” Long Hạo Thiên dặn dò, trong mắt đều là thù hận lại mang theo chút nham hiểm.

Hai gã thị vệ lập tức đưa nàng đi.

“Buông ra, ta tự đi.” Vân Yên quát, không muốn để họ động vào người, chính nàng cũng không biết vì sao hấn lại bảo dùng nàng đặt thức ăn, muốn nàng làm cung nữ à?

Thị vệ đưa nàng đến giới luật cung.

“Lâm mama, Vương sai chúng tôi đến nói ama biết, đêm nay Vương muốn dùng Yên phi nương nương đặt thức ăn.” Thị vệ nói.

“Nô tỳ đã hiểu, xin bẩm báo lại với Vương là nô tỳ nhất định làm tốt.” Lâm mama đáp, nhìn thoáng qua Vân Yên.

Ánh mắt âm u kia khiến Vân Yên dựng cả tóc gáy, nàng mơ hồ cảm giác được sự việc không phải đơn giản như vậy

“Chúng ta cáo từ trước.” Thị vệ xoay người rời đi.

Lúc này Lâm mama mới nhìn nàng chằm chằm, bước từng bước một đến bên nàng, khoe miệng cười lạnh lùng: “Yên phi nương nương, thật không ngờ người lại rơi vào trong tay nô tỳ.”

Vân Yên nhìn dáng vẻ tiểu nhân đắc ý của bà ta, cũng chỉ mắt lạnh liếc bà ta một cái, không nói chuyện cũng không cười.

“Không nói sao?” Giọng Lâm mama cất cao, vừa cất giọng thì tay đã túm lấy tóc nàng, nghiêng răng nghiến lợi nói: “Ta hận nhất là người như ngươi, trước mặt ta mà còn muốn giả vờ à, người còn non lắm.”

Da đầu bị kéo thật đau, Vân Yên lấy tay muốn vùng vẫy thoát khỏi bà ta, nhưng thân thể quá yếu ớt, không có một tia sức lực, chỉ có thể trừng mắt giận dữ: “Ta và ngươi không thù không oán, việc gì ngươi phải gây khó dễ cho ta? Mười năm phong thủy luân chuyển (ý nói mọi chuyện đều có thể thay đổi), ngươi không nghĩ đến đường lui của mình sao?”p>

“Yên phi nương nương, ngươi muốn trách thì trách mạng ngươi không tốt đi, không phải nô tỳ muốn làm khó ngươi, mà là Vương căn dặn ta làm vậy, hơn nữa ngươi cũng thật không biết điều, ngươi là một công chúa chẳng lẽ lại không biết quy củ trong hoàng cung này à?” Lâm mama nhìn sắc mặt tái nhợt, bộ dáng vô lực của nàng, chỉ trách nàng ở trong hoàng cung lại không biết lấy lòng mình, nàng chịu tội cũng là xứng đáng thôi, ai bảo hoàng cung chính là nơi ăn thịt người a.

“Hừ hừ.” Vân Yên hừ lạnh một tiếng: “Ngươi xứng sao?”

Sắc mặt Lâm mama khê biến, đầu tiên cho là nàng đã thông suốt nhưng không ngờ vừa mở miệng là nàng đã vũ nhục mình, tay dùng lực giật tóc nàng xuống, đập nàng nằm trên mặt đất: “Vậy thì đừng trách nô tỳ lòng dạ độc ác.” Bà ta hướng về phía ngoài cửa, lên giọng phân phó: “Người đâu?”

Chương 040 – Hình phạt riêngp>

“Mama có gì sai bảo?” Chẳng bao lâu, hai cung nữ tiến đến, hành lễ nói.

“Chăm sóc Yên Phi nương nương của chúng ta cho thật tốt, không được lưu lại dấu vết, Vương vẫn còn cần dùng.” Lâm mama ngồi một bên phân phó, các nàng đều là cánh tay đắc lực mà bà ta cất nhắc, đương nhiên hiểu ý nghĩa lời nói của mình.

“Dạ.” Cung nữ hiển nhiên đã trải huấn luyện, lập tức hiểu ý bà, từ bên cạnh lấy ra một hộp châm nhỏ đi tới.

Ánh mắt Vân Yên lập tức lộ ra tia hoảng sợ cùng hoang mang, nàng mơ hồ nghe Vân La nói qua khi nàng còn bé tận mắt thấy có người dùng châm giết chết một cung nữ, lại khiến cho người ta không tìm ra miếng vết thương cùng nguyên nhân. Vì thế Vân La bị dọa đến phát bệnh vài ngày. Chẳng lẽ bọn họ cũng định...

Nhìn các nàng từng bước lại gần, Vân Yên theo bản năng ôm chặt lấy mình, lại không có chỗ tránh né, nàng đột nhiên cảm thấy thật sự bất lực.

“Còn không mau tranh thủ thời gian hầu hạ nương nương.” Lâm mama ngồi đó uống trà, ra lệnh, dường như đang mong đợi xem nổi thống khổ của nàng.

“Vâng” Lúc này một cung nữ mới tiến đến dâng lên nàng, một cung nữ khác cầm trong tay một châm dài, mảnh, đâm vào nàng.

“Các người muốn làm gì? Thả ta ra. Lâm mama, người đây là lạm dụng tư hình, người không sợ ta sẽ nói với Vương sao?” Vân Yên giận dữ quát mắng, bà ta thật sự coi trời bằng vung sao? Hoàng Cung sao lại có thể đen tối như vậy?

“Ha ha... nói với Vương? Yên Phi nương nương, nô tỳ nên nói người ngây thơ hay là nói người ngu ngốc đây. Người đã vào đến giới cung này mà còn muốn có ngày thoát ra sao? Nô tỳ có thể khẳng định cho người biết, những nương nương đã từng vào nơi này hiện giờ đều đang nằm tại hoàng lăng (lăng mộ hoàng gia).” Lâm mama bật cười lớn, cứ như vừa được nghe một câu chuyện cười trong thiên hạ.

“Vậy người hãy cho ta được chết thoải mái.” Vân Yên nhắm mắt lại, đối với nàng bây giờ chết có lẽ là một loại giải thoát.

“Yên Phi nương nương, đáng tiếc, đã đến nơi này, muốn chết cũng không phải dễ dàng như vậy. Nếu như chết có thể giải quyết được vấn đề, còn cần gì một nơi giới luật cung như thế này.” Lâm mama ác độc nói, nháy mắt với cung nữ. “Sao còn chưa động thủ.”p>

Cung nữ không dám chậm trễ, cầm lên một cây châm mảnh, nắm ngón tay nàng, trước khi nàng kịp giãy dụa, thuận thực đâm vào.

“...” một hồi đau đớn làm cho Vân Yên kêu to một tiếng, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thân thể mềm nhũn, liền hôn mê bất tỉnh...

“Mama, nàng ngất rồi.” Cung nữ lập tức dừng tay lại.

“Ngất thì làm cho nàng tỉnh lại.” Lâm mama hơi hốt nói, trước đến giờ đều làm vậy.

“Mama, nô tỳ nghe nói vài hôm trước Yên Phi nương nương bị ngất, thiếu chút nữa đã chết, về sau thái y nói thân thể nàng rất suy yếu, nô tỳ sợ nàng không chịu được, chẳng may nếu xảy ra chuyện gì thì không hay, tối nay Vương còn dung nàng đặt thức ăn...” Cung nữ nhắc nhở, chỉ sợ thật sự xảy ra sự tình, các nàng sẽ trở thành người chịu tội thay.

Lúc này Lâm mama mới sững sốt, nàng ta nói quả thật có lý, tuy nhiên Vương cấm hận nàng như vậy, lại không muốn lấy mạng nàng. Nếu quả thật có chuyện gì thì đối với mình cũng không tốt. Nghĩ vậy bà ta mới nói: “Vậy thật quá dễ dàng cho nàng rồi. Thả nàng ta ra, cứ theo như lời Vương dặn dò mà làm.”

“Dạ, nô tỳ tuân mệnh.” Cung nữ lúc này mới dìu nàng ra ngoài chuẩn bị.

Chương 041 – Nữ thịnh thế 1

Lúc Vân Yên tỉnh lại liền cảm thấy đầu ngón tay đau đớn, mở to mắt định xoay người. Lập tức cung nữ bên cạnh liền nhắc: “Yên Phi nương nương, người không thể cử động.”

Không thể cử động? Nàng sợ run, cảnh giác nhìn gian phòng trắng lộng lẫy thường xa hoa, nơi nơi đều là một màu vàng chói mắt chứ không phải giới luật cung lúc trước. Ánh mắt hạ xuống một chút, chợt nuốt một ngụm khí lạnh, toàn thân nàng có điểm không đúng. Bởi vì, trên ngực nàng đặt hai đóa mẫu đơn kiêu diễm, phía dưới bụng là một lá sen. Nàng nằm thẳng tắp trên một cái bàn nhẵn bóng, chung quanh thân thể được phủ đầy hoa tươi.

“Các người đang làm cái gì vậy?” Vân Yên vừa thẹn vừa giận, ngồi dậy ném đi đóa hoa mẫu đơn trước ngực, định bước xuống thì bị cung nữ bên cạnh ngăn lại.

“Nương nương, vạn lần không thể. Đây chính là mệnh lệnh của Vương, không thể cãi lời.”

“Người nói cho ta biết đây là làm cái gì? Quần áo của ta đâu rồi.” Vân Yên nhìn xung quanh không thấy quần áo của mình, mặc dù có đứng dậy cũng không thể như vậy đi ra ngoài.

“Nương nương, người không biết sao?” Cung nữ có chút kinh ngạc nhìn nàng, vốn tưởng nàng đã hiểu rõ rồi.

“Ta cần biết cái gì?” Vân Yên hỏi lại nàng ta, bản thân chỉ muốn biết vì sao lại như vậy ?

“Nương nương, đây là truyền thống của hoàng cung Long Triều, chính là để người phụ nữ thuần khiết nằm ở nơi đó. Sau đó, đặt đồ ăn lên người nàng. Mừng một đại niên hàng năm đều bái thần linh bày tỏ lòng sùng kính. Sau khi bái tế, Vương sẽ tự mình hưởng thụ. Người phụ nữ dùng để tế bái được chúng ta gọi là NỮ THỊNH THỂ. Bình thường Vương sẽ không làm như vậy.” Cung nữ giải thích. Thật kỳ quái, Vương vì sao lại lấy Nương nương làm NỮ THỊNH THỂ, mà hôm nay lại cũng không phải là mừng một?

Vân Yên nghe xong lời của nàng thì kinh ngạc nhìn nàng, không biết trên đời này còn có chuyện dùng thân thể nữ nhân để đặt thức ăn lên. Chính là, nữ nhân kia không phải sẽ nhận hết nhục nhã ? Bất thốt lên hỏi: “Vậy những nữ tử làm nữ thịnh thể thì sao?”

“Vương sẽ ban cho nàng tặng phẩm đủ cho nàng sống cả đời, nhưng phải lưu lại hoàng cung sống cô độc suốt quãng đời còn lại.” Cung nữ trả lời.

Vân Yên lúc này mới gật đầu, đúng vậy, nữ tử như thế sao có thể lập gia đình được?

“Nương nương, người mau nằm lên đi, các mama sắp đến rồi.” Cung nữ vội vàng nhắc nàng, nếu để bọn họ nhìn thấy sẽ bị quở trách.

Vừa dứt lời, cửa đã bị đẩy ra, Lâm mama mang theo cung nữ đi vào, trong tay các nàng đều mang theo thức ăn sơn hào hải vị.

Vân Yên vừa thẹn vừa giận, may mắn nhìn thấy trên bàn có một khăn trải bàn trắng, không hề nghĩ ngợi liền bao lấy thân thể của mình.

“Có chuyện gì vậy ? Không phải sai người trông coi sao?” Nhìn trong phòng một đồng hỗn độn, Lâm mama tức giận, một cái tát vang lên.

“Mama, là... là... nương nương không chịu.” Cung nữ bị dọa lập tức quỳ xuống.

“Phế vật.” Lâm mama mắng một tiếng, lúc này mới nói với nàng: “Nương nương, nô tỳ khuyên người nên nghe lời, đây chính là mệnh lệnh của Vương.”

“Người hãy nói với hân dùm ta năm chữ ‘THÀ CHẾT KHÔNG CHỊU NHỤC.’” Vân Yên nhìn chăm chăm bà ta, ánh mắt tràn ngập phẫn nộ.

“Việc này không phải do người quyết định.” Lâm mama nói, nàng càng chống đối như vậy, chính mình càng có thêm cơ hội tra tấn nàng.

“Vậy người cứ thử xem.” Vân Yên cười lạnh, bản thân mình không phối hợp, để xem bà ta có thể làm thế nào?

“Nô tỳ đã sớm chuẩn bị tốt.” Lâm mama cười, từ trong người lấy ra một bình dược. “Muốn biết đây là cái gì không?”

Chương 042 – Nữ thịnh thể 2

Vân Yên chính là nhìn chăm chăm vào bà ta, thân thể không khỏi run rẩy một chút. Không biết bà ta lại muốn giở thủ đoạn ác độc gì nữa?

“Đây là thứ chuyên dùng để đối phó với những kẻ không biết nghe lời. Chỉ cần người uống xong, toàn thân sẽ mất đi tri giác, tùy ý để người khác an bài. Tuy nhiên, trí óc của người lại dị thường rõ ràng.” Lâm mama cầm bình dược, không nhanh không chậm đi về phía nàng.

Vân Yên cố áp chế sợ hãi trong lòng, gắt gao ôm lấy thân thể mình, trừng mắt nhìn bà ta: “Người làm như vậy không sợ báo ứng sao? Người không muốn tích chút đức cho kiếp sau của mình sao?”

“Báo ứng?” Lâm mama cười lạnh. “Làm nô tài chỉ biết nghe theo mệnh lệnh, nếu không làm theo, chỉ sợ chưa gặp báo ứng đã chết rồi. Chuyện của kiếp sau ai biết sẽ thế nào. Hôm nay người bị như vậy có phải kiếp trước đã không tích phúc ỉn không? Người đừng nên phí lời vô ích.”

Nói xong ra hiệu cho cung nữ giữ lấy nàng.

Vân Yên tự biết mình không thể phản kháng lại, nhưng nàng không cam lòng, cũng không thể để cho họ sắp đặt. Không có thời gian nghĩ nhiều, nàng nhảy khỏi bàn, hung hăng hướng đến góc bàn lao đến. Chết là xong hết mọi chuyện.

“Mau ngăn nàng lại.” Lâm mama nhận ra được nàng muốn làm gì liền hô to.

Cung nữ bên cạnh nhanh tay kéo lấy khăn trải bàn đang quấn trên mình nàng, khiến nàng té ngã xuống.

“Muốn chết sao? Ta đã từng nói với người, tiến vào nơi này muốn chết cũng không có dễ dàng như vậy đâu.” Lâm mama ngồi xổm, ánh mắt lạnh băng, lấy tay bóp trụ miệng nàng, không chút do dự cầm thuốc nước trong tay đổ vào miệng nàng.

Vân Yên cắn bản không kịp nhả ra đã bị bà ta ép nuốt xuống.

“Người ương ngạnh đến đâu, qua tay nô tỳ đều phải ngoan ngoãn nghe lời.” Lâm mama cười đắc ý, người ương ngạnh như nàng cũng không phải chưa từng thấy qua.

Vân Yên cắn phần nhìn bà ta, tại sao lại có thể ác độc đến như vậy, bà ta là ma quỷ chứ không phải con người.

“Nương nương, đừng dùng ánh mắt này nhìn nô tỳ. Muốn trách chỉ có thể trách mệnh người không tốt, khiến cho Vương không thích người.” Khóe miệng Lâm mama thật khó coi, lập tức dặn dò cung nữ: “Thu dọn lại cái bàn, đặt nương nương lên đó.”

“Dạ.” Mấy cung nữ lập tức ba chân bốn cẳng nâng nàng dậy, sửa lại khăn trải bàn rồi đem nàng đặt lên trên bàn.

Vân Yên lúc này mới cảm giác được cả người mình không còn chút khí lực nào, muốn giãy dụa lại vô năng vô lực, cánh tay không thể nhấc lên được.

“Mang các thứ chuẩn bị cho Vương tới đây.” Lâm mama phân phó.

“Dạ.” Cung nữ đặt đồ trang trí vừa rồi lên người nàng. Vân Yên nhìn thấy các nàng ở trên người mình bận rộn sắp đặt, khuất nhục nhắm mắt lại, mặc cho nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

Nàng chỉ muốn một cuộc sống yên ổn, tại sao lại khó như vậy? Rõ ràng nàng cùng hắn không có quan hệ gì, sao nàng phải thừa nhận?

“Mama, đã chuẩn bị xong rồi.” Cung nữ nói.

Lâm mama lúc này mới nhìn thấy trước mắt một hình ảnh hoàn mỹ. Từ trên ngực xuống dưới chân đều bày biện rất nhiều thức ăn với đầy đủ màu sắc, hương vị và kiểu dáng, nhìn lại mọi thứ đều ổn thỏa mới hạ lệnh: “Tất cả lui hết đi.”

“Dạ.” Tất cả cung nữ đều đi ra ngoài.

8. Chương 043 - 044 - 045 - 046 - 047 - 048

Chương 043 – Nữ thịnh thế 3 Lâm mama lúc này mới đi đến trước mặt nàng, tấm tắc lên tiếng: “Nương nương, dáng vẻ hoa lệ dưới mưa của người thật khiến người ta đau lòng, chỉ tiếc...” Bà ta còn chưa nói xong chợt nghe ngoài cửa có tiếng bước chân, vội vàng ngừng lại.

Liền thấy Long Hạo Thiên một thân áo trắng, nắm tay Lệ Phi nương nương đi vào, vội quỳ xuống đất hành lễ: “Nô tỳ tham kiến Vương, tham kiến Lệ phi nương nương. Tất cả đều chuẩn bị thỏa đáng, mời Vương cùng Nương nương dùng bữa.”

“Lui xuống trước đi.” Hần phát tay phân phó.

“Dạ.” Lâm mama lui ra ngoài.

Lệ phi nương nương? Trong lòng Vân Yên run lên, nghĩ đến bản thân như vậy xuất hiện trước mọi người, nước mắt từ trong khóe mắt càng rơi nhiều hơn..

“Vương, đẹp quá... thật xinh đẹp...” Lệ phi nhìn thấy trước mắt một hình ảnh xinh đẹp, không nhận được mà thốt lời tán thưởng. Trước kia đã từng nghe nói nhưng chưa từng được thấy tận mắt, không ngờ lại giàu tình thơ ý họa như vậy. “Thật không? Đẹp chỗ nào?” Long Hạo Thiên ôm nàng ngồi xuống, nhìn Vân Yên mắt đầy lệ, khóe môi khẽ nhếch môi, trong lòng đột nhiên vui vẻ. Nếu Hắc Ung nhìn thấy bộ dáng này của nàng sẽ thế nào?

“Chỗ nào cũng đẹp. Vương, người cũng thật biết hưởng thụ nha, sắc, hương, vị... đã có mỹ nhân còn thêm mỹ thực.” Lệ phi mềm mại tựa vào trước ngực hắn, giọng nói có chút ê ẩm.

“Cổ đẹp cũng đâu bằng nàng.” Long Hạo Thiên dùng lực tay khẽ nắm vuốt eo nàng.

“Vương, người thật xấu. Không được, vậy Vương cũng phải nói thần thiếp đẹp chỗ nào?” Lệ Phi mang một bộ dáng không thuận theo, không buông tha, làm nũng hắn. “Ánh mắt... cái mũi... cái miệng nhỏ nhắn...” Long Hạo Thiên cố ý ngừng lại một chút, mắt tối lại “... còn có của người...” tay của hắn còn đặt trên người nàng.

“Vương...” Lệ phi thẹn thùng, ở nơi này mà Vương có thể không kiêng dè chút nào.

Vân Yên hận lúc này tai mình không thể điếc, không cần phải nghe những lời này. Chính nàng còn không muốn đối mặt đây, nhưng bọn họ thật không biết xấu hổ.

“Lệ phi có muốn nhìn xem bộ dáng của nàng hay không?” Long Hạo Thiên đột nhiên hỏi, mục đích của hắn thật rõ ràng, là muốn nhục nhã nàng.

“Muốn chứ.” Trong lòng Lệ phi hồi hộp một chút, nhưng nàng biết nhìn mặt đáp lời, theo ý tứ của hắn mà đáp ứng.

Vân Yên lập tức hoảng sợ, ánh mắt mang theo lệ. Bởi vì nàng biết trước ngực mình bị người đặt hoa mẫu đơn che lấp, hẳn rồi cuộc muốn làm gì?

Con người của Long Hạo Thiên đảo qua ánh mắt hoảng sợ của nàng, tay chậm rãi dừng lại trên ngực nàng. “Không được.” Vân Yên rốt cục nhận không được hết lên, nàng không muốn, nàng không muốn bị hắn làm nhục như vậy.

Nhưng, ngay tại thời điểm nàng hô lên, đóa hoa mẫu đơn đã rơi xuống đất rồi. Cơ thể nhỏ nhắn của nàng liền trần trụi trước mắt bọn họ.

“Lệ phi, thế nào?” Long Hạo Thiên nhìn nàng ở trong lòng ngực hỏi, trong khi tay vẫn còn đặt trên ngực Vân Yên.

“Vương nói đẹp là đẹp mà.” Lệ Phi có chút xấu hổ, cũng có chút ghen tị.

“Có muốn nhìn xem chỗ khác không?” Long Hạo Thiên lại hỏi...

Chương 044 – Nữ thịnh thế 4

“Được.” Lệ Phi đáp, nàng có thể nói không được sao? Tuy rằng nàng một chút cũng không muốn nhưng nàng biết Vương đưa nàng tới chính là cùng phối hợp với hắn diễn trò, vậy chính mình nên cố gắng một chút, lập tức nói: “Không bằng để thần thiếp đem đồ ăn đặt ra một bên, chúng ta từ từ xem.”

“Ha ha... Tiểu yêu tinh, được lắm.” Long Hạo Thiên cười lớn, đó chính là tâm ý của hắn.

“Vô sỉ, người không cần hành hạ ta nhục nhã như vậy. Nếu người đã cho rằng ta có tội, vậy hãy cho ta một chút thoải mái, giết ta đi.” Vân Yên giận dữ trừng mắt với hắn, giờ phút này, nàng thực xấu hổ muốn chết đi, nhưng nàng không thể động đây, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Đầu túa ra đầy mồ hôi lạnh. Lệ Phi sững sờ nhìn hắn, thấy hắn không có ý muốn mình dừng tay, đành phải đem tất cả thức ăn đặt sang bên cạnh.

Long Hạo Thiên tựa như không nghe thấy lời nói của nàng, nhìn thân thể nàng dần dần hiện ra, đột nhiên quay đầu lại nói: “Hắn là nên để Hắc Ưng cùng đến thưởng thức có phải hay không? Xem nữ nhân của hắn như thế nào?”

“U Linh Vương...” Vân Yên hét lớn, nàng đã phần nộ đến mất đi lý trí. “Nếu người muốn ta chết chỉ cần ra một thánh chỉ là có thể, vì sao phải cho ta một tội danh lớn như vậy. Người không xứng với ba chữ ‘U LINH VƯƠNG’. Nếu ta thật sự là nữ nhân của Hắc Ưng, hắn có thể ném ta ở đây, mặc kệ sống chết sao? Hắn sẽ để ta bị người làm nhục như vậy sao? Người có biết không? Người thật sự rất đáng thương hại, tự mình không đủ bản lĩnh đối phó với hắn, phải đi tra tấn một nữ nhân như ta.”

Long Hạo Thiên nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt tích tụ lửa giận.

Lệ Phi cảm nhận được bầu không khí không bình thường, thật thông minh ngồi ở một bên không lên tiếng, chỉ lặng lẽ nhìn hai người.

“Người tức giận? Có phải cũng thấy mình buồn cười hay không? Người làm nhục phi tử của mình chẳng phải chính là làm nhục người. Hắc Ưng nhất định đang ở một nơi bí mật nào đó mà cười trộm. Chỉ một điểm này, người đã không bằng hắn. Nếu cho ta một cơ hội, nhất định sẽ lựa chọn làm nữ nhân của hắn.” Vân Yên đã muốn nhịn không xong, chỉ quan tâm chính mình đang tràn ngập phần nộ.

“Bổn vương sẽ cho người cơ hội, chỉ có điều ta sẽ cấp cho hắn một kẻ tàn hoa bại liễu.” Long Hạo Thiên hoàn toàn bị nàng chọc giận, câu nói: “chỉ cần cho ta cơ hội ta nhất định chọn làm nữ nhân của hắn” đã từng có một người nói qua như vậy.

“Ha ha...” Vân Yên bỗng cười ha hả theo dõi hắn một hồi, đáp lại “Đáng tiếc ta không nghĩ sẽ cho bản thân cơ hội.” Nàng vừa rồi đột nhiên nghĩ tới một thứ có thể giải thoát cho nàng.

Long Hạo Thiên khẽ cau mày lập tức phản ứng lại. Nàng muốn làm gì?

“Muốn chết ư? Bổn vương sẽ không cho người chết. Bổn vương nhất định khiến người sống không bằng chết.” Lập tức vươn tay muốn ngăn lại nhưng không kịp, khoe môi nàng từng chút một chảy ra máu đỏ tươi. Thứ duy nhất nàng có thể động chính là đầu lưỡi. Nàng hướng về phía hắn cười đắc ý, rốt cục có thể giải thoát rồi.

“Người đâu, truyền thái y.” Long Hạo Thiên nổi giận quát.

“Dạ.” Tiểu Thuận Tử đang chờ ở bên ngoài vội vàng chạy đi.

Lệ Phi nường nường bị một màn trước mắt dọa đến khiếp sợ, hoàn toàn không ngờ nàng lại có thể tự sát. Còn có, Hắc Ưng là ai? Tại sao Vương lại hận nàng như vậy?

Chương 045 – Uy hiếp

Thái y vội vàng chạy tới vừa định kiểm tra lại cho nàng thì thấy nàng gắt gao ngậm chặt miệng.

Ông khó xử nói: “Nường nường, mời người há miệng ra để thần kiểm tra.”

Vân Yên không thèm để ý, mắt nhắm lại tựa như không nghe thấy gì, mặc áo tước từ trong miệng không ngừng chảy ra, nàng đã ôm quyết tâm phải chết.

“Nường nường, mời người há miệng ra để thần kiểm tra.” Thái y khó xử nói thêm lần nữa.

Nàng vẫn như cũ không hề phản ứng lại.

“Mở ra...” Long Hạo Thiên lập tức lấy tay bóp miệng nàng, biết là nàng cố ý, hắn dùng lực mạnh hơn bóp chặt lấy cằm nàng.

Miệng Vân Yên lập tức bị bắt mở ra, nghĩ muốn ngậm lại nhưng chỉ cảm thấy một trận đau đớn, chỉ có thể dùng ánh mắt trừng hấn, để tỏ vẻ phần nộ của mình.

“Mau kiểm tra đi.” Long Hạo Thiên ra lệnh.

“Dạ, Vương.” Thái y vội vàng kiểm tra, giúp nàng cầm máu, hơn nửa ngày mới đứng dậy nói: “Vương, đã không sao rồi, chỉ là đầu lưỡi bị thương, nghỉ ngơi vài ngày, uống thuốc vào sẽ khỏi.”

“Được, người lui xuống trước đi.” Long Hạo Thiên phân phó.

“Dạ, thần cáo lui.”

Lúc này hấn mới đi đến trước mặt nàng, nhìn chăm chăm nàng, con ngươi ngập tràn lửa giận, đưa tay giúp nàng vén mái tóc đang bị xõa tung ra : “Muốn chết cũng phải hỏi xem bốn vương có đồng ý hay không đã?” Tay dùng lực, răng rắc một tiếng, làm cho cằm nàng trở lại như cũ.

Vân Yên cười lạnh, người muốn chết hấn cũng có thể ngăn cản sao? Nàng có thể cắn lưỡi một lần, đương nhiên có thể cắn lần thứ hai, tuy rằng hiện tại rất đau, nhưng nàng chết còn không sợ, còn để ý gì đau đớn?

“Đừng cho rằng ta không biết người đang nghĩ gì? Muốn chết đúng không? Nếu người chết bốn vương lập tức xuất binh tấn công Vân Triều.” Long Hạo Thiên lấy tay vuốt cằm nàng, lạnh giọng uy hiếp nàng. “Nếu không có cách nào chế phục người, người nghĩ ta sẽ để cằm người trở lại như cũ sao?”

Vừa muốn cắn xuống, Vân Yên nghe được lời hấn nói liền giật mình. Ở nơi này hấn ngang nhiên dùng Vân Triều để uy hiếp chính mình ư. Nếu mình chết, hấn tấn công Vân triều vậy chẳng phải nàng đã phí công sức từ đầu, hóa ra chết cũng không do mình quyết định.

“Tự người suy nghĩ cho rõ ràng đi, Bốn Vương thì không vấn đề gì.” Long Hạo Thiên cố ý nhìn nàng nói.

“Đề tiện...” Từ cổ họng Vân Yên phát ra hai chữ không rõ ràng, nhắm mắt lại không muốn nhìn về mặt đắc ý của hấn. Hiện giờ nàng chỉ có thể dùng mạng của mình đổi lấy yên ổn cho Vân triều.

Lệ Phi ở bên cạnh nhìn thấy Vương lúc này, tuy rằng bình thường cũng rất lạnh khốc, nhưng mà nàng chưa bao giờ nhìn thấy Vương có thể khiến người ta cảm thấy sợ hãi như vậy.

Long Hạo Thiên lạnh lùng liếc nàng, mới hạ lệnh: “Người đâu ?”

“Vương có gì dặn dò?” Tiểu Thuận Tử đi vào hành lễ nói. “Sai người đưa nàng trở về.” Long Hạo Thiên phân phó.

“Dạ, nô tài tuân mệnh.” Tiểu Thuận Tử đáp.

“Vương, không bằng đến Vân Vụ các để thần thiếp hầu hạ người tốt hơn.” Lệ Phi đi tới, mê hoặc quyến rũ tựa vào trước ngực hấn. Mặc dù hấn đáng sợ, bản thân vẫn muốn lấy lòng hấn, ai bảo hấn chính là người chi phối mọi thứ của mình chứ.

“Bốn Vương muốn yên tĩnh một chút, người về trước đi.” Long Hạo Thiên mặt lạnh như băng đẩy nàng ra,.

“Dạ, thần thiếp tuân mệnh.” Lệ Phi lập tức hành lễ, thức thời lui ra ngoài.

Long Hạo Thiên sắc mặt âm trầm rời khỏi.

Chương 046 – Bị dao đâm

Long Hạo Thiên tiêu sái đi đến cấm địa của hoàng cung.

“Thuộc hạ tham kiến Vương.” Thị vệ canh giữ nơi đó vội hành lễ, sau đó mở cửa.

Hấn trực tiếp đến trước cửa, đẩy ra, bên trong được quét dọn sạch sẽ, trên tường treo tranh, trên bàn đặt sách, tựa như một thư phòng bình thường. Hấn tiến đến một ngăn tủ liền lấy tay nhẹ nhàng đẩy, ngăn tủ bên cạnh lập tức mở ra, lộ ra bên trong một cái khe nhỏ đủ ột người đi vào, hấn mở chiếc hộp đặt trên bàn, lấy ra một viên dạ minh châu sáng ngời tiến vào bên trong.

Hắn không ngừng đi sâu vào trong, tựa hồ như đã rất lâu, cuối cùng mới tới một phòng lớn. Cả nơi này được dạ minh châu chiếu sáng như ban ngày. Bốn phía căn phòng đều có những khối băng cực lớn vây quanh, lúc này tỏa ra hàn khí, giữa phòng là một quan tài bằng thủy tinh.

Nằm bên trong là một nữ nhân xinh đẹp, lông mi thật dài, quần áo tươi đẹp... nếu không phải trước ngực nàng còn cắm một thanh chủ tử thủ, bên dưới máu đã ngừng tụ, người ta còn tưởng rằng nàng đang ngủ say.

Long Hạo Thiên đứng trước quan tài, ánh mắt vừa mang theo phần nộ đã chuyển thành cừu hận, rồi lại hóa thành đau đớn nhìn chằm chằm người nằm nơi đó, tay nắm chặt, mắt nhắm lại, vẻ mặt thống khổ vừa như yêu lại vừa như hận.

Lúc Vân Yên được cung nữ đưa về Tử Yên các liền thấy Tử Liên đang đứng sốt ruột trước cửa, trong mắt chứa lệ, nhìn thấy nàng lập tức tiến lên phía trước nghênh đón: “Nương nương, người đã trở lại.”

Vân Yên có chút cảm động, chỉ có thể an ủi nàng bằng ánh mắt.

Cung nữ đem nàng về tới liền rời đi.

Tử Liên lúc này mới vội vàng tìm quần áo, một bên giúp nàng mặc vào, một bên khóc lóc nói: “Nương nương, đều là nô tỳ không tốt, đều là nô tỳ vô dụng, buổi sáng khi nô tỳ trở lại không thấy nương nương, nô tỳ đã đi khắp nơi hỏi thăm, sau lại nghe nói nương nương bị Vương đưa vào giới luật cung, nô tỳ đã đến đó tìm người, nhưng người nơi đó không cho nô tỳ vào, nô tỳ muốn cầu xin Vương nhưng không thể gặp được người.” Nghe nàng nói, Vân Yên trong lòng chua xót, gian nan mở miệng cổ phát ra âm thanh không rõ ràng: “không... cần... lo... cho... ta, ta... không... sao.”

“Nương nương, người làm sao vậy? Lưỡi người bị sao vậy?” Tử Liên phát hiện giọng nàng không giống bình thường, khẩn trương hỏi.

“Không... có... việc... gì.” Vân Yên lắc đầu.

Tử Liên không dám hỏi nữa. Biết nàng không thoải mái, giúp nàng chuẩn bị giường: “Nương nương, người nên nghỉ ngơi một chút.”

Vân Yên cảm kích gật đầu, tri kỷ trong hoàng cung này chỉ có duy nhất nàng, làm lành cảm giác được ấm áp, cũng thật may mắn khi còn có nàng.

Đêm hoàng cung yên tĩnh, một bóng đen bay nhanh qua các phòng, hướng đến Tử Yên các.

Vân Yên mơ mơ màng màng cảm thấy có người nhìn chằm chằm mình, mắt vội mở to liền thấy Hắc Ưng rõ ràng đang đứng trước giường mình, mắt dán chặt vào nàng. Tức giận lập tức dâng lên, hắn còn dám tới đây.

“Ngậm cái này vào miệng, vết thương sẽ khỏi nhanh hơn.” Hắc Ưng lấy từ trong người ra một viên thuốc đưa ra trước mặt nàng.

“Không... cần ...người... giả nhân... giả nghĩa.” Vân Yên kích động, tay gạt đi. Không phải hắn cố ý hãm hại mình sao, còn cần phải tỏ vẻ như vậy sao?

Hắc Ưng lập tức cầm viên thuốc tránh đi. “Thật không biết tốt xấu, người có biết viên thuốc này quý giá đến thế nào không? Người khác có dùng ngàn vàng cũng không thể mua được.”

“Ta... không... cần...” Vân Yên lạnh lùng nhìn hắn, cố sức nói ra ba chữ, hận mình bây giờ không thể giết chết hắn.

Chương 047 – Van xin

Thấy nàng nhất định không chịu uống, Hắc Ưng dường như không còn kiên nhẫn để tiếp tục nhiều lời với nàng, trực tiếp bóp miệng nàng đem viên thuốc thả vào.

Vân Yên trừng mắt nhìn hắn, vừa định đem viên thuốc nhổ đi chợt nghe hắn nói: “Nếu ngươi dám nhổ ra, ta sẽ cởi bỏ quần áo của ngươi, đêm nay trên giường này sẽ biến ngươi trở thành nữ nhân của ta.”

Nàng bị dọa thiếu chút nữa bị sặc, ngay lập tức nuốt viên thuốc xuống, sắc mặt đỏ bừng. Bọn họ sao có thể giống nhau, uy hiếp nàng một cách dễ dàng như vậy chứ.

“Haha...” nhìn thấy vẻ mặt này của nàng, hắn bật cười, mờ ám mà trêu chọc nàng: “Người là đang kích động sao? Không cần phải gấp như vậy, chúng ta có nhiều thời gian mà.”

Vân Yên nhìn bộ dáng trêu đùa của hắn, ngực trào dâng một cổ lửa giận bùng bùng, nàng hận chết tên nam nhân trước mặt này vậy mà hắn còn thản nhiên đùa giỡn nàng. Không nghĩ nhiều rút trái cài trên đầu mình lập tức hung hăng đâm tới.

Từ trên ngực hắn, nơi trái cài đâm vào máu tươi rỉ từ miệng vết thương rỉ ra, chảy xuống dưới, còn bắn lên cả mặt nàng.

Vân Yên sợ hãi lập tức ném trái cài trên tay xuống, nàng hoàn toàn không nghĩ đến hắn lại không né tránh. Hắn hoàn toàn có thể tránh được. Nàng càng không nghĩ tới chính mình sẽ làm người ta bị thương.

“Muốn giết ta ư? Vậy cứ đâm đi.” Hắc Ứng không thèm nhìn đến vết thương đang đổ máu của mình, chỉ chăm chăm nhìn nàng nói, còn mang trái cài dính máu đặt lại vào tay nàng.

Tay Vân Yên run run, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên nàng đã thương người khác. Trong lòng có chút sợ hãi, nhưng lại nghĩ đến bản thân vì hắn mà phải chịu nhục nhã, hận ý lập tức bùng lên, không chút do dự, tiếp tục đâm tới.

Lại đâm trúng ngực hắn, hắn vẫn không hề tránh đi, nàng rung mình, dừng tay lại: “Tại sao người không tránh?” Nói xong liền cảm thấy trong miệng có chút cảm giác, vết thương không còn đau, lời nói cũng rõ ràng, thật sự rất thần kỳ.

“Ta tránh đi người làm sao đâm được?” Hắc Ứng lập tức rút trái cài còn đang cắm trước ngực mình, “Còn muốn đâm nữa không?”

“Người cố ý để ta đâm?” Vân Yên ngẩn người.

“Bằng không người cho là người có thể đâm được ta sao?” Hắc Ứng hỏi lại nàng.

“Vì sao?” Vân Yên quan sát hắn, đột nhiên nàng cảm thấy không thể hiểu nổi nam nhân này.

“Bởi vì ta thiếu nợ người, cho nên phải trả.” Hắc Ứng đáp.

“Người cũng biết người nợ ta ư, chúng ta không thù không oán, vì sao lại hãm hại ta như vậy?” Vân Yên hừ lạnh một tiếng, không hề có chút cảm kích.

“Ta có hãm hại người sao? Ta chính là muốn người trở thành nữ nhân của ta.” Vẻ mặt của Hắc Ứng đột nhiên mơ hồ, khiến người ta không nhận rõ được thật giả.

Vân Yên biết hắn sẽ không nói, nhìn thấy ngực hắn bị mình đã thương, trong lòng tức giận chột lẳng xuống. Lúc này mới nói với hắn: “Ta không biết rốt cuộc người và hắn có hận thù như thế nào, nhưng ta hy vọng các người có thể tự mình giải quyết. Các người đều biết ta rõ ràng vô tội, nhưng lại muốn ta cùng các người gánh vác ân oán này, như vậy thực tàn nhẫn. Ta chỉ là một thiếu nữ bình thường, chỉ hy vọng một cuộc sống yên ổn, vậy nên các người hãy buông tha cho ta đi.”

Giọng nói của nàng đã mang theo cầu xin, nàng thật sự không chịu nổi mình vô tội mà bị tra tấn nhục nhã như vậy, lại càng không muốn bị cuốn vào mối ân oán khó hiểu này.

Chương 048 – Làm cho hắn yêu người

Hắc Ứng nhìn nàng chăm chú rất lâu, đột nhiên cười khê: “Người không phải đang cầu sai người sao, người có thể buông tha cho người không phải ta, mà là hắn, người hắn là nên van xin hắn thì đúng hơn.”

“Đó là chuyện của ta và hắn, chỉ cần người không đến đây dây dưa, hắn còn lý do gì để thù hận, tra tấn ta nữa?” Vân Yên nhìn nam nhân trước mặt, trong lòng thật sự đau khổ, nếu như không phải hắn như thế, thì hiện giờ nàng cũng sẽ không phải chịu đựng tất cả những nhục nhã này.

“Cho dù ta không đến, hắn cũng sẽ không buông tha, sẽ không bỏ qua cho người.” Hắc Ứng đột nhiên nói, vẻ mặt thêm trầm trọng vài phần.

Vân Yên ánh mắt ảm đạm, mặc dù hấn không đến, Long Hạo Thiên cũng sẽ không buông tha ình, bởi vì trong lòng hấn u ám, không thể thoát ra khỏi thù hận cho nên biến mình thành vật hi sinh, cho dù nàng hoàn toàn không biết nguyên nhân thù hận của hấn.

“Có điều, có một biện pháp có thể khiến hấn không hận ngươi.” Hắc Ưng đột nhiên nói.

“Biện pháp gì?” Vân Yên ngẩng đầu nhìn hấn.

“Làm cho hấn yêu ngươi.” Hắc Ưng nghiêm túc nhấn mạnh từng chữ.

“Yêu ta?” Vân Yên giật mình lập lại, cảm thấy như mình vừa nghe được một câu chuyện cười trong thiên hạ, làm sao có thể? Hấn hận nàng không kịp, sao có thể khiến hấn yêu thương mình? Đây quả là thiên phương dạ đàm (ngàn lẻ một đêm – chuyện hoang đường vô lý không có khả năng xảy ra)

“Kinh ngạc đến mức này sao? Hay ngươi cho rằng ngươi làm không được? Không có lòng tin sẽ làm cho hấn yêu ngươi?” Hắc Ưng nhìn nàng hỏi.

“Cho đến bây giờ ta chưa hề có ý nghĩ sẽ làm cho hấn yêu ta, chỉ cần hấn có thể đối xử với ta công bằng một chút là tốt rồi.” Vân Yên nói, trước kia có lẽ còn có thể ôm ảo tưởng này, nhưng từ khi quyết định thay thế Vân La, nàng đã mất hi vọng rồi. Bởi vì nàng không muốn cùng nhiều nữ nhân tranh nhau một người nam nhân, nàng không muốn sống một cuộc sống mệt mỏi như vậy.

“Lòng của ngươi đúng là yên tĩnh như nước. Chỉ tiếc, nếu ngươi không làm cho hấn yêu ngươi, hấn chỉ có thể hận ngươi, tra tấn ngươi. Ngươi chỉ có hai con đường có thể đi.” Giọng nói Hắc Ưng mang theo tiếc hận.

“Ngươi cũng không phải là hấn, sao có thể khẳng định như vậy? Có lẽ ta sẽ tìm ra con đường thứ ba.” Vân Yên thuận miệng hỏi ngược lại.

“Chính ngươi không phải cũng hiểu sao? Cần gì phải lừa mình dối người.” Khóe môi Hắc Ưng lộ vẻ tươi cười trào phúng.

Đột nhiên Vân Yên nhớ ra chuyện gì đó, nhìn hấn hỏi: “Ngươi cùng hấn rốt cuộc là có quan hệ thế nào?” Vì sao nàng nghe trong lời nói của hấn có một chút thiện ý.

“Nếu ngươi có thể làm cho hấn yêu ngươi, có lẽ sẽ biết được bí mật này. Nếu ngươi không thể làm như vậy, cả đời này cũng không thể biết, cho dù ngươi có bị hấn tra tấn đến chết.” Hắc Ưng ghé sát vào nàng nói.

“Ta cũng không muốn biết.” Hấn đột nhiên tới gần làm cho nàng có chút hoảng loạn.

“Nếu đã như thế, ngươi hãy tự mình bảo trọng, ta đi trước.” Hắc Ưng nói xong đã muốn rời đi.

“Chờ một chút.” Vân Yên lập tức gọi lại. “Vết thương của ngươi có sao không?” Tuy rằng hận hấn nhưng nhìn hấn bị thương vẫn cảm thấy bất an.

“Ngươi quan tâm ta sao?” Hắc Ưng liền nở nụ cười, nữ nhân này thật kỳ lạ.

“Ta chỉ không muốn làm ình bất an, ngươi đi đi. Hi vọng đây là lần gặp mặt cuối cùng của chúng ta.” Vân Yên lườm hấn, bản thân tự nhiên đi tìm phiền toái, nhìn hấn như vậy không giống sẽ xảy ra chuyện gì.

9. Chương 049 - 050 - 051 - 052 - 053 - 054

Chương 049 – Kẻ thù gặp lại

“Chuyện này cũng không thể thuận theo ngươi được, e là về sau chúng ta sẽ thường xuyên gặp mặt, từ từ suy nghĩ lại những gì ta vừa nói với ngươi.” Hắc Ưng nói xong thân mình liền rời đi, ngay cả bóng dáng cũng đều không thấy.

Vân Yên chỉ lắc đầu cười nhạt, làm cho hắn yêu mình, làm sao có thể đây? Chỉ cần hắn không nhằm vào mình là được rồi, như vậy nàng đã cảm thấy thỏa mãn. Nàng giật mình, chẳng lẽ hắn như vậy là bởi vì nữ nhân sao? Thật ra là nữ nhân nào có thể làmột người trở nên như thế? Nàng cảm thấy thật tò mò.

Sau khi nằm trong chăn, nàng mới phát hiện tay của mình không biết từ khi nào thì đã cử động được, cười nhạo chính mình một chút, mình đúng thật là khờ, nếu không thể cử động thì làm sao đâm Hắc Ưng bị thương được, có lẽ được đã sớm phát huy tác dụng, chỉ là không biết hắn đem tới linh đan diệu dược gì mà đầu lưỡi của mình cũng hoàn toàn không còn đau đớn nữa. Nghĩ đến chuyện bản thân đâm hắn bị thương, hóa ra lúc con người ta nóng nảy thì chuyện gì cũng làm được.

Sắc mặt Long Hạo Thiên âm trầm, phiền não ngồi trong thư phòng, đôi mắt nhíu lại, nhớ đến câu nói của nàng “Nếu ta thật sự là nữ nhân của hắn thì tại sao hắn lại bỏ mặc ta ở đây.”

Đột nhiên nghe được trong phòng vang lên một tiếng động rất nhỏ, sắc mặt lập tức trở nên khẩn trương, lạnh giọng nói: “Nếu đã đến thì lăn xuống đây, lén la lén lút không phải là tác phong của Hắc Ưng người.”

“Trên đời này cũng chỉ có người hiểu ta nhất.” Hắc Ưng lập tức không tiếng động đứng trước mặt hắn, sau đó ngồi vào bàn uống ly trà.

“Vù.” Nhìn thấy hắn, Long Hạo Thiên không nói câu nào liền rút kiếm đâm về phía ngực hắn.

Hắc Ưng ngồi ở trên ghế, tay cầm ly trà đột nhiên ném về phía trán hắn.

Long Hạo Thiên hơi hơi nghiêng người né tránh, làm cho ly trà bay vào tường vỡ nát, vừa trấn tĩnh đã thấy hắn bay ra khỏi ghế.

Chính mình đâm kiếm vào ngực hắn cũng là lúc kiếm của hắn chĩa về phía ngực mình, hai người đối đầu chỉ cần dùng một chút sức thì kết quả cả hai sẽ cùng chết.

“Vương, có chuyện gì?” Nghe trong phòng có tiếng động, thái giám ở bên ngoài hỏi.

“Không có chuyện gì, các người lui xuống hết đi, không cần quấy rầy, bốn vương muốn yên tĩnh một chút.” Long Hạo Thiên ra lệnh.

Ngoài cửa đã nhanh chóng không còn nghe thấy tiếng động gì.

“Vương, kiếm của người có phải quá chậm hay không? Đã lâu cũng không có chiêu gì mới lạ.” Hắc Ưng cười lạnh châm biếm.

Thân thủ của người trở nên nhanh nhẹn như vậy có phải là bởi vì làm cường đạo lâu ngày cũng trở nên hoảng loạn phải không?” Long Hạo Thiên cũng châm chọc hắn, rồi lại đột nhiên phát hiện trước ngực hắn bị thương, chỉ là miệng vết thương rất nhỏ, hình như là bị người ta đâm, nhưng ai có thể đâm hắn bị thương như vậy? Tuy vậy nhưng Long Hạo Thiên cũng không để ý nhiều, bởi vì vết thương nhỏ này so với hắn mà nói quả thật không thể gọi là thương.

“Sự việc đã qua lâu như vậy, chẳng lẽ người còn không thể quên sao? Mỗi lần thấy mặt đều phải động đao động kiếm?” Đột nhiên vẻ mặt Hắc Ưng trầm xuống, thống khổ hỏi.

“Hừ... quên? Nếu là người, người có thể quên không? Ta đây nói cho người biết, ta cả đời cũng sẽ không quên, ta nhất định phải giết người.” Vẻ mặt Long Hạo Thiên tràn đầy oán hận, lạnh lùng nói.

“Người khi nào thì trở nên cố chấp như vậy? Muốn ta giải thích với người thêm bao nhiêu lần thì người mới có thể hiểu được, chuyện đó chỉ do một mình nàng.” Hắc Ưng cố gắng giải thích.

Chương 050 – Kẻ thù gặp lại 2

“Người câm miệng...” Long Hạo Thiên đột nhiên quát: “Hắc Ưng, nếu người thẳng thắn thừa nhận ta còn nể người là nam nhân chân chính. Thật không ngờ, người cư nhiên đem trách nhiệm đổ lên đầu một nữ nhân, ta thật không hiểu sao nàng có thể yêu người.” Nói đến đây sắc mặt hắn nhăn nhó lại.

“Yêu?” Hắc Ưng bỗng cười ha hả... “Chúng ta thực là tự làm ình cảm thấy bị ai.”

“Đừng đem ta và người đặt cùng nhau, người không xứng. Chúng ta hiện tại là kẻ thù... là kẻ thù không đội trời chung...” Long Hạo Thiên nghiêng rằng nói. Nếu không phải mình cùng hắn ngang tài ngang sức, khó phân cao thấp, thì đã sớm giết chết hắn rồi.

“Kẻ thù?” Khóe môi Hắc Ưng nhếch lên châm chọc, hắn biết nút thắt này có lẽ cả đời cũng sẽ không gỡ được, đột nhiên rút kiếm về, thân ảnh liền biến mất.

Long Hạo Thiên nhìn về hướng hắn biến mất, tay siết chặt lại nệm xuống bàn, quát: “Một ngày nào đó ta sẽ tự tay giết chết người.”

Đứng ở nóc nhà không xa, Hắc Ưng nghe được lời nói của hắn, vẻ mặt trở nên bi thương: “Nếu thật sự có ngày đó, người nhất định sẽ hối hận. Ta sẽ không để người có cơ hội hối hận đâu.”

“Nương nương, thương thế của người đã khá lên nhiều rồi, mau ăn nhiều chút đi. Người nhìn người xem, gầy đi nhiều quá.” Tử Liên vừa giúp nàng ăn cháo, vừa đau lòng nói.

“Ta ăn đã cảm thấy ngon hơn trước rồi, đều phải cảm ơn người.” Vân Yên thật tình nói.

“Nương nương nói như vậy nô tỳ không dám nhận, hầu hạ nương nương là việc nô tỳ phải làm.” Tử Liên kinh sợ.

“Haha, đã dọa người rồi.” Vân Yên cười khê: “Ta ăn no rồi, người đã ăn gì chưa? Mau đi ăn cơm đi.”

“Nương nương, vậy người nghỉ ngơi một chút đi, nô tỳ đi sắc thuốc cho người, sẽ trở lại ngay.” Tử Liên đáp.

“Ừ, đi đi.” Vân Yên gật đầu.

Tử Liên bê khay đồ ăn trong tay, vừa muốn đẩy cửa thì bên ngoài đã có người mở ra, mắt nhìn thấy trước mặt một thân áo trắng liền vội vàng quỳ xuống: “Nô tỳ tham kiến Vương.” Trong hoàng cung này, chỉ có Vương mới mặc quần áo màu trắng mà thôi.

“Lui xuống đi.” Long Hạo Thiên phân phó.

“Dạ.” Tử Liên đứng dậy, lo lắng nhìn qua chỗ Vân Yên đang nằm, sau đó mới lui xuống.

“Thần thiếp tham kiến Vương.” Vân Yên chống tay đứng dậy hành lễ, giọng nói không mang chút biểu cảm nào.

Long Hạo Thiên theo dõi nàng nửa ngày mới lên tiếng: “Vết thương ở miệng của người thật mau lành. Trong thời gian ngắn như vậy đã có thể nói chuyện.”

Vân Yên ngẩng đầu nhìn hắn, ngó người ra, lúc này mới nhớ tới lưỡi mình hôm qua bị thương, nói chuyện không được rõ ràng lắm, nhưng nhờ dùng thuốc của Hắc Ưng mà đã lành lại một cách nhanh chóng, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, nên đã làm cho hắn nảy sinh nghi ngờ.

Quyết định nói thẳng: “Là đêm qua Hắc Ưng đột nhiên xuất hiện, ép ta uống một viên thuốc, vết thương vì thế lành rất nhanh.” Bởi vì nàng thật sự không tìm ra lý do nào khác.

Sắc mặt Long Hạo Thiên lập tức biến đổi âm trầm. Tay tóm chặt cánh tay nàng: “Hắn thực sự quan tâm người như vậy cho nên đã vội vàng đến gặp người.”

Chương 051 – Con đường thứ tư

“Vương còn cần ta giải thích sao? Ta tin tưởng trong lòng người cái gì cũng đều hiểu rõ, có điều người muốn để ta làm người chịu tội thay, muốn tìm người để trút hận thù, cho nên ta giải thích nhiều cũng là dư thừa. Hắn cho ta thuốc giải, ta cũng không hề cảm kích. Nếu không phải tại hắn, ta sẽ không phải chịu sự trừng phạt của Vương. Ta muốn giết chết hắn, kết quả chỉ có thể đâm hắn bị thương.” Vân Yên nói rõ ràng từng chi tiết, còn về phần hắn có tin tưởng hay không thì đó là chuyện của hắn.

“Người đâm hắn bị thương?” Long Hạo Thiên đột nhiên nhớ đến tối hôm qua có nhìn thấy vết thương ở ngực hắn. Chẳng lẽ chính là nàng. Ánh mắt vẫn mang theo hoài nghi: “Tay người trời gà không chặt, sao có thể đâm hắn bị thương?”

“Đó là bởi vì hắn hoàn toàn không có tránh né. Hắn nói hắn thiếu nợ ta cho nên trả lại cho ta, hắn cũng thật không ngờ người có thể xuống tay đối với một nữ nhân vô tội.” Trong lời nói của Vân Yên mang theo ý châm chọc, đương nhiên nửa câu sau chính là nàng cố ý nói thêm.

Long Hạo Thiên sao không nhận ra nàng đang châm chọc hắn, có điều nghe được nàng đâm Hắc Ưng bị thương, sắc mặt đã khá lên rất nhiều, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng thoải mái.

“Hắn còn nói gì nữa?” Hắn nhìn nàng hỏi..

“Hắn nói ta chỉ có hai con đường có thể đi.” Vân Yên ngừng một chút.

“Đường nào?” Long Hạo Thiên nheo mắt, ánh mắt tối lại.

“Một là làm cho người yêu ta... hai chính là chấp nhận để người tra tấn ta.” Vân Yên nhìn hắn nói, sỗ dĩ nói hết cho hắn chính là muốn lợi dụng hận thù giữa hắn và Hắc Ưng để khiến hắn cấp nhả con đường thứ ba – thả mình đi.

Long Hạo Thiên hoàn toàn không ngờ nàng sẽ nói như vậy, có chút giật mình, đột nhiên bật cười ha hả, lấy tay nhẹ vuốt cằm nàng: “Vậy người lựa chọn con đường nào?” “Vương cho rằng ta sẽ lựa chọn đường nào?” Vân Yên hỏi lại hắn.

“Bổn Vương cũng không phải người, sao có thể biết được?” Long Hạo Thiên thực thông minh đem vấn đề ném trả lại cho nàng, sao hắn không biết nàng cùng hắn đang có cuộc nội chiến tư tưởng.

“Ta nghĩ Vương sẽ cho ta con đường thứ ba, ta không có tự tin mình đủ xinh đẹp cùng tài hoa làm cho Vương yêu, nhưng ta cũng không muốn vô tội mà trở thành đối tượng bị trả thù của Vương, cho nên cầu Vương cho ta con đường thứ ba, cho ta sống yên ổn.” Vân Yên gắng sức giành thế chủ động ĩnh.

“Người cảm thấy Bổn vương sẽ cho người sao? Nếu Hắc Ưng đã cho người hai con đường, người cũng chỉ có thể quyết định lựa chọn một trong hai mà thôi.” Long Hạo Thiên đột nhiên thấy hứng thú với đề nghị này của Hắc Ưng, hắn muốn xem Hắc Ưng sẽ làm thế nào?

“Vì sao?” Vân Yên cơ hồ muốn quát lên. “Người rõ ràng không có khả năng sẽ yêu ta, cũng rõ ràng biết ta vô tội, tại sao không thể buông tha cho ta?”

“Vậy chỉ có thể trách người có liên quan với Hắc Ưng.” Long Hạo Thiên bỗng cảm thấy tâm tình tốt hơn, cười lớn.

Nhìn hắn đắc ý tươi cười chói mắt như vậy, ánh mắt Vân Yên ngập đầy lửa giận, trừng mắt với hắn, không hề suy nghĩ nói: “Ta đây lựa chọn con đường thứ tư...”

“Con đường thứ tư?” Long Hạo Thiên sửng sốt, con đường thứ tư là cái gì? Vừa rồi nàng có nói đến điều này sao?

Chương 052– Giết người

“Giết người...” Vân Yên nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn hắn, nàng đã bị hắn bức đến phát điên rồi. “Ta không thể làm cho người yêu ta, cũng không thể để cho người tra tấn ta, mà người lại không chịu thả ta, cho nên ta chỉ có thể giết người.” Giết hắn rồi nàng sẽ tự do.

“Ha ha...” Long Hạo Thiên lắng nghe, hắn bật cười ha hả liền hướng về người phía trước: “Vậy người hãy chuẩn bị cho tốt, bổn vương đợi người.”

Vân Yên lúc này mới kinh hãi, phát hiện bản thân mình đang nói cái gì.

“Bổn Vương sẽ cho người ba cơ hội, nên tận dụng cho thật tốt. Nếu qua ba lượt người không giết được bổn vương.” Long Hạo Thiên nhìn nàng chăm chăm, tạm ngừng lại, giọng điệu trở nên lạnh lùng: “Vậy thì Bổn Vương sẽ thay người lựa chọn con đường thứ hai, Bổn Vương sẽ tra tấn người.”

Ngón tay lạnh băng lướt qua mặt nàng, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

Vân Yên lúc này mới ngồi phịch xuống, nàng cảm thấy khó thở, giết người... sao nàng dám? Chính là nàng không cam tâm tại sao cái gì nàng cũng không biết vậy mà lại bị cuốn vào đó.

“Nương nương, người có sao không? Vương có làm khó dễ người không?” Tử Liên đi vào, khẩn trương hỏi.

“Ta không sao.” Vân Yên lắc đầu.

Tử Liên lại nhìn đến sắc mặt của nàng, thật sự khó coi. Giúp nàng nằm xuống, muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

“Người có chuyện gì thì nói đi.” Vân Yên nhìn nàng, nàng vốn là người không thể giấu được chuyện trong lòng.

“Nương nương, vậy nô tỳ cả gan nói thẳng...” Tử Liên đột nhiên quỳ xuống.

“Tử Liên, người làm gì vậy? Có chuyện gì cũng đứng lên từ từ nói.” Vân Yên ngẩn người, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng? “Nương nương, người nghe nô tỳ nói...” Tử Liên lúc này mới thật tình nói: “Nương nương, nô tỳ van cầu người không cần phải chọc giận Vương. Nô tỳ tuy rằng không biết Vương cùng nương nương xảy ra chuyện gì, nhưng cuối cùng Vương vẫn là người nắm quyền tất cả. Mặc dù Nương nương không muốn tranh thủ tình cảm của Vương, nhưng cũng nên thuận theo người. Nương nương là công chúa Vân triều, nô tỳ tin tưởng chuyện tình trong hoàng cung người cũng biết. Vì sao nương nương không biết bảo vệ bản thân, tự đặt mình vào trong nguy hiểm.”

“Tử Liên, người mau đứng dậy đi, lời người nói ta đều hiểu.” Vân Yên thực sự bị nàng làm cho cảm động. Thân thủ tiến lên đỡ nàng đứng dậy, thở dài. Nàng làm sao biết được? Hiện tại vấn đề căn bản không phải nàng thuận theo là có thể giải quyết được.

“Nương nương, người thông minh như vậy nhất định sẽ biết làm thế nào đúng không? Nương nương tốt như vậy, nô tỳ thực không muốn nhìn người chịu khổ.” Trong mắt Tử Liên đã mang theo lệ.

“Nha đầu ngốc...” Vân Yên thay nàng lau nước mắt. “Ta sẽ cố hết sức tự bảo vệ chính mình.”

“Vâng.” Tử Liên gật đầu.

Tâm trạng Vân Yên càng thêm nặng nề, có một số việc bản thân không thể khống chế. Nàng không nghĩ nàng sẽ cam lòng như vậy, nhưng nàng nên làm thế nào? Chết không thể, trốn không thể, nàng chỉ có thể tiếp tục sống, nhưng nên sống như thế nào?

Chương 053 – Nghe đồn

Vài ngày sau.

Vân Yên nằm ở đó, lẳng lặng xem sách mà nàng mang từ Vân triều đến. Bây giờ mới biết thì ra bị lạnh nhạt cũng là một loại ưu đãi. Chính là, tất cả mọi người đều coi nàng như rắn rết. Tử Yên các từ ngày nàng tiến cung không hề có một người lui tới gặp nàng, nhờ thế mà nàng cũng được thanh tịnh.

Nàng như nhớ lại trước kia khi còn ở phủ Tướng quân, những lúc rảnh rỗi nàng lại nằm trên ghế ngoài sân phơi nắng.

Long Hạo Thiên mấy ngày nay cũng không thấy tới, nghe Tử Liên nói hắn đã xuất cung mang binh lính đi chinh chiến. Nàng thở ra một hơi dài, như vậy nàng cũng có thể gạt đi phần nộ, thư giãn một chút. Thậm chí trong đầu nàng còn có một ý nghĩ ác độc, đó là hắn tốt nhất vĩnh viễn đừng quay về.

“Nương nương... nương nương...” Tử Liên vội vàng chạy từ bên ngoài vào, vẻ mặt mang vẻ thần bí.

“Làm sao vậy?” Vân Yên khép sách lại, hỏi.

“Nương nương, người biết gì không?” Tử Liên nhìn ngó chung quanh sau đó mới hạ giọng nói: “Nô tỳ vừa rồi vô tình nghe được hai mama nói chuyện về cấm địa, nơi đó có một nữ nhân bởi vì phản bội Vương, cùng một nam nhân khác ở chung một chỗ sau đó bị Vương nhìn thấy. Chính là từ đó về sau, tâm tình của Vương đã thay đổi.”

“Phản bội?” Vân Yên nhú mày giật mình, chẳng lẽ nam nhân kia chính là Hắc Ưng? Nhưng không hiểu sao nàng cảm thấy không đúng?

“Vâng, nô tỳ nghe trộm được nữ nhân kia rất đẹp khiến cho ai nhìn thấy cũng phải lóa mắt. Vương rất sủng ái nàng, cho nên khi nàng phản bội mình, Vương không chịu nổi đã nghiêm khắc trừng phạt nàng. Nô tỳ

thực rất tò mò không biết nữ nhân kia xinh đẹp cỡ nào? Chẳng lẽ đẹp hơn nương nương sao? Mê người hơn Lệ phi sao?” Tử Liên tựa hồ rất hứng thú nói. “Ha ha... Có đẹp người cũng không nhìn được, đừng quên đó là cấm địa.” Vân Yên cười, tuy rằng nàng cũng có chút động tâm, nhưng nàng biết nơi đó chắc chắn sẽ bị canh giữ nghiêm ngặt, huống chi nàng cũng không muốn tìm thêm phiền toái ỉn.

“Nô tỳ chỉ là tò mò về nó.” Tử Liên le lưỡi.

“Lòng hiếu kỳ có thể hại chết người, đừng quên mỗi người đều có những bí mật riêng. Nếu đã là bí mật chúng ta đừng vạch trần nó làm gì.” Vân Yên lắc đầu cười nói.

“Cám ơn nương nương dạy bảo, nô tỳ đã hiểu được.” Tử Liên cười khẽ, làm bộ hành lễ.

“Tiểu nha đầu này, mau đi làm chuyện của mình đi.” Vân Yên dặn dò.

“Dạ, nô tỳ đi chuẩn bị cơm chiều cho nương nương.” Tử Liên đáp, xoay người đi ra ngoài.

Đêm dài yên tĩnh, Vân Yên lại không ngủ được, mở mắt nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ. Mỗi lần như vậy nàng lại nhớ nhà, nhớ ca ca, không biết vết thương của ca ca nàng giờ đã khỏi chưa, cùng với Vân La thế nào? Còn nhớ Tiểu Thanh.

“Đã trễ thế này còn chưa ngủ được là nhớ ta sao?” Thân ảnh Hắc Ứng đột nhiên xuất hiện trước giường nàng.

Vân Yên hoảng sợ ôm ngực nói: “Người là quỷ sao? Tại sao một chút tiếng động cũng không có, đột nhiên lên tiếng muốn dọa người khác à.”

“Chỉ sợ do người có tật giật mình, hiện tại đang tìm cách trả đũa. Bằng không, sao người lại sợ hãi như vậy?” Hắc Ứng liếc nàng một cái, châm chọc nói.

“Ta không muốn tranh cãi với người, người lại đến đây làm gì?” Vân Yên lúc này mới kinh ngạc nhìn hắn. Dù sao, mỗi lần hắn xuất hiện, bản thân đều gặp phải tai họa.

Chương 054 – Mục đích của hắn

“Người khấn trương như vậy làm gì? Sợ người khác bắt gian chúng ta trên giường sao?” Hắc Ứng cố ý nói mập mờ.

“Thật đúng là miệng chó không phun được ngà voi, ta và người trong sạch, có chuyện gì người nói nhanh rồi đi đi, ta đã nói rồi, ta không muốn nhìn thấy người ở đây.” Vân Yên lạnh lùng nói. “Người nghĩ rằng ta muốn gặp người sao? Ta chỉ là muốn biết người đã chọn lựa thế nào? Là yêu hắn hay vẫn đợi bị hắn tra tấn?” Hắc Ứng không cười mà hỏi, hắn chỉ muốn đến biết kết quả.

“Ta vì sao phải nói cho người biết?” Vân Yên không thèm để ý đến hắn, trực tiếp nhắm mắt lại: “Ta muốn ngủ rồi, người còn không đi sao?”

“Người muốn ngủ ư? Được... người đã không chịu nói cho ta biết, ta đây liền ngủ cùng người.” Hắc Ứng nói xong có vẻ như muốn làm thật.

“Người muốn làm gì?” Vân Yên lập tức mở to mắt, giận dữ quát hắn. Xiết chặt lấy chân.

“Ta muốn làm gì? Không phải vừa mới nói cho người sao?” Hắc Ứng nhún vai, bày ra dáng vẻ vô tội.

“Người vì sao nhất định phải biết lựa chọn của ta? Người là muốn chuộc tội sao?” Vân Yên chợt nhớ đến lời nói của Tử Liên.

“Chuộc tội?” Hắc Ứng sững sốt nhìn nàng chăm chú, nghi hoặc hỏi: “Người có ý gì?”

“Ta có ý gì người không biết sao? Đừng tưởng rằng chuyện người đã làm người khác không biết. Trên đời không có tường nào không thông gió.” Vân Yên liền suy nghĩ động não, sau đó cũng châm chọc nhìn hắn, bỗng nhiên tỉnh ngộ nói: “Ta rốt cục đã hiểu vì sao người lại quan tâm đến lựa chọn của ta như vậy?”

“Vì sao?” Hắc Ứng nhìn chăm chăm nàng.

“Người muốn để hấn yêu ta, thả nữ nhân bị hấn bắt được ra, thành toàn cho người.” Vân Yên quả quyết, hấn thật sự tâm cơ cũng thật sâu. “Cái gì nữ nhân bị bắt? Cái gì thành toàn cho ta? Người nói nhăng cuội cái gì đó.” Hắc Ung dường như nghe không hiểu lời nàng, nghĩ nàng là cố ý lái sang chuyện khác.

Hấn không biết? Đến lượt Vân Yên ngăn người, chẳng lẽ không phải hấn, ân oán giữa hấn và Long Hạo Thiên không liên quan đến nữ nhân kia?

“Được rồi, người dừng quanh co lòng vòng nữa, thẳng thắn một chút đi, bằng không đừng trách ta không khách khí.” Hắc Ung dường như không còn kiên nhẫn, ánh mắt nhìn lên giường uy hiếp.

“Người không sợ ta gọi người đến sao?” Vân Yên không nghĩ sẽ để hấn uy hiếp mình.

“Người nói ta sợ hay không? Người hình như đã quên giáo huấn trên sân huấn luyện rồi thì phải. Người muốn gọi thì cứ gọi đi.” Hắc Ung vô vị ngồi lên giường.

“Người...” Vân Yên chán nản, biết hấn không sợ, hấn đã dám làm trò ôm nàng trước mặt Long Hạo Thiên và binh lính thì hấn còn sợ cái gì nữa.

“Nói nhanh lên.” Hắc Ung thật sự không còn kiên nhẫn, trực tiếp ra lệnh.

Vân Yên cắn môi oán hận: “Người biết không? Hiện tại ta thật sự muốn giết người giống như đã lựa chọn giết hấn. Ta hận hai người các người đến thấu xương. Nếu đã không có lựa chọn nào khác, ta đây liền chọn giết chết các người.”

Giết hấn? Hắc Ung ngơ ngác một chút đột nhiên cười ha hả: “Được lắm, rất có khí phách, ta bội phục.” Hấn suy nghĩ cả trăm loại có thể chịu đựng, thật không ngờ nàng lựa chọn như vậy, thật là một nữ nhân khiến người khác bất ngờ.

“Vậy có phải người cũng cho ta cơ hội để ta giết người không?” Vân Yên châm chọc hấn, đột nhiên cảm giác hấn cùng Long Hạo Thiên có một cách nói chuyện, phản ứng giống nhau. Bọn họ từng có quan hệ như thế nào? “Ta sợ là có cho người cơ hội người cũng không giết được?” Hắc Ung nhìn thấy nàng lần đó dùng trăm cái đâm mình đã sợ hãi như vậy, huống chi là giết người.

“Người không cho, sao biết ta không giết được?” Vân Yên không phục nói.

Hắc Ung lập tức rút kiếm của mình đưa tới trước mặt nàng: “Cầm lấy, hiện tại ta cho người cơ hội giết ta...”

10. Chương 055 - 056 - 057 - 058 - 059 - 060

Chương 055 – Diên cuồng

Vân Yên nhìn thấy bảo kiếm sáng loáng trước mắt, hấn đang uy hiếp nàng sao? Lập tức nhận lấy kiếm, chìa vào người hấn: “Người nghĩ rằng ta không dám giết người sao?”

Hắc Ung chỉ ở đó cười nhạo nàng, ý tứ của nàng rất rõ ràng, chẳng qua hấn cũng không tin nàng dám. Vân Yên chán ghét nhìn hấn, ánh mắt khinh thường, tay dùng lực cầm kiếm hướng ngực hấn đâm tới.

Hắc Ung mắt không nháy, thân mình không nhúc nhích, đứng yên tại chỗ.

Thời điểm kiếm đụng tới quần áo hấn, Vân Yên dùng tay lại. Hấn cư nhiên thật sự không né tránh, mà nàng hiện giờ không thể không thừa nhận rằng bản thân không đủ dũng khí giết người.

“Không dám sao?” Hắc Ung nhìn chằm chằm nàng, châm chọc nói: “Người khoan dung nhân từ như vậy, còn muốn giết người ư?”

“Người đang ép ta, ta thật sự động thủ.” Vân Yên xoay kiếm nắm thẳng lại, hận mình vì sao không dám xuống tay.

“Vậy ư, thì ra lúc trước người đều giả bộ?” Hắc Ung cố ý ra vẻ tỉnh ngộ nói.

“Người...” Vân Yên tức giận nhìn hắn, thế nhưng vẫn là không thể xuống tay, tay cầm kiếm hiện tại còn đang run rẩy. Đúng lúc nàng muốn buông tha, vút kiếm trong tay đi thì ngoài cửa truyền đến một giọng nói lạnh băng.

“Giết hắn, bổn vương sẽ cho người được tự do quay về Vân triều.”

‘RẦM’ cửa bị đẩy mạnh ra, thân ảnh cao lớn của Long Hạo Thiên xuất hiện ở cửa, ánh mắt lạnh lùng nhìn người trong phòng.

“Người... người quay về khi nào?” Vân Yên bị dọa đến nỗi lắp bắp, nói xong đã nghĩ muốn cắn lưỡi mình, nàng đang hỏi điều ngu ngốc gì vậy, nhìn mặt hắn tiêu tụy, quần áo cũng bị che kín bởi tro bụi khẳng định là vừa mới trở về. Chỉ là tại sao vừa trở về hắn đã đi đến nơi này của mình? Có phải thật trùng hợp hay không.

“Đúng là nữ nhân ngu ngốc. Đương nhiên hắn gấp gáp trở về để bắt... đáng tiếc chúng ta còn chưa có... Vương tôn kính, nếu không vội người hãy ở đây đợi chúng ta một chút.” Hắc Ung cười đùa, không mấy may để ý đến hắn.

“Người im...” Lời nói từ miệng Vân Yên còn chưa nói hết Long Hạo Thiên đã nổi giận bẻ gãy.

“Giết hắn... lập tức... ngay lập tức giết hắn.” Hắn đương nhiên không phải cho nàng lựa chọn, mà là ra lệnh cho nàng.

Giết hắn? Thân mình Vân Yên run lên, nhìn Hắc Ung đang đứng trước mặt mình, mũi kiếm vẫn còn đang chỉ thẳng vào ngực hắn. Giết hay không giết? Nàng do dự, nếu không giết, Long Hạo Thiên sẽ không bỏ qua cho nàng; giết, bản thân nàng chưa từng giết ai, huống chi hắn cùng nàng không phải có thâm cừ đại hận gì, nàng không thể xuống tay. Chỉ là nàng biết nếu nàng không giết hắn, nếu hắn không chết thì nàng sẽ sống không bằng chết. Hắc Ung biết nàng đang do dự đấu tranh tư tưởng, nhìn Long Hạo Thiên chăm chọc nói: “Sao nào? Bản thân không giết được ta nên muốn lợi dụng một nữ nhân sao? Người không nghĩ sẽ mất thể diện sao?”

“Đối phó với loại người như người không cần phải giữ thể diện, chỉ cần có thể giết người, dùng phương pháp nào không quan trọng. Huống chi để người chết trong tay nữ nhân không phải đúng tâm ý của người sao?” Long Hạo Thiên giọng nói cũng mang theo châm chọc.

“Người điên rồi, đã trở nên điên cuồng rồi.” Trong lòng Hắc Ung thầm thở dài, hắn đã không phải là hắn trước kia.

“Ta điên rồi, ta chính là bị người bức đến phát điên. Người chính là đầu sỏ gây nên...” Long Hạo Thiên hừ lạnh, trong mắt đều là hận ý. “Thật sự điên cuồng đến hết thuốc chữa.” Hắc Ung chỉ đau lòng nói ra tám chữ này.

Chương 056 – Giết Hắc Ung

Long Hạo Thiên không cười, liếc hắn một cái, rồi dời mắt sang nàng: “Còn chưa ra tay sao? Nếu người không động thủ, Bổn Vương liền động thủ, tiêu diệt Vân Triều.”

“Người...” Vân Yên cắn chặt môi, hắn lại uy hiếp nàng. Hít vào một hơi thật sâu nói: “Được, ta giết.” Nàng tin tưởng nếu Hắc Ung muốn chạy trốn nàng hoàn toàn không thể dụng tới hắn. Hiện giờ có lẽ Long Hạo Thiên đang muốn thử nàng, mặc kệ thế nào, hôm nay kiếm trong tay nàng phải đâm đi. Nàng hy vọng Hắc Ung sẽ tránh, như vậy sẽ không liên quan đến nàng.

Hắc Ung yên tĩnh nhìn nàng, dường như cũng không có ý muốn tránh né. Vân Yên có chút mất bình tĩnh, hắn sẽ không để nàng giết hắn chứ. Mặc kệ, tên đã lắp vào cung, không thể không bắn. Nếu thật sự chết cũng chỉ có thể trách hắn không may. Kiếm trong tay giờ lên, nàng không thể kềm lại, mắt nhắm chặt hung hăng đâm tới. trong lòng cầu nguyện hắn sẽ tránh bởi vì nàng thật sự không muốn giết người.

Vân Yên bị dọa sợ hãi buông tay, hắn cư nhiên không tránh... Tại sao hắn không tránh?

Long Hạo Thiên cũng sững sờ, hắn hoàn toàn không có né tránh, nhưng ngay lập tức liền phản nộ, khoe môi không thể kiềm lại, nở nụ cười châm chọc.

“Nhớ kỹ một kiếm này, ta sẽ trả lại.” Hắc Ưng lập tức nhổ kiếm ra khỏi lồng ngực, bay ra ngoài cửa sổ, thân ảnh rất nhanh đã biến mất trong đêm.

Nhìn thấy hắn đi rồi Vân Yên mới âm thầm thở ra, nàng biết mình cũng không thật sự đã thương hắn nhiều lắm, chỉ là một chút ngoại thương thôi. Nhưng mà như vậy nàng rốt cục cũng có thể ăn nói.

Long Hạo Thiên cũng không đi truy bắt hắn, nhẹ nhàng tiến lại gần nàng, ánh mắt âm trầm khiến người ta nhìn không ra ý nghĩ của hắn.

“Thần thiếp đã muốn...” Vân Yên còn chưa nói xong.

‘Bốp bốp’ hai tiếng bạt tai dữ dội vang lên, ngay sau đó nàng cảm giác không thể đứng thẳng được, bên tai ù ù, trên mặt nóng bừng đau đớn...

“Người diễn trò muốn cho Bổng Vương xem sao? Đóng kịch hay lắm, khiến Bổng Vương thiếu chút nữa bị người qua mặt.” Long Hạo Thiên dùng tay phản nộ tóm lấy vạt áo của nàng.

Vân Yên bị hắn đánh đến mơ hồ, lúc này mới phản ứng lại, lấy tay xoa chỗ đau rất trên mặt, quát lên: “Thần thiếp diễn trò như thế nào? Vương nói cái gì thần thiếp cũng đều làm, thần thiếp cũng đã đâm hắn bị thương, Vương còn muốn Thần thiếp làm gì nữa?”

“Đâm hắn bị thương?” Long Hạo Thiên hừ lạnh, tay chuyển lên bóp cằm nàng: “Người cho rằng người có thể đâm hắn bị thương sao? Người ngay cả một cọng lông của hắn cũng không đụng vào được, dựa vào cái gì đòi đâm hắn bị thương?”

Vân Yên giật mình, tuyệt nhiên nghe không hiểu hắn nói gì? Hắn rốt cuộc là muốn hay không muốn nàng đâm Hắc Ưng bị thương?

“Nghe chưa rõ sao? Vậy Bổng vương nói rõ ràng một chút. Nếu người và hắn không có việc gì tại sao hắn nhiều lần đêm hôm khuya khoắt đến tìm người, người không cùng hắn liên quan tại sao hắn phải giúp người, khiến cho bản thân bị thương.” Long Hạo Thiên gào lên chất vấn.

Chương 057 – Muốn gán thêm tội

“Hắn giúp ta?” Vân Yên nhìn ra được ý tứ lời nói của hắn, là nói Hắc Ưng cố tình để nàng đâm bị thương, hay nói cách khác hắn sợ nàng không thể đã thương hắn, Long Hạo Thiên sẽ phát binh tấn công Vân triều sao?

“Bây giờ người còn muốn nói nữa sao? Người dám nói người và hắn không có liên quan gì sao?” Long Hạo Thiên bị chọc giận, tay hung hăng bóp chặt cằm nàng, bọn họ dám ngang nhiên diễn trò trước mặt hắn.

“Thần thiếp không có, lúc này thần thiếp có trăm miệng cũng khó giải bày.” Vân Yên biết nàng cho dù có mở miệng ngàn lần vẫn không thể giải thích rõ ràng.

“Trăm miệng cũng khó giải bày? Sự thật đã xảy ra người còn muốn ngụy biện sao? Nữ nhân hạ lưu nhà người, xem Bổng vương từ từ đối phó người.” Long Hạo Thiên dùng ánh mắt hận thù trừng lên, mặt hắn đã muốn vặn vẹo nhăn nhó.

“Trong lòng Vương đã muốn định tội cho thần thiếp, mặc dù là vô tội thật thì Vương cũng sẽ đem tội danh kia gán cho thần thiếp. Thần thiếp thân có miệng mà không thể nói rõ rồi, vậy thần thiếp cũng không muốn tranh luận nữa.” Vân Yên cuối cùng cũng tỉnh lại, không phải nàng hết đường chối cãi mà là hắn đã gán tội cho nàng, nàng chỉ có thể bị động mà trở thành đối tượng trả thù của hắn, bản thân không còn đường cự tuyệt.

“Không cần mở miệng nói vô tội, người hôm nay là vô tội vậy thì thiên hạ này sẽ không còn người nào có tội.” Long Hạo Thiên nắm cằm của nàng đến trắng bệch ngón tay, chỉ cần dùng thêm chút lực chỉ e nàng sẽ lập tức mất mạng.

“Thần thiếp...” Vân Yên vừa định nói chuyện lập tức im miệng, nàng không cần giải thích, càng giải thích càng loạn, nhắm mắt lại nói: “Nếu Vương đã xem thần thiếp như là đối tượng cừu hận của người vậy thần thiếp còn nói được gì? Vương tự mình quyết định đi.”

Long Hạo Thiên nhìn thấy nàng làm ra vẻ vô tội, mặc kệ chém giết, trong lòng tức giận đến cực điểm, buông tay, một cước đá văng nàng. “Bổn Vương từ từ tra tấn ngươi, ngươi cứ chờ đi.”

Nói xong xoay người đã muốn đi.

“Không cần.” Vân Yên lại cuống quýt ôm lấy chân hắn.

Không cần? Long Hạo Thiên sững sờ, nàng lại muốn diễn trò gì?

“Vương, người muốn tra tấn thần thiếp thế nào đều có thể, nhưng van cầu người đừng xuất binh tấn công Vân triều, Vân triều đã đầu hàng, hàng năm đều tiến cống Long triều, xin người buông tha cho dân chúng Vân triều.” Vân Yên quỳ trên mặt đất, nàng có thể không cầu tình tình, nhưng không thể không vì dân chúng Vân triều mà cầu xin, không muốn để họ chịu cảnh chiến tranh, không muốn có những đứa con mất đi phụ thân của mình như nàng.

Long Hạo Thiên giờ mới hiểu nàng đang nói gì? Đây chẳng qua là thủ đoạn uy hiếp nàng, hắn hoàn toàn không có ý định tấn công Vân triều, nhưng vì thế mà khiến nàng cầu xin hắn, vậy hắn cũng không nên bỏ qua cơ hội này.

Thân thủ nâng cằm nàng lên: “Không tấn công Vân triều cũng được, có điều phải xem biểu hiện của ngươi. Chừng nào ngươi giết được Hắc Ưng ta sẽ buông tha cho Vân triều. Nhưng mà Bổn vương sẽ cho ngươi thời gian, ngươi hẳn là biết phải làm thế nào?”

Nói xong đẩy nàng ra, xoay người nhanh chóng rời khỏi.

Vân Yên ngã trên mặt đất, mặc cho nước mắt thi nhau rơi xuống.

Chương 058 – Đừng nói yêu

“Nương nương, sắc mặt của người sao lại khó coi như vậy? Hôm qua ngủ không ngon sao?” Tử Liên sáng sớm thức dậy đến hầu hạ nàng, quan tâm hỏi.

“Vậy sao? Đại khái hôm qua cũng không rõ nguyên nhân nào mà ngủ không ngon.” Vân Yên tùy tiện tìm một lý do che giấu.

“Nương nương, Vương đã quay về rồi, Vương thật sự là quá tài giỏi ngoài sức tưởng tượng, nghe nói chỉ dùng một binh một tướng đánh cho bọn chúng đầu hàng.” Giọng điệu của Tử Liên đều là sùng bái.

“Ừ.” Vân Yên nhàn nhạt đáp, nàng còn hi vọng hắn vĩnh viễn đừng trở về nữa.

“Hãy... hãy...” Một hồi khẩu hiệu đinh tai nhức óc của binh lính đang luyện tập truyền từ xa đến.

Vân Yên đang lau mặt chợt giật mình làm rơi khăn mặt xuống đất, đứng dậy khẩn trương hỏi: “Họ đang làm gì vậy?”

“Nương nương, người làm sao vậy? Đó là Vương đang huấn luyện binh lính thôi.” Tử Liên nhặt khăn lên, chuyện này rất bình thường mà, nàng không hiểu vì sao nương nương lại khẩn trương như vậy?

“Lại muốn đi đánh giặc sao? Ngươi có biết Vương muốn tiến đánh quốc gia nào không?” Vân Yên tóm chặt tay nàng.

“Nương nương, nô tỳ không biết, Vương dù không có chiến tranh cũng sẽ vẫn tập luyện.” Tử Liên lắc đầu, sau đó đáp. Bằng không sao Vương có thể lần nào chiến đấu đều thắng lợi.

“Có đúng vậy không?” Vân Yên chưa hoàn toàn tin tưởng, vẫn lo lắng nói: “Ta muốn đi gặp Vương.”

“Nương nương, không thể được, người đã quên lần giáo huấn trước rồi sao?” Tử Liên vội vàng ngăn nàng lại.

“Ta...” Vân Yên dừng bước, lúc này mới tỉnh táo lại, vừa rồi chính mình thật đã quá khẩn trương. Hắn đã nói tình thời gian giết Hắc Ưng, bây giờ sao có thể tiến đánh Vân Triều được.

“Nương nương, rốt cuộc người làm sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Tử Liên nghi ngờ hỏi.

“Không có việc gì, chẳng qua là hôm qua ta ngủ không ngon nên mới vậy. Tử Liên, ta đói bụng rồi.” Vân Yên lắng sang chuyện khác, không muốn nàng tiếp tục hỏi nữa.

“Nô tỳ đi lấy điểm tâm cho nương nương.” Tử Liên thấy nàng rõ ràng đang có chuyện, nhưng nương nương không muốn nói, mình cũng không nên tiếp tục hỏi.

Ba ngày sau

“Vương, có thoải mái không?” Lệ Phi bộ dạng quyến rũ giúp hấn bóp vai hỏi.

“Thoải mái.” Long Hạo Thiên nói, một phen kéo nàng, khiến nàng ngã vào lòng mình, ngón tay mập mờ vuốt ve mặt nàng, “Bổn Vương còn muốn thoải mái hơn nữa.”

“Vương...” Âm thanh của Lệ Phi chứa ẩn tình như nước, ánh mắt ngượng ngùng.

“Không vui sao? Vậy quên đi, Bổn Vương đi.” Long Hạo Thiên cố ý buông nàng ra.

“Vương... đáng ghét... Người hiểu rõ ý của thần thiếp mà.” Lệ Phi vội vàng vươn tay níu hấn lại.

Long Hạo Thiên nhìn một bộ dáng như làn sóng thu ru tình của nàng, bỗng đem nàng đặt lên ghế dựa, tay lần theo vạt áo nàng đi vào: “Có phải là ý này không?”

“Vương...” Lệ Phi thở gấp, tay cũng bắt đầu không an phận chuyển động trên người hấn.

Rất nhanh sau đó, gian phòng tràn ngập tiếng thở dốc.

Ánh mắt Lệ Phi mê ly, hai tay ôm chặt eo hấn, bản thân không chủ định nói: “Vương, thần thiếp yêu người.”

Nghe thấy lời của nàng, thân người Long Hạo Thiên chợt cứng đờ, tình dục tràn ngập trong mắt dần biến thành một mảng lạnh băng, tay bóp chặt cổ nàng, lạnh lùng nói: “Nhớ kỹ, sau này đừng bao giờ nhắc đến từ ‘YÊU’ trước mặt bổn vương.”

Lệ Phi hoàn toàn mơ hồ, không biết mình đã làm sai điều gì?

Chương 059 – Đừng nói yêu 2

“Lệ Phi, có phải dạo này Bổn Vương đã quá sủng ái người? Cho nên người quên hết bổn phận rồi?” Long Hạo Thiên xoay người xuống khỏi ghế, trong ánh mắt đều là lạnh lùng.

Nàng lúc này mới giật mình tỉnh lại, chẳng quan tâm thân thể, quỳ xuống đất dập đầu: “Vương, thần thiếp sai rồi, xin Vương tha thứ.” Tuy nhiên, nàng hoàn toàn không biết mình sai ở đâu? Chẳng lẽ chỉ vì câu nói kia “Thần thiếp yêu người”.

Long Hạo Thiên cũng không thèm liếc nàng, mặc quần áo chỉnh tề xoay người rời đi. Thật quá buồn cười, hấn không cần một chữ ‘yêu’.

Lệ Phi lập tức ngồi phịch xuống, một thời gian dài như vậy, cuối cùng bây giờ nàng đã được lĩnh giáo đến hỉ nộ vô thường của Vương. Tất cả đều là vì nữ nhân trong cấm địa kia sao? Rốt cuộc nữ nhân đó là người như thế nào mà khiến cho Vương trở nên như vậy?

Người trong hoàng cung đều nói Vương yêu nhất chính là nàng, bản thân nàng cũng cho rằng Vương yêu nàng, bây giờ mới biết đều là nàng tự mình đa tình, tâm của Vương lãnh khốc, chính là sẽ không yêu ai.

~

Sắc mặt Long Hạo Thiên âm trầm rời khỏi Vân Vụ các, một đường đi thẳng lên phía trước, chờ cho đến khi tỉnh lại đã đến Tử Yên các, mắt lạnh liếc một cái rồi đẩy cửa đi vào.

“Nương nương, nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Tử Liên muốn giúp nàng cởi áo khoác, còn chưa động tay thì cửa đã bị đẩy ra.

Hai nàng bị dọa hoảng sợ, vừa quay đầu lại nhìn thấy Long Hạo Thiên đứng ở ngoài cửa.

Tử Liên vội vàng hành lễ: “Nô tỳ tham kiến Vương.”

“Lui đi.” Long Hạo Thiên trực tiếp ra lệnh.

“Dạ.” Tử Liên bị hù dọa, cả kinh. Sắc mặt Vương khó coi như vậy, nàng không khỏi lo lắng cho Nương nương, nhưng cũng không dám cãi lệnh.

“Thần thiếp tham kiến Vương.” Vân Yên hành lễ, không biết hấn đến làm gì? Ở nơi này nàng lúc nào cũng phải lo lắng chờ đợi.

“Đánh đàn cho ta nghe.” Long Hạo Thiên ngồi vào một bên, nhắm mắt lại ra lệnh, hôm nay cũng không phải đến gây sự với nàng.

Đánh đàn? Vân Yên hơi sững sốt, nghi hoặc nhìn hấn, hấn như vậy là có ý gì? Nàng không tin hấn đang thanh thoi, muốn nghe nàng đánh đàn.

“Nghe không hiểu sao?” Thấy nàng nửa ngày cũng không phản ứng lại, hấn bỗng mở to mắt nhìn chăm chăm nàng.

“Vương, thần thiếp nghe hiểu, có điều thần thiếp không biết đàn.” Vân Yên nhìn hấn một hồi, sau đó đáp.

“Cái gì?” Long Hạo Thiên ngẩn người, nàng nói cái gì? Nàng không biết đánh đàn? Cười lạnh một tiếng, nắm lấy cảm nàng: “Người đường đường là công chúa Vân triều, lại không biết đánh đàn, hỏi có ai tin được?”

“Vì sao công chúa nhất định phải biết đánh đàn? Thần thiếp chưa từng học qua.” Vân Yên hỏi lại hấn.

“Người thật xảo biện, đừng nói với bốn vương về tranh, đánh cờ người cũng không biết?” Long Hạo Thiên hừ lạnh.

“Vâng, thần thiếp không biết.” Vân Yên đáp lại hấn, nàng hoàn toàn không có cơ hội học những thứ đó, chỉ cần nàng còn sống, cha nàng cũng đã cảm tạ lắm rồi, vì thế không cho nàng đụng vào những thứ này sợ sẽ ảnh hưởng đến thân thể của nàng. Để biết đọc biết viết, nàng phải tha thiết yêu cầu cha nàng, ông không còn cách nào khác đành phải đồng ý, nhưng là mỗi ngày nàng chỉ được học vài chữ, may mắn nàng thông minh bẩm sinh, trí nhớ lại rất tốt.

“Không biết?” Nhìn nàng dứt khoát như vậy, ánh mắt Long Hạo Thiên tràn nộ khí, âm trầm nhìn nàng: “Người là cố ý đối nghịch với Bốn Vương sao?”

“Vương cảm thấy thần thiếp có như vậy sao? Thần thiếp tự mình muốn chuốc khổ sao?” Vân Yên nhìn hấn, ngữ khí mang theo vài phần mai mỉa. Tuy nhiên, nàng thật sự cũng muốn làm như vậy.

Chương 060 – Chọc giận hấn

“Bốn Vương thấy người chính là muốn tự mình chuốc lấy khổ.” Long Hạo Thiên nghiêng răng nói, “Người hận Bốn Vương đúng không?”

“Thần thiếp nói không hận, Vương tin sao?” Vân Yên nhìn hấn, nàng chính là hận hấn, hận hấn uy hiếp nàng, hận không thể giết chết hấn.

“Vậy để Bốn Vương khiến cho người hận đến cùng.” Long Hạo Thiên cười lạnh lùng. Tâm Vân Yên run lên, theo dõi hấn, “Người muốn làm gì?”

“Người nói xem Bốn Vương muốn làm gì?” Long Hạo Thiên lập tức đem nàng ôm trước ngực, con người đảo trên người nàng đánh giá, vừa rồi hấn còn muốn hôm nay không cùng nàng gây hấn, không nghĩ tới chính nàng lại khơi mào lửa giận của mình, vậy đừng trách hấn.

“Không muốn.” Vân Yên theo bản năng hét lên, vô thức muốn đẩy hấn ra.

“Người có tư cách gì nói không muốn. Đừng quên người là nữ nhân của Bốn Vương, hầu hạ Bốn Vương là trách nhiệm của người.” Long Hạo Thiên dè nàng xuống.

“Ta...” Vân Yên biết nàng không còn lựa chọn nào khác, nhưng nàng không muốn hứng chịu thủ đoạn trả thù của hấn, nhanh nhẹn nói: “Vương, hôm nay Thần thiếp không tiện...” Tránh được lúc nào hay lúc đó.

Đang muốn động thủ, nghe nàng nói vậy Long Hạo Thiên dừng tay lại, chăm chăm nhìn nàng, “Đúng vậy không?”

“Vâng...” Vân Yên bị hấn nhìn chăm chăm có chút chột dạ, cúi đầu đáp.

“...” Long Hạo Thiên đột nhiên hạ lệnh, cùng với đó tay hấn cũng vươn đến. Nàng cũng không xem thử hấn là ai sao? “Cái gì?” Vân Yên giật mình.

“Bổn Vương muốn kiểm tra.” Long Hạo Thiên theo dõi nàng, không cần nhìn cũng biết nàng đang nói dối, vậy mình cũng chơi đùa cùng nàng.

Vân Yên nhất thời không biết phải làm sao, càng không nghĩ đến hấn sẽ kiểm tra nàng? Làm sao bây giờ?

“Sao nào? Muốn Bổn Vương tự mình động thủ sao?” Long Hạo Thiên thấy nàng nửa ngày vẫn chưa có động tĩnh gì, mất kiên nhẫn nói.

Vân Yên cắn môi, mồ hôi lạnh toát ra đầy lưng, biết rõ hấn cố ý gây khó dễ với mình, cũng biết mình đang nói dối, đành thẳng thắn thừa nhận: “Thần thiếp không phải không tiện, chỉ là chưa có chuẩn bị tốt.”

Vừa mới dứt lời, không đợi nàng kịp phản ứng liền cảm thấy một hồi chóng mặt, trên người đau đớn truyền đến, thân thể ngã sang bên cạnh.

“Nhớ kỹ, đây là cái giá của việc ngươi nói dối.” Long Hạo Thiên một cước đá trên người nàng.

Vân Yên lấy tay xoa eo mình vừa bị hấn đá đau nhức, trừng mắt nhìn hấn mĩa mai: “Ngươi muốn tra tấn ta thì cứ việc nói thẳng, đây là hoàng cung của ngươi, là chỗ của ngươi, ngươi muốn thế nào ai dám nói lại? Ngay cả ngươi giết ta cũng không ai nói gì. Ngươi việc gì phải viện cớ này nọ. Ta thật không ngờ U Linh Vương mà người người sùng bái e sợ lại chính là một người điên, một kẻ điên cuồng...”

Lời còn chưa nói xong, yết hầu nàng đã bị hấn hung hăng bóp chặt.

Ánh mắt Long Hạo Thiên bùng lửa giận, khuôn mặt vặn vẹo, gân xanh nổi đầy trán, tay hung hăng dùng thêm lực trên cổ nàng: “Ngươi muốn chết...”

11. Chương 061 - 062 - 063 - 064 - 065 - 066

Chương 061 – Chọc giận hấn

Vân Yên chỉ cảm thấy hô hấp không thông, trước mắt hoa lên, rất nhiều hình ảnh tràn ngập phần nộ của hấn chồng chéo lên nhau, nàng với tay liều mạng đánh hấn, muốn hấn buông mình ra, có điều tay hấn như núi Thái Sơn, không nhúc nhích gì cả, khiến ý thức nàng càng ngày càng mơ hồ, cảm giác sắp chết đến nơi. Nhưng nàng không can tâm, không can tâm chính mình cứ vậy chết đi, còn chút ý thức cuối cùng, nàng rút cây trâm trên đầu, hung hăng đâm xuống tay hấn. “A...” Long Hạo Thiên chợt thấy tay đau nhói, đành buông lỏng, nhìn thấy cây trâm của nàng đang cắm trên tay mình.

“Khụ... khụ...” Vân Yên được tự do hô hấp, đột nhiên hít vào không khí, làm cho nàng không nhận được mà ho khan, thân thể vì thế mà cuộn gập lại.

“Ngươi dám đâm Bổn Vương?” Long Hạo Thiên tức giận trừng mắt với nàng, nhổ cây trâm trên tay khiến máu theo đó nhỏ từng giọt xuống đất, chưa từng có ai dám làm hấn bị thương.

“Là ngươi ép ta, đâm cũng đã đâm rồi, tùy ý ngươi xử lý đi.” Nhìn hấn một bộ dạng muốn ăn thịt người, biết hấn sẽ không bỏ qua ỉn, Vân Yên không thèm đếm xỉa đến, chết thì chết, dù sao điều nàng không bận tâm nhất chính là cái chết.

“Không sợ chết đúng không? Bổn Vương đã nói Bổn Vương sẽ không cho ngươi chết, Bổn Vương muốn ngươi còn sống mà nhìn những người khác chết, chết chính là giải thoát, Bổn Vương muốn ngươi sống mà chịu tội.” Long Hạo Thiên nói giọng sắc lạnh, ánh mắt hung ác gườm nàng.

“Ngươi muốn làm gì?” Tim Vân Yên chợt nhói lên.

“Vậy còn để xem người sợ cái gì? Hoàng đế Vân triều gần đây có phải rất thanh thoi hay không?” Long Hạo Thiên ám chỉ nói.

“Vô sỉ, hèn hạ...” trong lòng Vân Yên thầm chửi rửa, hần lại lấy Vân triều uy hiếp mình, sự việc đã đến nước này, sao nàng phải cầu xin hần, để hần cứ vậy mà đắc ý?

“Người đâu?” Long Hạo Thiên hướng về phía cửa hô lớn.

“Vương, có gì sai bảo?” Thị vệ của Tử Yên các nhanh chóng bước vào, cung kính hành lễ.

“Truyền mệnh lệnh của Bổng Vương, tuyên Lý tướng quân diện kiến.” Long Hạo Thiên phân phó.

“Dạ.” Thị vệ vừa muốn rời đi. Vân Yên vội vàng gọi lại, “Chờ một chút.” Hần như vậy là muốn tiến đánh Vân Triều thật sao? “Sao rồi? Người muốn cùng đi với Bổng Vương sao? Đi gặp dân chúng Vân triều, gặp hoàng huynh của người sao?” Long Hạo Thiên cố tình châm chọc.

“Vương không nhớ lời mình nói sao? Người nói người cho ta thời gian giết Hắc Ứng, chẳng lẽ bây giờ muốn nuốt lời? Thân làm Vương không phải là nhất ngôn cửu đỉnh sao?” Vân Yên nhìn hần, nàng chỉ có thể đánh cuộc, nội tâm cũng không yên. Cho dù hần đổi ý, bản thân cũng có thể làm gì được?

“Bổng vương khi nào thì nói không tính toán, chẳng lẽ người đâm Bổng Vương bị thương, vẫn còn muốn có cơ hội đó nữa sao?” Long Hạo Thiên nhìn xuống mu bàn tay bị nàng đâm bị thương.

Vân Yên lúc này mới giật mình, nhìn mu bàn tay đang chảy máu của hần. Hần sẽ không dễ dàng mà bỏ qua cho nàng, làm sao bây giờ?

“Bổng Vương đã nói, làm cái gì cũng đều phải trả giá.” Long Hạo Thiên nhìn nàng đổ mồ hôi lạnh lo sợ, tâm tình cảm thấy khá hơn.

Vân Yên nhìn hần, thực hận mình vì sao vừa rồi không giết chết hần? Nhưng hiện tại không phải lúc bực bội, trong đầu vừa lóe lên ý tưởng, khóe môi khẽ cười, nàng đã có cách rồi.

Chương 062 – Giết một trong hai

Long Hạo Thiên thấy khóe miệng nàng khẽ cười, thật sự chướng mắt, không biết nàng đang suy tính điều gì? Hần chau mày không kiên nhẫn nói: “Bổng Vương không có thời gian chờ người.” “Vương, người còn nhớ rõ đêm đó đã nói gì không? Người đã nói sẽ cho ta ba cơ hội để giết người, bây giờ là lần đầu tiên, tuy rằng thất bại, nhưng không phải ta vẫn còn hai lần nữa sao, Vương không quên chứ.” Vân Yên nhìn hần không nhanh không chậm nói.

Ba cơ hội? Long Hạo Thiên lúc này mới nhớ đến ngày đó đã hứa với nàng, chỉ là vô tình nói mà thôi, không ngờ hiện tại lại bị nàng lợi dụng, môi cười lạnh nói: “Người quả thực thông minh, Bổng vương không hề quên. Được, Bổng Vương sẽ cho người thêm cơ hội.”

“Ta sẽ tận dụng thật tốt.” Vân Yên đáp, trong lòng thầm thở ra.

“Người lui xuống trước đi.” Long Hạo Thiên ra lệnh cho thị vệ vẫn đang một mực đợi lệnh ở bên cạnh. “Dạ, thuộc hạ cáo lui.” Thị vệ lui ra ngoài.

Long Hạo Thiên lúc này mới đến trước mặt nàng, con người đen dán vào nàng: “Nhớ kỹ, thời gian của Bổng Vương là có hạn. Một tháng, nếu sau một tháng người vẫn không thể giết Hắc Ứng, vậy để Bổng Vương...” câu tiếp theo không cần phải nói nàng cũng hiểu.

“Một tháng? Hần không phải ở trong hoàng cung này, ta lại không có võ công, làm sao giết hần được. Một năm, ta cần một năm.” Vân Yên cố gắng kéo dài thời gian.

“Đó là vấn đề của người, không phải của Bổng Vương, Bổng Vương chỉ có thể cho người thời hạn một tháng, chỉ cần người muốn, hần có ở hoàng cung hay không có cần thiết hay sao? Các người không phải vẫn thường xuyên gặp mặt à? Có lẽ hần sẽ cam tâm tình nguyện vì người mà chết.” Long Hạo Thiên hừ lạnh.

“Hần dựa vào đâu mà phải chết vì ta? Người tại sao cứ phải ép ta, người hận hần như vậy sao không tự mình giết hần? Người còn không thể giết hần huống chi là ta, đạo lý ‘trong lòng không muốn đừng đẩy cho người’ ta nghĩ người phải rõ hơn ta chứ.” Vân Yên quát, nếu Hắc Ứng đã muốn tránh, trong một tháng

không thể tìm thấy ,thì nàng biết làm thế nào? Cho dù hần có đến đây, nàng cũng cách nào ra tay với hần? Bọn họ không hề có huyết hải thâm thù, vậy mà nàng đã khiến hần bị thương những hai lần.

“Người còn dám nói thêm câu nữa? Bồn Vương không phải không thể giết hần, là Bồn Vương không muốn tự làm bẩn tay mình.” Long Hạo Thiên vì câu nói ‘Người còn không thể giết được hần huống chi là ta’ của nàng chọc giận.

“Ta có nói mười câu cũng chính là như vậy, giết hần, không bằng trực tiếp giết người, như vậy thuận tiện hơn.” Vân Yên không đếm xỉa đến lửa giận của hần, tiếp tục nói. Hần chết thì mọi chuyện đều được giải quyết.

“Hóa ra người muốn giết Bồn Vương, vậy phải xem bản lĩnh của người, trong vòng một tháng, Bồn Vương cùng Hắc Ứng phải có một người chết, về phần là ai thì chính người tự mình lựa chọn. Có điều, nếu như lúc đó cả hai chúng ta đều bình an vô sự thì người chết sẽ là người.” Long Hạo Thiên liếc nàng một cái rồi xoay người rời đi. Giết hần? Hy vọng nàng có bản lĩnh đó.

Chọn một? Vân Yên ngẩng đầu nhìn lên mái nhà, nàng có thể lựa chọn ai? Hắc Ứng và hần nàng đều không giết được. Một tháng, nàng chỉ có thời gian một tháng, nàng muốn giết ai? Long Hạo Thiên hay Hắc Ứng? Thở dài, nàng quyết định sẽ giết Long Hạo Thiên, tuy là Hắc Ứng cũng rất đáng hận, nhưng so ra, Long Hạo Thiên cũng chính là kẻ thù giết cha mình, nàng giết hần cũng coi như vì cha báo thù, là chuyện đương nhiên

Chương 063 – Chủy thủ, độc dược

Vân Yên trốn Tử Liên, tìm trong hồi môn mình mang theo lúc trước, có vài thứ Vân La trước khi đi đã để vào, nói sau này cần dùng đến. Nàng lấy ra, một thanh chủy thủ, một túi thơm độc dược. Giết hần, nàng biết rõ mình không có bản lĩnh đó, chỉ có thể dùng độc dược. Có điều bản thân chưa hề giết người, cầm túi độc trên tay có chút run rẩy.

“Thật là vô dụng.” Nàng thầm mắng mình, ngấm lại hần đúng là đáng hận, nàng sẽ hạ thủ được thôi. Đặt những thứ khác cất kỹ trở lại thuốc bột cất vào người, thanh chủy thủ giấu bên giường, tất cả đều chuẩn bị tốt, lúc này mới thở ra một tiếng, chỉ còn chờ cơ hội đến.

Vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy một người đứng phía sau, nàng sợ tới mức ngã xuống, “Ai?”

“Giữa ban ngày mà bị hù đến mức này, có phải đang làm việc gì trái với lương tâm hay không?” Hắc Ứng chăm chăm nhìn vào hông nàng, còn có nơi vừa rồi cất giấu chủy thủ.

“Người không một tiếng động đứng đằng sau lưng người ta không phải mới là làm việc trái với lương tâm?” Vân Yên lúc này mới nhìn rõ người vừa đến là hần, cả người đổ mồ hôi lạnh, bây giờ mới biết được làm người không thể làm việc trái với lương tâm.

“Độc dược.” Hắc Ứng cầm túi thơm trong tay, đưa lên mũi ngửi nói: “Có điều độc này không đủ giết chết người.”

Vân Yên lúc này mới cả kinh, đưa tay sờ vào cạnh người mình, không biết từ khi nào túi thơm đã rơi vào tay hần, càng kinh ngạc khi hần nói độc này không chết người, nghi hoặc hỏi: “Làm sao người biết độc này không chết người? Người còn chưa thử qua?”

“Thật là một chút hiểu biết cũng không có, làm sao có thể đứng được trên giang hồ.” Hắc Ứng ném túi thơm trả lại cho nàng, “Độc của người là chuẩn bị cho ta sao?”

Ách, Vân Yên sững sốt, lập tức biết hần đã có tai mắt trong cung, biết chuyện của mình cũng không có gì lạ. Cất lại túi thơm vào bên người rồi nói: “Người đã biết còn dám tới cho ta giết sao?”

“Người không phải muốn giết ta ư?” Hắc Ứng nghe trong lời nàng có ý gì đó? Hóa ra nàng không định giết mình.

“Muốn, nhưng ta biết rõ không thể giết được, cho nên không muốn lãng phí thời gian. Có điều nếu người muốn cho ta giết người, ta cũng sẽ không khách sáo.” Vân Yên nhìn hần nói.

“Ta không có ngọc, sống còn chưa đủ, sao lại muốn chờ người tới giết.” Hắc Ứng đi đến bên giường, lấy ra thanh chủy thủ cầm trong tay vuốt ve: “Cái này không tồi, đáng tiếc đối với người không có tác dụng gì.” Không chỉ nói hắc và Long Hạo Thiên, ngay cả một thị vệ bình thường nàng cũng không thể đựng vào thân thể bọn họ được.

“Ai nói đối với ta không có tác dụng gì? Ta chính là muốn dùng nó để giết người và Long Hạo Thiên.” Vân Yên tóm lấy thanh chủy thủ trong tay hắn.

“Ha...ha...ha...ha...” Hắc Ứng dường như vừa nghe được một câu chuyện cười trong thiên hạ, bật cười ha ha.

“Người cười cái gì? Không tin sao? Vậy cứ thử xem?” Vân Yên cầm chủy thủ đâm lên.

Lúc này Hắc Ứng vẫn là không tránh né, chỉ lấy tay điểm cổ tay nàng, nàng lập tức cảm nhận được một hồi đau đớn toàn thân.

‘Keng keng’ chủy thủ trên tay đã rơi xuống đất.

Chương 064 – Mỹ nhân kế

“Hiện tại đã tin chưa? Người sẽ không ngu dốt nghĩ rằng chúng ta đều chờ người tới giết chứ?” Hắc Ứng nhìn nàng.

Vân Yên bưng lấy chỗ đau đớn trên cổ tay, “Không phải bây giờ mới tin, mà ta luôn biết rằng, muốn giết người cùng hắn, ta không có khả năng. Chỉ có điều ta không còn lựa chọn nào khác, biết rõ là thiêu thân lao vào lửa nhưng ta vẫn phải làm.” Điều là do Long Hạo Thiên ép nàng.

“Ta nói rồi, người có thể thay đổi tất cả, chỉ cần làm cho hắn yêu người.” Hắc Ứng nhắc lại.

“Yêu ta?” Vân Yên cười lạnh, “Vậy giết ta còn thoải mái hơn.”

“Đã biết là đường cùng vì sao không thử một chút? Biết đâu vẫn còn hi vọng?” Hắc Ứng chăm chăm nhìn nàng, không biết vì sao hắn có cảm giác nàng sẽ thay thế vị trí của nữ nhân kia trong lòng Long Hạo Thiên.

“Vậy ta phải thử một lần?” Vân Yên bỗng nở nụ cười, “Ta nghe nói thời điểm đó sự phòng ngự của nam nhân là yếu nhất, có lẽ, ta sẽ thành công không chừng, giết hắn, so với việc làm hắn yêu ta đơn giản hơn nhiều, không phải sao?”

“Vậy người thực sự quá coi thường nam nhân rồi, đối mặt với nữ nhân mình yêu đó chính là điểm trí mạng của nam nhân, nhưng đối mặt với nữ nhân mình không thương, nam nhân luôn có sự cảnh giác, nhất là đối mặt với người.” Hắc Ứng lắc đầu trào phúng nói.

“Thật không?” Vân Yên đột nhiên sấn gần hắn, đưa tay đặt lên ngực hắn, vuốt vạt áo hắn, tay trái liền cầm chủy thủ muốn đâm vào sau lưng hắn.

Hắc Ứng vừa ôm lấy thân thể của nàng, vừa chuyển tay bắt lấy tay trái nàng, “Không phải lúc nào mỹ nhân kế cũng có tác dụng, vì sao người không dùng mỹ nhân kế làm cho hắn yêu người?”

Vân Yên đột nhiên cảnh giác nhìn hắn: “Vì sao người hi vọng làm cho hắn yêu ta như vậy? Chẳng lẽ người có âm mưu gì sao?”

“Không biết tốt xấu, ta chẳng qua muốn tốt cho người.” Hắc Ứng buông nàng ra.

“Tốt cho ta, vô sự xum xoe không phải đạo.” Vân Yên hừ lạnh.

“Haha... ta vốn là cường đạo.” Hắc Ứng cười.

Vân Yên liếc hắn một cái, không thèm để ý đến hắn, nhìn chủy thủ trong tay, thở dài: “Xem ra thanh chủy thủ này là chuẩn bị cho chính mình.”

“Nếu người muốn chết thì sẽ không chờ đến bây giờ.” Hắc Ứng không chút lưu tình mà vạch trần nàng, hắn hiểu rất rõ Long Hạo Thiên.

“Các người rốt cuộc muốn ta làm sao bây giờ? Cả hai đều ép ta, các người có bao giờ suy nghĩ qua, ta chỉ là một nữ nhân, vì sao phải đem mối thù của các người quăng lên vai ta?” Vân Yên không kiềm được quát

lên, nhớ lúc rời khỏi Vân triều, đến nơi này, nhớ những ngày bị làm nhục ở nơi này, nước mắt nhịn không được mà lăn dài.

Nhìn thấy nàng như vậy, Hắc Ưng có chút không đành lòng, thân thủ ôm lấy nàng, nhẹ nhàng vỗ vỗ: “Người có thể thay đổi tất cả, làm cho hắc yêu người, có lẽ sẽ không khó như vậy.”

“Ta hận các người, thật sự hận các người.” Vân Yên khóc, trong lòng vừa bất lực vừa do dự bùng lên. Nàng vẫn tỏ vẻ kiên cường, nhưng mà hóa ra nàng cũng yếu đuối như vậy.

“Thật là một màn ân ái tuyệt vời, Bồn vương có phải đang quấy rầy các người hay không.” Âm thanh lạnh như băng của Long Hạo Thiên xuất hiện ở cửa.

Vân Yên cả kinh, vội đẩy Hắc Ưng ra, tại sao nàng lại tựa vào ngực hắc?

Hắc Ưng nhìn hắc, “Vì sao chúng ta luôn trùng hợp như vậy?” Thật ra hắc đương nhiên hiểu rõ nơi này luôn có tai mắt của cả hai người.

“Cút mau...” Long Hạo Thiên chỉ nổi giận quát lên.

Hắc Ưng nghĩ đến những chuyện hắc vừa trải qua, đột nhiên nói đến: “Đúng rồi, nói cho người biết, chất độc và chủ thủ của nữ nhân ngu xuẩn này không thể giết được ta, phiên người đổi cho nàng loại khác, nếu không thật là quá sỉ nhục ta rồi, haha...” Nói xong bật cười lớn rồi đi...

Chương 065 – Uống thuốc độc

Long Hạo Thiên lúc này mới nhìn chằm chằm vào Vân Yên đang đứng nơi đó, từng bước từng bước tiến lại gần nàng.

Vân Yên lui về phía sau, bỗng ngã phịch xuống, ngừng thở dõi theo hắc.

Nhưng hắc chỉ là cầm chủ thủ của nàng đặt vào tay, chợt động tay đem chủ thủ kê lên cổ nàng.

Vân Yên kinh ngạc nhìn hắc, không biết hắc muốn làm gì? Có phải cơn điên lại phát tác hay không?

“Thanh chủ thủ này chuẩn bị cho ai?” Long Hạo Thiên vẫn chằm chằm nhìn nàng, hỏi.

Vân Yên vẫn không trả lời, trên cổ cảm thấy đau xót, đã ngửi thấy mùi máu, cảm giác máu tươi đang chảy từ cổ xuống.

“Đủ sắc bén.” Long Hạo Thiên dời thanh chủ thủ từ trên cổ nàng xuống, dùng ngón tay lau đi vết máu, con mắt ngập tràn âm u khủng khiếp.

Vân Yên chứng kiến trên vai mình, áo đã nhuộm thành màu hồng, trong chớp mắt trở nên ngơ ngẩn, nhưng nàng không sợ hãi, nếu như hắc giết nàng, nàng ngược lại còn phải cảm tạ hắc, vì hắc đã giải thoát ỉn.

“Thanh chủ thủ này là dùng để ám sát Bồn vương sao?” Chủ thủ trong tay Long Hạo Thiên đột nhiên chỉ lên chóp mũi nàng.

“Đúng vậy.” Vân Yên nhìn hắc, vết thương trên cổ âm ỉ đau.

Long Hạo Thiên chăm chú nhìn nàng, bỗng nở nụ cười, “Bồn vương rất có hứng thú với người.” Nói đến đây chợt đổi giọng: “Có điều, rất tiếc người sẽ không có cơ hội này, độc được đâu?”

“Độc được?” Vân Yên vô ý thức từ bên người lấy ra túi thơm.

“Uống nó.” Long Hạo Thiên ra lệnh.

“Cái gì?” Vân Yên ngăn cả người, nhìn độc trong tay mình, hắc là bắt mình uống cái này sao?

“Không dám sao?” Long Hạo Thiên châm chọc nàng, “Người đang sợ Hắc Ưng không kịp cứu người sao?”

“Haha...” Vân Yên đột nhiên cười phá lên, “Người quả thực không biết, thứ ta không sợ nhất, chính là chết.” Nói xong lấy từ trong túi thơm ra một gói giấy. Ngang nhiên trước mặt hắc mở ra, đổ tất cả thuốc bột vào miệng mình, cầm lấy chén trà uống xuống hết, động tác liên tục dứt khoát.

Long Hạo Thiên chỉ nhìn nàng, hẳn chưa từng nhìn thấy người nào có thể coi sinh tử nhẹ như vậy, có điều hẳn không thương tiếc, cũng không có ý định ngăn cản, hẳn muốn xem Hắc Ung làm sao cứu nàng được?

“Vương, tuy chúng ta chưa xảy ra việc thân mật của phu thê, nhưng trên danh nghĩa vẫn cứ là phu thê. Lần cuối cùng, thần thiếp cầu xin người buông tha Vân triều.” Vân Yên đột nhiên quỳ xuống trước mặt hắn.

“Được.” Long Hạo Thiên chỉ nói đơn giản một chữ. Cho đến bây giờ hắn cũng chưa từng như lời đồn bên ngoài là ‘Thị huyết hiếu chiến’.

“Đa tạ Vương”. Vân Yên đứng dậy, khoe môi nhếch lên thành đường cong tuyệt mỹ, lẳng lặng chờ đợi cái chết đến, cũng mơ hồ chờ đợi sẽ gặp mẫu thân cùng phụ thân.

Long Hạo Thiên không nghĩ tới nàng đối mặt với cái chết có thể bình tĩnh như vậy, hẳn chán ghét vẻ mặt này của nàng, dùng chủy thủ nâng cằm nàng lên, “Nếu như người cầu xin tha thứ, Bổng vương có lẽ sẽ bỏ qua cho người.”

Vân Yên cười nhạt. “Tại sao ta phải cầu xin tha thứ? Xin người buông tha ta, sau đó lại tiếp tục tra tấn ta ư? Ta chỉ khuyên Vương một câu, từ nay về sau đừng đem thù hận của mình áp đặt lên người khác, có lẽ người sẽ thoải mái hơn, có lẽ người còn có thể yêu.”

“Đừng nói YÊU với Bổng vương, người còn nói Bổng Vương lập tức giết người.” Long Hạo Thiên phẫn nộ chìa thẳng chủy thủ vào yết hầu nàng.

“Không cần làm chuyện dư thừa này.” Vân Yên nhìn chằm chằm thanh chủy thủ trước mặt, bởi vì nàng đã cảm giác được thân thể có biến hóa, nàng hiểu độc đã bắt đầu phát tác.

Chương 066 – Độc được và xuân được

Thân mình sao lại nóng như vậy? Trúng độc không phải sẽ từ từ trở nên lạnh hay sao? Trong lòng Vân Yên nghi hoặc, chẳng lẽ đây không phải là độc được, vì sao cảm giác sóng nhiệt trong lòng cứ từng đợt từng đợt dâng lên, trên mặt hừng hực ngọn lửa nóng bỏng, thân thể dấy lên khát vọng khó hiểu, đây là độc gì vậy? Nàng hoàn toàn không hiểu rõ, chỉ cảm thấy khó chịu, lưỡi khô rát...

Long Hạo Thiên thấy sắc mặt nàng ửng đỏ, thanh âm thở dốc, còn có ánh mắt mê ly nhuốm đầy tình dục, mày khẽ cau lại, đây là độc được của nàng sao? Rõ ràng chính là xuân được, hừ lạnh một tiếng, hẳn muốn chờ đến cùng, để xem nàng muốn diễn trò gì.

Thân thể càng ngày càng nóng, hai tay siết chặt lại, cổ chịu đựng khát vọng muốn cởi đi y phục của mình, nhưng khát vọng trong lòng càng ngày càng lợi hại, nàng rốt cuộc bị sao vậy? Lập tức bầu vào giường, tựa người vào đó, thở ra phì phò, vì sao nàng muốn đến gần hắn như vậy...

“Có phải rất khó chịu không?” Long Hạo Thiên đi đến gần nàng, ngón tay vuốt ve trên mặt nàng, đã có lòng làm như vậy thì cần gì phải cố nén.

Ngón tay lạnh băng của hắn đụng vào, Vân Yên nhin không được mà thở ra, tự nhiên nảy sinh ý định muốn ôm lấy hắn, nhưng nàng cố nén lại, tay bầu chặt lấy giường, cố sức hỏi: “Không được đụng vào ta. Đây là độc được gì?” Vì sao nàng còn chưa chết?

“Không phải người chuẩn bị hay sao? Chẳng lẽ người không biết?” Long Hạo Thiên châm chọc.

“Ta không biết.” Vân Yên lắc đầu, thứ này vốn cũng không phải mình chuẩn bị, là Vân La chuẩn bị, nàng chỉ muốn biết nó sẽ phát tác bao lâu, nàng đã không còn chống đỡ nổi.

“Thật vậy không?” Long Hạo Thiên hừ lạnh, ngón tay nâng cằm nàng lên, nhìn gương mặt đỏ ửng của nàng, ánh mắt lạnh như băng mà nhìn nàng chằm chằm: “Là hắn đưa cho người sao?”

“Không phải.” Vân Yên lại lắc đầu, thân thể tại sao lại có khát vọng như vậy? Thiếu chút nữa đã vươn tay ra, nàng rốt cuộc bị làm sao? Trong lòng dấy phiên toái: “Người nói cho ta biết, còn bao lâu ta mới bị độc chết?” Nàng không muốn chịu loại tra tấn như thế này.

“Độc chết?” Long Hạo Thiên ngẫm nghĩ, không biết nàng là thật sự không biết gì, hay là đang giả bộ. Ngón tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn, “Yên tâm, người sẽ không chết, độc này không giết được người, nhưng nó thật sự tra tấn người.”

“Độc không chết người?” Vân Yên nhớ lại Hắc Ưng cũng từng nói như vậy, không tin nói: “Độc không chết người còn gọi là độc sao?” Huống chi hiện tại nàng khó chịu như vậy.

“Nó vốn không phải độc.” Long Hạo Thiên trả lời, cứ giả bộ đi, giả bộ vô tội đi...

“Không phải độc được?” Vân Yên mơ hồ rồi, “Vậy đó là thứ gì?”

“Người nói xem? Có phải rất nóng hay không? Có phải nảy sinh khát vọng hay không? Có phải muốn cởi bỏ hết quần áo hay không?” Long Hạo Thiên chậm rãi trượt tay trên mặt nàng.

Nơi nào tay hắn lướt qua, tiếng thở dốc của Vân Yên càng rõ ràng, hoàn toàn mất đi ý thức, hắn đang làm gì? Chỉ cảm thấy trên mặt mình thật thoải mái. Nàng muốn bàn tay lạnh lẽo của hắn cứ như vậy vuốt ve cả thân thể mình, nàng đã không còn ý thức được bản thân sao lại muốn như vậy?

Cầm tay hắn đặt lên ngực mình, bị hắn chạm đến nàng cảm thấy thân thể một trận run rẩy. Muốn lập tức giải quyết cơn khát trong lòng, cúi đầu cầm tay hắn... muốn hắn vuốt ve nhiều hơn nữa...

“Ừm...” nhện không được mà rên ra tiếng, ánh mắt càng ngày càng mơ hồ.

“Thoải mái không?” Bàn tay Long Hạo Thiên tiến vào trong áo nàng, vuốt ve ngực nàng, ánh mắt dán lên người nàng, ngữ khí rét lạnh.

“Ừ...” Vân Yên vô thức trả lời, chợt có chút bình tĩnh, liền nhìn đến chính mình, áo đã hé mở, còn có tay hắn đang đặt bên trong, vừa thẹn vừa giận kéo tay hắn ra, “Người đang làm cái gì vậy?”

“Bổn vương làm gì? Không phải nên hỏi người sao, người uống xuân dược không phải muốn dụ dỗ Bổn Vương sao? Hiện tại mới giả bộ vô tội có phải đã quá muộn rồi không?” Long Hạo Thiên nhìn nàng bày ra một bộ dạng thanh cao, cười lạnh.

“Xuân dược? Xuân dược gì?” Vân Yên nghi ngờ, chẳng lẽ thứ mình vừa uống không phải độc dược? Mà là xuân dược, cho nên mới có thứ khát vọng đó, nàng rốt cuộc đã hiểu vì sao lại khó chịu như vậy.

12. Chương 067 - 068 - 069

Chương 067– Bị thương

“Thoải mái không? Thoải mái đến kêu ra tiếng cơ mà, Bổn Vương muốn nghe xem thanh âm trên giường của người trên người đến mức nào.” Long Hạo Thiên nhẹ nhàng nói bên tai nàng, còn cố ý dùng đầu lưỡi khiêu khích.

“A...” Vân Yên nhện không được rên rỉ, loại cảm giác này không có ngôn từ nào có thể diễn tả được.

“Thực êm tai, có phải có nhiều nam nhân từng nghe qua rồi không?” Long Hạo Thiên cố ý mĩa mai nàng, nhưng ánh mắt hắn cũng đã nhuốm đầy màu sắc dục vọng cùng ham muốn.

Vân Yên lập tức mở to mắt, nàng chưa từng bị người ta vũ nhục như vậy, há miệng hung hăng cắn vào cánh tay hắn...

“Người dám cắn Bổn Vương, thật muốn chết rồi.” Long Hạo Thiên phẫn nộ, tay vừa giơ lên đã muốn hạ xuống, liền thấy trong tay nàng đang cầm sẵn chủ thủ từ lúc nào

“Ta chính là muốn chết, nhưng không cần người động thủ, ta tự mình làm.” Vân Yên nói xong, chủ thủ hướng về ngực mình đâm tới, nàng biết nếu mình không chết, chuyện tiếp theo xảy ra, nàng không dám tưởng tượng, cũng không muốn tự mình rước lấy nhục nhã. “Người muốn làm gì? Muốn chết sao? Vậy cũng phải xem xem Bổn Vương có đồng ý hay không?” Long Hạo Thiên lập tức lấy tay giựt đi chủ thủ của nàng, máu tươi trên tay theo chủ thủ chảy xuống dưới.

“Người...” Máu tươi kích thích thần kinh của Vân Yên, khiến nàng giật mình lập tức buông tay.

Long Hạo Thiên đem chủy thủ ném ra ngoài, đặt tay lên mặt nàng, để máu tươi từng giọt từng giọt nhỏ vào miệng.p>

Mùi máu tươi làm cho nàng buồn nôn, muốn quay đầu tránh đi.

“Uống mau.” Long Hạo Thiên ra lệnh, ngữ khí không để cho nàng phản đối.

Vân Yên nhìn hắn, nhìn máu tươi của hắn, nhìn máu tươi tiếp tục nhỏ trên mặt mình.

“Uống đi.” Long Hạo Thiên dùng tay bóp cằm nàng, bắt nàng hé miệng ra.

Vân Yên cảm giác được trong miệng ngập đầy máu, đẩy lên một trận buồn nôn, thật sự muốn nôn ra ngoài.

“Nuốt xuống mau.” Long Hạo Thiên nói xong, dùng môi chặn miệng nàng lại.

Môi đụng chạm trong tích tắc, Vân Yên hoàn toàn không thể khống chế được nữa, tình dục đã chiến thắng lý trí, vòng tay ôm chặt hắn, nàng muốn phát tiết hết khát vọng trong lòng mình.

Long Hạo Thiên bị bàn tay nhỏ bé không an phận của nàng vuốt ve, nàng lại vô ý thức mà lấy tay chạm vào hắn .

“A...” Hắn hít vào một hơi, thứ trong tay nàng vừa trướng vừa sưng, lại nhìn đến ngực nàng đã gần như lộ ra hoàn toàn.

Cảnh xuân, ánh mắt ngập tràn tình dục, đã bùng nổ đến cực điểm. Tay nhanh chóng xé bỏ quần áo cản trở, hạ thân căng cứng muốn tiến vào trong nàng. Vân Yên đã bị tình dục làm mơ hồ, tùy ý để hắn sắp xếp, chỉ muốn làm cho thân thể nóng bỏng của mình được hưởng thụ lạnh lẽo của hắn. Khi hắn tiến vào trong nàng, đau đớn cũng chỉ làm nàng hơi nhú mày, vẫn ôm chặt lấy hắn. Long Hạo Thiên không chút thương tiếc đâm vào nàng.

Vân Yên trong lúc mơ màng, liền cảm giác có người đang vuốt ve trên người mình, chính là sao lại mệt như vậy, thân thể còn đau nhức, liền mở to mắt thấy hắn đang ở trên người nàng, thân thể trần trụi, kinh ngạc nhìn hắn còn chưa kịp phản ứng: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tĩnh rồi à, vậy tiếp tục.” Long Hạo Thiên cúi đầu hôn lên ngực nàng, nhẹ nhàng mút lấy.

Vân Yên cảm thấy một trận tê rần, nháy mắt cảm giác đó lan truyền khắp toàn thân, vừa thẹn vừa giận tát vào mặt hắn: “Vô sỉ.” Long Hạo Thiên không ngờ nàng lại dám ra tay, khuôn mặt tuấn mỹ không kịp tránh mà hứng trọn cái tát, sắc mặt vắn vẹo phần nộ, tay giựt tóc nàng: “Người dám đánh Bổn Vương.”

“Ai cho ngươi...” Vân Yên cũng trừng mắt lại với hắn, câu nói kể tiếp nghẹn lại không nói lên lời.

“Bổn Vương làm sao? Người dường như đã quên hôm qua tự mình uống xuân dược, chủ động câu dẫn Bổn Vương.” Long Hạo Thiên càng giật mạnh tóc nàng hơn. Xuân dược? Vân Yên ngẩn ra, mọi việc hôm qua lập tức đều trở lại.

“Nghĩ ra rồi sao?” Long Hạo Thiên cười lạnh, buông tóc nàng ra, lấy tay chặn lại hai tay nàng, chân mạnh mẽ tách hai chân nàng ra.

“Người muốn làm gì? Buông ra.” Vân Yên sợ hãi lập tức giãy dụa, nhưng không thể động đậy.

“Làm gì ngươi thử nói xem, ngày hôm qua ngươi chưa được hưởng thụ vậy hiện tại Bổn Vương giúp ngươi hưởng thụ lại một chút cho thật tốt. Đúng rồi, tiếng rên rỉ của ngươi thật sự rất êm tai, giờ tiếp tục kêu đi.” Long Hạo Thiên cố tình châm chọc.

“Người..” Vân Yên cảm giác được mặt mình đã biến hồng, giận dữ trừng mắt với hắn.

Long Hạo Thiên lại chỉ nhìn chăm chăm thân thể nàng, không hề đạo đầu liền đi vào nàng.

“A...” Vân Yên nhịn không được mà thốt ra tiếng, vắn vẹo vòng eo muốn thoát khỏi hắn.

Long Hạo Thiên bị nàng lắc lư vắn vẹo thật dễ chịu, “Rất nhanh sẽ không còn cảm thấy đau đớn nữa”, hắn dùng lực mạnh hơn...

Vân Yên chỉ cảm thấy dưới thân vừa nóng vừa đau đớn muốn cắn vào tay hấn, lại nhìn thấy trên cánh tay hấn có dấu răng, đây cũng là nàng cắn ư.

“Nương nương, người tỉnh chưa?” Ngoài cửa truyền đến thanh âm của Tử Liên.

“Cút...” Long Hạo Thiên đang trong cơn sắc dục, đột nhiên bị nàng cắt ngang, giận dữ hét.

Tử Liên đứng bên ngoài cửa nghe được tiếng quát của Vương, bị dọa cho kinh hãi, vội vàng thối lui.

Hắn lúc này cũng gầm gừ một tiếng, phát tiết ở bên trong thân thể nàng. Sau đó lạnh lùng nhìn nàng, đứng dậy mặc quần áo vào.

Vân Yên dõi theo bóng lưng hắn, hận tới cực điểm, nhào tới nhặt chủy thủ rơi trên đất, hướng hắn đâm tới.

Bốp, cánh tay bị hắn lập tức dùng sức bắt lấy, chủy thủ liền văng ra ngoài đụng vào tường, “Nhớ kỹ, đây là lần thứ hai, người chỉ còn một lần cơ hội đả thương Bổn Vương...” Long Hạo Thiên hung hăng hất tay nàng ra, không thèm nhìn nàng, xoay người bước đi.

Vân Yên nhìn cánh cửa bị hắn đóng sập lại, nhìn quần áo bị xé rách ngổn ngang dưới đất, còn có vết máu trên giường, nước mắt nhịn không được mà lăn dài, từng giọt từng giọt rơi xuống đất...p>

Nàng đi qua cầm lấy chủy thủ muốn hướng đến ngực mình...

Chương 068 – Không cần chọc giận

“Nương nương, người đang làm cái gì? Mau đưa cho nô tỳ đi.” Tử Liên mở cửa ra, bị tình cảnh trước mắt dọa cho sợ hãi đến nỗi đánh rơi chậu nước rửa mặt xuống đất, tiến về phía trước đoạt lấy thanh chủy thủ trong tay nàng.

“Tử Liên, người buông ra, để cho ta chết đi, ta sống thật mệt mỏi.” Vân Yên muốn vùng ra khỏi nàng.

“Nương nương, người đừng làm như vậy, chết cách mấy cũng không tốt bằng còn sống, người hãy xem, ngay cả một tên ăn mày trong thành cũng đều muốn sống, huống chi là nương nương.” Tử Liên cố sức đoạt lấy thanh chủy thủ trong tay nàng.

“Không hiểu, người không hiểu.” Vân Yên khóc, không phải người ta chỉ cần ăn no, không đói bụng, là hạnh phúc.

“Nương nương, nô tỳ không hiểu, nhưng nô tỳ biết, chết không bằng còn sống.” Tử Liên dịu dàng ngồi vào giường, lấy ra quần áo sạch sẽ thay cho nàng.

Vân Yên thần thờ để cho Tử Liên giúp mình mặc quần áo, đột nhiên nhớ tới lời mà cha vẫn thường xuyên nói với mình ‘Yên nhi, con có thể sống thì cha cũng không còn cầu xin gì hơn nữa’, nàng không thể chết được, ít nhất nàng không thể tự mình chấm dứt sinh mạng của chính mình, bởi vì sinh mạng này là do cha đã dốc hết tâm huyết cả đời để cứu trở về.

“Nương nương, tuy là Vương hơi thô bạo một chút, nhưng nương nương có thể được Vương sủng ái chính là một sự ban ơn to lớn rồi, hoàng cung này có rất nhiều nương nương mà ngay cả đến mặt Vương cũng chưa từng gặp qua.” Tử Liên nhìn thấy quần áo hỗn độn trong phòng, biết nương nương hấn là ủy khuất, cho nên lúc này mới mở miệng an ủi, khuyên giải.

“Ta đã biết, vừa rồi là ta đã quá kích động.” Giờ phút này Vân Yên đã tỉnh táo lại.

“Nương nương suy nghĩ cẩn thận là tốt rồi.” Tử Liên thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới nói: “Bây giờ nô tỳ đi lấy nước cho nương nương rửa mặt nhé.”

“Đi đi.” Vân Yên gật gật đầu, nhìn chung quanh căn phòng một chút, bây giờ mới mơ mơ hồ hồ nhớ lại tất cả những chuyện đã xảy ra tối hôm qua, nàng chưa từng nghĩ đến sẽ xảy ra tình huống như thế này, Vân La chuẩn bị ỉnh độc được, sao bỗng dưng lại biến thành xuân dược, chẳng lẽ là do vội vàng nên Vân La đã lấy nhầm, nhưng bây giờ không phải là lúc để truy cứu, sự thật đã rành rành trước mắt rồi, nàng hoàn toàn không thể thay đổi được gì.

~

Tử Liên nhanh chóng đem nước rửa mặt sạch sẽ vào cho nàng, sau đó mới bắt đầu sắp xếp lại phòng.

Lúc Vân Yên vừa rửa mặt xong thì nàng cũng đã thu dọn căn phòng lại gọn gàng, bước tới phía trước nói: “Nương nương, nô tỳ giúp người chải đầu.”

“Ừ.” Vân Yên ngồi phía trước gương đồng, nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của mình, làn môi mỏng đều sưng đỏ, nàng đã không nhớ rõ là do mình cắn hay là do hấn cắn.

“Nương nương, vậy là tốt rồi. Sau này Vương nhất định sẽ rất sủng ái người.” Tử Liên vừa giúp nàng chải đầu vừa nói.

Vân Yên chỉ im lặng, trầm tĩnh, trong lòng tự hỏi, sự thật đã chứng minh nàng không thể giết được một trong hai người bọn họ, nhưng nàng lại càng không thể làm như lời Hắc Ưng nói, khiến cho hấn yêu thương nàng, chẳng lẽ nàng nhất định phải nhận hết tra tấn cùng vũ nhục của hấn sao? Nàng thật không cam tâm.

“Nương nương... Nương nương...” Tử Liên thấy nàng ngồi thẫn thờ, thì kêu to bên tai nàng.

“Hả, cái gì?” Vân Yên lập tức khôi phục lại tinh thần.

“Nương nương đang suy nghĩ cái gì mà tập trung tinh thần quá vậy?” Tử Liên hỏi.

“Không có gì. À, đúng rồi, người vừa nói gì với ta vậy?” Vân Yên nói sang chuyện khác.

“Nô tỳ muốn hỏi nương nương xem nương nương có thích kiểu tóc này hay không?” Tử Liên nói, nàng đã chải và búi tóc xong rồi

“Thích.” Nhìn thấy mái tóc màu đen được búi lên cao ngất, Vân Yên hài lòng gật đầu.

“Nương nương thích là tốt rồi, bây giờ nô tỳ đi chuẩn bị bữa ăn sáng cho nương nương.” Tử Liên nói xong liền chạy ra ngoài.

Vân Yên vẫn ngồi tại chỗ cũ, nàng hoàn toàn không biết sự việc còn có thể biến thành thế nào nữa, rốt cuộc nàng nên làm cái gì bây giờ, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng nghĩ tới, sống chết cũng không thể do mình quyết định.

~“Nương nương, bữa sáng đã đến rồi đây.” Tử Liên bước vào phòng, trên mặt cũng không vui vẻ.

“Sao lại không vui vậy? Nói cho ta nghe xem.” Vân Yên hỏi, khi nhìn thấy bộ dáng không vui của nàng, không phải vừa rồi tâm trạng còn tốt lắm sao?

“Nương nương, nô tỳ không có việc gì.” Tuy rằng Tử Liên nói như vậy, nhưng môi lại cong lên.

“Không có việc gì mà miệng có thể buộc được dây thừng à? Nói đi, thật ra đã xảy ra chuyện gì?” Vân Yên lấy tay chỉ chỉ cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

“Nương nương...” Tử Liên làm nũng nói, lúc này mới tủi thân: “Nô tỳ và Hồng nhi cùng nhau tiến cung, xưa nay tình cảm vẫn tốt lắm, nhưng không biết tại sao mấy ngày nay nàng ấy không thèm nhìn nô tỳ, vừa rồi chạm mặt nàng, nô tỳ nói chuyện với nàng mà nàng cũng không đáp lại.”

“Thì ra là vậy.” Vân Yên suy nghĩ một chút: “Có phải giữa các người đã xảy ra chuyện gì khiến cho nàng hiểu lầm người không?”

“Không có, chúng nô tỳ đều rất tốt.” Tử Liên suy nghĩ một chút, nhưng vẫn không nghĩ ra là đã xảy ra chuyện gì.

“Người rất quan tâm nàng phải không?” Vân Yên lại hỏi.

“Vâng. Nàng là bạn tốt của nô tỳ.” Tử Liên gật gù đầu, đôi mắt ửng đỏ.

“Vậy trực tiếp đi tìm nàng hỏi cho rõ ràng, chỉ có hiểu được nguyên nhân thì người mới biết đã xảy ra chuyện gì, rồi mới có thể tìm ra biện pháp giải quyết.” Vân Yên nói.

Đi tìm nàng? Tử Liên nhìn nàng, nhanh như chớp chạy ra khỏi cửa “Vậy bây giờ nô tỳ đi tìm nàng để hỏi rõ mọi chuyện.”

Thật ra Long Hạo Thiên và Hắc Ưng có cừ hận gì? Tại sao hấn lại hận mình? Chính mình có thể hạ độc hấn được hay không?

Nhưng nàng nên làm thế nào để điều tra? Long Hạo Thiên chắc chắn sẽ không nói ình biết, như vậy thì chỉ có thể điều tra từ trên người Hắc Ưng. Cái còi, đúng rồi. Hấn đã đưa ình cái còi, tìm mãi cũng không thấy nó đâu, có lẽ nàng đã sơ ý đánh mất. Quên đi, chắc chắn hấn sẽ còn đến nữa, tới lúc đó nói sau.

Vân Yên im lặng nằm ở trên giường, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, liền thấy vẻ mặt hoang mang rối loạn của Tử Liên từ ngoài chạy vào “Nương nương, có chuyện lớn, không xong rồi.”

“Xảy ra chuyện gì mà kinh hoàng như vậy?” Vân Yên buông quyển sách trên tay, nhìn nàng hỏi.

“Nương nương, nô tỳ nghe Tiểu Thuận Tử công công nói, hôm nay tâm trạng của Vương không được tốt, nếu Vương tới đây, nương nương nhất định phải nhẫn nhịn, cái gì cũng không cần nói, ngàn vạn lần đừng chọc giận Vương.” Vẻ mặt Tử Liên khẩn trương căn dặn.

Tại sao hấn lại phát giận? Vân Yên nhìn dáng vẻ khẩn trương của nàng, sự tình chắc chắn là rất nghiêm trọng.

Chương 069 – Thần thoại bất bại

“Nô tỳ nghe nói là do tình hình chiến sự, có một Tiểu quốc gọi là Hán quốc, Vương muốn chinh phục bọn họ, nghe những người khác nói đó chỉ là một quốc gia không đáng coi trọng, cho nên Vương hoàn toàn không để trong mắt, liền phái một tướng quân đi. Vốn tướng đã thu phục bọn họ, nhưng không nghĩ đến nam nhân Hán quốc đều chung ý nghĩ, mỗi người đều là một nam tử hung mãnh vô cùng liều chết bảo vệ quốc gia của họ, cứ nhiên dễ dàng đánh bại tướng quân do Vương phái đi, cho nên Vương vô cùng tức giận.” Tử Liên giải thích.

Hán quốc... Vân Yên suy nghĩ một chút, nàng đã từng xem qua sách có giới thiệu đến một quốc gia nhỏ bé bần cùng, căn bản không thể sánh cùng các quốc gia khác, thế nhưng không nghĩ được một nước nhỏ như vậy lại có thể có quân đội bách chiến bách thắng như vậy.

“Nương nương, vấn đề này chúng ta không cần quan tâm, chỉ cần chúng ta quan tâm đến bản thân là tốt rồi.” Tử Liên nhắc nhở, sợ nương nương lại làm gì đắc tội đến Vương.

“Việc gì phải khẩn trương như vậy? Ta đã biết, ta sẽ không nói gì cả.” Nhìn bộ dạng của nàng, Vân Yên nhẫn không được mà bật cười. Lúc này hấn hấn là sẽ không đến Tử Yên Các của nàng. Đột nhiên nhớ ra hỏi: “Đúng rồi, người cùng Hồng Nhi thế nào rồi?”

“Cảm ơn Nương nương, nô tỳ và Hồng Nhi đã làm hòa, thì ra là bởi vì Mai Nhi nói xấu nô tỳ, có điều hiện tại đã giải thích rõ ràng rồi.” Vẻ mặt Tử Liên vui vẻ.

“Vậy là tốt rồi.” Vân Yên cũng bị nàng cuốn hút theo.

“Nô tỳ đi chuẩn bị cơm chiều cho nương nương.” Tử Liên nói.

“Ừ, được.” Vân Yên gật đầu, cầm quyển sách đặt ở bên cạnh lên xem.

~

Không lâu sau chợt nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa đang tiến lại.

“Sao mà nhanh quá vậy?” Nàng ngẩng đầu lên liền thấy Long Hạo Thiên đứng ở trước mặt, lặng người một chút bật thốt lên hỏi: “Sao người lại đến đây?”

“Tại sao Bổng Vương lại không thể đến đây?” Long Hạo Thiên hỏi lại nàng, “Bổng Vương muốn xem người hôm nay có dùng xuân dược để quyến rũ Bổng Vương nữa không.”

Nghe hấn nhắc lại chuyện kia, Vân Yên có chút giận dữ, nhưng nhớ lại lời Tử Liên nói đành cố nén trong lòng, nàng cũng không nghĩ sẽ chọc giận hấn. “Không nói lời nào là ngầm thừa nhận sao?” Long Hạo Thiên tựa hồ không muốn buông tha nàng, “Hôm qua, lúc trên giường thái độ của người không phải như thế này.”

Vân Yên rốt cuộc nhịn không được lập tức quát: “Long Hạo Thiên, đủ rồi nha, người đang bị kích động sao, binh lính của người không phải bách chiến bách thắng sao? Hay là bị người ta đánh bại, người liền tức giận mà cố ý đến đây tìm ta gây phiền toái.”

“Haha...” Long Hạo Thiên đột nhiên phá lên cười, nắm lấy cằm của nàng: “Người cũng quá xem thường Bồn Vương rồi, đối với người dụng binh thắng bại là chuyện thường, phải bị đánh bại thì bản thân mới biết mình còn thiếu sót, có thể gọi một vốn một lời, đó mới là chuyện tốt. Còn thần thoại bách chiến bách thắng đó chẳng phải nói Bồn Vương không giống mọi người.”

Vân Yên không cười nhìn hắn: “Là người thì thế nào, nhưng người nên nhớ, nếu chỉ có một người thì không thể tạo nên tiếng tăm lừng lẫy U Linh Vương được, với sức của một mình người thì có thể làm được gì chứ? Không có ai là thần thoại bất bại vĩnh viễn.” Phụ thân chính là ví dụ, cuối cùng không phải vẫn bại dưới tay hắn sao, có điều, hắn có thể thần nhiên đối mặt với thắng bại thế này khiến nàng có chút bất ngờ.

“Người rất muốn Bồn Vương thất bại đúng không? Bồn vương sẽ cho người tận mắt chứng kiến thần thoại này, mau đi thu thập hành lý.” Long Hạo Thiên đột nhiên ra lệnh.

“Cái gì?” Vân Yên sửng sốt, thu thập hành lý làm gì? Hắn muốn đuổi nàng ra khỏi hoàng cung sao? Không thể nào, nàng không tin hắn buông tha mình dễ dàng như vậy.

“Nghe không hiểu sao? Cùng Bồn Vương ra chiến trường, Bồn Vương giúp người mở mang kiến thức một chút, biết được cái gì là thần thoại, cũng là cho người xem hậu quả của người nếu như trong vòng một tháng không thể thực hiện được hứa hẹn của người.” Long Hạo Thiên cười lạnh.

“Ra chiến trường? Thật vậy ư?” Ánh mắt Vân Yên lộ ra vẻ vui mừng, hắn không cần uy hiếp, bởi vì đó là chuyện mà nàng ước mong tha thiết.

“Người thực hưng phấn...” Long Hạo Thiên nhìn ánh mắt nàng tươi cười không che dấu, không hiểu tại sao nàng lại vui mừng như vậy?

“Đúng, ta thật sự cao hứng nha, ta lập tức đi thu thập hành lý, khi nào thì có thể xuất phát?” Vân Yên hỏi, trong lòng thật sự có chút kích động, nàng rốt cuộc có thể ra chiến trường, có thể tận mắt chứng kiến hiện thực chiến tranh, nàng có chết cũng không hối hận.

“Sau một giờ nữa.” Long Hạo Thiên trả lời, nàng dường như rất muốn cùng mình ra chiến trường.

“Được.” Vân Yên cao hứng đến mức hươ chân múa tay, tuy rằng biết hắn không tốt như vậy, nhưng có thể đi là đủ rồi.

Long Hạo Thiên liếc nàng, cứ cười đi, rồi sẽ có một ngày người phải khóc.

“Nương nương, nô tỳ cũng phải đi.” Tử Liên vừa giúp nàng thu thập quần áo, vừa năn nỉ.

“Đây cũng không phải việc ta có thể nói, Vương sẽ không đồng ý.” Vân Yên nói.

“Vây nương nương nhất định phải tự chăm sóc mình, nô tỳ ở trong cung chờ người trở về.” Tử Liên nước mắt lưng tròng, đem hành lý đưa cho nàng.

“Yên tâm đi, ta sẽ không sao, người cứ ở yên trong cung.” Vân Yên ôm lấy nàng.

~

Chờ đến lúc nàng đi tới, Long Hạo Thiên đã mặc áo giáp đứng nơi đó nhìn nàng lạnh lùng châm biếm: “Thay quần áo.” Sau đó ném cho nàng một bộ quần áo.

Vân Yên theo bản năng đón lấy, nhìn ra đó là một bộ quần áo thị vệ rất nhỏ, hắn nghĩ thật chu đáo, sớm biết hắn đã chuẩn bị ỉnh như vậy, nàng sẽ không thu thập hành lý làm gì. Nhìn xung quanh một lượt xem nàng có thể thay quần áo ở đâu?

Một thị vệ kéo một chiếc xe ngựa đi tới: “Nương nương, mời lên xe.”

Vân Yên ngẩn người, thật không ngờ hắn còn chuẩn bị xe ngựa ỉnh, cầm quần áo ngồi lên rồi quay đầu nói với hắn một tiếng: “Cảm ơn.”

“Bổn vương chỉ là không muốn người nửa đường đã chết.” Long Hạo Thiên lạnh lùng nói, xong liền hạ lệnh: “Xuất phát.”

Đội quân chậm rãi lên đường.

Vân Yên mặc quần áo thị vệ, ngồi trong xe ngựa nhịn không được hưng phấn nhìn ra phong cảnh bên ngoài. Tuy rằng dọc theo đường đi hắc có chằm chọc, khiêu khích, vẻ mặt không hòa nhã, nhưng hắc đã chuẩn bị cho nàng xe ngựa ra chiến trường, nàng liền quyết định sẽ không cùng hắc so đo làm gì.

13. Chương 070 - 071 - 072

Chương 070 – Một khắc nguy nan

Long Triều cùng Hán Quốc cách nhau cũng không xa lắm, biên giới giáp nhau, lộ trình mười ngày đã đến.

“Vương... Vương... Vương...” Binh lính thấy hắc đến lập tức hoan hô vang dậy, sĩ khí vốn uể oải đã được vực dậy.

“Mặt tướng tham kiến Vương, thần vô năng thỉnh Vương xử phạt.” Mấy người tướng quân ra đón lập tức quỳ xuống thỉnh tội.

Vân Yên ở bên cạnh hắc, trong lòng thầm nghĩ đến hắc nhất định sẽ phát hỏa, có lẽ sẽ giết bọn họ, nhưng ngàn vạn lần không ngờ, chính là hắc cư nhiên đi đến nâng bọn họ dậy.

“Đứng lên đi, Bổn Vương biết các người đã tận sức. Các người đã lập bao nhiêu chiến công hiển hách, Bổn Vương không thể chỉ vì một lần thất bại liền xử phạt các người.”

“Tạ ơn Vương đã tha thứ.” Mấy tướng quân cảm động, lệ đã lưng tròng.

Vân Yên không thể nghĩ được hắc sẽ như vậy, xem ra hắc chỉ lãnh khốc với chính mình thôi.

“Có điều, các người đã quá khinh địch, vẫn phải chịu trừng phạt cắt bổng lộc một năm, có ai có ý kiến gì không?” Long Hạo Thiên nhìn bọn họ.

“Mặt tướng không có ý kiến.” Mấy người bọn họ đều đồng thanh đáp lại.

Vân Yên ở một bên nhìn thấy hắc thật uy nghiêm, có điều Vương ở trên chiến trường phải như vậy thì tướng mới có thể kính phục, tựa như cha nàng vậy. Thì ra hắc còn có bộ mặt khác.

“Vương muốn nghỉ ngơi một chút không?” Một tướng quân hỏi.

“Không cần, các người lập tức trình bày lại tình huống hiện tại ở nơi này cho Bổn Vương biết.” Long Hạo Thiên phân phó.

“Dạ.” Mấy tướng quân lập tức cùng hắc hồi bẩm.

Vân Yên đứng bên cạnh cẩn thận nghe bọn họ nói chuyện, cùng bọn họ thảo luận tình huống.

Sau một thời gian, Long Hạo Thiên mới phân phó: “Cứ như vậy đi, ngày mai Bổn Vương tự mình xuất chiến, tốc chiến tốc thắng. Bổn vương không muốn lãng phí thời gian ột Hán Quốc nhỏ bé.”

“Dạ, mặt tướng lập tức đi chuẩn bị.” Mấy tướng quân chấp tay nói.

“Không thể.” Vân Yên ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng ngăn cản.

Mọi người cùng nhau quay đầu nhìn nàng, mấy vị tướng quân nghi hoặc, bên người Vương từ khi nào lại có thị vệ vừa nhỏ vừa gầy cư nhiên dám ngăn cản Vương.

“Vì sao không thể?” Long Hạo Thiên nghiêm túc nhìn nàng, nàng biết gì mà dám nói có thể hay không. “Binh lính Hán Quốc dùng mãnh thiện chiến, không sợ chết, chúng ta hắc là nên dùng trí, không nên tiến công bằng sức mạnh.” Vân Yên nói ra quan điểm của mình.

“Hừ.” Long Hạo Thiên hừ lạnh, châm chọc nói: “Chẳng lẽ binh lính của Bổng Vương không dũng mãnh, không thiện chiến, lại sợ chết sao?”

“Vương rõ ràng là hiểu được lập trường cả hai bên. Bọn họ là bảo vệ quốc gia, phía sau là gia đình của họ, cho nên bọn họ không tiếc gì. Huống chi vừa rồi tướng quân cũng nói quân sư của bọn họ trí dũng song toàn. Vương chắc chắn là nên quyết định cho chu toàn.” Vân Yên thật lòng đề nghị.

“Ý của người muốn nói Bổng Vương là kẻ xâm lược cho nên chắc chắn thất bại ư?” Long Hạo Thiên tức giận, không có người nào dám cãi lời hắn, huống chi hắn đã chinh chiến nhiều năm, chẳng lẽ không bằng một nữ nhân như nàng.

“Ta không phải có ý đó, chỉ là cùng bàn luận, hi vọng Vương có thể lo lắng chu toàn, không nên quá tự phụ, kiêu binh tất bại Vương hẳn là biết.” Vân Yên không để ý đến sự tức giận của hắn.

“Cùng bàn luận, người biết cái gì? Người đã từng ra chiến trường sao? Người đã từng đi đánh giặc sao?” Long Hạo Thiên liên tiếp hỏi nàng.

“Ta...” Vân Yên lắc đầu, “Không có...”

“Vậy không cần phải lý luận suông với Bổng Vương, Bổng Vương sẽ cho người xem đến ngày mai làm sao đánh bại bọn họ.” Long Hạo Thiên không có ý định thay đổi.

“Nếu người đã khư khư cố chấp, ta cũng không có biện pháp, tùy người.” Vân Yên biết không thể thay đổi hắn, cũng biết tiếng nói của mình không thuyết phục, hết thấy chỉ có thể chờ đến mai.

Ngày hôm sau.

Long Hạo Thiên cố ý sắp xếp cho Vân Yên ngồi tại vị trí cao, tầm nhìn xa, có thể thấy rõ toàn cảnh chiến trường.

Nàng đứng từ xa nhìn hắn, giống như trong truyền thuyết, một thân áo trắng, mặt nạ trắng có họa hoa U Linh, dẫn binh lính vọt lên phía trước.

Trên chiến trường, âm thanh đinh tai nhức óc, tro bụi cuồn cuộn, rất nhiều người ngã xuống, từ rất xa đã có thể ngửi được mùi máu tươi.

Vân Yên lúc này mới hiểu được chiến trường là vô tình và đáng sợ như thế nào, nhìn mỗi một người ngã xuống, lòng nàng càng trầm trọng như bị xé ra từng mảnh, nếu như không có chiến tranh, những người này hẳn là sống rất tốt.

Nàng tưởng tượng được phụ thân ở trên chiến trường, có lẽ cũng ngã xuống như vậy, ánh mắt trở nên ươn ướt.

Trong lúc nàng đang đắm chìm trong hồi tưởng, chiến trường bỗng xảy ra biến hóa, đối phương đột nhiên thay đổi chiến thuật.

Chỉ thấy mấy chục người tạo thành một đội ngũ, tay cầm thiết liên cùng trường thương gắt gao vây quanh Long Hạo Thiên, tuy rằng không hẳn chế phục được hắn, nhưng hắn cũng khó lòng thoát thân.

Tướng quân Long triều cùng binh lính nhìn Vương bị vây hãm, lập tức khẩn trương.

Vân Yên chợt hiểu được đối phương là đánh đòn tâm lý, chỉ còn chờ đến lúc bọn họ tự loạn bên đầu trận tuyến.

Nhìn đến thân ảnh màu trắng bị vây giữa thiết liên cùng trường thương, không ngừng múa kiếm, Vân Yên không biết hắn có thể trụ được bao lâu. Đối phương chính là muốn tiêu hao thể lực của hắn.

“Vương... mặt tướng đến cứu người.” Một vị tướng quân muốn xông lên hỗ trợ.

“Đứng lại... không được lại đây... dốc toàn lực tấn công bọn họ.” Long Hạo Thiên đã rõ ý đồ của địch, lập tức ra lệnh. Nếu bọn họ giải vây cho hắn cũng không có ý nghĩa gì, cho dù hắn bị nhốt nhưng bọn họ cũng không thể gây thương tổn cho hắn.

“Dạ.” Tướng quân không dám chậm trễ.

“Haha... Vương của các người sẽ nhanh chóng bị bọn ta bắt sống, các người còn chống cự nổi gì, mau giơ tay chịu trói đi, chúng ta sẽ tha cho các người một con đường sống.” Một tướng quân Hán triều cười lớn.

“Muốn chết sao?” Tướng quân Long triều nổi giận đùng đùng, dùng kiếm trong tay đâm tới.

“Không tin đúng không?” Chỉ nhìn thấy Tướng quân Hán triều ngăn cản kiếm hấn đâm tới, lập tức ra lệnh: “Bắn tên.”

Sau tiếng hô, đột nhiên từ bên cạnh đi ra mười cung thủ cùng nhau bắn về phía Long Hạo Thiên.

Chương 071 – Vân Yên ra tay

“Vương, cẩn thận...” người bên cạnh nhìn thấy có biến, lớn tiếng nhắc nhở.

Long Hạo Thiên nhìn theo mũi tên đang hướng về phía mình bay tới, hươu kiếm trong tay, mũi tên xoẹt xoẹt rơi xuống đất, nhưng hắn còn chưa kịp ngồi nghỉ thì những mũi tên tiếp theo đã lập tức nối đuôi nhau lao vào. Vân Yên đứng nhìn hắn bị vây giữa chiến trường, tình huống rất xấu. Ánh mắt gắt gao nhìn nơi đó, tâm tình cực kỳ phức tạp, nàng hy vọng hắn chết, nhưng lại không muốn hắn chết trên chiến trường. Từ phía sau một mũi tên thẳng tắp hướng về phía hắn, trong lòng nàng không khỏi khản trương. Long Hạo Thiên chỉ cảm thấy bả vai đau nhói, mũi tên đã bắn trúng hắn.

“Vương...” Tướng quân cùng binh lính ở bên đồng loạt lo lắng hô to.

“Ha ha... U Linh Vương danh tiếng lẫy lừng cũng đã bị thương, các người vẫn là nên giơ tay chịu trói, nhanh chóng đầu hàng đi.” Tướng quân Hán triều đắc ý cười lớn, Hán triều đã có thể điều võ dương oai.

“Đầu hàng... đầu hàng...” Binh lính Hán triều nháy mắt chí khí tăng vọt, hô lớn.

Vương bị thương rồi, binh lính Long triều rõ ràng đã bị bối rối, bọn họ cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy Vương bị thương, hiện tại chợt cảm giác mất đi chỗ dựa. “Rút lui.” Long Hạo Thiên biết mình đã thua không còn nghi ngờ gì, lập tức hạ lệnh, bảo tồn thực lực quan trọng hơn.

“Vương.” Tướng quân nhìn thấy hắn bị thương có chút chần chừ, bọn họ sao có thể bỏ Vương lại.

“Rút lui, đây là mệnh lệnh.” Long Hạo Thiên quát lên, chờ bọn họ rút lui đi, bản thân mới có thể suy nghĩ biện pháp thoát thân.

Tướng quân lúc này mới đành phải ra lệnh: “Rút lui.”

Nhận được mệnh lệnh, tất cả binh lính bắt đầu lui dần.

Vân Yên nhìn biến đổi trên chiến trường, cảm thấy bội phục hắn còn có thể lấy đại cục làm trọng, không màng sinh tử của chính mình, không muốn binh lính của mình hi sinh vô ích.

Tướng quân mang theo binh lính lui trở về, lo lắng nhìn Vương đang bị vây hãm trên chiến trường.

Hán quốc đã ngưng phóng tên, nhưng lại càng gắt gao vây trụ, không để cho hắn có cơ hội thoát thân, dùng sự nhẫn nại để tiêu hao thể lực của hắn.

“Tướng quân, chúng ta không thể cứ thế trơ mắt nhìn Vương bị vây khốn như vậy, chúng ta cùng tiến lên liều mạng với bọn chúng đi.” Binh lính cùng nhau hô.

“Nhưng Vương đã có lệnh, không thể cãi lời.” Tướng quân nói, sao hắn lại không nóng ruột cơ chứ, nếu tiến lên có thể cứu được Vương, hắn sẽ không chút do dự mang theo người tiến lên, nhưng chẳng may nếu tiến lên bọn chúng lại bắn tên khiến Vương càng thêm thương thì làm sao bây giờ?

Long Hạo Thiên nhiều lần muốn thoát ra ngoài nhưng đều không thành công, trận pháp này của bọn chúng xem ra đã tập luyện rất lâu rồi mới có thể phối hợp điều luyện như vậy.

“Quả nhiên không hổ danh là U Linh Vương, có điều trận pháp này của chúng ta là cố ý vì người mà luyện thành, ngày hôm nay dù người có chấp cánh cũng khó thoát.” Tướng quân Hán triều ngồi ở nơi đó nhìn hắn nói, bắt sống được U Linh Vương chính là công trạng lớn nhất.

“Vậy còn phải xem các người có đủ bản lĩnh bắt được Bổng Vương hay không?” Long Hạo Thiên cười lạnh, không đến phút cuối hắn quyết không buông tay.

“Chúng ta đang chờ đây, để xem U Linh Vương người có thể từ từ đánh lại bọn ta hay không? Không cần nóng nảy.” Tướng quân Hán triều nhàn nhã nói, hần đã dự tính kỹ càng.

Long Hạo Thiên không ngừng tránh né trường thương trong tay bọn chúng liên tiếp đâm tới, tay hần không có cơ hội bỏ xuống.

Vân Yên nhìn thân ảnh màu trắng bị vây giữa chiến trường, trong lòng thầm phân vân cứu hay không cứu, nàng biết mình có đến một ngàn, một vạn lý do không cần cứu hần, chỉ là có thể thật sự trở mắt nhìn hần chết hay sao?

“Chúng ta tiến quân lên, chết cũng không tiếc.” Binh lính Long triều cũng không kiềm chế nổi.

Tướng quân nhìn Vương ở trên chiến trường, đã biết Vương sắp sửa bị bọn chúng bắt giữ, thật sự là một loại sỉ nhục, cắn chặt răng nói: “Được, chúng ta tiến lên, sống chết cũng phải cứu được Vương.”

“Chờ một chút.” Vân Yên từ trên đài cao đi xuống, nàng không muốn đi cứu hần, nhưng nàng cũng không muốn để tất cả binh lính vô tội vì cứu hần mà chết, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, huống chi nàng cứu nhiều người như vậy.

“Nương nương có gì cản dận?” Tướng quân chấp tay hỏi, tối hôm qua đã biết nàng chính là Yên phi nương nương.

“Các người không cần gấp, ta có biện pháp cứu Vương, trước tiên nói cho ta biết trong quân doanh có quân kỵ không?” Vân Yên bình tĩnh hỏi.

Nàng có biện pháp cứu Vương? Tướng quân sửng sốt nói: “Hồi bẩm nương nương, có.”

“Tốt, vậy người lập tức cho người gọi các nàng đến đây.” Vân Yên phân phó.

“Gọi quân kỵ?” Tướng quân chần chờ một chút, đây là đi đánh giặc, đem các nữ nhân này đến có thích hợp không? Nhưng nàng nói có biện pháp cứu Vương, hiện tại chỉ có thể được ăn cả ngã về không, lúc này mới hạ lệnh: “Đem các nàng đều kêu đến đây hết đi.”

“Dạ, tướng quân.” Một thị vệ lĩnh mệnh mà đi.

“Trong đội ngũ hần là có cung thủ đứng không?” Vân Yên lại hỏi.

“Hồi bẩm nương nương, có.” Tướng quân nói, mơ hồ không hiểu nàng muốn làm gì?

“Cũng kêu bọn họ lại đây, ta đều cần dùng.” Vân Yên nói.

“Dạ.” Tướng quân rất nhanh triệu tập đầy đủ cung thủ, phía sau, binh lính cũng đã dẫn các nữ nhân trang điểm xinh đẹp, tô son điểm phấn lộng lẫy đến.

“Tham kiến nương nương.” Các nàng cùng nhau hành lễ.

“Các người đều đứng cả lên đi, các người phải lên trên đài khiêu vũ ca hát, cùng thoát quần áo, có bao nhiêu yêu mị, quyến rũ đều phô diễn hết ra, biết chưa?” Vân Yên phân phó, chuyện này với các nàng hần là không khó.

“Cái gì?” Không những chỉ có nữ nhân, ngay cả tướng quân cùng binh lính đều ngây ngẩn cả người, nàng muốn làm gì vậy? Không phải cứu Vương sao?

“Ta không có thời gian giải thích, nếu muốn cứu được Vương hãy làm theo ta nói.” Vân Yên sắc mặt trầm xuống ra lệnh, dù sao nàng cũng là nương nương.

“Nương nương, cho dù chúng ta là quân kỵ, cũng không thoát ý trước đông người.” Đám nữ nhân có chút không muốn.

Chương 072 – Cố ý gây khó dễ

“Sau khi cứu được Vương sẽ trả lại toàn bộ tự do cho các người, mặt khác ban thưởng mười hai lượng hoàng kim, ai không muốn có thể đi, tuyệt không miễn cưỡng.” Vân Yên nhìn các nàng nói, ban thưởng hấp dẫn như vậy, tin rằng các nàng không thể từ chối.

Tự do, cùng mười hai lượng hoàng kim? Các nữ nhân ngậy ngấn cả người, lập tức nói: “Chúng ta nguyện ý.” Tự do đối với các nàng mà nói là quan trọng nhất, ai sinh ra muốn làm kỹ nữ chứ? Ai cũng muốn có một cuộc sống bình thường.

“Tốt lắm, các người đi chuẩn bị đi.” Vân Yên phân phó. Lúc này mới quay sang Tướng quân ra lệnh: “Người mang theo binh lính tiến lên, giữ khoảng cách với bọn họ, nhớ rõ mục đích của chúng ta là cứu Vương.”

“Nương nương, mặt tướng hiểu được.” Tướng quân lĩnh mệnh, tuy rằng đối với nàng vẫn có hoài nghi, nhưng giờ hắn chỉ có thể lựa chọn tin tưởng. “Xông lên, giết...” Tướng quân cười ngựa mang theo binh lính vọt lên.

Tướng quân Hán triều lập tức đứng lên, ánh mắt sắc lạnh nói: “Thật là không biết lượng sức mình, muốn chết sao? Vậy ta thành toàn cho các người.”

Rất nhanh, binh lính hai bên cùng giao chiến một chỗ.

Ánh mắt Long Hạo Thiên mang theo tức giận, bọn họ dám cãi mệnh lệnh của mình.

Từ phía sau đột nhiên truyền đến một loạt giọng hát du dương.

Vị thành triều vũ áp khinh trần

Khách xá thanh thanh liễu sắc tân

Khuyến quân canh tần nhất bôi tửu

Tây xuất dương quan vô cổ nhân

(Lượng thứ, lượng thứ, thật sự tìm không ra bài nào, chỉ có thể lấy đại bài thơ “Vị thành khúc” của Vương Duy – lời Ngạn Thiển.)

Ánh mắt của tất cả mọi người đều không khỏi bị thu hút, thấy trên đài cao, mười mấy nữ nhân đang cùng nhau nhảy múa, chẳng những kỹ thuật tuyệt đẹp, càng mê hồn là các nàng cư nhiên chậm rãi cởi áo khoác.

Quanh năm đi chinh chiến, binh lính làm sao chống lại loại hấp dẫn này, càng không có lòng dạ nào tiếp tục tham chiến, ánh mắt chớp cũng không chớp, nhìn chằm chằm các nàng.

Những người đang vây lấy Long Hạo Thiên cũng nhìn không được mà nhìn sang hướng đó, cảnh sắc kia thật sự làm tim đập nhanh hơn.

Long Hạo Thiên cũng có chút phân tâm, nhưng hắn lập tức tỉnh táo, lại nhìn thấy cơ hội muốn phá vòng vây thoát ra ngoài.

“Không được nhìn, mau phục hồi lại tinh thần, muốn chết sao?” Tướng quân Hán triều lo lắng hô to, nhưng là binh lính đã sớm bị một màn hương diễm mê hoặc tâm trí, mặc dù đã phục hồi tinh thần nhưng vẫn nhìn không được nghe ngóng hướng bên kia vọng lại, động tác rõ ràng chậm đi.

Vân Yên quan sát, tận dụng thời cơ, lập tức ra lệnh cho cung thủ đã sớm chuẩn bị xong: “Bắn tên.”

Cung thủ hướng mũi tên vào những người đang vây lấy Long Hạo Thiên mà bắn tới, bọn họ thoáng buồng lỏng vòng vây, Long Hạo Thiên liền thoát ra được, lập tức ra lệnh: “Rút lui.”

Trông thấy Vương đã phá vòng vây đi ra, đại công cáo thành, bọn họ lập tức rút lui trở về.

“Đáng chết.” Tướng quân Hán triều thất bại trong gang tấc, sắc mặt nổi giận gào thét.

Binh lính Hán triều bấy giờ mới phản ứng lại, nhưng đã quá muộn rồi, bọn họ đã lui trở về thành công. Long Hạo Thiên từ trận địa trở về, Tướng quân liền vây lấy hỏi han: “Vương, người có sao không?”

“Không có việc gì.” Hắn tự tay nhổ tên trên vai, quân y đã chờ ở một bên vội vàng lấy thuốc cầm máu cho hắn.

“Vương, người không có việc gì là tốt rồi.” Tướng quân ở một bên thở phào, hôm nay quả thật là quá nguy hiểm.

Long Hạo Thiên lúc này mới nhìn đến hắn, hỏi: “Người sao có thể nghĩ ra biện pháp dùng đến quân kỹ hấp dẫn sự chú ý của bọn chúng?”

“Hồi bẩm Vương, không phải là mặt tướng nghĩ ra, chính là nương nương phân phó mặt tướng làm như vậy.” Hắc vội vàng trả lời, cũng không dám tranh công. Hiện tại ngẫm lại nếu hôm qua nghe lời nương nương có lẽ hôm nay sẽ không gặp chuyện như vậy.

Nàng? Long Hạo Thiên nhíu mày, lúc này mới ra lệnh: “Bổn vương đã biết, các người lui xuống đi, Bổn Vương muốn nghỉ ngơi một chút.”

“Dạ, mặt tướng cáo lui.” Mọi người đều đi ra ngoài.

Vân Yên lúc này mới đi vào, hành lễ nói: “Thần thiếp tham kiến Vương.” “Người là đến lĩnh thưởng hay cố ý đến chê cười Bổn Vương?” Long Hạo Thiên chăm chăm nhìn nàng, tin chắc nàng sẽ không đến vấn an hắn.

“Ta có cần thiết phải chê cười người không? Ta là đến lĩnh thưởng.” Vân Yên trực tiếp nói, nàng đã đáp ứng thả các nàng kia đi.

“Lĩnh thưởng? Người muốn Bổn Vương ban cho người cái gì?” Nàng sẽ không phải muốn mình thả nàng ra đi chứ? Mơ tưởng.

“Vừa rồi, để quân kỹ chịu biểu diễn, ta đã đáp ứng các nàng, chỉ cần người bình an trở về sẽ trả lại tự do cho các nàng, còn cấp ổi người mười hai lượng hoàng kim.” Vân Yên nói, nàng cũng không phải vì mình, tin rằng hắn sẽ giải quyết, dù sao người được cứu cũng là hắn.

Long Hạo Thiên ngăn người, không nghĩ nàng sẽ đòi như vậy, tuy rằng nàng cứu mình, nhưng hắn không phục, cố ý gây khó dễ với nàng: “Bổn vương không đáp ứng.” Các nàng đi rồi thì binh lính làm sao bây giờ?

“Cái gì?” Vân Yên sửng sốt, lúc ấy nàng đáp ứng các nàng kia cũng không lo nhiều như vậy, hắn nếu không đáp ứng nàng nên làm thế nào ăn nói với các nàng, giận dữ nói: “Không cần mang thù hận của ta liên lụy đến các nàng, nói thế nào thì các nàng cũng đã cứu người, coi như là có công.”

“Không cần nói này nói nọ với Bổn Vương, đều vô nghĩa, người mới là người đáp ứng các nàng, không phải Bổn Vương, Bổn Vương không có cầu người cứu Bổn Vương.” Long Hạo Thiên quát, vốn định mang nàng đến xem truyền thuyết trên chiến trường của hắn, hiện tại lại bị nàng chọc tức, không phục mà gây khó dễ cho nàng.

Vân Yên thấy hắn không nói đạo lý, tức giận quát: “Không ngờ người lại là người lòng dạ hẹp hòi, người không phục đúng không? Cho nên cố ý gây khó dễ cho ta, không chịu thả các nàng đi.”

“Bổn Vương chính là lòng dạ hẹp hòi, Bổn Vương không cần người tới cứu Bổn Vương, Bổn Vương không cảm kích. chính người tự mình đáp ứng thì tự mình giải quyết.” Nếu nàng nhỏ giọng cầu xin hắn, có lẽ hắn sẽ đáp ứng nàng, nàng nghĩ rằng nàng cứu hắn thì hắn sẽ cảm ơn sao?

“Người...” Vân Yên tức giận trừng mắt với hắn, chưa từng thấy người không biết lý lẽ như vậy, phần nộ xoay người rời đi.

VỊ THÀNH KHÚC – VƯƠNG DUY [1]

Vị thành triêu vũ áp khinh trần

Khách xá thanh thanh liễu sắc tân

Khuyến quân cánh tận nhất bôi tửu

Tây xuất Dương Quan vô cố nhân.

(1) Chú thích: Người đời sau lấy bài thơ này làm khúc hát tiễn biệt nhau, gọi là “Dương Quan Tam Điệp Khúc”

DỊCH NGHĨA

KHÚC VỊ THÀNH

Tại Vị Thành mưa buổi sáng làm ướt lớp bụi nhẹ,

Quán khách xanh xanh, sắc liễu mới mẻ.

Mời anh uống cạn thêm một ly rượu nữa.

Vì đi khỏi Dương Quan về phía tây, anh sẽ không còn có cố nhân.

DỊCH THƠ

KHÚC VỊ THÀNH

Trần Nhất Lang dịch.

Bài dịch 1

Mướt mà rặng liễu xanh xanh

Bụi rơi buổi sớm Vị Thành mưa bay

Mời anh hãy cạn chén này

Dương Quan đi khỏi biết ai quen mình.

Bài dịch 2

Mưa rơi buổi sớm Vị Thành

Liều bên quán khách xanh xanh mướt mà

Mời anh cạn chén quan hà

Dương Quan đi khỏi ai là cố nhân.

14. Chương 073 - 074 - 075 - 076

Chương 073 – Bị bắt thỏa hiệp

Ra đến bên ngoài, gió lạnh thổi tới trên mặt, trên người nàng, Vân Yên mới hiểu được hắn là cố ý nhằm vào mình, nàng không quan tâm hắn gây khó dễ với mình như thế nào, chỉ là nàng đã đáp ứng các nữ nhân kia, bây giờ nên làm sao đây?

Hiện tại thật sự có chút hối hận, tại sao nàng phải cứu hắn, hắn chết rồi không phải giải quyết hết mọi chuyện rồi sao? Bản thân cũng được giải thoát. Nhưng cứu cũng đã cứu rồi, hối hận cũng không kịp.

“Nương nương, tại sao người lại đứng ở đây? Chỗ này là biên giới, buổi tối gió rất lạnh, người nên về lều trại nghỉ ngơi đi.” Tướng quân nhìn thấy nàng liền đi tới nói. Trải qua ngày hôm nay, trong lòng hắn thật sùng bái vị nương nương này.

“Cảm ơn, ta biết rồi.” Vân Yên gật đầu, vừa định xoay người rời đi đột nhiên nhớ ra, hỏi: “Đúng rồi, các nữ nhân đâu? Các nàng ở nơi nào?”

“Nương nương, các nàng đều rất hưng phấn đang cáo biệt các binh lính lần cuối và thu thập hành lý để chuẩn bị ngày mai rời đi.” Tướng quân đáp. “Ừ, ta đã biết.” Vân Yên gật đầu, thoát ly được khổ ải có ai mà không hưng phấn, chính là nghe thấy vậy sắc mặt nàng càng trở nên trầm trọng.

“Vậy nương nương nghỉ ngơi sớm một chút, mặt tướng cáo lui.” Tướng quân nói xong quay người rời đi.p>

Vân Yên vừa định quay trở về chợt nghe được từ xa truyền đến tiếng cười nói cùng hoan hô, lòng nàng càng thêm phiền loạn, Long Hạo Thiên không đồng ý, nàng biết nói thế nào với các nàng đây.

“Nương nương, hóa ra người ở đây.” Một binh sĩ thở hổn hển chạy đến.

“Có việc gì sao?” Vân Yên hỏi.

“Nương nương, mọi người muốn mời nương nương cùng đến chung vui, chỉ là không biết nương nương có chịu hạ mình đến hay không?” Binh sĩ ấp úng, bọn họ đều sợ nương nương cự tuyệt, cho nên hấn xung phong nhận việc mà đến đây.

“Được.” Vân Yên đồng ý đi cùng hấn, vừa đi vừa hỏi: “Các người đang làm gì vậy?”

“Mọi người đang ca hát nhảy múa.” Binh sĩ đáp.

Từ xa, Vân Yên đã nhìn thấy rất nhiều binh lính tạo thành một vòng tròn vây quanh lửa trại, nữ nhân bên trong vòng tròn nhảy múa vui vẻ.

“Bái kiến nương nương.” Nhìn thấy nàng đến, mọi người đều cung kính hành lễ.

“Tất cả đứng lên đi, thoải mái là được rồi.” Vân Yên ngồi xuống một bên, bọn họ đã chuẩn bị ghế cho nàng. Nhìn thấy bọn họ đều cùng một bộ dáng vui vẻ khó có được, ở trên chiến trường chém chém giết giết, bọn họ chỉ có thể hưởng thụ niềm vui ngắn ngủi này mà thôi.

“Nương nương, tạ ơn ân điển của người, đã cho chúng tôi thoát ly khổ ải, xin nhận của tỷ muội chúng tôi một lạy.” Tất cả nữ nhân cùng nhau quỳ gối, về mặt các nàng đều là mang ơn. “Các người mau đứng lên đi.” Vân Yên lập tức đứng dậy, sắc mặt xấu hổ, nàng nhận không nổi một lạy này của các nàng.

“Nương nương, tạ ơn người.” Các nữ nhân này vẫn cùng nhau quỳ xuống dập đầu tạ ơn, khóe mắt rưng rưng. Loại cảm kích này không cần nói cũng hiểu được.

Vân Yên bị vẻ cảm kích trên mặt các nàng đâm bị thương, nàng phải làm sao nói cho các nàng biết các nàng không thể đi, nhìn thấy bộ dáng thật sự hưng phấn của các nàng, nàng không thể nói lên lời. “Nương nương, điệu nhảy này tỷ muội chúng tôi dành tặng cho nương nương, chúc nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.” Các nữ nhân sau khi hành lễ liền đứng lên bắt đầu nhảy múa.

Vân Yên hoàn toàn không có tâm tình thưởng thức điệu múa của các nàng, các nàng càng nhảy đẹp trong lòng nàng càng cảm thấy bất an. Chờ điệu múa chấm dứt, nàng lập tức nói: “Các người cứ tiếp tục vui vẻ, ta có chút mệt mỏi, đi nghỉ ngơi trước.”

“Nương nương đi thông thả.” Tất cả vội vàng cung tiễn, tưởng rằng nàng muốn đi chăm sóc Vương. Vân Yên mang vẻ mặt đầy tức giận, đi thẳng đến lều của Long Hạo Thiên, nàng phải làm cho hấn đồng ý thả những nữ nhân kia.

Rầm... nàng thật sự khó thở, một cước đá văng cửa, nổi giận đùng đùng trừng mắt với hấn: “Người nói đi, người muốn thế nào mới đồng ý thả các nàng đi.”

Long Hạo Thiên nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn vì tức giận mà đỏ hồng, thật dị thường đáng yêu, đi qua lấy tay nâng cằm nàng lên: “Làm cho Bốn Vương nghĩ lại.” “Buông ra.” Vân Yên gạt tay hấn, trong lòng thầm hứa từ đây về sau, cho dù hấn chết nàng cũng sẽ không liếc mắt, càng không nói đến sẽ cứu hấn.

“Nổi giận sao? Đây là thái độ cầu xin của người ư? Thật là không có thành ý.” Ánh mắt Long Hạo Thiên trở nên lạnh lùng, đang cầu xin hấn mà còn lớn lối như vậy, nàng nghĩ nàng cứu hấn thì hấn nên cảm kích nàng sao?

“Ta không phải cầu người, ta cũng không cần cầu xin người, ta là đang muốn cùng người trao đổi điều kiện đôi bên cùng có lợi.” Vân Yên trừng mắt với hấn, nàng biết cầu xin hấn chỉ làm cho hấn đắc ý thôi.

“Trao đổi điều kiện? Người có tư cách gì cùng Bốn Vương trao đổi điều kiện? Có điều nếu người có thành ý có lẽ Bốn vương sẽ giải quyết vấn đề này cho người.” Khóe môi Long Hạo Thiên chợt nhếch lên một nụ cười tà ác.

“Thành ý như thế nào?” Vân Yên lập tức cảnh giác, không biết hấn lại có chủ ý gì?

“Nếu người có thể hầu hạ Bổng Vương thoải mái, có lẽ Bổng Vương sẽ cân nhắc lại.” Long Hạo Thiên nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt thâm trầm làm nàng có một dự cảm không tốt.

Hầu hạ? Mặt Vân Yên chợt đỏ lên, nhớ tới lần triển miên đêm đó, nàng cắn môi nói: “Đê tiện.”

“Đê tiện? Bổng Vương nói chính là người hầu hạ Bổng Vương dùng bữa, người đổ mặt làm gì? Người đang suy nghĩ cái gì? Chẳng lẽ người là muốn lên giường?” Ngón tay Long Hạo Thiên trượt trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của nàng.

“Vô sỉ.” Mặt Vân Yên ngày càng đỏ hơn.

“Ha ha... Nếu người đã muốn vậy, Bổng Vương liền chiều theo ý người, nếu người ở trên giường hầu hạ Bổng Vương chu đáo, Bổng Vương lập tức thả các nàng đi.”

“Ta - không - đồng - ý.” Vân Yên cắn răng gần từng tiếng.

“Người không đồng ý? Được, Bổng Vương cũng không miễn cưỡng, người đi đi, về phần các nàng cứ giữ lại đây.” Giọng nói của Long Hạo Thiên mang theo uy hiếp.

Trong mắt Vân Yên ngập tràn phần nộ, hận không thể giết chết hắn, tức giận đến nỗi ngực không ngừng phập phồng, vừa rồi những nữ nhân đó mang một bộ dáng cảm động rơi nước mắt, nàng hung hăng nắm chặt hai tay trắng như phấn, làm cho bản thân bình tĩnh lại, nhắm mắt lại khuất phục nói: “Được, ta nguyện ý.”

Chương 074 – Bị bắt thỏa hiệp 2 “Đừng miễn cưỡng như vậy, Bổng Vương không cần.” Long Hạo Thiên nhìn bộ dáng cố nén giận của nàng, khóe môi nhếch lên nụ cười.

Vân Yên nhìn hắn, đã chiếm được lợi còn muốn tỏ vẻ không cần, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng không thể làm gì, cố nặn ra nụ cười: “Thần thiếp không miễn cưỡng, thần thiếp cầu còn không được.”

“Ha ha ...” Long Hạo Thiên lại cười lớn, đứng lên ôm nàng vào ngực mình, “hay cho câu cầu không được, hôm nay xem ra Bổng Vương không thể từ chối rồi.”

Vân Yên nhìn dáng vẻ đắc ý của hắn, chỉ muốn đấm một đấm mặt hắn, muốn nhìn thấy bộ dáng máu me đầy miệng của hắn.

“Chúng ta cũng không nên lãng phí thời gian.” Long Hạo Thiên ôm nàng ngã xuống giường.

Thân thể Vân Yên lập tức căng thẳng, nuốt nước miếng một cách khó khăn.

“Đừng khẩn trương, cứ thả lỏng một chút, lần trước người thực sự rất biết hưởng thụ mà.” Long Hạo Thiên chậm rãi với tay hướng đến ngực nàng.

Vân Yên thẹn quá hóa giận, vừa định phát hỏa lại nghĩ đến chính mình đang cần xin hắn, ngoài cười nhưng trong không cười: “Vương không phải cũng thật hưởng thụ sao.”

“Người có phải đang nói Bổng Vương thực cố gắng, lúc này nên đổi lại là người cố gắng đi.” Long Hạo Thiên đột nhiên xoay người nằm sang một bên.

“Làm gì?” Vân Yên sững sốt.

“Đương nhiên là dụ dỗ Bổng Vương, đừng nói với Bổng Vương sẽ không làm, lần trước người làm rất tốt làm cho Bổng Vương bị dục hỏa thiêu đốt khó mà nhịn được.” Tay Long Hạo Thiên lập tức cởi thắt lưng bên hông nàng.

Vân Yên lúc này mới hiểu hắn muốn mình làm gì, nghe hắn nói như vậy ánh mắt nàng tối lại, muốn quay đầu bỏ đi, nhưng nàng chỉ có thể nén giận, tay chậm rãi cởi bỏ áo khoác của hắn, sau đó đến nội y màu trắng.

Làm lộ ra cơ ngực cường tráng mạnh mẽ màu đồng, ánh mắt nàng theo bản năng trốn tránh đi, nàng vẫn chưa thích ứng nhìn thân thể trần trụi của nam nhân.

Ngón tay đụng chạm đến da thịt hắn, nàng lập tức giống như bị điện giật, vội né tránh.

Long Hạo Thiên chỉ nằm ở đó nhìn nàng, bộ dạng vừa xấu hổ vừa quỵn rũ của nàng khiến một cỗ sóng nhiệt bùng lên trong lòng hắn.

Ngón tay run rẩy giúp hắn cởi áo, bỗng nhiên lộ ra vết thương trên vai hắn, ánh mắt vừa lóe lên một ý đồ, đây chính là do người tự tìm, đừng trách ta.

Long Hạo Thiên nhìn được trong mắt nàng vừa lóe lên tia xảo quyệt, chưa kịp hiểu được nàng muốn làm gì đã cảm thấy được trên vai mình truyền đến một trận đau đớn thấu tâm can.

“Người làm gì vậy?” Hắn gào lớn.

“Xin lỗi, thần thiếp không cẩn thận đụng phải, lần sau nhất định sẽ cẩn thận.” Vân Yên kinh sợ giải thích, trong lòng thầm đắc ý, nàng chính là cố ý dùng sức đụng vào vết thương của hắn.

“Không cẩn thận?” Long Hạo Thiên nhớ lại ánh mắt xảo quyệt của nàng vừa rồi, thầm nghi hoặc, nhưng cũng không nói thêm gì, lần này coi như là nàng thật sự không cẩn thận. Tâm Vân Yên nhảy lên, lần đầu tiên làm chuyện xấu đương nhiên là cảm thấy chột dạ, may mắn hắn không phát giác, trong lòng nàng thầm vui mừng.

Cho đến khi cởi hết áo của hắn, nhìn đến quần dài màu trắng, nàng dừng tay, bởi vì nàng vừa nhìn thấy thứ nhô cao bên trong quần hắn, mặt đỏ lên ngượng ngùng không dám cởi nó ra.

“Người thất thần làm gì, còn không nhanh lên, người muốn ngồi đó đến sáng sao? Nếu người còn chậm trễ, Bổng Vương lập tức không cần cân nhắc chuyện kia nữa.” Long Hạo Thiên thấy nàng đến nửa ngày vẫn chưa có động tĩnh gì, hét lớn, hắn đã phải nén nhịn dục hỏa trong lòng, loại cảm giác này thật sự khổ sở.

Vân Yên trừng mắt, hắn lại uy hiếp mình, tay một mạch đem quần hắn cởi xuống dưới, ai biết được nội y của hắn theo quần dài cởi luôn xuống dưới, tay còn xẹt qua tiểu đệ đệ của hắn đang dựng thẳng cứng rắn trần trụi trước mặt nàng.

“A...” Nàng nhin không được kêu ra tiếng, bị dọa đến mức tay lập tức buông ra.

Bị tay nàng vô ý chạm vào, Long Hạo Thiên cảm thấy một trận khoái cảm từ dưới thân truyền đến, nhin không được lập tức xoay người đem nàng đặt dưới thân mình, “Người kêu cái gì, hiện tại còn chưa bắt đầu, không phải kêu quá sớm ư?”

“Người...” Vân Yên bị hắn châm chọc, không nghĩ ngợi liền vươn tay chụp vào vết thương trên vai.

Một trận đau đớn lại theo cả vai truyền đến, máu tươi đã tràn ra băng vải, Long Hạo Thiên ngây ngẩn tức giần, “Người muốn chết đúng không? Cố ý chạm vào vết thương của Bổng Vương?”

“Thần thiếp thật oan uổng, là thần thiếp kim lòng không được.” Vân Yên vội vàng biến thành bộ dáng hối lỗi.

“Mới như vậy đã kim lòng không được, Bổng Vương còn chưa làm gì.” Long Hạo Thiên châm chọc, tay lập tức tóm lấy ngực nàng, ra sức vuốt ve.

Vân Yên chỉ cảm thấy đau đớn, theo bản năng muốn đẩy hắn ra.

“Hiện tại còn kim lòng không được nữa hay không?” Long Hạo Thiên đem quần áo của nàng cởi bỏ.

Nàng lập tức lấy tay che đi nơi đó, kích động không biết nên làm cái gì bây giờ?

Giờ phút này, trong mắt Long Hạo Thiên đầy đặc tình dục, nhanh chóng làm cho nàng trần trụi nằm trước mặt mình.

Vân Yên ngượng ngùng nhắm mắt lại không dám nhìn tới hắn, nhưng có thể cảm giác được hắn gắt gao chế ngự nàng.

Môi đột nhiên bị hắn phủ tới, đầu lưỡi của hắn len lỏi vào trong miệng nàng, nàng bị dọa đến mức không dám động đậy, tay hắn ở trên ngực nàng chậm rãi trượt xuống bụng nàng rồi chạy dần xuống phía dưới.

Ngay lập tức nàng muốn dùng tay ngăn cản, nhưng lại bị hắn giữ chặt, nàng cảm giác được lúc hắn tiến vào mình tuy rằng không phải là thực thoải mái, nhưng cũng không đau đớn như lần trước. Theo nhịp độ của

hắn, thân thể nàng cũng dần biến hóa, nàng cảm thấy loại cảm giác này quen thuộc, tựa như lúc nàng ăn xuân dược, tay không tự chủ được ôm lấy hắn.

Long Hạo Thiên đã thấy bộ dáng mơ mơ màng màng của nàng khi ở dưới thân mình thì càng thêm điên cuồng. Nam nhân nào cũng đều thích nhìn nữ nhân bị mình chinh phục.

Không biết qua bao lâu, Vân Yên cảm thấy thân thể mình đau nhức, mở to mắt liền thấy nằm trong lồng ngực trần trụi của hắn, ngược lên thì thấy hắn đang dán mắt nhìn nàng, ánh mắt lập tức hướng sang nơi khác, cuống quýt cầm lấy quần áo mặc lại, cố không ngượng ngùng hỏi hắn: “Hiện tại ngươi đã có thể thả các nàng đi chưa?”

Chương 075 – Đánh lén “Không thể.” Long Hạo Thiên chỉ trả lời nàng đơn giản hai chữ.

“Không thể?” Vân Yên thiếu chút nữa mất đi phản ứng, lập tức nổi giận: “Tại sao không thể? Quân vô hí ngôn, sao ngươi có thể lật lọng như vậy?”

“Bổn Vương lật lọng khi nào? Bổn Vương đã nói nếu ngươi hầu hạ Bổn Vương thoải mái, Bổn Vương sẽ cân nhắc thả các nàng, nhưng hiện tại không phải ngươi hầu hạ Bổn Vương mà là Bổn Vương hầu hạ ngươi thoải mái.” Long Hạo Thiên giữ nguyên thân thể trần trụi mà ngồi xuống.

“Đi chết đi.” Vân Yên bị ghen không thể nói nên lời, hắn thế nhưng dám đùa giỡn nàng, tức giận cầm lấy thanh kiếm bên cạnh hắn đâm tới.

Long Hạo Thiên chỉ dùng hai đầu ngón tay kẹp lấy kiếm nàng, dùng chút lực đã khiến kiếm rút xuống đất. “Đây là lần thứ ba ngươi ám sát Bổn Vương.”

“Đối phó với loại người đê tiện vô sỉ, không giữ lời như ngươi, ta còn có thêm lần thứ tư, lần thứ năm và vô số lần khác.” Vân Yên tức giận nói xong bỏ chạy ra ngoài, nàng biết có nói thêm cũng không có ý nghĩa gì.

Chạy ra đến ngoài, nàng há mồm hô hấp, hắn sao có thể như vậy?

“Nương nương, tại sao người lại ở đây?” Không đợi nàng thở xong, một binh sĩ chạy lại hỏi.

“Ta muốn ngắm mặt trời mọc.” Vân Yên thuận miệng đáp.

“À...” Binh sĩ nhìn thoáng lên đỉnh núi đã bị nhuộm đỏ, mặt trời dần nhô lên, chính là hắn không biết mặt trời mọc có gì đẹp? “Ngươi vội thì cứ đi đi, ta muốn ở đây một mình.” Vân Yên phân phó, nàng muốn nghĩ xem nên làm cái gì bây giờ.

“Nương nương, nữ nhân trong quân doanh muốn chờ để cáo biệt nương nương.” Binh sĩ nói.

Sắc mặt Vân Yên lập tức nghiêm lại, cuối cùng cũng không thể tránh được, biết các nàng không phải muốn cáo biệt, mà là tới nhận vàng, làm sao bây giờ, nàng không có biện pháp gì cả, chỉ có thể đi đối mặt với các nàng, đứng dậy nói: “Các nàng đang ở nơi nào? Mau dẫn ta đến.”p>

“Nương nương, mời.” Binh sĩ đi lên phía trước dẫn đường.

Bước chân của Vân Yên nặng nề, nàng nên trấn an các nàng như thế nào đây, tự do là mục tiêu hướng tới của các nàng, nếu nói các nàng không thể rời đi các nàng sẽ thế nào?

“Nương nương, tới rồi, đây chính là nơi các nàng ở.” Binh sĩ vừa nói xong đã thấy các nữ nhân mang hành lý từ trong lều đi ra.

“Nô tỳ tham kiến nương nương.” Các nàng cùng nhau quỳ xuống.

Nhìn các nàng đã chuẩn bị xong xuôi hành trang, Vân Yên ghen lời không nói được, trong lòng giãy dụa nửa ngày mới thốt ra ba chữ: “Đứng lên đi.”

“Tạ ơn nương nương.” Các nàng đứng dậy, trên mặt vô cùng vui sướng cùng hưng phấn.

“Nương nương, người thật sự là ân nhân của chúng tôi, không có người chúng tôi không biết còn phải ở lại quân doanh này bao lâu.”

“Nương nương ngày hôm qua thật sự là trí dũng song toàn.” Các nàng không ngừng ca ngợi.

Chính là, những lời ngợi ca đó rơi vào tai nàng lại cực kì chói tai, nàng rốt cục nhin không nổi hét: “Các người hãy nghe ta nói.” Các nàng lập tức im lặng nhìn nương nương, xem ra nương nương có vẻ đang không vui.

Vân Yên hít thật sâu, mặc kệ hậu quả thế nào, nàng vẫn phải nói cho các nàng biết, bởi vì không thể giấu diếm được nữa, chính là lời đến miệng rồi vẫn còn khó thoát ra...

“Nương nương, người có chuyện gì, mau nói đi?” Các nàng cũng chờ đến lo lắng.

“Thực xin lỗi.” Hơn nửa ngày, Vân Yên mới khó khăn mở miệng nói ba chữ.

Hả, các nàng đều ngây ngẩn cả người, nhìn nhau, nương nương làm sao vậy, tại sao phải nói xin lỗi với các nàng?

“Nương nương, người...” Các nàng còn chưa nói xong đã bị nàng chặn lại.

“Ta đã cố hết sức, nhưng Vương không đồng ý thả các người, nếu các người có oán cứ oán ta, có điều các người yên tâm, ta sẽ nghĩ cách giúp các người đào tẩu.” Nàng nói liền một hơi đã thấy các nàng ngây ngốc nhìn nàng, có điều nàng đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng chịu đựng tức giận của các nàng.

“Nương nương, người nói gì vậy chúng tôi nghe không hiểu? Cái gì mà Vương không đồng ý thả chúng tôi, Vương không phải sai người đưa vàng cho chúng tôi ư, chúng tôi cũng đang chuẩn bị rời đi rồi.” Hơn nửa ngày các nàng mới nghi hoặc hỏi.

“Cái gì? Việc này...” Đến lượt Vân Yên ngẩn người.

“Nương nương đang nói gì với chúng tôi sao?” Mọi người bật cười nói đến.

Sắc mặt Vân Yên chuyển từ xanh sang trắng, rồi từ trắng sang tím, hẳn rõ ràng muốn đùa giỡn nàng. Liền nhìn thấy Long Hạo Thiên từ phía xa đi tới, trên môi còn mang ý cười nhìn nàng.

“Nô tỳ tham kiến Vương.” Các nữ nhân cùng nhau hành lễ. “Được rồi.” Long Hạo Thiên phất tay, một phen ôm lấy nữ nhân đang giận vào người, “Vẫn là đa tạ nương nương đi.”

“Tạ ơn nương nương.” Đám nữ nhân cúi đầu rồi cùng nhau rời đi.

Vân Yên lúc này mới phần nộ trùng mất, thoát khỏi vòng ôm của hắn.

“Người dùng vẻ mặt này cảm tạ Bối Vương sao?” Long Hạo Thiên muốn vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn đang tức giận của nàng.

“Người đang trêu đùa ta phải không?” Vân Yên lập tức né đi. Thì ra hắn đã sớm quyết định sẽ thả các nàng. Tối hôm qua tất cả chỉ là hắn cố ý trêu đùa nàng.

“Bây giờ mới phát hiện có phải thật ngốc hay không?” Long Hạo Thiên châm chọc nàng, chợt hiểu ra, tuy rằng nàng thông minh nhưng cũng thật đơn thuần.

“Người... Long Hạo Thiên, ta hận người đến chết...” Trong lòng Vân Yên ủy khuất, lập tức chạy đi, ngày trước được cha và ca ca bảo hộ, bây giờ ở đây chịu đủ nhục nhã cùng trêu đùa, nước mắt không nhin được rơi xuống, nàng xoay người chạy về phía sườn núi phía xa khóc rống.

“Nương nương...” Một binh sĩ đi đến.

“Không cần để ý đến ta.” Lần đầu tiên phát hỏa với người khác, dọa binh sĩ kia hoảng sợ bỏ đi, chớ chọc giận nương nương, chính mình sẽ khó giữ mạng nhỏ này.

Một ngày chớp mắt đã trôi qua, mặt trời đã lặn xuống núi, Vân Yên vẫn ngồi lặng lẽ ở nơi đó nhìn về phía xa bầu trời, một cánh chim nhỏ bay qua, trên trời dần xuất hiện ánh trăng mờ ảo, nàng mới phát giác sắc trời đã sắp tối.

Vừa định đứng dậy liền cảm giác có người đứng sau lưng, đánh nàng. Nàng còn chưa thấy rõ ràng người mới tới liền bị hôn mê bất tỉnh. Một thân ảnh ôm lấy nàng đang hôn mê, rất nhanh biến mất trong đêm đen.

Chương 076 – Đánh lén 2

“Vương, tới giờ dùng bữa rồi.” Một binh sĩ đem bữa tối tiến vào.

Long Hạo Thiên lúc này mới rời mắt khỏi mô hình bằng cát trên bàn đồ, phục hồi lại tinh thần nhìn ra bên ngoài thì trời đã tối đen, lúc này mới phân phó: “Để xuống đi.”

“Dạ, Vương.” Binh sĩ đặt đồ ăn trong tay xuống bàn, xoay người đi ra ngoài.

Long Hạo Thiên vừa cầm đũa lên thì tướng quân chạy vào, sắc mặt có chút lo lắng: “Vương, Nương nương không thấy đâu nữa.”

“Cái gì?” Hắn cả kinh buông đũa xuống, sắc mặt sau đó lập tức trở lại bình tĩnh nói: “Cái gì không thấy? Tìm không thấy sao?”

“Vừa rồi binh sĩ đưa cơm đến cho Nương nương phát hiện nương nương không ở đó, nhìn thấy trời đã tối, còn tưởng rằng nương nương ở nơi đó chưa về bèn đi ra sườn núi tìm kiếm, kết quả không thấy nương nương. Còn có binh sĩ được phân công tuần tra vùng phụ cận đã bị giết.” Tướng quân lúc này mới hồi bẩm, sắc mặt rõ ràng trầm trọng, nương nương có thể xảy ra việc ngoài ý muốn hay không?

Long Hạo Thiên lập tức buông đũa đứng dậy hướng ra ngoài, ai dám ở biên giới của hắn giết người? Tướng quân vội đuổi theo hắn ra ngoài.

Trên sườn núi, một mảnh nhỏ cây cỏ bị đè xuống, hiển nhiên không thể nhất thời có thể khiến chúng biến dạng như vậy, hẳn là nàng đã ngồi rất lâu ở nơi này, nàng chắc chắn sẽ không tự mình đào tẩu, theo cá tính của nàng có đào tẩu cũng sẽ không giết người.

“Binh sĩ kia bị giết lúc nào?” Hắn hỏi người bên cạnh, muốn biết đích xác thời điểm nàng mất tích.

“Hồi bẩm Vương, là một canh giờ trước.” Tướng quân hồi đáp, nghĩ lại còn nói tiếp: “Mặt tướng đoán là do người Hán gây ra.”

“Vì sao nói như vậy?” Ánh mắt sắc bén của Long Hạo Thiên híp lại, thật ra chính hắn cũng hoài nghi như vậy.

“Nương nương mới cùng Vương đến nơi này, không có khả năng kết oán với người nào, càng không thể là người của chúng ta, bởi vì trải qua ngày hôm qua có thể nói mọi người đều rất bội phục nương nương, sao có thể hại đến nàng, duy nhất người có thể ghi hận chính là người của Hán triều, hưởng chi nơi này lại là biên giới, chúng ta vẫn thường xuyên bị đánh lén.” Tướng quân cẩn thận phân tích, hẳn cảm thấy được đó chính là nghi ngờ lớn nhất.

“Có cách nào tìm hiểu về doanh trại của quân Hán không?” Long Hạo Thiên hỏi, nhận thấy tướng quân cùng quan điểm với hắn.

“Thần sẽ thử xem, hẳn là có thể.” Tướng quân đáp lại.

“Vội nhanh đi.” Long Hạo Thiên phân phó, bọn chúng bắt nàng là muốn uy hiếp mình sao?

”Dạ, mặt tướng lập tức đi ngay.” Tướng quân chấp tay hành lễ, liền xoay người rời đi.

Lúc này sắc mặt Long Hạo Thiên âm trầm, chậm rãi quay trở về lều. Hán triều dám khiêu khích hắn như vậy, hậu quả thế nào bọn chúng sẽ phải gánh chịu.

Phía sau lưng thật đau quá, Vân Yên mơ hồ tỉnh lại liền thấy mình đang nằm trên giường, động đậy tay chân mới phát hiện đã bị trói chặt, trong lòng cả kinh, đây là đâu? Sao nàng lại ở chỗ này? Nhìn quanh đều thấy xa lạ, nàng lúc này mới nhớ ngày hôm qua có người đánh lén, sau đó liền hôn mê bất tỉnh.

“Ngươi tỉnh rồi?” Đang nghi nghi hoặc hoặc, thì ở ngoài cửa chợt có một nam nhân mặc áo giáp, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía nàng.

Vân Yên cũng nhìn chằm chằm hắn, mình cũng không có quen hắn. Nàng từ từ nhớ ra ngày đó ở chiến trường, dường như đã gặp một người như vậy, thốt lên: “Ngươi là tướng quân Hán triều?”

“Trí nhớ của ngươi quả nhiên rất tốt.” Giọng nói của nam nhân mang theo vài phần ca ngạo, không ngờ khoảng cách xa như vậy mà nàng có thể nhận ra mình.

“Vậy người bắt ta tới đây làm gì? Hai nước đang giao chiến, bắt cóc nữ nhân có phải thật dễ tiện không?” Lúc này Vân Yên mới hiểu mình bị người Hán triều bắt cóc.

“Dễ tiện? Cuộc sống của chúng ta đang rất tốt, là hấn muốn đến chiếm lấy. Hấn đã dễ tiện như vậy? Chúng ta chỉ có thể càng dễ tiện hơn hấn mà thôi.” Trên mặt nam nhân mang theo tức giận, nhìn nàng, “Còn vì sao bắt người thì đương nhiên chính là muốn dùng người để uy hiếp U Linh Vương.”

Vân Yên sững sốt, đột nhiên cười nói: “Vậy người tính toán sai rồi, hấn sẽ không để ý đến ta đâu.”

“Không cần nói nữa, ngày mai sẽ rõ.” Nam nhân rõ ràng không tin lời nàng, trực giác mách bảo hấn, nàng đang nói dối, nàng thông minh, tài giỏi như vậy, trong nguy nan có thể cứu được U Linh Vương, sao U Linh Vương có thể không cần?

“Vậy cứ chờ xem.” Trong lòng Vân Yên lại phi thường hiểu được hấn sẽ không bị uy hiếp bởi nàng, “Có điều người có thể tháo dây trói cho ta không? Còn nữa, ta đói bụng rồi.” nàng nói bình tĩnh, mặc kệ ngày mai thế nào, nàng muốn đêm nay qua đi một cách tốt đẹp.

“Đói bụng?” Nam nhân kinh ngạc, bị bắt cóc nàng hoàn toàn không có một chút biểu hiện kích động nào, cho dù là nam nhân cũng có vài phần sợ hãi, còn nàng thì không hề có, còn kêu đói bụng, khó hiểu mà hỏi nàng: “Người không sợ ta giết người?”

“Người không phải nói muốn dùng ta để uy hiếp hấn sao? Nếu ta đã hữu dụng với người như vậy, sao người có thể giết ta.” Vân Yên không chút hoang mang trả lời.

“Hừ.” Nam nhân hừ lạnh, “Không thể yêu một người phụ nữ quá thông minh.”

“Nhưng nữ nhân không thông minh cũng không ai yêu, không phải sao?” Vân Yên hỏi lại hấn, cũng không hiểu sao trong lòng nàng không hề có chút sợ hãi nào cả, ngược lại còn có chút thoải mái, tuy rằng rơi vào tay bọn chúng, nhưng rốt cuộc cũng thoát khỏi Long Hạo Thiên, điều đó đối với nàng là quan trọng nhất, không gì có thể so sánh được.

Nam nhân nhìn nàng, nàng không biết lúc này có thể nguy hiểm đến tính mạng sao? Mà lại lạnh lùng bình tĩnh như vậy, chẳng lẽ nữ nhân của U Linh Vương cũng không giống người thường.

“Này, người đang nhìn cái gì? Ta đói bụng.” Vân Yên hô lên lần nữa, nghe nàng nói xong nam nhân kia liền xoay người đi ra ngoài.

Lập tức sau đó, một binh sĩ bưng đồ ăn đưa tới, thuận tiện còn cởi trói cho nàng. Vân Yên nhìn đồ ăn đơn giản chỉ là rau xanh và cháo nhưng nàng vẫn thản nhiên như trước, bưng lên ăn ngon lành.

“Thứ này ăn ngon sao? Chẳng lẽ U Linh Vương không cho người ăn cơm à?” Nam nhân không biết sao đã đứng phía sau nàng, hấn thật không ngờ nàng đường đường một Nương nương có thể ăn mấy thứ này, còn bày ra bộ dáng rất ngon miệng.

15. Chương 077 - 078 - 079 - 080

Chương 077 – Lạnh lùng vô tình

“Ăn ngon là do tâm tình của người ăn, chứ không phải do đồ ăn quyết định.” Vân Yên lau lau khóe miệng, xoay người nhìn hấn, tâm tình của nàng đang rất tốt cho nên ăn liền thấy ngon.

“Ý của người là người bị bắt đến đây, ngược lại còn khiến tâm tình của người tốt lên?” Nam nhân bị nàng làm cho hồ đồ rồi, rốt cuộc tại sao nàng lại nói lời không theo lẽ tự nhiên gì cả.

“Nếu ta nói phải, người có tin không?” Vân Yên nở nụ cười.

Nam nhân nhìn nụ cười sán lạn của nàng, trong chớp mắt chợt cảm thấy hoảng hốt, nữ nhân hóa ra có thể cười động lòng người như vậy, hay chỉ là do mình quanh năm chinh chiến nên mới có cảm giác này.

“Đúng rồi, nghe nói quân sư của các người đặc biệt thông minh, trận pháp vây hãm U Linh Vương do hãn nghĩ ra đúng không? Ta có thể gặp hãn được không?” Vân Yên đột nhiên hỏi, người có thể gây khó khăn cho Long Hạo Thiên nhất định không phải người đơn giản, nàng rất hiếu kỳ, không biết hãn là người như thế nào?

“Người muốn làm gì?” Nam nhân lập tức cảnh giác, quân sư không phải người mà ai muốn gặp là có thể gặp, nhìn nàng một cái hãn lập tức xoay người rời đi, ra đến cửa cố ý dặn dò binh lính trông coi nàng.

Vân Yên nhìn hãn cảnh giác như vậy lại càng thêm phần tò mò, rốt cuộc quân sư kia là người thế nào nha?

Long Hạo Thiên nằm đó khép mắt nghỉ ngơi, chỉ là không ngủ say, hãn vẫn suy nghĩ đến nếu thật người Hán triều bắt nàng, như vậy sáng sớm mai bọn chúng sẽ có hành động.

“Vương, đã đi dò la rõ ràng, nương nương đúng là bị người Hán triều bắt cóc, nghe nói là ngày mai sẽ cùng Vương đàm phán, chúng ta vẫn nên sớm chuẩn bị tìm cách cứu Nương nương.” Tướng quân đi vào nói.

“Muốn dùng một nữ nhân để uy hiếp Bổng Vương sao? Bọn chúng nghĩ Bổng Vương dễ đối phó như vậy sao?” Long Hạo Thiên cười lạnh, quả nhiên đúng như mình dự đoán.

“Vương có muốn mặt tướng đi cứu nương nương ra trước hay không?” Tướng quân hỏi.

“Không cần, các người lui xuống trước đi, Bổng Vương sẽ có cách.” Long Hạo Thiên vung tay ra lệnh, hãn muốn xem thử người Hán triều ngày mai bị hạ bệ như thế nào. Nhìn trời đã sắp sáng rồi, trò vui hãn là đã ra sân khấu. Trên chiến trường, binh lính hai nước chính tề nắm chặt binh khí trong tay, chỉ chờ tướng quân ra lệnh một tiếng là lập tức xông lên. Vân Yên bị trói chặt tay áp giải lên phía trước.

Long Hạo Thiên liếc nhìn nàng, ánh mắt dời sang tướng quân Hán triều, cười lạnh nhưng không mở miệng trước.

Vân Yên cũng thẩn nhiên nhìn hãn, nàng chưa từng có tham vọng hãn sẽ cứu mình, cho nên sẽ không ôm hi vọng.

“U Linh Vương, nữ nhân của người hiện tại đang nằm trong tay ta, chỉ cần người khẳng định ký lập chiến thư hòa bình, vĩnh viễn không xâm phạm, Hán triều chúng ta lập tức đem nàng trả lại cho người.” Tướng quân Hán triều lên tiếng.

“Chỉ bằng người cũng xứng cùng Bổng Vương bàn điều kiện sao? Còn có, đừng hòng nghĩ rằng có thể dùng một nữ nhân uy hiếp Bổng Vương, đó chính là sỉ nhục Bổng Vương, nhớ kỹ lần sau nếu muốn bắt cóc, trước tiên hãy hỏi kỹ người người bắt cóc có phải là người có giá trị hay không. Bổng Vương không muốn cùng người nói nhảm, muốn giết tùy người. Muốn Bổng Vương ký chiến thư hòa bình, thật mơ tưởng, Bổng Vương không muốn lãng phí thời gian với người, người cứ tự nhiên, Bổng Vương không thấp thùng được.” Long Hạo Thiên lạnh lùng châm chọc, nói xong phất tay đứng dậy: “Trở về.”

“Vương...” Tướng quân ngẩn người, Vương thật sự mặc kệ sống chết của Nương nương sao?

“Trở về... đây là mệnh lệnh.” Sắc mặt Long Hạo Thiên càng thêm lạnh lùng.

“Dạ.” Tướng quân nhìn sắc mặt Vương thay đổi, không dám không tuân theo, chỉ là lo lắng sau đó người Hán có then quá thành giận mà tổn thương nương nương hay không?

“Đứng lại.” Tướng quân Hán triều nhanh chóng rút thanh đao bên hông bay qua.

Long Hạo Thiên dừng lại, vừa quay đầu lại đã thấy thanh đao của hãn đặt trên cổ Vân Yên, đột nhiên nở nụ cười, “Người tựa như chưa nghe rõ lời nói vừa rồi của Bổng Vương, muốn giết tùy người.”

“U Linh Vương, ta cho người thêm một cơ hội nữa, nếu người không đáp ứng, đao trên tay ta sẽ không lưu tình.” Tướng quân Hán triều ấn đao trên cổ nàng đã sâu vài phần.

“Bổng Vương đã nói rất rõ ràng, nếu người muốn Bổng Vương quan sát, Bổng Vương sẽ chiều ý người, ra tay đi.” Tay Long Hạo Thiên làm một động tác mời.

Tướng quân Long triều cùng binh lính ở một bên thẩn lo lắng, Vương đang muốn làm gì? Hãn thật sự mặc kệ Nương nương sao? Nhưng bọn họ cũng không dám lên tiếng.

Vân Yên từ đầu đến cuối đều không nói một câu, sắc mặt vẫn thản nhiên, khóe môi còn nhếch cười.

Tướng quân Hán triều nhìn dáng vẻ không có ý muốn cứu nàng của hần, chuyển sang nhắm vào nàng: “Người không cầu cứu sao? Người không sợ chết ư?”

“Hôm qua ta đã nói qua, dùng ta để uy hiếp hần là sai lầm của người.” Từ đầu đến cuối trên mặt Vân Yên vẫn mang theo ý cười, đã sớm biết kết quả như vậy nàng còn cần cầu cứu hần ư.

“Vậy người thật sự không sợ chết sao?” Tướng quân Hán triều then quá thành giận, bọn họ rút cuộc bình tĩnh như vậy là đang ép hần sao, cho rằng hần không dám?

“Sợ, nhưng là nhất định phải chết, ta chết cũng nên có chút tôn nghiêm, có lẽ sau khi ta chết, U Linh Vương vĩ đại của chúng ta sẽ truy phong cho ta một danh hiệu gì đó, nếu ta cầu xin sẽ chỉ nhận được nhạo báng của người khác.” Vân Yên nhìn hần, trong lời nói ngậm trào phúng.

“Được, Bồn Vương đáp ứng người, cho người được chết thứ sở.” Con người đen của Long Hạo Thiên cũng nhìn chăm chăm nàng, tựa hồ muốn từ ánh mắt nàng nhìn rõ được lòng nàng, có thật sự giống như biểu hiện của nàng không, bình tĩnh vô vị.

“Tạ ơn Vương ân điển.” Vân Yên tuy rằng không thể hành lễ, chỉ khẽ gật đầu.

Nhìn bọn họ đối thoại qua lại, tướng quân Hán triều rút cuộc bị bọn họ chọc giận, “Đây là các người bức ta, đừng trách ta ra tay không lưu tình.” Vân Yên khép mắt lại, nàng thật không ngờ có ngày bản thân chết trên chiến trường.

Binh lính Long triều, tìm đều nhảy lên, nhưng Vương không lên tiếng bọn họ cũng không dám động.

Long Hạo Thiên cũng không hề chớp mắt, hần còn nhẹ nhàng nói một cách băng quơ: “Xuống tay dứt khoát một chút.”

Chương 078 – Lạnh lùng vô tình 2

“Được, U Linh Vương quả nhiên lãnh khốc vô tình, vậy đừng trách ta độc ác.” Tướng quân Hán triều không ngờ tới hần thật sự không bận tâm đến sống chết nữ nhân của mình, đao trong tay lóe sáng dưới ánh mặt trời liền giáng xuống.

“Nương nương...” Tướng quân Long triều hét lớn, muốn tiến lên lại bị Long Hạo Thiên ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn thanh đao chói lọi kia hạ xuống đầu nàng.

Bốp, mọi người chỉ cảm thấy một vật bay xuống trước mắt mình, đều nghĩ đó là đầu của nương nương, trong lòng ngập tràn nộ khí cùng tiếc hận. Chờ đến khi nhìn lại rõ ràng, mới thở phào, đao của hần chỉ chém rơi mũ trên đầu Vân Yên, nàng vẫn lành lặn đứng ở đó. Chỉ là, một bên tóc nàng bị đao xẹt qua, rơi xuống bay bay theo gió.

“Sao không ra tay?” Long Hạo Thiên nhìn hần chăm chọc, ánh mắt yên tĩnh quả thật lạnh như băng. “U Linh Vương, nàng là phi tử của người, người mong nàng chết sao? Có điều người muốn nàng chết ta càng không muốn, ta đột nhiên nảy ra ý hay này, nữ nhân chết đi thật đáng tiếc, nếu U Linh Vương đã không coi trọng, vậy ta muốn thành thân với nàng, để nàng trở thành tướng quân phu nhân của ta. Ta tin tưởng nàng có thể đối phó với người dễ dàng.” Tướng quân Hán triều chợt nói đến, may mắn là quân sư đã bày sẵn ình chiêu này, hần nói nếu thật sự giết nàng, U Linh Vương tất nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ, chiêu chọc giận này, hần không nghĩ lại cần dùng tới.

Nghe hần nói như vậy mọi người đều sửng sốt, Vân Yên nhìn hần, sao hần lại nói như vậy? Hần thật sự muốn cưới nàng ư? Rối loạn, thật sự rối loạn, hần rút cuộc là thật hay giả, hay chỉ là vì muốn chọc giận Long Hạo Thiên.

“Nữ nhân của Bồn Vương người có thể giết, nhưng nếu người dám động vào nàng, Bồn Vương sẽ khiến người chết không chỗ chôn cất.” Giọng nói của Long Hạo Thiên rét lạnh, hần có thể để nàng chết, nhưng tuyệt đối không cho phép nàng theo nam nhân khác.

“Đây không phải việc U Linh Vương người muốn mà được, người ngay cả sống chết của nàng cũng không để ý, cần gì phải bận tâm nàng cùng với ai? Nàng xinh đẹp như hoa như ngọc, Bản tướng quân thật sự rất

thích. Đúng rồi, chọn ngày không bằng đừng ngày, làm ngay hôm nay đi, còn nữa, ta sẽ sai người tới mời các người uống rượu mừng. Ta trở về chuẩn bị hôn lễ, không ở lại tiếp các người nữa.” Tướng quân Hán triều đắc ý dạt dào, quân sư quả nhiên có cao kiến.

Nhìn thân ảnh dần lui đi, tướng quân nhin không được nói: “Vương, để mặt tướng đi, sao có thể để bọn chúng làm nhục nường nường. Chúng ta, ngay cả nường nường cũng không thể bảo vệ tốt chẳng phải sẽ bị người ta nhạo báng ư?”

“Đứng lại, người nóng vội như vậy, thiếu kiên nhẫn như vậy sẽ trúng kế bọn chúng. Tạm thời cứ lui trước đã.” Long Hạo Thiên hạ lệnh, hần sẽ không vì một nữ nhân mà hi sinh tướng sĩ của mình.

“Dạ.” Tướng quân không cam lòng nhưng cũng không dám cãi lệnh, chỉ hi vọng Vương đã có tính toán khác. Ánh mắt Long Hạo Thiên bề ngoài một mảng trầm tĩnh, nhưng bên trong thực sự lại cất giấu phong ba mãnh liệt. Cho đến khi Vân Yên phản ứng lại, nàng đã ở trong lầu lớn của Hán triều.

“Doanh trại đơn sơ, không thể chuẩn bị được nhiều vật dụng, cũng không có giá y (áo cưới). Vậy tất cả cử cử hành đơn giản thôi.” Tướng quân Hán triều nói với nàng.

“Người thật sự muốn cưới ta sao?” Vân Yên lúc này mới nhìn hần, hần sẽ không làm thật chứ?

“Vốn dĩ không phải, hiện tại lại thành đúng vậy. Không phải có câu nói giả làm thật ư? Nếu U Linh Vương không mang sinh tử của người, ta đây thật sự sẽ cưới người, để phòng một ngày nào đó người có thể trong lúc nguy cấp lại cứu hần.” Hần nhìn nàng nghiêm túc nói.

“Vậy người không để ý ta là nữ nhân của hần ư?” Vân Yên nhìn hần, bộ dáng có chút luống cuống, sợ hần sẽ diễn giả làm thật.

“Không để ý.” Hần lắc đầu, mặt chợt đỏ lên. Có thể lấy được nữ nhân xinh đẹp như vậy hần sao có thể để ý, vui mừng còn không kịp. Huống chi, hần vẫn canh giữ ở biên cương, rất cần một nữ nhân ở bên an ủi hần, giúp hần sinh con dạy con.

“Thế nhưng, người có hỏi qua ý của ta không? Ta không đồng ý.” Vân Yên cảnh cáo, nhấn mạnh rõ ràng từng chữ một. Nhìn dáng vẻ của hần, tám chín phần hần sẽ làm thật. “Người không có tư cách từ chối, đây là lãnh thổ của ta, ta nói thế nào thì như thế đấy.” Lý Mục dường như cũng thật cố chấp, “Người nghỉ ngơi cho tốt, tối nay chúng ta thành thân.”

“Ta sẽ không đồng ý, người cũng không thể ép ta. Nếu người thật sự bức ta như vậy, người vẫn là giết ta còn hơn.”

“Hần cũng không để ý đến người, sao người phải vì hần mà thủ thân như ngọc. Người cứ yên tâm, thành thân cùng ta, sau này ta sẽ đối đãi với người thật tốt.” Giờ phút này Lý Mục đã thật sự muốn cưới nàng, mặc kệ thế nào nàng cũng chỉ là một nữ nhân.

“Ta không phải vì hần mà thủ thân như ngọc, là do ta đối với người không hề có tình cảm, lại càng không muốn gả cho người. Người thả ta ra đi.” Vân Yên đột nhiên yêu cầu.

“Thả?” Lý Mục ngẩn người, “Ta sẽ không thả người đi, người có muốn lấy chồng hay không cũng phải do ta quyết định, từ từ nghỉ ngơi đi, buổi tối còn phải động phòng hoa chúc đó.” Nàng càng không muốn lấy chồng, hần càng phải cưới.

Vân Yên vừa định phát hỏa, chợt tỉnh táo lại, nàng không thể vội vàng hấp tấp, trước hết phải bình tĩnh, tìm cơ hội bỏ trốn, như vậy mới có thể thoát khỏi hần, cũng có thể thoát khỏi Long Hạo Thiên. Đôi bên vẹn toàn.

Nhìn thấy nàng không nói gì, Lý Mục xoay người đi ra ngoài cửa, đột nhiên ngẫm ra có điểm không thích hợp, lại quay trở về chỗ nàng.

“Người muốn làm gì?” Vân Yên lùi về phía sau vài bước.

“Ta lo lắng, chẳng may người lại muốn làm cái trò khóc nháo đòi thất cổ ta phải làm sao? Cho nên đành ủy khuất người, chờ vãn đã đóng thuyền rồi nói.” Lý Mục nói xong, thân thủ liền hướng sau lưng nàng đánh mạnh. Nàng tỉnh thực phiền toái, sẽ không muốn nhận mệnh trở thành nữ nhân của mình.

“Người...” Cơ thể Vân Yên loạng choạng, lấy tay chỉ thẳng mặt hấn liền ngất xỉu trên giường, mắt đi ý thức, trong đầu nàng chỉ hiện lên hai chữ ‘XONG RỒI’.

Chương 079 – Ta tới giết nàng

Tướng quân nhìn thấy Vương vẫn ngồi nơi đó nhắm mắt, dường như sẽ không có hành động gì, lại nhìn sắc trời đã dần tối, chẳng lẽ Vương không sốt ruột sao? Thật sự để Nương nương gả cho người khác ư? Vậy đối với hấn, đối với Long triều thật là quá sỉ nhục.

Hấn cứ ngồi đó nhìn cũng không được: “Vương, chúng ta có phải nên có hành động rồi hay không, hoặc là để mặt tướng mang theo vài người, lên vào quân doanh của bọn chúng giải cứu nương nương ra?”

Long Hạo Thiên lúc này mới mở mắt nhìn hấn: “Người thực quan tâm tới nàng quá đó.”

Thân mình Tướng quân run bắn, vội vàng quỳ xuống giải thích: “Vương, nương nương thanh khiết thông minh, lại có tài, trong nguy nan còn có thể nghĩ ra cách cứu Vương, hơn nữa, nàng lại là nương nương, nếu nàng gả cho người khác, Vương sao có thể chịu nổi?”

“Đứng lên, người khấn trương như vậy làm gì?” Long Hạo Thiên phân phó, bản thân sao không hiểu ý của hấn, hấn đương nhiên không thể chịu được loại sỉ nhục này.

“Tạ ơn Vương.” Tướng quân lúc này mới thở ra, nhưng vẫn là không dám nhiều lời nữa.

Một binh sĩ đột nhiên từ bên ngoài tiến vào bẩm báo: “Vương, người Hán triều đem rượu mừng đến tặng.”

“Phải vậy không? Thử xem trong đó có độc hay không, nếu không thì các người cùng nhau uống đi.” Long Hạo Thiên lạnh lùng hạ lệnh.

Tướng quân thật sự không hiểu Vương rốt cuộc muốn làm gì? Thật sự buông tha cho nương nương sao? Ở trong lòng hấn chỉ có thể thầm tiếc hận cho nương nương, Vương muốn sao thì cứ như vậy.

“Người cũng lui xuống đi, chú ý phòng bị cho tốt.” Long Hạo Thiên ra lệnh.

“Dạ, mặt tướng cáo lui.” Tướng quân chấp tay hành lễ, sau đó lui ra ngoài.

Long Hạo Thiên lúc này mới cởi áo giáp trên người, thay một thân hắc y, nháy mắt liền phóng ra ngoài.

Vân Yên cảm thấy trên mặt ngựa ngựa, mở mắt ra đã thấy một cặp mắt lạnh như băng, trong lòng ngẩn ngơ, sao có thể là hấn?

“Người có phải đang chờ đợi được làm tân nương hay không?” Long Hạo Thiên vuốt ve mặt nàng, mở lời mang theo ý châm chọc.

“Đúng vậy.” Vân Yên từ trên giường ngồi dậy, khóe môi tươi cười, “Vương là tới đây chúc mừng thần thiếp sao?” Hấn đã muốn châm chọc, vậy chính mình cũng chiều theo ý của hấn.

“Người cho rằng Bồn Vương tới chúc mừng ư?” Long Hạo Thiên đưa tay vuốt đoạn tóc ngắn của nàng, thái độ khiến người ta không nhìn ra được ý đồ của hấn.

“Không phải, nhưng thần thiếp cũng hiểu được Vương sẽ không phải tới đây để cứu thần thiếp.” Vân Yên khẳng định, nghiêng đầu né tránh tay hấn, nàng không thích động tác này.

“Sao người có thể khẳng định như vậy?” Long Hạo Thiên giận dữ, hấn không thích người khác có thể nhìn thấu tâm tư của mình, nhất là nàng.

“Đương nhiên, bởi vì thần thiếp biết Vương không có cách nào đưa thần thiếp ra khỏi chỗ này.” Lời nói của Vân Yên cũng ẩn chứa châm chọc.

“Bồn Vương thấy người cũng là không có ý muốn đi.” Long Hạo Thiên lạnh lùng nhìn nàng, nàng dám châm chọc hấn ư.

Vừa dứt lời, ngoài cửa liền truyền đến một tiếng nói.

“Nàng có muốn đi cũng không đi được, U Linh Vương, người rốt cuộc cũng đã đến rồi.” Cửa đột nhiên bị đẩy ra, Lý Mục đang đứng ở nơi đó, rất nhanh sau đó, rất nhiều cung thủ cùng tiến vào.

“Kế hoạch của các người chu đáo chặt chẽ như vậy, Bồn Vương không đến chẳng phải làm cho các người quá thất vọng rồi sao?” Long Hạo Thiên chỉ lạnh lùng liếc vòng vây xung quanh mình.

“Chúng ta không cần nói lời vô nghĩa, bây giờ ta cho người hai con đường. Một là ký lên chiến thư hòa bình, hai là chờ chết, người tự mình chọn đi.” Lý Mục không muốn dông dài, trực tiếp nói.

“Là Vương, đương nhiên giống nhau không chọn cách chờ chết rồi. Người cũng quá coi thường Bồn Vương, Bồn Vương nếu đã vào được, đương nhiên có bản lĩnh đi ra.” Long Hạo Thiên tuyệt nhiên không để lời đe dọa của hắn vào trong mắt, hắn nghĩ mình còn có thể dễ dàng bị hắn vây hãm lần nữa sao?

Lý Mục cũng không nghĩ hắn sẽ đến: “Người một người có thể rời khỏi, nhưng nếu muốn cứu nàng ra là không thể.”

Long Hạo Thiên chỉ cười lạnh, “Ai nói Bồn Vương tới cứu nàng?”

Hả? Lý Mục ngẩn người, theo bản năng hỏi lại hắn một câu: “Người không tới cứu nàng vậy tới làm gì?”

“Hắn tới là để giết ta.” Vân Yên đột nhiên mở miệng, nàng rót cuộc đã hiểu hắn đến đây làm gì.

“Cái gì? Giết người?” Lý Mục càng mờ mịt không hiểu, hắn lên vào đây không để cứu nàng, ngược lại còn muốn giết nàng? Dù sao đi nữa nàng cũng là nữ nhân của hắn, hắn không có cảm tình cũng còn có ân tình, hắn có thể tuyệt tình như vậy sao? Hay là bọn họ đã có mưu kế gì khác?

“Nữ nhân không nên thông minh như vậy.” Long Hạo Thiên nhìn nàng, kiếm trong tay nháy mắt đã đặt trên cổ nàng.

“Có thông minh cũng là thông minh lần cuối cùng, không phải sao?” Vân Yên hỏi lại hắn.

Nhìn thấy nàng thản nhiên như vậy, Long Hạo Thiên chợt có chút dao động, nhưng hắn biết chính mình không thể mang nàng đi, một khi đã như vậy hắn chỉ còn cách là giết nàng.

“U Linh Vương, cho dù người có giết nàng thì hôm nay người cũng phải chết, không cần nghi ngờ.” Lý Mục vung tay, tên từ bốn phương tám hướng đều hướng về phía bọn họ bắn tới.

Vân Yên đứng ở đó nhìn mũi tên hướng về phía mình, nàng biết hôm nay nàng chết chắc rồi, bởi vì nàng không cần bản năng có khả năng tránh né.

“Người cho rằng như vậy có thể giết được Bồn Vương sao?” Long Hạo Thiên đột nhiên vươn tay ôm lấy nàng bay ra khỏi lều trại, kiếm trong tay vung lên chém đứt từng mũi tên bay tới. Cảm giác được thân thể mình dần bay lên, Vân Yên trợn to mắt đẹp, không thể tin được mà nhìn hắn, hắn cứ nhiên đang cứu nàng.

“Nhìn cái gì?” Long Hạo Thiên một bên ôm nàng tránh ra sau lưng, một bên đối phó với truy binh. May mắn thay đám cung thủ kia cũng thật vô dụng.

“Người không phải muốn giết ta sao? Vì sao còn cứu ta?” Vân Yên nghi hoặc nhìn hắn.

“Bồn Vương quả thật muốn giết người, nhưng người cũng là nữ nhân của Bồn Vương, Bồn Vương không nghĩ sẽ để người chết trong tay người khác.” Ngữ khí của Long Hạo Thiên vẫn lạnh băng như cũ.

Hỏi thật uổng công vô ích, Vân Yên đã biết hắn sẽ không có lòng tốt như vậy đâu. Đột nhiên nghe tiếng Lý Mục hô lớn: “U Linh Vương, người không thoát được đâu, mau giơ tay chịu trời đi.”

Chung quanh đột nhiên sáng ngời, rất nhiều binh lính cầm đuốc vây quanh bọn họ.

Chương 080 – Sinh tử trước mắt

Long Hạo Thiên ôm nàng bay lên cây, lạnh lùng nhìn đám người phía dưới.

Ánh lửa làm cho Vân Yên chói mắt, một hồi mới thích ứng được, thì đã thấy rất nhiều binh lính cầm cung tên trong tay, nửa ngồi nửa quỳ nhắm thẳng hướng nàng và hắn, nàng biết trốn thoát là việc rất khó.

“Người vẫn là mau giết ta rồi tự mình chạy trốn đi.” Nàng thở dài nói, dù sao sớm muộn gì cũng chết, cần gì phải run sợ.

“Bổn Vương còn chưa có ý định để người chết như vậy.” Long Hạo Thiên cười khẩy mà đáp, nhìn thấy tâm tình của nàng thật phức tạp, nàng muốn chết là vì muốn hấn trốn thoát sao? Có điều hấn không cần một nữ nhân làm như vậy.

“Nhìn thấy người là ta đã thấy cái chết gần kề rồi, chỉ là chết cũng không được tự mình quyết định, người không biết sao, người chính là hóa thân của tử thần.” Vân Yên châm chọc hấn.

“Hóa thân của tử thần?” Long Hạo Thiên thích thú, “Những lời này cũng không tồi, Bổn Vương thích. Bổn Vương chính là chúa tể của tất cả.”

“Tự cường tự đại, biến thái.” Vân Yên trừng mắt liếc hấn một cái, hấn chính là thập phần biến thái, hấn nghĩ hấn là ai vậy? Thật sự là chúa tể của tất cả sao?

“Người làm bầm cái gì vậy?” Long Hạo Thiên đột nhiên ghé vào tai nàng hỏi.

“Không nói cái gì, người quan tâm đến những người muốn lấy mạng người ở bên dưới kia thì hơn.” Vân Yên chuyển đề tài. Sống chết đến nơi rồi hấn còn có tâm tình nói chuyện này nọ.

Đúng lúc này chợt nghe thấy Lý Mục ở dưới đất hô: “U Linh Vương, ta cho người cơ hội cuối cùng, ký hay không ký chiến thư hòa bình. Người Hán triều không muốn chiến tranh, cũng không muốn gây thù hận, chúng ta muốn hòa bình.”

“Đừng nhiều lời, Bổn Vương đã nói rất rõ ràng.” Long Hạo Thiên cũng hét lớn, hấn ghét nhất là bị người uy hiếp, vậy mà bọn chúng cứ nhiên năm lần bảy lượt uy hiếp hấn.

Lý Mục trừng mắt, đã hiểu có nói cũng vô ích, cánh tay vung mạnh ra lệnh: “Bắn tên, đã không thể hòa giải vậy cũng chỉ có thể cá chết lưới rách.” Long Hạo Thiên lại ôm thân mình nàng xoay tròn né tránh. Vân Yên bị hấn di chuyển có chút choáng váng, trước mắt là tên không ngừng bắn tới.

Ôm một người không có võ công như nàng rõ ràng thân thể đã có chút mệt mỏi, cũng không thể linh hoạt như cũ.

Vân Yên thật sự không hiểu nổi hấn, rõ ràng hận nàng đến nghiêng răng nghiêng lợi, hiện giờ trước mắt là sinh tử còn gắng bảo vệ nàng, hấn âm mưu rồi phải không?

Đột nhiên phát hiện một mũi tên đang lao về phía ngực nàng, đồng tử nàng chớp mắt giãn ra vài phần, ánh mắt đều là khiếp sợ, hít một hơi thật sâu. Long Hạo Thiên cũng đã phát hiện, không kịp nghĩ nhiều, tay vươn ra muốn bắt lấy mũi tên kia, nhưng cũng đồng thời buông lỏng tay đang ôm lấy nàng.

Vân Yên chỉ kịp cảm thấy tay hấn đột nhiên rời khỏi cơ thể mình, nàng đang nhanh chóng rơi xuống. Trong đầu chỉ có một ý nghĩ, không bị giết chết, không bị bắn chết, hiện giờ là bị ngã chết...

Ánh mắt Long Hạo Thiên hiện lên một tia lo lắng, nhưng hấn cũng không có cách nào đỡ nàng được, bởi vì giờ phút này hấn cũng đang nằm trong mưa tên không thoát ra được.

Mắt đã thấy người mình sắp ngã sắp xuống mặt đất, Vân Yên bị dọa sợ hãi nhắm mắt lại, không dám tưởng tượng bộ dạng đầy máu của mình.

Nhưng đúng lúc này, một thân ảnh bay nhanh đến đỡ lấy nàng.

Không đau chút nào, ngược lại còn mềm mại, thực sự ấm áp, sao lại thế? Vân Yên mở mắt nhìn người trước mắt, kinh ngạc há to miệng, “Hắc Ưng... sao lại là người?”

“Nhìn thấy ta kinh ngạc vậy sao? Người khác không biết còn tưởng chúng ta là tình nhân cũ gặp lại đây. Hiện tại không phải lúc để ôn chuyện, rời đi trước rồi nói.” Hắc Ưng ôm nàng, mũi chân điểm một chút liền biến mất trong đêm đen.

Long Hạo Thiên đã trông thấy Hắc Ưng cứu nàng, cũng không có dự tính gì, thân thể nhanh chóng xoay tròn, tìm được một trục bánh xe bèn phá vòng vây lao ra ngoài.

Chờ đến lúc mọi người phản ứng được lại, bóng dáng bọn họ cũng đều biến mất không dấu vết.

“Người mau dừng lại.” Vân Yên hô lớn với Hắc Ưng, lúc này vẫn đang ôm mình chạy mà hô lớn.

“Sao?” Bước chân của Hắc Ứng đã chậm lại.

“Hắn có thể có việc gì hay không?” Vân Yên chần chờ một chút mới hỏi tới, tuy rằng vẫn biết mình không nên hỏi về hắn.

“Người quan tâm cho hắn?” Hắc Ứng nhíu mày hỏi.

“Ai quan tâm hắn, ta chỉ là muốn hỏi một chút.” Vân Yên lườm hắn, Chính mình cũng đích xác không phải quan tâm hắn, có điều không rõ trong lòng có cảm giác gì? Có lẽ bởi vì trong nguy nan hắn nhất quyết không buông tha anh đi.

“Nếu không quan tâm người hỏi làm gì? Hắn chết đi không phải người được giải thoát sao?” Hắc Ứng buông nàng ra, cố ý nói.

“Ừ,” Vân Yên gật đầu thoải mái nói: “Người nói đúng, hắn chết rồi ta liền được giải thoát, chúng ta đi thôi.”

“Thật là một phụ nhân (đàn bà có chồng) tâm độc, hắn tốt xấu gì cũng là phu quân của người.” Hắc Ứng lườm nàng.

“Lời xấu xa này đều là ý tưởng của người, người nói vậy là có ý gì?” Vân Yên bắt mắt nhìn hắn. Kỳ quái thật, nàng ở cùng một chỗ với hắn đặc biệt cảm thấy thả lỏng, giống như bằng hữu lâu năm vậy.

“Không có ý gì, cầm lấy bảo kiếm của ta đi.” Hắc Ứng đưa kiếm của mình tới tay nàng.

Vân Yên nắm chặt lại hỏi: “Người muốn đưa ta đi đâu?”

“Người còn nơi nào để đi ngoài quân doanh?” Hắc Ứng đáp.

“Quân doanh?” Vân Yên dừng bước, “Ta không về”, hiện tại chính là cơ hội bỏ trốn, nàng sao có thể trở về.

“Người không về vậy muốn đi đâu?” Hắc Ứng nhìn nàng.

“Ta cũng không biết, có điều ta không muốn quay về quân doanh. Thật ra, ta muốn bỏ trốn.” Vân Yên cảm thấy mình thật lạ, cứ nhiên có thể nói cho hắn biết.

“Bỏ trốn? Ta khuyên người nên vứt bỏ ý nghĩ này ra khỏi đầu, người không sợ người bỏ trốn Vân triều sẽ gặp nạn sao, hoặc là người bị bắt trở về?” Hắc Ứng cười giễu cợt, nàng thật sự suy nghĩ đơn giản.

“Không sợ.” Vân Yên nở nụ cười, hắn nhìn ra được nàng đang tính kế.

“Người đã có chủ ý gì sao?” Về mặt Hắc Ứng lập tức căng thẳng lên, dường như có cảm giác nàng đang ngầm mưu tính gì đó.

16. Chương 081 - 082 - 083 - 084

Chương 081 – Tính toán với người

“Đương nhiên là chủ ý đồ cho người, dù sao người cùng Long Hạo Thiên vốn đã có thù, thêm một chuyện cũng không cần để ý. Hôm nay cho dù ta bỏ trốn hắn cũng sẽ tưởng người mang ta đi. Nếu bị hắn bắt lại, ta sẽ đem hết tội danh giao cho người, đương nhiên không bắt được là tốt nhất.” Ánh mắt Vân Yên lóe sáng, nàng không phải thực sự muốn tính toán với hắn, nhưng nàng không muốn trở về, lại nói tính toán hắn thì đã sao? Dù sao hắn cũng một mực tính toán với mình.

“Người thật biết tính toán, có điều ta có thể khẳng định với người, ta đặc biệt lưu ý, cho nên sẽ không giúp người đâu.” Câu đầu tiên, Hắc Ứng đã làm vỡ giấc mộng của nàng.

Vân Yên chằm chằm nhìn hắn, đột nhiên hỏi: “Người sợ sao? Sợ lại một lần nữa cùng nữ nhân của hắn phát sinh quan hệ?”

“Người nói cái gì? Ai nói cho người biết điều này?” Sắc mặt Hắc Ung lập tức biến đổi, giọng nói lạnh lùng dị thường đáng sợ.

“Ta... ta chỉ là thuận miệng nói vậy thôi.” Vân Yên bị dọa sợ hãi, nàng chỉ là vô tâm nói đến, có điều nhìn hấn tức giận như vậy, nữ nhân mà hấn cùng Long Hạo Thiên cấm kỵ nhắc đến kia là người như thế nào? Nàng càng ngày càng hiểu kỳ.

Hắc Ung nhìn thấy nàng sợ hãi, có lẽ cũng thấy được mình phản ứng thái quá, sắc mặt dịu lại một chút nhắc nhở: “Nhớ kỹ, nếu còn muốn sống tốt thì đừng ở trước mặt chúng ta đề cập đến nữ nhân kia.”

“Ta không nghĩ đến, nhưng mà ta sợ dĩ bị hấn đối xử không công bình như vậy còn không phải là do nữ nhân kia sao?” Vân Yên có chút tức giận bất bình lắm lắm, nàng thật oan uổng.

“Ta đã nói rồi, nếu người muốn biết, chỉ cần người khiến cho hấn yêu người, hấn tất sẽ nói cho người hết thấy.” Hắc Ung một lần nữa nhắc lại đề nghị cũ.

Vân Yên nhìn thẳng vào hấn, muốn tìm hiểu vì sao hấn lại một lần nữa nói muốn chính mình làm cho Long Hạo Thiên yêu.

“Người nhìn chằm chằm ta làm gì?” Hắc Ung bị nàng nhìn có chút không được tự nhiên.

“Vì sao ta lại cảm giác Long Hạo Thiên đối với người là hận không thể chém người thành từng mảnh nhỏ, mà người lại không hận hấn như vậy, ngược lại còn vì hấn suy nghĩ.” Vân Yên đem cảm giác của mình nói ra chi tiết, chẳng lẽ hấn thiếu tiền Long Hạo Thiên sao?

“Nữ nhân này, người dường như không nghe rõ lời ta vừa mới nói thì phải, nếu muốn biết tất cả, làm cho hấn yêu người là tốt nhất, những lời này sau này hãy nói, hiện tại để ta đưa người trở về trước.” Hắc Ung không muốn cùng nàng tiếp tục dây dưa đề tài này.

“Ta cũng đã nói, ta không trở về.” Vân Yên lần đầu tiên cố chấp với hấn.

“Đây không phải do người quyết định.” Hắc Ung nói xong, thân thủ liền ôm lấy nàng.

“Hắc Ung, người mau thả ta xuống, ta kêu lên bây giờ, thật khiếm nhã.” Vân Yên giãy dụa thét lớn.

“Ha ha... nữ nhân này, đây là rừng núi hoang vắng, người có hét lạc giọng cũng không ai nghe được, có chăng cũng chỉ là cô hồn dã quỷ.” Hắc Ung cười, không bận tâm nàng đang giãy dụa.

Vân Yên uy hiếp không được đành phải thỏa hiệp: “Trở về, trở về cũng được... có điều ta có thể yêu cầu một việc không?”

“Nói.” Hắc Ung vẫn không dừng lại cước bộ.

“Buổi tối ngày mai hãy đưa ta trở về được không? Ta muốn đi xem trấn nhỏ trong thành.” Vân Yên yêu cầu.

Hắc Ung lúc này mới dừng lại, nhìn nàng nói: “Người hấn là biết đang có mối quan hệ gay gắt với hấn, nếu người về muộn một ngày không sợ hấn sẽ lại tìm lý do tra tấn người sao?”

“Không sợ, ta đem tội danh đổ cho người, hấn vốn không ngừng tìm ta gây phiền toái, thêm một lần này nữa cũng không cần bận tâm.” Vân Yên nói, nàng biết sinh mệnh của mình tùy thời có thể mất đi, nàng còn chưa được nhìn xem thế giới này thật sự như thế nào, nếu chết rồi nàng thật tiếc nuối. Nàng nào có tính toán gì khác đâu.

“Được.” Hắc Ung nhìn vẻ mặt chờ đợi của nàng, đột nhiên không đành lòng cự tuyệt nàng.

“Cám ơn.” Vân Yên cười, chợt nhớ tới hỏi: “Đúng rồi, người tại sao lại ở đây? Đừng nói với ta là người đến biên giới để cướp bóc nha.”

“Tại sao người lại nói nhiều lời vô nghĩa như vậy? Ta đến biên giới làm gì không liên quan đến người.” Hắc Ung nói có chút không kiên nhẫn, nàng thực là đông dài. “Ta chẳng qua chỉ là thuận miệng hỏi một chút, không nói thì thôi.” Hấn tới làm gì nàng mới không thêm quan tâm.

“Vậy còn không ngậm miệng lại, còn nói nữa ta đuổi người về quân doanh luôn.” Hắc Ung cảnh cáo.

Vân Yên có chút tức giận, “Có điều người có biết không, kỳ thật người cùng Long Hạo Thiên đều đáng giận giống nhau, động một tí là uy hiếp người khác”, chỉ duy nhất không giống nhau chính là hẳn không có giống Long Hạo Thiên, biến thái lãnh huyết, tàn nhẫn như vậy.

“Đã biết vậy nên ngoan ngoãn chút đi.” Hắc Ứng nói xong ôm nàng bay đến trần nhỏ biên giới, đi đến một lỗ điểm nhỏ.

“Khách quan, người đã trở lại, có muốn ăn khuya hay không?” Nhìn thấy hẳn vào cửa, tiểu nhị lập tức nhiệt tình tiếp đón.

“Không cần, mau cho ta thêm một gian phòng.” Hắc Ứng nói xong đặt vào tay hẳn một đỉnh bạc.

Tiểu nhị cầm được bạc, miệng cười tươi đến không ngậm lại được, vội vàng hô: “Mời khách quan đi theo tiểu nhân.” “Đi lên.” Hắc Ứng nói với nàng.

“Ừ.” Vân Yên gật đầu đi theo tiểu nhị vào phòng, mới phát hiện nơi này tuy nhỏ nhưng cũng rất sạch sẽ.

“Khách quan còn yêu cầu gì nữa không?” Tiểu nhị hỏi.

“Không có, người đi xuống trước đi, có việc sẽ gọi người.” Hắc Ứng phân phó.

“Được, vậy khách quan nghỉ ngơi sớm.” Tiểu nhị nói xong liền đi ra ngoài.

Vân Yên nhìn chung quanh đánh giá một hồi, ngồi lên giường, “Cũng không tệ lắm.”

“Muốn ta đi tìm cho người một bộ đồ hay không? Trên người một thân nam trang, cùng đầu tóc của người thật không cân xứng, bán nam bán nữ chẳng ra sao cả.” Hắc Ứng hỏi nàng.

“Không cần, ta buộc tóc lại là được, còn nữa, đêm hôm khuya khoắt người đi đâu tìm quần áo, đừng nói là sẽ vào nhà người ta ăn trộm nha.” Vân Yên trêu hẳn.

“Ta anh tuấn tiêu sái như vậy còn cần phải đi trộm đồ sao, nữ nhân tự nhiên sẽ chủ động dâng lên.” Hắc Ứng cũng hài hước đùa lại.

“Da mặt dày, được rồi, ta muốn ngủ, nhớ ngày mai gọi ta sớm chút, ta còn muốn ra ngoài xem.” Vân Yên cố ý nói.

“Được.” Hắc Ứng nhẹ nhàng giúp nàng đóng cửa lại.

Chương 082 – Bỏ trốn thất bại

Tướng quân Long triều đã nhận được thông báo nói Vương đi cứu Nương nương, nhưng nương nương lại bị người khác cứu đi, Vương cũng đã thoát thân, hẳn vẫn có chút lo lắng đi đến lều của Vương, phát hiện Vương đã trở lại.

“Có việc sao?” Long Hạo Thiên thấy hẳn xông vào liền hỏi.

“Vương, thuộc hạ nhận được tin nương nương được người khác cứu đi, nên đặc biệt đến bẩm báo với Vương.” Tướng quân chấp tay nói, hẳn biết Vương đã không muốn nói cho bọn họ biết hẳn tự mình đi cứu.

“Bổn Vương đã biết, lui xuống đi.” Long Hạo Thiên phân phó.

“Dạ, mặt tướng cáo lui.” Tướng quân không dám lăm miệng, nhìn Vương bình tĩnh như vậy, nên tin tưởng Vương đã biết ai cứu nương nương.

Long Hạo Thiên lúc này mới nheo mắt lại, khóe môi cười lạnh, sao khéo như vậy, Hắc Ứng đã đuổi tới để cứu nàng.

Vân Yên đợi hơn nửa ngày, xác định bên ngoài không hề có động tĩnh gì mới thổi tắt đèn, rón ra rón rén lặng lẽ ra mở cửa, trộm nhìn xung quanh bên ngoài không có ai, lúc này mới tận lực nhẹ nhàng bước không ra tiếng động đi ra ngoài.

Đi xuống thang lầu liền thấy tiểu nhị ngồi dưới đó ngủ gật, nhẹ tay nhẹ chân hướng cửa đi đến mở cửa ra, may mắn không kinh động đến tiểu nhị. Nàng vỗ vỗ ngực đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa. Khóe môi khẽ cười, đại công cáo thành.

Mới vừa xoay người, nụ cười chợt cứng lại, nói lắp bắp: “Người... người... sao lại ở chỗ này.”

“Những lời này không phải ta nên hỏi người sao?” Hắc Ứng đứng nơi đó hai tay ôm bảo kiếm trước ngực, muốn từ nơi này trốn đi sao? Tâm tư của nàng có thể lừa được ai.

“Ta...” Vân Yên chợt dạ, thân đổ mồ hôi lạnh nghĩ mà không ra, liền nói dối: “Ta muốn ngắm trăng, thì ra người cũng có thói quen ngắm trăng.”

“À, đẹp không?” Hắc Ứng thần nhiên đối lại một câu, nhìn nàng, còn tươi cười.

“Đẹp đẹp...” Vân Yên cuống quýt gật đầu, “Không tin người xem...” vừa ngẩng đầu muốn nói, lời liền nghẹn lại trong miệng, bởi vì nàng nhìn lên trời đừng nói là ánh trăng, thậm chí ngay cả một vì sao cũng không có.

“Ta...” Ánh mắt có chút bối rối ngượng ngùng.

“Không có rồi, người xem đủ rồi chứ? Thấy rồi thì mau quay vào đi, đêm đã khuya, bên ngoài lạnh lắm.” Nhìn nàng xấu hổ, Hắc Ứng nhin cười, không muốn vạch trần nàng.

“Thấy rồi.” Vân Yên rầu rĩ quay trở vào, thật sự là mất mặt quá đi.

Tiến nàng tới cửa, Hắc Ứng còn cố ý châm chọc: “Hôm nay ánh trăng thật sự rất đẹp.”

Vân Yên hung hăng trừng mắt liếc hắt. Rầm một tiếng đóng sập cửa lại, thì ra hắn đã sớm đề phòng nàng. Nằm sắp xuống giường, nếu đã trốn không thoát vậy đi ngủ.

Ở bên ngoài một hồi, nghe được tiếng hít thở đều đều trong phòng, Hắc Ứng mới đẩy cửa đi vào. Đi về phía nàng, ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn trong lúc mơ màng ngủ còn cực độ bất an cùng khẩn trương, thân thể gầy gò co lại làm cho người ta nảy sinh một loại thương cảm. Nhẹ thở dài, chính mình có phải đã làm sai rồi hay không?

Nhưng sai cũng đã sai rồi, không có cách nào quay lại, hắn chỉ hi vọng nàng có thể suy nghĩ giống mình, tìm cách thay đổi Long Hạo Thiên.

Sáng sớm, nghe tiếng gọi của hắn, Vân Yên vẫn còn cảm thấy có chút xấu hổ.

“Ăn điểm tâm đi, người không phải muốn đi dạo chơi sao?” Hắc Ứng dường như không để ý, giống như tối hôm qua chưa hề phát sinh chuyện gì.

“Được.” Thấy hắn không đề cập đến, nàng cũng không ngốc mà chủ động nhắc tới nó.

Trần nhỏ biên giới này mặc dù không phồn hoa cùng náo nhiệt như kinh thành, nhưng cũng mang một phong vị khác.

Vân Yên tựa như một tiểu hài tử chưa được gặp qua bên ngoài, nhìn mỗi đồ vật đều cảm thấy thật sự đáng yêu, cầm lấy từng thứ một để xem.

Hắc Ứng đi sau nàng, nhìn nàng hưng phấn như thế trong lòng nghi hoặc, chẳng lẽ nàng ở Vân triều còn chưa có ra khỏi cửa cung sao?

“Công tử, mua một cái cho người trong lòng đi, nàng nhất định sẽ thích.” Lão gia gia (ông già) nhìn thấy nơ đồng tâm trong tay nàng liền nói.

Gì? Công tử? Vân Yên sửng sốt một chút, nhìn lại mình một thân nam trang, lúc này mới buông tay nói: “Xin lỗi, ta chưa có người trong lòng.” Nói xong liền chạy lên phía trước.

Ngừng lại trước một quán bán đồ trang sức nữ nhân, nàng nhìn thấy một đôi khuyên tai giọt lệ xanh biếc cực kỳ xinh đẹp, quan sát đã lâu, vẫn là nhìn không được cầm lấy đặt trong tay mình.

“Tiểu thư, nếu thích thì mua đi, tiểu thư đeo nó chắc chắn rất đẹp.” Nữ tử bán hàng nói.

Vân Yên lại ngẩn người nhìn nàng. Nàng sao có thể biết mình là nữ nhi.

Nữ tử đọc được ý tứ trong mắt nàng, cười cười chỉ tay vào lỗ tai của nàng.

Vân Yên cũng cười, nguyên lai là lỗ tai bán đứng mình, xem ra vẫn là nữ nhân quan sát tốt hơn.

“Tiểu thư mua đi, ta sẽ hạ giá.” Nữ tử còn nói thêm.

“Được.” Vân Yên gật đầu sờ đai lưng, mới biết mình không mang theo tiền, vẻ mặt áy náy: “Ta không có mang theo tiền.”

Đang nói đến thì Hắc Ưng liền đưa qua mấy lượng bạc, miệng nói: “Nhớ rõ sau này trả lại ta.”

“Cám ơn, nhất định sẽ trả.” Vân Yên đem hoa tai cất vào trong người, tiếp tục đi tới.

Cước bộ của nàng đột nhiên dừng lại, bởi vì nàng nhìn thấy một nơi rất kì quái, cửa thực xa hoa nhưng thực không tôn quý, còn có mấy nữ nhân tô son điểm phấn giống tượng đứng ngoài cửa, ánh mắt khách nhân là nam tử đi qua đều đặt lên người các nàng. Rất nhanh liền có nam nhân đi đến, sau đó xuất hiện một mama một thân phú quý đi ra, không lâu sau, một đám nam nữ cùng nhau đùa giỡn đi vào.

“Đây là tửu lâu sao? Thật náo nhiệt, chúng ta cũng đi vào được không?” Nàng quay đầu lại nhìn Hắc Ưng, tò mò hỏi.

“Tửu lâu?” Giọng nói của Hắc Ưng khẽ vút lên, nhìn nàng sau đó lắc đầu: “Không phải, chúng ta không cần đi vào, người sẽ không thích.”

Chương 083 – Thanh lâu khác biệt

“Không đi vào, sao người biết được ta không thích. Nếu không, người nói cho ta biết xem đây rốt cuộc là nơi nào?” Vân Yên không hiểu hỏi hần, ở đây nam nữ đều được đi vào, hẳn không phải là một nơi cấm kỵ chứ?

“Thanh lâu.” Hắc Ưng thấy nàng kiên quyết như vậy, đành phải nói.

“Thanh lâu?” Vân Yên sửng sốt, sau đó bật cười, “Người không muốn cho ta đi vào, cũng không cần dùng cách này gạt ta, thanh lâu sao lại có nữ nhân đi vào, không phải là rất buồn cười sao? Đừng lừa ta, người không đi, ta tự mình vào xem.”

Không để Hắc Ưng kịp ngăn lại, nàng đã từng bước đi vào. Hắc Ưng lắc đầu, quên đi, chờ đến khi nàng gặp rắc rối mới vào cứu nàng.

Nàng đi vào, nhìn góc xung quanh bên trong, có điểm gì đó không đúng, không khí sao lại mờ ám như vậy, trong đại sảnh có rất nhiều nam nữ đang uống trà. Không đợi nàng kịp hiểu, đã có một người đi lại hỏi: “Khách quan, đi một người sao?”

“Một người.” Vân Yên gật đầu, hình như Hắc Ưng không có theo vào.

“Là đeo tay trái hay tay phải?” Người vừa đến đột nhiên đưa ra một sợi chỉ đỏ.

Vân Yên sửng sốt liền cảm thấy ánh mắt mọi người đều nhìn về phía nàng. Nàng cũng thấy trên tay bọn họ đều buộc chỉ đỏ, nghĩ thầm rằng chắc là quy củ của họ, suy nghĩ một chút liền giơ tay trái ra: “Tay trái đi.”

“Được.” Người vừa đến thật nhanh nhẹn giúp nàng buộc rất mau.

Vân Yên vừa định hỏi đây là cái gì chợt thấy rất nhiều nam nhân nữ nhân cùng chạy đến vây quanh nàng, nói.

“Công tử đáng vẻ thật giống Phan An, bản phu nhân rất thích, thế nào? 100 lượng đi.”

“Công tử da dẻ nõn nà, đi theo lão phu, lão phu nhất định đối xử người tử tế, 101 lượng.”

“Công tử, vẫn là nên theo ta đi, tuổi tác và diện mạo chúng ta tương đương, ta sẽ khiến người cực khoái, 102 lượng.”

“Công tử, theo ta đi...”

Vân Yên bị nhóm người này nói đến muốn ngất đi, bọn họ là đang làm cái gì? Ra giá sao? Coi mình là cái gì? Hô lớn một tiếng: “Ngừng.”

Mọi người nhất thời đều im bật nhìn nàng, không biết ai đó lại lên tiếng: “Công tử tự mình chọn đi.”

“Chờ một chút, các người có thể nói cho ta biết đây là nơi tuyển cái gì hay không?” Vân Yên thật sự hồ đồ, chẳng lẽ đúng là thanh lâu, mà thanh lâu cũng không phân biệt nam nữ sao? Thật sự là kinh hãi đi.

Mọi người nghe thấy nàng hỏi vậy, đầu tiên đều ngăn người, một lúc sau che miệng cười, “Công tử, đừng giả bộ nữa. Đến nơi này còn có thể không biết làm cái gì ư? Cùng lắm chúng ta cho người tự chọn, người chọn đi.”

Lúc này Vân Yên có chút nóng nảy, nàng không dám chọn, ai biết sau đó sẽ phát sinh chuyện gì, nhìn ra ngoài cửa, hi vọng Hắc Ứng xuất hiện, nhưng hẳn thật sự không có tiến vào.

“Công tử chọn đi, đừng lãng phí thời gian của mọi người nữa.” Đám người bắt đầu ồn ào.

Vân Yên nóng ruột, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, xem ra mình không thể không chọn, liền chỉ vào một nữ nhân. Mặc kệ sẽ phát sinh chuyện tình gì, dù sao nàng cũng là một nữ nhân, dù sao cũng an toàn hơn.

“Công tử, người chọn ta.” Nữ nhân bị nàng chọn mừng rỡ như điên, lập tức kéo tay nàng đi: “Công tử, chúng ta vào phòng đi, ta cũng gấp rồi.”

Vân Yên cứ thế bị nàng mạnh tay lôi kéo vào phòng, trong lòng thầm than, ‘ai có thể nói cho ta biết rốt cuộc đây là nơi quái quỷ nào?’

Bị nữ nhân kia nửa tha nửa kéo vào phòng, nàng còn chưa kịp thở, nữ nhân đó liền dán vào người nàng, lấy tay vuốt ve mặt nàng: “Công tử cũng thật đẹp trai, đúng là có thể so với Phan An.”

“Người buông ra.” Cả người Vân Yên nổi da gà, nhanh chóng lùi lại tránh nàng: “Đừng động thủ, có gì từ từ nói.”

“Từ từ nói cái gì? Nơi này tiền thuê nhà rất đắt, lại đúng hạn lấy tiền, chúng ta vẫn là nhanh lên.” Nữ nhân nói, tay ôm lấy nàng đẩy về phía giường.

Trong đầu Vân Yên thầm nghĩ, nàng nói đúng hạn lấy tiền, từ từ làm cái gì trên giường sao? Không thể nào.

Đang do dự, vạt áo nàng đã muốn bị người vạch ra khám phá.

Vân Yên tức giận, hất tay nàng ra, “Người muốn làm gì?” lúc này mới phát hiện nữ nhân kia đang nhìn cái yếm đỏ thắm của mình, sắc mặt tái đi.

“Người hỏi ta làm gì? Ta cũng muốn hỏi người muốn làm gì? Nghĩ rằng có thể lừa tiền của lão nương ta sao?” Nữ nhân tức giận quát.

Vân Yên sửa sang lại quần áo tử tế, lúc này mới nói: “Ta không biết người đang nói cái gì, càng không biết nơi này đang làm gì? Chỉ là nhìn thấy nơi đây thật nóng nực mới đi vào, người nói cho ta biết rốt cuộc các người ở nơi này làm gì?”

“Không biết mà người cũng dám tới sao? Còn nói muốn lão nương giải thích cho người ư? Xem người lớn lên phần nào nữ nhân cần có cũng không tệ lắm, may mắn lão nương nam nữ đều hiểu biết.” trên mặt nữ nhân tức giận đã vơi đi một chút, ánh mắt dán trên người nàng đảo quanh.

Vân Yên nhìn nàng như sói như hổ lao tới, liền lui về phía sau, xoay người muốn chạy, hét lên: “Cứu mạng.”

“Người quay lại ngay, ở nơi này, người có hét lạc giọng cũng sẽ không có người để ý tới người đâu.” Nữ nhân lập tức ôm lấy nàng từ phía sau, kéo về phía giường. Vân Yên bị nàng ném lên giường, liền thấy nàng đang tự cởi đi quần áo của mình, còn đem cái yếm cởi ra ném lên mặt nàng, lắc lư thân thể của mình đi tới, “Thế nào, đáng người lão nương chăm sóc cũng không tệ lắm đúng không, còn ngưng ngừng cái gì, cởi ra.”

Vân Yên gắt gao túm chặt quần áo của mình, lùi sâu vào trong giường: “Người không được qua đây, ta không phải kiểu người người muốn...”

Nữ nhân mỉm cười quyến rũ, không thèm nhìn nàng mà lao tới.

“Hắc Ứng, cứu mạng nha.” Vân Yên dùng sức giãy dụa, liều mạng hô. Nàng tin Hắc Ứng nhất định đang ở bên ngoài.

Chương 084 – Thanh lâu khác biệt 2

“Vẫn còn thừa lực nhỉ, ta đã nói rồi, ở trong này sẽ không có ai để ý tới tiếng gào của người đâu.” Nữ nhân mờ ám vuốt ve khuôn mặt nàng.

Nhìn ánh mắt ngập tràn dục tình trắng trợn của nàng ta, Vân Yên ghê tởm rùng mình, thiếu chút nữa nôn ra. Bị một nam nhân vuốt ve đã cảm thấy thật ngượng ngùng, nhưng bị một nữ nhân vuốt ve thực sự ghê tởm không chịu được.

“Tránh ra...” Nàng dùng hết sức muốn đẩy nữ nhân kia ra. Ai biết được nữ nhân kia lại lấy tay tóm vạt áo của nàng, đem quần áo nàng mở ra, da thịt lộ ra bên ngoài.

“A...” một tiếng kêu sợ hãi cộng thêm một tiếng hét nữa vang lên.

Vân Yên sửng sốt, liền thấy nữ nhân kia ngã lăn ra đất, ôm cổ tay thống khổ kêu, Hắc Ứng đứng ở đó nhìn các nàng đầy hứng thú.

Mặt nàng nhanh chóng đỏ lên, đem quần áo sửa soạn lại chỉnh tề, rồi oán hận nói hằn: “Tại sao bây giờ người mới xuất hiện?”

“Tại sao ta phải xuất hiện sớm, người vội vã đi vào như vậy, ta sớm xuất hiện chẳng phải quấy rầy chuyện tốt của người sao?” Hắc Ứng hỏi lại nàng, trong ánh mắt mang theo ý châm chọc.

“Người...” Vân Yên bị hằn nói chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi, nàng biết hằn là cố ý làm như vậy.

“Đi thôi, người còn muốn ở đây sao?” Hắc Ứng liếc nàng một cái liền ôm lấy người nàng bay ra ngoài cửa sổ.

Tới đường lớn rồi Vân Yên vẫn còn sợ hãi, nàng đến bây giờ vẫn chưa hiểu được rốt cuộc đây là nơi quái quỷ gì?

“Từ bây giờ hãy nhớ lấy, đến một nơi xa lạ đừng tùy tiện đi vào.” Hắc Ứng dặn dò một lần, nhớ lại bộ dạng của nàng vừa rồi liền tự nhiên bật cười.

“Vậy người nói cho ta biết đến nơi đó để làm gì?” Vân Yên nhìn hằn nàng đại khái có thể hiểu được.

“Ta đã nói với người rồi, nơi này là thanh lâu, chỉ là không giống với những thanh lâu bình thường.” Hắc Ứng lườm nàng, đã nói rồi nhưng nàng vì sao không chịu tin.

“Ta cũng biết không giống, nhưng mà không giống ở chỗ nào?” Đây mới là điều nàng khó hiểu.

“Điểm không giống chính là, thanh lâu này cả nam lẫn nữ đều có thể đi vào, người đi vào cũng có thể tự mình trở thành kỹ nữ hoặc kỹ nam, dù sao, đi vào nơi đó, người tùy tiện muốn tìm nam nhân thì tìm nam nhân, muốn tìm nữ nhân thì tìm nữ nhân, cũng có thể nam nữ tự tìm đến nhau, chỉ cần người có bạc.” Hắc Ứng nói.

Vân Yên kinh hãi, mắt mở lớn nhìn hằn, hoàn toàn bị lời nói của hằn dọa cho khiếp sợ, sao lại có thể có loại thanh lâu mà nam nữ nếu thích đều có thể đi vào, còn thoải mái tìm người? Khó trách vừa rồi cả nam nhân và nữ nhân chọn nàng, bọn họ coi nàng là kỹ nữ sao? Cũng có thể nói là kỹ nam. Có điều, bọn họ không biết mình vào đó không phải để tìm người.

Hắc Ứng nhìn ánh mắt của nàng có chút nghi hoặc, cầm tay trái của nàng lên: “Nhìn thấy chỉ đỏ này không?”

“Thấy rồi, rốt cuộc là mọi người buộc chỉ đỏ này để làm gì? Lại còn phân biệt tay trái tay phải.” Vân Yên tháo chỉ đỏ cầm trong tay. “Đây chính là thay cho lời nói để phân biệt khách nhân, người đeo bên phải có nghĩa đến tuyển người, người đeo bên trái chính là chờ người khác tuyển.” Hắc Ứng trả lời.

“Cái gì?” Vân Yên lập tức chán ghét ném chỉ đỏ trong tay xuống đất. Sao lại có một nơi có những tập tục như vậy.

“Có điều, xem ra người rất được hoan nghênh.” Ánh mắt Hắc Ứng mang theo ý cười.

Vân Yên buồn bực trừng mắt với hằn, “Sao lại có nơi ghê tởm như vậy? Chẳng lẽ quan địa phương không quản sao?”p>

“Quản cái gì, nơi này là biên giới. Trời cao, hoàng đế ở xa, muốn quản cũng quản không tới, còn nữa, nam nhân quanh năm trấn thủ tại đây, rất cần giải quyết nhu cầu chính mình, có điều kỹ nữ lại không chịu ở vùng biên giới hẻo lánh này, tất phải xuất hiện kỹ nam thôi.” Hắc Ưng nói, nàng nhìn thấy thì cho đó là điều quá sức kinh hãi, nhưng đối với hắn mà nói, quá bình thường.

Ờ... Vân Yên vừa mới nghĩ đến một màn bên trong kia, nhin không được mà nôn ra.

“Còn nhiều thứ ghê tởm người vẫn chưa thấy đâu.” Hắc Ưng cố ý trêu nàng.

“Muốn xem người tự mình xem đi.” Nói xong Vân Yên từng bước đi khỏi.

“Ha ha...” Hắc Ưng ở phía sau không ngừng cười lớn.

Một ngày rất nhanh đã trôi qua, nhìn thấy sắc trời ngày càng tối, trên mặt Vân Yên càng ít cười, nàng biết hắn muốn đưa nàng trở về.

Nhìn thấy nàng yên lặng sửa soạn lại đồ hôm nay mua được, hắn cũng tinh ý nhận ra cả người nàng tản mát thần sắc u buồn, Hắc Ưng thở dài, có điều, nàng vẫn phải trở về.

“Được rồi, ta chuẩn bị xong rồi, chúng ta đi thôi.” Vân Yên đứng dậy thoải mái nói, khoe môi còn khê cười.

“Ừ.” Hắc Ưng gạt đầu xoay người bước lên phía trước.

Vân Yên cứ như vậy đi theo hắn, suốt trên đường đi, hai người không nói một câu, nhìn phía trước mơ hồ có ánh lửa, Vân Yên biết đã về tới quân doanh rồi, đã hết một ngày vui vẻ, nàng lại chuẩn bị đi vào địa ngục.

Cách quân doanh không xa, Hắc Ưng dừng bước nhìn nàng chỉ nói hai chữ: “Bảo trọng.” rồi xoay người đi mất.

Vân Yên nhìn bóng dáng hắn dần biến mất trong đêm đen, đứng ở nơi đó do dự không muốn đi vào, nàng giật mình, hiện giờ muốn trốn có được hay không?

Chính là vẫn chưa kịp động, lập tức suy nghĩ đó tan biến, vì nàng bị binh lính đi tuần phát hiện.

“Ai đó? Ở nơi nào?” Binh lính nhìn thấy bóng dáng người đi tới là nàng, sững sốt, lập tức quỳ xuống hành lễ: “Ty chúc tham kiến Nương nương.”

“Đứng lên đi.” Vân Yên đã rõ, mình không thể đi được.

“Tạ ơn Nương nương. Ty chúc đi bả báo Vương, nương nương đã trở lại.” Binh lính nói.

“Không cần, ta tự đến gặp Vương.” Vân Yên phản đối, nàng không biết đến gặp hắn sẽ xảy ra chuyện gì?

17. Chương 085 - 086 - 087 - 088

Chương 085 – Thù hận

“Thần thiếp tham kiến Vương.” Vân Yên hơi nghiêng người hành lễ, trên mặt bình tĩnh không một tia biểu tình, nhưng trong lòng đã có chút lo lắng bất an. Nàng biết hắn sẽ không dễ dàng buông tha ình.

Ánh mắt Long Hạo Thiên vẫn trầm lặng như nước, chỉ gắt gao nhìn chằm chằm nàng, nhưng lại không nói một lời nào.

Thân thể Vân Yên trở nên có chút cứng ngắc khổ sở, biết hắn cố ý gây khó dễ liền cố gắng đứng thẳng người lại. Lại thấy hắn đứng dậy đi về phía nàng, trong lòng khê run lên, theo bản năng lùi về phía sau từng bước. “Hẹn hò đủ rồi sao? Ngàn dặm xa xôi chạy tới, sao hắn có thể nhanh chóng thả người về như vậy?” Long Hạo Thiên mở lời, hàn khí bức người, nắm tay chặt lại, gân xanh nổi lên, giờ phút này hắn thực sự rất phẫn nộ.

Vân Yên nhìn vào mắt hắn, có chút thương hại, hắn thật đúng là bi ai, không lúc nào để cho lòng yên ổn một chút được sao? Nhất định phải đem mình cùng Hắc Ưng có gắn ghép với nhau sao? Không biết phải trả lời thế nào với hắn, vậy đơn giản là không nói gì.

“Im lặng nghĩa là ngầm thừa nhận sao?” Ánh mắt Long Hạo Thiên đã muốn chuyển thành lạnh băng, tản ra hàn ý, nắm tay run run chuyển động.

“Vì sao mỗi lần đụng tới chuyện của hắn ngươi liền kích động như vậy? Vì sao ngươi không thể bình tĩnh nghĩ lại, ta và hắn nếu có quan hệ, hắn sao có thể để ta trở về, sao có thể đem ta tặng cho ngươi, nam nhân hận nhất không phải là yêu nhiều nên hận sâu sao?” Vân Yên nhìn hắn hỏi lại một câu.

“Không cần cùng Bổn Vương nói này nói nọ, Bổn Vương không muốn nghe. Nếu ngươi và hắn không có quan hệ, sao hắn có thể xuất hiện đúng lúc ở nơi này, lại còn kịp tới cứu ngươi.” Long Hạo Thiên lập tức kích động chặn lời nàng.

“Ta cũng không biết.” Vân Yên thành thật trả lời, nàng quả thật là không biết.

“Là không biết hay là không muốn nói?” Long Hạo Thiên tóm lấy cổ tay nàng, dùng sức bóp mạnh.

Trên cổ tay đau đớn làm cho Vân Yên không khỏi nhíu mày, biết hắn cố tình muốn gây sự, đột nhiên hét lớn: “Ngươi rốt cuộc muốn ta nói cái gì? Chẳng lẽ thế nào cũng phải bắt ta thừa nhận ta với Hắc Ưng có quan hệ ngươi mới vừa lòng sao? Được, ta đây nói cho ngươi biết, hắn đến đây là muốn nhìn thấy ta, muốn cùng ta hẹn hò, ngươi vừa lòng rồi chứ?”

“Ngươi thừa nhận rồi.” Long Hạo Thiên cắn răng, nhìn nàng chằm chằm, bóp mạnh thêm vào cổ tay nàng.

“Ta thừa nhận hay không, không quan trọng, tội danh này dù sao ngươi đã định sẵn cho ta rồi.” Vân Yên đã biết trở về sẽ bị hắn tra tấn nhục nhã đến cùng.

“Hôm nay Bổn Vương mới phát hiện nữ nhân các ngươi sao có thể giỏi ngụy biện như vậy. Hắn là đến để hẹn hò với ngươi đúng không? Vậy Bổn Vương sẽ cho hắn nhìn thấy ngươi hầu hạ dưới thân Bổn Vương như thế nào.” Long Hạo Thiên nói xong liền giữ chặt cổ tay nàng, hung hăng ném nàng ngã sấp xuống giường. “Ngươi...” Vân Yên nửa nằm ở nơi đó, nhìn thấy hắn cởi đi áo giáp của mình, rồi đè ép nàng xuống dưới.

“Nói. Ngày hôm qua các ngươi đã làm gì?” Long Hạo Thiên vừa phẫn nộ xé rách quần áo nàng, vừa quát. Trong đầu đều là ảo tưởng hình ảnh bọn họ cùng nhau triền miên.

“Ngươi muốn ta trả lời thế nào? Nói không có ngươi sẽ phẫn nộ, nói có ngươi lại càng phẫn nộ, nếu ta đã nói gì cũng sai, vậy ta cần gì phải giải thích.” Vân Yên cũng cười lạnh.

“Vậy để thân thể của ngươi trả lời.” Bất luận nàng đưa ra đáp án thế nào hắn cũng sẽ không vừa lòng.

Vân Yên đau đớn, nước mắt viền quanh mi, nhưng nàng cắn răng chịu đựng. Biết phản kháng cũng vô dụng nên cũng không cần phản kháng, tùy ý để hắn hủy hoại mình.

“Kêu đi, kêu ra tiếng, để cho Hắc Ưng nghe được ngươi ở dưới thân Bổn Vương cũng thật dâm dăng.”

Vân Yên cắn chặt môi, tay dùng sức bám sau lưng hắn, mặc cho nước mắt không ngừng chảy xuống, vẫn là không để lộ ra một chút âm thanh nào. Ánh mắt ngấn lệ nhìn hắn cắn hận.

“Ngươi hận Bổn Vương lắm phải không?” Long Hạo Thiên đột nhiên buông nàng ra, lấy tay nhẹ nhàng giúp nàng lau nước mắt.

Vân Yên vẫn không nói được một lời, có điều khi ngón tay lạnh như băng của hắn chạm đến mình, nàng liền quay đầu tránh né. Ánh mắt Long Hạo Thiên lại trở nên lạnh lùng, không chút nào thương tiếc mà va chạm vào nàng, “Ngươi muốn hận thì hận hắn đi, tất cả đều do hắn tạo nên, chính là hắn có lỗi với Bổn Vương, cho nên ngươi xứng đáng phải nhận.”

Vân Yên nhắm mắt lại, nàng đã không muốn nghe đến chuyện tình của bọn họ nữa rồi.

Long Hạo Thiên nhìn thấy trước mắt một màn đau lòng, liền không thể hô hấp được, ánh mắt càng ngập đầy thù hận, đem hạ thể nàng trở thành đối tượng phát tiết. Vân Yên chịu không nổi va chạm mãnh liệt của hắn, chỉ thấy ý thức càng ngày càng mơ hồ.

Chờ đến khi Long Hạo Thiên rút cuộc đã phát tiết hoàn toàn, thở phì phì đứng dậy mới nhận ra nàng đã hôn mê bất tỉnh.

“Thật vô dụng.” không thềm liếc nàng một cái liền đứng dậy rời đi.

Khi Vân Yên tỉnh dậy, trời đã sáng, nhìn thấy trên giường một đồng hồ ồn, trước ngực mình xanh tím, thân thể đau nhức, nàng yên lặng ngồi dậy mặc quần áo lại.

“Nương nương, mời dùng điểm tâm.” Binh lính ngoài cửa hô.

Nàng như không nghe thấy, tựa vào bên giường.

“Nương nương, mời dùng điểm tâm.” Binh lính lại một lần nữa hô lớn, nàng vẫn không đáp lời.

“Nương nương, nên ăn sáng rồi.” Binh lính nói lần thứ ba.

Vân Yên rút cuộc cũng có phản ứng, hữu khí vô lực nói: “Mang xuống đi, ta không đói.”

Vài giờ sau.

“Nương nương, mời dùng cơm trưa.” Binh lính lại ở bên ngoài hô.

“Không cần, ta không đói bụng.” Vân Yên vẫn ngồi nơi đó, ánh mắt trống rỗng, tựa như một con búp bê không có sự sống.

Bữa trưa cũng không ăn? Binh lính mặc dù có chút nghi ngờ, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, xoay người rời đi.

Cửa đột nhiên bị một binh sĩ đẩy ra, tay bưng một khay đồ ăn tiến vào, Vân Yên tức giận: “Ta đã nói ta không đói, người có nghe thấy không?” “Điểm tâm không ăn, cơm trưa cũng không ăn, không đói bụng sao? Người muốn gây khó dễ cho chính mình sao?” Binh sĩ chậm rãi ngẩng đầu.

“Là người?” Vân Yên nhìn thấy hấn chợt kích động, đứng lên chỉ tay vào mặt hấn, phần nộ quát: “Cút, người cút ngay.”

Chương 086 – Ca ngợi

“Mau ăn cơm.” Hắc Ứng không để ý tới tức giận trên mặt nàng, đưa đồ ăn tới trước mặt nàng.

“Ta nói người cút.” Vân Yên phần nộ đem toàn bộ đồ ăn hất đổ xuống đất, “Ta không cần người tới thương hại ta.” Nước mắt của nàng rơi càng mau, là hấn không muốn mình bỏ trốn, là hấn đem mình đuổi về, bây giờ hấn còn đến đây làm gì?

“Không ai thương hại người cả, ta càng biết người không đáng thương, người đã biết làm như vậy không có ý nghĩa gì, tại sao vẫn cam chịu tra tấn chính mình.” Hắc Ứng biết oán khí trong lòng nàng, giờ phút này đã bộc phát ra hết.

“Là ta ư? Là ta không chịu thay đổi cái gì? Ta không thể khiến người thả ta đi, cũng không thể làm cho Long Hạo Thiên dừng tra tấn nhục nhã ta, chẳng lẽ ta tự trừng phạt cùng tra tấn chính mình cũng đều không có tư cách sao?” Trong mắt Vân Yên đều là lệ, u uất hết lên.

“Người đang hận ta?” Hắc Ứng thở dài, hấn biết, nàng thật sự hận hấn.

“Ta không nên hận người sao?” Vân Yên oán hận trừng mắt lườm hấn, tất cả đều là vì hấn gây nên.

“Vậy người cứ hận ta đi, đừng hành hạ bản thân nữa.” Hắc Ứng liếc nàng, biết nàng đang tức giận, nói cái gì cũng đều không nghe, đành xoay người rời đi.

Vân Yên tràn đầy hận ý dõi theo bóng dáng hấn, đột nhiên nghe thấy một hồi trống vang dài, lại khai chiến sao? Nàng lau đi nước mắt rồi đi ra ngoài.

“Nương nương...” binh lính canh ở bên ngoài nhìn thấy nàng liền hành lễ.

“Vương lại cùng Hán triều khai chiến sao?” Nàng nhìn về phía xa kia, hỏi đến.

“Hồi bẩm nương nương, đúng vậy.” Binh lính trả lời.

“Ta đi xem.” Vân Yên nói xong liền đi về phía chiến trường.

Trên chiến trường, cát vàng cuộn cuộn, tiếng hét đinh tai nhức óc, hai bên binh lính đang dốc toàn lực chém giết.

“U Linh Vương, hai lần để người trốn thoát là do người tốt số, hôm nay mệnh người sẽ không tốt như vậy, đỡ chiêu.” Dao trong tay Lý Mục bổ tới.

Long Hạo Thiên khinh khinh bước lùi lại tránh, kiếm trong tay cũng hướng về phía hắn đâm tới, cười lạnh: “Người không phải đã đánh giá bản thân quá cao đó chứ? Người cho rằng Bồn Vương chỉ biết ngồi không sao?”

“Ăn chay hay không ăn chay sẽ biết ngay thôi, nhưng U Linh Vương trước mắt không thấy đáng sợ như vậy.” Lý Mục châm biếm nói, vừa nói vừa làm, dao không giảm chút tốc độ nào.

“Vậy Bồn Vương sẽ cho người biết gặp được U Linh Vương đích thực là như thế nào.” Ánh mắt Long Hạo Thiên đã trở nên lạnh lùng, thanh kiếm đột nhiên đổi hướng.

Lý Mục cả kinh liền lui ra sau, hô lớn: “Bây trận xiềng xích.”

Rất nhanh giống như lần trước, một đám người cầm thiết liên cùng trường thương nhanh chóng vây quanh hắn thành vòng tròn.

Vân Yên nhìn thấy trận địa này, lần trước hắn không phá vây ra ngoài được, lần này thì sao? Dù thế nào nàng cũng sẽ không ra tay cứu hắn, còn có chút hi vọng ác độc là cho hắn chết trên chiến trường.

Có điều, chỉ chớp mắt thấy trên chiến trường đã không thấy Long Hạo Thiên biến mất khi nào, xông ra khỏi vòng vây chặt chẽ đó, binh lính Hán triều không chết cũng bị thương.

Lý Mục thật sự kinh hãi, hét lớn: “Rút lui.”

“Còn muốn chạy, cũng phải hỏi xem Bồn Vương có đồng ý hay không?” Kiếm của Long Hạo Thiên chỉ thẳng tim hắn.

Tim Vân Yên lập tức nhảy lên, nếu hắn không tránh khỏi sẽ phải chết là không nghi ngờ, nhưng kiếm trên chiến trường thực sự tàn khốc, đâm vào ngực Lý Mục, máu tươi lập tức theo đó dừng mảnh phun ra.

Thân thể Lý Mục thẳng tắp ngã xuống.

“Tướng quân...” Binh lính Hán triều thấy một màn diễn ra, sĩ khí đã tan không ít.

“Long Vương bách chiến bách thắng... Long Vương bách chiến bách thắng...” Binh lính Long triều giơ tay hô lớn.

Vân Yên biết kết thúc đã định, trong lòng không rõ có tư vị gì, nàng có thể tưởng tượng được cha nàng có phải hay không cũng ngã xuống như vậy? nước mắt lập tức ướt đầm, nắm tay gắt gao siết chặt.

Ngồi trong lều, nàng nghe được tiếng hoan hô, tiếng cười nói chúc mừng bên ngoài, thắng lợi này chính là thắng lợi phải dùng bằng bao nhiêu máu, cùng bao mạng người đổi lấy. Những người đang còn sống, đang ở đây chúc mừng, vậy còn những người đã chết, hỏi có mấy ai còn nhớ đến tên bọn họ.

Chịu không nổi thanh âm ồn ào này, nàng muốn rời khỏi lều, tránh xa một chút. Nhưng vừa mở cửa, một binh sĩ đã muốn đi vào, nói: “Nương nương, Vương mời người tới.”

Mời nàng? Vân Yên sửng sốt, gật đầu nói: “Đi thôi.” “Nương nương...” Binh sĩ làm một động tác mời.

Vân Yên đi theo hắn đến khu đất trống, đã thấy Long Hạo Thiên ngồi ở đó cùng binh lính uống rượu ăn thịt.

“Thần thiếp tham kiến Vương.” Vân Yên hơi hành lễ nói.

“Lại đây, người cũng tới cùng chúc mừng Bồn Vương.” Long Hạo Thiên đem nàng ôm trong lòng, nói bên tai nàng.

Phía dưới, tướng quân cùng binh lính đều cúi đầu giấu tiếng cười.

Sắc mặt Vân Yên đã muốn đỏ, mượn cơ hội đẩy hẳn ra: “Thần thiệp chúc mừng Vương.”

“Người muốn chúc mừng Bổng Vương như thế nào?” Long Hạo Thiên còn cố ý muốn làm khó nàng.

“Vương muốn chúc mừng như thế nào?” Vân Yên biết hẳn gọi mình đến nơi này không phải đơn giản như vậy.

“Phải chúc mừng thế nào còn cần Bổng Vương dạy người sao? Rất nhiều binh lính bên dưới kia đều đang mong chờ nha.” Long Hạo Thiên ra lệnh, khéo môi vẫn mang theo ý lạnh.

Vân Yên mặc dù trong lòng oán hận, muốn trước mặt nhiều người làm cho hẳn bề mặt, nhưng ngẫm lại vẫn là quên đi, muốn chọc vào hẳn chính là tìm phiền phức ỉn, nghĩ vậy liền quỳ xuống lớn tiếng nói: “Thần thiệp cung chúc Vương đánh bại Hán triều, càng chúc mừng Vương chiến đấu bất bại, chí khí ngút trời, trị quốc an dân, chí ở bốn phương, nguyện cầu Long triều thống nhất giang sơn, thiên hạ vô địch.” Nàng nói liền một hơi rất nhiều từ ngữ ca ngợi.

“Nguyện cầu Long triều thống nhất giang sơn, thiên hạ vô địch.” Tất cả mọi người cũng quỳ xuống.

“Được, đứng lên đi.” Long Hạo Thiên hiển nhiên trong lòng vui vẻ, hết sức vừa lòng, đứng dậy, hai tay giơ lên làm động tác mời.

“Tạ ơn Vương.” Mọi người lúc này mới lần lượt ngồi lại chỗ cũ.

Chương 087 – Trò chơi

Trên mặt Vân Yên bình tĩnh không lộ một chút biểu tình, lúc này mới hơi cúi người: “Vương, vậy thần thiệp cáo lui trước.”

“Chờ một chút, hôm nay đánh bại Hán triều, theo thói quen, Bổng Vương muốn thưởng cho bọn họ, nhưng nữ nhân trong quân doanh này đã bị người cho đi về hết, hiện tại tùy người biểu diễn một tiết mục nào đó, giúp vui ọi người.” Long Hạo Thiên đột nhiên hạ lệnh.

Vân Yên bình tĩnh nhìn hẳn. Hẳn cư nhiên đánh đồng nàng cùng với những nữ nhân đó, trong lòng hẳn có lẽ mình so với những nữ nhân kia cũng không bằng, nhưng biểu diễn cho những binh lính đã anh dũng đánh giặc, nàng cũng không cảm thấy mất mặt, ngược lại còn có chút vinh hạnh.p>

Những người bên dưới nghe được Vương nói như vậy, mặc dù chờ mong nhưng cũng không dám lên tiếng, bởi vì dù sao nàng cũng là nương nương, không phải là một nữ nhân thấp hèn mà bọn họ có thể tùy ý ồn ào.

“Được.” Vân Yên cười tươi, hẳn nghĩ hẳn nói như vậy sẽ làm khó mình sao, xoay người đối mặt với bọn họ, “Vương muốn ta biểu diễn một tiết mục để cảm tạ các người đã không tiếc xương máu, chiến đấu anh dũng giết giặc. Có điều thật sự xin lỗi, ta không phải người tinh thông cầm kỳ thi họa, cũng không biết ca hát nhảy múa.” Nàng cố ý tạm dừng một chút.

Long Hạo Thiên theo dõi nàng, chính vì hẳn biết cái gì nàng cũng không biết nên mới cố ý làm khó dễ nàng.

Binh lính cũng ngừng thở nhìn nàng kinh ngạc, nương nương là một công chúa, sao lại không biết những điều đó?

“Ta sẽ cùng mọi người chơi một trò chơi.” Vân Yên nói, đi đến trước mặt tướng quân nói: “Xin điều một trăm binh lính cho ta.”

“Dạ nương nương.” Tướng quân lập tức phân phó xuống dưới.

Một trăm binh lính rất nhanh tập trung đứng vây quanh, Vân Yên nhỏ giọng giảng giải cho họ luật chơi.

Ánh mắt Long Hạo Thiên muốn híp cả lại, nàng cần binh lính làm gì.

Những binh lính còn lại cũng thật hiếu kỳ nhìn nàng.

“Tất cả mọi người đã rõ vị trí của mình chưa?” Vân Yên hỏi.

“Đã rõ, nương nương.” Tất cả cùng đáp.

“Được, vậy cứ theo dần dò vừa rồi, lấy hấn làm trung tâm, tìm lấy vị trí của mình.” Vân Yên ra lệnh.

“Dạ, nương nương.” Một trăm binh lính lập tức lập thành một vòng tròn, có điều là từ bên trong vòng tròn lớn, có mười người tay cầm một lá cờ, mặt trên đánh số từ một đến mười để phân biệt.

“Mọi người xem này, xếp hình tròn thực bình thường, nương nương muốn dùng nó để chơi trò chơi gì vậy? Không phải là trò chơi trốn tìm chứ?”

“Những thứ cần thiết đã chuẩn bị xong rồi, trò chơi bắt đầu, chỉ cần các người đi vào, bắt được lá cờ viết chữ thập, đứng lên trên ghế là thắng, ai cũng có thể tham gia.” Vân Yên cười nói, đây chính là trò chơi nàng tự nghĩ ra, còn chưa từng chơi thử, hôm nay liền chơi xem sao.

“Ta chơi...” Một binh sĩ sắc mặt ửng đỏ đứng lên, vừa rồi còn hét lên đầy hơi rượu, trên mặt có chút men say.

“Được, đi thôi.” Vân Yên đứng bên cạnh nói. “Thật dễ dàng.” Binh sĩ nói xong liền đi vào bên trong vòng tròn. Hấn nghĩ chỉ cần đi vào là có thể lấy được.

Vân Yên lặng lẽ quan sát, miệng đếm đến mười lập tức hô: “Tam biến.”

Nghe thấy mệnh lệnh, người cầm lá cờ số ba lập tức mang theo những người ở phía sau, chuyển đổi phương hướng.

Mọi người liền nhìn thấy đường vào đã biến đổi, bên trong có rất nhiều tử lộ, chỉ còn một đường sống.

Hả? sao lại thế này, binh sĩ say rượu nhìn trước mặt mình có người chặn lại, cảm thấy nhức đầu, chẳng lẽ là mình đi nhầm? Quay đầu lại hướng mình vừa đi đến.

Vân Yên cứ cách mười giây lại biến hóa ra một phương hướng khác, cuối cùng, binh sĩ kia mệt đến không chống đỡ được, chỉ có thể xin tha: “Nương nương, thuộc hạ nhận thua.”

“Còn có ai nguyện ý lên thử một lần không?” Vân Yên lại hỏi.

“Ta...” “ta...” “ta...” Trò chơi quá mới lạ, rất nhiều binh sĩ đứng dậy hưởng ứng.

“Được, các người có thể mười người vào một lần.” Vân Yên gật đầu.

Chỉ có ánh mắt Long Hạo Thiên nhìn chằm chằm trận địa biến hóa kia, hiện tại hấn hoàn toàn không thể phát hiện ra được sự huyền bí của nó, tuy hấn nhớ kỹ mỗi một khẩu lệnh biến hóa của nàng, nhưng mà hình như nàng không có quy luật gì cả.

Vân Yên vẫn như trước, mười giây biến hóa hình dạng một lần, tuy rằng mười binh lính đi những hướng khác nhau, nhưng cuối cùng đều gặp tử lộ, phát hiện con đường đúng thì đã chậm, trận hình lại tiếp tục biến hóa.

Mọi người đều nhìn chằm chằm trận hình thay đổi liên tục, trong lòng cẩn thận nghiên cứu, cũng nóng lòng muốn tỷ thí. Một lúc lâu sau.

“Tướng quân, người cũng lên chơi đi.” Nhóm binh lính thi đấu cuối cùng rút cuộc buông tay, đem hy vọng gửi gắm cho tướng quân.

“Được, chúng ta cũng phải đi thử xem.” Tuy rằng không nắm chắc, nhưng binh lính cũng còn không ngại tiến về phía trước, thì bọn họ cũng phải kiên trì đến cùng.

Vân Yên cười cười, nàng sao không nhìn thấy vẻ miễn cưỡng trên mặt bọn họ, chỉ sợ chẳng may thua cuộc, mất mặt trước binh lính của mình.

“Người đi phía này, ta đi phía này, người chạy qua bên kia, người...” Tướng quân chỉ huy phó tướng quân, hấn chỉ cầu một người có thể ra ngoài.

“Năm...” Vân Yên bắt đầu ra lệnh.

Sau nửa canh giờ.

“Chúng ta thắng rồi.” Tướng quân cầm trong tay lá cờ hình chữ thập đứng ở trên ghế quơ quơ.

“Tướng quân... tướng quân...” Binh lính hưng phấn hô to, Tướng quân quả nhiên không giống với bọn họ.

“Tốt lắm, trò chơi dừng ở đây đi, giờ cũng không còn sớm, tắt cả giải tán.” Long Hạo Thiên đột nhiên phân phó.

“Dạ.” Tướng quân cùng binh lính đều tản đi.

Vân Yên cũng hướng về lều của mình đi tới, liền thấy tướng quân ở phía sau đuổi theo, quỳ xuống yết kiến: “Mặt tướng tạ ơn nương nương thủ hạ lưu tình.”

Chương 088 – Lưu tình

“Tướng quân khiêm nhường rồi, tướng quân thường xuyên chinh chiến sa trường, ta chỉ bày một trận pháp nho nhỏ, sao có thể làm khó tướng quân chứ.” Vân Yên thần nhiên cười.

“Mặt tướng quả thực xấu hổ rồi.” Về mặt Tướng quân ngượng ngùng, đối với nàng lại càng thêm bội phục sát đất.

“Tướng quân, ngày hôm nay đã mệt mỏi rồi, đi nghỉ ngơi đi, ta cũng muốn nghỉ ngơi.” Vân Yên nói.

“Dạ, nương nương nghỉ ngơi sớm, mặt tướng cáo lui.” Trong lòng tướng quân thầm cảm thán, nếu nương nương không lưu tình, hôm nay hắn đã mất mặt trước binh lính rồi. Vân Yên xoay người đẩy cửa ra, đã thấy Long Hạo Thiên ngồi bên trong, nàng sững sốt, hắn vào đây khi nào?

“Sao người có thể nghĩ ra trận pháp rồi rầm như vậy?” Hắn nhìn nàng chăm chăm.

“Trận pháp?” Vân Yên lấp bắp kinh hãi, “Không phải vậy, đây là trò chơi mà chúng ta thường xuyên chơi ngày còn ở hoàng cung.”

“Trò chơi?” Long Hạo Thiên cười lạnh đi đến trước mặt nàng, nhìn nàng một lượt mới nói: “Bổn Vương lần đầu tiên mới được thấy một trò chơi thú vị như vậy, trò này là ai dạy người?”

“Vân Hồ - Vân lão tướng.” Vân Yên không nghĩ ngợi liền trả lời, nàng học được những điều này đích thực là do cha dạy.

“Là ông ta?” Ánh mắt Long Hạo Thiên mơ hồ một chút, không có gì nghi ngờ, “Ông ta đúng là một nhân tài hiếm có, hữu dũng hữu mưu, còn đầy bản lĩnh, chỉ tiếc...”

“Chỉ tiếc là ông ấy đã bị người giết có phải không?” Vân Yên tiếp lời hắn, vẻ mặt đầy thù hận.

“Là hán đạo đức giả, Bổn vương đã nhiều lần cho hắn cơ hội, có điều hắn không biết quý trọng.” Long Hạo Thiên tiếc hận đáp.

“Hừ.” Vân Yên hừ lạnh một tiếng, ngữ khí cổ vũ: “Ông ấy là người trung quân ái quốc, thề chết cũng không làm tặc phản quốc, ông ấy là anh hùng của đại Vân triều chúng ta, mọi người đều kính trọng ông ấy, người không được vũ nhục ông.”

“Vậy có phải người hận Bổn Vương đã giết ông ta hay không?” Long Hạo Thiên cười lạnh.

“Oán hận không thể giết được người, thay ông ấy báo thù.” Vân Yên nghiêng răng nghiêng lợi nói, nàng sao có thể không hận chứ.

“Hận? Người không phải cũng gả cho Bổn Vương, ở dưới thân Bổn Vương sao?” Long Hạo Thiên vươn tay vuốt ve mặt nàng. Vân Yên phần nộ ngoảnh mặt sang nơi khác, tựa như vừa nghe một câu chuyện cười, “Gả cho người? Nếu người không đến hỏi ta sẽ gả cho người sao?” Nếu không phải là hán bức bách, nàng cũng sẽ không thay Vân La xuất giá.

“Người có thể cự tuyệt.” Chỉ là một nữ nhân, nếu bọn họ cự tuyệt hắn cũng không để ý.

“Cự tuyệt? Chúng ta có thể cự tuyệt sao? Chúng ta dám cự tuyệt sao? Mặc dù ngàn vạn lần không muốn, ta cũng không thể không theo chồng đến đây, chỉ bởi vì chúng ta sợ người mất hứng, đến lúc đó dân chúng Vân triều chúng ta lại phải chịu tai ương.” Vân Yên châm chọc, nếu nàng có thể chọn đường sống, nàng cần gì phải hứng chịu nhục nhã do hắn mang lại. “Nếu đã là không thể, vậy người nên tốt nhất ngoan ngoãn

một chút, nếu không chọc giận Bổng Vương thì hậu quả người cũng có thể tưởng tượng được.” Long Hạo Thiên uy hiếp, đây hẳn là thái độ cần có của nàng sao?

“Có quan hệ gì sao? Mặc dù ta không nói câu nào người cũng sẽ đem oán khí phát tiết trên người của ta.” Vân Yên biết tất cả đều không phải lý do, lý do chính là bởi vì quan hệ của hắn và Hắc Ung, cùng với nữ nhân kia.

“Ha ha...” Long Hạo Thiên đột nhiên cười phá lên, “Vậy người xem như phải nhẫn nhục chịu đựng sao?”

“Tùy người muốn nói thế nào cũng được, người còn chuyện gì không? Không có việc gì ta muốn ngủ rồi, người ra ngoài đi.” Vân Yên không muốn cùng hắn nói thêm gì nữa, trong mắt nàng, hắn chính là một kẻ điên, nàng quyết định mặc dù về sau không phản kháng hắn, nhưng cũng sẽ không để hắn thấy mình yếu đuối.

“Đây là lời mà phi tử nói với Vương sao?” Long Hạo Thiên nhìn chằm chằm nàng, cảm thấy khó chịu với ánh mắt chán ghét của nàng.

“không phải, nhưng người cho rằng ta là phi tử của người sao? Ta không phải là phạm nhân của người, muốn đánh liền đánh, muốn mắng liền mắng ư?” Vân Yên cũng bật cười, nhưng là nụ cười bất đắc dĩ cùng bị ai.

“Vậy được, người chính là phạm nhân của Bổng Vương. Hôm nay trong lòng Bổng Vương rất muốn cùng người tranh cãi, mau đến cởi áo ra, Bổng Vương muốn ngủ.” Long Hạo Thiên giang hai tay, chờ nàng cởi áo mình ra.

“Người muốn ngủ ở đây?” Tâm Vân Yên cả kinh, hắn không phải lại muốn...

“Có vấn đề gì sao?” Long Hạo Thiên nhìn về mặt không tình nguyện của nàng, hỏi tới.p>

“Không vấn đề gì.” Vân Yên nói xong, bắt đầu cởi bỏ áo khoác của hắn, nơi này hết thấy đều là của hắn, nàng có thể có vấn đề gì?

Long Hạo Thiên có chút ngạc nhiên, nàng hôm nay cứ nhiên thuận theo như vậy?

Rột rột rột... bụng nàng đột nhiên réo lên.

Sắc mặt Vân Yên thoáng ngẩn ra, lập tức chuyển sang đỏ ửng.

“Người chưa ăn cơm sao?” Long Hạo Thiên nghe ra tiếng kêu từ bụng nàng.

“Không muốn ăn.” Vân Yên nói.

“Là không muốn ăn hay cố ý không ăn.” Long Hạo Thiên nhìn nàng, không đợi nàng trả lời liền cất giọng hô: “Người đâu.”

“Vương, có gì cần dặn dò?” Một binh sĩ đi vào.

“Đến phòng bếp dặn dò chuẩn bị một ít thức ăn mang lại đây.” Hắn ra lệnh.

“Dạ.” Binh sĩ quay người rời đi.

Vân Yên nhìn hắn, hắn làm gì vậy? Nàng cũng không tốt bụng cho rằng hắn quan tâm mình.

“Không cần cảm kích Bổng Vương, Bổng vương có thể giết người, nhưng Bổng Vương tuyệt đối không cho phép người chết đói, có điều người có thể ăn no mà chết.”

“Người nghĩ rằng ta sẽ cảm kích người sao, thật là tự mình đa tình.”

Rất nhanh sau đó, ngoài cửa vang lên tiếng của binh sĩ kia: “Vương, đồ ăn đã chuẩn bị xong, mang vào được chưa ạ?”

“Đem vào.” Long Hạo Thiên hạ lệnh.

Binh sĩ đem đồ ăn trên tay để xuống bàn liền lui ra ngoài.

Vân Yên cười cười, ngồi xuống, miệng nhỏ lập tức hoạt động, nàng không muốn giống như trước đây, nếu không thể trốn thoát, vậy nàng phải cố gắng tự chăm sóc mình tốt một chút.

18. Chương 089 - 090 - 091 - 092

Chương 089 – Thích khách

Long Hạo Thiên nhìn nàng một chút, thấy nàng cũng không hề đụng đũa đến món thịt, trách sao nàng lại gầy như vậy, hóa ra là do không ăn thịt. Hừ lạnh nói: “Ăn chút thịt đi, Bồn Vương không thích nữ nhân dưới thân gầy đến một chút thịt cũng không có.”

“À, đó là thói quen từ khi ta vào hoàng cung Long triều, đồ ăn của ta một chút thịt cũng không có, cho nên hiện tại có chút không quen.” Vân Yên lơ đãng nói, nàng không phải muốn mách tội, mà sự thật chính là như vậy.

“Người nói đồ ăn không có thịt?” Long Hạo Thiên nghi hoặc, lập tức hiểu được đại khái là Lâm mama hiểu lầm ý của mình, hần tuy rằng hận nàng, nhưng sẽ không hà khắc với nàng trong vấn đề ăn uống.

“Chẳng lẽ không phải Vương cố ý ra lệnh như vậy sao?” Vân Yên hỏi lại hần một câu, nếu không có chỉ thị của hần, một phi tử như nàng, mặc kệ không được hần sủng ái, nhưng cũng không thể bị đối xử giống vậy chứ.

“Bồn Vương cố ý ra lệnh như vậy, có điều hiện tại Bồn Vương thay đổi chủ ý.” Long Hạo Thiên liếc nàng.

“Cám ơn.” Vân Yên châm chọc, thật ra nàng cũng không thật sự cần, bởi vì thân thể không tốt, cho nên từ nhỏ nàng cũng rất ít ăn những thứ có dầu mỡ.

“Nghĩ một đằng nói một nẻo, tốt nhất là ở trước mặt Bồn Vương ít nói đi.” Long Hạo Thiên sao không thể nhìn ra châm chọc trong lời nói của nàng.

“Thần thiếp sai rồi.” Vân Yên đáp, hần nghĩ mình muốn cùng hần nói chuyện sao?

Dùng xong cơm hần vẫn không có ý định trở về, nàng chờ đến nửa ngày, vẫn là bất đắc dĩ nằm lên giường, cách hai người là một khoảng khiến hai thân thể không hoàn toàn tiếp xúc với nhau, nàng rất muốn xoay người sang chỗ khác, nhưng nàng biết như vậy là bất kính, là không thể, bằng không hần sẽ lại có lý do nhục nhã nàng. Vậy chỉ còn cách đơn giản là nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Long Hạo Thiên cũng nhìn được nàng tựa như đang đè phòng mình giống cướp vậy. Trong lòng đột nhiên không thoải mái, nói thế nào nàng cũng là phi tử của mình. Nghiêng người lấy tay đặt lên lưng nàng, nửa như ôm nửa như không, đem nàng giam cầm trong ngực, cũng giả bộ ngủ.

Thân thể Vân Yên lập tức cứng ngắc, muốn gạt tay của hần đang đặt bên hông mình ra, nhưng là gắng sức thế nào cũng không có biện pháp rời đi, cuối cùng đành buông xuôi, bởi vì nàng biết hần cố ý, bằng không sao cánh tay có thể nặng như vậy. Chỉ có thể hung hăng lườm hần một cái.

Long Hạo Thiên lúc này có thể cảm nhận được thân thể của nàng đúng là gầy yếu, chỉ sợ hần dùng sức một chút có thể bóp nát nàng. Ánh nắng tươi sáng vùng ngoại ô, trên mặt nàng đầy vẻ vui mừng, trong tay hái rất nhiều hoa tươi, đang cùng Tiểu Thanh ở nơi đó đùa giỡn, chợt nghe thấy tiếng vó ngựa, từ xa đã thấy cha mang theo binh lính chiến thắng trở về. Áo giáp phản chiếu dưới ánh mặt trời lóe lên hào quang càng khiến người ta ngưỡng mộ.

“Cha...” Nàng cầm hoa tươi trong tay vội vã chạy lại.

“Yên nhi, cẩn thận một chút.” Vân Hồ vẫn từ tốn giang hai tay chờ nàng lao đến.

Nhưng khi nàng chạy đến gần, thân thể của cha đột nhiên chậm rãi bay lên, dưới ánh mặt trời ngày càng trở thành trong suốt.

“Cha, người làm gì vậy? Mau trở lại đi, người xem Yên nhi giúp người hái rất nhiều hoa tươi rồi đây.” Nàng lo lắng hét lên, suy nghĩ phải níu giữ ông lại.

Lại phát hiện tay mình giờ ra cũng không giữ được thứ gì.

“Yên nhi, nhớ chăm sóc tốt cho bản thân mình.” Thân thể Vân Hồ ngày càng trong suốt.

“Cha, đừng...” Nàng khóc lớn, lại không biết phải nói thế nào mới đúng, chỉ muốn vươn tay ôm chặt lấy ông, “Cha, đừng đi...”

Long Hạo Thiên đang say giấc chợt cảm giác được trước ngực một trận đau đớn, tỉnh lại đã muốn phát hỏa, nhưng lại thấy nàng lệ rơi đầy mặt, thân thể không ngừng run rẩy, tay bấu chặt lấy da thịt hằn, miệng còn hô: “Cha, đừng đi...”

Cha? Hẳn lặng người, nàng đang nằm mơ sao? Nhưng tại sao không phải là ‘phụ hoàng’?

Vân Yên nhìn thấy cha ở trước mặt mình, thân thể càng bay cao hơn, cũng càng trở nên trong suốt, hét lớn: “Cha, đừng...” nàng chợt cảm thấy thân thể mình từ từ ngã xuống.

“A...” Nàng trong lúc ngủ mơ, thét lên chói tai.

“Tỉnh lại... tỉnh...” Tay Long Hạo Thiên lay lay nàng, tiếng hét của nàng suýt chút nữa phá hư lỗ tai hần.

“Sao vậy?” Vân Yên lập tức bừng tỉnh lại, nhận ra trên mặt mình đều là cảm giác ẩm ướt.

“Những lời này phải là Bồn Vương hỏi người, chẳng lẽ người đang ngủ cũng muốn ám sát Bồn Vương?” Long Hạo Thiên nhìn mình bị nàng câu đến chảy máu.

“Hả?” Vân Yên ngẩn ra một chút liền nhìn thấy tay mình còn đặt ở ngực hần, nơi đó hiện giờ đang rỉ máu nhọt nhọt, chợt nhớ lại vừa rồi nàng nằm mộng... đó là cha ở trên trời linh thiêng trở lại nhìn nàng sao?

“Người không phải nên giải thích một chút ư? Người cha ở trong mộng của người là ai?” Long Hạo Thiên nhìn thấy nàng thương tâm muốn chết như vậy, thật là đáng nghi.

Nghi đến cha, Vân Yên lập tức thù hận trợn mắt, hần là người giết cha mình, ngữ khí cũng kịch liệt hơn: “Tại sao ta phải giải thích?”

Nhìn thấy nàng đột nhiên biến đổi, giống như vừa bị chọc giận, Long Hạo Thiên có chút giật mình, ánh mắt nàng không thể khống chế được hận ý, trên mặt đều là thống khổ, trong lòng hần có chút tức giận, nhưng quên đi, hôm nay hần không muốn so đo với nàng.

“Người đi xuống, ta không muốn người ở gần ta.” Vân Yên dùng sức đẩy hần, hần chính là hung thủ giết cha nàng, sao nàng có thể gần gũi với hần như vậy.

Long Hạo Thiên không ngờ nàng đột nhiên đẩy mình, không chú ý đã bị nàng hất xuống giường, may mắn rằng hần phản ứng linh hoạt, không thì đã té ngã trên mặt đất rồi, ánh mắt tích tụ tức giận, lấy tay bóp cổ nàng: “Người phát điên cái gì?”

“Ta hận người... Hận không thể giết chết người...” Vân Yên gào lớn, nghĩ tới lúc cha bị giết chết, nước mắt nhịn không được mà lăn dài.

“Người nếu có bản lĩnh thì cứ việc tới giết Bồn Vương.” Ánh mắt Long Hạo Thiên lạnh như băng, chỉ bằng sức của nàng, chờ kiếp sau cũng không thể giết hần.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận ồn ào, chợt nghe có người hét lên: “Bất thích khách... Bất thích khách...”

Chương 090 – Thích khách 2

Thích khách? Long Hạo Thiên buông nàng, bước đi ra ngoài.

Vân Yên lúc này mới ghé xuống giường khóc rống, trong đầu tất cả đều là hình bóng của cha, cuộn tròn trong chăn không để ý tới bên ngoài đang loạn thành một đoàn.

“Không cho phép lên tiếng, nếu không ta giết người.” Một cây đao đặt trên cổ nàng, nàng lập tức ngưng tiếng khóc lại.

“Người là ai?” Vân Yên chậm rãi đứng dậy, muốn quay đầu lại nhìn.

“Không được nhúc nhích.” Kể mới tới ra lệnh, không nghĩ tới đây là giọng nói của nữ nhân, có điều nữ nhân cũng tốt, nữ nhân dễ đối phó hơn.

“Người là thích khách?” Vân Yên lơ mờ hiểu được.

Hắn còn chưa có trả lời, chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng hô: “Thích khách chạy về bên này.” Sau đó là tiếng chân người chạy đến, rồi tướng quân ở bên ngoài hô: “Nương nương, người ở bên trong sao?”

Vân Yên liền cảm giác được thanh đao trên cổ càng kề sát hơn, vội hét: “Ta ở đây, ta không sao, Vương vừa mới rời khỏi, các người mau đi bảo hộ an toàn cho Vương.”

“Nhưng mà, nương nương, vừa rồi có binh lính bẩm báo thích khách chạy về bên này, mặt tướng muốn vào kiểm tra một chút, sợ thích khách sẽ thương tổn đến nương nương.” Tướng quân ở bên ngoài vẫn kiên trì nói, hắn thật lòng quan tâm nàng.

“Vậy được rồi, người chờ một chút, ta mặc quần áo.” Vân Yên đáp.

“Người muốn chết sao, dám cho bọn chúng vào.” Nam nhân thấp giọng nói, đao trong tay đã cứa vào da thịt trên cổ nàng. Vân Yên cảm thấy một trận ớn lạnh, lúc này mới nói: “Nếu ta cố ý không cho bọn họ vào, không phải sẽ càng bị hoài nghi sao? Tướng quân bên ngoài ra sao, người thông minh chắc là hiểu được. Người yên tâm, ta sẽ không bán đứng người, ta sẽ giúp người. Hiện tại người trốn ở sau giường đi.” Hắn muốn ám sát Long Hạo Thiên, nàng sẽ giúp hắn.

Nam nhân ở phía sau tựa như đang do dự có nên tin tưởng lời nàng nói hay không.

“Nhanh lên, không có nhiều thời gian đâu, người trốn sau giường đi, ta sẽ ở trên giường, nếu ta đổi ý người vẫn có thể một đao giết chết ta mà, hoặc là kèm bên người ta, bây giờ người chỉ còn một lựa chọn đó là tin tưởng ta, nếu không người cũng trốn không thoát.” Vân Yên thúc giục.

Nam nhân phía sau lại do dự, hiện tại cũng chỉ còn cách tin tưởng nàng quyết định đánh cuộc một lần, lúc này mới nói: “Được.” lấy đao trên cổ nàng xuống.p>

Vân Yên liền nhìn thấy một người bịt mặt, toàn thân mặc một bộ y phục màu đen, không chần chờ phân phó: “Mau tránh đi.” Sau đó tự mình sửa sang lại quần áo, nửa nằm nửa ngồi trên giường hô: “Tướng quân vào đi.”

“Dạ.” Tướng quân mang theo mấy binh lính đi vào, chấp tay hành lễ nói: “Nương nương, quấy rầy người rồi.”

“Đây là chức trách của các người, có điều bảo hộ Vương quan trọng hơn.” Vân Yên mang bộ dáng thản nhiên nói.

“Mặt tướng đã hiểu.” đem quân quan sát một lượt xung quanh. Lều trại trong quân doanh đều bài trí rất đơn giản, có thể nói vừa liếc đã thấy, chỉ có phía sau giường là không nhìn thấy, tiêu sái muốn bước lại xem.

Vân Yên nhận ra thanh đao đụng vào sau lưng mình, nhắc nhở nàng phải ngăn cản lại: “Tướng quân, ta đã nói nơi này không có gì, người nhanh đi bảo hộ cho Vương đi.”

Tướng quân dừng bước, bình tĩnh nhìn nàng mới nói: “Dạ, mặt tướng tuân lệnh.” Sau đó vung tay, lui ra ngoài.

Vân Yên lúc này mới thở phào, nhưng nàng biết tướng quân đã quan sát kỹ, chỉ sợ là vì an toàn của mình mới không bứt dây động rừng, dù sao cũng chỉ là trò lừa trẻ con.

“Người ra đi, người đã đi hết rồi.” Lúc này nàng mới nói với người bên trong.

Hắc y nhân từ trong bước ra, đao lập tức đặt lên cổ nàng, lớn tiếng hỏi: “Người là phi tử của hắn?”

“Đúng vậy, mặc dù ta rất muốn không phải.” Vân Yên tự giấu cợt nói.

Hắc y nhân theo dõi nàng, nhìn bộ dáng của nàng cũng không giống như cam tâm tình nguyện, có lẽ nàng bị ép buộc, suy nghĩ một chút mới hỏi: “Vậy người hắn là rất quen thuộc với người trong hoàng cung Long triều có đúng không?”

“Có biết, nhưng không phải rất quen thuộc, bởi vì ta mới đến có ba tháng.” Vân Yên đáp, hắc muốn hỏi thăm người trong cung làm gì? Chẳng lẽ trong đó có người hắc muốn tìm sao? Cũng không đúng, nếu như vậy thì hắc nên thừa dịp Long Hạo Thiên không ở trong cung mà vào cứu người, tại sao lại đến quân doanh?

“Quên đi.” Hắc y nhân chợt nói, hỏi nàng cũng không được gì, đột nhiên chuyển đề tài: “Người mau nghĩ cách đưa ta ra ngoài.”

“Ta?” Vân Yên sửng sốt, “Ta sao có thể đưa người đi ra ngoài?”

“Đó là vấn đề của người, tóm lại người mau nghĩ cách, nếu không ta giết người.” Hắc y cố ý lắc lư thanh đao trong tay.

Ai... Vân Yên thở dài, “Ta không sợ chết, nhưng muốn trao đổi điều kiện công bằng, người ít nhất cũng nói cho ta biết người tới đây làm gì?” Nàng cũng có thể hiểu hắc không phải đến đây ám sát Long Hạo Thiên.

“Ta đến tìm hiểu thông tin chuẩn bị ám sát U Linh Vương.” Hắc y nhân trả lời không cần giấu diếm, bởi vì ai cũng có thể đoán ra hắc nửa đêm xông vào đây làm gì.

“Được, chỉ bằng điều này ta sẽ giúp người.” Vân Yên nói, hắc nhất định là binh lính Hán triều đến báo thù cho Tướng quân của bọn họ.

“Hả?” Hắc y nhân sửng sốt, ánh mắt đầy hoài nghi nhìn nàng.

“Không cần nghi ngờ ta, người nói đi, ta có thể làm gì giúp người ta sẽ nghe theo, có điều người đi ra ngoài là rất khó khăn.” Vân Yên nhắc nhở hắc, nàng tin chắc tướng quân đã bày quân kín hết bên ngoài, hắc có chạy đằng trời.

Trong lúc hắc y nhân còn đang suy tư, cửa đã bị đá văng ra, hắc theo bản năng tránh phía sau thân nàng, đao còn đặt trên cổ nàng, đối với người đứng ngoài cửa lạnh nhạt nói: “Tránh ra, thả ta đi, nếu không ta sẽ giết nàng.”

Ai... Trong lòng Vân Yên lại thở dài, Hắc y nhân sẽ không thể biết được hắc hoàn toàn không quan tâm sống chết của mình.

“Ha ha... người muốn uy hiếp Bổng Vương sao?” Long Hạo Thiên cười nói, có điều ánh mắt ẩn giấu một cổ hàn ý.

Chương 091 – Thích khách 3

“Tránh ra, mau thả ta đi, bằng không ta sẽ giết nàng ta.” Hắc y nhân lặp lại những lời vừa nói.

“Giết đi, dù sao nữ nhân của Bổng Vương cũng còn nhiều, bớt một người cũng không có vấn đề gì.” Long Hạo Thiên nhìn hắc nói.

Hắc y nhân ngây ngẩn cả người, thật không ngờ hắc hiển nhiên đáp lại như vậy. Hiện tại giết nàng cũng vô ích, tự mình cũng trốn không thoát, hay là hắc nghĩ rằng mình không dám giết nàng?

“Có cần Bổng Vương mở cho người một đường sống hay không? Chỉ cần người nói cho ta biết người là ai, người nào phái người tới? Tới đây làm gì? Bổng Vương nhất định sẽ tha cho người. Bổng Vương nói được làm được.” Long Hạo Thiên đi vòng ra sau hắc, binh lính lập tức vây quanh nơi này.

“Đầu hàng ư? Hừ.” Hắc y nhân hừ lạnh, “Nếu ta đã đi vào nơi này sẽ không nghĩ đến chuyện còn sống sót quay trở về. Dù chết cũng giết được nữ nhân của người, xem như ta cũng có lời.”

Hắc biết mình trốn không thoát, nếu đã vậy chỉ còn một con đường, chính là tự sát. Vừa dứt lời, đao trong tay hắc lướt trên cổ nàng.

Vân Yên biết hắc muốn giết mình, vừa mới định nhắm mắt lại chợt nghe thấy một tiếng, chỉ thấy trước mắt loáng lên một cái, đao trong tay Hắc y nhân liền rơi xuống đất. Kiếm của Long Hạo Thiên tựa như chưa từng rút ra. Hắc không phải hi vọng mình chết sao? Vì lý do gì lại cứu nàng?

Binh lính bên cạnh lập tức xông lên bắt hắc.

Long Hạo Thiên đi qua, xốc khăn che mặt của hắn lên, ngữ khí lạnh như băng, “Nữ nhân của Bổng Vương nhiều không phải nhiều, ít cũng không phải ít, nhưng cũng không tới phiên ngươi đến giết. Nói, là ai phải ngươi tới?”

“Ngươi tàn bạo, bất nhân, nơi nơi đều tới xâm lược gây chiến tranh. Không cần ai phải ta tới, là ta tự mình tới đây, người như ngươi ai ai cũng căm giận.” Hắc y nhân tuyệt đối không sợ uy hiếp của Long Hạo Thiên.

Vân Yên thật sự bội phục dũng khí của hắn, quả là anh hùng hảo hán. Có điều trẻ như vậy đã mất mạng thật đáng tiếc. Nàng muốn cứu hắn, nhưng có điều nàng không biết phải cứu hắn bằng cách nào, nếu nàng cầu xin Long Hạo Thiên tha thứ, càng làm cho hắn mau bị giết hơn.

“Hay, hay cho ai ai cũng căm giận kia, Bổng Vương sẽ cho ngươi ném thử một chút cảm giác ai ai cũng căm giận. Người đâu, mau kéo hắn xuống giết cho ta.” Long Hạo Thiên tức giận ra lệnh.

“Dạ, Vương.” Binh lính lập tức áp giải hắn ra ngoài.

Vân Yên biết mình vô năng vô lực, chỉ có thể yên lặng vì hắn mà cầu nguyện.

“Ta chết không sao, có điều ngươi nên lo lắng dần đi, bởi vì có rất nhiều người muốn giết ngươi, ta ở dưới hoàng tuyền sẽ chờ ngươi xuống.” Hắc y nhân trong lúc này vẫn cười lạnh, không một tia sợ hãi.

“Ngươi cứ ở cùng Diêm Vương, chờ một đám người giống như ngươi sẽ đến gặp ngươi.” Long Hạo Thiên đột nhiên phân phó: “Kiểm tra trên người hắn.”

“Dạ.” Một binh sĩ lập tức cẩn thận dò xét trên người hắn, hơn nửa ngày mới đưa ra một khối gỗ hình tròn có khắc chữ “Trung”. Mộc bài này chỉ có Vương mới có.

“Đưa Bổng Vương xem.” Long Hạo Thiên đón lấy, mảnh gỗ cũng thực bình thường, chỉ khắc đơn giản một chữ ‘Trung’, tiện tay ném xuống đất. “Kéo xuống đi.”

“Dạ.” Binh lính đáp.

Mộc bài rơi xuống đất rơi vào tầm mắt Vân Yên, nàng nhớ đã từng nhìn thấy mộc bài này vài lần.

Phủ tướng quân.

“Yên nhi, muội nên đi nghỉ đi, ngày mai đại ca sẽ tiếp tục giảng uội về tình hình chiến sự.” Vân Dương sủng ái nói. Nàng là muội muội của hắn, mà chỉ thích bàn về việc này, nếu là nam nhân, nhất định sẽ mạnh mẽ hơn mình.

“Ca ca, huynh sẽ giảng uội sao?” Vân Yên thuận tay giữ chặt ống tay áo của hắn, nàng đã chờ đại ca và cha rất lâu mới từ chiến trường chỗ về, sao có thể bỏ qua cơ hội này.

Bộp, một vật rơi ra từ trong tay áo của hắn.

“Ca ca, đây là cái gì?” Vân Yên tò mò cầm lấy mộc bài hình tròn, bên trong có viết một chữ ‘Trung’.

“Mau trả lại cho huynh.” Vân Dương với tay lấy lại.

“Không trả, huynh mau nói uội biết, nếu không muội sẽ không trả lại cho huynh.” Vân Yên làm nũng đem mộc bài giấu vào trong người.

“Muội nha...” Vân Dương sủng ái lắc đầu, thật sự không có biện pháp đối phó với nàng, ai bảo nàng là bảo bối của cả nhà, ngay cả cha ngày thường vẫn luôn nghiêm túc đều không có biện pháp đối với nàng. Lúc này mới nói: “Thật ra cũng không có gì bí mật, đó là lúc huynh ở trong quân doanh có thành lập một tổ chức đội ngũ đặc biệt, thể sống chết nguyện trung thành. Mỗi người đều mang theo một khối mộc bài như vậy.”

“Thật không?” Vân Yên quan sát lại mộc bài, đột nhiên hỏi: “Có điều, đại ca, mộc bài này thật bình thường, không sợ người khác giả mạo hay sao?”

“Ha ha... vật này không có ý nghĩa nhiều lắm, chúng ta đều có một mật hiệu riêng, nếu nói đúng mật hiệu mới đúng là người của mình. Chữ ‘Trung’ này chẳng qua để nhắc nhở bản thân phải trung thành, đền nợ nước.” Vân Dương cười nói, nàng quả thật thận trọng.

“Vậy là tốt rồi.” Vân Yên cầm mộc bài trong tay trả lại cho hắn.

“Được rồi, Yên nhi, mau đi nghỉ ngơi.” Vân Dương đem mộc bài cất vào trong ngực, quan tâm nhắc nàng...

Sau khi nhớ lại, Vân Yên nhìn mộc bài trên mặt đất, chẳng lẽ hắn là người của Vân triều? lập tức cất tiếng: “Chờ một chút.”

Binh lính đã đi tới cửa chợt dừng bước, quay đầu lại nhìn nàng, lại nhìn tới Vương. Hắc y nhân cũng nhìn nàng chằm chằm. Nàng muốn làm gì? Không phải muốn cứu hắn chứ, vừa rồi hắn chính là muốn giết nàng mà.

“Giao hắn cho ta đi.” Vân Yên đi đến trước mặt Long Hạo Thiên yêu cầu.

“Giao hắn cho người? Tại sao?” Hắn nhìn nàng.

“Bởi vì vừa rồi hắn uy hiếp ta, ta không muốn hắn chết dễ dàng như vậy.” Vân Yên cố ý lãnh khốc nói.

“Hả, vậy người muốn hắn chết như thế nào?” Long Hạo Thiên cảm thấy hứng thú hỏi nàng, không phải nàng muốn cứu hắn sao? Thật là một kẻ thông minh.

“Còn chưa có nghĩ ra, ta cần từ từ suy ngẫm.” Nàng hiện tại muốn kéo dài thời gian.

“Nếu không để Bổng Vương gợi ý cho người. Móc mắt, cắt tai, đập gãy tay chân, để hắn sống không bằng chết đi.” Long Hạo Thiên cố ý dọa nàng.

Chương 092 – thích khách 4

“Ta không có ác độc giống như người vậy.” Vân Yên trừng mắt lườm hắn, hung hăng nói.

“Phải không? Vậy Bổng Vương chờ xem người sẽ tra tấn hắn như thế nào?” Long Hạo Thiên nói xong ngồi xuống ghế, ý bảo binh lính áp giải Hắc y nhân quay trở lại.

Hắc y nhân không biết nàng muốn làm gì, chỉ là vẻ mặt không hề sợ hãi nhìn nàng, không nghĩ tới nàng thoát nhìn dịu dàng nhu nhược cũng có thể ác độc như vậy.

“Vậy Vương là đồng ý đem giao hắn cho ta xử lý?” Vân Yên cố ý hỏi lại.

“Đương nhiên.” Long Hạo Thiên nhìn nàng cười, vẻ mặt quỷ dị, “Có điều nếu người không đành lòng, hoặc là xuống tay chưa đủ nặng, Bổng Vương sẽ làm thay người.” Nàng nghĩ rằng hắn không nghe ra được ý tứ trong lời nói của nàng sao, nàng muốn thả thích khách ra lẽ nào mình cũng đồng ý?

“Không dám làm phiền Vương.” Vân Yên giữ nguyên sắc mặt, hắn vẫn thế, luôn nhìn rõ lòng người.

“Muốn chém muốn giết tùy các người, đừng nhiều lời vô nghĩa. Nếu sợ chết ta đã không đến.” Hắc y nhân bày một bộ chính khí hiên ngang anh dũng không sợ chết. Vân Yên buồn bực nhìn hắn, còn muốn chọc giận Long Hạo Thiên sao? Chết thực dễ dàng, máu chốt chính là nghĩ cách còn sống kia. Đúng rồi, là hắn không hiểu được mình không phải hại hắn mà đang giúp hắn, nghĩ vậy nàng tựa như cười hắn nói: “Muốn chết đúng không, vậy được. Ta còn nhớ tướng quân Vân Hổ của Vân triều chúng ta đã trừng phạt một thích khách, chính là bắn về phía hắn ba mũi tên. Nếu bắn không trúng sẽ thả hắn đi, hôm nay ta cũng bắt chước theo đi.”

Vân triều? Mắt Hắc y nhân lóe sáng chẳng lẽ nàng chính là công chúa Vân triều, nàng đang nghĩ cách cứu mình sao? Cũng không phải, nàng sao có thể biết mình chính là người của Vân triều. Đột nhiên nhớ lại lời của nàng lúc trước ‘nếu người muốn giết Long Hạo Thiên ta sẽ giúp’, nàng nhất định là đang trợ giúp mình. Hiện tại nàng chỉ có thể yên lặng chờ xem.

“Vương, người thấy biện pháp này thế nào?” Vân Yên quay đầu lại nhìn Long Hạo Thiên.

“Quá hay, có điều Bổng Vương muốn biết người bắn tên là ai?” Long Hạo Thiên nhìn nàng chằm chằm, nàng rốt cuộc không trực tiếp cầu xin mình thả hắn đi ư?

“Vương, đương nhiên là thần thiếp rồi.” Vân Yên biết hắn đã sớm hiểu ý của mình, nếu hắn nguyện ý theo nàng diễn trò, nàng chỉ có thể tiếp tục diễn.

“Người cũng được, vậy bắt đầu đi.” Long Hạo Thiên thật muốn thấy nàng bắn như thế nào, nàng một bộ dáng gầy yếu như vậy thật đáng lo có thể kéo được cung hay không.

“Tạ ơn Vương, thần thiếp đổi y phục xong sẽ lập tức tiến hành.” Vân Yên hơi cúi người hành lễ.

“Vậy Bôn Vương ở bên ngoài chờ người.” Long Hạo Thiên vung tay ra hiệu cho binh lính mang Hắc y nhân kia rời khỏi.

“Tướng quân, mời người đi ra ngoài giúp ta, ta muốn chọn lựa cung tên.” Vân Yên lại phân phó.

“Dạ, nương nương, mặt tướng tuân mệnh.” Tướng quân thi lễ xong liền lui đi ra ngoài.

Vân Yên vẫn đứng bất động nơi đó, nàng phải mau chóng nghĩ cách có thể giúp hấn bỏ trốn.

Tướng quân mang đến lều cho nàng các loại cung tên để chọn lựa. Vân Yên nhìn cung tên đặt một hàng trước mặt, thật ra nàng làm sao biết được cung nào là tốt, trước kia hoàn toàn chưa hề đụng qua mấy thứ này, nàng chẳng qua muốn tranh thủ thời gian một chút.

“Nương nương, tất cả đều ở trong này, nương nương tùy ý lựa chọn.” Tướng quân ở bên cạnh nói.

Vân Yên không yên tâm, đột nhiên hỏi hấn: “Tướng quân, ta hỏi người một vấn đề, hi vọng người trả lời chi tiết.”

“Nương nương cứ dạy bảo, mặt tướng không dám giấu diếm.” Tướng quân chấp tay, nói.

“Ta muốn hỏi, nếu như ba mũi tên ta bắn ra mà hấn vẫn còn sống, các người có ra tay, hoặc là nói Vương của các người có ra lệnh ra tay hay không?” Nàng phải nắm được rõ, nếu không nàng khổ tâm chẳng phải uổng phí, đã làm thì phải thành công.

“Việc này...” Tướng quân chần chờ, tựa như đang suy nghĩ nên trả lời nàng thế nào.

“Tướng quân cứ việc nói thẳng.” nhìn thấy hấn chần chờ như vậy, Vân Yên biết mình suy đoán chuẩn xác, Long Hạo Thiên sẽ không bỏ qua cho hấn.

“Vậy mặt tướng nói thẳng, nương nương bằng tuyết thông minh, hấn là nhìn ra được Vương chẳng qua là muốn đùa cợt cho nương nương vui vẻ, còn về phần thích khách kia, nương nương có thể giết hấn là tốt nhất, nếu không thể thì Vương cũng sẽ không thả hấn đi, hấn muốn đi cũng không được.” Tướng quân lúc này mới nói, trong lòng nghi hoặc, chẳng lẽ nương nương muốn cứu hấn.

“Ta có thể khẩn cầu tướng quân tha cho hấn được không?” Vân Yên đột nhiên thi lễ với hấn.

Tướng quân sợ hãi vội quỳ xuống, “Không phải mặt tướng không chịu tha cho hấn, có điều, hấn là thích khách, nếu mặt tướng thả hấn, Vương cũng sẽ không tha ạt tướng, mặt tướng cũng xin khuyên nương nương phải giữ lấy mình.”

“Ta không thể không cứu hấn, vì hấn là người Vân triều, ta cũng không sợ mà nói thật cho tướng quân, thích khách kia là thủ hạ của Vân Hồ lão tướng quân, lần này đến chẳng qua là muốn báo thù cho tướng quân của mình, cũng không có ý tứ gì khác, ta chỉ hi vọng người vì hấn là người có nhiệt huyết, lại có tình có nghĩa, hạ thủ lưu tình, cho hấn một con đường sống.” Vân Yên thành tâm cầu khẩn.

“Thì ra là thế.” Tướng quân lúc này mới hiểu được, vẻ mặt vẫn là khó xử: “Có điều, nương nương, mặt tướng quả thực lực bất tòng tâm.”

“Một khi đã như vậy, ta cũng không cưỡng cầu, vậy xin tướng quân cho ta một đường sáng, nên làm thế nào mới có thể thả hấn đi. Vân Yên ngày sau nhất định sẽ báo đáp ngài.” Vân Yên cũng học bộ dáng chấp tay nói.

Tướng quân nhìn nàng, một công chúa vì một binh sĩ mà khẩn cầu, hấn thật sự có chút cảm động, lúc này mới nói: “Nếu nương nương muốn hấn còn sống rời đi, vậy thưa dấp náo loạn, thu hút chú ý của mọi người, để cho hấn trốn đi. Việc này nương nương phải tự suy nghĩ.”

“Thưa dấp náo loạn?” Vân Yên lặp lại lời hấn, khóe môi khẽ cười, nàng đã có biện pháp. Lúc này mới tùy ý nhặt một cung tên lên nói: “Chúng ta đi thôi.”

Tướng quân nhìn thấy bộ dáng như đã tính toán xong của nàng, chỉ hi vọng nàng đừng quá phận, Vương thông minh như vậy, hẳn thật sự lo lắng.

19. Chương 093 - 094 - 095 - 096

Chương 093 – Thích khách 5

Trên sân huấn luyện rộng lớn của quân doanh, binh sĩ đều đã chỉnh tề đứng ở hai bên. Hắc y nhân bị trói, đang tay đứng chính giữa, Long Hạo Thiên ngồi phía trên, dõi theo Vân Yên đang chậm chậm tiến tới.

Nàng cũng không thèm liếc mắt với hắn, nhẹ nhàng trực tiếp đi đến trước mặt Hắc y nhân. Bốn mắt nhìn nhau đều muốn đối phương nhận ra được điều gì đó.

“Hôm nay phải xem mạng của người như thế nào, nếu chết ở trong tay của ta thì nên nhớ kỹ, đến điện Diêm Vương đừng báo sai tên kẻ thù, ta là công chúa Vân triều.” Vân Yên cố ý lạnh lùng nói, thực tế nàng muốn nói cho hắn biết rõ ràng mình là ai.

Quả nhiên là nàng, trong lòng Hắc y nhân nhin không được vui mừng, hắn cư nhiên gặp được công chúa, có điều phải nén nỗi vui mừng lại, cũng lạnh lùng nói: “Công chúa Vân triều? Lão tướng quân Vân Hồ quả thực khiến ta kính nể.” Hắn cũng ám chỉ với nàng hắn chính là người Vân triều.

“Ông ấy rất được người trong thiên hạ kính ngưỡng (kính trọng + ngưỡng mộ).” Vân Yên nhìn hắn, nàng đương nhiên biết hắn là người Vân triều, nếu không sao phải cứu hắn. “Bớt nói sàm đi, muốn giết cứ việc ra tay.” Hắc y nhân cố ý nói.

“Người muốn chết như vậy sao? Ta lại nghĩ để người sống, bởi vì ta cũng không dám chắc ta nhất định có thể bắt chết người hay không. Dù sao Vương cũng sẽ không để người chạy thoát, vậy để xem người có bao nhiêu tay chân đây.” Vân Yên nói xong, tiến lên cởi bỏ dây thừng đang trói chặt hắn, ám chỉ cùng nhắc nhở của nàng đã quá rõ ràng.

“Yên tâm, ta nhất định không để cho người đắc ý.” Hắc y nhân cố tình nói, hắn hiểu được công chúa đang nói với mình, nếu có cơ hội lập tức chạy trốn.

“Vậy phải xem người có bản lĩnh đó hay không.” Vân Yên cầm cung tên trong tay, đi đến trước mặt Long Hạo Thiên: “Vương, thần thiếp có thể bắt đầu rồi.”

“Khoan.” Long Hạo Thiên lại nhìn nàng, “Người tháo dây trói cho hắn, không sợ hắn sẽ chạy trốn sao?”

“Vương sẽ để cho hắn bỏ trốn sao?” Vân Yên nhìn hắn, hỏi ngược lại.

Long Hạo Thiên kinh ngạc, tay nâng cằm nàng lên, “Người nói rất đúng, Bỏ Vương quả thật sẽ không để hắn có cơ hội bỏ trốn, nhất định sẽ bắt thấy hắn thành trăm mảnh.”

“Vậy thần thiếp sẽ chờ.” Hai mắt Vân Yên cũng không hề chớp.

“Bắt đầu đi, Bỏ Vương cũng chờ xem người có thể khiến Bỏ Vương ngạc nhiên như thế nào.” Ánh mắt Long Hạo Thiên mang theo hàn ý rét lạnh nhìn nàng, cố ý nhấn mạnh hai chữ NGẠC NHIÊN, hẳn phải để nàng nhìn thấy tận mắt thích khách kia chết như thế nào.

“Dạ.” Vân Yên tiến lên phía trước vài bước, đi đến một vách trắng liền suy nghĩ, giơ lên cung tên thật nặng trong tay, cố hết sức hơn nửa ngày mới giương được cung ra, làm cho binh lính đứng hai bên đều lo lắng trong lòng, thầm hỏi nương nương rốt cuộc có làm được hay không?

Hắc y nhân nhìn nàng cảm động, hắn biết công chúa đều là vì muốn cứu hắn.

Vân Yên hướng về phía binh lính gật đầu ý bảo hắn có thể bắt đầu rồi.

“Bắt đầu...” Binh lính hô lớn. Mọi người đều nhìn tên trong tay nường nường, bởi vì bọn họ bất giác có chút lo ngại nường nường có thể phóng tên hay không? Mặc dù có phóng ra, phỏng chừng cũng chỉ có thể rơi xuống gần chân nàng.

Vân Yên kéo cung tên, tay thật run, bộ dáng vượt quá sức của mình, khiến người khác thoát nhìn cảm thấy buồn cười, tay đột nhiên buông lỏng, tên liền phóng ra ngoài.

Mọi người nhìn thấy tên kia phiêu phiêu dang dang bay đi, tuy rằng hướng về phía thích khách, nhưng lại không có chút lực nào, bất luận kẻ nào cũng chỉ cần duỗi tay là có thể chụp được nó, rốt cuộc còn chưa đi đến nửa đường liền rơi xuống dưới.

Tất cả mọi người đều cúi đầu nhin cười, nường nường cũng thật kém cỏi nha, nàng rõ ràng không thể bắn cung, vì sao lại muốn dùng phương pháp này?

“Ha ha ha ha...” Long Hạo Thiên rất không nể tình mà phát ra trận cười lớn, người ta giả bộ cũng phải giống thật một chút, nàng cư nhiên giả bộ kém cỏi như vậy.

Vân Yên hung hăng trừng mắt với hắn, có thể phóng tên bay đi nàng đã vừa lòng, nàng còn tưởng rằng mình bắn không nổi, hắn cư nhiên còn cười.

Mặc kệ người khác, nàng tiếp tục chuẩn bị phát thứ hai, lại một lần nữa kéo cung, nàng đã thở hồng hộc, trên trán lấm tấm mồ hôi, nàng cố gắng dùng hết lực lại một lần nữa bắn tên đi. Bởi vì nàng biết mình dù thế nào cũng không thể bắn trúng hắn, từ đầu đến cuối cứ coi như là tự mình luyện tập.

Mọi người vẫn nhìn chằm chằm chờ đợi, nhìn tên kia lúc cao lúc thấp bay đi, đã hết hi vọng, thôi thì coi như nường nường đang chơi đùa đi.

Tiếp một lần tên bắn ra ngoài phiêu phiêu dang dang, chính là lúc này đã bay được một quãng xa, cách Hắc y nhân một thước liền rơi xuống.

“Có tiến bộ.” Long Hạo Thiên khen nàng, chỉ cần nhìn theo tay nàng cũng biết đây là lần đầu tiên bắn cung, có điều cũng coi như có chút thiên phú, lần đầu bắn không hề có chút lực, lần thứ hai đã có thể bắn xa như vậy, quả không tồi.

“Tạ ơn Vương đã khích lệ.” Vân Yên ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói, nàng cần hắn tán thưởng sao?

“Có điều ngươi phải nhớ kỹ, ngươi còn một cơ hội nữa, nếu ngươi bắn không trúng, vậy Bồn Vương liền giúp ngươi.” Long Hạo Thiên đổi giọng.

“Vương yên tâm, thần thiếp nhất định sẽ từ từ lợi dụng cơ hội lần này, nhất định sẽ làm Vương vừa lòng.” Vân Yên cười vẻ quý dị, trong lòng không khỏi khẩn trương, thành bại ngay tại lúc này.

Nàng muốn làm gì? Long Hạo Thiên nheo mắt, nhất thời chưa đoán được nàng đang nghĩ gì, có điều muốn để cho thích khách kia chạy, nàng suy nghĩ quá đơn giản rồi.

Hắc y nhân lẳng lặng nhìn nàng, đây là lần cuối cùng, nàng nhắc nhở mình chạy trốn, chẳng lẽ là ngay tại lúc này sao? Hắn hít một hơi thật sâu, chuẩn bị tinh thần. Hắn không thể uống phí khổ tâm của công chúa.

Cuối cùng Vân Yên cầm lấy cung tên trong tay, nhắm ngay Hắc y nhân, sắc mặt trở nên nghiêm trọng, tay chậm rãi buông dây cung.

Tất cả mọi người ngừng thở theo dõi nàng, vẻ mặt nường nường không giống như lúc trước, lúc này giống như là tình thế bất buộc.

Trong lòng tướng quân càng không yên, nường nường đã nói phải giúp hắn chạy trốn, đây là cơ hội cuối cùng, nàng rốt cuộc quyết định làm thế nào? Không dám có chút thả lỏng, gắt gao dõi theo nàng.

Chương 094 – Bảo toàn tính mạng

Cả sân huấn luyện, ngoại trừ tiếng gió vù vù, không hề có một tiếng động, Vân Yên cầm dây cung trong tay, kéo đến hết cỡ, gắt gao nhìn chằm chằm Hắc y nhân ở phía trước.

Chỉ nhìn thấy thân thể của nàng đột nhiên di chuyển, nhẹ buông tay, tên liền hướng về phía Long Hạo Thiên lao tới.

Mọi người đều ngẩn người, chợt phía sau có tiếng hô: “Bảo hộ Vương.”

Hiện trường nhất thời bị náo loạn, một đoàn đều vây quanh bên người Long Hạo Thiên. Hắc y nhân cũng không nghĩ tới Công chúa lại nghĩ ra cách đó cứu hắn, có điều công chúa làm sao bây giờ? Nhưng hắn cũng không thể phụ khổ tâm của công chúa, xoay người liền chạy trốn ra ngoài.

Long Hạo Thiên nhìn thấy tên bay đến cũng ngẩn người, không nghĩ tới nàng có thể trước mắt mọi người bắn mình, chỉ để cứu một thích khách sao?

Cung thủ ở một bên nhìn nàng muốn ám sát Vương, tên trong tay đều được kéo căng.

“Không được bắn tên.” Tướng quân lập tức ra lệnh, nhưng đã chậm. Một mũi tên đã thẳng tắp hướng từ sau lưng nàng lao tới.

Long Hạo Thiên lúc này mới hồi phục tinh thần, tay đã tóm được mũi tên nàng bắn, sau đó vội vã chạy hai bước đã muốn ôm nàng né tránh, nhưng vẫn chậm một bước, tay vừa tóm được nàng, tên đã bắn tới sau lưng nàng.

Vân Yên chỉ nghe thấy vù vù phía sau, còn chưa kịp cảm giác đau đớn, đã thấy thân thể chảy ra một cổ máu, cuối cùng cũng có thể chết sao? Trên mặt nở nụ cười thản nhiên, chậm rãi nhắm mắt lại, thân thể ngã xuống.

“Ai bắn?” Long Hạo Thiên lập tức ôm lấy cơ thể nàng đang ngã xuống, lớn tiếng hô.

“Vương, lúc này không phải thời điểm truy cứu, nương nương quan trọng hơn.” Tướng quân ở bên cạnh nhắc nhở.

Long Hạo Thiên lúc này mới ngừng lại, ôm lấy nàng chạy về phía lều trại, lại lớn tiếng hô: “Quân y, quân y...”

Bên ngoài, binh lính đều giật mình, nương nương không phải muốn giết Vương sao? Tại sao Vương lại khẩn trương cứu nàng như vậy?

Hắc y nhân trốn phía bên ngoài quân doanh thấy vậy, mắt mang theo một màn nước mắt, xoay người chạy vội đi. Có điều, hắn sẽ trở lại.

“Quân y, sao rồi?” Long Hạo Thiên ngồi trên giường ôm nàng, để nàng nằm sấp lên đùi mình.

Một lão quân y lớn tuổi bị hắn thúc giục, đầu đổ mồ hôi nói: “Vương, người đặt nương nương lên trên giường đi, như vậy thần mới có thể kiểm tra kỹ càng cho nương nương.”

Long Hạo Thiên không đợi ông nói lời thứ hai, nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, sau đó xé quần áo phía sau lưng nàng.

Quân y cẩn thận kiểm tra cho nàng, hơn nửa ngày mới thở ra nói: “Vương, may mắn, tuy tên bắn rất sâu nhưng không có thương tổn đến tim, chỉ còn lệch một chút.”

Long Hạo Thiên lúc này mới thả lỏng, phân phó: “Vay đem tên nhỏ ra.”

“Vương, không thể được.” Quân y vội vàng ngăn lại.

“Vì sao không thể? Không phải người vừa nói không thương tổn nghiêm trọng sao?” Long Hạo Thiên dõi theo hắn.

“Vương, tên là không thương tổn nghiêm trọng, nhưng thể chất nương nương cực kỳ suy yếu, nếu rút tên ra, sẽ chảy máu, thần sợ nương nương không qua được cửa này, phải nghĩ cách rút tên ra, đồng thời cầm máu không cho chảy ra, còn nữa, chính là thân thể người cần phải chống đỡ được.” Quân y bày ra bộ mặt trầm trọng, ông cũng không có nắm chắc điều này.

“Vậy người mau nghĩ cách đi.” Long Hạo Thiên quát lên, ông ta nói vậy không phải vô nghĩa sao?

“Dạ dạ... Thần lập tức nghĩ cách.” Quân y bị dọa mồ hôi chảy ròng ròng trên đầu.

Một lúc sau.

“Đã nghĩ ra chưa?” Long Hạo Thiên chờ không nổi lại một lần nữa quát lên.

Quân y thở dài, cũng chỉ có thể được ăn cả ngã về không, lần này trả lời: “Vương, thần chỉ có thể làm hết sức, hiện tại cần một người võ công cao cường giúp chúng ta trong lúc rút tên vận chuyển nội lực cho nương nường, như vậy còn có một đường hi vọng.”

“Vương, để mặt tướng làm.” Tướng quân xung phong.

Long Hạo Thiên nhìn liếc qua Vân Yên đang hôn mê trên giường. Tên là ở phía sau lưng nàng, nếu vận chuyển nội lực nhất định phải ở trước ngực, nghĩ vậy trong lòng không thoải mái, hạ lệnh: “Bổn Vương tự mình làm.”

Tướng quân biết Vương có điều cố kỵ, đành phải gật đầu: “Dạ, mặt tướng đứng chờ một bên.”

“Quân y, bắt đầu đi.” Long Hạo Thiên ngồi lên giường, nâng Vân Yên đang hôn mê, hai tay vận nội lực phía trước ngực nàng, không ngừng chuyển qua cho nàng.

Quân y sai mấy đồ đệ đỡ lấy Vân Yên, chuẩn bị cầm máu. Lần này cầm lấy tên trên lưng nàng phân phó: “Tất cả mọi người chuẩn bị cho tốt, ta rút ra các người lập tức cầm máu.”

“Dạ. Sư phụ.” Đồ đệ đứng bên cạnh đáp.

Vừa nói dứt lời, quân y lập tức đem tên rút ra, một cổ máu tươi lập tức phun lên mặt ông.

“Mau cầm máu.” Quân y lớn tiếng hô. Chợt thấy sắc mặt Vân Yên trở nên trắng bệch.

Người bên cạnh lập tức đắp thảo dược cùng băng vải che miệng vết thương.

Long Hạo Thiên vẫn như trước nhắm mắt vận nội công truyền cho nàng.

Lại một khắc trôi qua, Quân y nhìn đến miệng vết thương đã muốn ngừng chảy máu, bắt mạch cho nàng, tuy rằng mạch đập mỏng manh, nhưng cũng coi như đã vững vàng. Lúc này mới thở ra nói: “Vương, có thể ngừng.”

Long Hạo Thiên lúc này mới chậm rãi thu hồi lực, trên đầu đổ một tầng mồ hôi, đứng dậy nhẹ nhàng đỡ nàng nằm xuống giường: “Có phải không còn việc gì nữa hay không?”

“Thần không dám giấu diếm Vương, tuy rằng lúc này nương nường vượt qua nguy hiểm, nhưng nguy hiểm vẫn còn ở phía trước, kỳ thật bởi vì thể chất nương nường quá yếu, chỉ có thể quan sát ba ngày, nếu không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, hẳn là sẽ không có vấn đề.” Quân y quỳ dưới đất, bẩm báo.

“Vậy cả nhóm người phải thủ ở nơi này cho Bổn Vương. Nhất định phải cứu sống nàng, biết không?” Long Hạo Thiên ra lệnh.

“Dạ, thần tuân mệnh.” Quân y vội vàng đáp.

Tướng quân ở bên cạnh lúc này mới đi qua hành lễ: “Vương, người trước tiên nên đi nghỉ ngơi một chút, nương nường ở đây đã có mặt tướng cùng quân y chăm sóc, có vấn đề gì sẽ lập tức hồi bẩm Vương.”

“Ừ.” Long Hạo Thiên gật đầu, vừa rồi tiêu hao không ít nội lực, hẳn thật sự cần nghỉ ngơi.

Chương 095 – Một đường mệnh huyền 1 (*)

(*) Một đường mệnh huyền: Tính mệnh như chỉ mảnh treo chuông, ý nói rất mong manh.

Một quân y trẻ tuổi ngồi canh ở bên cạnh không ngừng gật gù buồn ngủ, Vân Yên ở trên giường, vẫn hôn mê bất tỉnh như trước.

Một thân ảnh không tiếng động bước vào, nhẹ tay khua khua trước mặt quân y vẫn đang mê man kia, liền tiến về phía giường nàng. Nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng nhẹ thở dài. Nàng sao lại không tự biết bảo hộ chính mình như vậy.

Từ trong người lấy ra một viên thuốc đưa vào miệng nàng, dùng tay chặn cằm nàng ép nuốt xuống, lúc này mới khẽ khàng rời đi.

“Tiểu Mạnh, sao ngươi lại ngủ say như vậy?” Sáng sớm, một tiểu quân y bưng thuốc đi vào, nhìn thấy hấn ngủ liền vỗ vỗ, tức giận nói.

Hấn giật mình tỉnh lại, ngượng ngùng xoa đầu nói: “Ta rất mệt mà, đưa ta, ta cấp nường nường uống thuốc, ngươi đỡ nường nường dậy đi.” Hấn vươn tay đỡ lấy chén thuốc.

Vừa mới đi tới, tiểu quân y kia cẩn thận nâng Vân Yên dậy mới phát hiện sắc mặt nàng dị thường ửng đỏ, không khỏi lấy tay đặt lên trán một chút, lập tức hô: “Không tốt rồi, nường nường phát sốt, mau đi gọi sư phụ.”

“Cái gì?” Hấn cả kinh, xoảng một tiếng chén thuốc trong tay rơi xuống đất, phát sốt chính là bệnh tình chuyển biến xấu đi. Nhanh chân chạy ra ngoài.

“Không tốt rồi, sư phụ, không tốt rồi.” Còn chưa vào đến lều, hấn đã kích động hét lớn.

“Làm sao vậy? Có phải nường nường xảy ra chuyện gì hay không?” Quân y lập tức từ trên giường bật dậy, nhanh chóng mặc quần áo chỉnh tề.

“Sư phụ, nường nường phát sốt rồi.” Hấn thở hổn hển nói.

“Cái gì?” Sắc mặt quân y lo lắng hỏi: “Khi nào thì bắt đầu phát sốt?”

“Hình như là nửa đêm.” Hấn cúi đầu xấu hổ, cũng không biết ai làm cho hấn ngủ như vậy.

“Cái gì mà hình như, không phải kêu ngươi trông coi sao? Ngươi làm cái gì mà không biết, không muốn sống nữa đúng không?” Lão quân y sắc mặt càng trở nên lo lắng hơn, vội vã đi ra ngoài.

Không muốn sống sao? Hấn lập tức khụy xuống, hấn còn chưa muốn chết. Vội vàng ngồi dậy đuổi theo.

Quân y vội vàng chạy lại lều của Vân Yên, bởi vì vội mà không để ý đụng phải người đối diện.

“Quân y, sớm như vậy đã xảy ra chuyện gì?” Tướng quân thấy vậy liền hỏi, chẳng lẽ là nường nường...?

“Tướng quân.” Quân y hành lễ, nói: “Nường nường xảy ra nguy hiểm.” Vừa nói vừa không dừng chân đi đến nơi đó.

“Nường nường có nguy hiểm?” Tướng quân sững sốt, vội đi theo phía sau.

Lão quân y từng bước đi đến bên giường, không kịp nói chuyện liền cầm tay nàng bắt mạch, sắc mặt càng ngày càng trầm trọng, mồ hôi ròng ròng, mặt nhẵn mày nhí, quay sang hỏi đồ đệ đứng bên cạnh: “Các người đã cho nường nường uống thuốc khác?”

“Không có, đều là theo sư phụ dặn dò.” Nhóm đồ đệ nhìn nhau lắc đầu, nhìn thấy bộ dáng của sư phụ đã biết có chuyện lớn rồi, sợ hãi không biết Vương có giận chó đánh mèo mà xử lý bọn họ hay không?

“Quân y, rốt cuộc sao lại thế này?” Nhìn bọn họ đều khấn trương như vậy, tướng quân cũng cảm thấy có chuyện lớn, chẳng lẽ tình huống của nường nường biến chuyển xấu?

“Tướng quân...” Lão quân y quỳ xuống nói: “Nói thật với tướng quân, trong cơ thể nường nường hấn là có hai loại thuốc nên sinh ra phản ứng làm cho thân thể nường nường không chịu nổi, miệng vết thương bị nhiễm trùng. Có điều thần cũng không tra ra nổi nguyên nhân. Chỉ sợ nường nường...”

“Ngươi khẳng định chắc chắn thuốc của ngươi không có vấn đề?” Sắc mặt tướng quân cũng không đổi.

“Chắc chắn, ta đi theo tướng quân nhiều năm chinh chiến như vậy, làm sao có thể dùng sai thuốc?” Lão quân y nói, hấn cũng tin tưởng đồ đệ cũng sẽ không tính sai phương thuốc.

Tướng quân suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói: “Chính xác không có? Bây giờ không phải lúc truy cứu trách nhiệm, quân y, ngươi suy nghĩ xem, thật không có biện pháp khác để cứu nường nường sao?”

Lão quân y lắc đầu: “Tướng quân, không có biện pháp nào khác, ta đành chờ chôn cùng nường nường.” Về mặt ông đã tuyệt vọng muốn buông xuôi.

Tướng quân giờ này tỉnh táo lại, nếu nương nương không thể cứu, hắn cũng sẽ không thể mất đi quân y, nghĩ vậy liền phân phó: “Quân y, chúng ta bầm báo với Vương, nói là bệnh tình nương nương chuyển biến xấu. Còn những chuyện khác thì không cần phải nói gì cả, bốn tướng quân sẽ bảo vệ các người.”

“Tạ ơn tướng quân.” Mắt lão quân y mang theo lệ, nghiêm túc cúi đầu, đồ đệ phía sau cũng quỳ xuống.

“Đứng lên đi, bốn tướng quân sẽ sai người đi mời Vương tới.” Tướng quân tâm tình trầm trọng, hắn vẫn không thể tin được nương nương cứ như vậy ra đi.

Quân y mới vừa đứng dậy đã thấy Long Hạo Thiên tự mình đi vào, nhìn bọn họ hỏi: “Thế nào rồi?”

“Vương.” Tướng quân và quân y lại cùng nhau quỳ xuống.

“Người làm gì vậy?” Long Hạo Thiên cảm giác được chuyện không hay, ánh mắt chuyển dời về phía Vân Yên vẫn còn đang hôn mê trên giường.

“Vương, bệnh tình nương nương đột nhiên phát sốt cao, thần vô năng, thỉnh Vương xử phạt.” Quân y cúi đầu sát đất, ý tứ trong lời nói đã rất rõ ràng. “Cái gì?” Ánh mắt nguy hiểm của Long Hạo Thiên lóe lên, thanh âm cũng chuyển thành nghiêm khắc: “Cái gì gọi là vô năng, nói mau.”

“Vương bớt giận, quân y đã tận sức, có điều bệnh tình nương nương đột nhiên chuyển biến xấu, trong quân doanh điều kiện lại kém, chỉ sợ...” Tướng quân vẫn không dám nói thật ra.

“Một đám phế vật.” Long Hạo Thiên mắng một tiếng, đi đến bên giường sờ vào cái trán nóng bỏng của nàng. Lập tức phân phó: “Người đâu, chuẩn bị xe, Bốn Vương mang nàng vào thành tìm thầy thuốc.”

“Vương, không thể được.” Quân y lại ngăn cản, “Xe ngựa chấn động như vậy, bệnh tình nương nương chỉ sợ không qua được một canh giờ.”

“Một canh giờ?” Tướng quân cũng kinh ngạc kêu lên, thấy ông ta nói vậy không phải ý nói nương nương hoàn toàn không thể cứu được sao?

Long Hạo Thiên lập tức hỏi bọn họ: “Từ nơi này đến thành gần nhất là bao nhiêu canh giờ?”

“Hồi bẩm Vương, cho dù phi nước đại cũng phải hai canh giờ.” Tướng quân hồi đáp, vô luận thế nào cũng không kịp. Huống chi cho dù có tới nơi cũng không chắc có ai có thể cứu, quân y đã nói nương nương sợ không qua nổi một canh giờ.

Chương 096 – Một đường mệnh huyền 2

Hai canh giờ? Sắc mặt Long Hạo Thiên chợt biến đổi âm trầm, nhìn qua nàng đang nằm trên giường, hắn nhắm mắt, cố làm ĩnh bình tĩnh lại.

Đột nhiên mở to mắt không nhìn những người trong phòng, xoay người bước ra ngoài, quay trở lại lều của mình tìm còi trúc, tay nắm chặt nó, hắn không ngờ bản thân mình còn có một ngày dùng đến nó, trên mặt thống khổ giãy dụa đấu tranh, cuối cùng vẫn thối liên tiếp ba lượt, sau đó ngồi chờ đợi. Đây chính là ám hiệu khẩn cấp gọi hắn, hắn là rất nhanh sẽ xuất hiện thân ảnh người đó.

Sau nửa canh giờ, bóng dáng Hắc Ưng cuối cùng cũng xuất hiện trước mắt hắn: “Người tìm ta? Ta cứ nghĩ cả đời này người sẽ không thối nó nữa, có chuyện gì thế?” Ánh mắt hắn rõ ràng mang theo một tia mừng rỡ.

“Bốn Vương thối nó là muốn báo cho người biết, nữ nhân của người sắp chết, Bốn Vương nhân từ để người đến nhìn mặt nàng lần cuối.” Long Hạo Thiên lạnh lùng nói.

“Người nói sai rồi, nàng hắn là nữ nhân của người chứ không phải của ta.” Hắc Ưng chỉ cười nhạt, sao có thể? Đêm qua hắn còn gặp nàng, theo lý mà nói giờ nàng hắn đã tỉnh lại.

“Bốn Vương hôm nay không phải gọi người đến để cãi nhau, đúng hay sai không phải vấn đề, Bốn Vương để người đến nhìn nàng coi như phá lệ khai ân.” Long Hạo Thiên nói xong đứng dậy đi ra ngoài, đã biết trong tay hắn có loại thuốc có thể cứu mạng người.

Hắc Ưng nghi hoặc, vẫn là đi theo phía sau hắn.

“Vương.” Tướng quân cùng thái y thấy hần đi vào vội vàng hành lễ, lại nhìn thấy Hắc Ưng ở phía sau có chút sững sốt, cũng không dám hỏi nhiều.

“Các người đều lui đi.” Long Hạo Thiên phát tay ra lệnh.

“Dạ.” Mọi người cùng nhau hành lễ, lui ra ngoài, nghi hoặc chẳng lẽ Vương đã có cách.

“Cần Bồn Vương tránh đi không?” Long Hạo Thiên nhìn Hắc Ưng, lập tức lại nói: “Tránh đi cũng không có ý nghĩa, nàng hôn mê như vậy, hoàn toàn mất đi ý thức.”

Hắc Ưng cũng không có nghe hần nói chuyện, đi đến bên giường liền thấy mặt nàng một màu ửng đỏ, vươn tay sờ nóng bỏng, trong lòng thầm kinh ngạc, sao có thể như vậy? Nàng đã uống thuốc rồi, không phải nên tỉnh lại sao? Rốt cuộc sao lại thành ra thế này?

“Hiện tại đã tin Bồn vương không có lừa người chưa? Nàng sắp chết, người nói lời từ biệt với nàng đi. Tuy rằng nàng không chắc sẽ nghe được.” Sắc mặt Long Hạo Thiên lạnh lùng, ngồi xuống một bên, hần nhất định sẽ ra tay cứu giúp.

“Long Hạo Thiên, người đã biết nàng sắp chết còn ngây ra đó làm gì? Sao không đi tìm thái y?” Hắc Ưng quay sang hần nói.

“Bồn Vương vì sao phải tìm thầy thuốc, nàng chết chẳng phải càng hợp ý của Bồn Vương sao?” Long Hạo Thiên nói, lại lạnh lùng nhìn hần, hần rõ ràng lo lắng, vì sao còn chưa chịu cứu nàng?

“Được rồi, người không cần giả bộ, người bảo ta đến không phải là muốn ta cứu nàng sao? Nói thật cho người biết đêm qua ta đã tới cho nàng uống một viên thuốc.” Hắc Ưng lúc này mới nói ra, hần cũng không biết sẽ xảy ra chuyện này.

“Cái gì? Người cho nàng uống thuốc?” Long Hạo Thiên đứng lên, hướng về phía cửa hô: “Quân y.”

“Vương.” Quân y đi vào hành lễ.

Long Hạo Thiên lúc này ánh mắt gắt gao nhìn hần, lớn tiếng quát: “Nói. Nương nương rốt cuộc sao lại thế này, nếu có nửa điểm dối trá, giết không tha.”

“Vương, thần có tội.” Quân y lập tức quỳ xuống, giọng nói run rẩy hồi bẩm: “Nương nương sở dĩ phát sốt thần hoài nghi là do hai loại thuốc tương tác lẫn nhau mới dẫn đến bệnh tình của nương nương chuyển biến xấu đi, nhưng thần dám cam đoan thần tuyệt đối không có kê sai thuốc, cũng không rõ sao lại thế này?”

Hắc Ưng lúc này mới hiểu được là chuyện gì đã xảy ra, hối hận không thôi, cứ nghĩ muốn cứu nàng, giờ lại thành ra hại nàng, là hần trăm triệu lần không ngờ tới.

“Mau nghĩ cách, nếu không Bồn Vương giết người.” Long Hạo Thiên lập tức tóm lấy vạt áo hần, ra lệnh.

“Vương, thần vô năng, trừ phi có tiên dược mới cứu được tính mệnh”, Quân y đáp, cho dù Vương có giết hần cũng vô dụng.

Tiên dược? Một câu nhắc nhở khiến Long Hạo Thiên lập tức buông áo hần ra, tìm kiếm trên người Vân Yên, hần nhớ rõ lúc trước nàng ở Hoàng cung sinh bệnh, chính là viên thuốc mang theo bên người đã cứu mạng nàng. Thuốc quý như vậy nhất định nàng hiện mang theo bên người.

Rất nhanh sau đó liền tìm thấy ở bên hông nàng một bình sứ, vừa mở ra lập tức hương vào miệng nàng, một viên... hai viên.

Quân y nhìn thấy hần đổ vào miệng nàng ba viên vội vàng ngăn cản: “Vương, không thể uống nhiều một lần, hai viên là đủ rồi.”

Long Hạo Thiên lúc này mới dừng tay, đem bình sứ cất đi, thật hy vọng lần này cũng hữu hiệu.

“Đó là thuốc gì?” Hắc Ưng nhìn hần hỏi, có chút lo lắng liệu có xảy ra chuyện gì nữa hay không?

“Bồn Vương không có nghĩa vụ phải nói cho người, người có thể đi rồi.” Long Hạo Thiên trực tiếp ra lệnh, hôm nay là tự mình chủ động tìm hần, sẽ không gây khó dễ cho hần.

Hắc Ứng nhìn hắc cười khổ: “Hạo Thiên, nếu thật sự quan tâm ôi người là tốt rồi, quan tâm nàng không cần phải che giấu, không cần ép bản thân phải sống trong thù hận.”

“Bổn Vương quan tâm nàng?” Long Hạo Thiên hừ lạnh, “Bổn Vương chỉ là không muốn nàng chết nhanh như vậy, nếu không Bổn Vương còn ai để tra tấn. Còn nữa, ngươi không có tư cách giáo huấn Bổn Vương. Cút.”

“Quý trọng nàng, nếu không ngươi sẽ hối hận.” Hắc Ứng bất đắc dĩ nói, nhưng chưa muốn đi, “Chờ nàng tỉnh lại tự nhiên ta sẽ đi.”

“Việc này có thể do ngươi quyết định sao? Đây là địa phương của Bổn Vương, Bổn Vương nói lần nữa, cút, đừng ép Bổn Vương phải ra tay.” Long Hạo Thiên vươn kiếm chỉ thẳng hắc.

“Trong lúc này chúng ta cần phải như vậy sao?” Hắc Ứng đau đớn nhìn hắc.

“Ngươi nói xem, không phải ngươi đã sớm biết kết quả như vậy ư? Bớt sàm ngôn đi, Bổn Vương không rảnh cùng ngươi nói chuyện, cút.” Trong mắt Long Hạo Thiên đầy lửa giận.

Hắc Ứng thở dài nhìn lướt qua Vân Yên đang bệnh nằm phía sau, không muốn cùng hắc đôi co, xoay người rời đi.

20. Chương 097 - 098 - 099 - 100

Chương 097 – Hàn sơn

“Đi lấy nước lạnh cùng khăn mặt tới giúp nương nương hạ nhiệt.” Lão quân y phân phó đồ đệ đứng bên cạnh. Hiện giờ chỉ có thể nghĩ cách giúp nương nương hạ sốt mà thôi.

“Dạ, sư phụ.” Tiểu đồ đệ vội vàng chạy đi.

Rất nhanh nước lạnh cùng khăn sạch đã được mang tới, đặt khăn lên trán nàng, sau đó không ngừng thay đổi.

Long Hạo Thiên nhìn chằm chằm người nằm trên giường, sắc mặt nàng vẫn ửng đỏ như trước, trong lòng có chút không hiểu, mình rõ ràng là hận nàng, vì sao lại để ý nàng như vậy, vì nàng không ngại gọi Hắc Ứng đến gặp, nhất định là điên rồi, hắc liễu mạng tự nói với bản thân, sống chết của nàng hắc không màng, chỉ là vì muốn tra tấn nàng mà thôi.

“Vương, Hán triều phái người đưa thư xin hàng đến.” Tướng quân tiến vào bẩm báo.

“Dẫn bọn họ vào trong trại của ta đi.” Long Hạo Thiên phân phó, rốt cuộc đã quyết định đầu hàng.

“Dạ.” Tướng quân chấp tay lui ra ngoài.

“Chăm sóc nương nương cẩn thận, có chuyện gì lập tức thông báo cho Bổn Vương.” Long Hạo Thiên lại ra lệnh, rồi mới đi ra ngoài.

“Dạ.” Quân y ở phía sau lãnh chỉ.

Một ngày đã trôi qua, sắc trời tối dần, Long Hạo Thiên quay trở lại.

“Thần tham kiến Vương.” Quân y lập tức hành lễ.p>

“Thế nào rồi?” Long Hạo Thiên thuận miệng hỏi, liền hướng về phía giường, sắc mặt nàng vẫn ửng đỏ như trước .

“Hồi bẩm Vương, hiện tại vẫn chưa có hiệu quả.” Quân y bất đắc dĩ lắc đầu. Ông cũng chưa gặp qua tình huống như vậy bao giờ.

“Chưa có hiệu quả?” Ánh mắt Long Hạo Thiên lóe lên tức giận, “Nghĩ cách, xem xem còn có biện pháp nào có thể giúp nàng hạ nhiệt.”

“Vương, tất cả các biện pháp thần đều đã nghĩ tới, biện pháp tốt nhất chính là dùng băng, chỉ là, hiện tại làm sao có băng được?” Quân y quỳ dưới đất, ông đã lật tung rất nhiều sách thuốc, thật sự không còn biện pháp nào.

“Băng?” Long Hạo Thiên lặp lại, đột nhiên hỏi: “Nếu đặt nàng ở nơi thật lạnh, liệu có xảy ra nguy hiểm gì hay không?”

“Vương, bây giờ sẽ không có gì nguy hiểm hơn sốt cao không lùi.” Quân y hồi đáp, không rõ Vương muốn làm gì?

Nghe được ông ta nói như vậy, Long Hạo Thiên không chần chờ, lập tức ôm lấy Vân Yên đang hôn mê như vậy, vội vàng chạy ra ngoài, quân y cũng không dám hỏi tới, chờ đến khi thân ảnh của Vương đã không còn thấy nữa, đang nghi nghi hoặc hoặc chợt nghe thấy binh lính bên cạnh kháo nhau.

“Người nhìn thấy không? Vương hình như mang nươg nươg lên hàn sơn phía trước?” “Ừ, chính là đi hàn sơn, vì sao lại mang nươg nươg lên đó nhỉ? Ở trên đỉnh núi vào ban đêm chính là cực kỳ lạnh.”

Hàn sơn? Quân y tỉnh ngộ ra, thì ra Vương là muốn dùng cái lạnh của hàn sơn để hạ nhiệt cho nươg nươg.

Long Hạo Thiên ôm nàng chạy lên đỉnh núi, đã cảm thấy được một cỗ hàn khí thổi tới. Nhẹ nhàng đặt nàng xuống, sau đó dùng áo choàng của mình đắp lên cho nàng.

Hắn liền thấy sắc mặt ửng đỏ của nàng dần khôi phục lại như bình thường, vươn tay sờ cơ thể nàng đã bị gió lạnh thổi không còn chút hơi ấm, nhưng hắn biết không còn hơi ấm không có nghĩa là đã hạ sốt.

Ngồi xuống đợi một bên, hắn vận công dưỡng thần làm cho thân thể mình ấm áp lên một chút.

Một canh giờ sau, tay Vân Yên khẽ động, nàng dường như đã ngủ rất lâu, mơ mơ màng màng nghe được rất nhiều chuyện, hiện giờ lại im lặng lạ thường, chỉ nghe được tiếng gió vù vù, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh khi nàng trúng tên rồi ngã xuống.

Lập tức mở choàng mắt, liền thấy bầu trời đầy sao, ánh trăng lơ lửng giữa không trung, nàng cảm thấy cách chúng thật gần, giống như chỉ cần duỗi tay là có thể chạm đến, khóe môi khẽ cười.

“Bầu trời đẹp quá, những vì sao đẹp quá, ánh trăng cũng đẹp quá...” nàng nằm ở đó, vươn tay ra, nhin không được mà thốt lên ca ngợi, thì ra bầu trời đêm lại có thể đẹp đến vậy.

“Bầu trời rất đẹp, chỉ là người như ngươi có chết thì sẽ xuống địa ngục.” Bên cạnh truyền đến một tiếng hừ lạnh, Long Hạo Thiên nhìn nàng chằm chằm, trong lòng khẽ thở phào, rốt cuộc nàng đã tỉnh, tinh thần thoát nhìn cũng không tệ lắm.

“Là người?” Vân Yên kinh ngạc nhìn hắn, “Ngày đó người cũng không qua được ư?” Tên của nàng bắn chết hắn sao? Bọn họ thật đúng là oan gia, nàng làm cách nào cũng không thể thoát khỏi hắn sao?

“Bổn Vương còn muốn sống vài chục năm nữa.” Nàng nghĩ mình có thể chết như vậy sao?

Từ trên mặt đất, Vân Yên lập tức bật dậy, liền chạm đến vết thương trên lưng khiến nàng đau đến nhúu mày, mắt nhìn quanh mới phát hiện mình đang đứng trên đỉnh núi, vì thế mà bầu trời lại gần đến vậy. Thì ra nàng chưa chết, ánh mắt lập tức chùn xuống.

“Tỉnh rồi thì đứng lên xuống núi.” Long Hạo Thiên thô lỗ kéo nàng, không chết được nàng thất vọng như vậy sao?

Một trận gió lạnh thổi qua khiến nàng không khỏi rùng mình, vòng tay ôm chặt bản thân, trừng mắt với hắn: “Người không phải hận ta lắm sao, cứ để ta ở trên núi tự sinh tự diệt là được rồi.”

“Tự sinh tự diệt? Vậy chẳng phải Bổn Vương phí phạm công sức để cứu người sao?” Mắt hắn tối đen, gắt gao nhìn nàng, nàng muốn chết như vậy sao?

“Người cứu ta?” Vân Yên sửng sốt, không cười mà nói: “Người sẽ không tốt như vậy, không chừng lại có chủ ý gì đây.”

Long Hạo Thiên tức giận, sau khi tỉnh lại nàng không cảm tạ hắn thì thôi, lại còn thốt ra lời châm chọc, hắn tóm lấy cánh tay nàng: “Bổn Vương đương nhiên sẽ không tốt như vậy, Bổn Vương không muốn người chết, Bổn Vương muốn từ từ tra tấn người, nhục nhã người.”

“Người đúng là không chịu nói lý lẽ.” Vân Yên cắn răng nói, thật sự không hiểu nổi rốt cuộc hắn đang nghĩ cái gì?

“Bớt nói nhảm đi, cùng Bổn Vương xuống núi, cần phải thanh toán với người tội mưu sát Bổn Vương, để thích khách chạy thoát, hành vi phạm tội rõ ràng, người cùng thích khách kia có quan hệ thế nào?” Long Hạo Thiên bình tĩnh nhớ lại, trong lòng liền tức giận, vì một thích khách, nàng cứ nhiên trước mặt mọi người ám sát hắn, chẳng lẽ thích khách kia là người của nàng?>

“Người muốn biết sao? Ta sẽ không nói cho người.” Vân Yên giãy dụa, cùng hắn trở về để hắn tra tấn, không bằng ở nơi này chờ chết còn hơn.

Chương 098 – Tính sổ

“Người cho là tùy người sao? Tốt nhất ngoan ngoãn cùng Bổn Vương xuống núi, nếu không...” Long Hạo Thiên hừ lạnh, câu kế tiếp hắn hẳn là không cần phải nói tiếp.

Vân Yên cắn môi trắng bệch với hắn: “Ngoại trừ việc uy hiếp ta, người còn có thể làm gì khác?”

“Ai bảo uy hiếp hữu dụng đối với người.” Long Hạo Thiên đắc ý cười, giữ chặt tay nàng nói: “Đi xuống núi.”

“Chờ một chút.” Vân Yên ngăn lại, mặc dù phải xuống cũng sẽ không nhẹ nhàng xuống cùng hắn như vậy đi.

“Có việc gì nói mau.” Long Hạo Thiên quay lại nhìn nàng.

“Vương, người cũng biết thân thể thần thiếp không tốt, hiện tại lại vừa mới khỏi bệnh nặng, hoàn toàn không còn chút sức lực nào. Nếu cứ thế này theo xuống núi, chỉ sợ nửa cái mạng người đã hao tổn tâm tư cứu lại cũng không còn.” Vân Yên còn chưa nói hết đã bị hắn chặn lại.

“Đừng nhiều lời vô nghĩa như vậy, thật ra người muốn nói gì cứ việc nói thẳng.” Long Hạo Thiên không kiên nhẫn nói.

“Được rồi Vương, là thần thiếp muốn nói Vương đưa thần thiếp lên thế nào thì cho thần thiếp xuống như thế, bởi vì thần thiếp thật sự không có cách nào tự mình đi xuống được.” Thân thể Vân Yên loạng choạng suy yếu, nàng thật sự cũng không có khí lực nữa.

Long Hạo Thiên nhìn nàng, khóe môi đột nhiên nở nụ cười, “Người là muốn Bổn Vương ôm người xuống núi? Vậy Bổn Vương có thể lý giải chuyện này là vì người chủ động yêu thương nhưng nhớ Bổn Vương hay không?”

“Vương lý giải thế nào cũng được.” Vân Yên nói, chỉ cần hắn có thể hạ mình công nàng xuống núi là được rồi.

Long Hạo Thiên nhìn nàng một hồi, đột nhiên khom người xuống, hạ lệnh: “Lên đi.” “Người công ta?” Vân Yên ngây ngốc sững người, hắn thật sự công mình sao?

“Là công người, có điều người yên tâm, tới chân núi Bổn Vương sẽ đòi lại trên người người.” Nhìn nàng sững sờ như vậy, Long Hạo Thiên hơi kéo nàng lên lưng mình, liền bay xuống chân núi.

Vân Yên bị dọa không khỏi vươn tay ôm cổ hắn, tựa trên tấm lưng rộng lớn ấm áp của hắn, nàng đột nhiên có chút cảm giác khác thường, nếu đây là nam nhân nàng yêu có phải thực hạnh phúc hay không? Ánh mắt xa xôi, khóe môi khẽ nở nụ cười hạnh phúc.

Một làn gió lạnh thổi qua lập tức thức tỉnh nàng, nàng khẽ rung mình, nàng đang nghĩ cái gì vậy? Hắn không phải nam nhân kia, hạnh phúc cũng cách nàng thực xa, sắc mặt chợt ảm đạm. Hạnh phúc thực sự cách nàng rất xa, rất xa, không thể với tới được.

Bước chân Long Hạo Thiên không dừng, vội vã hướng xuống chân núi. Quả thật nàng rất nhẹ, tựa như hắt không cảm giác được sức nặng của nàng. Chính là không hiểu sao nàng vốn dĩ trời sinh tính quật cường, hắt cự nhiên bắt đầu thích loại tính cách quật cường cùng mình đối địch, thích bộ dáng không chịu thua của nàng.

Đột nhiên cả kinh, hắt đang suy nghĩ cái gì vậy? Sao có thể có loại cảm giác này được, hắt không phải vẫn thích tính cách ôn nhu như nước của nữ nhân sao? Nhất định là gần đây quá mệt mỏi nên sinh ra ảo giác rồi.

“Tham kiến Vương. Tham kiến nương nương.” Binh lính nhìn thấy bọn họ trở về liền vội vàng hành lễ. “Đứng lên đi.” Long Hạo Thiên phân phó.

“Tạ ơn Vương.” Binh lính lại thẳng tắp đứng dậy. Quân y vẫn đứng chờ ở bên ngoài, nhìn thấy nàng đã tỉnh, vui mừng vội chạy lại hỏi thăm: “Tham kiến Vương, tham kiến nương nương. Nương nương, người tỉnh lại thật tốt quá.”

“Cám ơn quân y.” Vân Yên gật đầu với ông ta.

“Nương nương, người mau vào nằm nghỉ để thần xem mạch cho người.” Quân y nói, chỉ sợ nàng lại ngã bệnh tiếp.

“Được.” Vân Yên đi vào lều, nhẹ nhàng nằm xuống, đưa tay ra.

Quân y cẩn thận bắt mạch cho nàng, hơn nửa ngày mới thở phào, chắp tay nói: “Chúc mừng nương nương, thân thể của người đã không còn gì đáng ngại nữa, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vài ngày là được, có điều, thần có một vấn đề không biết có thể hỏi nương nương hay không?” “Quân y, mời nói.” Vân Yên không hiểu hắt muốn hỏi mình cái gì?

“Nương nương, có thể cho thần biết thuốc mang trên người là thuốc gì? Ai đã kê đơn cho người?” Quân y hỏi.

“Điều này, thứ lỗi cho ta không thể nói, bởi vì ta đã đồng ý với người này là không tiết lộ danh tính của người ấy cho ai khác.” Vân Yên áy náy trả lời.

“Hóa ra là vậy, thỉnh nương nương thứ lỗi cho thần đường đột, vậy nương nương nghỉ ngơi cho khỏe, thần cáo lui.” Quân y đứng dậy nói, lại quay sang hành lễ với Long Hạo Thiên, rồi mới lui đi ra ngoài.

Long Hạo Thiên lúc này mới đi tới bên giường nàng, “Hiện tại có phải nên thanh toán chuyện cũ một chút hay không? Nói cho Bổng Vương biết hắt là ai?”

“Hắt là ai nha?” Vân Yên chớp mắt vô tội, ánh mắt muốn nói nàng cái gì cũng không biết.

“Đừng giả ngu với Bổng Vương, thích khách kia là ai? Hắt là gì của người?” Giọng nói của Long Hạo Thiên cực kỳ sắc bén.

“Hắt là người Vân triều, lần này tới tìm người là vì muốn báo thù cho tướng quân Vân Hổ, cho nên ta phải cứu hắt.” Vân Yên nói rõ với hắt, sắc mặt âm trầm, bàn tay trắng bệch nắm chặt, thuộc hạ của cha có thể từ ngàn dặm xa xôi chạy tới báo thù, mà nàng ngay bên cạnh kẻ thù lại vô năng vô lực.

“Thật không? Người nghĩ rằng có thể lừa Bổng Vương sao? Nếu hắt là binh lính Vân triều sao lại muốn giết người?” Long Hạo Thiên cười lạnh, thích khách kia lúc đó thật sự muốn giết nàng.

“Rất đơn giản, bởi vì hắt không biết ta là công chúa Vân Triều, mà ta cũng không có cơ hội nói cho hắt biết.” Vân Yên giải thích, mọi việc thực sự là như vậy.

“Tiếp tục nói, xem người còn có thể bịa đặt đến mức nào?”

“Ta chính là nói thật lòng, người tin hay không thì tùy.” Vân Yên liếc hắt, trong lòng hắt thật tối tăm, luôn đem mọi chuyện nghĩ thành phức tạp như vậy.

“Người muốn Bổng Vương tin tưởng lời nói của người như thế nào? Nếu hắt là binh lính Vân triều tìm đến Bổng Vương để báo thù, chính là, một binh lính nhỏ như vậy dám đến nơi này ám sát Bổng Vương ư, còn nữa,

chỉ là một mạng nhỏ của binh lính, sao người có thể không cần đến sinh mệnh mình mà giúp hần bỏ trốn? Thật ra hần là ai?” Long Hạo Thiên nhìn nàng chăm chăm, trong mắt đều là lửa giận thiêu đốt.

Chương 099 – Muốn có lễ vật

“Người tra hỏi đủ chưa? Nếu đủ rồi phiền người đi ra ngoài, ta muốn nghỉ ngơi.” Vân Yên không muốn nhìn hần, nhắm mắt lại.

Long Hạo Thiên thật muốn phát hỏa, lại nhìn sắc mặt trắng bệch của nàng, đành nén lửa giận. Về phần nàng có nói dối hay không, hần tin tưởng chính mình rất nhanh sẽ có thể biết được, bởi vì hần tin chắc thích khách kia sẽ còn quay lại.

Vân Yên nghe được tiếng bước chân của hần rời xa dần mới mở mắt ra, nàng còn không biết thích khách kia đã bỏ trốn được chưa, có điều nghe giọng hần hần là đã trốn thoát rồi, nếu không hần sẽ không chất vấn mình như vậy, thậm chí thấy may mắn, hy sinh của nàng cuối cùng cũng đáng giá.

Nàng khẽ nhắm mắt lại, đột nhiên lại nghe thấy một tiếng động nhỏ, chẳng lẽ hần lại quay trở lại sao?

Cảm giác được có người nhẹ nhàng tiến gần đến nàng, đứng ở bên giường, sau đó là bàn tay hần sờ lên trán mình, thuận tiện vén tóc nàng sang một bên.

Trong lòng kinh ngạc, là ai khác, nhất định không phải Long Hạo Thiên, hần sẽ không dịu dàng như vậy.

“Người còn muốn giả bộ tới khi nào, không muốn gặp ta hay là muốn trốn tránh hần?” Hắc Ưng nhìn nàng, mắt không ngừng đảo qua đảo lại, nở nụ cười. Nàng không phải đang giả bộ ngủ đó chứ. Có điều sắc mặt tái nhợt của nàng khiến người ta đau lòng.

“Là người?” Vân Yên nghe tiếng mới mở mắt nhìn.

“Cơn sốt của người đã lui, hiện giờ cảm thấy thế nào? Còn có chỗ nào cảm thấy không thoải mái hay không?” Giọng nói của Hắc Ưng chứa đầy quan tâm.

“Cám ơn, ta đỡ nhiều rồi, có điều còn có chút chóng mặt.” Nghe được lời hần quan tâm thân thiết như vậy, trong mắt Vân Yên lập tức đọng đầy nước mắt.

“Làm sao vậy? không thoải mái ư?” Hắc Ưng vội vàng hỏi, tại sao nàng đột nhiên lại khóc?

“Không có chuyện gì, chỉ là nhìn thấy người thật tốt, giống như gặp được người thân, cảm giác này thật ấm áp.” Vân Yên lau đi nước mắt trên khóe mắt, gượng cười.

“Người thân? Người không biết ta suýt chút nữa hại chết người sao? Người có phải nên hận ta hay không?” Hắc Ưng cố ý trêu ghẹo nàng. Thật ra bây giờ trong lòng hần còn sợ hãi, may mắn nàng đã không có việc gì.

“Người suýt chút nữa hại chết ta?” Vân Yên kinh ngạc nhìn hần. Hần đang nói gì vậy?

“Đừng kinh ngạc như vậy, đêm qua ta đến thăm người, chỉ biết người bị thương nên cố tình lấy thuốc của ta đút cho người uống, muốn miệng vết thương mau liền lại. Thật sự không nghĩ tới thuốc của ta lại xung khắc với thuốc của quân y, khiến người sốt cao, tính mệnh như chỉ mảnh treo chuông.” Hắc Ưng giải thích.

“Hóa ra là như vậy.” Vân Yên khẽ cười, “Người cũng là có lòng tốt, không phải chuyện xấu gì, quên đi, ta tha thứ cho người.” Cho dù có phải chết nàng cũng sẽ không oán hận hần.

“Ta đây có phải nên cảm tạ người đã rộng lượng tha thứ hay không?” Hắc Ưng cũng cười, đột nhiên phát hiện nàng quả thật rất đáng yêu.

“Muốn cảm tạ ta, vậy tặng lễ vật cho ta đi.” Vân Yên chìa tay yêu cầu hần.

“Muốn cái gì?” Hắc Ưng hỏi, chỉ cần hần có hần đương nhiên sẽ tặng cho nàng.

“Tín vật của người, cái còi đó.” Nàng nói, “Cái lúc trước người tặng ta không biết đã chạy đi đâu, bây giờ tặng lại cho ta cái khác đi.”

“Tại sao muốn có nó, trước kia người đã nói là không thích cơ mà?” Hắc Ưng khó hiểu nhìn nàng.

“Bởi vì lúc trước ta không biết người, nhưng hiện giờ ta đã coi người là bằng hữu, ta nghĩ nếu một ngày ta gặp nguy hiểm người có thể tới cứu ta hay không?” Vân Yên nói, thật ra nàng đột nhiên nghĩ tới người Vân triều không phải chỉ có một người tới báo thù, nàng càng lo lắng hơn chính là có khi nào ca ca cũng đến đây hay không? Vậy thì phiền toái rồi, cho nên nàng muốn phòng ngừa chu đáo.

“Đương nhiên có thể.” Hắc Ứng nói xong, từ trong người lấy ra một cái còi đặt vào tay nàng, “Lần này nhớ cất giữ cho cẩn thận. Lần sau đừng lấy cớ này nữa.”

“Đã biết, ta nhất định coi nó là bảo bối, cất giữ cẩn thận.” Vân Yên cười đáp.

“Bảo bối? Ta sợ là người có dụng ý xấu thì có.” Hắc Ứng cười như không cười nói, tuy rằng hắn thật sự cũng không biết nàng muốn làm gì.

“Ta chính là có dụng ý xấu, vậy người có giúp hay không?” Vân Yên chỉ biết tâm tư này của mình sẽ không qua mắt được hắn.

“Giúp, nhưng ta sẽ không giúp người thương tổn hắn, nếu thực sự đến lúc chia làm hai chiến tuyến, ta sẽ giúp hắn.” Hắc Ứng thật tâm nói.

“Vì sao? Vì sao người phải giúp hắn? Hắn rõ ràng rất hận người, còn muốn giết người, chẳng lẽ người thật sự có lỗi với hắn?” Vân Yên nhìn hắn đoán, nếu không phải vì nguyên nhân này, hắn tại sao phải nhân nhượng như vậy.

“Có một số việc ta không thể giải thích với người, cũng không muốn giải thích với người, nếu người thật sự muốn biết vậy nên đi thương hắn.” Hắc Ứng lại nói một lần nữa.

“Thương hắn?” Vân Yên cười lạnh, “Chúng tôi không có khả năng, ta sẽ không thương hắn, hắn cũng vĩnh viễn không yêu ta.”

“Đừng khẳng định tuyệt đối như vậy, có một số việc có thể thay đổi, chẳng lẽ người không cảm thấy hắn đối với người rất tốt sao?” Hắc Ứng hỏi.

“Hắn đối với ta rất tốt?” Vân Yên tựa như nghe được một chuyện cười, “Nếu như tra tấn nhục nhã được coi là tốt, vậy thì hắn đối với ta thật sự là quá tốt.”

“Người chỉ nhìn thấy những lúc hắn cố tình xấu xa, nhưng người không thấy được lúc người hôn mê, hắn lo lắng cho người thế nào, muốn cứu sống người thế nào.” Hắc Ứng thở dài nói, có lẽ Long Hạo Thiên yêu nàng, hoặc ít nhất cũng đã có chút động tâm.

“Được rồi, người đừng nói tốt cho hắn nữa, hắn đã từng nói muốn làm cho ta sống không bằng chết, hắn cứu ta sống lại chỉ vì càng muốn tra tấn nhục nhã ta, hắn chính là người như vậy.” Hiện tại Vân Yên đối với Long Hạo Thiên không có một chút hảo cảm nào.

“Nếu một người vì hận người mà tìm trăm phương nghìn kế để cứu người. Có một kẻ thù như vậy người có phải thực hạnh phúc hay không? Còn nữa, hắn chính là dùng hận để che dấu bản thân, người hãy thử tìm hiểu hắn xem.” Hắc Ứng vẫn muốn nghĩ cách thuyết phục nàng.

“Người không cần bảo ta đi tìm hiểu hắn, vậy không bằng đi tìm hiểu người còn hơn.” Vân Yên tạm dừng một chút, đột nhiên nhìn thẳng vào hắn.

“Người đang nhìn cái gì?” Hắc Ứng bị nàng nhìn chăm chăm có chút không thoải mái.

“Ta thấy thật kỳ lạ, nhìn kỹ người, ta cũng nhìn không ra bóng dáng của một cường đạo, sao người có thể là cường đạo được?” Nàng vẫn là thực nghi hoặc.

“Không thể trả lời.” Hắc Ứng chỉ trả lời bốn chữ.

Chương 100 – Quay về kinh

“Không muốn nói thì đừng nói nữa, không nói ta cũng đoán ra bảy tám phần rồi.” Vân Yên ra vẻ không sao cả, thoải mái nói, nàng cũng không cần phải biết.

“Người biết bảy tám phần? Người biết cái gì?” Hắc Ứng nhíu mày nhìn nàng.

“Không thể trả lời.” Vân Yên cũng trả lại hần bốn chữ.

“Người học cũng nhanh đó.” Hắc Ứng cười, đột nhiên nghĩ ra điều gì, quay ra nhìn nàng nói: “Có điều ta cũng muốn thử qua trận pháp hình tròn kia của người.”

“Trận pháp hình tròn?” Vân Yên buồn cười nhìn hần, sao hần lại có hứng thú đặt một cái tên buồn cười như vậy, trực tiếp cự tuyệt: “Người còn chưa đủ khả năng tham gia.”

“Vì sao? Người sợ ta nhanh chóng đã phá được trận pháp của người?” Hắc Ứng nhìn nàng.p>

“Sai. Ta là sợ người phá không được trận pháp của ta, mà ta cũng sẽ không hạ thủ lưu tình, sợ rằng người sẽ mất mặt.” Vân Yên cũng quay sang trêu chọc hần, nàng đối với trận pháp của mình rất có lòng tin.

“Người vẫn còn chưa hiểu ta, cho tới bây giờ ta cũng không để ý thể diện, có điều nếu thất bại sẽ càng kích thích ý chí chiến đấu của ta.” Hắc Ứng nói.

“Ta thấy đó chỉ là người nói thôi.” Vân Yên nói xong chợt cảm thấy một trận say xẩm, vẻ mặt lộ ra mệt mỏi.

“Thương thế của người vừa khỏi, không nên quá mệt mỏi, nghỉ ngơi cho tốt, ta đi trước.” Hắc Ứng nói, thân thể nàng còn chưa có hồi phục, hần không quấy rầy nữa, tiếng vừa dứt thì người liền biến mất.

Vân Yên thực sự cảm thấy mệt mỏi, nhắm mắt lại, rất nhanh liền truyền ra tiếng hít thở đều đặn.

Ngày hôm sau.

“Nương nương, có thể dùng điểm tâm rồi.” Một tiểu binh lính bưng đồ ăn đi vào nói.

“Ừ, đặt ở đó đi, ta tự dùng được rồi.” Vân Yên nhẹ nhàng tựa vào cạnh giường. Bưng điểm tâm thanh đạm vừa định uống vào đã ngửi thấy một hương vị nhân sâm quen thuộc. Nàng kinh ngạc hỏi: “Làm sao có nhân sâm ở quân doanh này?”

“Hồi bẩm nương nương, là Vương mang từ hoàng cung đến đây, lần này cố ý dặn dò mang tới cho nương nương dùng.” Tiểu binh lính đứng ở nơi đó, thái độ cung kính có hồi tất đáp.

“À.” Vân Yên nhẹ đáp một tiếng, cũng không muốn hỏi thêm, trừ hần ra còn có ai có thể. Nhưng nàng sẽ không cảm kích hần đâu, hạ lệnh: “Người lui xuống đi.”

“Dạ nương nương, có chuyện gì liền kêu tiểu nhân tới.” Tiểu binh lính nói xong quay lưng đi ra ngoài.

Vân Yên từ từ thưởng thức từng ngụm bát nhân sâm. Không biết có phải nguyên nhân do đã được ăn uống đầy đủ hay không, nàng cảm thấy thân thể tốt lên rất nhiều, chỉ có điều vẫn còn chút chóng mặt, cho nên nàng lại nằm xuống nghỉ ngơi.p>

Từ đầu đến cuối trong lòng nàng vẫn suy nghĩ không yên, rốt cuộc ca ca có mang theo binh sĩ Vân triều đến ám sát Long Hạo Thiên hay không?

“Người đang nghĩ đến ai vậy?” Long Hạo Thiên vừa tiến vào liền thấy nàng đang thất thần.

“Nghĩ tới người.” Vân Yên quay đầu lại nhìn hần.

“Nghĩ tới Bồn Vương? Nghĩ tới Bồn Vương làm gì?” Long Hạo Thiên đi tới, nâng cằm nàng lên.

“Nghĩ xem khi nào thì người lại tâm huyết dâng trào, tới tìm ta gây phiền toái.” Vân Yên nói, nghĩ lại lời Hắc Ứng nói hôm qua, thật sự nàng không thấy hần tốt chút nào cả.

“Nghĩ ra chưa?” Long Hạo Thiên nhìn nàng, ánh mắt thâm thúy không nhìn được hần đang suy nghĩ cái gì.

“Chính là mới nghĩ đến người đã tới rồi, không phải sao?” Vân Yên cũng theo dõi hần.

“Ha ha.” Long Hạo Thiên đột nhiên bật cười ha hả, ngón tay trượt trên mặt nàng, “Nếu Bồn Vương không tìm người gây phiền toái, có phải là người không dậy nổi hay không?”

“Vậy phiền người đối loại nào mới mẻ hơn được không? Lần nào cũng như vậy người không cảm thấy rất nhàm chán hay sao?” Vân Yên lập tức hất tay hần ra.

“Mới mẻ? Vậy để Bồn Vương ngắm lại.” Long Hạo Thiên đặt tay lên cằm mình, trầm tư một chút đột nhiên trên mặt nở nụ cười quỷ dị.

Vân Yên không khỏi rung mình, không biết hẳn lại nghĩ ra phương pháp gì nữa?

“Sợ sao?” Long Hạo Thiên ngồi cạnh nàng, tay vươn ra ôm nàng vào lòng. “Người yên tâm, hiện giờ Bồn Vương quyết định không tự mình trừng phạt người nữa, Bồn Vương tuyệt đối sẽ đối xử tốt với người, khiến ọi người đều biết Bồn Vương sủng ái người như thế nào.”

“Không cần.” Vân Yên không cần nghĩ ngợi, lập tức cự tuyệt, “Lòng dạ của người thật độc ác. Người muốn ta trở thành đối tượng để tất cả nữ nhân của người thù ghét, sau đó để các nàng tự đối phó ta.”

“Thông minh, Bồn Vương thích nói chuyện với nữ nhân thông minh.” Long Hạo Thiên không thể không bội phục nàng, vừa nói xong nàng đã biết mình muốn làm gì.

Vân Yên lại nhìn hẳn chằm chằm: “Người biết không? Người thực sự dễ tiện”.

“Dưỡng thân cho tốt, ba ngày sau khởi hành quay về kinh.” Long Hạo Thiên liếc nàng, chuyển sang chuyện khác, phân phó.

“Trở về?” Vân Yên ngẩng đầu nhìn hẳn, hiểu được nhất định Hán triều đã đầu hàng.

Long Hạo Thiên nhìn bộ dáng nàng, biết nàng đã hiểu rõ, cũng không nói thêm nữa, xoay người rời đi. Lời vừa rồi chỉ là không có chuyện gì vô tình nói, nhưng hẳn nghĩ đến nàng sẽ đối phó với những nữ nhân kia thế nào lại có chút chờ mong. Chỉ có điều thân thể của nàng thật không tốt.

Vân Yên nằm lại trên giường tĩnh dưỡng hai ngày, cảm thấy thân thể tốt hơn nhiều. Đi ra khỏi lều nhìn thấy rất nhiều binh lính đang loay hoay sắp xếp đồ vật này nọ, chuẩn bị ngày mai trở về. Trên mặt ai cũng tươi cười.

“Nương nương.” Nương nương đi tới đâu. Binh lính đều cúi chào.

Nàng chỉ mỉm cười gật đầu, liền thấy tướng quân đi tới phía mình chấp tay hành lễ nói: “Mặt tướng tham kiến nương nương.”

“Tướng quân không cần đa lễ.” Vân Yên đưa tay làm động tác nâng hẳn dậy.

Tướng quân lúc này mới đứng dậy nhìn nàng, trong lòng vẫn còn lo sợ: “Nương nương, người làm việc thật sự nằm ngoài dự kiến của mặt tướng, thật không biết nên bội phục người hay nên nói nương nương quá lỗ mãng.”

“Ta cũng không còn cách nào khác, lúc ấy nghĩ được cách nào đành phải thử cách đó một lần.” Vân Yên nói, nàng không nghĩ được nhiều như vậy, cũng không nghĩ tới hậu quả.

“Mặt tướng chỉ có thể nói với nương nương, là người đứng giữa phải cẩn thận, nương nương nghỉ ngơi cho khỏe, mặt tướng đi nơi khác xem xét.” Tướng quân nói, có điều nương nương thật sự khiến cho người khác không thể không bội phục.p>

“Được.” Vân Yên gật đầu, xoay người quay lại lều liền thấy bên trong có một người đứng đó, trong lòng chợt khẩn trương.

21. Chương 101 - 102 - 103 - 104

Chương 101 – Quay về kinh 2

“Thuộc hạ tham kiến công chúa.” Thích khách lúc trước mặc quần áo binh lính Long triều, nhìn thấy nàng liền quỳ xuống.

“Người đứng lên đi.” Vân Yên đóng cửa cẩn thận, hạ giọng nói mang theo chút trách cứ: “Người còn tới làm gì? Nhớ kỹ, không cần hành động thiếu suy nghĩ, muốn giết hắn bây giờ chưa phải lúc, người mau đi nhanh đi.”

“Công chúa đừng vội, thuộc hạ tới để cảm tạ ơn cứu mạng của công chúa, cũng là đến xem công chúa có bình yên vô sự hay không, nếu không thuộc hạ rất lo lắng. Thuộc hạ đã chờ ở bên ngoài vài ngày rồi, lần này thừa dịp quân doanh chuẩn bị rời đi, đang lúc hỗn loạn, liền trà trộn vào thăm công chúa, nhìn thấy công chúa không có việc gì cũng an tâm.” Người mới tới nói.

“Ta không sao, người mau đi đi, nhớ kỹ lần sau đừng tới, người không giết được hắn cũng không cần uống công tử bỏ sinh mệnh của mình.” Vân Yên thiết tình nói, đột nhiên nhớ tới ca ca lập tức hỏi: “Lần này người tới một mình sao? Có người khác đến cùng không?”

“Hồi bẩm công chúa, còn có phó tướng quân Vân Dương.” Thích khách đáp.

“Cái gì?” Vân Yên kinh ngạc lui bước về phía sau một chút, huynh ấy thực sự tới đây.

“Công chúa, người không sao chứ?” Thích khách kia bước tới, tay muốn đỡ lấy nàng, đại khái phát hiện không biết nên đặt tay ở chỗ nào, đành thu tay về.

Vân Yên đứng vững lại mới nói: “Tiện đây người giúp ta nhấn với hắn, nói hắn trở về đi, hiện tại sinh mạng là quan trọng nhất, Vân gia còn phải dựa vào hắn, không thể để Vân gia bị tuyệt hậu. Người nói với hắn là ta nói, nếu hắn không nghe, thì cả đời này ta cũng sẽ không tha thứ cho hắn.” Nàng không rõ mọi người có biết mình là đối người hay không? Nhưng ca ca nhất định biết, Vân La nhất định đã gặp qua huynh ấy.

“Dạ công chúa, thuộc hạ nhất định sẽ chuyển lời tới Phó tướng quân.” Nói xong, từ trong người lấy ra một phong thư, hai tay dâng tới cho nàng: “Công chúa, đây là thư Vân Dương phó tướng sai thuộc hạ đem tới cho công chúa.”

Vân Yên lập tức cầm lấy. Nhìn thấy hai chữ quen thuộc ‘BẢO TRỌNG’. Nước mắt nhất thời rơi xuống như mưa, cầm tờ giấy tay run nhè nhẹ: “Ca ca...”

Nhìn thấy nàng kích động như vậy, người mới tới kinh ngạc, rốt cuộc công chúa và phó tướng quân có quan hệ gì? Chẳng lẽ là...

Hơn nửa ngày, Vân Yên mới ngăn được nước mắt, đem thư giao lại cho hắn nói: “Nói với hắn, ta sẽ tự bảo trọng, nói hắn hãy vì ta, vì Vân gia mà bảo trọng, cũng nói với hắn, quân tử báo thù mười năm chưa muộn.”

“Dạ, thuộc hạ đã hiểu. Vậy công chúa bảo trọng, thuộc hạ đi trước.” Người mới tới đem phong thư cất kỹ lại, lúc này mới đi ra ngoài.

Vân Yên thử người bên giường. Nghĩ đến ca ca với mình gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt, không thể gặp lại, nàng không khỏi nhớ lại những ngày trước kia ở phủ tướng quân.

Long Hạo Thiên vừa đi vào đến liền thấy trên mặt nàng mang theo nụ cười, lại chứa lệ, có chuyện gì làm cho nàng vừa khóc vừa cười như vậy?

Vân Yên dùng sức lau đi lệ trong mắt, nàng quyết định, mặc kệ thế nào đi nữa, nàng cũng phải nghĩ cách đi gặp ca ca, bởi vì nàng sợ cả đời này nàng cũng không còn được gặp ca ca nữa. Vừa quay đầu lại liền thấy hắn đứng ở phía sau, bị dọa sợ hãi đưa tay vỗ vỗ ngực: “Người im hơi lặng tiếng đứng phía sau người ta, muốn hù chết người sao?”

Long Hạo Thiên chỉ hừ lạnh một tiếng: “Người không làm chuyện xấu, sợ cái gì? Hay là đang mưu tính chuyện xấu gì sau lưng Bổn Vương?”

“Ta cần làm sau lưng người sao? Ta chính là quang minh chính đại mà làm.” Vân Yên nhìn hắn. Nàng thực muốn làm nhưng vẫn là chưa có cơ hội làm đó thôi.

“Vừa rồi tại sao lại vừa khóc vừa cười?” Long Hạo Thiên chuyển chủ đề, hỏi.

“Nhớ nhà, nhớ tới Phụ Mẫu nên cười, nghĩ đến phải rời khỏi gia đình, một người cô độc tới nơi này, không ai yêu thương, không ai đau lòng liền thương tâm mà khóc.” Vân Yên nói, nước mắt lại theo đó chảy xuống.

Nước mắt nàng rơi xuống đất liền tứ phân ngũ liệt, trong lòng Long Hạo Thiên đột nhiên đau xót, nhìn nàng thương tâm như vậy hắn lại cảm thấy thương tiếc, vươn tay, nghĩ muốn ôm nàng vào lòng, nhưng chính là tay giờ ra nửa chừng lại thu trở về.

Tâm cảm thấy phiền toái, liền đứng dậy để lại một câu, xoay người rời đi.

“Nhớ kỹ, người nhà của ngươi hiện tại là Bồn Vương, sau này cũng chính là vậy.”

Vân Yên nhìn bóng dáng hắn biến mất ở cửa, không cười nổi, người nhà không có ả ả, người nhà không có yêu chỉ có hận, làm sao có thể gọi là người nhà? Đó không phải là nhà, đó chính là tù ngục, giam cầm chính mình.

“Nương nương, có thể khởi hành rồi.” Sáng sớm ngày thứ ba, binh lính đứng ở cửa nói.

“Được.” Vân Yên cầm hành lý của mình, đi theo hắn, để cho hắn đỡ nàng lên xe ngựa, vừa trèo lên, nàng liền ngất ngẫn cả người, bên trong xe ngựa đặt một tấm chăn thật dày trên ghế, đây là cố ý dành cho nàng sao?

Tựa như nhìn thấy nghi hoặc của nàng, binh lính nói: “Đây là tướng quân dặn dò.” Vân Yên cười cười, hắn thật có lòng. Ngồi trên xe ngựa đi một hồi, nàng mới phát giác ra có điều gì đó dị thường, sao lại không nghe thấy tiếng bước chân, vén rèm xe nhìn ra bên ngoài, liền thấy Long Hạo Thiên cùng vài binh lính cưỡi ngựa ở phía trước, phía sau chỉ thấy có mấy chục binh lính, đằng sau cũng không có đội ngũ.

Tay vẫy vẫy, kêu một binh lính đi gần nhất hỏi: “Quân đội đâu hết rồi? Sao không cùng chúng ta trở về?”

“Hồi bẩm nương nương, đại đội đã cùng tướng quân trở về kinh trước, còn lại chúng tôi theo Vương và nương nương. Vương đã dặn dò, nương nương trên người có thương tích, không nên đi quá nhanh, cho nên để bọn họ đi trước.” Binh lính hồi đáp.

“Là như thế sao? Không còn việc gì đâu.” Vân Yên buông rèm xuống, hắn thật sự suy nghĩ ỉn sao? Hay là có ý đồ khác? Đang nghi hoặc, chợt nghe bên ngoài có một trận hỗn loạn.

“Có thích khách, bảo vệ Vương.”

Có thích khách? Vân Yên ngẩn ra, chẳng lẽ là ca ca? Lập tức lại vén rèm lên, liền thấy tên từ bốn phương tám hướng bắn tới, nhưng không hề nhìn thấy người, trong lòng nàng lo lắng không thôi, vì sao huynh ấy lại không nghe, vì sao huynh ấy còn chưa rời đi?

Chương 102 – Huyết tinh

Vân Yên nhìn thấy tên từ tứ phía bắn lại đây, binh lính đứng chắn xung quanh, vây nàng cùng Long Hạo Thiên vào giữa, bức tường người ngăn cản tên bắn tới. Trong lòng nàng gắt gao khẩn trương, vì sao ca ca không nghe lời nàng khuyên.

“Giết hắn.” một tiếng hô to, từ bên cạnh bay tới rất nhiều người mặc áo đen, bịt mặt, tay cầm đao chém về phía này.

Vân Yên khẩn trương tìm trong đám người bóng dáng ca ca, nhưng đám người hỗn loạn, nàng hoàn toàn không nhìn rõ, liền ra khỏi xe ngựa, nàng muốn ca ca phát hiện ra nàng, như vậy nàng có thể khiến bọn họ rời đi.

“Ngươi thật khẩn trương.” Long Hạo Thiên nhìn nàng chăm chăm, đột nhiên lên tiếng.

Vân Yên lúc này mới chú ý đến hắn luôn một mực ở bên người nàng, buông bàn tay đầy mồ hôi, nhìn hắn nói: “Đương nhiên khẩn trương, ngươi chưa nghe nói qua câu một lần bị rắn cắn sao? Vết thương trên lưng ta vẫn còn nhức nhối nữa.”

“Đúng không? Sợ như vậy sao phải đi ra khỏi xe ngựa?” Long Hạo Thiên hỏi ngược lại nàng, sợ lại cố ý qua mặt mình để giúp kẻ địch trốn đi.

“Ta là lo lắng cho Vương, muốn xem Vương có sao không? Cho nên quên mất chuyện đang bị uy hiếp.” Vân Yên nói dối, mắt cũng không hề chớp một cái.

“Đến hôm nay Bổng Vương mới biết người quan tâm Bổng Vương như vậy, người cứ yên tâm, Bổng Vương không sao. Bổng Vương sẽ cho người thấy bọn họ chết như thế nào.” Long Hạo Thiên nhìn hắc y nhân, ánh mắt bắn ra một tia sát ý lạnh khốc. Nhìn ánh mắt hắc hung ác, Vân Yên hồi hộp lo lắng nhìn về phía xa, thấy những người áo đen kia đã muốn chống đỡ không nổi, rất nhiều người đã bị thương, trong lòng thầm lo lắng, sao còn chưa chịu lui đi? Chẳng lẽ ca ca không nhìn thấy mình sao? Vì sao không có một chút phản ứng nào?

“Một người cũng không được để thoát, giết hết không tha.” Long Hạo Thiên đột nhiên hạ lệnh.

“Dạ, Vương.” Binh lính Long triều xuống tay càng thêm hung ác, từng chiêu trí mạng, tựa như muốn sớm chấm dứt trận chiến.

Những người áo đen kia đã thương vong quá nửa, Vân Yên vẫn không nhìn thấy bóng dáng của ca ca, chẳng lẽ huynh ấy chưa tới sao? Trong lòng vẫn để tâm quan sát.

“Rút lui.” Rốt cuộc hắc y nhân cảm đầu cũng nhận thấy tình huống không ổn, vội lên tiếng. Nhưng lúc này rút lui cũng không kịp nữa rồi, bọn họ đã bị bao vây.

“Còn muốn chạy ư? Không dễ dàng như vậy đâu. Nhớ lấy ngày này năm sau chính là giỗ đầu của các người.” Binh lính Long triều nói xong, kiếm trong tay đã vung lên chém giết.

“Dừng tay.” Vân Yên cũng không quan tâm nhiều được nữa, hô lớn, liền nhảy từ trên xe ngựa xuống.

Mọi người cùng quay lại nhìn nàng. Hắc y nhân kia lại càng kinh ngạc nhìn nàng chằm chằm, nàng muốn làm gì?

“Người làm gì vậy?” Long Hạo Thiên giữ chặt cánh tay nàng.

“Vương, thần thiếp thỉnh cầu người buông tha cho bọn họ.” Vân Yên lập tức quỳ gối xuống trước mặt hắc, nàng đã không thể nhịn được nữa.

“Người muốn Bổng Vương tha cho bọn chúng? Người biết bọn chúng là ai sao? Người cùng bọn chúng có quan hệ gì?” Giọng nói của Long Hạo Thiên đã lạnh như hàn băng.

“Bọn họ là tướng sĩ của Vân triều.” Vân Yên nhìn hắc nói.

“Cho dù bọn chúng có là tướng sĩ Vân triều, đã muốn ám sát Bổng Vương, người cho là Bổng Vương sẽ bỏ qua cho bọn chúng ư?” Ánh mắt Long Hạo Thiên cũng đã nhuốm hàn ý.

“Biết là không thể, cho nên thần thiếp cầu xin Vương buông tha cho bọn họ.” Vân Yên cúi đầu xuống mặt đất, cho dù thế nào đi nữa, nàng cũng phải bảo toàn tính mạng cho bọn họ.

“Nữ nhân không biết điều.” Long Hạo Thiên chỉ hừ lạnh một tiếng, hắc đã sớm nhìn binh khí bọn chúng dùng, nhìn ra được bọn chúng không phải là binh lính Vân triều, chỉ tay vào hắc y nhân cầm đầu: “Người đi hỏi bọn chúng xem bọn chúng có phải là người Vân triều hay không?”

“Hả?” Vân Yên sửng sốt quay đầu lại nhìn bọn họ, chẳng lẽ không phải sao? Vậy họ là ai?

Hắc y nhân kia cũng nhìn nàng, chấp tay nói một tiếng cảm ơn: “Cám ơn người, hôm nay chúng ta đã đến đây, quyết không sợ chết, thứ lỗi cho ta không thể nói cho người chúng ta là ai, nhưng chúng ta cũng không phải người Vân triều.”

“Không phải người Vân triều?” Vân Yên lúc này mới phát hiện mình đã quá lo lắng mà làm loạn rồi.

“Hiện tại đã rõ ràng chưa? Mau lên xe đi.” Long Hạo Thiên một phen kéo nàng lại.

“Người muốn xử bọn họ thế nào?” Vân Yên hỏi, nàng không thể trở mắt nhìn bọn họ ngã xuống trước mắt mình.

“Giết chết.” Long Hạo Thiên lãnh huyết nói hai chữ.

“Thả đi.” Vân Yên giật tay khỏi tay hắc.

“Dường như người đã quên mất thân phận của mình? Vẫn cố tình đối nghịch Bổng Vương, mỗi một người đến ám sát Bổng Vương người đều muốn cứu.” Long Hạo Thiên lập tức buông tay nàng ra.

“Không phải.” Vân Yên lắc đầu, “Ta không quản được nhiều như vậy, nhưng hiện tại ta đã nhìn thấy, ta hy vọng người buông tha cho họ, lấy ơn báo oán cũng là vì sau này chừa ỉnh một đường lui.”

“Bổn Vương không cần.” Long Hạo Thiên nhìn nàng nghiêng rằng nói, lập tức quay sang hạ lệnh: “Ra tay.”

“Dạ. Vương.”

Vân Yên nhìn từng người áo đen ngã xuống, mùi máu tươi từng đợt bốc lên mũi nàng, mà kiếm trong tay mang theo máu tươi dưới ánh mặt trời đặc biệt chói mắt, nhìn thấy bọn họ từng đao từng đao chém xuống, máu văng khắp nơi.

Nàng chịu không nổi một màn thảm thiết, thân thể loạng choạng, chỉ thấy trước mắt lay động đều là một đám người đầy máu ngã xuống.

“Thật là một nữ nhân vô dụng.” Long Hạo Thiên lập tức ôm nàng đưa vào trong xe ngựa.

Vân Yên nằm trong ngực hắn, mắt dõi theo hắn, ánh mắt đều là bi ai thê lương. “Nhất định phải như vậy sao? Nhất định phải giết người sao?”

“Người hắn là nên đi hỏi bọn chúng, bọn chúng muốn Bổn vương chết, cho nên Bổn vương chỉ có thể khiến bọn chúng chết trước, đây là sự thật tàn khốc, không phải người chết thì ta mất mạng.” Long Hạo Thiên nhìn nàng, mấy năm nay hắn vẫn chinh chiến ở bên ngoài, mỗi ngày đều vượt qua trong bể máu, tâm hắn đã sớm chết lặng.

Vân Yên biết trong lòng hắn tràn ngập máu, không phải mình có thể thay đổi được, nhắm mắt lại, mặc cho nước mắt tuôn rơi. Nàng chưa bao giờ biết được sinh mệnh lại mỏng manh yếu ớt, trong chớp mắt đã không còn tồn tại như vậy.

Chương 103 – Huỳnh muội gặp lại

Vân Yên ngồi trong bồn tắm, dùng nước tẩy rửa thân thể của mình, trong đầu nàng không ngừng nghĩ về một màn ban sáng, tay chân nàng trở nên lạnh băng. Ca ca, nàng không khỏi càng thêm lo lắng cho bọn họ, rốt cuộc bọn họ có trở về hay không? Nàng thà rằng ca ca buông tay không báo thù nữa, cũng muốn ca ca còn sống khỏe mạnh.

“Phu nhân, nô tỳ mang thêm cho người một ít nước ấm nữa.” Ngoài cửa đột nhiên có tiếng người nói.

“Vào đi.” Nàng thuận miệng đáp. Nước tắm quả thật đã có chút lạnh.

Kẹt... cửa bị đẩy ra, một nữ tử ăn mặc gọn gàng, tay bê chậu đồng cúi đầu đi vào, lập tức đóng cửa lại.

Vân Yên cũng không chú ý, vẫn đang trầm tư.

“Phu nhân, đã được hay chưa?” Nàng vừa đổ nước vào, vừa hỏi.

“Ừ.” Vân Yên đáp, lại đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, giọng nói này sao lại quen thuộc như vậy? Vừa quay đầu lại nhìn, liền chạm vào một đôi mắt đẹp thân quen.

Hít một ngụm khí lạnh, vừa định la lên đã bị tay nàng che miệng lại, nhẹ giọng nói: “Cẩn thận, bên ngoài có người canh giữ.”

“Vân La, sao lại là muội? Tại sao muội lại tới nơi này?” Vân Yên hơi gạt tay nàng ra khỏi miệng mình, nắm chặt tay nàng nói. Nhìn thấy nàng thật sự là ngoài ý muốn, ánh mắt vui mừng.

“Yên tỷ tỷ, trước hết để muội ngấm tỳ được không? Vết thương còn đau không?” Vân La thăm đánh giá nàng, nàng càng gầy yếu hơn trước, sắc mặt cũng không tốt, nước mắt nhịn không được mà chảy xuống. “Đều tại muội không tốt, ngày đó muội không nên để tỷ đi đến nơi này.”

“Vân La đừng khóc, muội mau nói cho tỷ biết, sao muội lại ở trong này? Ca ca đâu?” Vân Yên thay nàng lau đi nước mắt, lo lắng hỏi.

“Yên tỷ, tỷ mau đứng lên đã, sắp lạnh cóng rồi kia.” Vân La lấy khăn giúp nàng lau thân thể, cơ thể nàng rất dễ sinh bệnh mà.

“Mau nói cho ta biết, mọi người trở về thế nào?” Vân Yên nhanh chóng mặc quần áo vào, liền gắt gao ôm lấy nàng, loại cảm giác này đã lâu không có, thật tốt quá.

“Yên tỷ tỷ, tỷ đi rồi, Dương ca trở về kinh. Biết tỷ thay muội đi, liền mắng muội một trận, rồi nói muốn tới đây tìm tỷ, cũng muốn báo thù cho Vân bá phụ, muội khuyên can mãi, muốn huynh ấy đừng thương cho tốt. Thấy huynh ấy không nghe, muội nhẫn tâm không nói với hoàng huynh một tiếng, liền cùng huynh ấy trộm đến đây. Vốn muốn tới hoàng cung Long Triều, sau lại nghe nói U Linh Vương đã tới đây. Dương ca ca liền quyết định tới trước để giết hắn, như vậy cũng có thể báo thù cho Vân bá phụ đã chết, cũng có thể giúp tỷ trở về. Chỉ có điều không thể nghĩ được tỷ cũng cùng hắn đi.” Lúc này Vân La mới giải thích rõ ràng, vừa nói cũng vừa ôm chặt lấy nàng.

“Ca ca thực lỗ mãng. Nếu Long Hạo Thiên có thể chết dễ dàng như vậy, còn có thể tới phiên huynh ấy đến giết sao?” Vân Yên nói, tại sao huynh ấy lại có dũng khí dẫn người đến đây?

“Dương ca ca cũng biết, lần trước người được tỷ cứu trở về cũng đã chuyển lời của tỷ cho huynh ấy. Cho nên huynh ấy quyết định từ bỏ ý định ám sát rồi.” Vân La lập tức nói, không muốn nàng tiếp tục trách cứ Dương ca ca của mình.

“May mà huynh ấy không tới. Đúng rồi, huynh ấy hiện giờ ở nơi nào?” Vân Yên hỏi.

“Ở một khách điểm không xa đây lắm, vốn định tới gặp tỷ, nhưng không nghĩ ra cách nào, đành phải để muội trà trộn tới đây.” Vân La đáp. “Ta đây nghĩ cách đi gặp huynh ấy.” Vân Yên nói, nàng muốn làm cho huynh ấy từ bỏ ý tưởng báo thù, nhưng nói thì dễ làm mới khó. Long Hạo Thiên vẫn theo sát bên cạnh nàng, làm sao có cơ hội rời đi? Càng không có cơ hội tiếp cận ca ca.

“Yên tỷ, muội biết tỷ sẽ nghĩ như vậy, nên muội đến đây chính là để giúp tỷ.” Vân La thần bí cười, cởi quần áo trên người đưa cho nàng: “Mau thay ra, đi tới khách điểm kia, Dương ca ca sẽ ở bên ngoài tiếp ứng tỷ.”

“Vậy còn muội?” Vân Yên có chút lo lắng, nàng sợ Long Hạo Thiên tính khí bất thường lại tìm đến đây gây rối.

“Yên tỷ, không sao đâu, U Linh Vương kia đã đi uống rượu ăn cơm, tỷ cũng đi nhanh về nhanh, đổi lại uội là được.” Vân La nháy mắt nói.

“Lanh lợi lắm.” Vân Yên nở nụ cười, muội ấy đúng là thông minh thật, cũng không dám chần chờ, nhanh chóng thay quần áo của mình, nhắc thêm: “Chẳng may có chuyện gì, muội cứ nằm trên giường giả bộ ngủ, đừng để cho hắn nhìn thấy mặt là được.” “Muội biết rồi, Yên tỷ, tỷ mau đi đi.” Vân La gật đầu, nằm lên giường.

Vân Yên lúc này mới lớn tiếng nói: “Được rồi, người lui xuống đi, ta không cần người hầu hạ.”

“Dạ, vậy nô tỳ cáo lui.” Vân La đáp, trên mặt cố nén cười.

Vân Yên cầm chậu đồng trong tay, cúi đầu mở cửa. Liền hướng về phía cầu thang đi xuống, chỉ sợ binh lính phát hiện ra mình, may mắn, binh lính kia cũng không chú ý tới nàng.

Đem chậu đặt sang bên cạnh, nàng cúi đầu hết mức, nhìn thấy Long Hạo Thiên đang ngồi nơi đó dùng bữa. Bước chân nàng không ngừng hướng về cửa.

Long Hạo Thiên cầm bầu rượu, vừa định rót liền phát hiện ra, không kịp mở mồm gọi nàng lại, đã thấy bóng nàng muốn đi ra cửa, ngoắc tay gọi tiểu nhị tới.

Vân Yên đi liền một hơi ra khỏi khách điểm, quay đầu lại xác định không có ai đi theo mới thở phào. Chợt nhìn xung quanh, nàng nhớ ra quên không hỏi Vân La mình phải đi bên này hay bên đó.

Đang lúc do dự đột nhiên bên cạnh có một người giữ chặt tay nàng kéo đi.

Vân Yên hoảng sợ định nói chuyện, đã bị người kia che miệng lại: “Yên nhi, không cần sợ hãi, là huynh.”

“Ca ca.” Giọng nói quen thuộc làm cho lòng của nàng run rẩy, chậm rãi quay đầu lại nhìn thất khuôn mặt vô cùng quen thuộc, bổ nhào vào lòng ngực hắn, nghẹn ngào thốt lên một tiếng: “Ca ca.”

“Yên nhi.” Vân Dương cũng ôm chặt lấy nàng.

“Ca ca, vết thương trên người huynh đã khá lên chưa?” Vân Yên lập tức buông hấn ra.

“Nơi này không thể nói chuyện, Yên nhi, mau đi theo huynh.” Vân Dương buông nàng ra, sau đó kéo tay nàng hướng về khách điểm cách đó không xa.

Chương 104 – Huynh muội gặp lại 2

Vừa vào đến gian phòng trong khách điểm, Vân Yên liền nhìn thấy hơn chục người đứng bên trong, còn có người mà mình đã cứu. Nhìn thấy nàng, tất cả lập tức quỳ xuống: “Thuộc hạ tham kiến công chúa.”

“Tất cả đứng lên đi.” Vân Yên ra hiệu cho bọn họ đứng dậy.

“Tạ ơn công chúa.” Bọn họ đứng dậy, tránh sang một bên.

“Các người đều lui xuống hết đi, chú ý động tĩnh bên ngoài.” Vân Dương phân phó.

“Dạ, thuộc hạ tuân mệnh.” Tất cả cùng lui xuống.

Vân Dương lúc này mới đỡ lấy tay nàng, cẩn thận nhìn nàng, tay dịu dàng đưa lên vén tóc cho nàng. Nửa năm không gặp, thấy nàng đã trưởng thành hơn trước, nhưng sắc mặt lại tiêu tụy, không khỏi đau xót.

“Ca ca.” Mắt Vân Yên chan chứa nước mắt, vẫn nhìn hấn. Ca ca tuy rằng vẫn anh tuấn như trước, nhưng người đã gây đi vài phần.

“Yên Nhi, đều do ca ca không tốt, không chăm sóc được uội.” Vân Dương tự trách bản thân.

“Ca ca, muội không trách huynh, Yên nhi rất khỏe, huynh nhìn xem, Yên nhi không phải vẫn hoàn hảo đứng trước mặt huynh sao?” Vân Yên cố ý xoay xoay người cho hấn ngắm.

Vân Dương nhìn nàng như vậy lại càng thêm chua xót, “Nói cho ca ca biết, có phải thật tốt không? Có thật hấn đối tốt với muội không?”

“Ca ca, muội không có chịu ủy khuất gì cả, U Linh Vương mặc dù ở chiến trường vô cùng tàn khốc, nhưng đối với nữ nhân trong hoàng cung lại rất tốt.” Vân Yên nói dối, nếu huynh ấy biết mình phải chịu tra tấn sẽ càng không buông tha việc báo thù để rời khỏi nơi này.

“Rất tốt?” Vân Dương nhìn nàng, đột nhiên kích động tóm lấy bả vai của nàng, “Yên Nhi, nói cho huynh biết, muội không phải là đã thích hấn chứ? Hoặc là hấn đã yêu muội?”

“Thích hấn? Yêu muội?” Vân Yên sợ run, nhìn hấn với ánh mắt khó hiểu: “Ca ca, huynh sao lại hỏi vậy?”

“Nếu hấn không thích muội, sao lại mang muội đến chiến trường. Hấn chưa từng đưa nữ nhân nào đến chiến trường cả.” Ánh mắt Vân Dương mang theo chút sợ hãi, bắt lấy tay nàng: “Yên nhi, muội không được yêu hấn, biết chưa? Hấn là kẻ thù giết cha chúng ta.” “Ca ca, huynh đừng kích động, muội không có yêu hấn, hấn cũng sẽ không yêu muội đâu.” Vân Yên vội vàng nói, bả vai nàng bị hấn bóp mạnh khiến nàng cảm thấy đau đớn.

“Vậy tại sao hấn lại đưa muội đi ra ngoài?” Vân Dương tất nhiên không tin.

“Ca ca, huynh cũng biết muội có đọc qua binh pháp, lần đó vô ý bị hấn phát hiện, nên mới cố ý dẫn muội đến.” Vân Yên giải thích, nàng hoàn toàn không ngờ đến ca ca sẽ lo lắng chuyện này.

“Muội giúp hấn? Sao muội có thể trợ giúp hấn trợ trụ vi ngược (giúp người xấu làm điều ác)?” Vân Dương lập tức buông tay, trên mặt hấn ngập tràn tức giận.

“Ca ca, huynh nói gì vậy, muội không có giúp hấn, thật sự không có giúp hấn mà.” Vân Yên túm lại cánh tay hấn, “Sao huynh có thể không tin muội như vậy?” Nàng cũng tức giận.

Vân Dương nhìn bộ dạng ủy khuất của nàng, không đành lòng, cũng biết vừa rồi tính tình của mình thật sự không tốt, vội ôm nàng vào lòng, vỗ về nói: “Là ca ca không tốt, ca ca hiểu lầm muội, được rồi, đừng tức giận nữa, cười một cái đi, Yên nhi cười là xinh đẹp nhất.”

“Ca ca.” Vân Yên làm nũng, khẽ đung đưa tay hấn, lúc này mới nhìn hấn có chút nén giận, nói: “Ca ca, sao huynh lại lỗ mãng như vậy? Còn mang theo Vân La công chúa đến, huynh không biết như vậy là rất nguy hiểm sao?”

“Là nàng ấy cố chấp đòi theo huynh, huynh cũng không còn cách nào khác.” Vân Dương bắt đắc dĩ nói. Nàng nghĩ mình muốn đem công chúa đến đây sao?

“Ca ca, mau trở về đi, lúc này chưa cần nghĩ đến chuyện báo thù, huynh chẳng những không giết được hắn, nói không chừng còn uống mạng. Mang bọn họ trở về đi.” Vân Yên thật lòng nói.

“Yên Nhi, huynh sẽ không về, trước khi đến đây huynh cũng đã suy nghĩ rất kỹ, chúng ta cũng đã uống máu ăn thề, nhất định phải giết cho được Long Hạo Thiên, nếu không nhất định không về.” Về mặt Vân Dương kiên định nói.

“Ca ca, nhưng mà, huynh có nghĩ cho Vân La không? Có nghĩ uội không? Nếu huynh thật sự xảy ra chuyện gì, bọn muội phải làm sao bây giờ, muội nghĩ nếu cha còn sống cũng không hy vọng huynh vì người mà báo thù, người nhất định hy vọng huynh sẽ có một cuộc sống tốt đẹp.” Vân Yên nhìn hắn, nàng còn chưa biết ca ca lại có thể cố chấp như vậy.

“Chỉ là, huynh không thể không báo thù cho cha, nếu mối thù lớn này mà không báo, huynh sẽ sống mà trong lòng không yên, còn về phần Vân La, nàng là công chúa, huynh sẽ không phải lo lắng cho nàng. Về phần muội, huynh tin tưởng Vân La sẽ chăm sóc uội.” Vân Dương nói, hắn ôm quyết tâm có chết cũng phải báo thù.

“Sao huynh lại cố chấp như vậy? Cha cũng đã qua đời rồi, chẳng lẽ huynh muốn muội mất luôn huynh sao? Muội không muốn huynh báo thù, muội muốn huynh sống thật thoải mái vui vẻ, huynh biết không?” Vân Yên quả thật bị sự cố chấp của hắn làm cho tức điên.

“Nếu không thể báo thù cho cha, huynh sống còn có ý nghĩa gì?” Vân Dương vẫn như trước, cố chấp không chịu thay đổi ý định.

“Huynh...” Vân Yên bị hắn làm cho tức giận không nói nên lời.

“Yên nhi, quên đi, chúng ta không nói chuyện này nữa, hôm nay huynh đến đây chỉ vì muốn nhìn mặt muội, xem thử muội sống có tốt không? Về chuyện báo thù huynh sẽ cẩn thận, không nắm chắc phần thắng thì sẽ không ra tay.” Vân Dương không muốn cùng nàng tranh chấp, giọng nói cũng dịu đi.

“Ca ca, huynh nhất định phải báo thù? Không giết được hắn, huynh sẽ không quay về Vân triều đúng không?” Vân Yên nhìn hắn, đột nhiên hỏi.

“Đúng.” Vân Dương gật đầu.

“Được, muội sẽ báo thù.” Vân Yên hít một hơi thật sâu, nói.

“Muội?” Vân Dương kinh ngạc nhìn, hắn cho rằng nàng đang đùa. “Muội báo thù thế nào?”

“Muội sẽ nghĩ cách, hạ độc cũng tốt, nghĩ được cách nào khác cũng tốt. Tóm lại, huynh giao uội, muội sẽ ra tay.” Vân Yên nói, mặc dù nàng không giết được hắn, nhưng nàng cũng không hy vọng ca ca đi chịu chết.

“Không cần, Yên nhi, ca ca chỉ hi vọng muội sống vui vẻ, chuyện báo thù giao cho ca ca là được rồi.” Vân Dương không đồng ý, hắn hiểu rõ Long Hạo Thiên là người thế nào, sao có thể dễ dàng bị nàng hạ độc?

“Nhưng Yên nhi hi vọng ca ca sống thật tốt, Yên nhi đã không còn cha, Yên nhi không thể nào mất luôn ca ca.” Vân Yên nhìn hắn, kỳ thật chỉ hi vọng hắn buông tha chuyện báo thù.

Vân Dương lập tức ôm lấy nàng: “Ca ca nhất định sẽ không sao, chờ sau khi báo thù xong, ca ca liền đón muội về phủ Tướng quân.”

Rầm... Trong lúc này cửa đột nhiên bị phá vỡ, từ ngoài cửa liền truyền đến giọng nói lạnh như băng: “Thật hay ột màn ân ái, Bồn Vương có phải là đã đến quấy rầy các người hay không?”

22. Chương 105 - 106 - 107

Chương 105 – Ngăn cơn sóng dữ 1

Vân Yên hốt hoảng, quay đầu lại liền thấy Long Hạo Thiên đứng đó, sắc mặt âm trầm, nhìn chằm chằm nàng và ca ca, ánh mắt tràn ngập lửa giận thiêu đốt.

“Còn ôm chưa đủ sao? Có phải muốn Bồn Vương đi ra ngoài cho các người tiếp tục?” Về mặt Long Hạo Thiên vừa mang theo tức giận, vừa châm chọc nói.

Vân Yên lúc này mới phát giác mình cùng ca ca đang ôm nhau, hấn nhất định là hiểu lầm, lại càng không ngờ hấn đột nhiên xuất hiện ở nơi này. “U Linh Vương, hôm nay ta nhất định phải giết người, thay cha ta báo thù.” Vân Dương vừa thấy hấn, hận đến nghiến răng nghiến lợi, đẩy nàng ra, kiếm trong tay liền đâm về phía hấn.

“Chỉ bằng người sao? Thật không biết tự lượng sức mình, vẫn là đừng làm mất mặt Vân Hổ đi.” Kiếm của Long Hạo Thiên cũng đã giơ lên tiếp chiêu.

“Dừng tay, mau dừng tay.” Vân Yên lo lắng hô lên, hấn xuất hiện ở đây, nàng cùng ca ca lại không có chút nào cảm kích, không phải như vậy nghĩa là Vân La cùng những người bên ngoài đã bị hấn khống chế được sao?

Mà bọn họ dường như không nghe thấy lời nàng nói. Kiếm trong tay hai người liên tục va chạm, phát ra tiếng leng keng.

Vân Yên mở miệng, vừa định hét lên “ca ca” nhưng lại lập tức im miệng. Nếu hô lên chính là tự khai ra thân phận mình.

“U Linh Vương, hôm nay chính là ngày giỗ của người.” Ánh mắt Vân Dương hung ác, hôm nay cho dù phải bỏ mạng, cũng phải giết được hấn.

Nghĩ tới lúc bọn họ ôm nhau, Long Hạo Thiên cũng trở nên lạnh lùng, kiếm trong tay cũng lập tức giơ lên.

“Vậy còn phải xem người có bản lĩnh đó hay không, nói không chừng hôm nay mới chính là ngày giỗ của người.”

“Mau dừng lại.” Vân Yên khẩn trương hô lớn.

“Việc đáng buồn nhất của đời người, chính là không biết tự lượng sức mình. Vậy Bồn vương sẽ thành toàn cho người.” Long Hạo Thiên ra chiêu nào cũng vô cùng hiểm ác.

Vân Dương dần đuối sức, lui về phía sau, kiếm trong tay cũng bị hấn đánh rớt xuống đất. Kiếm của hấn chỉ thẳng tim mình.

“Không được.” Vân Yên không kịp nghĩ ngợi nhiều vội chắn trước mặt ca ca. Long Hạo Thiên nhìn thấy nàng, mũi kiếm đúng lúc sắp chạm đến nàng, liền thu tay về, sắc mặt âm trầm rống lên: “Cút về đây.”

Vân Yên vừa định đi qua, tay đã bị Vân Dương giữ chặt, nàng quay đầu lại cười cho hấn yên tâm, tay chậm rãi rút khỏi tay hấn.

“Luyện tiếu không muốn rời phải không?” Long Hạo Thiên châm chọc, thật sự tức giận, nàng thần nhiên làm trò trước mặt mình, cùng nam nhân khác ở trong khách điểm làm chuyện mờ ám.

“Không có.” Vân Yên bước từng bước về bên cạnh hấn.

“Người dám đi gặp gỡ nam nhân khác ở sau lưng Bồn vương?” Long Hạo Thiên bóp cổ nàng, chửi trách nàng nói nàng rất sùng bái Vân Hổ, hóa ra người nàng thích chính là Vân Dương.

“Người mau buông nàng ra.” Vân Dương lập tức muốn tiến đến, đã bị binh lính phía sau chế ngự.

“Thả nàng? Nàng là nữ nhân của Bồn vương, Bồn vương muốn giết cũng có thể.” Long Hạo Thiên hung ác nhìn hấn, trong lòng quả thật tức giận đến muốn giết chết nàng.

“Người dám...” Tay Vân Dương nắm chặt thành quyền đến nổi gân xanh.

Vân Yên đứng nơi đó, bị hấn bóp cổ, sắc mặt đã ửng đỏ, không nói lên lời.

“Người nói xem Bồn vương có dám hay không?” Long Hạo Thiên nghiêng rằng nói, tay càng dùng sức mạnh hơn, sắc mặt nàng càng đỏ, ánh mắt mơ hồ, hô hấp càng khó khăn. “Súc sinh, mau buông nàng ra, có chuyện gì người cứ hướng về phía ta đây, đối phó với một nữ nhân, người có phải nam nhân không?” Vân Dương nhìn bộ dáng của nàng, lo lắng hết lớn.

“Đối phó với người đúng không? Được, Bồn vương thả nàng.” Long Hạo Thiên đột nhiên buông tay. Vân Yên lấy tay ôm ngực, ho khan một trận.

“Yên nhi, muội có sao không?” Vân Dương lo lắng liền hỏi.

Một tiếng ‘Yên nhi’ của hấn lại càng chọc tức Long Hạo Thiên, hấn cười lạnh một tiếng: “Người nên lo inh thì hơn, nhìn ra ngoài xem.” Nói xong dùng sức kéo Vân Yên đi từng bước ra khỏi phòng.

Nàng liền nhìn vào trong viện, Vân La cùng các tướng sĩ đều đã bị trói ở đây.

“Yên tỷ tỷ.” Vân La nhìn thấy nàng, lớn tiếng gọi.

“Vân La.” Vân Yên lập tức chạy lại trước mặt nàng, tay muốn đưa ra cởi dây trói trên người nàng.

“Nương nương, không có mệnh lệnh của Vương xin thứ lỗi cho thuộc hạ không thể tuân mệnh.” Binh lính đứng bên cạnh vội vàng ngăn cản nàng.

Vân Yên biết hấn sẽ không dễ dàng buông tha cho bọn họ, nàng phải nghĩ cách, cố gắng làm ình bình tĩnh lại.

Vân Dương nhìn bọn họ đều đã bị trói chặt, thầm than một tiếng ‘không tốt’. Cũng biết đại cục đã thay đổi, trở nên bất lợi rồi.

“Đối phó với người trước hay là nên bắt đầu từ bọn chúng.” Trong mắt Long Hạo Thiên đều là hung ác, hôm nay bọn họ đều phải chết là không có gì phải nghi ngờ.

“Thả bọn họ đi, đối phó với mình ta này.” Vân Dương biết tất cả đều không xong rồi, điều duy nhất hấn có thể làm là dốc toàn lực bảo vệ họ.

“Không hổ danh là con trai của Vân Hồ, quyết đoán lắm. Tốt, Bồn vương cho người thêm một cơ hội, nếu người tự sát để tạ tội với Bồn vương, Bồn vương sẽ đồng ý thả bọn họ.” Long Hạo Thiên liền ném bảo kiếm xuống trước mặt hấn.

Vân Dương nhìn hấn, cầm lấy bảo kiếm, nói: “Đây là người nói đó, chỉ cần ta chết người sẽ tha cho bọn họ.”

“Bồn vương đã nói sẽ giữ lời.” Long Hạo Thiên nhìn hấn, chính là muốn hấn chết trước mặt nàng.

Vân Dương tin tưởng hấn sẽ giữ lời. Cầm kiếm kề lên cổ mình.

“Dương ca ca, không được. Nếu huynh chết, Vân La cũng không muốn sống nữa.” Vân La khóc lớn.p>

“Phó tướng quân, không cần, nếu người chết, chúng tôi sẽ dung tính mạng của mình để theo hầu ngài, nếu đã đến đây, thì chúng tôi đã sớm không để ý đến sinh tử.” Mọi người đều nhìn hấn nói.

“Huynh đệ tốt, nhưng ta lại hy vọng các người phải còn sống, phải sống mới có hy vọng, Nhớ kỹ lời ta, giúp ta đưa Vân La trở về.” Khóe môi Vân Dương khẽ cười, nếu cái chết của hấn có thể đổi được sinh mệnh của bọn họ, vậy coi như chết cũng đáng.

Cuối cùng thoáng nhìn qua Vân Yên đang đứng đó lo lắng, chỉ nhẹ nhàng nói hai chữ: “Bảo trọng.”

“Chờ một chút.” Vân Yên vội gọi hấn dừng tay, cũng không nhìn hấn, liền chạy tới phía Long Hạo Thiên, kéo hấn vào trong phòng.

Chương 106 – Ngăn cơn sóng dữ 2

Long Hạo Thiên nhìn nàng chằm chằm, tùy ý nàng lôi kéo mình đi vào trong phòng. Hấn không hiểu giờ phút này nàng còn muốn làm gì? Cầu xin ư? Đừng nên nghĩ đến.

Vân Yên nhẹ nhàng đóng cửa, nhìn thẳng hấn, dường như nàng chưa biết mở miệng thế nào.

“Có chuyện gì, mau nói đi? Bổng Vương không muốn ở trong này lãng phí thời gian với người.” Long Hạo Thiên không kiên nhẫn nói.

“Ta muốn cầu xin người thả bọn họ ra, chỉ cần người chịu thả bọn họ, người muốn ta làm gì đều được hết.” Vân Yên lúc này mới nhẹ giọng nói, nàng không thể không cầu xin hắn, nàng càng không thể trở mặt nhìn ca ca chết được.

“Có đúng là muốn người làm gì cũng được không? Bổng Vương cũng không cần người làm gì cả, người có phải đang tự nâng cao bản thân hay không?” Long Hạo Thiên châm chọc.

“Vậy người nói đi, phải như thế nào người mới chịu buông tha cho bọn họ? Chỉ cần người nói ra, ta nhất định sẽ làm.” Vân Yên nhìn hắn với vẻ “bất luận là điều kiện gì, ta cũng đáp ứng.”

“Người không tiếc hy sinh tất cả, một lòng muốn cứu hắn sao? Hắn đối với người quan trọng vậy à?” Ánh mắt Long Hạo Thiên đều là phẫn nộ, nàng lại có thể vì một nam nhân mà cầu xin.

“Hắn đối với ta rất quan trọng, quan trọng hơn nhiều so với tính mạng của ta.” Vân Yên gật đầu, ca ca đối với nàng mà nói đương nhiên rất quan trọng, nếu có thể dùng tính mạng của nàng đổi lấy tính mạng của ca ca, nàng tuyệt đối sẽ không chút do dự.

“Quan trọng hơn nhiều so với tính mạng của người?” Long Hạo Thiên nghiêng rằng nghiêng lợi nói, oán hận trong lòng lên đến cực điểm, lộ ra nụ cười tà ác: “Vậy thì Bổng vương càng muốn hắn chết, bây giờ, ngay lập tức, lập tức.” Nói xong liền xoay người muốn đi ra ngoài.

“Không được, van xin người, đừng làm vậy.” Vân Yên gắt gao giữ chặt cánh tay hắn, nàng không biết bản thân đã nói câu nào đắc tội với hắn.

“Cầu xin Bổng vương, người có tư cách gì cầu xin Bổng vương.” Trên mặt Long Hạo Thiên đầy vẻ tức giận, lập tức đẩy nàng ra.

Vân Yên bất ngờ bị đẩy ngã trên mặt đất, nhưng lập tức đứng dậy, nắm lấy cánh tay hắn: “Vậy người muốn thế nào mới chịu buông tha huynh ấy?”

“Dù thế nào Bổng vương cũng không buông tha hắn. Hắn, Bổng vương nhất định giết.” Nàng càng cầu xin thì Long Hạo Thiên lại càng phẫn nộ, càng muốn giết hắn.

“Nếu người nhất định phải giết huynh ấy thì cứ giết ta trước.” Vân Yên chần ở trước mặt hắn, nếu đã không cứu được ca ca, nàng chỉ còn cách lựa chọn cùng chết với ca ca. Long Hạo Thiên vươn tay túm lấy nàng: “Người đang chọc giận Bổng vương sao? Người cho là Bổng vương không dám giết người sao?” “Giết đi.” Vân Yên khó khăn bật ra hai chữ, hoàn toàn không hề phản ứng lại.

Nhìn thấy nàng hít thở không thông mà còn nhìn chằm chằm vào mình, hắn lập tức buông tay ra: “Được thôi, nhưng Bổng vương muốn để người nhìn thấy hắn chết trước.”

“Không được.” Vân Yên lại giữ chặt cánh tay hắn, nàng làm sao có thể nhìn thấy ca ca đi vào chỗ chết.

“Bổng vương đã từng nói với người, người không có tư cách nói “không được” với Bổng vương.” Đột nhiên Long Hạo Thiên dùng sức đẩy nàng ra.

Vân Yên mất thăng bằng, lão đảo ngã xuống, đầu đập vào cạnh bàn, máu tươi nhanh chóng chảy ra.

Long Hạo Thiên hoảng hốt, vừa định đi qua, nhưng vẫn là nhịn xuống, không bước đến bên nàng.

Vân Yên không thèm lau đi vết máu trên thái dương của mình, chạy đến trước mặt hắn: “Ta có điều kiện để trao đổi cùng người.”

“Điều kiện gì?” Long Hạo Thiên nhìn chằm chằm vết máu chảy đầy trên mặt nàng, trong lòng có một loại cảm giác không thể nói nên lời.

“Nếu người thả bọn họ, ta nguyện ý giúp người hành quân bầy trận, trợ giúp người một tay.” Vân Yên nói, nàng chỉ có điều kiện này để trao đổi.

“Không cần.” Long Hạo Thiên không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt: “Hình như ngươi nhầm lẫn rồi, dù không có ngươi, Bổng vương cũng bách chiến bách thắng (trăm trận trăm thắng), tại sao phải cần sự giúp đỡ của ngươi.”

Vân Yên bỗng ghen lời, thật không ngờ hắn lại nhanh chóng cự tuyệt như vậy, hy vọng trong lòng nàng đột nhiên tan biến hết, từ trước tới nay nàng chưa từng tuyệt vọng, bất lực như vậy. Nếu đã không thể thay đổi, nàng chỉ có thể chấp nhận, cùng chết cũng là một loại hạnh phúc.

Dùng khăn lụa nhẹ nhàng lau đi vết máu trên mặt mình, sau đó dùng tóc che đi miệng vết thương, bởi vì nàng không hy vọng ca ca nhìn thấy nàng bị thương, sau khi sửa sang xong hết, nàng chậm rãi đi lướt qua người hắn, bước ra cửa mà không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái.

Long Hạo Thiên bất ngờ nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh, thản nhiên, không cầu xin, không náo loạn của nàng, trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút lo lắng không yên, nàng đang chuẩn bị tự sát sao? Hắn tuyệt đối không cho phép.

Vân Yên đi đến trước mặt Vân Dương, chỉ mỉm cười nhìn hắn, cũng không mở miệng nói chuyện.

Nhưng hắn vừa nhìn đã hiểu, ánh mắt kinh hoàng: “Yên nhi, không thể, nhất định phải sống, vì huynh mà sống.”

Vân Yên cũng không có đáp lại lời hắn, nàng đã có quyết định, nếu ca ca chết thì trên đời này nàng đã không còn người thân nào nữa, nàng không biết bản thân còn có lý do gì để tiếp tục sống?

“U Linh Vương, ngươi đã từng hứa, chỉ cần ta chết, ngươi sẽ buông tha cho bọn họ, ngoài ra ngươi còn phải buông tha cho Yên nhi, để cho nàng quay về Vân triều.” Vân Dương nhìn hắn, yêu cầu.

“Vân Dương, ngươi không phải đang đòi hỏi quá nhiều sao? Nàng là nữ nhân của Bổng vương, ngươi cho là Bổng vương sẽ để nàng trở về sao? Còn nữa, ngươi không có tư cách bàn điều kiện với Bổng vương.” Long Hạo Thiên suy nghĩ, muốn một kiếm giết chết hắn.

Vân Yên nhìn hắn, nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo hắn không cần nói nữa.

Nhìn thấy bọn họ liếc mắt đưa tình, Long Hạo Thiên càng thêm phần nộ, nổi giận vung ống tay áo, ra lệnh: “Giết hết tất cả bọn họ cho Bổng vương.”

“Dạ, Vương.” Binh lính đáp, đao trong tay họ đã giơ lên.

Vân Yên giật mình, không kịp suy nghĩ nhiều liền đoạt lấy thanh đao trong tay binh lính, nhanh chóng đặt trên cổ hắn, uy hiếp: “Không được nhúc nhích, nếu không, ta sẽ giết Vương.”

Hả? Tất cả binh lính đều sững sờ đứng im tại chỗ, đao trong tay cũng không dám hạ xuống, bọn họ không rõ tại sao Nương Nương hết lần này đến lần khác uy hiếp Vương.

“Thả bọn họ đi.” Vân Yên ra lệnh cho Long Hạo Thiên.

Nhưng ánh mắt phần nộ của Long Hạo Thiên chỉ nhìn chằm chằm nàng.

“Yên nhi, giết hắn đi, mau, giết hắn đi.” Mặc dù bị binh lính kèm chặt, nhưng trong mắt Vân Dương vẫn lộ ra tia sáng phần khởi báo thù.

Chương 107 – Ngăn cơn sóng dữ 3

Nhìn thấy hắn một lòng muốn báo thù, Vân Yên thật sự phát hỏa, bực tức thốt lên: “Báo thù so với sinh mạng còn quan trọng hơn sao? Cho dù huynh giết được hắn, Vân lão tướng quân có thể sống lại sao? Đừng quên huynh là hậu nhân duy nhất của Vân gia, ông ấy nhất định hy vọng huynh còn sống. Còn nữa, những tướng sĩ sẽ sống chết đi theo huynh, huynh nhẫn tâm để bọn họ chết sao? Còn có Vân La, nếu huynh chết, mọi người phải làm sao bây giờ?”

“Ta...” Vân Dương nhìn Vân La ở phía dưới, nước mắt lưng tròng nhìn mình, lại nhìn đến những huynh đệ sống chết không sờn lòng kia.

“Đưa bọn họ đi đi, hiện tại huynh không đủ sức báo thù đâu, hãy nhớ, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, Yên nhi chờ huynh.” Vân Yên nhìn hắn, tại sao hắn không hiểu được, thứ mà nàng để ý nhất chính là tính mạng của hắn, bởi vì hắn chính là người thân duy nhất của nàng.

“Nhanh lên, thả bọn họ ra, để cho bọn họ đi.” Vân Yên hướng sang phía Long Hạo Thiên quát lớn.

“Thả ra.” Long Hạo Thiên phân phó cho binh lính của mình.

“Dạ.” Binh lính cùng tháo dây thừng đang trói chặt bọn họ lại.

Vân Dương lập tức nhảy vọt tới trước mặt Long Hạo Thiên, tay gắt gao nắm chặt lại, trừng mắt với hắn, hận ý trong mắt dâng trào đến cực điểm. Trong lòng Vân Dương rõ ràng đang giãy dụa tranh đấu có nên nhân cơ hội này giết hắn hay không?

“Đi mau đi.” Vân Yên lo lắng hô, huynh ấy lại do dự cái gì nữa?

“Phó tướng quân...” Tất cả mọi người đều cùng lên tiếng, chờ lệnh của hắn.

“Dương ca ca.” Vân La lập tức lao vào trong lòng hắn.

“Các người mang theo Vân La rút lui, ta cùng Yên nhi nói mấy câu, chúng ta sẽ gặp lại ở phía trước.” Vân Dương đột nhiên ra lệnh.

“Dạ, phó tướng quân.” Những người đó lập tức mang theo Vân La rời đi, bọn họ sẽ luôn phục tùng mệnh lệnh của hắn vô điều kiện.

“Dương ca ca... Yên tỷ tỷ...” tiếng nói của Vân La dần biến mất trong trời đêm.

“Huynh cũng mau đi đi.” Vân Yên thúc giục hắn.

“Ta không đi, ta muốn báo thù.” Vân Dương nói xong, kiếm trong tay đã đâm tới Long Hạo Thiên, hắn chính là cố ý để bọn họ rời đi, chỉ còn bản thân ở lại báo thù.

Vân Yên hoàn toàn không ngờ tới hắn đột nhiên ra tay như vậy, nhìn chằm chằm kiếm trong tay hắn, đao đang đặt trên cổ Long Hạo Thiên cũng hoàn toàn quên cả phản ứng.

“Vương.” Binh lính Long triều hô lớn.

Trên mặt Long Hạo Thiên lại không hề có một chút kinh hoảng, nhìn thấy mũi kiếm sắp đâm đến mình, hắn đột nhiên lui lại phía sau mấy bước, thân thể liền bay lên tránh khỏi mũi kiếm kia.

Kiếm của Vân Dương bởi vì thế mà mất phương hướng, binh lính liền lập tức vây quanh hắn.p>

Không đợi Vân Yên kịp thấy rõ ràng mọi chuyện, đã thấy ca ca một lần nữa bị binh lính bắt giữ, đao trong tay họ đều đã đặt trên cổ hắn.

“Bổn vương vốn định tha cho ngươi một mạng. Đây là do ngươi tự tìm chết, cũng đừng oán trách Bổn vương.” Trong mắt Long Hạo Thiên đều lạnh như băng.

Vân Yên đến lúc này mới hiểu được, vừa rồi là hắn cố ý để mình khống chế. Hiện tại nghĩ lại mới rõ, hắn võ công cao cường như vậy, sao có thể bị mình dễ dàng kèm trụ, hóa ra là hắn định thả bọn họ đi, trong lòng đột nhiên trào dâng một cảm xúc phức tạp, tại sao hắn lại làm như vậy?

“Muốn giết cứ giết, không cần nhiều lời vô nghĩa như vậy. Dù sao không phải ngươi chết, thì ta chết.” Vân Dương trừng mắt, hắn giờ mới phát hiện mình học nghệ không tinh.

“Vậy Bổn vương sẽ thành toàn cho ngươi.” Long Hạo Thiên vừa dứt lời, chợt nghe thấy một tiếng bạt tai vang lên. Vân Yên đi qua hung hăng tát lên mặt Vân Dương: “Huynh muốn chết như vậy sao? Chết rất dễ dàng, nhưng nam nhân muốn học hỏi phải biết chịu nhục, biết rõ không thể thì đừng làm, huynh chính là vẫn chưa đủ mạnh để trả thù, đợi đến lúc đủ mạnh hãy đến. Hiện giờ huynh cần bản là đang lấy trứng chọi đá, nếu huynh cứ như vậy chết đi, Vân lão tướng quân ở trên trời có linh thiêng nhất định không tha thứ cho huynh.” Vân Dương hoàn toàn bị nàng làm cho ngơ ngác.

“Vân Dương, ngay cả một nữ nhân cũng hiểu được đạo lý này, vậy mà ngươi cũng không hiểu, có đúng người là con của Vân Hồ hay không?” Long Hạo Thiên châm chọc hẳn, lại nói: “Chỉ tiếc là Bồn vương sẽ không cho ngươi thêm cơ hội nữa đâu.”

“Vương.” Vân Yên xoay người nhìn hẳn nói: “Có câu quá tam ba bận, nếu ngươi đã cho huynh ấy một cơ hội, vậy hiện tại sao không cho huynh ấy thêm một cơ hội nữa, hay là ngươi sợ? Dù sao huynh ấy cũng là con của Vân Hồ mà.”p>

“Không cần khách tướng, Bồn vương không mắc lừa đâu. Có điều, hôm nay Bồn vương sẽ cho hẳn cơ hội thứ hai.” Long Hạo Thiên nhìn nàng nói, lập tức khoát tay.

Binh lính liền thả hẳn ra.

“Yên nhi, bảo trọng.” Vân Dương thật sự không thể ngờ hẳn lại thả mình, bình tĩnh nhìn nàng vài giây rồi mới xoay người biến mất trong bóng đêm.

Nhìn thấy hẳn bình yên vô sự đi khỏi, Vân Yên thở phào. Nàng cũng thật không ngờ hẳn sẽ thả ca ca.

“Ngươi lại uy hiếp Bồn vương thêm một lần nữa, ngươi nói xem nên tính toán chuyện này thế nào đây?” Long Hạo Thiên ôm lấy nàng, lạnh lùng nói bên tai nàng.

“Rõ ràng là ngươi không muốn giết bọn họ, sao bây giờ lại gán tội danh đó cho ta?” Bọn họ đều đi rồi, tâm tình của Vân Yên cũng thoải mái hơn, chính là nàng thực hoài nghi, theo như tính cách của hẳn, tại sao lại phải buông tha cho ca ca?

“Con mắt nào của ngươi nhìn thấy Bồn vương không định giết hẳn? Không biết là ai đau khổ cầu xin Bồn vương thả bọn chúng ra?” Long Hạo Thiên mập mờ vuốt ve mặt nàng.

“Có sao?” Vân Yên nhìn hẳn, chớp mắt vô tội, ánh mắt tràn ngập ý cười, ý bảo “hai mắt ta đây đều nhìn thấy được như vậy.”

Nhìn thấy bộ dạng tinh nghịch của nàng, Long Hạo Thiên trong nháy mắt cảm thấy thất thần cùng hoảng hốt, tay vô ý đụng vào vết thương trên trán nàng.

“Á.” Vân Yên bị đau mà thốt lên.

Lúc này hẳn mới tỉnh mộng, nhìn vết thương của nàng, khẽ ôm lấy nàng: “Người đó, thật đáng đời.” “Đó là bởi vì ta gặp phải nam nhân giống như ngươi thôi.” Vân Yên để mặc cho hẳn ôm lấy mình. Nàng hoàn toàn không phát hiện giọng nói của mình khiến cho người ta thấy thật mập mờ.

Nhìn thấy bộ dạng của bọn họ hai người như vậy, binh lính nhìn nhau, trong lòng nghi hoặc, rốt cuộc sao lại vậy? Nương nường rõ ràng là uy hiếp Vương như vậy, mà tại sao Vương hết lần này đến lần khác đều tha cho nàng, còn tựa như rất sủng ái, chẳng lẽ Vương có vấn đề gì rồi????

23. Chương 108 - 109 - 110

Chương 108 – Tình cảm mơ hồ

Long Hạo Thiên cẩn thận giúp nàng băng lại vết thương trên trán, Vân Yên ngồi đó không nhúc nhích, mắt nhìn về mặt chuyên chú của hẳn, sống mũi cao thẳng, đôi môi đỏ mọng... Không thể phủ nhận hẳn lớn lên thật sự rất tuấn tú.

“Bồn vương có đẹp không?” Long Hạo Thiên giúp nàng băng bó xong liền thấy nàng đang chăm chăm nhìn mình đến ngẩn người, khóe môi cùng ánh mắt đều mang theo nét cười hóm hỉnh.

“Đẹp.” Vân Yên thuận miệng đáp, lúc này mới tỉnh ngộ lại, nàng nhìn hẳn, sắc mặt đỏ lên, mình vừa rồi nói gì vậy??? “Đẹp bao nhiêu?” Long Hạo Thiên tiếp tục hỏi, ánh mắt cũng dần chuyển thành lạnh lẽo, hẳn chán ghét nhất là người khác chỉ coi trọng dung mạo của hẳn.

“Đẹp nhất so với tất cả nam nhân ta từng nhìn thấy, nhưng mà...” Vân Yên tạm dừng một chút mới nói tiếp: “Cũng là người lãnh khốc nhất, vô tình nhất, biến thái nhất.”

“Vân Yên, bản lĩnh của ngươi dường như là chọc giận Bổng vương đúng không? Chẳng lẽ ngươi không biết nữ nhân phải là người dịu dàng như nước sao?” Long Hạo Thiên đột nhiên tò mò muốn xem thử, khi nàng dịu dàng thì bộ dáng như thế nào?

“Ngươi có nhiều nữ nhân dịu dàng như nước mà, đâu phải chỉ mình ta, huống chi ngươi nghĩ rằng ta sẽ dịu dàng với ngươi sao?” Vân Yên liếc hắt, dịu dàng hẳn là biểu hiện quyến rũ âu yếm người ta chẳng???

“Nữ nhân của Bổng vương đúng là có rất nhiều, nhưng các nàng lại không phải là ngươi.” Long Hạo Thiên vừa nói dứt đã phát hiện dường như mình nói sai cái gì rồi.

“Hả?” Vân Yên nhìn hắn khó hiểu, hắn nói vậy là có ý gì?

Long Hạo Thiên che dấu gương mặt của mình, cố ý lạnh lùng nói: “Bổng vương muốn xem loại nữ nhân như ngươi có thể dịu dàng được hay không?”

“Đương nhiên là được, có điều vĩnh viễn cũng không phải đối với ngươi.” Vân Yên nhìn hắn nói thật kiên quyết, bởi vì bọn họ trong lúc này có quá nhiều thù hận.

“Vậy ngươi sẽ đối với ai? Vân Dương sao? Hắn là tình nhân cũ của ngươi phải không?” Nhắc đến Vân Dương, ánh mắt Long Hạo Thiên mang theo tức giận, nàng không nói thì hắn cũng đã quên mất.

Ca ca? Vân Yên thiếu chút nữa bật cười, hóa ra hắn nghĩ mình cùng ca ca sao? Cố nén cười đáp lại: “Ngươi không phải cho rằng ta cùng Hắc Ưng có quan hệ sao? Hiện tại giờ lại thêm một người nữa ư?”

“Có lẽ ngươi phóng đảng thành tính, trên hoa ghẹo nguyệt, câu ba đáp bốn.” Long Hạo Thiên nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt càng thêm tức giận.

“Là ta câu ba đáp bốn, còn đáp trúng ngươi - U Linh Vương.” Vân Yên thừa nhận lời hắn nói, nàng nhìn ra giọng nói của hắn có mang theo châm chọc, hỏi: “Vương, thần thiếp muốn hỏi một chút, ngươi đã chuẩn bị để mình mang bao nhiêu cái nón xanh trên đầu?” (Nón xanh = cảm sùng)

“Cái gì?” Long Hạo Thiên càng nhìn nàng chăm chú, cũng chỉ có nàng không sợ chết, dám nói như vậy với hắn.

“Bớt nói nhảm đi. Nói mau, ngươi với hắn ta quan hệ thế nào? Tại sao gọi nhau thân thiết như vậy.” Hắn phát hiện trong giọng nói của mình mang theo vị dấm chua.

Vân Yên run rẩy, sao lại có vị dấm chua? Nhất định là mình cảm nhận sai rồi.

“Ngây ngẩn cái gì? Nói, ngươi với hắn có quan hệ gì?” Nhớ lại tối hôm đó, bọn họ âu yếm trao đổi ánh mắt, hắn cảm thấy trong lòng cực kỳ phần nộ.

“Giữa chúng ta phải nói là quan hệ huynh muội, bởi vì hắn là con trai của Vân Hồ lão tướng quân, đối với hoàng huynh mà nói cũng là huynh đệ, vì thế ta cũng được huynh ấy chiếu cố, cho nên đối với ta cũng là huynh muội.” Vân Yên nói, làm sao nàng có thể nói với hắn, đó là ca ca của mình, như vậy chẳng phải thân phận của nàng sẽ bị bại lộ sao.

“Huynh muội?” Long Hạo Thiên hừ lạnh, “Bổng vương thấy còn có chuyện mờ ám khác.”

“Nếu giải thích của ta ngươi không tin, vậy ngươi nghĩ thế nào thì là thế đó đi, dù sao ta vẫn là trong sạch.” Vân Yên không muốn nói nữa, dù sao cũng bị hắn vu oan nhiều lần rồi, cho nên không quan trọng nữa.

“Trong sạch?” Long Hạo Thiên nhìn nàng, đột nhiên ôm lấy nàng mang đi.

“Ngươi định làm gì?” Vân Yên theo bản năng hỏi hắn, nhưng sao nàng lại không biết hắn muốn làm gì.

“Bổng vương muốn xem ngươi có thật trong sạch hay không?” Bàn tay của Long Hạo Thiên đã lướt đến trên ngực nàng.

“Ta có phải hay không, chẳng phải người là người hiểu rõ hơn ai hết? Ngày đầu tiên tiến cung, không phải người sai Lâm mama kia kiểm tra qua rồi sao? ” Vân Yên nhìn hấn, nhớ lại cảnh nàng bị làm nhục, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Bà ta kiểm tra người như thế nào?” Long Hạo Thiên nhìn ra hận ý trong mắt nàng, tuy là hấn phân phó, nhưng hấn cũng không biết Lâm mama kia kiểm tra thế nào?

“Muốn biết cứ để cho bà ta kiểm tra giúp người một lần khắc rõ.” Vân Yên trừng mắt với hấn, hấn còn mặt mũi hỏi nàng sao? Đột nhiên cảm thấy trên người nảy sinh một loại cảm giác khác thường.

“Bà ta dám sao? Có điều Bồn vương bây giờ giúp người kiểm tra.” Long Hạo Thiên nhìn ngực nàng, ánh mắt dần dần trở nên tối sầm, tay càng thêm không an phận.

Vân Yên không kháng cự hấn nữa, đơn giản vì hôm nay hấn đã tha cho ca ca, thật ra là vì nàng biết kháng cự cũng vô dụng, hơi thở bắt đầu trở nên gấp gáp

Long Hạo Thiên nhìn thấy người bên cạnh điềm tĩnh như thế, ánh mắt mê mơ màng, hấn không rõ ràng lắm, cảm giác của mình đối với nàng là gì? Nếu người khác dám nhiều lần khiêu khích hấn, thì hấn đã sớm giết chết, vì sao hấn lại dung túng nàng nhiều lần như vậy?

Nhẹ nhàng đứng dậy mặc lại quần áo, đắp chăn lên người cho nàng, hấn liền phi thân lên nóc nhà.

Hấn ngồi nơi đó, ngẩng đầu nhìn ánh trăng, uống rượu tiêu sầu. Bên tai đột nhiên nghe được tiếng bước chân rất nhỏ, nhưng vẫn không quay đầu lại.

“Người vẫn giống trước đây, khi có tâm sự đều ngồi trên nóc nhà uống rượu.” Hắc Ứng đi tới bên cạnh hấn, tay cũng cầm một bầu rượu.

“Trước kia?” Long Hạo Thiên cười lạnh một tiếng, vẫn không nói gì, lại ngửa cổ uống một hớp rượu.

“Người yêu nàng rồi?” Hắc Ứng vẫn kiên nhẫn nhìn hấn, chuyển chủ đề hỏi.

“Yêu? Người nghĩ ta còn có thể yêu sao?” Ánh mắt hấn bắn ra một tia ác liệt.

“Đương nhiên có thể, bởi vì nàng không giống như những nữ nhân khác, nàng đáng để cho người yêu. Nếu không phải người có cảm giác với nàng, người cũng sẽ không ngồi ở chỗ này, giống như bảy năm trước.” Hắc Ứng nói, trong mắt đều là đau lòng.

“Đừng so sánh ta với trước kia.” Long Hạo Thiên đột nhiên nổi giận quát, “Người không có tư cách nhắc đến ta trước kia, người không xứng.”

Chương 109 – Hạnh phúc giản đơn

Hắc Ứng nhìn chăm chăm vào hấn, gầm lên: “Những năm gần đây, người vẫn luôn oán hận, thù địch. Tại sao người không chịu nghe ta giải thích? Người không biết như vậy không chỉ làm tổn thương tình nghĩa huynh đệ của chúng ta mà còn thương tổn chính bản thân người sao?”

Vù, kiếm trong tay Long Hạo Thiên chỉ về phía hấn: “Thương tổn? Nếu người biết cái gì gọi là thương tổn tình nghĩa huynh đệ thì lúc trước người đã không làm như vậy.”

“Hạo Thiên.” Trong mắt Hắc Ứng mang theo vẻ thống khổ bất đắc dĩ, vừa muốn nói chuyện đã bị hấn cắt ngang.

“Không được gọi tên của ta, người không xứng. Cút, nếu không đừng trách ta không khách khí.” Sắc mặt Long Hạo Thiên đầy phẫn nộ.

“Người biết rõ người không làm gì được ta.” Hắc Ứng nhìn hấn. Đến lúc nào bọn họ mới có thể không phải rút kiếm chia vào đối phương? Cố hết sức khiến giọng nói dịu đi: “Người bình tĩnh, cẩn thận nghe ta giải thích một lần được không?” Từ sau sự kiện kia, mình cũng không có cơ hội cùng hấn nói chuyện.

“Không cần giải thích. Ta còn cần người giải thích sao? Chẳng lẽ những gì ta nhìn thấy là giả? Chẳng lẽ đó không phải là do người tự nguyện? Nhìn thấy tận mắt cũng không tin, chẳng lẽ ta phải tin người sao?” Long Hạo Thiên vĩnh viễn cũng không thể quên được một màn kia. “Đó không phải, thật ra là nàng...” Hắc Ứng muốn giải thích một lần nữa.

“Đủ rồi. Người không nên dồn đẩy trách nhiệm ột nữ nhân. Như vậy sẽ khiến ta thêm khinh thường người mà thôi. Nàng đã bị báo ứng thích đáng rồi. Còn người?” Long Hạo Thiên lại cắt ngang lời hấn. Nỗi hận trong lòng đối với hấn vĩnh viễn cùng không thể tiêu tan.

“Ôi.” Hắc Ứng thở dài. Có lẽ chính mình quá nóng vội, rồi một ngày nào đó hấn sẽ hiểu. Cầm lấy bầu rượu nói: “Cùng kẻ thù uống rượu cũng là một loại vui vẻ.”

Long Hạo Thiên lạnh lùng nhìn hấn một cái, buông kiếm trong tay xuống, tự mình cầm lấy bầu rượu, uống một hơi cạn sạch.

Hắc Ứng cũng tự mình uống. Nhớ lại những ngày vui vẻ cùng nhau trước kia, nếu không phải vì nữ tù binh lần đó, nếu không phải chuyện kia...

Vân Yên ngồi trên xe ngựa, trong lòng vẫn còn lo lắng. Nàng không biết ca ca đã mang theo Vân La rời đi hay chưa? Càng không rõ là tại sao Long Hạo Thiên lại bỏ qua cho ca ca. Tại sao? Là bởi vì nàng sao? Thật sao? vén rèm lên liền nhìn thấy ánh mặt trời tươi sáng bên ngoài. Thời tiết thật tốt. Nàng có thể nghe được tiếng nước chảy bên dòng suối nhỏ cùng tiếng chim hót trong rừng cây. Nếu cuộc sống như thế này thì thật tốt, không có phiền não, không có chiến tranh. Mỗi ngày được nhìn mặt trời mọc, ngắm mặt trời lặn chính là những ngày tháng nàng mơ ước.

Nhìn cây cỏ xanh biếc tươi đẹp ở phía xa xa đón gió, những đóa hoa rừng rụng đưa. Đột nhiên, nhìn thấy một đóa hoa màu tím nhạt, trong mắt lóe lên vui mừng, khoe môi mỉm cười.

“Vui vẻ vậy sao?” Long Hạo Thiên nhìn chằm chằm vào nàng liền thấy nàng vẫn đang nhìn ra xa, trên mặt hiện lên nụ cười chân thành. Không biết tại sao nàng lại vui vẻ như vậy?

Vân Yên nhìn hấn một cái, lấy tay chỉ vào bông hoa tròn tròn màu tím nhạt nói: “Người xem, hoa bồ công anh tím.”

Hoa bồ công anh tím? Long Hạo Thiên nhìn theo tay nàng chỉ, không biết nàng có ý tứ gì.

“Nghe nói thấy hoa bồ công anh tím là một loại may mắn, sau này nhất định sẽ hạnh phúc.” Vân Yên vẫn nhìn nó. Nàng sẽ hạnh phúc sao?

“Hạnh phúc?” Long Hạo Thiên không cười liếc nhìn nàng: “Chỉ có nữ nhân mới tin tưởng điều đó.” Hấn xuống ngựa đi tới. Vân Yên kinh ngạc nhìn hấn, không biết hấn đi làm gì?

Long Hạo Thiên đi đến hái một đóa bồ công anh rồi đến trước mặt đưa cho nàng. “Hạnh phúc nhiều như vậy, cho người, Bồn Vương xem thử người sẽ có bao nhiêu hạnh phúc.”

Vân Yên liếc hấn một cái. Vì sao lời hay ý đẹp thốt ra từ miệng hấn, ý nghĩa liền thay đổi? Nhưng nàng vẫn nhận bông hoa trong tay hấn, cầm trong tay, nhắm mắt yên lặng ước nguyện.

Long Hạo Thiên nhìn thấy dáng vẻ hồn nhiên đáng yêu của nàng, ánh mắt chợt thoáng qua một tình cảm khác thường. Giao ngựa cho binh sĩ bên người.

Ước xong nguyện vọng, Vân Yên mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt phía trước liền hoảng sợ: “Tại sao người lại ngồi trên xe ngựa?”

“Đây là xe ngựa của Bồn Vương, khi nào Bồn Vương muốn ngồi thì ngồi. Hơn nữa, Bồn Vương có từng nói xe ngựa này chỉ dành cho người ngồi sao?” Long Hạo Thiên nhìn nàng rồi ngồi xuống bên cạnh.

Vân Yên liếc nhìn hấn, mình chẳng qua chỉ là thuận miệng nói một câu, hấn lại nói nhiều như vậy. Không thêm để ý, bàn tay đang cầm đóa bồ công anh của nàng đưa ra bên ngoài xe ngựa, một trận gió nhẹ thổi qua, cánh hoa bay lên tựa như những hạt mưa nhỏ phiêu đảng. Rất đẹp, rất đẹp.

“Đó không phải là hạnh phúc sao? Tại sao lại muốn cho gió thổi đi?” Long Hạo Thiên nhìn nàng không rõ. Lòng dạ phụ nữ thật sự quá khó hiểu.

Nhìn thấy hoa đều đã bay đi hết, lúc này Vân Yên mới quay đầu lại nói: “Bởi vì ta muốn nó đem hạnh phúc đến ọi người. Mọi người hạnh phúc thì ta mới có thể hạnh phúc.”

“Người bị bệnh sao?” Long Hạo Thiên liền nói nàng. “Làm thế nào mới có thể khiến mọi người đều hạnh phúc?”

“Người sẽ không hiểu.” Vân Yên thản nhiên nói. Nếu hiểu, hẳn sẽ không tàn bạo, lãnh khốc và vô tình như vậy.

“Bổn Vương không hiểu? Vậy người nói cho Bổn Vương biết, hạnh phúc là gì?” Long Hạo Thiên hừ lạnh một tiếng, kéo nàng qua ôm ở trước ngực.

“Hạnh phúc chính là người một nhà ở bên nhau thật vui vẻ.” Vân Yên nói, đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn. “Nếu ta không phải gả cho người mà gả ột người bình thường, sống những ngày “tương kính như tân”, có những đứa con đáng yêu. Như vậy chính là hạnh phúc.”

“Vậy hạnh phúc của người không phải rất đơn giản sao? Ai cũng đều có thể làm được.” Long Hạo Thiên không cho là đúng. Nếu đó là hạnh phúc, vậy không phải người khắp thiên hạ đều hạnh phúc sao?

“Đơn giản sao? Nhưng tại sao rất nhiều người vẫn không thể có được thứ hạnh phúc đơn giản nhất đó?” Vân Yên nhìn hắn, “Con người không thể nào đoán trước được sinh lão bệnh tử, càng không thể biết người thân của mình khi nào thì rời xa. Vả lại nam nhân, mỗi người đều có ba vợ bốn nàng hầu.” Nàng không muốn tiếp tục nói nữa. Nghĩ đến đây, nàng lại càng thương tâm. Người chính trực như cha mà cũng cười tiếu thiếp, may mắn thay tiếu thiếp kia chịu không nổi cha hàng năm đều không ở nhà, vụng trộm lấy chồng rồi bỏ đi. Cha cũng tỉnh ngộ, đối tốt với một mình nương, chỉ tiếc nương lại không có phúc. Lúc đó nàng mới biết được con người rồi cũng sẽ chết đi.

Chương 110 – Hạnh phúc giản đơn 2

Long Hạo Thiên nhìn nàng chằm chằm, nàng là đang nói mình sao? Chẳng lẽ nàng muốn cùng hắn sinh con dưỡng cái? Sinh con dưỡng cái? Hắn đột nhiên ngẩn ra. Sao hắn lại có thể nghĩ như vậy? Những năm gần đây, hắn chưa hề nghĩ đến vấn đề con cái, cũng chưa từng nghĩ muốn có con. Chẳng lẽ thật sự như Hắc Ưng nói, hắn thích nàng? Không, sẽ không. Lòng hắn đã nguội lạnh, sẽ không động tâm với nữ nhân.

“Vương.” Vân Yên ngẩng đầu nhìn hắn. Nàng rất muốn hỏi, hắn đã từng yêu ai chưa?

“Cái gì?” Long Hạo Thiên hỏi.

“Không có gì.” Vân Yên lắc đầu. Nhất định là nàng điên rồi. Tại sao lại muốn hỏi hắn chuyện này? Chẳng phải Tử Liên đã nói người hắn yêu nhất chính là nữ nhân ở trong cấm địa sao? Nhắc tới nữ nhân kia, hắn nhất định sẽ tức giận.

“Có chuyện cứ nói. Bổn Vương không thích nói chuyện nửa vời.” Long Hạo Thiên rất muốn biết rốt cuộc nàng muốn nói cái gì.

“Vậy thần thiếp hỏi Vương, trong lòng Vương, hạnh phúc là gì?” Vân Yên thật thông minh, nói lảng sang chuyện khác.

“Hạnh phúc?” Trước mắt Long Hạo Thiên chợt thoáng qua một hình ảnh.

Một cô gái ngồi bên hồ, ngắm hoa sen nở rộ, hắn từ phía sau lặng lẽ đi đến, lấy tay bịt mắt nàng lại: “Đoán thử xem ta đem đến cho nàng cái gì?”

“Vương.” Cô gái xoay người, lập tức ôm lấy hắn: “Thiếp không cần gì cả, chỉ cần chính người đến là tốt rồi.”

Trong mắt hắn mang theo tình cảm, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực, lấy ra một chiếc vòng ngọc bích màu xanh trong suốt đeo vào tay nàng. “Thích không?”

“Thích.” Nàng quay đầu lại hôn lên mặt hắn một cái.

Hình ảnh chợt lóe lên đổi thành hình ảnh của một người khác.

“Lẳng nhì, nàng xem.” Trong tay hắn cầm một đóa sen mới hái, vui vẻ đi đến phòng nàng. Vừa mở cửa ra, máu đột nhiên đông cứng.

Thoảng chốc, hoa sen rơi xuống đất, cánh hoa tươi đẹp rụng lả tả. Sao có thể? Nhất định là hấn nhìn nhầm rồi. Huynh đệ tốt nhất của hấn cùng nữ nhân hấn yêu nhất trần trường nằm trên cùng một chiếc giường. Sao có thể?

Sắc mặt thoảng chốc trở nên căm phẫn, tay nắm chặt lại.

Vân Yên nhìn thấy sắc mặt của hấn thay đổi, liền biết hấn nhất định là đang nhớ đến gì đó. Nàng sẽ không ngốc đến nỗi làm hấn tức giận, vội vàng nói sang chuyện khác: “Chúng ta cưỡi ngựa được không?” Không đợi hấn đồng ý, nàng liền đứng dậy.

Lập tức lại bị hấn ôm lấy: “Người biết cưỡi ngựa không?”

“Không biết.” Vân Yên hơi giật mình. Nàng là do tình thế cấp bách mới nói, cũng không nghĩ nhiều như vậy. “Quên đi, không đi nữa.” Nàng vốn cũng không phải thật sự muốn cưỡi ngựa.

Long Hạo Thiên lại không nói một câu, ôm nàng xuống xe, phi thân một cái cưỡi lên ngựa của mình, đem nàng ngồi ở phía trước.

Binh lính hơi kinh ngạc nhưng liền giả bộ chưa thấy gì cả, tiếp tục đi.

Cơn gió nhẹ thổi trên mặt giống như gió xuân ấm áp làm cho nàng cảm thấy thân thiết và thoải mái, giang hai tay ra, cảm thụ hơi thở của thiên nhiên.

Vài sợi tóc vướng vào trên mặt Long Hạo Thiên. Nhìn thấy nàng cười điềm tĩnh như vậy, lông mi dài hơi cong lên, chiếc mũi xinh xắn, môi anh đào đỏ mọng, trái tim đột nhiên xao động, không tự chủ được mà đưa môi tới gần nàng.

Đụng tới đôi môi ấm áp của hấn, Vân Yên mở to mắt nhìn, đã hoàn toàn quên mất phản ứng. Tại sao hấn lại đột nhiên hôn nàng?

Nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt nàng, Long Hạo Thiên mới phản ứng lại. Hấn đang làm cái gì? Sao lại hôn nàng. Trong mắt chợt hiện lên một tia bối rối, lập tức né tránh, tay vô thức thả lỏng.

“A.” Vân Yên hét lên một tiếng, thân thể ngã qua một bên.

Long Hạo Thiên nhanh tay nhanh mắt liền ôm lấy eo của nàng, kéo nàng lên. Không ngờ hấn lại dùng sức quá mạnh, lúc nàng được hấn kéo lên lại chạm vào môi hấn.

Nàng lại lần nữa mở to mắt, vừa định giãy giụa thì đã bị hấn ôm chặt.

Long Hạo Thiên không để cho nàng giãy dụa, một tay ôm chặt mặt nàng, tay kia giữ đầu của nàng từ phía sau, hôn thật sâu lên cánh môi tựa hoa anh đào của nàng, đầu lưỡi còn càn rỡ thăm dò vào bên trong.

Vân Yên hoàn toàn cứng đờ, nàng chưa từng cùng nam nhân hôn môi nên không biết phản kháng hay phối hợp.

Đến khi hấn càng hôn càng sâu, mặt nàng lập tức đỏ bừng, bàn tay nhỏ bé dùng sức đánh hấn. Thấy hấn hoàn toàn không có phản ứng, nàng quýnh lên liền hung hăng véo hông hấn một cái.

“Người làm gì vậy?” Long Hạo Thiên rốt cuộc bị đau, buông nàng ra. Nàng dám véo hấn.

“Giữa ban ngày ban mặt, lại trước mặt nhiều người, sao người có thể làm vậy với ta?” Vân Yên vừa thẹn vừa giận, hoàn toàn không dám nhìn những binh sĩ bên cạnh.

Nghe được lời của nàng, khuôn mặt vốn đang tức giận của Long Hạo Thiên đột nhiên đổi thành tươi cười, đùa bỡn: “Vậy ý của người là lúc không phải ban ngày ban mặt, nhiều người như vậy, Bồn Vương có thể...”

“Người... Ta không có ý đó.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Yên biến thành màu đỏ.

“Vậy người có ý gì? Nói cho Bồn Vương nghe một chút.” Long Hạo Thiên cố nén cười hỏi.

Vân Yên trừng mắt nhìn hấn, hấn cứ nhiên còn cười. Không thèm nhìn nữa, nàng vùng khỏi cái ôm của hấn, nói: “Ta muốn xuống, ta muốn ngồi xe ngựa.”

“Ngồi xe ngựa? Chẳng lẽ người muốn trong xe ngựa...” Long Hạo Thiên ám muội nhìn nàng.

“Người...” Vân Yên thật sự muốn đánh cho hắn một quyền, không để hắn tiếp tục đắc ý.

“Được rồi, không đùa người nữa. Nhưng mà ngồi xe ngựa cũng phải đợi bọn hắn đuổi kịp.” Long Hạo Thiên nói xong, ôm nàng đi lên phía trước một cách chậm rãi.

“Người có ý gì?” Vân Yên không khỏi nhìn về phía sau. Kỳ quái, phía sau rõ ràng không có lấy một bóng người.

“Không cần nhìn, bọn hắn đều ở phía sau. Ngốc, chẳng lẽ người thật sự nghĩ bọn họ sẽ nhìn chúng ta diễn sao?” Long Hạo Thiên cười nhạo, thật sự là một nữ nhân ngốc nghếch.

Lúc này, Vân Yên mới thở phào. Vậy là tốt rồi, không bị người khác nhìn thấy là tốt rồi. Tâm vừa thả lỏng lại lập tức căng ra, từ lúc nào bọn họ đã biến thành cái dạng này? Bọn họ không phải vẫn luôn thù địch sao? Hơi thở trong lúc thân thiết gần bó của hắn, vẫn còn sót lại khiến tay chân nàng đột nhiên có chút luống cuống.

24. Chương 111 - 112 - 113 - 114

Chương 111 – Lại sinh phiền phức

Khi đã đường hoàng trốn vào trong xe ngựa, tim Vân Yên vẫn còn đập thành thịch, lấy tay chạm vào đôi môi vẫn còn lưu lại hơi thở của hắn, có thể cảm nhận được trên mặt nóng bừng bừng, tim bắt đầu rối loạn.

Long Hạo Thiên cười nhạo đi lên phía trước. Hắn cũng không biết vì sao mình lại chủ động hôn nàng. Lắc đầu, nhất định là vì gần đây hắn rất thiếu nữ nhân. Xem ra phải tìm người thả lỏng một chút.

“Vương, phía trước chính là Hoa Thành. Chúng ta tiếp tục đi hay là nghỉ ngơi rồi mới đi tiếp?” Một binh sĩ tới hỏi.

“Nghỉ ngơi một chút, ngày mai tiếp tục đi.” Long Hạo Thiên phân phó. Hoa Thành là nơi yên hoa phồn vinh nhất. Hắn cần đi giải quyết.

“Dạ, Vương.” Binh sĩ lĩnh mệnh, đi đến phía trước tìm khách điểm tốt để ở lại.

Vân Yên vừa xuống xe ngựa, theo bản năng đi lên phía trước, liền không nhìn thấy hắn đâu cả, ngựa ở trong tay binh sĩ. Không biết vì sao trong lòng cảm thấy có chút khác thường. Thấy sắc trời còn sớm liền nói với binh sĩ bên cạnh: “Ta muốn đi dạo một lát.”

“Nương nương, nhưng Vương đã phân phó đưa người đi nghỉ ngơi.” Binh sĩ có chút khó xử

“Vương thì sao? Người đã đi đâu?” Vân Yên thuận miệng hỏi.

“Thuộc hạ không biết.” Hắn cúi đầu hồi đáp, cho dù có biết hắn cũng sẽ không nói.

“Không sao, ta chỉ tùy tiện đi xem, sẽ nhanh chóng trở lại.” Vân Yên nhìn về đám người náo nhiệt ở phía xa xa.

“Vậy được rồi, thuộc hạ phải người đi bảo vệ nương nương.” Hắn không thể không đồng ý, bởi nàng là nương nương, nếu nàng cố ý muốn đi, hắn cũng không có biện pháp cản trở, chỉ có thể phải người bảo vệ nàng.

“Đi thôi.” Vân Yên gạt đầu đi lên phía trước, mấy binh sĩ đi theo sau. Nàng chỉ chú ý đến những thứ ly kỳ cổ quái ở bên cạnh. Đột nhiên có người giữ lấy cánh tay nàng, hạ giọng nói: “Đi cùng ta.”

Vân Yên vừa bị nàng kéo lại, vừa kinh ngạc nhìn nàng. Sao có thể là muội ấy? “Yên tỷ tỷ, đi thôi, Dương ca ca đang đợi tỷ.” Vân La kéo nàng đến trong ngõ nhỏ, mới cười nói.

“Ca ca ư.” Vân Yên theo bản năng nhìn về phía sau.

“Yên tỷ tỷ, yên tâm, bọn họ đã sớm bị người khác dẫn dắt đi chỗ khác rồi.” Vân La kéo tay nàng, tiếp tục muốn đi lên phía trước.

“Vân La, chờ một chút. Ca ca tìm ta có việc gì? Tại sao muội còn chưa rời đi?” Vân Yên dừng bước, nàng không muốn khiến cho bọn họ gặp nguy hiểm.

“Dương...” Vân La vừa mới nói chuyện liền thấy Vân Dương đã đi đến trước mặt các nàng.

“Yên Nhi, muội nói đúng, quân tử báo thù mười năm không muộn. Huynh sẽ đợi đến khi chính mình có đủ năng lực để báo thù. huynh đã quyết định rời đi. Nhưng huynh không thể bỏ lại một mình muội, huynh muốn dẫn muội cùng đi. Đây không phải là nơi có thể nói chuyện, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.” Hắc cũng kéo tay nàng.

“Ca ca, huynh chờ một chút. Muội không thể rời đi.” Vân Yên giãy khỏi hắc, an ủi duy nhất của nàng là cuối cùng ca ca cũng đã nghĩ thông suốt.

“Vì sao?” Vân Dương cùng Vân La kinh ngạc nhìn nàng, sắc mặt Vân Dương rất khó coi: “Chẳng lẽ muội đã yêu hắc?”

“Ca ca, huynh nói gì vậy? Nếu muội và huynh cùng đi, hắc nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ. Thân phận hiện tại của muội là công chúa Vân triều, huynh không sợ hắc gây phiền phức cho Vân triều sao?” Vân Yên nói, nàng hiểu tính cách của Long Hạo Thiên.

“Hắc cũng không biết chúng ta mang muội đi. Đến lúc đó Vân triều chúng ta sẽ hướng hắc đòi người.” Vân Dương không cười nói, hắc đã sớm nghĩ đến cho nên mới đi theo nàng trên đường để tìm cơ hội.

“Ca ca, vô dụng thôi. Hắc không phải kẻ ngốc.” Vân Yên thở dài. Nàng cũng từng nghĩ như vậy, nhưng ý tưởng này quá ngây thơ. Huống chi hai quốc gia không phải quan hệ ngang hàng. Nếu hắc cứ muốn truy cứu, Vân triều biết phải làm sao? “Việc đó muội không phải lo lắng, cũng không cần do dự. Hôm nay huynh nhất định phải đưa muội đi.” Vân Dương không muốn nghe nàng nhiều lời. Dù sao hắc cũng không thể nhìn nàng ở bên cạnh U Linh Vương.

“Yên tỷ tỷ, chúng ta cùng đi thôi.” Vân La cũng kéo tay nàng, cầu xin.

“Ta không...” Vân Yên chưa dứt lời liền cảm thấy sau lưng rất đau, sau đó ngã vào trong ngực hắc hôn mê bất tỉnh.

“Dương ca ca, huynh đang làm gì vậy?” Vân La giật mình nhìn hắc, hắc cư nhiên đánh Yên tỷ tỷ ngã xỉu.

“Nếu muội ấy tiếp tục do dự, chúng ta sẽ không thể đi được.” Vân Dương ôm nàng nói.

“Vậy chúng ta mau đi đi.” Vân La vội vàng kéo ống tay áo của hắc, vừa định đi tới phía trước, liền nhìn thấy một nam nhân cao lớn, tay cầm kiếm tựa vào vách tường đối diện, chặn đường đi của họ.

Vân Dương nhìn hắc chằm chằm, dáng vẻ của hắc không giống như là người của Long Hạo Thiên, tức giận nói: “Xin phiền huynh đài nhường đường cho tại hạ.”

“Nhường đường?” Hắc Ứng ngẩng đầu nhìn hắc rồi nhìn Vân Yên ở trong ngực hắc: “Nhường đường... có thể. Trước tiên buông nàng ra.”

Trong lời nói của hắc rõ ràng có ý khiêu khích khiến Vân Dương biết “lai giả bất thiện” (người đến không có ý tốt). “Muội ấy...ta sẽ không buông. Nếu huynh đài tránh ra, tại hạ sẽ vô cùng cảm kích, nếu không tránh vậy đừng trách ta không khách khí.”

“Tùy.” Hắc Ứng không có ý tránh đường.

Trên mặt Vân Dương lộ ra vẻ giận dữ, vừa muốn ra tay nhưng lại chỉ cảm thấy bóng người trước mắt nhoáng lên một cái, Vân Yên ở trong ngực mình giờ đã nằm ở trong ngực hắc.

“Không hẹn gặp lại.” Hắc Ứng ôm nàng nhẹ nhàng phi thân, không muốn cùng hắc động thủ là bởi vì xem ra quan hệ của nàng và hắc ta không phải tâm thường, nếu không thì cũng là người thân.

“Đứng lại.” Vân Dương muốn đuổi theo nhưng bóng dáng của hắc đã nhanh chóng biến mất, biết mình không phải là đối thủ của hắc nên chỉ đành từ bỏ.

“Dương ca ca, hắc là ai vậy? Có thể gây bất lợi cho Yên tỷ tỷ không?” Vân La lo lắng nhìn nơi bọn họ vừa biến mất.

“Trước tiên, quay về đã.” Vân Dương kéo theo nàng, trong lòng buồn bực. Hắn cũng không biết người vừa rồi là ai, dựa vào cảm giác của hắn, kẻ kia sẽ không gây bất lợi cho Yên nhi. Nhưng rốt cuộc vẫn không thể an tâm.

Chương 112 – Giết

Hoa Vũ lâu.

Trong gian phòng hương thơm dễ chịu, thanh tân tao nhã, Long Hạo Thiên ngồi uống trà, nhìn nữ tử trước mặt, quần thân bằng sa mỏng, lẳng lơ quyến rũ đang ngồi đánh đàn.

Nữ tử nhìn hắn, trong mắt lộ ra ý cười, tay cũng gảy nên một từ khúc nhẹ nhàng mà hàm chứa yêu thương say đắm... Tiếng đàn réo rắt rồi chậm rãi dừng lại.

“Bóp bóp.” Long Hạo Thiên vỗ tay, nói: “Rất hay, cực kỳ êm tai.”

“Đa tạ công tử.” Nữ tử đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh hắn. Ở tại thanh lâu một thời gian dài như vậy, nàng chưa từng thấy qua nam tử nào anh tuấn như thế này. Chỉ cần liếc mắt là có thể khiến nàng tim đập thật mạnh.

“Khúc nhạc này, Bồn...” Vừa muốn nói ra chữ Vương, liền lập tức sửa miệng: “Bồn công tử thích, người, bồn công tử càng thích...” Hắn dùng tay khiêu khích nàng, cởi bỏ vạt áo trước ngực nàng...

“Công tử.” Nữ tử dục cự còn nghênh (dục vọng muốn cự tuyệt nhưng vẫn nghênh tiếp), dùng tay ôm lấy cổ của hắn, tâm đã sớm sớm nhận nhạo, xui lơ trong lòng hắn.

Long Hạo Thiên ôm nàng đi đến bên giường, tay liền cởi sa mỏng ở trên người nàng xuống, lộ ra cái yếm hồng mê người.

“Công tử.” Nữ tử vươn tay ngọc nõn nà, nhẹ nhàng nghênh đón hắn, tình cảm lưu động trong mắt.

Long Hạo Thiên vừa muốn cởi áo khoác, chợt nghe thấy tiếng bấm báo đầy lo lắng ở ngoài cửa: “Công tử, thuộc hạ có sự tình khẩn cấp cần bấm báo.”

Hắn ngẩn ra, lập tức xoay người đi ra ngoài. Nếu không có chuyện quan trọng, bọn họ sẽ không đến quấy rầy hắn vào lúc này.

“Công tử.” Nữ tử thấy hắn phải đi, liền muốn ngăn lại.

“Câm miệng.” Long Hạo Thiên quay đầu, lạnh lùng nhìn nàng.

Nàng lập tức thức thời ngậm miệng lại. Ở thanh lâu đã lâu, phép tắc ấy nàng cũng hiểu, nhưng sắc mặt hắn biến đổi quá nhanh khiến nàng nhìn thấy vẫn sợ hãi.

Vừa mở cửa ra, Long Hạo Thiên liền mặt lạnh hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Vương, không nhìn thấy nương nương đâu cả.” Thuộc hạ hạ giọng hỏi bấm bên tai hắn, trên mặt mang theo bất an, dường như đang chờ hắn xử phạt.

“Không thấy nàng?” Ánh mắt Long Hạo Thiên căng thẳng. “Rốt cuộc có chuyện gì? Tại sao lại không thấy nàng? Bị người ta cướp đi sao?”

“Vương, thuộc hạ cho là những kẻ hôm trước. Lúc này, nương nương cố ý muốn đi dạo, thuộc hạ liền phái người đi theo. Nghe nói có người cố ý dẫn bọn họ đi xa, đợi đến khi phát giác thì nương nương đã không thấy tăm hơi. Xem ra bọn họ là cố ý.” Tên thuộc hạ tiếp tục nhỏ giọng đoán.

“Lại là hắn.” Ánh mắt Long Hạo Thiên lạnh lùng, vung tay nói: “Đi, quay về.”

“Dạ.” Thuộc hạ vội vàng đi theo hắn.

“Công tử.” Nữ tử vẫn ở trên giường thấy hắn phải đi, liền nóng vội muốn gọi hắn lại.

Long Hạo Thiên cũng không thèm liếc nhìn nàng một cái, chỉ tùy tay ném cho nàng một thỏi vàng.

Nữ tử nhận được vàng, mặc dù có hơi thất vọng vì nam nhân anh tuấn như vậy đã đi mất nhưng lại được vàng, cũng có chút an ủi.

Lông mi của Vân Yên khẽ động, đột nhiên tỉnh táo lại, nhớ tới ca ca muốn dẫn mình đi, liền lập tức đứng dậy, vừa định xuống giường lại nhìn thấy Hắc Ưng ngồi ở đó nhìn nàng.

“Tại sao lại là ngươi?” Nàng kinh ngạc nhìn hắn, tìm kiếm xung quanh xem ca ca đang ở đâu.

“Sao? Nhìn thấy ta thật thất vọng sao? Vậy ngươi hy vọng là ai?” Hắc Ưng cố ý đùa nàng.

Vân Yên cả kinh, nàng biết ca ca tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn, vội vàng xuống giường, hỏi: “Huynh ấy đâu? Người đã làm gì huynh ấy?”

“Giết. Hắn muốn mang ngươi đi cho nên ta giết hắn, mang ngươi về đây.” Hắc Ưng nói qua loa.

“Cái gì? Người giết huynh ấy?” Vân Yên chỉ cảm thấy đất trời mù mịt, tay vịn đầu, cơ thể dao động.

Hắc Ưng thật không ngờ nàng sẽ phản ứng mạnh như vậy, lập tức đỡ lấy nàng. “Hắn là gì của ngươi? Tại sao ngươi lại quan tâm đến hắn như vậy?”

“Người giết huynh ấy, huynh ấy chết rồi, phải không?” Vân Yên lại chỉ nhìn hắn chăm chăm, lặp lại những lời này, nước mắt lập tức tuôn rơi. Hắc Ưng thấy nàng thương tâm, hối hận cực điểm vì đã nói đùa nàng. Vừa định nói cho nàng biết hắn chỉ là lừa nàng thì nàng lại đột nhiên đẩy hắn ra, đôi mắt đẹp tức giận đỏ bừng, trừng mắt nhìn hắn, đoạt lấy kiếm của hắn, đâm tới một cách lung tung. “Hắc Ưng, ta phải giết ngươi.”

Hắc Ưng né tránh kiếm trong tay nàng, lập tức ôm lấy nàng: “Người bình tĩnh một chút, ta chỉ nói giỡn thôi, ta không có giết hắn.”

“Cái gì?” Vân Yên giật mình ngẩng ra nhìn hắn, không biết câu nào hắn nói là thật câu nào là giả.

“Ta không giết hắn, chỉ cướp lại ngươi từ trong tay hắn thôi. Chẳng những không giết mà còn không đụng tới một cọng lông của hắn. Ta biết quan hệ của ngươi và hắn rất sâu sắc.” Hắc Ưng đành phải giải thích, nàng kích động như vậy, chẳng lẽ kẻ kia chính là người nàng yêu sao? “Thật sao? Người nói thật sao? Người không làm khó huynh ấy?” Vân Yên lúc này mới tỉnh táo, nhưng vẫn lo lắng hỏi.

“Ta lấy tính mạng bảo đảm, ngươi nên tin ta. Hắn thật sự quan trọng với ngươi vậy sao?” Hắc Ưng không hiểu, hỏi.

“Quan trọng, cực kỳ quan trọng.” Giọng điệu Vân Yên chắc chắn, hắn chính là ca ca của nàng.

“Người yêu hắn?” Hắc Ưng nhìn chăm chăm nàng, hỏi.

“A.” Vân Yên thấy hắn cũng giống Long Hạo Thiên, khóe môi liền nở một nụ cười “Yêu, rất yêu, rất yêu.”

“Rất yêu?” Hắc Ưng nhìn nàng chăm chăm, nhìn nụ cười ở trên mặt nàng. Chả trách nàng nói nàng sẽ không yêu Long Hạo Thiên, thì ra trong lòng nàng đã có người yêu. Xem ra mình thật sự phải giết hắn, cắt đứt hắn, không cho nàng sau này tưởng niệm.

Vân Yên nhìn thấy sát khí hiện trên mặt hắn, đột nhiên trong lòng dâng lên một dự cảm không tốt. “Người đang nghĩ gì?”

“Đây là nguyên nhân ngươi nói sẽ không yêu Long Hạo Thiên sao? Chính là vì trong lòng ngươi đã có người khác?” Hắc Ưng nhìn nàng. Nếu thật là nguyên nhân này, hắn nhất định sẽ giết nam nhân kia.

Vân Yên nhìn hắn vài giây, không khỏi rùng mình. Hắn muốn giết ca ca sao? Liền vội vàng phủ nhận: “Đương nhiên không phải.”

Chương 113 – Khác thường

“Phủ nhận nhanh như vậy là đang chột dạ sao?” Hắc Ưng liếc mắt một cái liền nhìn ra tâm tư của nàng.

“Không phải chột dạ, giữa ta và Long Hạo Thiên là không thể, bởi vì có một nguyên nhân khác, một nguyên nhân không thể vượt qua.” Nguyên nhân mà Vân Yên nói đến chính là thù giết cha, cho dù nàng báo thù thì trong lòng vẫn sẽ không tha thứ cho hắn.

Nhìn thấy trong mắt của nàng hiện lên sự đau khổ không giống đang giả vờ, Hắc Ứng nghi hoặc: “Là nguyên nhân gì?”

“Thật xin lỗi, ta không thể nói cho người.” Vân Yên nói, nói cho hắn nghe chẳng khác nào nói với hắn nàng là công chúa giả mạo thay thế, chỉ sợ lại gặp một trận sóng to gió lớn.

“Nguyên nhân gì mà lại khó mở miệng như vậy?” Hắc Ứng muốn chọc nàng giận mà nói ra.

Vân Yên chỉ cười ảm đạm: “Không phải người cũng có chuyện khó có thể mở miệng sao? Là chuyện trong lòng không muốn nói ra. Nếu người nói cho ta biết bí mật giữa người và hắn thì ta cũng sẽ xem xét nói cho người bí mật của ta.”

Hắc Ứng nhận định nàng một hồi, cười nhạt: “Nữ nhân thông minh quả nhiên thực đáng sợ”.

“Nam nhân khó lường càng đáng sợ hơn.” Vân Yên liếc hắn một cái, nàng trước sau đều không hiểu được hắn và Long Hạo Thiên.

“Được rồi, không khua môi múa mép cùng người nữa. Đi, ta đưa người trở về, nếu về chậm hắn lại nổi giận.” Hắc Ứng nói, hắn hi vọng nhờ nàng, sẽ có một ngày hiềm khích trước kia giữa hắn và Long Hạo Thiên có thể tiêu tan, khúc mắc đều được cởi bỏ.

“Đi thôi.” Vân Yên bắt đầu dĩ thử dài.

“Người thật bất đắc dĩ.” Hắc Ứng nhìn nàng, thật ra hắn hy vọng nàng vui vẻ.

“Ta không nên bất đắc dĩ sao?” Vân Yên không biết vì sao sự yên bình giữa bọn họ luôn rất ngắn ngủi. “Có trải qua cực khổ thì hạnh phúc đạt được mới là hạnh phúc thật sự.” Hắc Ứng an ủi.

“Thật sao?” Nàng vẫn còn có thể hạnh phúc sao?

Trong khách điểm

Long Hạo Thiên ngồi ở đó uống trà.

Những người bên cạnh trong lòng đều ngẫm lo lắng. Vương làm sao vậy? Từ lúc trở về vẫn luôn ngồi ở chỗ kia, dường như đang đợi nường nường chủ động trở về, cũng không cho bọn họ ra ngoài tìm.

Long Hạo Thiên nhìn sắc trời đã tối, liền phân phó: “Các người lui xuống ăn cơm tối đi.”

“Vương.” Bọn họ không dám rời đi.

“Lui xuống.” Giọng điệu của Long Hạo Thiên không nghi ngờ gì chính là ra lệnh.

“Dạ.” Lúc này bọn họ mới mở cửa đi ra ngoài, vừa đi ra liền nhìn thấy nường nường từ bên ngoài đi vào.

“Nường nường, người đã trở lại. Người không sao chứ?” Bọn họ đi tới nghênh đón.

“Ta không sao. Vương đâu?” Vân Yên hỏi.

“Hồi bẩm nường nường, Vương ở trên lầu.” Bọn họ hồi đáp.

“Được, vậy ta lên đó.” Bước chân của Vân Yên nặng nề, đi một chút lại chần chờ một chút. Nàng nên giải thích như thế nào đây? Bởi vì nàng không muốn lời ca ca vào.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, tuy trong lòng đã có chuẩn bị nhưng nhìn thấy ánh mắt sắc bén của hắn, Vân Yên vẫn nhịn không được mà rung mình một cái.

“Vương, thần thiếp đã trở lại.” Nàng cung kính hành lễ, hi vọng hắn không làm khó dễ.

“Đã ăn cơm tối chưa?” Long Hạo Thiên nhìn nàng, đột nhiên hỏi. Hắn rõ ràng không tức giận. Vân Yên cũng nhìn hắn, không kịp phản ứng, hơn nửa ngày mới đáp: “Vẫn chưa.”

“Vậy cùng ăn.” Long Hạo Thiên đột nhiên đứng lên, kéo tay nàng đi ra ngoài.

Vân Yên cứ bị hấn nắm như vậy. Hấn không tức giận quả thật làm nàng có chút không quen, hay là hấn có mục đích khác? Nếu không dựa vào tính tình của hấn, sẽ không đến mức hỏi cũng không hỏi.

Ngồi ở chỗ kia vừa ăn cơm vừa nhìn hấn, trên mặt hấn vẫn bình tĩnh như thường. Sao lại thế này? Không nên như vậy. Biểu hiện của hấn rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Ăn xong cơm tối với tâm trạng thấp thỏm lo lắng, nàng liền đứng dậy: “Ta mệt mỏi, về phòng trước.” “Ta tiễn người.” Long Hạo Thiên đứng dậy, kéo tay nàng như lúc này.

Vân Yên lại cảm giác thân thể lạnh như băng, hấn càng làm như vậy lòng của nàng càng bất an. Tóm lại, hấn thật sự rất khác thường.

“Tay người rất lạnh.” Long Hạo Thiên đột nhiên quay đầu nói với nàng.

“Cái gì?” Vân Yên hoàn toàn đắm chìm trong tâm tư của bản thân, không nghe thấy hấn hỏi cái gì.

“Người đang thất thần?” Long Hạo Thiên chỉ nhìn nàng một cái lại tiếp tục kéo nàng đi về phía gian phòng.

“Không có, chỉ là có hơi mệt thôi.” Vân Yên đáp, hấn không hỏi, nàng cũng sẽ không giải thích.

“Vậy nghỉ ngơi sớm một chút.” Long Hạo Thiên đẩy cửa phòng ra, hơi dừng lại một chút, sau đó buông tay nàng ra.

Vân Yên đi vào ngồi bên giường, không nói chuyện mà cũng không biết nên nói gì với hấn.

Trầm lặng trong khoảng thời gian một chén trà, Long Hạo Thiên đột nhiên đi đến bên nàng.

Vân Yên chỉ nhìn hấn, không biết hấn muốn làm gì?

“Chẳng lẽ người không muốn nói cho Bổng Vương biết, người đi đâu sao? Bổng Vương đã cho người rất nhiều cơ hội, người rõ ràng vẫn không biết nắm lấy.” Ánh mắt của Long Hạo Thiên mang theo phần nộ, nàng là muốn dần xép ỏn thỏa hay là muốn có ý giấu diếm?

Lúc này Vân Yên mới hiểu được vì sao hấn không hỏi mình. Thì ra hấn đang chờ mình thẳng thắn.

“Nói, người đi đâu?” Long Hạo Thiên thấy nàng không nói lời nào, liền ra lệnh.

“Vương không phải đã đoán được sao? Tại sao bây giờ lại còn hỏi ta?” Vân Yên biết hấn nhất định đã đoán được, ngoài ca ca ra còn ai sẽ để mình bình yên vô sự trở về.

“Bổng Vương đang hỏi người.” Long Hạo Thiên trừng mắt giận dữ nhìn nàng. Lẽ ra nhìn thấy nàng tự mình trở về, hấn đã muốn cho nàng cơ hội, chỉ cần chính nàng chủ động nói ra, hấn sẽ không truy cứu. Nhưng mà đợi nửa ngày nàng vẫn không nói được một lời.

“Là Vân phó tướng, hấn nói hấn phải về Vân triều, không biết khi nào mới trở lại cho nên muốn từ biệt ta, lại sợ người không chịu, đành phải dẫn dắt mấy binh lính đi.” Vân Yên nói đơn giản, vẫn chưa nhắc tới Hắc Ưng. Nàng không muốn làm cho sự tình phức tạp thêm nữa.

Chương 114 – Gặp mặt

“Vậy sao? Tốt nhất không nên nói dối ở trước mặt Bổng Vương.” Long Hạo Thiên dùng tay nâng cằm nàng lên, nhìn nàng chằm chằm. “Không phải hấn ta muốn dẫn người đi sao?” Muốn nói dối hấn, cũng phải tìm một lý do hợp lý hơn.

“Sao hấn có thể ngờ như vậy, dẫn ta đi là cho người một lý do để tấn công Vân triều.” Vân Yên nhìn hấn nói, tuy rằng chột dạ nhưng lại hợp tình hợp lý bởi nàng căn bản cũng không muốn đi. “Có lẽ hấn chỉ quan tâm đến người?” Tay của Long Hạo Thiên bóp chặt cằm nàng. Những kẻ cảm tính thường không làm việc dựa vào lẽ thường.

“Hấn quan tâm ta, nhưng hấn càng để ý đến trách nhiệm của chính mình.” Vân Yên nói, nếu như vận mệnh của nàng cùng Vân triều gắn liền với nhau, nàng tin tưởng ca ca sẽ nhin đau, bỏ những thứ mình yêu thích.

Long Hạo Thiên đột nhiên nở nụ cười, đơn giản bởi vì nàng đã tự mình trở lại, lần này hấn sẽ không tiếp tục so đo, buông nàng ra, nói: “Nếu lần sau hấn muốn gặp người, bảo hấn quang minh chính đại đi vào bằng cửa chính. Bổng Vương không nhỏ nhen đến nỗi ngay cả cơ hội tạm biệt cũng không cho các người.”

“Được, nếu có cơ hội ta nhất định sẽ nói cho hần.” Tuy rằng không biết dụng ý của hần nhưng Vân Yên vẫn cười thản nhiên.

“Lại đây.” Long Hạo Thiên đột nhiên ngồi bên cạnh nàng.

Vân Yên hơi sững sốt, hần bảo nàng ngồi ở đâu? Trên đùi hần sao? Nàng hơi sững sờ, nhưng vẫn chậm rãi lại gần. Tuy rằng đã từng cùng hần có quan hệ thân mật nhưng mỗi lần đều là bị ép buộc, vẫn còn có chút không quen.

Nàng chần chừ giống như muốn ngồi rồi lại thôi, tay buông thông xuống, thân thể cứng ngắc.

Long Hạo Thiên vươn tay ra ôm lấy nàng, nhìn khuôn mặt thanh tú của nàng, thân thể hần bị kích thích càng thêm khô nóng. Tay nhẹ nhàng vuốt ve ở sau lưng nàng.

Vân Yên nhìn thấy sự nóng bỏng trong mắt hần liền hiểu được điều đó biểu hiện cho cái gì. Thân mình vẫn không nhúc nhích, tùy ý hần vuốt ve.

Môi của Long Hạo Thiên chậm rãi chạm vào sau tai nàng, nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai xinh xắn của nàng. Thân thể Vân Yên run rẩy, thân mình không hiểu vì sao cũng nóng lên.

Không biết từ lúc nào nàng đã nằm ở trên giường, hần thâm tình hôn lên đôi môi nàng, ánh mắt nàng mơ màng, tay nắm chặt, rõ ràng không thể tự chủ được đáp lại hần.

Sau cơn kích tình, Vân Yên vẫn nhắm mắt giả bộ ngủ say. Nàng không thể tin được chính mình lại có thể đáp lại hần.

Long Hạo Thiên thấy nàng nhắm chặt mắt, nhìn nàng chằm chằm, cũng không chớp mắt, hần muốn nhìn xem lúc nào nàng mới mở mắt ra.

Vân Yên cảm giác được ánh mắt của hần đang nhìn mình chằm chằm, đành phải giả vờ trở mình xoay người sang chỗ khác, lại lập tức bị hần ôm lấy.

“Đừng giả vờ, mở mắt ra.” Trong mắt Long Hạo Thiên hàm chứa ý cười.

Vân Yên hé mắt ra, nhìn thấy ý cười trong mắt hần làm nàng hơi hoảng hốt. Thì ra hần cũng biết cười.

“Ngủ đi.” Long Hạo Thiên ôm nàng vào trong ngực, trong lòng đột nhiên bình lặng khác thường. Đã rất lâu, rất lâu rồi hần không có loại cảm giác này.

Vân Yên nhắm mắt lại, nhưng trái tim lại căng ra, nàng không có thói quen ở chung như vậy, lại càng không quen hần như vậy. Giữa nàng và hần không có khả năng, chỉ đơn giản là vì thù giết cha không đội trời chung.

Long Hạo Thiên nhìn thấy một loại tình cảm ưu thương nhàn nhạt trên mặt nàng liền cau mày. Nàng đang nhớ đến Vân phó tướng kia sao?

Vân Yên cố ý ngồi ở phía trước xe ngựa, nàng tin tưởng ca ca nhất định đi theo, muốn biết nàng có bình an hay không? Nếu nhìn thấy nàng hoàn hảo không có việc gì, có lẽ ca ca sẽ trở về.

“Dừng.” Nàng đột nhiên hô lên.

“Nương nương có điều gì phân phó?” Xe ngựa lập tức dừng lại, tất cả binh sĩ đều dừng lại. Long Hạo Thiên cũng quay đầu lại nhìn nàng.

Vân Yên xuống xe ngựa, đi về phía hần: “Vương, hôm qua người đã nói có thể cho Vân phó tướng quang minh chính đại đến gặp ta là có thật hay không?” Nàng muốn gặp lại ca ca một lần.

“Những lời Bồn Vương đã nói có khi nào không phải thật. Sao? Người muốn gặp hần?” Tuy rằng vẻ mặt của Long Hạo Thiên rất bình tĩnh nhưng trong lòng vẫn tức giận. Nàng gấp gáp như vậy sao?

“Vâng.” Vân Yên gật đầu.

“Người làm sao liên lạc được với hần?” Long Hạo Thiên kiềm nén tức giận trong lòng, hỏi. “Không cần liên lạc, chỉ cần Vương dẫn theo binh lính đi lên phía trước chờ ta là được rồi.” Nàng tin tưởng ca ca nhất định ở gần đây.

Long Hạo Thiên nhìn nàng chăm chăm một hồi rồi mới nói: “Được.” Tay vung kiếm lên bảo binh lính theo hần đi lên phía trước.

Vân Yên đứng ở vùng đất trống trải nhìn bóng dáng của bọn họ biến mất ở phía trước mới hô lớn: “Vân La.” Nàng không dám gọi ca ca bởi vì nàng biết Long Hạo Thiên nhất định ẩn tại một nơi gần đó.

Rất nhanh, Vân La liền chạy về phía nàng: “Yên tỷ tỷ”, Vân Dương đi theo phía sau.

“Yên tỷ tỷ, tỷ không sao chứ? Hôm qua, muội lo lắng gần chết.” Vân La nói.

“Yên Nhi, kẻ kia là ai? Hần có gây khó dễ uội không?” Vân Dương nhìn nàng hỏi, tuy rằng thấy nàng hiện tại rất tốt nhưng hôm qua vẫn lo lắng suốt cả đêm.

“Hần là... bằng hữu của Long Hạo Thiên.” Vân Yên vốn định nói là kẻ thù nhưng bọn họ thật sự không giống như kẻ thù, mà là bằng hữu.

“Chỉ cần không phải kẻ địch là tốt rồi. Yên Nhi, tại sao hần lại uội tìm chúng ta?” Lúc này Vân Dương mới hỏi.

“Ca ca, huynh có nhận ra hần cũng không phải thực sự muốn giết huynh hay không? Nếu không, cũng sẽ không tha cho huynh hai lần. Muội nói mọi người phải về Vân triều nên muốn gặp mọi người một lần, hần cũng đồng ý.” Vân Yên nói.

“Phải không?” Vân Dương hơi nghi hoặc. Chẳng lẽ hần không giống như trong truyền thuyết?

“Ca ca, là thật. Nếu không huynh cho rằng muội và huynh có thể gặp mặt ở nơi này sao? Huynh hãy đưa Vân La trở về, đối xử thật tốt với muội ấy.” Vân Yên nói, hạnh phúc của ca ca quan trọng hơn báo thù.

“Vậy còn muội thì sao? Để muội lại một mình huynh không yên tâm.” Hần không thể bỏ lại muội muội là bởi vì trong lòng còn có lo lắng khác.

“Ca ca, muội tốt lắm. Hơn nữa, hiện tại muội là đi hòa thân, sao có thể trở về cùng huynh được. Huynh yên tâm đi.” Vân Yên cố gắng cười khiến hần yên tâm.

“Yên Nhi, ta sợ...” Vân Dương nhìn nàng đầy phức tạp, câu kết tiếp không biết nên nói như thế nào.

25. Chương 115 - 116 - 117 - 118

Chương 115 – Đố kỵ

“Sợ cái gì?” Vân Yên nhìn hần nghi hoặc.

“Huynh...” Vân Dương vẫn không biết mở miệng như thế nào.

“Dương ca ca, rốt cuộc là chuyện gì, huynh mau nói đi, làm người ta sốt ruột chết đi được.” Vân La ở bên cạnh thúc giục.

“Yên Nhi, muội nói cho ca ca... muội và hần có...” Vân Dương tạm ngừng một chút, dường như đang tự hỏi nên nói như thế nào “... có trở thành nữ nhân của hần hay không?” Rốt cuộc hần cũng hỏi ra.

“A...” Mặt Vân La hơi đỏ lên, len lén trốn sau lưng hần. Dương ca ca sao lại có thể hỏi Yên tỷ tỷ như vậy? Vân Yên cũng sửng sốt, nhưng rồi nàng lập tức hiểu được ca ca đang lo lắng điều gì, liền gật đầu nói: “Ca, muội là phi tử của hần, cũng là nữ nhân của hần.” Nàng không muốn nói dối ca ca.

Sắc mặt của Vân Dương lập tức trở nên rất khó coi, nhìn nàng chăm chăm. Một khi nữ nhân và nam nhân có quan hệ phu thê, lại sinh thêm một đứa con thì trái tim của nàng sẽ thuộc về hắn, sau này làm sao có thể báo thù cho cha.

“Ca ca, muội biết huynh lo lắng điều gì, muội sẽ không khiến huynh khó xử. Nếu có một ngày huynh có đủ năng lực báo thù, Yên Nhi nhất định sẽ giúp huynh.” Sắc mặt Vân Yên kiên định nói, nếu ngày đó thật sự đến, nàng cũng chỉ có một lựa chọn.

“Yên Nhi, muội nói cho ca ca biết, muội có yêu hắn không?” Vân Dương nắm chặt tay lại, nhìn nàng. Hắn muốn báo thù nhưng hắn cũng không phải không để ý đến hạnh phúc của muội muội, đây cũng chính là nguyên nhân hắn khẳng định muốn đưa nàng đi.

“Ca ca, huynh muốn muội cam đoan như thế nào?” Vân Yên cũng nhìn hắn, nàng không có cách nào để cam đoan, mà cho dù đã cam đoan, ca ca có thể yên tâm sao?

Thật lâu sau Vân Dương mới vươn tay ôm lấy nàng: “Yên Nhi, bất kể thế nào, ca ca cũng tôn trọng ý kiến của muội, nhưng mối thù giết cha, huynh nhất định phải báo.”

“Ca ca, muội hiểu, muội sẽ không khiến huynh khó xử. Hãy tin tưởng muội.” Vân Yên cũng cam đoan. Nàng sẽ khép kín trái tim mình, sẽ không cho nó thuộc về bất kỳ kẻ nào.

“Yên Nhi.” Vân Dương ôm chặt nàng: “Huynh không muốn đối xử với muội như vậy, huynh biết đối với muội như vậy là không công bằng, nhưng huynh không thể không báo thù cho cha.”

“Ca ca, Yên Nhi hiểu, Yên Nhi đều hiểu. Yên Nhi chờ huynh... năm năm, mười năm... Chỉ cần Yên Nhi còn sống, Yên Nhi nhất định chờ huynh đến.” Trong mắt Vân Yên ngập nước, sao nàng có thể trách hắn, hơn nữa đó cũng là cha của nàng mà.

“Yên Nhi, phải bảo trọng, biết không?” Vân Dương buông nàng ra, trong mắt là không đành lòng cùng bất an.

“Huynh cũng vậy.” Nước mắt của Vân Yên nhịn không được mà rơi xuống.

Vân Dương nhẹ nhàng giúp nàng lau đi, từ nhỏ hắn đã đặc biệt quan tâm cùng yêu thương muội muội, hiện tại để lại một mình nàng ở nơi đây, cảm giác ở trong lòng không thể nào hình dung được.

Long Hạo Thiên vẫn luôn tránh ở một chỗ bí mật, nhìn thấy một màn xúc động như vậy của bọn họ, nắm tay hung hăng đánh vào đại thụ ở một bên, một tiếng rầm rắc vang lên, cây cũng liền theo đó mà gãy, vẻ mặt của hắn cũng vô cùng tức giận.

“Ca ca, đối xử thật tốt với Vân La, Yên Nhi chúc phúc hai người.” Một tay Vân Yên cầm tay ca ca, tay kia cầm tay Vân La, kéo chúng lại với nhau.

“Yên tỷ tỷ...” Vân La òa khóc trong lòng nàng.

“Vân La, đừng khóc, sau này chúng ta vẫn còn có thể gặp mặt mà. Ca ca, hai người đi đi, muội cũng phải đi rồi.” Vân Yên biết nhất định Long Hạo Thiên chờ rất sốt ruột.

“Yên Nhi...” Vân Dương buông nàng ra, lấy tay giữ chặt tay Vân La, nhìn nàng, biết nói gì cũng đều dư thừa.

“Ca ca, Vân La, bảo trọng.” Vân Yên vẫy tay với bọn họ.

“Yên tỷ tỷ...” Vân La đi một bước lại ngoảnh đầu nhìn nàng.

Nhìn thấy bóng dáng của nàng cùng ca ca cuối cùng cũng biến mất, lúc này Vân Yên mới lau đi nước mắt trên khóe mắt, quay người lại liền đụng vào thân mình của một người, vừa ngẩng đầu liền thấy sắc mặt hắn xanh mét đứng ở đó.

Vân Yên bị dọa, liền lui về phía sau từng bước.

“Người trốn cái gì? Vừa cùng tình nhân lưu luyến không rời nên không muốn thấy Bổng Vương sao?” Long Hạo Thiên giữ chặt nàng rồi xoay người đi nhanh về phía trước.

Vân Yên bị hấn giữ rất đau, cũng không biết vì sao hấn lại tức giận, vừa phải nhanh chóng bước theo bước chân của hấn vừa hỏi: “Không phải ngươi đồng ý rồi sao? Ngươi tức giận cái gì chứ?”

“Bổn Vương đồng ý cho các ngươi gặp lại nhưng Bổn Vương có đồng ý cho các ngươi ôm ấp sao?” Long Hạo Thiên quay đầu lại, trừng mắt nhìn nàng, trong ánh mắt đều là lửa giận.

Lúc này Vân Yên mới hiểu được hấn đang tức giận cái gì, buồn cười nhìn hấn: “Ngươi đâu có nói không được ôm.” Nhìn thấy nụ cười trên mặt nàng, Long Hạo Thiên càng thêm phần nộ, nàng lại còn tâm tư để cười, mới cần răng nói: “Ý của ngươi đó là lỗi của Bổn Vương?”

“Ngươi phần nộ như vậy ta sẽ nghĩ là ngươi đang đồ kị.” Vân Yên châm chọc hấn rồi bỏ tay hấn ra, tự mình đi tới phía trước.

“Đồ kị?” Ánh mắt phần nộ của Long Hạo Thiên lập tức ngấn ra, nàng đang nói hấn đồ kị sao? Hấn đang đồ kị sao? Đồ kị? Đã rất lâu rồi hấn không biết đến hai chữ này.

Không, hấn không phải đồ kị, sẽ càng không đồ kị, nhưng nhìn đến cảnh tượng kia sao hấn lại tức giận như vậy?

Bước chân nhẹ nhàng của Vân Yên lập tức chậm lại. Đồ kị? Sao nàng có thể nghĩ như vậy? Trong mắt lộ ra một tia hoảng sợ, chẳng lẽ nàng hi vọng hấn đồ kị sao?

Chỉ vài bước, Long Hạo Thiên đã đuổi kịp nàng, ánh mắt hấn cùng ánh mắt nàng đối diện nhau, nhưng chỉ trong nháy mắt liền rời đi.

Ngồi ở trên xe ngựa, Vân Yên bắt đầu lo lắng, nhưng thật may mắn là sắp đến kinh thành rồi. Đến kinh thành, hấn có nhiều nữ nhân như vậy, quyến rũ, xinh đẹp, phong tình, dịu dàng, cần cái gì đều có cái ấy, sao có thể coi trọng nàng?

Nghĩ như vậy, nàng thấy an tâm rất nhiều, nàng không nên nảy sinh bất kỳ tình cảm gì với hấn. Nhưng mà tại sao trong tim lại có cảm giác trống trải?

Tay Long Hạo Thiên cầm roi ngựa, một mình phóng như bay ở trên đường. Mấy năm nay loại nữ nhân nào hấn chưa thấy qua, sao lại có thể thích nàng? Một nữ nhân vừa không dịu dàng vừa không cảm giác, không biết điều, lại nhiều bệnh tật.

Hấn tức giận chỉ đơn giản là vì nữ nhân của hấn tuyệt đối không được phép thay đổi thất thường, không được phép lảng lơ.

Chương 116 – Độ sức

Dọc đường đi, Long Hạo Thiên dường như cố ý lảng tránh nàng, Vân Yên cũng có được những ngày xem như là thanh nhàn. Ngày mai, hấn là sẽ đến kinh thành, tâm tình của nàng lại bị đè nén, bởi vì nàng không thích Hoàng cung lạnh như băng kia, không thích người ở trong đó, không thích tất cả những thứ trong đó, ngoại trừ có hơi nhớ Tử Liên.

Vùng ngoại ô không có khách điểm, bọn họ đành phải ở trong lều trại đơn giản.

Thân thể Vân Yên nằm ở trong xe ngựa, đầu lộ ra ngoài, lấy tay chỉ vào những ngôi sao đang không ngừng tỏa sáng trên bầu trời: “Sao Thiên Vương, sao Bắc Đẩu, sao Ngân Hà, sao Ngưu Lang Chúc Nữ...”, nói đến đây nàng đột nhiên tạm ngừng.

Từ nhỏ nghe được truyền thuyết về Ngưu Lang Chúc Nữ, nàng đã cảm động vô số lần. Bọn họ bị ép xa cách nhau, rất thương tâm. Nàng không biết trên đời này thật sự có tình cảm chân thành tha thiết như vậy không?

“Ngươi đang đau lòng cái gì?” Long Hạo Thiên đi đến trước mặt nàng, từ trên cao nhìn xuống nàng.

“Đau lòng? Ta đang đau lòng sao? Rõ ràng là ta đang ngắm sao, nghiên cứu ngũ hành bát quái.” Vân Yên mở to mắt nói dối. Cho dù có nói cho hấn truyền thuyết Ngưu Lang Chúc Nữ, hấn cũng sẽ không hiểu.

“Ngũ hành bát quái?” Ánh mắt Long Hạo Thiên hơi sáng lên, nhớ tới lần trước hấn dùng ngũ hành bát quái vây chặt Hắc Ứng, chính là nàng đã chỉ điểm cho hấn.

“Vương cũng có hứng thú sao?” Trong lòng Vân Yên hơi hưng phấn, thật ra nàng rất muốn cùng người khác bàn luận về trận ngũ hành bát quái.

“Bổn Vương cùng người đo sức một lần, người bày ra một trận Ngũ hành bát quái, Bổn Vương sẽ phá trận.” Long Hạo Thiên rất tin tưởng vào bản thân mình.

“Được.” Vân Yên đứng dậy, cầm cành cây, vẽ lên mặt đất, rất nhanh một trận pháp liền hiện ra trước mắt hắn. Nàng dùng cành cây chỉ vào bức họa trên mặt đất, nói: “Đây là lối vào, người chỉ cần đi vào theo lối vào, đi ra bằng lối ra thì coi như người thắng.”

Long Hạo Thiên nhìn qua trận pháp ở trên mặt đất, cũng không để ở trong lòng, liền cầm cục đá đi vào từ lối vào, mới phát hiện trận pháp nhìn có vẻ đơn giản này thật ra cũng không đơn giản, trong đó có biến hóa thất thường. Hắn vừa không ngừng đi tới, vừa không ngừng suy nghĩ.

Vân Yên chỉ đứng ở một bên nhìn hắn, một canh giờ trôi qua hắn vẫn chưa ra ngoài, nàng vốn định nói cho hắn không cần tiếp tục, nhưng nhìn thấy dáng vẻ thật sự suy tư của hắn liền biết lúc này không thể quấy rầy hắn, nên trước tiên nàng chỉ đơn giản quay về trong xe ngựa, nằm ngủ.

“Tĩnh... tĩnh... tĩnh... tĩnh... Bổn Vương ra được rồi.” Nàng đang mơ mơ màng màng liền bị hắn dùng sức lay tỉnh.

Vân Yên mở to mắt liền nhìn thấy nét mặt hưng phấn của hắn, chỉ thản nhiên đáp một câu: “Vây chúc mừng Vương. Vương cả đêm không ngủ sao?” Một trận pháp đơn giản, hắn cứ nhiên suy nghĩ cả đêm, lại còn vui vẻ như vậy. Lúc này Long Hạo Thiên mới phát giác sắc trời đã gần sáng mà hắn lại hoàn toàn không nhận ra. Nghiên cứu cả đêm mới nghiên cứu được đường ra, hưng phấn trên mặt hơi mất đi. Hắn nghe ra được trong lời nói của nàng có ám phúng (ám chỉ + trào phúng).

“Những thứ này người học được ở đâu?” Hắn rõ ràng dùng một buổi tối để phá giải trận pháp của nàng, thật quá mất mặt, hơn nữa nàng còn là một nữ nhân.

“Tự học.” Vân Yên hồi đáp.

“Tự học?” Giọng nói của Long Hạo Thiên hơi to, trong ánh mắt đều là hoài nghi. Hắn có sư phụ mới học được thành như vậy, nàng sao lại có thể Vô sư tự thông sao? (không có thầy chỉ dạy nhưng vẫn tinh thông)

“Vương không tin sao? Tục ngữ nói hữu đắc tất hữu thất (có được tất có mất), bởi vì rất thích cùng cảm thấy hứng thú, ta dùng thời gian học cầm kỳ thi họa để học những thứ này. Ước chừng khoảng thời gian mười năm vẫn luôn nghiên cứu nó.” Vân Yên nói, trước kia nàng gần như mỗi ngày đều một mình đứng ở nơi đó đọc sách.

“Vậy người đọc sách gì?” Nhìn dáng vẻ của nàng không giống như đang nói dối, Long Hạo Thiên lại hỏi.

“Tất cả sách viết về binh pháp ta đều đọc, cho nên những sách có thể tìm được ta đều đã từng đọc.” Vân Yên nói, sau khi cha và ca ca biết niềm đam mê của nàng, không những không ngăn cản mà ngược lại rất ủng hộ. Hơn nữa tàng thư ở Hoàng cung Vân triều nàng cũng đều xem qua.

“Vì sao thấy hứng thú đối với chúng?” Long Hạo Thiên thực không hiểu.

“Bởi vì ta muốn làm tướng quân.” Vân Yên trả lời rất nhanh chóng, đây là giấc mộng của nàng, cũng bởi vì từ nhỏ đã được tai nghe mắt thấy.

“Làm tướng quân?” Long Hạo Thiên im lặng một chút, không cười nói: “Chỉ bằng người?”

“Ta thì sao?” Vân Yên chán ghét ánh mắt khinh miệt của hắn: “Nếu không phải thân thể ta yếu đuối, người cho rằng người có thể đánh thắng được Vân triều sao?” Nàng rất tin tưởng bản thân mình, cho dù không thể đánh bại hắn nhưng cũng tuyệt đối có thể ngang sức.

“Được, Bổn Vương cho người một cơ hội. Sau khi trở lại Hoàng cung, Bổn Vương cho người đến thao trường, chúng ta tỷ thí một trận.” Long Hạo Thiên nói, gặp được đối thủ như nàng, thật ra hắn cũng rất mong chờ.

“Nếu ta thắng thì sao?” Vân Yên nhìn hắn, hỏi.

“Vậy thì Bổn Vương sẽ cho người một tấm kim bài miễn tử, người có thể dùng ba lần.” Long Hạo Thiên nói.

“Kim bài miễn tử?” Đây chính là ân sủng to lớn, Vân Yên không chút do dự đáp: “Được, một lời đã định.”

“Là quân vô hí ngôn (vua không nói chơi)” .Long Hạo Thiên nhìn nàng, chẳng lẽ nàng nghĩ hắn sẽ đổi ý sao?

“Quân vô hí ngôn.” Vân Yên lặp lại một lần, lập tức hỏi: “Kim bài miễn tử có phải mặc kệ là nguyên nhân gì, chỉ cần trong vòng ba lần Vương đều sẽ đồng ý không?”

“Không thể, chỉ có thể miễn chết.” Long Hạo Thiên lập tức nói, nàng nghĩ hắn không biết nàng có tâm tư gì hay sao. Chẳng lẽ nàng muốn rời đi, hắn cũng phải đồng ý sao?

“Được rồi. Dù sao vẫn tốt hơn là không có gì.” Vân Yên nói, lấy được kim bài rồi, chuyện đầu tiên là giáo huấn Lâm mama kia, nàng cũng là người có thù phải báo. “Lên xe, chúng ta lập tức về Hoàng cung.” Hắn đã hơi khấn trương.

Vân Yên tránh ra một chỗ cho hắn, biết hắn suốt đêm không ngủ nên muốn nghỉ ngơi ở trên xe ngựa.

Rất nhanh xe ngựa đã tới kinh thành, nàng nghe được âm thanh ồn ào ở bên ngoài.

“Tránh ra, các người tránh ra, đừng ngăn cản ta, để cho ta gặp công chúa, ta muốn gặp công chúa.” Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng la to. Vân Yên cả kinh, thanh âm này chính là của Tiểu Thanh, nàng hé mở màn xe, liền thấy Tiểu Thanh đang muốn đến đây lại bị mấy binh lính kéo lại.

Chương 117 – Hồi cung

“Tiểu Thanh.” Nhìn thấy nàng, Vân Yên vui mừng gọi, đi về phía nàng.

“Tiểu... Công chúa.” Tiểu Thanh nhìn thấy nàng cũng rất xúc động, muốn đi tới nhưng lại bị binh lính gắt gao ngăn lại.

Long Hạo Thiên cau mày nhìn nàng, hắn là các nàng rất thân quen, bèn phát tay, ra hiệu cho binh lính đang ngăn cản buông nàng ra.

“Công chúa.” Ngay lập tức Tiểu Thanh vội chạy tới trước mặt nàng, chưa kịp nói lời nào thì nước mắt đã rơi.

“Tiểu Thanh, thật sự là ngươi? Ngươi vẫn chưa trở về sao?” Vân Yên ôm lấy nàng, sự vui mừng lúc gặp lại không thể diễn tả bằng lời.

“Công chúa, Tiểu Thanh vẫn chưa trở về, Tiểu Thanh vẫn một mực chờ công chúa.” Tiểu Thanh rưng rưng nhìn nàng, cuối cùng hôm nay cũng đã gặp được công chúa.

“Tiểu Thanh...” Vân Yên cảm động nhìn nàng, dùng tay sờ lên mặt nàng rồi lại ôm chặt nàng.

“Công chúa, nô tỳ muốn ở cùng một chỗ với người, người dẫn theo nô tỳ tiến cung đi.” Tiểu Thanh nhìn nàng cầu xin.

Lúc này Vân Yên mới quay lại nhìn Long Hạo Thiên, buông Tiểu Thanh ra rồi đi đến trước mặt hắn: “Vương, Tiểu Thanh đã hầu hạ thần thiếp từ nhỏ đến lớn, lần đó Lâm mama nói Vương cấm dận không cho phép thần thiếp dẫn người tiến cung, nàng liền một mực chờ ở ngoài cung. Thần thiếp muốn cầu xin Vương cho phép nàng tiến cung cùng thần thiếp.”

“Chuẩn.” Long Hạo Thiên phân phó, hiếm có một nô tỳ trung thành như vậy. Hơn nữa, chỉ là một nô tỳ cũng không phải là chuyện gì to tát.

“Cám ơn Vương.” Khóe môi Vân Yên nở nụ cười, xoay người liền kéo theo Tiểu Thanh cùng đi.

Tiểu Thanh lên xe ngựa cùng nàng, lại tiếp tục khóc, nói: “Công chúa, nô tỳ rất nhớ người.”

“Tiểu Thanh, ta cũng rất nhớ ngươi. Ngươi đó, thật là một nha đầu ngốc, tại sao không trở về cùng bọn họ?” Vân Yên nhin không được trách cứ, nàng một thân một mình ở bên ngoài, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì biết làm thế nào?

“Nô tỳ muốn ở cùng một chỗ với công chúa, công chúa ở đâu nô tỳ sẽ ở đó.” Tiểu Thanh thật lòng nói.

Nhìn thấy nàng trung thành như vậy, Vân Yên thực sự không thể không cảm động, hiềm có người nào lại có tình có nghĩa như nàng.

“Công chúa, người có khỏe không? Bọn họ có làm khó người không? Lần đó, sau khi phải rời khỏi công chúa, nô tỳ vẫn luôn lo lắng.” Tiểu Thanh cầm lấy tay Vân Yên. Mỗi ngày, nàng đều đến cửa cung hỏi thăm, nhưng bởi vì không quen biết những người ở bên trong nên hoàn toàn không thể hỏi được tin tức gì.

“Tiểu Thanh, ta rất khỏe, người thì sao? Người sống thế nào? Có khỏe hay không?” Vân Yên cẩn thận nhìn nàng, mấy tháng không gặp nàng đã gầy đi.

“Công chúa, nô tỳ cũng rất khỏe. Bây giờ gặp được công chúa, nô tỳ thật sự rất vui.” Tiểu Thanh vui mừng nói, chờ đợi suốt mấy tháng cuối cùng cũng không uổng phí.

Sắc mặt Vân Yên bỗng hơi cứng lại, nói: “Tiểu Thanh, người thật sự muốn tiến cung cùng ta sao?” Thật ra nàng không muốn cho Tiểu Thanh tiến cung để sống cuộc sống như vậy, suy cho cùng thì cuộc sống như vậy thật sự quá khổ. “Công chúa, từ nhỏ nô tỳ đã hầu hạ người, người ở đâu nô tỳ sẽ ở đó.” Tiểu Thanh thật lòng nói, biết là công chúa muốn tốt ỉn.

“Tiểu Thanh, cảm ơn người.” Vân Yên thật sự cảm động vì Tiểu Thanh không muốn tách rời, vẫn luôn muốn bầu bạn cùng nàng.

“Chúng thần tham kiến Vương, chúc mừng Vương chiến thắng trở về, Long triều thiên thu muôn đời.” Đột nhiên ngoài xe ngựa vang lên những tiếng hô vang.

Vân Yên vén rèm xe ngựa lên liền thấy đã đến cửa cung, đại thần đang quỳ gối trên mặt đất, trong lòng thở dài, nàng lại trở về hoàng cung này.

“Đứng lên hết đi.” Long Hạo Thiên cười ngựa đi ở phía trước.

“Thần cung nghênh Vương, cung nghênh nương nương hồi cung.” Đại thần đứng dậy, cùng hô.

“Thần thiếp cung nghênh Vương hồi cung.” Rất nhanh, thanh âm của nữ nhân liền vang lên, là các phi tử của hắn, ai nấy đều trang điểm rất xinh đẹp, mong muốn hấp dẫn ánh mắt của hắn.

“Nô tỳ, nô tài cung nghênh Vương hồi cung.” Thái giám, cung nữ cũng quỳ khắp trên mặt đất.

Long Hạo Thiên xuống ngựa, rồi cho xe ngựa đưa nàng về thẳng Tử Yên các, điều này cũng hợp với tâm ý của Vân Yên, nàng không thích náo nhiệt cũng không thích lời nói chuyện khách sáo giả dối.

“Nương nương, người đã trở lại.” Tử Liên đã đợi ở nơi đây từ sớm, nhìn thấy nàng liền lập tức nghênh đón, tò mò nhìn Tiểu Thanh ở bên cạnh nàng.

“Tử Liên, đây là Tiểu Thanh, hầu hạ ta từ nhỏ đến lớn, sau này chúng ta sẽ cùng ở một chỗ, các người hãy chăm sóc lẫn nhau.” Vân Yên giới thiệu với nàng.

“Chào Tiểu Thanh tỷ tỷ.” Tử Liên ngọt ngào gọi.

“Chào Tử Liên tỷ tỷ.” Tiểu Thanh cũng lễ phép chào lại nàng. “Được rồi, các người cứ gọi tên của nhau, không cần khách khí.” Vân Yên cười nói: “Sau này Tử Yên các của chúng ta sẽ náo nhiệt hơn rồi.”

“Dạ, sau này nô tỳ sẽ cùng Tiểu Thanh hầu hạ nương nương. Nương nương người có mệt hay không? Nô tỳ đã chuẩn bị xong điểm tâm và nước tắm. Người muốn ăn điểm tâm trước hay là tắm rửa trước?” Tử Liên vừa hỏi vừa đỡ nàng.

“Tắm rửa trước đi.” Vân Yên nói, nàng không đói bụng nhưng lại hơi mệt.

“Được, vậy nô tỳ đi chuẩn bị cho nương nương.” Tử Liên đỡ nàng đi vào trong phòng, rồi liền đi chuẩn bị những thứ khác.

Vân Yên tựa vào bên giường, cố gắng nhắm mắt lại.

“Công chúa, người nằm ở trên giường để nô tỳ xoa bóp cho người.” Tiểu Thanh nói, việc này là thái y cố ý dạy cho nàng.

“Được.” Vân Yên gật đầu nằm xuống.

Tiểu Thanh nhẹ nhàng xoa bóp cho nàng.

“Nương nương.” Tử Liên đem theo vài thứ đi tới.

“Xuyt.” Tiểu Thanh vội vàng ngăn cản, không cho nàng quấy nhiễu nương nương.

Lúc này Tử Liên mới rón rén đi tới, liền thấy nương nương nằm trên giường đã ngủ say, nhẹ nhàng nói: “Vay ta đi ra ngoài chuẩn bị bữa tối cho nương nương trước, có việc gì người cứ gọi ta.”

“Chờ một chút, ta cũng đi.” Tiểu Thanh gật đầu rồi mới nhẹ nhàng giúp nàng đắp chăn. Nàng muốn làm quen với hoàng cung này càng sớm càng tốt.

Chương 118 – Hồi cung 2

Vân Yên vừa uống trà vừa nhìn những nữ tử đến thăm trước mắt, đều là phi tử của Long Hạo Thiên, nhưng nàng cũng không nhận ra bất kỳ người nào cả, mà nàng cũng không biết từ lúc nào Tử Yên các của mình lại được hoan nghênh như vậy.

“Các vị nương nương, mời dùng trà.” Tử Liên cùng Tiểu Thanh dâng trà ổi người bọn họ.

Một nữ tử nhìn qua có vẻ lớn tuổi vừa uống trà vừa khen: “Vân muội muội không chỉ xinh đẹp, tri thức đạt lý (có tri thức, hiểu lễ nghĩa) mà ngay cả dạy dỗ cung nữ cũng lanh lợi như vậy, khiến người khác yêu thích.”

“Tỷ tỷ khách sáo rồi.” Vân Yên chỉ cười nhạt, đã biết các nàng đến làm gì. Nhất định là nghĩ Vương đem theo nàng ra ngoài một chuyến, chiếm được sủng ái nên muốn đến làm quen. Trong lòng nàng cười khổ, làm sao bọn họ có thể biết những ẩn tình bên trong, nếu biết chỉ sợ giờ phút này đều đã chạy mất.

“Vân muội muội, chúng ta khó có được duyên phận cùng nhau hầu hạ Vương. Lúc muội muội đến, thân thể của tỷ tỷ không khỏe nên cũng không đến gặp muội muội được, hôm nay đặc biệt đến làm quen, sau này giữa tỷ muội có thể chiếu cố lẫn nhau.” Một nữ tử mặc y phục màu lam nói.

“Tỷ tỷ nói rất đúng.” Vân Yên gật đầu, theo lẽ thường quả thực là phải chiếu cố lẫn nhau, nhưng tâm tư của bọn họ, người khác sao lại có thể không rõ.

“Chúng ta rời khỏi nhà, rời xa phụ mẫu, một thân một mình ở trong Hoàng cung, ngoài Vương thỉnh thoảng sủng ái ra, bình thường đều là cảm thấy cô độc. Sau này, mọi người nên thường xuyên qua lại, giúp đỡ nhau, gạt bỏ tịch tịch.” Lại một nữ tử mang y phục màu tím nói.

“Đúng... đúng.” Những người khác cũng đều gật đầu hòa theo.

Lúc này Vân Yên mới để chén trà trong tay xuống, liếc mắt nhìn các nàng một cái rồi nói: “Lời của các vị tỷ tỷ, muội muội đều hiểu, sau này hoan nghênh các vị tỷ tỷ thường xuyên đến chơi, nhưng từ nhỏ thân thể muội muội đã rất yếu nên không thể gặp các vị tỷ tỷ thường xuyên, mà cho dù có gặp cũng không thể tiếp đãi lâu được, xin các vị tỷ tỷ lượng thứ.” Trong lời nói của nàng còn có ý tứ nàng không muốn kết bè lập phái cùng các nàng, nhưng cũng sẽ không gốc đến nỗi đắc tội với người khác, thêm một bằng hữu sẽ tốt hơn thêm nhiều kẻ thù.

Các nàng nhìn nhau rồi lập tức đứng lên: “Vay chúng ta không quấy rầy muội muội nghỉ ngơi nữa, sau này lại đến thăm.”

“Các vị tỷ tỷ đi thông thả, muội muội không tiễn.” Vân Yên đứng dậy nói, nàng cũng không hi vọng giao tiếp với những người giả dối như vậy.

“Muội muội đừng bước.”

Nhìn thấy bóng dáng các nàng vừa biến mất ở cửa, Tử Liên liền bĩu môi, không cười nói: “Gì chứ? Rõ ràng thấy nương nương được sủng ái nên đến nịnh bợ nương nương, nói dễ nghe như vậy, đến thăm nương nương? Vay sao trước kia, thời gian dài như vậy lại không thấy ai đến cả.”

“Đây chính là lòng người khó dò, “cảm thượng thiên hoa dịch, tuyết trung tổng thán nan” (Dệt hoa trên gấm thì dễ còn đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi mới khó).” Tiểu Thanh cũng nghĩ chỉ có quỷ mới tin các nàng thật sự đến thăm nương nương, nhưng nàng cũng biết những tháng ngày ở trong Hoàng cung của nương nương cũng không dễ sống chút nào. Vân Yên lại không thèm để ý nói: “Cũng không thể trách bọn

họ, lúc đầu, ai dám tiếp cận ta, tiếp cận ta không phải là đối đầu với Vương sao? Nhất là ở trong Hoàng cung hắc ám này, bảo toàn tính mạng mới là quan trọng nhất.”

Tử Liên cùng Tiểu Thanh liếc nhìn nhau, im lặng.

“Sao lại không nói nữa?” Vân Yên nhìn các nàng, cười hỏi: “Đúng rồi, Vương ở đâu? Các người biết không?” Nàng vẫn luôn muốn giao hẹn chuyện kia với hắn, càng mong đợi thì đấu cùng hắn.

“Vương...” Tử Liên nói quanh co, nhìn nàng, không biết có nên nói hay không.

“Sao vậy?” Vân Yên hỏi.

“Nương nương, Vương ở chỗ Lệ phi nương nương.” Tử Liên nhỏ giọng trả lời, không biết nương nương có để ý hay không?

“Ừ.” Vân Yên chỉ đáp nhẹ một tiếng, phân phó: “Các người đi làm việc đi, ta hơi mệt, muốn ngủ một chút.”

“Dạ, nương nương, vậy người nghỉ ngơi đi, nô tỳ lui xuống trước.” Tiểu Thanh cùng Tử Liên lui ra.

Vân Yên dựa vào trên giường, nghĩ đến Tử Liên vừa nói Long Hạo Thiên ở chỗ Lệ phi, bản thân lại cảm thấy khó chịu.

Vân Vụ các

“Vương, thần thiếp rất nhớ người. Vương, người ở bên ngoài có khỏe không? Lần sau cũng mang theo thần thiếp ra ngoài, được không?” Lệ phi mềm mại không xương ngã vào trong ngực hắn, làm nũng yêu cầu. Mỗi ngày nghĩ đến việc Vương ra ngoài lại mang theo công chúa Vân triều kia khiến nàng ghen tị muốn chết. Vương là của nàng, tuyệt đối không cho phép nữ nhân khác cướp đi.

“Nàng cũng đi?” Long Hạo Thiên ôm eo nàng: “Nàng thì biết cái gì?”

“Thần thiếp sẽ hầu hạ Vương, sẽ vỗ tay trợ uy giúp Vương. Bởi thần thiếp biết Vương anh dũng vô song như vậy, vốn cũng không cần thần thiếp làm gì cả.” Lệ phi rất thông minh, trước tiên đưa hắn lên tận trời xanh.

Nếu là người bình thường phỏng chừng sẽ mở cờ trong bụng nhưng Long Hạo Thiên lại không phải là người bình thường, những lời nói giả dối kiểu này khiến hắn rất chán ghét, hắn cũng chán ghét nữ nhân cố ý ám muội nịnh nọt hắn, càng chán ghét nữ nhân giả thủ đoạn trước mặt hắn. Nàng cho rằng hắn không biết nàng đang nghĩ gì sao?

Lập tức đẩy nàng ra, lạnh lùng nói: “Người cho rằng quân doanh là nơi nào? Đâu phải là nơi người nói đi là đi được. Hơn nữa, Bồn Vương còn cần người hầu hạ, vỗ tay trợ uy sao?”

“Vương...” Lệ Phi không biết phải làm sao, nhìn hắn, không hiểu tại sao hắn lại đột nhiên thay đổi sắc mặt, trong mắt lập tức chứa đầy nước mắt.

“Tốt nhất ở trước mặt Bồn Vương người phải biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói. Nhất là không được giả trò khôn vặt, nếu không sẽ bị thông minh hại.” Long Hạo Thiên lạnh giọng cảnh cáo, xoay người muốn đi.

Lệ phi lập tức quỳ gối trước mặt hắn, lấy tay ôm chân hắn: “Vương, thần thiếp biết sai rồi.”

Long Hạo Thiên nhìn nàng một cái rồi đưa tay kéo nàng đứng dậy: “Nhớ kỹ, sau này đừng ở trước mặt Bồn Vương giả trò khôn vặt.”

“Dạ, thần thiếp đã biết.” Trong mắt Lệ phi chứa nước mắt khiến người khác nhìn thấy đầm đìa đáng yêu.

26. Chương 119 - 120

Chương 119 – Độ sức

Vân Yên ngồi nhìn Tiểu Thanh và Tử Liên bận rộn dọn dẹp lại giường ình, cười nói: “Không vội, ở đây có điểm tâm, ngồi xuống cùng ăn một chút đi.”

“Nương nương, vậy sao được, nô tỳ không dám.” Tử Liên vội vàng nói.

“Ăn đi, xem như ta thưởng cho các người.” Vân Yên cười: “Trước kia, nơi này của chúng ta cái gì cũng không có, muốn ăn cũng vậy, bây giờ có rồi thì không được lãng phí.”

“Công chúa... không... nương nương, người nhất định đã chịu rất nhiều khổ cực có phải không?” Tiểu Thanh nghe nàng nói trước kia cái gì cũng không có, tim rất chua xót, đau lòng thay cho nàng.

“Vẫn tốt, người cũng biết là ta chỉ có thể ăn thanh đạm mà.” Vân Yên an ủi nàng.

“Nương nương...” Nước mắt lặng lẽ rơi xuống từ khóe mắt Tiểu Thanh, nhớ tới trước kia, lúc tiểu thư còn ở phủ tướng quân vui vẻ, hạnh phúc biết bao, được tất cả mọi người cưng chiều, chưa bao giờ phải chịu ủy khuất như vậy.

“Tiểu Thanh, Tử Liên, đừng thất thần nữa, mau ăn đi.” Vân Yên biết các nàng đang suy nghĩ gì, vội vàng thay đổi chủ đề.

“Vậy nô tỳ tạ ơn nương nương.” Tử Liên không tiếp tục kiên trì nữa mà cầm lấy điểm tâm cho vào trong miệng. Tiểu Thanh cũng ghen ngào cầm điểm tâm lên.

Các nàng mới ăn được một nửa chợt nghe thấy tiếng hô ở ngoài cửa: “Vương giá đáo.”

“Khụ... khụ... khụ... khụ.” Các nàng lập tức bị ghen, còn chưa kịp nuốt xuống, cửa đã bị đẩy ra, bóng dáng của Long Hạo Thiên đã đến cửa.

“Nô tỳ tham kiến Vương.” Tiếng nói vừa dứt, điểm tâm bị ghen liền phun ra, lại càng lúng túng không biết làm thế nào cho phải.

Nhìn thấy điểm tâm còn chưa kịp nuốt, rồi nhìn các nàng, sắc mặt hắc liền trở nên rất khó coi, các nàng lại dám không biết cấp bậc lễ nghĩa như vậy. “Thần thiếp tham kiến Vương.” Vân Yên mỉm cười hành lễ, rồi sau đó nháy mắt bảo các nàng lui xuống.

Lúc này, Tiểu Thanh và Tử Liên mới lặng lẽ lui ra ngoài.

“Sao người lại dung túng cho bọn họ như vậy?” Long Hạo Thiên nhìn nàng chất vấn.

“Vương sai rồi, không phải thần thiếp dung túng bọn họ mà là thưởng công cho bọn họ. Bọn họ đi theo thần thiếp lúc nào cũng phải chịu khổ, hiếm khi có được ân điển của Vương nên đương nhiên cũng muốn cùng chia sẻ với bọn họ.”

Nghe ra ý ám chỉ và trào phúng trong lời nói của nàng, Long Hạo Thiên không muốn để ý, chỉ nằm xuống giường, nói: “Bổn Vương mệt rồi, người cũng đi ngủ sớm một chút, đừng quên trận độ sức ở thao trường vào ngày mai.”

“Ngày mai?” Vân Yên hơi sững sờ, cởi áo ngoài rồi đi đến bên giường, nàng thật chờ mong trận độ sức ngày mai.

“Thân thể của người khá hơn chút nào chưa?” Long Hạo Thiên xoay người hỏi.

“Dạ, cũng khá hơn rồi.” Vân Yên gật đầu, hắc là đang quan tâm nàng sao?

“Vậy là tốt rồi. Ngủ đi, ngày mai đi cùng Bổn Vương.” Long Hạo Thiên nhắm mắt lại. Sở dĩ tới đây là bởi vì chỉ có nơi này của nàng là an tĩnh nhất, chỉ có nàng sẽ không cố ý đòi hỏi hắn, cũng sẽ không sợ hãi hắn.

Ngày hôm sau.

Vân Yên và hấn cùng nhau đến thao trường, liền nhìn thấy binh lính đã đứng thành hai đội tả hữu (trái phải), bên cạnh là các đại thần cùng những người khác trong hoàng cung. Nàng nhìn Long Hạo Thiên đang đứng bên cạnh, hấn cho gọi tất cả mọi người tới, chẳng lẽ hấn không sợ, nếu thua sẽ mất hết thể diện sao?

“Thần tham kiến Vương, tham kiến nương nương.”

“Thuộc hạ tham kiến Vương, tham kiến nương nương.”

“Đứng lên hết đi.” Long Hạo Thiên phân phó.

“Tạ ơn Vương.” Tất cả mọi người liền đứng dậy.

Lúc này Long Hạo Thiên cùng Vân Yên mới đi về phía đội ngũ hai bên.

“Bây giờ bắt đầu, nhớ kỹ phải dùng hết sức.”. Hấn nhìn nàng, nói.

“Vương yên tâm, thần thiếp nhất định làm hết sức.” Nàng sẽ không thủ hạ lưu tình đâu.

Trống trận vang lên, hai quân giao chiến tựa như đang ở trên chiến trường thật sự.p>

“Trường xà trận.” Vân Yên ra lệnh cho tướng quân của mình, tin tưởng những binh sĩ này đều biết những trận pháp đó.

“Dạ.” Hấn lập tức đáp, Vương đã bảo hấn phải phục tùng mệnh lệnh của nương nương vô điều kiện, lập tức chỉ huy nhóm của hấn.

“Trường xà trận?” Long Hạo Thiên lập tức phân phó: “Trùy hình trận.”

“Dạ, Vương.” Tướng quân của hấn cũng lập tức điều binh.

Binh lính của trùy hình trận chủ yếu là tiến công hung mãnh sắc bén nhằm đánh vỡ xà hình trận của nàng.

“Biến thành viên hình trận pháp*.” Vân Yên lại ra lệnh. (* trận pháp hình tròn)

“Dạ.” Tướng quân lập tức chỉ huy.

“Nhận hành trận pháp*.” Long Hạo Thiên phân phó. (* trận pháp hình nhận)

Hai canh giờ sau.

Những người ở phía dưới đã hoàn toàn bị trận pháp biến hóa khôn lường này làm cho ngây dại. Hiện tại chỉ biết trận pháp của nương nương đang vây khốn binh lính của Vương. Binh lính của Vương tuy rằng phá vây không ra nhưng cũng không đến nỗi thất bại, bây giờ phải nói rằng hai bên đang giằng co khó phân thắng bại.

Long Hạo Thiên suy nghĩ phải làm thế nào mới có thể phá giải được trận pháp của nàng. Trận pháp của nàng tuy rất đơn giản nhưng không ngờ nàng lại vận dụng thuần thục như vậy.

Vân Yên cũng thầm giật mình bội phục hấn, nhìn hấn, khoe môi nở một nụ cười, liền lập tức phân phó: “Biến thành Xà hành trận cùng Viên hình trận.”

“Cái gì?” Long Hạo Thiên nhìn nàng “Một trận chiến có thể áp dụng hai loại trận pháp sao?”

“Có người quy định không được sao?” Vân Yên hỏi lại hấn, sắc mặt có chút đắc ý, tuy đây chỉ là ý nghĩ của nàng, vẫn chưa thực hành ở trên chiến trường nhưng nàng tin tưởng nhất định có thể.

Ánh mắt của Long Hạo Thiên dần dần sâu hơn, nhìn trận pháp của nàng biến hóa, binh lính của mình gần như không chống đỡ nổi, bình tĩnh suy nghĩ biện pháp đối phó với nàng.

Mọi người thấy một màn như vậy, tim không khỏi co rút, Vương tựa như sắp thua nhưng bọn họ đều hi vọng Vương thắng.

Trong lòng Long Hạo Thiên nghĩ qua mấy trăm khả năng nhưng vẫn không nghĩ ra được một trận pháp nào.

Vân Yên nhìn tình hình của binh lính, tuy rằng nàng rất không muốn cố ý thua hấn nhưng hấn là Vương, vậy chừa cho hấn một chút thể diện, mà cứ cho là nàng thắng thì đã làm sao? Có một số chuyện không

thể tranh cường hạo thắng, nhưng nàng lại không muốn thua. Nàng có chút hận mình quá lý trí nhưng mà không còn cách nào khác.

Lúc này mới cố ý châm chọc nói: “Vương phá không được sao? Xem ra trận pháp đơn giản nhất vẫn là trận pháp hữu hiệu nhất.”

“Trận pháp đơn giản nhất?” Long Hạo Thiên lập tức tỉnh ngộ, liền ra lệnh: “Nhất tự trận (trận hình ngang)em> cùng phương hình trận (trận hình vuông).”

Rất nhanh trên chiến trường đã xảy ra thay đổi, đội ngũ của Vân Yên bị đánh bại. “Chúc mừng Vương, chúc mừng Vương.” Tất cả mọi người cùng nhau hoan hô.

Vân Yên cũng thở phào: “Chúc mừng Vương, thần thiếp thua rồi.”

Ánh mắt Long Hạo Thiên phức tạp nhìn nàng, người khác có lẽ không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng trong lòng hẳn hiểu rõ, vừa rồi là nàng cố ý nhắc nhở hắn, nếu không, thông minh như nàng, lời nói sẽ không lộ ra sơ hở như vậy.

Chương 120 – Hiểu lầm

“Nương nương, người thật lợi hại, rõ ràng lại có thể cầm cự với Vương lâu như vậy, nương nương cũng có thể làm tướng quân rồi.” Tử Liên sùng bái nhìn nàng. “Nương nương, người thật sự có thể làm tướng quân, giống như lão gia vậy.” Tiểu Thanh cũng thật không ngờ tiểu thư lợi hại như vậy, hơn nữa cũng thật vui mừng, “Nếu như lão gia có thể chứng kiến sẽ càng vui mừng hơn.”

“Cha...” Sắc mặt Vân Yên ảm đạm, nếu cha còn sống, nhìn thấy nàng nhất định sẽ rất cao hứng, bởi nàng đã đánh bại Long Hạo Thiên.

“Nương nương, thật xin lỗi, nô tỳ không phải cố ý.” Tiểu Thanh biết mình lỡ miệng.

“Không sao, các người lui xuống làm việc đi, ta muốn ngồi một mình một lát.” Vân Yên phân phó.

“Vâng, nô tỳ cáo lui.” Lúc này, Tiểu Thanh cùng Tử Liên mới lui ra ngoài.

Vân Yên đứng ở trước cửa sổ nhìn về hướng Vân triều, nước mắt nhịn không được rơi xuống. Nàng căm ghét thân thể của chính mình, nếu không phải vì thân thể ốm yếu này nàng đã có thể theo cha cùng ra chiến trường. Cha sẽ không phải chết.

Long Hạo Thiên nhẹ nhàng đẩy cửa ra liền nhìn thấy nàng đứng ở nơi đó, một cỗ ưu thương bao lấy nàng, tim không khỏi đau xót, vừa đi qua liền nhìn thấy nước mắt nàng ràn rụa.

Hắn mở miệng định nói gì đó nhưng rồi lại làm một động tác mà ngay cả hắn cũng không thể tưởng được, nhẹ nhàng ôm nàng từ phía sau.

Vân Yên ngẩn ra, quay đầu lại liền đối diện với đôi mắt đen của hắn, sự thương tiếc trong mắt hắn khiến nàng động tâm, cũng khiến nàng lạc lối.

“Cửa sổ gió lớn.” Hắn thản nhiên nói một câu, giúp nàng đóng cửa sổ lại.

Đột nhiên thay đổi khiến Vân Yên không quen, sững sờ đứng ở đó.

“Tại sao lại hạ thủ lưu tình (vì tình nghĩa mà khoan hồng lúc xuống tay) với Bốn Vương?” Long Hạo Thiên nhìn nàng chăm chăm, đột nhiên hỏi.

“Ta có sao?” Vân Yên nhìn hắn, vẻ mặt giả vờ vô tội, hắn sẽ không bởi vì điều này mà muốn giết nàng diệt khẩu chứ?

“Bây giờ không có người khác, không cần giả ngu với Bốn Vương.” Khóe môi Long Hạo Thiên đột nhiên nhếch lên, chẳng lẽ nàng cho rằng hắn có ý đồ riêng sao?

Khóe môi của hắn đột nhiên mỉm cười khiến Vân Yên hơi hoảng hốt, hắn thật sự rất dễ nhìn.

“Người đang nhìn cái gì?” Long Hạo Thiên tiến sát lại gần nàng, hỏi.

“Hả?” Khuôn mặt hắn đột nhiên sát lại khiến Vân Yên lập tức phục hồi tinh thần, tim bỗng nhiên đập nhanh hơn, nàng đang nghĩ gì vậy? Nỗ lực phục hồi chút ít, hắn chính là kẻ thù giết cha, nàng tuyệt đối không thể yêu hắn.

“Bổn Vương hỏi người tại sao lại hạ thủ lưu tình với Bổn Vương?” Long Hạo Thiên lại hỏi lần nữa.

“Vương đã biết rõ là tại sao, lại còn muốn hỏi ta. Thật ra thắng thua chỉ cần chúng ta hiểu là được rồi, huống chi Vương biết rằng Vương không thể thua được.” Vân Yên nói, nếu hắn thua thì làm sao đối mặt với quần thần của hắn.

Long Hạo Thiên nhìn nàng chăm chăm một lúc, đột nhiên lấy ra một đồ vật từ trong ngực, đưa cho nàng: “Đây là thứ Bổn Vương hứa cho người.”

Vân Yên tiếp nhận, vừa nhìn thấy là kim bài miễn tử liền cất vào trong ngực, nói: “Cám ơn Vương.” Nếu là kim bài nàng sẽ không khách khí.

“Nhớ kỹ, người chỉ được dùng ba lần, qua ba lần Bổn Vương sẽ thu hồi lại.” Long Hạo Thiên đặc biệt nhắc nhở.

“Thần thiếp nhớ kỹ.” Bao nhiêu lần thì có quan hệ gì, từ trước đến nay nàng chưa bao giờ trông cậy vào kim bài miễn tử này.

“Vậy người đi nghỉ ngơi đi, Bổn Vương đi đây.” Long Hạo Thiên nói xong liền đi về phía cửa.

“Thần thiếp cung tiễn Vương.” Vân Yên hơi hành lễ.

Long Hạo Thiên đột nhiên dừng bước, lấy tay nâng mặt nàng lên: “Người không giữ Bổn Vương lại sao? Đừng quên người chính là phi tử của Bổn Vương, người không hi vọng có được sự sủng ái của Bổn Vương sao?”

“Có một số việc không thể cưỡng cầu, huống chi Vương sẽ ở lại sao?” Vân Yên có chút bất đắc dĩ nói, sủng ái là thể hiện yêu sao? Nàng cũng không muốn nịnh hót giả dối.

“Nếu Bổn Vương muốn ở lại thì sao?” Long Hạo Thiên đột nhiên ôm lấy nàng.

“Vậy ở lại đi.” Tim Vân Yên hơi ngừng đập, nhưng lại giả vờ như không quan tâm, không có gì quan trọng.

“Người rất giống như đang miễn cưỡng.” Long Hạo Thiên dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nàng.

“Có lúc nào thần thiếp không miễn cưỡng?” Vân Yên cười khổ một tiếng, hắn có lúc nào để ý tới cảm giác của nàng?

“Đêm nay hầu hạ Bổn Vương.” Long Hạo Thiên buông nàng ra, đi về phía giường, có lẽ sau này hắn sẽ công bằng với nàng một chút.

“Dạ.” Vân Yên đáp, có một số việc không liên quan đến tình yêu.

Mới sáng sớm đã phải nói chuyện giả dối với các phi tần cố ý đến thăm này, nàng thực sự có hơi mệt mỏi, cũng bởi vì tối hôm qua triển miên rất lâu, nhưng hắn lại dịu dàng lạ thường.

“Muội muội, hôm qua muội thật khiến cho chúng ta kinh ngạc và bội phục.”

“Muội muội, hiện tại trong lòng Vương muội rất được sủng ái nha, ngay cả tỷ tỷ cũng yêu mến muội.”p>

Tử Liên đã nhìn thấy sự mệt mỏi trên mặt nàng, lại thấy những vị nương nương này vừa lải nhải lại không biết điều, cố ý đi đến nói: “Nương nương, người mệt rồi phải không? Có muốn đi vào nghỉ ngơi một chút không?”

Một câu đã nhắc nhở những nữ nhân kia, lúc này bọn họ mới đứng dậy nói: “Vậy muội muội nghỉ ngơi cho tốt, bây giờ chúng ta đi, hôm khác lại đến thăm muội muội.”

“Các vị tỷ tỷ đi thông thả, muội muội không tiễn.” Vân Yên khách khí nói.

Vân Yên đợi các nàng đi khỏi, vừa định trở về phòng liền nhìn thấy Tiểu Thanh lúng túng lo lắng từ bên ngoài đi vào.

“Nương nương, nô tỳ đỡ người về phòng.” Tiểu Thanh đi đến đỡ nàng dậy, cố ý nhìn nàng một cái.

Vân Yên lập tức hiểu được nhất định nàng có chuyện gì đó, liền lập tức phân phó: “Tử Liên, đột nhiên ta muốn ăn canh ngân nhĩ hạt sen, người làm cho ta một bát, được không? Ta muốn Tiểu Thanh xoa bóp giúp ta một lát.”

“Dạ, nương nương.” Tử Liên đáp rồi lui ra ngoài.

“Tiểu Thanh, có chuyện gì không?” Vân Yên lập tức hỏi.

Tiểu Thanh nhìn thấy Tử Liên ra khỏi cửa phòng, đóng cửa kỹ càng rồi mới lấy ra một tờ giấy từ trong ngực đưa cho nàng: “Nương nương, người xem.”

Vân Yên lập tức mở tờ giấy ra, liền nhìn thấy chữ viết rất quen thuộc: “Yên Nhi, huynh nghe nói có khả năng cha vẫn còn sống, nhưng đã bị hãm bắt giam, muội nghĩ cách dò la tin tức của cha.”

Cái gì? Cha còn sống? Vân Yên nắm chặt tờ giấy, vì tin tức này lòng không khỏi vui mừng khôn tả.

“Tiểu Thanh, tờ giấy này ở đâu ra?” Nàng vui mừng lập tức cầm lấy tay Tiểu Thanh hỏi.

“Nương nương, sáng nay nô tỳ xuất cung, vừa mới ra ngoài đã bị người ta kéo đến chỗ khác. Nô tỳ còn tưởng gặp phải kẻ xấu, kết quả lại là Đại thiếu gia, người nói với nô tỳ lão gia vẫn còn sống nhưng người không dò hỏi được tin tức, lại sợ nô tỳ nói không rõ, liền viết một tờ giấy bảo nô tỳ đưa cho nương nương.” Tiểu Thanh vẫn còn sợ hãi nói.

“Vậy ca ca đang ở đâu?” Vân Yên hỏi, nàng phải nghĩ cách xuất cung một chuyến, đi gặp ca ca, hỏi xem tại sao huynh ấy lại có được tin tức này.

“Ở ngay khách điểm ngoài thành, nương nương muốn xuất cung phải không?” Tiểu Thanh lập tức hiểu tâm tư của nàng “Nhưng mà nương nương, người xuất cung có phải sẽ gây chú ý hay không? Vương sẽ cho người xuất cung sao? Chi bằng cứ để nô tỳ đi, như vậy người khác cũng sẽ không hoài nghi.” Nàng đề nghị.

“Việc này...” Vân Yên hơi chần chừ, bây giờ nàng vẫn đang nổi bật, nhất cử nhất động cũng đều khiến người khác chú ý. Nếu ca ca nói cha còn sống, không bằng nàng đi thăm dò tin tức của cha, lúc này mới phân phó: “Tiểu Thanh, vậy người nghĩ cách nói với ca ca, ta ở trong cung sẽ nghĩ biện pháp tra ra tin tức của cha, người bảo bọn họ đừng hành động thiếu suy nghĩ, chờ tin tức của ta.”

“Dạ, nô tỳ sẽ nghĩ cách, ngày mai lại ra ngoài lần nữa.” Tiểu Thanh nói, hôm nay không thể ra được nữa.

“Được, vậy người đi làm đi, ta muốn yên tĩnh một mình.” Vân Yên phân phó nói, nàng phải nghĩ kỹ xem phải làm thế nào mới thăm dò được tin tức của cha. “Dạ.” Tiểu Thanh đóng cửa thật kỹ.

Vân Yên ngồi ở đó, nếu cha còn sống vậy Long Hạo Thiên sẽ đem người nhốt ở đâu? Vì sao phải nhốt cha lại? Hoàng cung này nàng còn không quen thuộc, huống chi là quen biết người trong Hoàng cung này. Nàng nên nhờ ai đi tìm hiểu tin tức? Nàng cũng dứt khoát không tin tưởng người ở bên cạnh tuyệt đối trung thành với mình, nên quyết định không vòng vo nữa, trực tiếp đi tìm Long Hạo Thiên. Vân Yên bảo Tử Liên dẫn mình đến ngoài cửa Ngự thư phòng.

“Nô tài tham kiến nương nương.” Công công vừa thấy nàng liền vội vàng quỳ xuống. “Đứng lên đi, Vương có ở đây không?” Giọng nói của Vân Yên vẫn còn hơi thở nhẹ bởi vì vừa rồi phải đi qua rất nhiều đường.

“Nương nương đợi nô tài đi bẩm báo.” Công công hành lễ rồi nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Long Hạo Thiên đang chăm chú phê duyệt tấu chương, thấy hắc tới quấy rầy, rất không vui hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Vương, nương nương đang ở ngoài cửa muốn gặp người.” Nhìn thấy Vương mất hứng, công công cũng không dám thở mạnh, thật cẩn thận bẩm báo.

“Không gặp, không nhìn thấy Bồn Vương đang bận sao? Thời gian này không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy.” Long Hạo Thiên trực tiếp ra lệnh.

“Dạ, nô tài sẽ chuyển lời đến Yên phi nương nương.” Công công vội vàng lui ra ngoài.

“Yên phi nương nương? Là nàng?” Long Hạo Thiên hơi nhíu mày, tại sao nàng lại đến đây? Buông thứ trong tay xuống, phân phó: “Cho nàng vào.”

“A...” Công công còn tưởng là mình nghe lầm, vội vàng đáp: “Dạ.”

“Nương nương, Vương mời người vào.” Công công đứng ở cửa làm một động tác mời.

Vân Yên đi vào liền nhìn thấy hắc đang ngồi trên ghế nhìn mình chăm chăm, mới mỉm cười hành lễ: “Thần thiếp tham kiến Vương.”

“Đứng lên đi.” Long Hạo Thiên phân phó, nhưng vẫn chưa hỏi nàng tại sao lại đến.

“Tạ ơn Vương.” Vân Yên đứng lên, đánh giá chung quanh Ngự thư phòng. Từ lúc tiến cung đến nay, đây là lần đầu tiên nàng ra khỏi Tử Yên các.

Ngự thư phòng không nguy nga lộng lẫy như nàng tưởng tượng, mà ngược lại làm cho người ta cảm thấy một phong thái yên tĩnh của kẻ sĩ.

“Có vừa lòng với Ngự thư phòng của Bổng Vương không?” Tuy rằng không biết nàng đến làm gì nhưng hắc sẽ không cho là nàng đến chỉ đơn thuần để thưởng thức Ngự thư phòng của hắc.

“Là chỗ của Vương, thần thiếp vừa lòng hay không thì có quan hệ gì chứ, Vương vừa lòng là tốt rồi.” Lúc này Vân Yên mới thu hồi ánh mắt lại, suy nghĩ làm sao để mở miệng.

“Phải, Bổng Vương vừa lòng là tốt rồi.” Long Hạo Thiên nói, biết nàng có lời muốn nói nhưng nàng không nói hắc cũng sẽ không hỏi.

Vân Yên vốn chờ hắc mở lời nhưng xem ra hắc biết nàng có việc nên chờ nàng nói trước, liền cười khẽ nói: “Vương không thấy lạ tại sao thần thiếp lại đến đây ư?”

“Bổng Vương không phải đang đợi người nói sao?” Long Hạo Thiên nhìn nàng, cuối cùng nhịn không được “Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Vậy thần thiếp nói thẳng, thần thiếp muốn biết có phải Vương đã giết Vân Hổ lão tướng quân rồi hay không? Hay là đang giam giữ người?” Vân Yên hỏi rõ ràng dứt khoát, nàng thật sự muốn biết đáp án này, tim đã thắt chặt lại, nếu cha còn sống nàng sẽ vui mừng biết bao.

Ánh mắt Long Hạo Thiên đột nhiên căng thẳng, tại sao nàng lại biết tin tức này? Hắc nhìn sự khẩn trương trên mặt nàng, nàng thật sự quan tâm.

“Người có phải còn sống hay không?” Thấy hắc không nói lời nào, Vân Yên hơi sốt ruột.

“Đã chết.” Long Hạo Thiên trực tiếp ném cho nàng hai chữ.

“Đã chết?” Bước chân của Vân Yên không khỏi lùi về phía sau hai bước, tựa như cho nàng một tia hi vọng rồi lại trong nháy mắt đẩy nàng rơi xuống đáy vực.

“Người thật sự quan tâm ông ta?” Hắc nhìn sự thương tâm tột cùng trên mặt nàng, bộ dáng kia tuyệt đối không chỉ là tôn trọng. Trong lòng Long Hạo Thiên nổi lên nghi ngờ.

“Quan tâm, vậy Vương nói cho ta biết người có phải còn sống hay không?” Vân Yên nín lấy hắc.

“Vậy người cũng phải nói cho ta biết, người có quan hệ gì với ông ta?” Giọng điệu Long Hạo Thiên trở nên lạnh lùng, chẳng lẽ hắc đã nghĩ lầm, người nàng thích là Vân Hổ? Bằng không vì sao nàng lại tinh thông trận pháp như vậy?

“Ta...” Vân Yên thật sự không biết nên nói gì, rõ ràng nàng là con gái của cha nhưng lại không cách nào nói cho hắc biết.

“Nói không nên lời phải không?” Trong mắt Long Hạo Thiên bùng lên lửa giận hừng hực, người nàng thích rõ ràng là lão già kia, điều này khiến tâm tình của hắc cực kỳ khó chịu.

27. Chương 121 - 122

Chương 121 – Nam phần nữ trang (nam giả dạng nữ)

Vân Yên nhìn thấy trên mặt hắn toát ra vẻ giận dữ, không biết vì sao hắn lại đột nhiên tức giận nhưng nàng biết chắc hắn sẽ không chủ động nói với nàng, xem ra nàng chỉ có thể nghĩ cách.

“Thần thiếp không quấy rầy Vương nữa, thần thiếp cáo lui trước.” Nàng xoay người muốn rời đi.

Long Hạo Thiên lập tức giữ chặt cánh tay nàng: “Nếu đã đến rồi ngươi lại muốn cứ thế mà đi sao? Ngươi còn chưa nói cho Bốn Vương biết, thật ra ngươi có quan hệ gì với hắn?” Nàng càng muốn trốn tránh hắn càng muốn nàng phải nói rõ ràng.

“Quan hệ gì chứ?” Trong chốc lát Vân Yên vẫn không hiểu ý hắn.

“Ngươi còn giả ngu với Bốn Vương sao? Nếu ngươi muốn biết tình hình của hắn, vậy nghĩ kỹ đi, lúc nào ngươi cho Bốn Vương một lý do thuyết phục thì lúc đó đến tìm Bốn Vương nói chuyện.” Long Hạo Thiên buông nàng ra, nếu nàng đã quan tâm Vân Hồ, vậy hắn muốn xem thử nàng giả bộ tới lúc nào.

“Thần thiếp cáo lui.” Vân Yên lặng lẽ rời khỏi Ngự thư phòng, từ lời nói vừa rồi của hắn lại khiến nàng dấy lên một tia hi vọng. Ý hắn là cha vẫn còn sống sao? Nhưng nàng nhất định phải cẩn thận, nếu nói cho hắn biết nàng là con gái của Vân Hồ, là công chúa xuất giá thay, hắn có tìm lý do làm khó Vân triều hay không?

Long Hạo Thiên nhìn chằm chằm theo bóng lưng chậm rãi rời xa của nàng, trong lòng cực kỳ phẫn nộ, thật không ngờ người nàng thích lại là Vân Hồ, cho dù là mỹ nữ yêu anh hùng thì cũng không nên là ông ta.

“Nương nương, sao rồi?” Nhìn thấy nàng vừa về đến phòng, Tiểu Thanh vội vàng hỏi.

“Hắn không chịu nói.” Vân Yên thở dài ngồi xuống đó. Nàng không quen người nào ở trong Hoàng cung cả, phải thăm dò tin tức từ đâu đây?

“Nương nương, người không cần vội, để nô tỳ nghĩ cách. Trong nội cung vốn là nhân đa chủ tạp (người đông lại hỗn tạp và lắm miệng), rồi sẽ hỏi thăm ra tin tức, chỉ cần nô tỳ đút lót một chút là được.” Tiểu Thanh nói, việc này nàng tương đối quen thuộc, có thể đi làm giúp nương nương.

“Cũng chỉ có thể làm vậy, để người cầm ít ngân lượng đi đút lót.” Vân Yên gật đầu, hi vọng nàng có thể hỏi thăm được tin tức.

“Dạ, nương nương, vậy người nghỉ ngơi đi.” Tiểu Thanh đỡ nàng nằm xuống giường, rồi đắp chăn giúp nàng.

Thời gian này Vân Yên sao có thể ngủ được, nàng đứng dậy ngồi ở chỗ đó. Nếu cha còn sống, hắn sẽ giam cha ở đâu? Thiên lao là nơi nàng nghĩ đến đầu tiên nhưng mà nàng tìm lý do gì để đến thiên lao? Huống chi hôm nay nàng vừa hỏi như vậy, hắn có thể nghi ngờ hay không?

“Nương nương, bữa tối đã chuẩn bị xong rồi.” Tử Liên đi vào bẩm báo.

“Cứ để đấy đi, ta không muốn ăn.” Vân Yên phản phó, hiện tại nàng làm gì có tâm tư ăn cơm.

“Nương nương, người làm sao vậy? Không thoải mái sao? Hay là có tâm sự gì?” Tử Liên thấy sắc mặt nàng không tốt, quan tâm hỏi.

Nhìn thấy nàng, tim Vân Yên khẽ động, có lẽ nàng biết chút gì đó: “Tử Liên, ngươi lại đây.”

“Nương nương, có chuyện gì?” Tử Liên đi đến trước mặt nàng.

“Tử Liên, trước kia Vương tiến đánh Vân triều, lúc trở lại có mang theo người nào về cùng không?”

“Nương nương sao lại hỏi vậy? Chuyện đã xảy ra lâu rồi, nô tỳ cũng không nhớ rõ mà hình như cũng không nghe nói qua Vương có dẫn theo phạm nhân nào trở về.” Tử Liên nghĩ một chút rồi đáp. “Vậy sao?” Vân Yên có chút thất vọng, phát tay: “Được rồi, ngươi lui xuống đi, ta không muốn ăn bữa tối, chỉ muốn nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Dạ, nương nương.” Tử Liên đáp lời rồi xoay người đi, vừa đi vài bước đột nhiên lại quay lại nói: “Nhưng mà nương nương, nô tỳ có nghe nói trong kinh thành có một thiên lao bí mật, thường thì những phạm nhân quan trọng đều bị giam ở đó.”

“Thật không?” Vân Yên lại thoáng dấy lên hi vọng: “Vậy người có biết thiên lao đó ở đâu không?”

“Nô tỳ không biết.” Tử Liên lắc đầu.

“Không biết?” Sắc mặt Vân Yên ảm đạm, nhưng mà cũng không lạ, nếu một cung nữ nhỏ như nàng mà cũng biết thì còn gì gọi là thiên lao bí mật nữa.

“Nương nương...” Tử Liên nhìn ra nàng có tâm sự nhưng nương nương không nói mình cũng không tiện hỏi.

“Không sao, lui xuống đi.” Vân Yên cười nói.

“Dạ, nô tỳ cáo lui.” Tử Liên nhìn nàng một cái rồi mới xoay người rời đi.

Vẻ mặt Tiểu Thanh hoang mang bất an dẫn theo một nữ tử đi đến cửa cung.

“Đứng lại, người ở cung nào?” Thị vệ ngăn nàng lại.

“Thị vệ đại ca, ta là nô tỳ của Tử Yên các hầu hạ Yên phi nương nương, nương nương nói muốn mua một ít tơ lụa kiểu dáng hài hòa nhưng nô tỳ lại không chắc chủ ý cho nên mới đưa người bán tơ lụa mang vào để nương nương tự mình lựa chọn.” Tiểu Thanh cười nói.

“Vậy sao?” Thị vệ quan sát nữ tử vô cùng cao lớn đang cúi đầu rất thấp.

“Thị vệ đại ca khổ cực rồi, các người cầm cái này uống chút rượu.” Tiểu Thanh lấy một đỉnh bạc từ trong ngực ra, nhét vào trong tay bọn họ, sợ bọn họ nhìn ra sơ hở.

Thị vệ đặt ở trong tay ước lượng, lúc này mới cười nói: “Vào đi.”

“Cám ơn hai vị đại ca.” Tiểu Thanh âm thầm thở phào, mới nói với người đang đứng ở phía sau: “Đi theo ta.” Người đứng phía sau kính cẩn lễ phép đi theo sau nàng.

Vào đến Hoàng cung, Tiểu Thanh liền nói với người đi phía sau: “Đại thiếu gia, người không cần nói gì cả, cứ đi theo nô tỳ là được rồi.”

“Tiểu Thanh, yên tâm đi, nhanh đi trước dẫn đường.” Vân Dương trong trang phục giả nữ phân phó, hẳn chỉ muốn nhanh chóng gặp được Vân Yên.

Lúc này Tiểu Thanh mới dẫn theo hắc bước đi như bay, nhanh chóng đi về phía Tử Yên các, dọc theo đường đi gặp các cung nữ thái giám cũng chỉ gật đầu vội vàng.

Ngự hoa viên.

Lệ phi tức giận đứng ở đó, tay tàn phá đóa hoa trước mặt không chút nào thương tiếc, nháy mắt cánh hoa đã rơi đầy trên mặt đất.

“Nương nương, người không nên tức giận, nàng ta ra oai không được bao lâu, sau này được sủng ái nhất vẫn là nương nương.” Cung nữ bên cạnh vội vàng nịnh hót.

“Bổn cung nhất định không để cho nàng ta đắc ý lâu đâu. Vương là của ta.” Lệ phi nói xong liền hung hăng vứt đóa hoa trong tay xuống đất.

“Dạ, Vương thích nương nương nhất, đây là chuyện người trong cung ai cũng biết.” Cung nữ vội vàng hòa theo.

“Trở về.” Lệ phi quay người lại nói, phải nghĩ thật kỹ biện pháp để đối phó với nàng ta.

“Nương nương, người xem, đó không phải là cung nữ Tiểu Thanh của Tử Yên các sao? Người nàng ta dẫn theo là ai vậy?” Cung nữ bên cạnh đột nhiên nói. Lệ phi nhìn qua theo hướng đó liền thấy Tiểu Thanh đang bước đi như bay, theo sau là một nữ tử, vội vàng đi về phía Tử Yên các. Nàng chau mày, nếu nàng nhìn không lầm thì người kia rõ ràng là một nam nhân. Tiểu Thanh dẫn theo nam nhân vào cung làm gì?

“Nương nương, người xem, bộ dạng các nàng lén lút nhất định không phải làm chuyện gì tốt.” Cung nữ bên cạnh lại nói.

“Không phải chuyện tốt?” Khóe môi Lệ phi nhếch lên một nụ cười độc ác: “Chẳng lẽ công chúa Vân triều kia... có cách rồi...” Nàng liền hạ giọng phân phó bên tai cung nữ.

Cung nữ nghe xong sự phân phó của nàng liền gật đầu nói: “Dạ, nô tỳ hiểu nên làm thế nào.”

Vân Yên một đêm không ngủ nên dậy rất muộn, ăn sáng cũng không thấy ngon miệng, trong lòng đều nghĩ cha nàng có phải vẫn còn sống không? Có phải ở tại thiên lao đó không?

“Nương nương...” Tiểu Thanh vừa vào cửa liền nhìn quanh bốn phía xem Tử Liên có ở trong hay không mới cho Vân Dương đang đứng phía sau tiến vào.

“Tiểu Thanh, người đã trở lại, thế nào rồi?” Vân Yên ngẩng đầu lên liền nhìn thấy ca ca đang trong trang phục giả nữ, kinh ngạc nhìn hấn.

“Đại thiếu gia, người có chuyện gì nhanh nói đi, đã có nô tỳ ở bên ngoài canh chừng.” Tiểu Thanh nói xong, đóng cửa thật kỹ rồi mới lui ra ngoài. “Ca ca...” Lúc này Vân Yên mới gọi ra tiếng, nhìn thấy bộ dạng hấn buồn cười như vậy khiến nàng nhin không được muốn cười.

“Yên Nhi, chúng ta nói ngắn gọn đi, huynh vốn chuẩn bị trở về nhưng trong lúc vô tình lại nghe được tin tức rằng cha có thể vẫn còn sống, hiện đang bị hấn giam giữ. Bây giờ nghĩ lại cũng có thể có khả năng này, muội nghĩ xem chúng ta cũng không nhìn thấy thi thể của cha mà hấn cũng không thể giết cha rồi cướp thi thể đi được, cho nên khả năng này là rất đáng tin.” Vân Dương tự mình phân tích.

“Cho dù là vậy, huynh nói xem vì sao hấn lại giam cầm cha? Là muốn ép cha đầu hàng sao?” Vân Yên vẫn luôn thắc mắc vấn đề này.

“Huynh nghĩ có khả năng đó là bởi vì lúc ấy hấn từng nói rất kính nể cha, nếu cha chịu đầu hàng nhất định sẽ đối xử tử tế với cha. Bằng không muội nói xem vì sao hấn lại hao hết tâm tư giam cầm cha?” Vân Dương gật đầu phụ họa.

“Nhưng mà nhất định cha cận kề cái chết cũng sẽ không đầu hàng. Không biết cha có bị ngược đãi hay không?” Vân Yên lo lắng nói: “Long Hạo Thiên cho rằng giam cầm cha, cha sẽ đầu hàng sao? Vậy là hấn hoàn toàn sai rồi. Cha quật cường lại chính trực như vậy, liệu có bị ủy khuất gì hay không?”

“Bây giờ không phải là lúc tìm hiểu những điều này mà là nghĩ cách xác định xem cha có phải còn sống hay không? Thật ra, ở bên ngoài huynh cũng đã nghĩ biện pháp nhưng không dò hỏi được tin tức gì, Yên Nhi, muội có cách gì không?” Vân Dương hơi lo lắng.

“Muội cũng không có cách gì. Bây giờ chỉ có thể từ từ thông qua những người trong cung để tìm hiểu một chút tin tức của cha thôi. Ca ca, huynh đừng vội, ở ngoài cung chờ thêm vài ngày, muội sẽ nghĩ cách.” Vân Yên cũng rất bất đắc dĩ.

“Yên Nhi, nếu thực sự không được muội hãy trực tiếp hỏi Long Hạo Thiên.” Vân Dương nói, dù sao đây cũng không phải là cơ mật quốc gia gì.

“Được, muội đã biết, ca ca, huynh vẫn là nhanh chóng đi đi, nhớ kỹ không được hành động thiếu suy nghĩ, chờ tin tức của muội.” Vân Yên đặc biệt dặn dò, chưa nói cho hấn biết bất kỳ chuyện gì bởi nàng không muốn ca ca có gì nguy hiểm.

Ngự thư phòng

“Vương, thần thiếp giúp người rót một chén trà sâm, người quá vất vả rồi, cũng nên chú ý đến thân thể của mình.” Trong tay Lệ phi bưng trà, cười kiều mỹ đi đến bên cạnh hấn.

“Vẫn là ái phi quan tâm Bốn Vương.” Long Hạo Thiên tiện tay ôm nàng vào trong ngực.

“Vương vất vả vì quốc sự, thần thiếp đương nhiên quan tâm người.” Lệ phi dùng tay giúp hấn xoa bóp bả vai.

“Nương nương.” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng hô to.

“Người nào dám gây ồn ào?” Ở bên ngoài, công công liền lập tức răn dạy và quở mắng.

“Công công, nô tỳ có chuyện gấp muốn gặp nương nương.” Cung nữ nói.

“Là Tiểu Xuân của Vân Vụ các sao? Nương nương cùng Vương đang ở trong kia, người không nên quấy rầy.” Lúc này công công mới nhìn rõ.

“Công công, người cứ đi thông báo một tiếng đi, nô tỳ thật sự có chuyện gấp.” Tiểu Xuân cầu xin.

“Chuyện gấp?” Lệ phi nhìn thoáng qua Vương rồi mới kêu: “Công công, cho nàng vào.”

“Dạ, nương nương.” Công công đáp.

Rất nhanh Tiểu Xuân đã đi đến, liền hành lễ nói: “Nô tỳ tham kiến Vương, tham kiến nương nương.”

“Tiểu Xuân, có chuyện gì khẩn cấp, người mau nói đi.” Lệ phi hỏi.

“Nương nương...” Tiểu Xuân nhìn sang Vương, tựa hồ có chuyện kín đáo khó nói. “Có chuyện gì cứ việc nói thẳng, Vương ở trước mặt còn có chuyện gì không tiện mở miệng, nếu thật sự có chuyện gì Vương còn có thể làm chủ cho. “Sắc mặt Lệ phi nghiêm túc hỏi.

“Dạ, nô tỳ tuân mệnh, vừa rồi lúc nô tỳ đi qua Ngự hoa viên liền nhìn thấy một nam nhân giả dạng nữ đi theo sau Tiểu Thanh tỷ tỷ nên cố ý đến bẩm báo nương nương.” Tiểu Xuân sợ hãi nói.

“Nam giả dạng nữ?” Lệ phi rõ ràng hoài nghi một chút lại hỏi: “Làm sao người biết là nam giả dạng nữ?”

“Bởi vì thân thể của người kia rất cao, trông rất giả dối, đặc biệt là chân rất lớn. Cụ thể thì nô tỳ cũng không thể nói rõ nhưng mà nô tỳ liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra người đó không phải nữ nhân.” Tiểu Xuân khẳng định.

“Người nói hắn đi theo sau ai?” Lệ phi lại hỏi.

“Phía sau Tiểu Thanh tỷ tỷ của Tử Yên các, không biết có phải có mưu đồ quấy rối Tiểu Thanh tỷ tỷ hay không?” Tiểu Xuân lại nói.

“Sẽ không, nếu hắn có mưu đồ quấy rối Tiểu Thanh thì hà tất phải theo tới Hoàng cung.” Lệ phi lập tức phủ nhận.

Long Hạo Thiên không liếc mắt một cái nhưng ngay từ câu nói đầu tiên của Tiểu Xuân, trên mặt hắn liền ẩn chứa tức giận. Hắn đã gần như đoán được nam nhân kia là ai? Buổi sáng đã có người bẩm báo với hắn, con trai của Văn Hổ là Văn Dương vẫn ở trong thành.

“Vương, người nói có phải hắn muốn đổi phò với Yên muội muội hay không?” Lệ phi cực kỳ hoảng sợ nói.

Long Hạo Thiên phẫn nộ đứng dậy, đi về phía ngoài cửa.

Lệ phi ở phía sau lộ ra một nụ cười đắc ý, rồi cũng nhanh chóng đi theo.

Chương 122 – Xâm nhập cấm địa

“Ca ca, huynh đi nhanh lên, chuyện còn lại muội khắc biết xử lý.” Làm xong Văn Yên thúc giục hắn, nơi này dù sao cũng là hoàng cung, nếu bị người khác phát hiện chỉ sợ sẽ phát sinh nhiều chuyện không hay.

“Yên Nhi, vậy muội bảo trọng, mau đi xem xét tin tức của cha, huynh đi trước.” Văn Dương cũng biết mình không thể ở lại lâu.

“Vâng, đi mau đi.” Văn Yên vừa định mở cửa thì cửa lại bị Tiểu Thanh mở từ bên ngoài.

“Nương nương, đại thiếu gia, không hay rồi, nô tỳ thấy Vương đang đi về phía này.” Sắc mặt nàng lo lắng, nói. Không biết nên làm thế nào mới được.

“Cái gì?” Sắc mặt Văn Yên cũng biến đổi, Long Hạo Thiên thông minh như vậy, chỉ cần liếc mắt là có thể phát hiện ra ca ca đang giả dạng. Làm sao bây giờ? Nếu hắn bắt ca ca liệu có chịu thả ca ca nữa không? Không thể để cho ca ca bị hắn bắt được.

“Nương nương, nếu không, để đại thiếu gia núp đi.” Thấy nàng gặp khó khăn, Tiểu Thanh đề nghị, bây giờ rời đi là không kịp nữa rồi.

“Không được.” Vân Yên lập tức bác bỏ. Nếu hắn đến đây có phải là đã biết cái gì rồi hay không? Nếu là như vậy cho dù ca ca có núp đi hắn cũng sẽ tìm ra được. Nghĩ vậy nàng lập tức phân phó: “Ca ca, cùng muội đi. Tiểu Thanh, Vương đến đây người cũng không được nói cái gì nhé, cứ trả lời ta đi vắng.” May mắn, Tử Yên cũng đã quen thuộc nơi này, nên đã nói cho nàng biết một cửa sau đi ra ngoài.

“Dạ, nô tỳ hiểu rồi.” Tiểu Thanh vội vàng lui ra ngoài cửa.

“Ca ca, nhanh lên.” Vân Yên lôi kéo hắn đi ra cửa sau.

“Yên Nhi, muội đi về trước đi, huynh tự tìm cách rời đi.” Vừa ra đến cửa sau, Vân Dương nói.

“Ca ca, ở nơi này huynh đâu có quen thuộc chút nào, làm sao huynh rời được? Trước tiên cứ đi theo muội đi.” Vân Yên vẫn lôi kéo hắn, không dừng chân lại.

Trong lòng nàng có chút lo lắng, thật ra hoàng cung này nàng so với ca ca cũng chẳng quen thuộc hơn là mấy, nhưng tốt xấu gì, nàng cũng là nương nương, thời điểm quan trọng vẫn có thể ngăn được. Bước chân không ngừng tiến lên phía trước, chỉ cảm thấy kỳ quái, tại sao nơi này không có thái giám cùng cung nữ nào cả.

“Yên nhi, phía trước có thị vệ.” Vân Dương giữ nàng lại, dừng bước, nhỏ giọng nói.

Vân Yên dôi mắt nhìn, liền thấy hai thị vệ đứng ở đằng kia, vừa tiếp tục bước tới đã nhìn thấy nơi đó đề hai chữ ‘cấm địa’, nơi này chính là nơi Tử Liên nói, cấm địa của hoàng cung, ánh mắt sáng ngời, nàng đã nghĩ ra cách, vội vàng nói: “Ca ca, huynh nghĩ cách trốn vào đi.”

“Được.” Vân Dương chần chờ, xem ra thoát khỏi hoàng cung là điều không thể, chỉ có thể trốn tạm. Lấy từ trong người ra hai lượng vàng ném lên trên cây.

Hai lượng vàng đụng vào cây liền rơi xuống mặt đất.

“Cái gì vậy?” Thị vệ thắc mắc, chợt thấy trên mặt đất có hai lượng vàng, ánh mắt lộ ra hào quang. Hai thị vệ này liền bỏ nhào tới.

Vân Dương nhân cơ hội này lên lút đi vào. Vân Yên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Vàng... vàng sao? Tại sao ở đây lại có vàng?” Thị vệ cầm vàng trong tay, trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng, đột nhiên nghĩ ra nói: “Người có phát hiện có vấn đề gì đó không thích hợp hay không?”

“Không có gì, không có gì là không thích hợp cả, cho dù có cái gì không thích hợp, có ai dám đi vào cấm địa chứ, chính là người đó không muốn sống nữa.” Hắn đem vàng cất đi, lại nói tiếp: “Không chừng là ông trời thấy huynh đệ ta đáng thương, cho chúng ta một chút đó thôi.” Thị vệ kia nói, cũng chưa bao giờ được cầm nhiều vàng như vậy, cẩn thận cất vào trong ngực.

Tại Tử Yên các, sắc mặt Long Hạo Thiên âm trầm, đi vào, cùng Lệ Phi đang vô cùng đặc ý ở phía sau.

“Nô tỳ tham kiến Vương, tham kiến nương nương.” Tiểu Thanh lập tức quỳ xuống, thân thể nhịn không được run rẩy.

Long Hạo Thiên lập tức đoán ra, mở cửa liền thấy bên trong không có một bóng người, mắt tối lại, quả là trốn rất nhanh.

“Vương, mau phái người truy đuổi.” Lệ Phi cũng thấy bên trong không có ai, vội nói.

Long Hạo Thiên lại chỉ lạnh lùng liếc nhìn nàng, nàng có ý đồ riêng, đừng tưởng hắn không nhìn ra.

Lệ phi không dám lẩm miệng, nhìn thấy hắn có ý không muốn bắt bọn họ.

Lúc này hắn mới phát giận với Tiểu Thanh, sắc mặt khó coi, quát: “Nương nương nhà người đâu?”

“Nương nương nói rất buồn, nên đi ra ngoài một chút.” Trong lòng Tiểu Thanh run sợ, bầm bầm.

“Đi ra ngoài một chút?” Lệ phi cười nhạt, “Nàng đã đi nơi nào?”

“Nô tỳ không biết, nương nương chỉ nói đi ra ngoài một chút, có lẽ là ở ngự hoa viên.” Tiểu Thanh vẫn quỳ ở đó, mồ hôi lạnh túa ra đầy đầu.

“Ngự hoa viên ư? Ta và Vương chính là từ ngự hoa viên tới đây.” Lệ phi lập tức vạch trần nàng.

Trên đầu Tiểu Thanh, mồ hôi càng túa ra nhiều hơn, cuống quýt sửa lại: “Nô tỳ chỉ nói là nương nương có lẽ ở ngự hoa viên, cũng không biết nương nương có ở đó hay không?”

“Được lắm. Vừa rồi có một cung nữ nói thấy một nữ nhân đi theo phía sau người, là ai? Hiện giờ đang ở đâu?” Lệ phi đột nhiên nghiêm giọng hỏi.

Sau lưng Tiểu Thanh, mồ hôi đã ướt đầm vạt áo, cắn răng nói: “Nô tỳ không hiểu nương nương đang nói cái gì?”

“Ta thấy người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ đúng không? Có phải muốn dựng hình người mới chịu khai ra.” Lệ phi hung hăng nói, chỉ cần dựng hình, còn sợ nàng không nhận tội hay sao?

“Nô tỳ thật sự không hiểu nương nương đang nói cái gì, cho dù có dựng hình, nô tỳ cũng không biết mình đã làm sai cái gì.” Tiểu Thanh vẫn quỳ, cho dù có chết nàng cũng không bán đứng nương nương.

“Dựng hình cái gì?” Vân Yên từ bên ngoài đi vào, thấy bọn hắn, giả bộ sửng sốt, mỉm cười hành lễ: “Thần thiếp tham kiến Vương, tham kiến tỳ tỳ.”

“Muội muội đã đi đâu vậy?” Lệ phi lập tức thay đổi nét mặt.

“Tùy tiện đi ra ngoài một chút, có điều không biết nô tỳ của ta làm sao chọc giận tỳ tỳ khiến tỳ tỳ bực tức như vậy, muội muội trước tiên thay nàng tạ lỗi.” Vân Yên mỉm cười với nàng hơi hành lễ, nữ nhân trong hoàng cung đều diễn kịch, chỉ là bản lĩnh không giống nhau.

“Muội muội khách sáo rồi, không có chuyện gì đâu.” Lệ phi tươi cười nói, nhưng trong lòng hận muốn chết, Vương lại có ý không cần truy cứu, lập tức lãng sang chuyện khác: “Muội muội, từ lúc tiến cung tới nay dường như chân chưa từng bước ra khỏi cung của mình, hôm nay sao lại muốn đi ra ngoài.” Hiển nhiên là sẽ không buông tha cho nàng.

“Cũng chính vì trước kia chân chưa bước ra khỏi cung, hôm nay chợt nghĩ muốn ra ngoài làm quen trong cung một chút.” Vân Yên cẩn thận trả lời.

“Muội muội...” Lệ phi vừa định mở miệng nói chuyện đã bị Long Hạo Thiên vốn vẫn im lặng từ đầu cắt đứt.

“Nàng có thể về rồi.”

Lệ phi ngẩn ra, trên mặt nhện không được tỏ vẻ ủy khuất, cúi đầu nói: “Dạ, thần thiếp cáo lui.”

“Người cũng lui xuống đi.” Hắn cũng phân phó với Tiểu Thanh.

“Dạ, nô tỳ cáo lui.” Tiểu Thanh không dám cãi lệnh, lo lắng cho nương nương, đành phải đứng ngoài cửa.

Vân Yên lẳng lặng đứng nơi đó, đợi bão táp kéo đến.

Long Hạo Thiên nhìn chăm chăm nàng một hồi, đột nhiên mở miệng hỏi: “Mệt lắm sao?”

“Hả? Cái gì?” Vân Yên ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn hắn.

“Ở bên ngoài đi một vòng còn chưa mệt sao? Mệt rồi thì sớm đi nghỉ ngơi đi.” Long Hạo Thiên nói xong xoay người rời đi.

Vân Yên lẳng lặng nhìn bóng lưng hắn, hắn lại thật sự không hỏi, có điều, hắn càng như vậy nàng càng lo lắng, chẳng lẽ hắn đã phát hiện ra cái gì đó? Hay là đã biết ca ca ở nơi nào?

“Chờ một chút.” Nàng cuống quýt lên tiếng gọi hắn lại.

“Có chuyện gì sao?” Long Hạo Thiên quay đầu lại nhìn nàng. Vân Yên cố gắng bình tâm lại, mới lên tiếng: “Thần thiếp muốn hỏi Vương có chuyện gì không?”

“Người cảm thấy Bồn Vương đến là có chuyện gì sao?” Long Hạo Thiên hỏi lại nàng, ánh mắt lại lạnh băng khiến nàng thất kinh.

“Vương, nếu như không có việc, vậy ngồi lại uống chén trà đi.” Vân Yên nói, nàng chỉ muốn kéo dài thời gian để ca ca tìm cơ hội trốn đi.

“Uống trà? Được. Vừa đúng lúc Bồn vương cũng đang khát.” Long Hạo Thiên ngồi xuống.

Vân Yên giúp hắn rót một chén trà. Hắn chậm rãi uống, ánh mắt nhìn chăm chăm nàng, trong lòng nàng hiểu được hắn đang cho Vân Dương cơ hội bỏ trốn, nhưng là thật kỳ quái, sao hắn lại có thể ngầm đồng ý như vậy, không biết tại sao hắn lại không nghĩ bắt lại ca ca, nếu không, chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng, ca ca còn có thể chạy đi đâu.

Bị hắn nhìn chăm chăm làm cho Vân Yên có chút chột dạ, nàng khẳng định hắn đã biết cái gì đó, chỉ có điều vì sao hắn lại không nói, cũng không hỏi, trong lòng thật sự không yên, không quen nhìn hắn như vậy, nàng tình nguyện hắn cứ nổi trận lôi đình.

Sau thời gian một chén trà.

“Cho người thời gian đã đủ chưa? Bồn Vương có thể đi rồi chứ?” Long Hạo Thiên đột nhiên đứng lên, hắn thật sự hoài nghi nàng là vì ái mộ Vân Hồ nên mới giúp Vân Dương, hay là do yêu Vân Dương cho nên mới tôn kính Vân Hồ, nhưng cùng lắm hắn sẽ nhanh chóng biết rõ ràng thôi.

Trong lòng Vân Yên cả kinh, không rõ vì sao hắn lại muốn buông tha mình

“Nương nương không sao chứ? Cũng may Vương không làm khó người.” Hắn vừa đi, Tiểu Thanh liền đi vào, nhìn thấy nàng vẫn ổn, lúc này mới thở phào.

“Tiểu Thanh, người mau ra xem Vương có phải lại phái người đi bắt ca ca hay không?” Vân Yên lập tức phân phó, thái độ của Long Hạo Thiên khiến lòng nàng bất an, không biết hắn rốt cuộc đang làm cái gì?

“Dạ, nô tỳ lập tức đi ngay.” Tiểu Thanh liền hiểu được đại thiếu gia vẫn còn chưa rời khỏi hoàng cung.

Vân Yên bất an chờ, qua buổi trưa, cho đến bữa tối Tiểu Thanh mới trở về, nhìn thấy Tử Liên ở đó, chỉ dám hướng nàng nhẹ lắc đầu.

Nàng lập tức hiểu được, cuối cùng cũng yên lòng, ca ca không bị bắt, chỉ là ca ca đã trốn đi hay vẫn còn ở đây, nàng không thể đi xem được.

Sắp đi ngủ, nàng nhẹ giọng phân phó Tiểu Thanh: “Sáng sớm ngày mai, người xuất cung đi xem ca ca đã trở về hay chưa? Người nhớ kỹ, nếu ca ca chưa trở về, nói với bọn họ, ca ca trong hoàng cung, dặn họ đừng lo lắng.”

“Nô tỳ đã biết.” Tiểu Thanh gật đầu.

Long Hạo Thiên ngồi trong ngự thư phòng, bên cạnh có bốn thị vệ đứng đó.

“Vương, thuộc hạ đã điều tra, Vân Dương vẫn chưa trở về.”

“Vương, thuộc hạ cũng giám thị Nương nương, nàng cả đêm cũng không có đi ra ngoài.”

“Vương, thuộc hạ đã tra hỏi thị vệ gác cổng, hắn cũng chưa có ra khỏi hoàng cung.”

“Vương, thuộc hạ đã phong tỏa khắp nơi, tìm khắp nơi, nhưng cũng không phát hiện điểm nào kỳ lạ.”

Bọn hắn đồng loạt chấp tay bẩm báo.p>

“Chẳng lẽ người bốc hơi mất sao, không thể nào.” Long Hạo Thiên tức giận đập bàn.

“Vương, xin bớt giận, trong hoàng cung, thuộc hạ chỉ còn một nơi chưa đi tra xét.” Thị vệ vội vàng bẩm báo Long Hạo Thiên nhìn hắn: “Người nói cấm địa?”

“Vâng, là cấm địa.” Thị vệ lập tức nói, cũng chưa có mệnh lệnh của Vương, hắn không dám tự tiện tiến vào cấm địa.

“Hắn cũng dám xông vào cấm địa?” Trên mặt Long Hạo Thiên mang tức giận, vung tay, liền tiến ra ngoài cửa. Ở phía sau, thị vệ nhìn nhau, biết Vương đi tới cấm địa, cũng không dám đi theo.

Vân Dương vốn muốn tìm cửa ra để rời đi, nhìn chung quanh, đi sâu vào bên trong lại thấy trong quan tài một nữ tử đang nằm, trên ngực cắm một thanh chủy thủ, không khỏi hít một ngụm khí lạnh, mặc dù cấm địa trong hoàng cung đều cất giấu những bí mật không nhiều người biết, nhưng ở đây có chuyện gì đã xảy ra vậy? Chẳng lẽ nữ nhân này chính là người U Linh Vương yêu, cô gái này, nghe nói cũng bởi vì nàng mới làm cho tính tình của Long Hạo Thiên có sự thay đổi lớn. Cần thận quan sát, nàng thật sự rất đẹp, nếu không phải ngực nàng cắm chủy thủ, hẳn sẽ cho là nàng chỉ đang ngủ say.

“Xem đủ chưa?” Phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói lạnh băng.

“Là người?” Vân Dương quay đầu lại, liền thấy Long Hạo Thiên đứng đó, vẻ mặt âm trầm đáng sợ, ra vẻ trấn định nói: “Một người chết có gì đẹp? Chỉ là có chút tò mò thôi.”

“Tò mò? Người không biết tò mò sẽ hại chết người sao? Người sẽ nhanh chóng gặp được nàng thôi, vì tất cả những người bước vào cấm địa đều có một kết cục giống nhau, Bồn vương cũng sẽ không cho phép hắn sống sót trở về.” giọng điệu của Long Hạo Thiên không những mang theo hàn khí lạnh như băng, mà còn mang theo cả sát khí.

28. Chương 123 - 124 - 125

Chương 123 – Xin giúp đỡ

“Người muốn giết ta?” Vân Dương chỉ nhìn thẳng hắn, trên mặt cũng không có chút biểu tình sợ hãi, “Người có thể giết ta, nhưng mời người trước khi giết ta, nói cho ta biết có phải cha ta còn sống hay không? Có thể cho ta gặp ông một lần được không?”

Long Hạo Thiên cười lạnh một tiếng: “Yêu cầu của người không nhiều lắm, có điều, người sắp chết còn cần biết nhiều như vậy sao?”

“Nếu đã là điều người sắp chết muốn, người nói cho ta biết thì có sao?” Vân Dương hỏi lại, quan tâm của hắn bây giờ chỉ có sinh tử của cha mà thôi.

“Nói cho người biết? Người có tư cách gì cùng ta ra điều kiện, vẫn là ngoan ngoãn chờ chết đi.” Kiếm Long Hạo Thiên lập tức đâm tới.

“Chờ một chút.” Vân Dương đột nhiên gọi hắn, kiếm đã đến trước trán hắn liền dừng lại, “Phiền người đừng nói với Yên nhi rằng ta đã chết.”

“Người thật nhiều lời.” Ánh mắt Long Hạo Thiên mang theo tức giận, hắn lại còn bận tâm nàng có thể đau lòng hay không ư?

“Đã không còn gì nữa, giết đi.” Vân Dương biết mình trốn không thoát, dứt khoát nhắm mắt lại.

Kiếm trong tay Long Hạo Thiên vẫn chỉ ở trán hắn, trong mắt biến hóa, đột nhiên thu hồi kiếm lại, “Người không đáng được Bồn vương động thủ, người đã đi vào cấm địa, vậy ở chỗ này tự sinh tự diệt đi.”

Tiếng nói vừa dứt, bóng người cũng đã biến mất.

Vân Dương lúc này mới mở mắt, nghi hoặc suy nghĩ, vì sao hắn không giết mình, chẳng lẽ là cha thật sự còn sống? Hắn muốn lôi kéo cha nên mới không giết mình sao? Nghĩ đến điều này có thể xảy ra, trong lòng có chút vui sướng, hiện tại phải nghĩ cách đi ra ngoài trước.

Vân Yên không hề động đến điểm tâm trước mặt, chỉ chờ Tiểu Thanh quay về báo tin ca ca đã rời khỏi cấm địa hay chưa? Chưa có tin tức của ca ca, nàng tâm thần không yên.

“Nương nương...” Tiểu Thanh hồn hồn chạy vào.

“Tiểu Thanh, thế nào rồi, ca ca trở về chưa?” Vân Yên lập tức nghênh đón, lo lắng hỏi.

“Chưa thấy.” nàng lắc đầu, “Nô tỳ vừa đi ra ngoài, Vân La công chúa liền lo lắng hỏi nô tỳ, nô tỳ vội vàng theo lời nương nương dặn hôm qua, nói cho nàng biết, nàng bán tín bán nghi, nói đợi nửa ngày nữa nếu đại thiếu gia không quay về nàng sẽ nghĩ cách đi vào.”

Câu nói kế tiếp, Vân Yên hoàn toàn không nghe rõ, trong đầu chỉ có một vấn đề, ca ca chưa có trở về, tức là vẫn còn ở cấm địa, lập tức phân phó: “Tiểu Thanh, đi cùng ta.”

“Nương nương, người đi đâu?” Tiểu Thanh đi theo sau lưng nàng hỏi.

“Tôi cấm địa... chờ một chút, người mau nghĩ cách khiến thị vệ canh giữ đi nơi khác cho ta vào.” Vân Yên nhớ ra, hạ lệnh.

“Dạ, nương nương.” Tiểu Thanh đáp lời.

Chỉ là, khi tới cấm địa rồi, Vân Yên lại ngây ngẩn cả người, ở cửa cấm địa có nhiều thị vệ canh giữ hơn, bản thân nàng hoàn toàn không thể vào được, nàng cũng lập tức hiểu ra, Long Hạo Thiên muốn nhốt ca ca trong đó.

“Nương nương, làm sao bây giờ?” Tiểu Thanh không chủ định có nhiều thị vệ như vậy, nàng làm thế nào dụ họ rời đi được?

“Trở về.” Vân Yên lập tức nói, nếu không vào được nàng chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Vân Yên ngồi trong phòng, hết đường xoay sở, không biết nên làm thế nào bây giờ? Trong cấm địa không ăn không uống, hiện tại bên ngoài lại có nhiều thị vệ như vậy, trừ phi ca ca tự mình đi ra, cũng là trốn không thoát, nếu ca ca bị bắt lại, tự tiện xông vào hoàng cung chính là tử tội.

“Nương nương, nếu không, đi cầu xin Vương thả đại thiếu gia đi.” Tiểu Thanh đề nghị, hiện giờ cũng chỉ còn cách này.

“Để ta suy nghĩ.” Vân Yên muốn làm mình tỉnh táo lại, cầu xin hẳn không phải là cách tốt nhất.

“Giờ có người có thể cứu đại thiếu gia thì tốt biết mấy.” Tiểu Thanh nói, thật ra nàng rất muốn đi ra ngoài chờ người tới, nhưng nàng biết nương nương nhất định không chịu, còn nữa, mặc dù bọn họ có vào, đoán chừng cũng là tự chui đầu vào lưới.

“Có người cứu?” Ánh mắt Vân Yên lập tức sáng ngời, nàng nghĩ tới một người, “Cái còi, cái còi...” nàng cuống quýt tìm kiếm trên người.

“Nương nương, người đang tìm cái gì?” Tiểu Thanh hỏi.

“Cái còi, người có nhìn thấy cái còi của ta không?” Vân Yên vừa tìm vừa hỏi.

“Cái còi?” Tiểu Thanh xoay người, lấy từ trong hộp trang sức ra một chiếc còi, hỏi: “Nương nương, có phải cái này hay không?”

“Mau đưa ta.” Vân Yên lập tức lấy tới, liền phân phó nàng: “Tiểu Thanh, người đi ra ngoài chờ đi.”

“Dạ.” Tiểu Thanh lui ra ngoài, nếu như nàng nhớ không lầm, thứ kia hẳn là của cường đạo Hắc Ưng gì đó, chẳng lẽ nương nương muốn nhờ hắn hỗ trợ sao?

Vân Yên đặt nó lên miệng, lần đầu tiên thổi nó, tuy rằng nàng không biết nên thổi thế nào, cũng không biết nên thổi âm dài hay âm ngắn, nhưng nàng tin tưởng hẳn nhất định sẽ biết.

Một lúc sau.

Vân Yên chờ đợi, có chút lo lắng, tin tức hẳn là phải truyền đến cho hắn rồi chứ, sao hắn còn chưa tới? Không tới một khắc sau, một thân hình đột nhiên đứng trước mặt nàng.

“Hắc Ưng, người đã đến rồi.” Giọng nói của nàng mang theo kinh hãi.

Hắc Ưng nhìn nàng: “Khó có dịp người nhìn thấy ta lại cao hứng như vậy nha.”

“Có việc muốn nhờ đương nhiên phải cao hứng, ta muốn nhờ người giúp ta...” Vân Yên còn chưa nói xong đã bị hắn ngắt lời.

“Ta còn chưa quyết định có nên giúp ngươi hay không?” Hắc Ưng đương nhiên biết nàng cần mình tới làm gì.

“Không, nhất định ngươi phải giúp ta, chỉ cần ngươi giúp ta, điều kiện gì ta cũng đáp ứng.” Nghe thấy hắc nói không đáp ứng mình, Vân Yên trở nên nóng nảy.

“Nếu ta muốn ngươi theo ta một đêm, ngươi có đáp ứng hay không?” Hắc Ưng đột nhiên cười tà mị.

Vân Yên lại chỉ cười cười: “Ngươi sẽ không.”

“Làm sao ngươi biết ta sẽ không?” Bị nàng nhìn thấu, ánh mắt Hắc Ưng híp lại.

“Bởi vì ngươi coi hắc là bằng hữu, không phải ngươi luôn cần ta yêu hắc sao? Sao có thể nhúng chàm nữ nhân của hắc?” Vân Yên biết hắc nói như vậy chẳng qua là muốn làm nhẽ từ bỏ mục đích nhờ hắc cứu người.

Hắc Ưng nhìn nàng một hồi, đột nhiên nở nụ cười, xoay người ngồi vào bên cạnh nàng: “Ngươi cũng rất thông minh. Được, ta giúp ngươi việc này, có điều ta muốn ngươi nói cho ta biết ngươi và hắc có quan hệ thế nào?”

“Nhất định phải biết sao?” Vân Yên thở dài.

“Đúng, nhất định phải biết.” Hắc muốn xác định nàng và Vân Dương kia có phải có loại quan hệ này hay không?

“Được, ta đây sẽ nói cho ngươi biết, nhưng mà, ta muốn ngươi thề sẽ không nói cho bất luận một kẻ nào biết, nhất là Long Hạo Thiên.” Vân Yên nhìn hắc nói.

“Đã hiểu được.” Trong lòng Hắc Ưng nghi hoặc, chẳng lẽ nàng thật sự là vợ hắc ta? Sao lại mờ ám như vậy.

“Huynh ấy là ca ca của ta.” Vân Yên nhấn mạnh từng chữ rõ ràng.

“Cái gì? Ca ca?” Hắc Ưng ngẩn người, nghi hoặc nhìn nàng: “Sao lại là ca ca của ngươi? Hắc thật sự là con trai của Vân Hồ?”

“Đó là bởi vì ta là con gái của Vân Hồ.” Vân Yên tự hào nói, biết hắc nghi hoặc, nàng giải thích: “Ta là thay công chúa Vân La gả đi, Vân La thích ca ca của ta, cũng chính là Vân Dương, nói như vậy chắc ngươi rõ rồi chứ?”

“Thì ra là thế?” Hắc Ưng bây giờ mới hiểu được vì sao nàng quan tâm Vân Dương như vậy, thật buồn cười là chỉ sợ Long Hạo Thiên cũng nghĩ nàng thích Vân Dương. “Chính là vậy, cho nên ngươi nhất định phải giúp ta cứu huynh ấy, trừ ngươi ra, ta đã không còn nghĩ được cách nào khác.” Vân Yên nhìn hắc, trong mắt nàng đều là khẩn cầu.

Nhìn thấy nàng bất lực, Hắc Ưng biết mình không thể cự tuyệt: “Ta sẽ cố hết sức, nhưng không chắc chắn có thể cứu thoát hắc, dù sao nơi này cũng là hoàng cung.”

“Chỉ cần ngươi đồng ý, nhất định sẽ thành công.” Thấy hắc đã đồng ý, Vân Yên cuối cùng cũng có thể thả lỏng.

“Hóa ra ngươi lại coi trọng ta như vậy, xem ra, dù bất cứ giá nào ta cũng phải cứu ra người đó.” Hắc Ưng cười lớn.

“Nhờ ngươi.” Vân Yên lại cười không nổi.

“Chờ tin tức của ta.” Hắc Ưng nhìn nàng, thoáng một cái, bóng dáng đã biến mất.

Vân Yên ngồi trong phòng kiên nhẫn chờ đợi.

Vân Dương ở trong cấm địa, đi xung quanh tìm kiếm, một chút cũng không có khe hở để đào tẩu, lại nhớ tới, đi vào trong mật thất, cẩn thận nhìn nữ nhân bên trong quan tài thủy tinh.

“Ta thấy ngươi hình như không muốn đi.” Hắc Ưng đi vào, lập tức bước đến trước quan tài, nhìn nữ nhân bên trong, trên mặt hắc đều là tình cảm phức tạp.

“Là người?” Vân Dương nhận ra hắn chính là người lúc trước cướp Yên nhi đi, “Người muốn giết ta cứ việc ra tay, không cần nhiều lời.”

Hắc Ưng lúc này mới chuyển dời ánh mắt sang người hắn, “Người muốn chết như vậy sao? Nếu muốn chết sao không tự mình làm đi.”

Vân Dương nghe thấy lời hắn nói, mày nhíu lại, hắn có ý gì? Không phải tới giết mình sao?

“Theo ta.” Hắc Ưng nhìn hắn, vẫn không giải thích gì thêm.

Vân Dương lẳng lặng đi theo, dù sao theo hắn vẫn tốt hơn cố chấp ở chỗ này.

Vừa đi đến cửa liền thấy khuôn mặt như băng của Long Hạo Thiên, hắn lạnh lùng đứng đó, phía sau là cung thủ.

Hắc Ưng cũng không ngạc nhiên, chỉ cười: “Xem ra hôm nay ta muốn mang hắn đi là không có khả năng rồi.”

“Người không phải đã sớm biết không thể mang hắn đi sao?” Long Hạo Thiên cười nhạt, trong lòng đã càng thêm phần nộ, chỉ là, dù đã biết mà hắn vẫn đến đây.

“Có điều, người không chịu giết hắn, vì sao không để hắn đi.” Hắc Ưng nhìn hắn hỏi.

“Chuyện của Bồn vương không cần người quan tâm, người đã đến đây vậy người chôn cùng hắn đi.” Trên mặt Long Hạo Thiên mang toàn sát khí.

“Hạo Thiên, người nghĩ rằng ta không hoàn toàn nắm chắc đã đến đây ư?” Hắc Ưng nhìn hắn, hắn thật sự cứ hận mình như vậy sao?

“Người nói đúng, ở phía ngoài có rất nhiều người mai phục, đáng tiếc hiện giờ bọn hắn đều đang ngủ.” Long Hạo Thiên cố ý tiếc hận nói. “Thật không?” Khóe môi Hắc Ưng khẽ nhếch lên, thân mình nhoáng cái đã tới trước mặt hắn, kiểm trong tay chỉ thẳng mặt hắn.

“Vương...” Thị vệ đứng phía sau luống cuống.

“Người muốn giết ta ư?” Long Hạo Thiên chỉ nhìn hắn.

Hắc Ưng nhìn hắn thở dài, “Người biết là ta sẽ không giết người, thực xin lỗi, ta cũng là bất đắc dĩ.”

“Bất đắc dĩ, haha... cái có thật hay, lúc trước người cũng là lấy cớ này.” Long Hạo Thiên cười lớn, có điều tiếng cười thật bị ai.

Hắc Ưng biết mình có giải thích cũng dư thừa, chỉ ra lệnh với thị vệ của hắn: “Buông tên trong tay xuống, tránh ra.”

Thị vệ chần chờ một lát, nhìn Vương, sau đó mới buông cung tên trong tay xuống.

“Đi.” Hắc Ưng nói với Vân Dương ở phía sau.

Vân Dương nghi hoặc nhìn bọn họ, không phải bọn họ là bằng hữu sao? Còn có bằng hữu đối với nhau như kẻ địch ư?

“Xin lỗi.” Hắc Ưng lúc này mới buông hắn ra, cùng Vân Dương thi triển khinh công, bay ra ngoài cung.

Thị vệ lập tức cầm tên lên muốn bắn.

“Dừng tay.” Long Hạo Thiên ra lệnh.

Thị vệ quay đầu lại nhìn hắn, không rõ vì sao Vương phải buông tha cho bọn hắn.

“Trở về.” Sắc mặt Long Hạo Thiên âm trầm, nhẹ nhàng quay trở về.

Vân Yên vẫn đang chờ đợi trong phòng, vì sao hắn vẫn chưa ỉnh tin tức, nhưng nàng không nghi ngờ, Hắc Ưng nhất định sẽ cứu được ca ca.

‘RẦM’ cửa lập tức bị đá văng ra, trên mặt Long Hạo Thiên đều là lửa giận, nhìn nàng chằm chằm.

Nhìn mặt hấn tức giận, Vân Yên thầm cao hứng, hấn tức giận như vậy, có phải là vì ca ca đã trốn thoát?

“Người muốn chết đúng không?” Long Hạo Thiên không nói không rằng, vươn tay bóp chặt cổ nàng, ánh mắt nổi giận, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Sắc mặt Vân Yên dần đỏ bừng.

Long Hạo Thiên nhìn nàng, lại chậm rãi buông tay, “Người có thể tìm Hắc Ưng tới giúp, vì sao không cầu xin Bồn vương?”

Vân Yên lấy tay vuốt cổ bị hấn bóp, nghe thấy hấn nói vậy liền ngây ngẩn cả người, hấn tức giận vì mình không cầu xin hấn sao?

Chương 124 – Chọc giận 1

“Vì cứu hấn người không tiếc bất kì cái gì sao? Rốt cuộc người và hấn có mối quan hệ như thế nào hả?” Long Hạo Thiên siết cánh tay của nàng, trên người tản mát ra sát khí.

“Ta đã nói rồi.” Vân Yên cố gắng trấn tĩnh, không biết hấn còn đang hoài nghi cái gì.

“Nếu bây giờ người không đưa ra một lí do thuyết phục thì bồn Vương sẽ phái người đi giết hấn, ngay lập tức.” Long Hạo Thiên uy hiếp. Nếu nàng không nói, hấn thật sự sẽ phái người đi giết tên đó.

“Thật ra người muốn cái gì? Hấn là tướng quân của Vân triều, còn ta là công chúa của Vân Triều, điều này người còn không rõ hay sao?” Vân Yên trừng mắt nhìn, thật sự nàng không biết hấn muốn nàng nói cái gì nữa.

“Người vẫn là không chịu nói?” Long Hạo Thiên nghiêng răng nhìn chăm chăm, từ đầu đến cuối nàng vẫn muốn che giấu mối quan hệ với Vân Dương.

“Chuyện gì thì ta cũng đã nói hết rồi, chỉ là người không tin mà thôi.” Vân Yên nhìn hấn, ánh mắt trong suốt vô cùng.

“Bồn Vương đã cho người cơ hội, chính người đã không biết quý trọng, vậy đừng trách bồn Vương.” Long Hạo Thiên thật sự bị nàng chọc giận, mặc kệ nàng cùng Vân Dương có quan hệ thế nào, nhất định sẽ không bỏ qua cho hấn.

“Người muốn làm gì?” Vân Yên vội bước lên chắn cửa, nàng tuyệt đối tin tưởng nếu hấn muốn ra tay với ca ca thì chắc chắn ca ca chạy trời không khỏi nắng, dù sao đây cũng là nước của hấn.

“Tránh ra.” Long Hạo Thiên siết chặt nắm tay lại, ánh mắt lóe lên một tia nguy hiểm.

Vân Yên nhìn thấy hấn như vậy, đột nhiên quỳ xuống: “Vương, thần thiếp cầu xin người buông tha cho huynh ấy.”

“Hiện tại mới cầu thì muộn rồi, bồn Vương đã quyết định giết hấn.” Long Hạo Thiên muốn vòng qua nàng đi ra.

Vân Yên lập tức giữ chặt quần áo hấn, ngược lên nói: “Người rốt cuộc muốn ta làm cái gì, nói cái gì?”

“Tự người không biết sao mà còn cần bồn Vương phải nói ra?” Long Hạo Thiên nhìn xuống, nàng cùng Vân Dương quan hệ không rõ, còn Hắc Ưng lại vì nàng bán mạng. Điều này khiến hấn càng thêm phần nộ.

“Ta thật sự không biết người muốn ta nói cái gì?” Là muốn hỏi quan hệ của nàng với Vân Dương, hay là quan hệ của nàng cùng Hắc Ưng, rõ ràng nàng với bọn họ cũng không có quan hệ gì.

“Người vẫn muốn giả bộ phải không? Cút ngay.” Nàng còn không chịu nói, Long Hạo Thiên liền gỡ tay nàng ra.

“Người nhất định phải giết huynh ấy sao?” Vân Yên đột nhiên đứng lên.

“Bồn Vương nhất định phải giết hấn.” Long Hạo Thiên cảm giác nếu hấn bỏ qua cho Vân Dương thì thật sự là một sai lầm lớn.

“Nếu người giết huynh ấy, ta sẽ chôn cùng với huynh ấy.” Vân Yên nhìn hấn, ca ca chết thì nàng còn sống làm gì nữa.

Trong mắt Long Hạo Thiên càng thêm phần nộ: “Người nghĩ có thể dùng cái chết để uy hiếp bổn Vương? Người cho là bổn Vương để ý đến sinh tử của người sao?”

“Người làm cứ làm, không cần để ý ta làm gì.” Vân Yên chậm rãi đi trở vào.

“Bổn Vương không để ý người, có điều người không cần Vân Hổ sao? Người thực không muốn biết hấn còn sống hay không?”

Long Hạo Thiên nhìn chằm chằm, hấn muốn biết với nàng, Vân Dương quan trọng hay Vân Hổ quan trọng.

Vân Yên liền lập tức lại gần hấn, ánh mắt lộ ra kinh hãi: “Người nói ông ấy còn sống có phải không?”

“Người không phải đã muốn chết hay sao? Cần gì phải biết hấn sống hay chết.” Long Hạo Thiên phần nộ khi thấy trên mặt nàng vẻ kinh hãi.

“Để cho ta gặp ông ấy được không? Xin người cho ta gặp ông ấy.” Vân Yên cầu xin, nghĩ đến cha còn sống lòng nàng vô cùng kích động.

“Người không phải chôn cùng sao? Còn muốn thấy hấn làm gì?” Long Hạo Thiên cố ý nói.

“Nếu ông ấy còn sống, ta không thể chết được.” Vân Yên nói, cha còn sống sao nàng có thể chết.

“Vì sao người không thể chết?” Long Hạo Thiên nắm chặt tay kích động, nàng thật sự yêu Vân Hổ sao?

“Bởi mạng của ta là của ông ấy.” Cha cho nàng sinh mệnh đương nhiên mạng nàng là của cha.

“Mạng của người là của hấn?” Long Hạo Thiên cười lạnh: “Lời hứa sinh tử với cả hai tướng quân sao?”

“Cái gì?” Vân Yên lẳng lặng nhìn hấn.

“Người chết hay không là chuyện của người nhưng Vân Dương, bổn Vương nhất định sẽ không bỏ qua cho hấn.” Long Hạo Thiên không tin Vân Dương chết nàng còn có mặt mũi để gặp Vân Hổ.

“Không.” Vân Yên cuống quýt hô, ca ca chết, nàng với cha sống thế nào được.

“Bổn Vương đã nói, hấn nhất định phải chết.” Nàng càng cầu tình, hấn càng không muốn buông tha Vân Dương. “Long Hạo Thiên.” Vân Yên đột nhiên hét lớn: “Người rốt cuộc muốn ta làm gì, muốn ta phải thế nào hả?”

“...”

“Nếu người giết huynh ấy, ta sẽ giết người.” Vân Yên bị hấn bức nóng nảy.

“Người giết bổn Vương?” Long Hạo Thiên như nghe được một câu chuyện cười, ánh mắt lạnh lùng: “Người cũng phải có bản lĩnh kia.”

“Ta không có nhưng có một người có.” Vân Yên khề nhếch môi, cười như không cười.

“Ai?”

“Hắc Ưng.” Nàng biết hấn kiêng kỵ điều này nhưng bắt buộc nàng phải nói đến.

“Hấn? Người cho là hấn sẽ vì người mà giết bổn Vương sao? Người quá đề cao bản thân rồi.” Long Hạo Thiên lãnh phúng, trong mắt đều là xem thường.

“Có thể hay không chẳng phải người rõ nhất sao? Hấn có thể vì ta đi cầm địa cứu người, thì còn cái gì không có khả năng?” Vân Yên nhìn hấn: “Huống chi người không phải nói ta cùng hấn có quan hệ không tầm thường đó thôi.”

“Vô sỉ, thấp hèn.” Nghe nàng nói như vậy, Long Hạo Thiên phần nộ quá, tay liền phát tới.

< bốp=> một tiếng vang lên, thân thể Vân Yên lay động một chút ngã nhào trên đất.

Chương 125 – Chọc giận 2

Vân Yên cảm giác ong ong ở bên tai, vết tát trên mặt ửng đỏ, vừa nóng vừa đau. Chứng kiến mặt hấn cực kỳ vằn vện khó coi, nàng biết mình đụng phải chỗ cấm của hấn, sợ hãi lùi lại sau vài bước.

“Người cứ như vậy không chịu nổi tịch mịch sao? Hắc Ứng cũng thế, Vân Dương cũng thế, đã vậy người còn cùng với lão Vân Hồ. Người tin bổn Vương giết người hay không?” Long Hạo Thiên thật sự bị nàng chọc giận điên cuồng, kiếm trong tay chỉ vào lồng ngực nàng, chỉ cần dùng lực kiếm sẽ đâm sâu vào.

Ánh mắt Vân Yên lập tức trở to, hấn đang nói cái gì, hấn lại có thể hoài nghi người nàng thích là cha nàng. Hiểu lầm này nàng không biết nên khóc hay nên cười, lý do như vậy làm sao hấn có thể nghĩ ra được.

“Bổn Vương đời này chỉ giết qua một người, người là người thứ hai. Bổn Vương sẽ thành toàn cho người và hấn cùng chết.” Long Hạo Thiên đã bị lửa giận trong lòng thiêu đốt đến mất hết lý trí, hấn chỉ muốn giết đi nữ nhân đang ở trước mặt này.

Vân Yên hoàn toàn không kịp nói chuyện, thấy cảm giác ngực đau xót, kiếm của hấn đã muốn đâm vào.

“Hạo Thiên, dừng tay.” Hắc Ứng đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, dùng tay bắt lấy kiếm, máu tươi từng giọt rơi trên sàn nhà.

“Người luyện tiếu hay sao, bổn Vương chính là muốn nàng chết.” Long Hạo Thiên tức giận trừng mắt nhìn hấn, hấn càng muốn cứu thì bản thân lại càng muốn giết nàng.

“Không phải ta luyện tiếu, chỉ là không muốn người phải hối hận.” Hấn không muốn Vương phải hối hận, càng không muốn Vương phải sống trong cừu hận.

“Phí lời, loại nữ nhân câu ba đáp bốn nên sớm chết đi. Bổn Vương sẽ không hối hận.” Long Hạo Thiên hừ lạnh.

“Câu ba đáp bốn? Nàng câu ai lại đáp ai?” Hắc Ứng nhìn hấn, hấn cứ như vậy vu oan cho nàng sao?

“Nàng câu ai, không phải người còn rõ hơn so với bổn Vương sao? Có điều, bổn Vương thực sự bội phục người, người có thể cam tâm bị nàng lợi dụng đi cứu người. Bổn Vương không biết nàng làm cách nào để có thể khiến người làm như vậy?” Long Hạo Thiên lớn tiếng chất vấn.

“Hạo Thiên, người nhầm rồi, nàng chỉ là bằng hữu của ta mà thôi.” Hắc Ứng muốn nói cho hấn biết nhưng đã hứa với nàng nên sẽ không nói ra.

“Bằng hữu?” Long Hạo Thiên cười lạnh một tiếng; “Cái có thật hay. Bằng hữu cũng được, tình nhân cũng thế, giờ nàng nhất định phải chết. Nếu người muốn cùng chết với nàng, bổn Vương sẽ thành toàn cho người.”

Vân Yên nhìn thấy Hắc Ứng tay nắm kiếm, máu không ngừng rơi xuống, lo lắng hô: “Hắc Ứng mau buông tay.” Không buông nàng sợ tay hấn sẽ bị thương mất.

Long Hạo Thiên thấy nàng còn quan tâm hấn như vậy, lửa giận càng thêm mãnh liệt.

“Hạo Thiên, buông thanh kiếm ra.”

“Người có tư cách gì ra lệnh cho bổn Vương?” Long Hạo Thiên cầm kiếm dùng lực đẩy tới.

Hắc Ứng cảm giác hôm nay hấn không giết nàng là điều không thể.

“Vậy cũng đừng trách ta.” Tiếng nói vừa dứt, ám khí trong tay liền bay ra.

Thừa lúc Long Hạo Thiên né, liền đưa tay ôm Vân Yên bay ra ngoài cửa sổ.

“Đáng chết.” Long Hạo Thiên nổi giận quát.

Hắc Ứng ôm nàng bay thẳng đến khi ra khỏi hoàng cung mới ngừng lại buông nàng ra.

Vân Yên vừa đứng ổn lập tức cầm tay hấn lo lắng hỏi: “Tay người có nặng lắm không, có mang thuốc không?”

Bị nàng cầm tay, nghe được sự quan tâm của nàng, Hắc Ứng không khỏi thấy ấm áp, bối rối thu tay về nói: “Không sao, ta đã thành thói quen rồi.”

“Làm sao lại không có việc gì được, để ta giúp người băng bó lại.” Vân Yên cầm khăn lụa trên tay, cẩn thận băng bó miệng vết thương, không để ý vẻ mất tự nhiên trên mặt hần.

Nhìn nàng cẩn thận vì chính mình băng bó, ánh mắt Hắc Ứng lộ ra tia thần nhiên, tình hình thực tế lại thờ dài, vì cái gì Hạo Thiên không hiểu rõ.

“Hôm nay, cảm ơn người.” Vân Yên thật lòng nói, nếu không nhờ có hần, chỉ e bây giờ nàng đã là một cỗ thi thể.

Hắc Ứng nhìn miệng vết thương nhọt nhọt trên ngực nàng liền nói: “Đi thôi, chúng ta đi lữ quán, người cũng nên băng bó cho vết thương của mình.”

Vân Yên lúc này mới nhớ mình cũng bị thương, có điều nhìn thấy vết thương không phải là quá nghiêm trọng.

Trong phòng, nàng cởi áo khoác, nhanh chóng xử lý vết thương của mình liền đi ra: “Người biết ca ca ta ở nơi nào không? Ta muốn đi gặp huynh ấy.”

“Lúc này người đi gặp hần, làm sao nói với hần về vết thương kia, sẽ chỉ làm hần thêm lo lắng thôi.” Hắc Ứng không đồng ý cho nàng đi.

“Ta bây giờ đi đâu, lẽ nào quay về hoàng cung sao?” Vân Yên thờ dài, thật sự không biết mọi chuyện sao lại biến thành như thế này.

“Người muốn quay về hoàng cung sao?” Hắc Ứng nhìn nàng, nàng vẫn là muốn trở lại bên Hạo Thiên.

“Không phải ta muốn trở về mà là ta phải trở về, ta còn muốn biết cha ta ở đâu, người như thế nào?” Nghĩ đến cha, nàng liền lo lắng không biết cha bây giờ ra sao.

“Ông ấy tốt lắm.” Hắc Ứng nói.

“Người biết? Người đã gặp qua cha ta sao?” Vân Yên nhìn hần.

“Chưa thấy qua.” Hắc Ứng lắc đầu: “Có điều Hạo Thiên luôn sùng bái, tôn kính cha người. Nếu không giết, hần nhất định sẽ tiếp đãi chu đáo. Cho nên, người không cần quá lo lắng.”

“Vậy là tốt rồi.” Vân Yên thoáng thả lỏng rồi đột nhiên lại khấn trương: “Liệu hần có giận chó đánh mèo, giận ta mà giết cha ta không? Bởi vì hần nghĩ cha ta chính là người mà ta thích.”

“Điểm ấy người cứ việc yên tâm. Hần sẽ không làm vậy.” Hắc Ứng cũng nói rất chắc chắn.

29. Chương 126 - 127

Chương 126 – Chọc giận 3

Vân Yên nhìn thấy hần chắc chắn như thế, lúc này mới chậm rãi thả lỏng lo âu trong lòng, nhưng bây giờ nàng nên làm cái gì? Ca ca không thể đi gặp, hoàng cung cũng không thể quay về.

“Người rốt cuộc đã nói cái gì? Làm cho hần phần nộ muốn giết người như thế? Hắc Ứng nhìn nàng hỏi.”

“Còn có thể là cái gì nữa chứ? Đương nhiên là chuyện mà hần kiêng kị nhất. Ta thật sự không rõ hần đã từng trải qua chuyện kích động gì?” Vân Yên bắt đầu nói. “Ta thừa nhận sự tra tấn của hần cho tới nay nhưng lại hoàn toàn không hề biết thật ra tại sao lại như vậy?”

Hắc Ứng trầm mặc một hồi lâu. Lúc này hần không biết có nên nói cho nàng biết sự việc đã xảy ra trước kia hay không nữa.

“Hắc Ứng người không phải cường đạo sao? Vì sao người lại nhân rồi như vậy?” Vân Yên nhìn hần, đột nhiên đổi đề tài, thì ra làm cường đạo cũng có thể thoải mái như thế.

“Bằng không người nghĩ rằng ta phải có dáng vẻ như thế nào? Chẳng lẽ không ngừng đi cướp bóc sao? Vậy số ngân lượng mà ta đây cướp được nên để làm gì?” Hắc Ung cười. Nàng nghĩ cường đạo thì phải không ngừng đi cướp bóc hay sao?

“Làm cường đạo giàu có như vậy hả? Mỗi lần cướp bóc người đều sẽ thành công sao? Vậy người có đã thương người hay không?” Vân Yên hỏi. Quả thật nàng rất khó tưởng tượng được bộ dạng của người bị giết.

“Như nếu như đối phương chịu phối hợp, ta đương nhiên sẽ không giết người, có điều từ trước tới nay, còn thật sự không có người nào dám không phối hợp, cho nên ngay cả cơ hội giết người ta đều không có.” Hắc Ung cảm thấy bất đắc dĩ nói cho nàng biết.

“Vì sao? Bọn họ không phản kháng sao?” Vân Yên không hiểu nhìn hắn, điều này thật không đúng với lẽ thường nha.

“Đương nhiên. Người nghĩ rằng Hắc Ung ta đây người nào đều chém giết, cướp bóc sao? Những quan lại quyền quý, nhiều tiền nhiều bạc lắm cho nên bất kể chuyện gì xảy ra, đều là mạng sống so với tiền quan trọng hơn.” Hắc Ung nói. Đây chính là nguyên nhân mà hắn chỉ cướp của những kẻ có tiền, những số tiền đó phần lớn cũng không phải là dựa vào công sức mà có.

“Tại sao phải làm cường đạo?” Vân Yên không hiểu, dựa vào bản lĩnh của hắn tùy tiện làm việc gì đó thì cũng đủ để không lo cái ăn cái mặc.

“Cường đạo có cái gì không tốt chứ? Vô câu vô thúc, tự do tự tại.” Hắc Ung ra vẻ thoải mái nói.

Nhưng Vân Yên lại chứng kiến trong mắt hắn hiện lên một tia bất đắc dĩ cùng thống khổ. Nàng biết nội tâm của hắn nhất định không muốn như thế. Nhất định hắn cùng Long Hạo Thiên và người con gái kia có liên quan với nhau, nhưng nếu hắn không nói thì quên đi.

“Đói bụng không? Chúng ta đi ăn cơm.” Hắc Ung thấy nàng không nói lời nào, lại nói sang chuyện khác.

“Ta không đói bụng.” Vân Yên lắc đầu. Nàng làm sao nuốt nổi cơm chứ, nàng không chỉ lo lắng cho ca ca mà còn lo lắng cho cha.

“Vậy người ở trong phòng nghỉ ngơi, ta đi ăn cơm.” Một lát sau Hắc Ung nói.

“Được.” Nàng gật gật đầu.

Long Hạo Thiên phần nộ ngồi ở ngự thư phòng, chén trà trong tay đều bị hắn tức giận đập nát, trong mắt lửa giận hừng hực thiêu đốt.

Công công đứng ở một bên sợ hãi, một câu cũng không dám nói, lại càng lo lắng đề phòng, ngay cả thở ra cũng không dám, chỉ sợ chuốc lấy tai họa.

Bàn tay siết chặt chậm rãi mở ra, hắn không nói một lời xoay người rời đi.

Bên ngoài hoàng cung, một ngôi nhà dân không lớn không nhỏ, từ bên ngoài nhìn vào chỉ thấy bình thường, nhưng không giống bình thường, bởi vì bên trong có thị vệ canh giữ.

“Rầm.” Long Hạo Thiên đá văng cánh cửa, liền nhìn thấy một người ngồi ở chỗ kia uống rượu, nhắm nháp thức ăn, nghe được tiếng động chỉ dừng lại một chút, vẫn không quay đầu lại, tiếp tục nhắm nháp thức ăn của hắn.

Nhìn kỹ, không ngờ đó chính là người hiện tại sinh tử không rõ Vân Hồ lão tướng quân, mặc dù không có mặc chiến bào nhưng thoạt nhìn vẫn như trước, càng già càng dẻo dai.

“Ông đúng là sống lớn không sợ hãi.” Long Hạo Thiên ngồi vào đối diện với ông, nghĩ đến người mà Vân Yên thích chính là ông liền phần nộ không thôi.

“Ta còn có cái gì kinh ngạc nữa chứ? Cả đời đều ở trên chiến trường sinh sinh tử tử, đến bây giờ còn có chuyện gì có thể khiến ta giật mình.” Vân Hồ để ly rượu trong tay xuống nhìn hắn. “Nhưng thật ra có việc gì làm cho người không thể không chế được như thế?”

“Những rối rắm của Bổng Vương ông đã không đồng ý giúp, Bổng Vương có phải nên giết ông hay không?” Long Hạo Thiên dõi theo ông.

Vân Hồ đột nhiên cười sang sảng: “Người tự mình quyết định thì tốt rồi, không cần nói cho ta biết. Mấy ngày nay được Long Vương hầu hạ chiêu đãi món ngon, ta ở trong này nói tiếng cảm ơn trước, nói thật cả đời này ta chưa từng có phút giây nào thư thái, hưởng thụ như vậy, cho dù là chết cũng đáng.”

“Ông chết là đáng, nhưng ông không suy nghĩ đến người khác hay sao?” Khóe môi Long Hạo Thiên đột nhiên nhếch lên.

“Người khác?” Vân Hồ lập tức cảnh giác. Hắn nói tới ai? Chẳng lẽ là Vân Dương?

“Còn có thể là ai? Đương nhiên là con của ông.” Long Hạo Thiên biết hắn đã muốn đoán được.

“Là nó?” Vân Hồ vẫn khần trương một chút, chẳng lẽ Vân Dương đã tới nơi này sao?

“Đúng vậy, là hắn, sẵn đây nói cho ông biết một tiếng là hắn đã tới, nhưng mà ông yên tâm Bổng Vương còn chưa có biết xử lý hắn thế nào, có điều, từ nay về sau Bổng Vương có xử lý hắn hay không còn phải xem thái độ của ông.” Lời nói của Long Hạo Thiên mang theo ẩn ý.

“Người đang lợi dụng Vân Dương đến uy hiếp lão phu hay sao? Người cho rằng lão phu sẽ chịu để người uy hiếp ư?” Trên mặt Vân Hồ hiện lên vẻ tức giận.

“Có chịu hay không đó là chuyện của ông, nếu ông không chịu, cũng đừng trách ta đối với hắn không khách khí.” Long Hạo Thiên cũng không tin ông sẽ không quan tâm con của mình, dù sao máu mủ tình thâm.

“Trên chiến trường, sinh tử có mạng, cho dù người ở tại đây, trước mặt của ta giết chết nó, ta cũng sẽ không dao động, bởi vì ta sẽ không phản bội vương triều của ta, đối với quân nhân mà nói, trung thành còn quan trọng hơn so với sinh mệnh của mình, đôi khi cái chết đối với chúng ta cũng là một loại vinh quang.” Ánh mắt Vân Hồ kiên định nhìn vào hắn, muốn dùng cách này đến uy hiếp ông, thật đúng là sai hoàn toàn.

Long Hạo Thiên nhìn ông, đã biết ông sẽ nói như vậy, cũng chính bởi vì như vậy mình mới coi trọng, bội phục, tôn kính ông, bỗng nhiên mở miệng xoay sang việc khác: “Nếu thêm một mạng của Vân Yên nữa thì sao?” Nếu sự việc giống như mình đoán thì nàng hắn là rất quan trọng đối với ông.

“Yên nhi?” Vân Hồ khiếp sợ nhìn hắn. Yên nhi tại sao lại ở chỗ này chẳng lẽ Yên nhi đi cùng Vân Dương.

Chương 127 – Thề chết không theo

Long Hạo Thiên chứng kiến dáng vẻ khiếp sợ của ông, suy đoán trong lòng đã được chứng thật, xem ra quan hệ của bọn họ thật sự không tầm thường.

“Yên nhi có phải cũng ở nơi này hay không?” Chứng kiến hắn đột nhiên không nói lời nào, Vân Hồ lo lắng hỏi lại một lần nữa.

“Yên nhi? Tên gọi mới thân thiết làm sao.” Long Hạo Thiên cười lạnh: “Nàng đương nhiên ở nơi này rồi. Nàng là công chúa mà Vân Hướng gả cho Bổng Vương, Người nói xem, nàng làm sao có thể không ở nơi này?”

“Cái gì?” Vân Hồ kinh ngạc nhìn hắn. Tại sao Yên nhi lại gả cho hắn? Từ từ, hắn nói công chúa, hắn nói Yên nhi là công chúa được gả cho hắn? Đã xảy ra chuyện gì chứ? Nhưng rất nhanh ông liền hiểu được, chẳng lẽ Yên nhi xuất giá thay cho công chúa, chuyện này thật là vô cùng kỳ lạ. Nắm chặt tay lại, chẳng lẽ bởi vì mình liên lụy Yên nhi, cho nên con bé mới bị bắt thay thế công chúa gả đến nơi này sao?

Nhìn thấy dáng vẻ của ông, những tức giận mà Long Hạo Thiên cố kìm nén trong lòng, nháy mắt đã bộc phát, trào lên mãnh liệt: “Thế nào, thật kinh ngạc lắm sao? Hay là không bỏ được?”

“Nàng có khoẻ hay không?” Vân Hồ giờ phút này tỉnh táo lại, trong lòng chỉ quan tâm an nguy của nữ nhân, dù sao thân thể nàng từ nhỏ đã không được tốt lắm. “Nàng có khoẻ hay không thì có liên quan gì đến ông? Lại nói, ông là kẻ sắp chết, ngay cả sinh tử của con mình đều không màng, tại sao lại quan tâm đến một nàng công chúa?” Long Hạo Thiên cố ý châm chọc. Một người nam nhân đối với nữ nhân còn quan trọng hơn so với con ruột của mình, vậy chỉ có thể nói rõ đó là hắn yêu nàng.

“Cũng bởi vì nàng là công chúa cho nên làm thần tử mới phải quan tâm. Ta chỉ muốn biết nàng hiện tại thân thể có khoẻ hay không? Huống chi lão phu luôn luôn đối đãi với công chúa như con gái của mình, đương nhiên là phải quan tâm rồi.” Vân Hồ tìm đại một cái cớ, nếu nữ nhân đã lấy thân phận công chúa gả tới đây, như vậy mình cũng không thể vạch trần nàng, nếu không chính là phạm vào tội lừa gạt.

“Một thần tử sao lại có thể coi chủ tử như là nữ nhi, không phải ông đã phạm vào tội khi quân sao?” Long Hạo Thiên cười lạnh, nhiều châm chọc, thật buồn cười cho cái lý do vớ vẩn này, ông quả thật không đánh mà khai.

“Ta.” Vân Hồ nhất thời bị nghẹn lại, chính xác đây là tội đại nghịch bất đạo, bản thân mình nhất thời đã nói sai, vội vàng chuyển sang chuyện khác: “Xin nói cho lão phu biết, nàng có khoẻ không?”

“Không khỏe, đang sống dở chết dở trong hoàng cung.” Long Hạo Thiên cố ý nói. Ông càng quan tâm mình lại càng phần nộ.p>

“Cái gì? Yên nhi bị bệnh sao?” Tim Vân Hồ nhói đau, mỗi lần nghĩ đến nữ nhi, tim của ông liền đau đớn, nhất là thời gian nàng sinh bệnh. Qua nhiều năm như vậy, ông thật cẩn thận bảo hộ nàng, chăm sóc nàng, chỉ mong nàng có thể sống lâu thêm một chút.

“Người quan tâm nàng như vậy sao?” Ánh mắt Long Hạo Thiên thâm trầm, đáng sợ, có lẽ mình thật sự nên giết chết ông.

“Long Vương, có thể cho lão phu thấy mặt công chúa một lần được hay không?” Biết được nữ nhi đang ở nơi đây, tâm Vân Hồ không thể bình tĩnh trở lại. Ông thật sự rất muốn trông thấy Yên nhi, nhất là khi biết thân thể của nàng không khỏe, trong lòng càng thêm lo lắng.

“Gặp nàng? Vì sao Bổng Vương phải cho người gặp? Người phải hiểu cho rõ ràng, mặc dù nàng là công chúa Vân triều, nhưng là từ lúc nàng gả cho Bổng Vương, nàng chính là người của Long triều, sinh tử của nàng cũng chỉ là việc của Bổng Vương.” Long Hạo Thiên nhìn ông, ông muốn gặp sao? Mình nhất định không cho.

Lúc này Vân Hồ mới cảm giác được hắn là cố ý làm khó mình, từ lúc vừa vào cửa đến giờ, hắn hoàn toàn không giống với thường ngày. Trong giọng nói luôn cố ý mang theo trào phúng. Rốt cuộc hôm nay hắn đến đây là có ý gì? Hay là hắn đã biết Yên nhi là con gái của mình? Cho nên dùng Vân Dương đến uy hiếp mình, làm ình phải đầu hàng?

“Vân Hồ, Bổng Vương coi trọng ông là một nhân tài hiếm có, cho nên Bổng Vương mới lấy lễ đối đãi ông, nhưng mà tính nhẫn nại của Bổng Vương cũng có hạn, ông đã không biết điều, vậy Bổng Vương cũng không khách khí, nếu Bổng Vương đã không thể sử dụng, vậy Bổng Vương chỉ có giết chết.” Long Hạo Thiên theo dõi ông, ngay cả khi trong lòng đối với ông có chút không muốn, nhưng ông rất ngoan cố, hiện tại lại cùng Vân Yên có quan hệ không rõ ràng, cho nên dù có đau hắn cũng phải ra tay hạ sát.

“Long Vương, lão phu luôn luôn cảm kích người lấy lễ đối đãi ta, nhưng là người sống trên đời có một số việc có thể làm thì phải làm, lão phu là một tướng quân trung thành, đền nợ nước là chức trách của lão phu. Nếu lão phu sợ chết thì Long Vương cũng sẽ không lấy lễ đối đãi lão phu.” Vân Hồ thở dài nói, cho dù chết ông cũng sẽ không phản bội quốc gia của mình, tín ngưỡng của mình.

Ánh mắt Long Hạo Thiên theo dõi ông, có lẽ chính là bởi vì tinh thần quên cả sống chết này của ông mới khiến cho nàng thích cùng mê luyện, giết ông thật sự đáng tiếc, nhưng không giết lại không thể giải mối hận trong lòng.

“Long Vương, người không cần uy hiếp lão phu, lão phu chắc chắn sẽ không phản bội.” Vân Hồ nhắm mắt lại, cho dù hắn dùng Vân Dương đến uy hiếp mình, mình cũng sẽ không dao động.

“Vậy ông không muốn gặp Vân Yên sao? Không lo lắng cho nàng hay sao?” Long Hạo Thiên trong lòng vẫn còn mâu thuẫn, ôm hi vọng cuối cùng.

“Sinh tử do mệnh, phú quý do trời.” Vân Hồ chỉ nói tám chữ, ông tin tưởng cho dù là Yên nhi ở trong này, nàng nhất định sẽ ủng hộ ông, biết làm sao được, bởi vì nàng là con gái của mình.

Long Hạo Thiên thật không ngờ thái độ của hắn lại đột nhiên thay đổi, nhìn thấy dáng vẻ của hắn đối với cái chết không sao cả, vung tay áo rời đi, ném cho hắn một câu.

“Bổn Vương đã cho ông mấy tháng thời gian, bây giờ cho ông thêm thời gian ba ngày nữa, hãy suy nghĩ cho kỹ đi.”

Vân Hồ mở to ánh mắt, thần sắc sáng ngời, nhìn theo bóng lưng của hắn, quả thật trong lòng rất bội phục, hắn mạnh mẽ vang dội, có bản lĩnh hành quân tác chiến, nếu hắn là Vương của mình, khẳng định thề sống chết nguyện trung thành không một câu oán hận, nhưng là bọn họ chỉ có thể tán thưởng lẫn nhau chứ không thể đi hơn nữa.

Long Hạo Thiên rời đi sân, sau đó một cái bóng đen cũng lập tức ly khai.

Vân Yên ngồi ở gian phòng, trong lòng luôn lo lắng không yên, không khỏi đứng dậy, đi tới đi lui trong phòng, nàng suy nghĩ thật lâu, nàng hẳn là phải nghĩ biện pháp đi gặp cha, nàng tin rằng Hắc Ưng nhất định biết cha ở nơi nào, hẳn cũng nhất định có thể mang mình đi gặp cha, nhưng là hắn chạy đi đâu ăn, ăn một bữa cơm tại sao lâu như thế.

Muốn xuống đi tìm hắn, mới vừa mở cửa ra đã thấy tay hắn đặt ở đó, giống như vừa định đẩy cửa ra.

“Người đã trở lại?”

“Người muốn đi ra ngoài sao?”

Hai người đồng thời lên tiếng

“Người có phải thấy đói bụng hay không, nên muốn xuống dưới ăn cơm?” Hắc Ưng nhìn nàng nói.

“Không, ta không có đói bụng. Người vào đây.” Vân Yên đưa tay đem hắn kéo vào.

“Có việc gì?” Hắc Ưng ngồi vào một bên, nhìn vào mặt nàng đã biết nàng muốn gì.

“Dẫn ta đi gặp cha ta, ta muốn gặp ông ấy.” Vân Yên nhìn hắn, ngữ khí không cho phép hắn cự tuyệt.

“Đã biết chuyện tốt không tới phiên ta.” Hắc Ưng nhìn nàng một hồi, thở dài, gật gật đầu. “Được.” Tiếng nói vừa dứt, liền ôm nàng liền xoay người rời khỏi, nếu từ chối không xong thì chỉ có thể giúp nàng.

Nhìn thấy trước mắt là một nơi bình thường, Vân Yên không thể tin được, không có khả năng sẽ ở nơi nhà dân bình thường được, nghi hoặc nhìn hắn: “Ta là muốn đi xem cha ta, người dẫn ta tới nơi này làm gì?”

“Người cứ nói đi? Xuyt...” Hắc Ưng đem ngón tay đặt ở trên môi, ý bảo nàng không nên lên tiếng.

Vân Yên nhú mày một chút, chẳng lẽ cha ở trong này thật sao? Không phải thiên lao? Chẳng lẽ đây là thiên lao bí mật? Nhưng nhìn cũng không giống, không lẽ đêm tối nên Hắc Ưng lầm lẫn? Nói thế nào cũng là phạm nhân quan trọng, vừa định quay đầu lại hỏi một chút, lại phát hiện hắn không thấy đâu hết, Chẳng lẽ hắn muốn nàng tự mình đi vào hay sao?

Nhưng chỗ này không có thị vệ sao? Nàng có cần phải gõ cửa trước khi đi vào hay không? Đi vào trắng trợn như vậy bọn họ có ỉn gặp cha hay không?

Trong lúc còn đang do dự, cánh cửa đột nhiên được mở ra, Hắc Ưng lộ đầu ra, ra hiệu cho nàng tiến vào.

“Hả?” Vân Yên sững sờ một chút, đi vào mới phát hiện trong viện mười mấy thị vệ đều đã hôn mê nằm đó, chợt nghe đến bên trong có một giọng nói già nua nhưng thực hùng hậu hô lên: “Ai ở bên ngoài?”

Cha, là cha, nghe thấy đúng là giọng nói của cha, tin rằng ông vẫn còn sống, Vân Yên kích động, lệ nóng lưng tròng, nhanh chóng bước tới.

Vừa lúc Vân Hồ đi ra đến cửa phòng, đã gặp nàng, cũng có chút không dám tin vào hai mắt của mình, tay hơi hơi run rẩy, cuộc đời này của ông còn có thể nhìn thấy nữ nhi lần nữa.

“Cha.” Trong mắt Vân Yên từng giọt từng giọt nước mắt lăn, nàng bỏ nhào về phía trước.

“Yên nhi, thật sự là con đúng không?” Vân Hồ cũng ôm nàng, rơi nước mắt.

Hắc Ưng chứng kiến phụ tử bọn họ gặp nhau, tâm cũng vô cùng ảm đạm, vô cùng biết điều, đóng cửa lại, canh giữ ở bên ngoài.

“Cha để con nhìn cha một chút.” Vân Yên buông ông ra, đánh giá từ trên xuống dưới, tuy rằng cha có chút già hơn so với trước kia, nhưng tinh thần cũng không tệ lắm.

“Phải là để cha nhìn con xem, xem con có được mạnh khỏe hay không?” Vân Hổ cũng đánh giá nàng, nhìn thấy gương mặt nàng có chút tái nhợt gầy yếu, đau lòng dùng bàn tay đầy vết chai sạn, sờ sờ vào gương mặt mềm mại, trơn bóng, gầy gầy của nàng.

“Cha không cần lo lắng cho con, con rất khỏe, cha xem con không phải thật sự rất khỏe mạnh hay sao?” Trong mắt Vân Yên chứa đầy lệ, khóe môi lại tràn ngập nụ cười.

“Tốt lắm.” Vân Hổ gật gù đầu, chỉ cần còn sống là tốt rồi, đột nhiên nhớ tới những lời mà Long Hạo Thiên đã nói, vội vàng hỏi: “Yên nhi, tại sao con lại ở chỗ này?” Long Hạo Thiên làm sao lại để nàng đến gặp mình.

30. Chương 128 - 129 - 130

Chương 128 – Phụ tử gặp lại

“Cha, cha đừng vội, để con từ từ nói cho cha nghe.” Vân Yên dìu ông đi đến trong phòng ngồi xuống, đánh giá chung quanh một chút, phòng này tuy rằng rất đơn giản nhưng tuyệt đối không phải là nơi giam giữ phạm nhân, xem ra cha không có gì ủy khuất, như vậy cũng tốt.

“Yên nhi, sao con lại giả mạo công chúa giả cho Long Hạo Thiên?” Trong lòng Vân Hổ có một đồng nghi vấn cần nàng giải đáp.

Vân Yên ngơ ngác một chút. Làm sao cha lại biết? Chẳng lẽ là Long Hạo Thiên đã nói cái gì sao? Mặc kệ, trong lòng nàng cũng có một bụng nghi vấn. “Cha, chuyện của con để sau hãy nói, cha mau nói cho con biết rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra với cha, lúc trước ở trên chiến trường truyền đến tin tức là cha đã hy sinh, chẳng lẽ là hắc cốt ý tung tin đem cha bắt nhốt ở đây sao?”

“Yên nhi, đừng nóng vội, để cha chậm rãi kể cho con nghe.” Vân Hổ biết trong lòng nàng nghi hoặc, lúc này mới kể cho nàng nghe tình hình xảy ra lúc đó.

Mấy tháng trước trên chiến trường. .

“Muốn chết phải không? Ta đây sẽ thành toàn cho ngươi.” Ánh mắt U Linh Vương căng thẳng phần nộ theo dõi ông, kiểm trong tay đột nhiên rút về lại đâm tới.

Tướng quân và binh lính đều hô to lên.

Vân Hổ quên cả kiếm trong tay, ông biết có phản kháng cũng không thể thay đổi được gì, chỉ cảm thấy đáng thương, ông chinh chiến cả đời, trước khi chết lại thảm bại thế này, nhưng mà có thể chết ở trên chiến trường cũng coi như cho ông một chút an ủi. Ông đứng thẳng nghênh đón mũi kiếm nhọn đang đâm tới.

Cảm thấy ngực đau đớn, kiếm cũng đã đâm đi vào thân thể ông, từ đó về sau bên tai đều là tiếng la hét ầm ĩ. “Tướng quân.” Mắt thấy tướng quân té xuống, khí thế của binh lính trong nháy mắt tan rã, Vân triều đã thất bại.

“Mang thi thể của hắc đi.” Long Hạo Thiên phân phó binh lính.

“Dạ, Vương.” Binh lính đáp lời.

“Chuyện xảy ra sau đó cha cũng không biết gì nữa. Sau khi cha tỉnh lại, cha cũng đã ở trong này. Hắc trị thương cho cha, hi vọng cha có thể đi theo hắc, nhưng dù cận kề cái chết cha cũng không theo, hắc luôn giam lỏng cha, nhưng hắc không có bạc đãi cha, còn tiếp đãi toàn những món ăn ngon.” Vân Hổ nói.

Thì ra đây là mục đích của hắc, muốn cha quy thuận hắc. Vân Yên giờ mới hiểu được, đây nhất định là Long Hạo Thiên cố ý hạ thủ lưu tình, để tất cả mọi người thấy cha đã chết, hắc trộm đem cha mang trở về.

“Những chuyện đã trải qua này không quan trọng, còn con thì sao? Tại sao con lại trở thành công chúa và gả đến đây?” Vân Hồ hỏi, không biết nàng có chịu khổ hay không. “Sau khi Vân triều thất bại, trong quân doanh truyền đến tin tức cha đã chết, ca ca bị trọng thương. Vân triều bị đánh bại. Long Vương muốn Vân La hòa thân. Muội ấy khóc lóc, tôi tìm con, lúc đó con mới biết, tình cảm của muội ấy cùng ca ca đã tiến triển nhiều lắm. Trước khi ca ca xuất chinh, đã đem ngọc bội mà nương lưu lại cho chúng con đưa uội ấy, muội ấy nói thề sống chết đời ca ca, không chịu xuất giá, mà hoàng thượng lại rất khó xử, nghe tin tức tử vong của cha, Yên Nhi cực kỳ bi phẫn, Yên nhi đã không có cha, hiện tại duy nhất chỉ còn có ca ca, nên con quyết định thay Vân La xuất giá.” Vân Yên đem sự tình kể lại một lần cho cha.

“Yên nhi, vậy con có chịu ủy khuất gì hay không? Hẳn có làm khó con hay không?” Đây mới là điều Vân Hồ quan tâm nhất.

“Cha, hẳn không có làm khó nữ nhi, thật ra hẳn luôn luôn chinh chiến bên ngoài, rất ít ở hoàng cung, khi trở về cũng sẽ sủng ái nữ nhân mà hẳn thích. Thân thể nữ nhi nhu nhược, cũng không phải đặc biệt xinh đẹp, làm sao có thể hấp dẫn hẳn. Cho nên cuộc sống trôi qua có thể xem như bình yên.” Vì để cho cha yên tâm nên Vân Yên thật bình thản nói qua một lần.

“Đúng là như thế thôi sao?” Vân Hồ nhìn nàng, không biết nên tin tưởng lời của nàng hay không, chẳng lẽ ngày hôm qua là hẳn cố ý nói như thế.

“Cha, dù thế nào đi nữa, cha còn sống là tốt rồi.” Nhìn thấy cha hoàn hảo vô khuyết đứng ở trước mặt của mình. Nàng thật sự có cảm giác hưng phấn nói không nên lời.

“Đúng rồi, Yên nhi, tại sao con lại ở chỗ này? Là ai mang con tới?” Lúc này Vân Hồ mới nhớ tới. Nếu như là Long Hạo Thiên, thì đám thị vệ bên ngoài cũng không bị hôn mê, chẳng lẽ là Vân Dương, nếu vậy thì tại sao nó lại không có mặt ở đây.

“Cha, là Hắc Ưng.” Vân Yên không có giấu diếm ông.

“Hắc Ưng.” Vân Hồ nhìn nàng. Chẳng lẽ hẳn chính là cường đạo Hắc Ưng của Phi Ưng sơn danh chấn giang hồ.

“Dạ, biết cha còn sống, muốn gặp mặt cha một lần, cho nên thông qua người khác, dùng tiền mua chuộc hẳn giúp con.” Vân Yên nói, bởi vì sự việc của Hắc Ưng rất phức tạp. Nàng giải thích không rõ lại sợ cha hoài nghi, cho nên tìm một lý do rõ ràng mà nói.

Vân Hồ không hề hoài nghi, cường đạo vốn là lấy tiền của người, thay người giải trừ tai họa. Huống chi có thể làm loại giao dịch cần tiền không cần mạng này, cũng chỉ sợ có hẳn mới dám làm. Lúc này mới hỏi tiếp: “Yên nhi, con có gặp ca ca của con không? Cha hi vọng sau khi con ra ngoài, nói cho nó biết, bảo nó trở về.”

“Cha, con đã gặp ca ca, nhưng ca ca không thấy được cha nhất định sẽ không trở về. Ca ca vì báo thù cho cha mà mang người đi ám sát Long Hạo Thiên. Lần này biết cha còn sống, đã mạo hiểm xâm nhập hoàng cung, đi gặp con, nói rằng nhất định phải cứu cha ra ngoài.” Vân Yên nói. Ca ca rất cố chấp, nhất định sẽ không nghe lời của mình. Cuối cùng bây giờ nàng cũng hiểu được vì sao Long Hạo Thiên năm lần bảy lượt buông tha ca ca, thì ra là bởi vì cha, hẳn muốn cha quy thuận hẳn, làm sao lại có thể sát hại ca ca.

“Không được, nhất định phải bảo nó trở về, nói với nó đây là mệnh lệnh của cha, cũng bảo nó cứ xem như cha đã chết rồi.” Vân Hồ tức giận, tại sao đứa con này lại không hiểu biết như thế, cũng không biết tự lượng sức mình, hơn nữa tự bản thân nó lại đưa mình tới cửa, làm cho Long Hạo Thiên có cơ hội dùng nó uy hiếp mình.

“Cha, cha đừng trách ca ca, biết cha bị giam lỏng ở đây, làm sao có thể không cứu cha chứ?” Vân Yên nói, đừng nói là ca ca, nếu là nàng, nàng cũng sẽ trăm phương ngàn kế đi cứu cha.p>

“Yên nhi, đừng náo loạn, các con nghĩ rằng Long Vương thật sự dễ đối phó như vậy sao? Xem như các con có thể cứu cha ra khỏi cái nhà này, nhưng có thể thoát ra khỏi Long triều sao?” Vân Hồ nói, đột nhiên cảm giác được có chỗ nào đó không đúng, nhanh chóng kéo tay nàng nói: “Đi nhanh đi.”

“Cha, cha làm sao vậy?” Vân Yên ngăn ra.

“Nhanh chóng rời đi nơi này, đừng để bị người khác phát hiện.” Vân Hồ nói, nói thế nào thì ông cũng là tội phạm quan trọng, thủ vệ làm sao lại không chịu nổi một kích như thế. Nếu Long Hạo Thiên biết quan hệ của mình và Yên nhi, lúc đó bản thân mình chết thì thôi, sợ rằng còn phải liên lụy đến Vân triều.p>

“Cha không có chuyện gì đâu.” Thì ra cha đang lo lắng việc này, nhưng đối với Hắc Ưng nàng thật yên tâm, nếu như có chuyện gì xảy ra, hẳn nhất định sẽ thông báo.

“Yên nhi, vẫn là nhanh chóng đi về đi, nhớ kỹ không cần đối đầu, cũng đừng lộ ra sự sắc sảo.” Vân Hồ dặn dò nàng. Ông chỉ hy vọng nàng có thể bình an còn sống, dù sao hoàng cung cũng là một nơi hiểm ác.

“Cha, con đã biết. Nhưng con lại luyến tiếc không muốn rời khỏi cha.” Vân Yên lưu luyến, có thể có một số việc là thân bất do kỷ.

“Yên nhi, cha đã già rồi, mặc kệ sau này phát sinh chuyện gì, nhất định phải tiếp tục sống cho tốt.” Vân Hồ ôm lấy nàng căn dặn, cho dù bản thân có chết, ông cũng hi vọng con gái của mình sống cho thật tốt.

“Cha, tại sao cha lại nói như vậy? Cha nhất định sẽ không có chuyện gì đâu.” Nghe được cha nói như vậy, Vân Yên đột nhiên có chút sợ hãi, nước mắt đã đọng đầy.

“Cha đại nạn không chết tất sẽ không có việc gì, cha còn đang chờ hạnh phúc cuối đời đây.” Vân Hồ ra vẻ thoải mái nói.

Vân Yên đột nhiên nín khóc, mỉm cười: “Vâng, cha nhất định chờ nhé.”

“Đi nhanh đi.” Vân Hồ thúc giục.

“Cha.” Vân Yên tựa đầu vào lồng ngực của ông. “Không cần biết phải dùng biện pháp gì, nhất định chúng con sẽ cứu cha ra.”

“Rầm.” Cánh cửa lập tức bị đá văng ra, Long Hạo Thiên phẫn nộ nhìn hai người bọn họ đang ôm nhau. Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bổn Vương tới không đúng thời điểm rồi, quấy rầy hai vị chàng chàng thiếp thiếp.”

“Là người? Hắc Ưng đâu?” Vân Yên nhìn thấy hắn xuất hiện ở cửa, theo bản năng hỏi.

“Hừ.” Long Hạo Thiên hừ lạnh, cố gắng áp chế lửa giận đang dâng lên trong mắt: “Thế nào? Sau đó người còn muốn hắn sao?” Hắn thật không thể nghĩ ra, sao Hắc Ưng lại có thể giúp đỡ nàng gặp tình nhân.

“Vân Hồ, Bổn Vương có nói qua cho người thời gian là ba ngày, nhưng Bổn Vương đã thay đổi chủ ý, hiện tại sẽ giết người.” Thoáng cái Long Hạo Thiên đã rút kiếm trong tay ra.

“Lão phu đã chờ ngày này từ lâu rồi.” Vân Hồ nhìn hắn, nhẹ nhàng đẩy Vân Yên ngã sang một bên.

“Không, người không thể giết ông ấy.” Vân Yên nhanh chóng chắn ngang trước mặt cha.

“Người có tư cách gì ra lệnh cho Bổn Vương, người cũng muốn chết phải không? Được, Bổn Vương thành toàn cho các người, cho các người chết cùng nhau.” Long Hạo Thiên chỉ kiếm hướng về phía nàng. Nàng muốn che chở cho tình nhân như vậy sao?

“Long Vương, kiếm của người giết một nữ nhân tay không tác sát không sợ người khác giấu cọt sao?” Vân Hồ sợ hãi sẽ thật sự thương tổn nàng nên lên tiếng nói.

“Bổn Vương chưa bao giờ để ý đến những điều đó, Bổn Vương làm việc gì đều tùy theo tâm tình của mình, nữ nhân thì sao? Nếu đáng chết thì phải chết.” Giọng điệu Long Hạo Thiên lạnh lùng, sát khí trong mắt đã muốn tụ tập lại. Nhất là nàng, loại nữ nhân có tính lẳng lơ như nàng càng đáng chết hơn. Thanh kiếm trong tay đưa thẳng về phía ẩn đường của nàng.

Trong lòng Vân Hồ đang đấu tranh, biết hắn đang ép mình phải lựa chọn, Nhưng ông làm sao có thể vì Yên Nhi mà phản bội quốc gia của mình. Ông làm không được, nhưng mà trở mắt nhìn Yên Nhi chết, ông cũng làm không được, làm sao bây giờ?

Chương 129 – Sự thật phơi bày

Vân Yên biết cha đang khó xử, nhưng nàng hiểu rất rõ, tuy rằng hiện tại cha đang khó xử, nhưng cuối cùng nhất định sẽ lựa chọn giữ vững lập trường và tín ngưỡng của mình.

“Chờ một chút, nếu người muốn giết, trước hết hãy giết lão phu đi.” Vân Hồ đi tới trước mặt của hắn, dời thanh kiếm ra khỏi ấn đường (điểm giữa hai đầu chân mày) của nàng. Nhìn nàng với ánh mắt xin lỗi, không thể vì cứu nàng mà phản bội quốc gia của mình.

“Ta hiểu được.” (nguyên tác: , vì Trung Quốc chỉ dùng 2 đại từ nhân xưng là (tôi) và (bạn)) Vân Yên mỉm cười với ông, vẫn là đi đến phía trước ông. Nàng cũng không thể trở mặt nhìn cha chết ở trước mặt của mình.

Hành động của bọn họ chọc giận Long Hạo Thiên. “Thế nào? Tranh nhau đi tìm chết sao? Vậy Bổng Vương càng muốn các người thống khổ, giết một người, tha một người.” Cho dù chết, hắn cũng không muốn thành toàn cho bọn họ.

Vân Hồ cùng Vân Yên đồng thời nhìn hắn, hắn muốn làm gì?

Kiểm của Long Hạo Thiên lập tức chỉ hướng ông: “Vân Hồ, thời gian Bổng Vương cho người đã đủ rồi, hiện tại Bổng Vương chỉ có thể giết người.” Hắn muốn nhìn thấy nàng thống khổ.

“Đừng mà.” Vân Yên hoảng sợ thét lên, nàng sao có thể để cho hắn giết cha.

“Đừng?” Ánh mắt Long Hạo Thiên giống như hàn băng. “Bổng Vương càng muốn giết hắn.” Vung tay lên quăng nàng ngã sang một bên, kiếm trong tay đâm về phía ông. Vân Yên ngã ở một bên, vừa quay đầu lại, ánh mắt liền trợn to mấy lần, dưới tình thế cấp bách hô: “Mau dừng tay, người không thể giết cha ta.”

“Cha?” Kiếm trong tay Long Hạo Thiên đột nhiên dừng lại, nhưng mũi kiếm vẫn đụng phải trán của ông, máu tươi từ lỗ nhỏ đó chảy xuống.

“Cha, cha có sao không?” Vân Yên lập tức chạy đến, khẩn trương hỏi.

“Yên nhi, cha không có việc gì.” Nếu nàng cũng đã nói ra, vậy ông cũng không cần phải che giấu, Những việc xảy ra sau này hãy để sau này nói đi.

Vân Yên dùng khăn lụa, lau đi vết máu trên đầu, lau hết máu mới thấy chỉ là bị thương ngoài da một chút, lúc này trong lòng mới nhẹ nhõm.

Long Hạo Thiên vẫn nhìn bọn họ, đầu óc đều nghĩ về câu nói kia của nàng, sao lại như thế? Chẳng lẽ nàng không phải công chúa?

“Cha, cha ngồi xuống đi.” Vân Yên giúp đỡ ông ngồi xuống, xoay người đối mặt với Long Hạo Thiên: “Sự việc đã đến nước này, ta cũng không che giấu nữa, ông ấy là cha ta, nếu người muốn giết thì cứ giết cả hai chúng ta.” Nàng thật sự cảm thấy mệt mỏi quá rồi, nếu bản thân đã chết thì sinh tử của Vân triều cũng không liên quan đến nàng.

“Bổng Vương đương nhiên muốn giết các người, nhưng mà, trước khi giết các người, có phải các người nên cho Bổng Vương một lời giải thích. Nếu không, người Bổng Vương muốn giết, chính là dân chúng của Vân triều.” Ánh mắt lạnh như băng của Long Hạo Thiên nhìn chằm chằm nàng.

“Lão phu.” Vân hồ đứng lên, vừa muốn nói, đã bị Vân Yên ngăn lại. “Cha hãy để cho con nói đi.”

“Tốt nhất người nên cho Bổng Vương một lời giải thích hợp lý.” Long Hạo Thiên cố ý lộ ra vẻ mặt lạnh như băng, nhưng không biết vì sao, sau khi biết ông là cha của nàng, sau khi khiếp sợ lại là kinh ngạc, vui vẻ ngoài ý muốn.

“Người muốn hòa thân với công chúa và Vân triều chỉ có một công chúa Vân La, nhưng nàng đã có người mà nàng yêu thích, nên không thể gả cho người, nhưng Vân Hưởng lại không dám đắc tội với người, cho nên, ta thay nàng xuất giá đến đây.” Vân Yên chỉ vài câu đơn giản, đã giải thích xong.

“Xuất giá thay? Các người không sợ Bổng Vương sẽ truy cứu các người tội khi quân hay sao?” Long Hạo Thiên lạnh lùng nhìn nàng.

“Bởi vì sợ người truy cứu tội khi quân cho nên ta mới xuất giá thay.” Vân Yên nhìn hắn nói.

“Có ý gì?” Long Hạo Thiên bị lời nói của nàng làm cho hồ đồ.

“Vân La công chúa đã không còn thân hoàn bích, nàng gả cho người mới chính là phạm vào tội khi quân, hoàng thượng lo lắng mãi, cuối cùng quyết định để cho ta xuất giá thay, tuy rằng ta không phải công chúa nhưng dù sao ta cũng là con gái của Tướng quân, gả cho Vương cũng không phải là trèo cao.” Vân Yên nói dối mà ánh mắt không hề chớp một cái, tuy rằng sự thật đã được phơi bày rõ ràng, nhưng nàng không hi vọng hấn sẽ tấn công Vân triều, càng sợ hấn bất chợt nổi điên lên, bắt Vân La phải gả đến đây, nếu hấn biết Vân La không còn thân hoàn bích thì nhất định sẽ từ bỏ ý niệm trong đầu. Dù sao chuyện mà nam nhân không thể khoan dung nhất chính là chuyện này. Vân Hồ lại khiếp sợ nhìn nàng. nắm tay siết chặt lại, vẻ mặt tức giận, rồi lại không thể phát tiết, Vân Dương lại có thể dám vô lễ đối với công chúa.

Ánh mắt Long Hạo Thiên híp lại, bắn ra tia sáng thông minh lạnh lợi, đột nhiên chuyển sang chuyện khác: “Vậy Vân Dương là ca ca của người?” Những ý nghĩ vu vơ trước kia của hấn, cuối cùng bây giờ đã có câu trả lời.

Hả, Vân Yên sững sốt một chút, mới gật gật đầu. “Đúng.”

Khóe môi Long Hạo Thiên đột nhiên nhếch lên một nụ cười tươi, thì ra nàng quan tâm hấn ta như vậy chỉ bởi vì hấn ta là ca ca của nàng.

Hấn tươi cười làm cho Vân Yên không khỏi rung mình một cái, hấn đang suy nghĩ cái gì?

“Hiện tại Long Vương đã biết mọi chuyện, Yên nhi xuất giá thay là bất đắc dĩ. Nếu Long Vương cần truy cứu, vậy xin cứ tự nhiên, dù sống hay chết chúng ta cũng không có nửa câu oán hận. Chỉ hy vọng Long Vương suy nghĩ cho dân chúng của hai nước, không cần đụng một chút lại phát động chiến tranh.” Vân Hồ chấp tay nói.

“Bổn vương lại cần phải suy nghĩ lại đã.” Giọng điệu Long Hạo Thiên vô cùng thoải mái, nhìn nàng nói: “Đi.”

“Đi?” Vân Yên không hiểu nhìn hấn.

“Hồi cung.” Trong mắt Long Hạo Thiên đều mang theo ý cười.

“Hồi cung?” Vân Yên chần chờ một chút, thử hỏi: “Người đã biết là ta xuất giá thay, như vậy ta cũng không thể tiếp tục ở đó, ta muốn ở cùng cha ta.”

“Người đúng là xuất giá thay, nhưng người cũng đừng quên, mặc kệ người là ai, người đều là nữ nhân của Bổn Vương.” Bàn tay Long Hạo Thiên nhẹ nhàng vuốt ve mặt của nàng, tâm tình thật tốt.

“Buông tay.” Mặt Vân Yên đỏ lên, đẩy tay của hấn ra, cha còn ở nơi này mà.

“Yên nhi, hồi cung đi.” Vân Hồ đột nhiên nói, dựa vào cảm giác của nam nhân cho ông biết, hấn dường như có cảm tình với Yên nhi...

“Cha, nhưng mà con muốn ở cùng với cha.” Vân Yên nói, dù thế nào đi nữa hấn cũng đã biết, lúc này nàng không muốn hồi cung, chỉ muốn ở cùng với cha.

“Đừng nói nhảm, mau theo Bổn Vương trở về.” Long Hạo Thiên không muốn nghe nàng dong dài, một phen giữ chặt tay nàng.

“Buông, cha ta thì sao? Người có thưởng tổn ông hay không?” Vân Yên giãy dụa, trong lòng nàng rất là sợ hãi.

“Bổn vương muốn đả thương ông ta, ông ta đã sớm bị thương, không cần chờ tới bây giờ.” Thấy nàng dong dài không ngừng, Long Hạo Thiên dứt khoát ôm lấy nàng.

“Người làm gì? Mau thả ta xuống dưới.” Vân Yên kinh hoảng la lên, cha hãy còn đang nhìn kia.

Vân Hồ nhìn theo bóng lưng càng ngày càng xa kia, lộ ra một nụ cười bí hiểm, Yên nhi của ông, ông có thể yên tâm rồi.

Chương 130 – Yêu

“Người thả ta xuống dưới, ta muốn ở cùng cha ta.” Vân Yên lấy tay đánh hấn.

“Không thả.” Long Hạo Thiên lại chỉ trả lời đơn giản cho nàng hai chữ, ôm nàng càng chặt hơn nữa, đi luôn ra cửa. Ngoài cửa, tứ Đại thị vệ của hắn vây quanh Hắc Ứng, đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, hiển nhiên chỉ là muốn kiềm chế hắn ở lại, mà không phải thương tổn hắn, bởi vì bọn họ biết, dựa vào bản lãnh của bọn họ, cũng không thể nào thương hại hắn.

“Hắc Ứng.” Vân Yên kêu một tiếng. Cuối cùng nàng đã hiểu, thì ra hắn không có cách nào thoát thân.

“Thuộc hạ tham kiến Vương.” Thấy hắn đi ra, bọn họ mới thu tay lại, hành lễ đứng ở một bên.

Hắc Ứng nhìn hắn một cái, lại nhìn Vân Yên đang ở trong lòng hắn, nhìn thấy nàng không có việc gì, không nói được một lời, liền xoay người rời đi.

“Này.” Vân Yên muốn gọi hắn lại, nhưng bóng dáng của hắn đã nhanh chóng biến mất.

Long Hạo Thiên nhìn nàng chằm chằm, Hắc Ứng ở bên ngoài canh chừng dùm cho nàng, chẳng lẽ hắn đã sớm biết quan hệ của nàng và Vân Hồ? Nghĩ đến chuyện này có thể đúng như vậy, sắc mặt của hắn lại lạnh băng, nàng rõ ràng có thể nói cho Hắc Ứng, mà lại không nói ỉn biết, hắn lập tức thả nàng xuống.

Vân Yên nhìn thấy sắc mặt của hắn thay đổi, tâm tình bất định, không biết hắn muốn làm gì nữa, dù sao nàng không nên mở miệng nói chuyện vẫn là tốt nhất.

“Cứu tỉnh tất cả các thị vệ bên trong. Canh chừng nghiêm ngặt.” Long Hạo Thiên căn dặn người đứng một bên.

“Dạ.” Thị vệ đi vào.

Long Hạo Thiên xoay người, nhẹ nhàng đi về phía trước, Vân Yên đành phải theo sát phía sau hắn. Cứ thế đi về tới hoàng cung, nàng vốn định trở lại Tử Yên các, lại bị hắn kéo đến ngự thư phòng. Khi đi vào bên trong, hắn lại đối xử với nàng hồ hững, chỉ nhìn chằm chằm vào quyển sách trên tay.

Vân Yên vài lần muốn mở miệng rồi lại nhịn xuống, hắn tâm tình bất định, tốt nhất là không nên trêu chọc hắn, nếu chẳng may chọc giận hắn, hắn lại mang cha ra uy hiếp mình, không biết phải làm sao, đành phải tiếp tục đứng nơi đó.

Tay Long Hạo Thiên vẫn cầm tấu chương, ánh mắt lại đảo về phía nàng, lúc này đã biết rõ Vân Hồ là cha của nàng, Vân Dương là ca ca của nàng, những hiểu lầm của hắn từ trước đến nay, hiện tại chỉ còn lại Hắc Ứng. Hắc Ứng hết lần này đến lần khác giúp nàng, mà nàng lại khẳng định Hắc Ứng và nàng không có bất kỳ quan hệ gì. Chỉ nghĩ đến điều này thôi, trong lòng hắn lại càng bùng phát tức giận.

Một canh giờ trôi qua.....Hai canh giờ trôi qua.

Chân của Vân Yên đã có chút yếu ớt, mỗi nhứ, nhìn thấy hắn vẫn không có ý muốn nói gì, đành phải lặng lẽ đi đến một bên, muốn ngồi xuống, nhưng còn chưa đứng tới chỗ ngồi, chợt nghe hắn lạnh lùng nói: “Không được ngồi xuống, đứng đó.”

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn hắn, hắn vẫn nhìn vào bản tấu chương trong tay, lắc lắc đầu, cuối cùng nàng cũng bùng nổ, đi qua, túm lấy quyển sách trên tay hắn, ném sang một bên. “Thật ra ngươi muốn làm gì? Trừng phạt ta sao? Vậy ngươi sẽ cảm thấy vui vẻ?”

“Trừng phạt ngươi? Ngươi muốn Bổng Vương trừng phạt ngươi như thế nào đây?” Lúc này Long Hạo Thiên mới nhìn chằm chằm nàng, hỏi.

“Chỉ cần ngươi không thương tổn cha ta, tùy ý ngươi muốn trừng phạt ta như thế nào cũng được.” Vân Yên cắn môi nói.

“Thật không?” Long Hạo Thiên nhanh chóng ôm chặt nàng ở trước ngực, đưa tay lên giúp nàng vuốt ve đầu tóc rối bời một chút. “Để Bổng Vương ngắm lại xem, nên làm như thế nào trừng phạt ngươi.”

Ngón tay của hắn chỉ vừa lướt nhẹ qua mặt mình, Vân Yên nhịn không được run run một chút, thấy lạnh cả người, cái lạnh từ lòng bàn chân dâng lên.p>

“Sợ hãi? Bổng vương không thích ngươi sợ hãi.” Long Hạo Thiên nhìn thấy hoảng sợ trong mắt nàng, ngón tay nhẹ nhàng vươn ra cởi vạt áo của nàng.

“Không cần.” Vân Yên dùng tay nắm lấy vạt áo của mình, nơi này chính là ngực thư phòng nha.

“Nói cần.” Đôi môi mỏng của Long Hạo Thiên khẽ mở, ra lệnh ở bên tai nàng.

Vân Yên lại phần nộ trừng mắt nhìn hấn chất vấn: “Vì sao cứ phải nhằm vào ta? Vì sao phải đối với ta như vậy? Ta cũng không có làm sai cái gì, cho dù là xuất giá thay, ta cũng là bất đắc dĩ chứ không nguyên ý, nói đến cùng ta cũng là người vô tội nhất.”

“Vô tội? Nói, tại sao Hắc Ưng phải giúp ngươi?” Long Hạo Thiên đột nhiên chuyển sang chuyện khác.

“Tại sao phải giúp ta? Ta thật sự cảm thấy rất kỳ quái, tại sao ngươi hận Hắc Ưng như vậy, hấn còn muốn giúp ngươi?” Vân Yên thật sự không biết giữa bọn hấn thật ra có cừu hận gì.

“Hấn giúp ta?” Long Hạo Thiên khó hiểu nhìn nàng.

“Là hấn giúp ngươi, hấn nói trong lòng ngươi hận hấn, không hy vọng ngươi cứ sống như vậy, hấn hi vọng ta dùng tình yêu cảm hoá ngươi, hấn hi vọng ta sẽ yêu ngươi, dùng tình yêu hóa giải hận thù trong lòng ngươi.” Vân Yên nói một hơi, nàng không muốn tự đứng lại phải chịu đựng hiểu lầm.

“Yêu?” Long Hạo Thiên đột nhiên cười ha hả, nhưng nụ cười kia mang theo đau xót vô tận, hấn muốn nàng yêu mình, vậy lúc trước hấn cần gì phải làm ỉn hận.

Vân Yên thở dài, biết hấn đang bị kích động, nhưng người phải gánh chịu hậu quả cũng là chính mình.

“Ngươi đồng ý với đề nghị của hấn sao? Ngươi hứa với hấn sẽ yêu Bồn Vương?” Long Hạo Thiên túm lấy nàng hỏi, hấn đột nhiên rất muốn biết thái độ của nàng.

“Không có.” Vân Yên lắc đầu. “Ta sẽ không đồng ý, càng sẽ không yêu ngươi.”

“Tại sao? Bồn Vương không đáng để ngươi yêu sao?” Nháy mắt trên mặt Long Hạo Thiên lại dâng lên tức giận.

“Là bởi vì không thể yêu, đừng quên khi đó ta cho rằng cha ta đã chết, ngươi có thể là kẻ thù giết cha của ta, cho dù ta không thể báo thù, nhưng ta cũng không cho phép mình yêu ngươi.” Vân Yên nhìn hấn nói.

Nghe được lời giải thích của nàng, sắc mặt của Long Hạo Thiên thoáng rạng rỡ một chút. “Vậy bây giờ thì sao? Bây giờ có phải là có thể yêu Bồn Vương hay không?”

“Hả.” Vân Yên lặng đi một chút, cha còn sống nàng sẽ yêu hấn sao? Nghĩ đến vấn đề này, lòng của nàng đột nhiên bỗng xúc động.

“Yêu hay không yêu?” Long Hạo Thiên quả thật rất muốn biết đáp án của nàng.

“Không biết.” Vân Yên lắc đầu, thích một người hấn là thân bất do kỷ, nàng cũng không biết mình có thể yêu hấn hay không, tuy rằng hấn luôn luôn tra tấn mình, nhưng yêu một người là không có lý do. Đột nhiên giật mình tỉnh lại, nàng làm sao vậy? Nếu là lúc trước nàng nhất định sẽ trực tiếp nói không yêu, nhưng bây giờ nàng lại nói không biết, khi hai chữ này thốt ra khỏi miệng, nàng biết lòng mình đang lay động... . . .

31. Chương 131 - 132 - 133 - 134

Chương 131 – Thay đổi 1

“Ngươi yêu bồn vương rồi.” Long Hạo Thiên đã thấy sự hoài nghi trong ánh mắt nàng, nhìn nàng, giọng điệu cực kỳ khẳng định, tâm tình đột nhiên tốt, trên mặt phần nộ cũng tan thành mây khói.

“Yêu ngươi?” Vân Yên hoảng sợ, nàng yêu hấn sao? Vội vàng phủ nhận: “Không ta không có.” Nhưng vì sao nàng lại chột dạ như vậy?

“Phủ nhận nhanh như vậy, thì phải là yêu Bồn Vương rồi. Bởi vì nữ nhân bình thường đều là khẩu thị tâm phi (miệng nói một đằng, lòng nghĩ một nẻo).” Long Hạo Thiên gần như đã khẳng định nàng yêu mình,

vươn tay nâng cằm của nàng lên, trong ánh mắt và lời nói đều mang ý cười, tuy rằng hắn không cần tình yêu của nàng, nhưng chinh phục được một nữ nhân, đó là niềm kiêu hãnh của nam nhân.

Vân Yên luống cuống không biết phải làm sao, nàng biết bản thân không thể yếu hắn, nhưng trái tim lại liên tục nảy lên.

“Có đói bụng không?” Long Hạo Thiên lại đột nhiên xoay sang hỏi chuyện khác.

“Có.” Vân Yên gật đầu lung tung, vốn không nghe rõ ràng hắn nói cái gì, chỉ muốn tránh khỏi sự xấu hổ này.

“Người đâu.” Long Hạo Thiên hướng về phía ngoài cửa hô to.

“Vương có gì phân phó?” Công công đi đến gần hỏi.

“Cẩn dặn ngự thiện phòng, chuẩn bị vài món ăn thanh đạm, làm nhiều một chút.” Long Hạo Thiên đặc biệt dặn dò.

Công công lặng đi một chút, Vương bị làm sao vậy, tâm tình giống như thật vui vẻ, không dám nghĩ nhiều, vội vàng đáp: “Dạ, nô tài nhanh chóng đi bảo bọn họ chuẩn bị.”

“Đi, cùng Bổng Vương đi dùng bữa.” Long Hạo Thiên dặt tay nàng.

“Dùng bữa?” Vân Yên bị hắn kéo đi nên có chút không được tự nhiên: “Ta... Ta còn phải quay về Tử Yên các.”

Long Hạo Thiên chỉ quay đầu lại nhìn nàng liếc mắt một cái. “Được cùng Bổng Vương dùng bữa là điều mà nhiều nữ nhân trong hoàng cung ngày ngóng đêm trông, người lại muốn quay trở về, đầu óc có phải bị bệnh hay không?”

Vân Yên cắn cắn môi, bởi vì đầu óc không bệnh nên mới không muốn cùng người dùng bữa, tuy nhiên như vậy cũng tốt, thừa dịp trong lúc dùng bữa nàng có thể hỏi hắn muốn thế nào? Có thể thả cha nàng ra hay không?

Ngồi ở trên bàn ăn, nàng vẫn chưa động đũa, bỗng rồi không biết phải làm sao mở miệng.

“Người không phải đói bụng sao, thất thần làm gì, mau ăn đi.” Long Hạo Thiên thấy nàng chứa đầy tâm sự, không chịu động đũa, nên thúc giục.

Vân Yên ngẩng đầu lên nhìn hắn, thông minh bỗng nhiên trở dậy, giọng nói mang theo vô hạn ai oán nói: “Bây giờ ta làm sao ăn nổi chứ? Ta cũng không biết cha có được ăn no hay không?”

“Lúc ông ấy chết, người cũng đâu có làm như thế? Hiện tại ông ấy còn sống khỏe mạnh, tại sao người lại ăn không vô?” Long Hạo Thiên liếc mắt nhìn nàng một cái, ý nghĩ này của nàng làm sao có thể giấu diếm được hắn chứ.

“Đã chết là hết, không có gì phải lo lắng, bởi vì hiện tại biết cha còn sống cho nên mới không yên lòng.” Thật ra Vân Yên muốn bảo hắn thả cha ra, nhưng nàng biết cho dù mình mở miệng cầu xin, hắn cũng sẽ không đáp ứng.

“Người cứ việc yên tâm, người tốt thì ông ấy cũng tốt.” Long Hạo Thiên vẫn tiếp tục ăn.

Vân Yên nhìn hắn, hắn nói vậy là có ý gì? Cái gì gọi là nàng tốt, thì cha cũng tốt, thực không biết mùi vị thức ăn trong chén là gì? Lúc này nàng phải làm như thế nào mới có thể cứu cha?

“Nếu muốn cứu cha người thì biểu hiện phải thật tốt, cũng không phải không thể được.” Long Hạo Thiên nói với vẻ thờ ơ.

“Người sẽ thả cha ta sao?” Đáy mắt Vân Yên sáng ngời, hắn nói như vậy, có phải là có thể sẽ thả cha ra không?

“Chuyện này thì phải hỏi chính người, nếu người làm cho Bổng Vương vừa lòng, Bổng Vương nhất thời vui vẻ, kim khâu* mở ra ...” (kim khâu là miếng vàng: thông thường hay dùng để nói về Phật, về Thần, về Vua chúa, để chỉ sự tôn quý) Long Hạo Thiên không có nói tiếp, nhưng nàng khẳng định đã hiểu được.

“Ta hiểu rồi.” Vân Yên lập tức tiếp lời, hắn không phải muốn mình lấy lòng hắn, nịnh hót hắn sao? Nếu chỉ là như vậy, nàng sẽ cố gắng làm được.

“Người hiểu được sao?” Khóe môi Long Hạo Thiên mang theo nụ cười bí hiểm nhìn nàng.

“Đúng.” Vân Yên gật gật đầu, buông chén thức ăn trong tay, uyển chuyển, nhẹ nhàng đi đến trước mặt hắn, múc một thìa canh, nhẹ nhàng đưa tới trước vành môi hắn, giọng nói vô cùng dịu dàng: “Vương, húp chút canh đi.”

Long Hạo Thiên nhìn nàng, mở miệng ra, để cho nàng đút mình từng ngụm từng ngụm, chẳng qua là nàng tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, giả bộ ra vẻ dịu dàng, làm cho hắn thoát nhìn có chút không được tự nhiên.

“Bổn vương ăn no rồi, người ăn xong chưa?” Hắn dùng tay đẩy chén của nàng ra, tin chắc là nàng cũng cảm thấy không được tự nhiên.

“Vương, thần thiếp cũng ăn no rồi.” Giọng nói dịu dàng nhỏ nhẹ khiến chính nàng cũng không khỏi rùng mình một cái.

“Ăn no rồi, vậy có phải nên hầu hạ bổn vương đi ngủ hay không?” Long Hạo Thiên nhắc nhở nàng.

Đi ngủ? Vân Yên ngơ ngác một chút, mặt không khỏi đỏ lên, úp úp mở mở nói: “Mới vừa dùng xong bữa tối, Vương có muốn uống chén trà hay không?”

“Không cần, Bổn Vương mệt rồi, Bổn Vương muốn ngủ, người bồi Bổn Vương.” Nhìn thấy dáng vẻ lúng túng rất đáng yêu của nàng. Long Hạo Thiên trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, cũng không phải là lần đầu tiên, nàng còn ngượng ngùng gì nữa chứ? Có đôi khi hắn thật sự không thể hiểu nổi nữ nhân.

“Dạ.” Vân Yên chỉ có thể đáp ứng, thật ra ngẫm lại cũng không có gì, lại nói, bọn họ cũng coi như là phu thê lâu năm, nếu như có thể làm cho hắn vui vẻ, để hắn thả cha ra, sao nàng lại không vui vẻ mà làm. Chỉ là nịnh hót a dua, nàng quả thật làm không được, từ đầu đến cuối vẫn cảm thấy không được tự nhiên.

Trong tấm cung.

Vân Yên nhìn chung quanh, đây vẫn là lần đầu tiên nàng đến tấm cung của hắn. Khắp nơi đều là màu vàng, cách trang trí biểu hiện địa vị tôn quý siêu phàm của hắn, không thể xâm phạm. Trong tấm cung bài trí cực kỳ đơn giản, nhưng mỗi một thứ đều là cực phẩm, giường rồng thật to, trên đầu giường có điêu khắc một con Cự Long (con rồng khổng lồ) bay lượn trông rất sống động, ấm trà trên bàn đều được tạo ra từ vàng ròng, nhưng mà, có điều rất kỳ quái, ở vị trí nổi bật nhất trên tường, có treo vỏ của một thanh chuỷ thủ, trên mặt còn khắc rất nhiều đá quý, vừa nhìn đã biết thanh chuỷ thủ kia có giá trị liên thành, nhưng tại sao lại không thấy thanh chuỷ thủ ở trong, mà chỉ thấy vỏ?

“Người đang nhìn cái gì? Còn không mau đến cởi áo cho Bổn Vương?” Long Hạo Thiên đứng ở đầu giường ra lệnh.

Vân Yên đi qua, nhẹ nhàng chạm vào vạt áo trước ngực của hắn, chậm rãi giúp hắn cởi ra, sau đó là áo lót, ngón tay đụng chạm da thịt của hắn, thân thể hắn thật sự rất cường tráng, tuy rằng nàng không có xem qua thân thể của nam nhân khác, nhưng nàng tuyệt đối tin tưởng hắn cũng là trong ngàn người mới được một người, khóe môi hơi hơi nhếch lên, nếu hắn không phải Long Vương, nếu hắn chỉ là phu quân của mình, vậy thì cuộc sống của nàng có thể không giống với hiện tại hay không?

Long Hạo Thiên nhìn bộ dáng có chút đăm chiêu của nàng, lại nhìn tay nàng không nhanh không chậm cởi áo ình, hắn thật không biết nàng có phải cố ý tra tấn chính mình hay không, nhìn thấy khóe môi tươi cười của nàng, đôi môi phấn hồng.

Nhịn không được ôm chặt nàng, hôn lên bờ môi đó.

Đột nhiên cảm giác được độ ấm của đôi môi hắn, Vân Yên sửng sốt một chút nhưng vẫn không có giãy dụa, thậm chí nàng có phần thích nụ hôn mang theo hơi thở nam nhân của hắn...

Chậm rãi nhắm mắt lại, tay không khỏi tự giác vòng lên ôm lấy hông hắn, từ bị động chậm rãi biến thành đáp trả, đầu lưỡi khéo léo nhẹ nhàng thử thăm dò, nhưng khi mới vừa bị hắn mút lấy, liền vội vàng rút trở

về.

Cảm nhận được sự đáp trả của nàng, Long Hạo Thiên đột nhiên mở to mắt, liền thấy nàng nhắm chặt hai mắt, vẻ mặt mơ mơ màng màng, say mê, cánh tay ôm lấy thắt lưng của mình, ánh mắt từ từ trở nên dịu dàng hơn, nụ hôn nhanh chóng biến thành nhẹ nhàng mềm mại, triền miên, một bên hôn nàng, một bên cởi quần áo ra...

Chương 132 – Thay đổi 2

Qua cơn triền miên, Vân Yên mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Long Hạo Thiên nhìn nàng giống như chú chim nhỏ nép vào người hắn ngủ, vẻ mặt im lặng, lông mi thật dài khẽ run, sắc mặt nghiêm trang hơi hồng, mang theo ham muốn chưa lui đi, hắn đột nhiên có cảm giác thỏa mãn đã lâu không có, cũng lâu rồi không có nữ nhân nào mang cho hắn cảm giác ấm áp như vậy.

Ánh mắt chậm rãi lướt trên mặt nàng, đột nhiên nhìn thấy thanh chủy thủ treo trên vách tường, sắc mặt lập tức biến lạnh, thanh chủy thủ đó vẫn cắm trên ngực nữ nhân kia, hắn đặc biệt đem thanh chủy thủ treo trong này chính là để mỗi khắc đều nhắc nhở chính mình, nữ nhân là không thể tin.

Đúng vậy, hắn sẽ không tin tưởng bất cứ một kẻ nào, nhất là nữ nhân. Nàng chẳng qua chỉ là một nữ nhân của mình, một nữ nhân giúp hắn giải quyết nhu cầu sinh lý, hắn không có tình, cho nên sẽ không có tình yêu, chỉ là ở bên cạnh nữ nhân này vì sao tâm tình của hắn lại trở nên phức tạp như vậy???

Ngủ thật thoải mái, Vân Yên mở to mắt, vừa định duỗi tay, cánh tay chợt đụng tới người bên cạnh, vội vàng dừng động tác, chậm rãi quay đầu nhìn, thấy hắn vẫn đang ngủ mới thở phào, nhẹ nhàng đứng dậy muốn mặc quần áo vào, thế nhưng hắn lại nghiêng người, cánh tay đặt lên ngực nàng...

Vân Yên dù chỉ một cử động nhỏ cũng không dám, sợ làm hắn tỉnh, chỉ có thể cứng ngắc nằm ở đó nhìn hắn ngủ say, trên mặt còn mang theo vẻ bi thương, thống khổ, chân mày nhíu lại một chỗ. Tim đột nhiên cảm thấy đau, không nghĩ ngợi liền vươn tay ra muốn vuốt chân mày hắn, dùng thanh âm thì thầm nói: “Mặc kệ người đã trải qua sự tình gì, mong người hãy quên đi thù hận, như vậy thù hận mới có thể dứt bỏ, người cũng không cần đem thù hận áp đặt cho người khác, được không?” Nếu như không có thù hận, hắn nhất định đối đãi công bằng với mình.

Long Hạo Thiên nhắm mắt, nghe nàng thì thầm nói, tiếng nói của nàng truyền đến cùng với tay nàng lướt trên trán hắn, chỉ là, có phải nữ nhân đều thực khờ dại hay không? Đã là hận sao có thể dễ dàng quên...

Vân Yên nhìn hắn ngủ rất say, không khỏi tự nói thầm với mình: “Người biết không? Người lớn lên rất giống thiên sứ, có điều trong lòng lại như một ác ma, đôi khi ta hận không thể giết người, đôi khi lại thấy người thật đáng thương, người là Vương, có thể thống trị các nước, giàu có khắp bốn bể, nhưng chỉ riêng yêu là người không thể, Hắc Ưng nói nhất định phải dùng tình yêu để cảm hóa người, cứu vớt người, có điều, ta cũng không biết trái tim lạnh như băng của người còn có thể có cảm giác yêu hay không? Nếu như người đừng lãnh khốc như vậy, nếu người tha cha ta, có lẽ ta sẽ thử yêu người, nhưng người sẽ làm vậy sao?” Nàng nhẹ thở dài, những lời cuối cùng này nàng cũng là đang tự hỏi.

Long Hạo Thiên nghe ra trong giọng nói của nàng là bất đắc dĩ, trong lòng hắn lại bối vì câu nàng nói kia ‘ta sẽ thử yêu người’ mà mãnh liệt quay cuồng, hắn không có tình yêu nhưng hắn không cần bất luận kẻ nào thương hại hắn.

“Cho dù ta có một vạn lý do hận người, nhưng ta thật sự cảm tạ người, bởi vì người hạ thủ lưu tình, bởi vì người đã cứu cha ta, cho dù là người có mục đích đen tối, nhưng ta vẫn muốn cảm tạ người đã để cho cha ta còn sống, để phụ tử chúng ta còn có một ngày gặp lại.” Vân Yên lại thì thầm nói, bởi vì cha còn sống cho nên hận thù trong lòng nàng đối với hắn cũng chậm rãi biến mất.

Long Hạo Thiên chỉ nghe thấy nàng lầm bầm, nàng thật thiện lương, thật đơn giản, cha nàng còn sống, nàng liền quên hết những tra tấn trước kia mà cảm kích hắn, lần đầu tiên gặp nàng thấy nàng có chút nhu nhược, nhưng thật ra lại rất kiên cường, quả thật là không giống như cảm giác của hắn đối với những nữ nhân khác...

Chương 133 – Thê lương

“Nếu người có thể tha cho cha ta, ta sẽ vô cùng cảm kích người.” Vân Yên cuối cùng lại nói một câu, nhưng nàng biết khả năng hần có thể là rất nhỏ, nếu hần muốn đã sớm thả rồi.

“Người muốn cảm kích Bổng vương thế nào?” Long Hạo Thiên lập tức mở lớn mắt, quanh quẩn nửa ngày hóa ra nàng chỉ muốn khiến mình thả cha nàng đi.

Vân Yên hoảng sợ lắp bắp nhìn hần: “Người... người... tỉnh lúc nào vậy?” Chẳng lẽ vừa rồi hần nghe thấy lời mình nói, mặt nàng dần đỏ lên.

“Vừa mới bị người đánh thức, chợt nghe thấy người nói muốn cảm kích Bổng vương.” Long Hạo Thiên thần nhiên nhìn nàng, tay hần còn để trên ngực của nàng.

“Vương, người nên dậy chuẩn bị vào triều sớm, thần thiếp sẽ sai người đến hầu hạ người.” Vân Yên thầm thở phào, nhanh chóng lãng sang chuyện khác.

Long Hạo Thiên lại ôm lấy nàng: “Hôm nay Bổng vương muốn nghỉ ngơi, ngủ thêm một chút.”

“Nghỉ ngơi?” Vân Yên nhất thời có một linh cảm xấu, lặng lẽ kéo chăn, lấy cớ để mình có thể đứng dậy nói: “Vậy Vương nghỉ ngơi, thần thiếp hơi đói bụng, thần thiếp rời giường trước.”

“Đói bụng? Bổng vương cũng thấy đói bụng.” Tay Long Hạo Thiên vuốt ve trước ngực nàng, ánh mắt cực kỳ mờ ám.

Vân Yên đang không biết nên cự tuyệt hần thế nào, ngoài cửa đột nhiên truyền vào một thanh âm kiều mỹ: “Vương, người đã dậy chưa? Thần thiếp có thể vào không?” Nàng lập tức nhận ra giọng của Lệ Phi.

Long Hạo Thiên nhìn nàng một cái, mới lớn giọng hô: “Ái phi, nàng hãy vào hầu hạ Bổng vương dậy.”

“Dạ, Vương.” Ngoài cửa, giọng Lệ Phi đầy vui mừng.

Kéo kẹt... cửa lập tức bị đẩy ra, nhưng khi nhìn thấy Vân Yên ở trên giường, nụ cười của nàng lập tức biến thành sững sờ, cuối cùng cố nặn ra nụ cười, nói: “Vương, thần thiếp có phải đã quấy rầy người cùng muội muội không?” Sao nàng ta lại ở đây, tấm cung của Vương, ngoại trừ nữ nhân trong truyền thuyết kia, chưa từng có nữ nhân nào được vào, cho dù là mình, tuy rằng được Vương sủng ái, nhưng cũng chưa từng được triệu đến tấm cung thị tẩm, vậy mà hôm nay nàng ta lại ở trong này...

“Ái phi đến thật đúng lúc, giúp Bổng vương thay quần áo đi.” Long Hạo Thiên không hề có ý định che chắn, cứ vậy trần trụi đứng dậy.

Vân Yên kinh ngạc nhìn hần, theo bản năng cầm lấy chăn che kín thân thể mình.

Trường hợp ba người thế này, Lệ Phi cũng có chút xấu hổ, đứng đó không biết nên làm sao, tuy rằng trong lòng đầy ghen tỵ cùng tức giận, nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài mặt.

“Ngẩn ngơ cái gì? Giúp Bổng vương thay quần áo.” Long Hạo Thiên không kiên nhẫn ra lệnh.

“Dạ.” Lệ Phi lúc này mới đi tới, cầm lấy quần áo vứt bên cạnh, nhanh nhẹn giúp hần mặc, cũng sửa soạn lại thật tốt.

Long Hạo Thiên ôm lấy cổ nàng, ngón tay khẽ mơn trớn cằm nàng, giọng nói ám muội ở bên tai nàng khẽ nói: “Ái phi khổ cực rồi, đêm nay Bổng vương sẽ từ từ thương nàng.”

“Vương...” Lệ phi cười quyến rũ, có điều ánh mắt hạ xuống không hề mang theo ý cười.

Tuy rằng giọng nói của hần rất nhẹ, nhưng Vân Yên vẫn nghe được, đứng xem bọn họ không coi ai ra gì mà tán tỉnh nhau, nam nhân này tối hôm qua còn ôm mình triền miên, hiện tại lại có thể ôm một nữ nhân khác, trong lòng nàng chợt cảm thấy tê lương, tuy rằng sớm biết phận nữ nhi trong hoàng cung thật đau lòng, nhưng thật sự cảm nhận mới biết được loại cảm giác tê lương này khiến người ta trở thành thế nào. Hần sẽ không thuộc về mình, cũng sẽ không thuộc về bất cứ ai, thừa dịp tình yêu của mình còn chưa nảy mầm, phải nhanh chóng bóp chết nó, nàng không muốn biến mình trở nên thống khổ như vậy.

“Bổng vương đói bụng, ái phi đã dùng qua bữa sáng chưa? Nếu chưa thì cùng Bổng vương dùng đi.” Long Hạo Thiên ôm eo nàng, vừa đi vừa nói.

“Vương, thần thiếp còn chưa có dùng qua.” Giọng của Lệ phi đã nhanh chóng ra đến ngoài cửa.

Vân Yên nhìn theo bọn họ. Chính là, nếu như có ném qua rồi nàng cũng sẽ nhất định nói chưa ném qua, trong lòng nàng lạnh lẽo, từ khi hấn rời giường cũng không hề quay đầu liếc mắt nhìn mình một lần, nàng cười bi ai, đứng dậy mặc lại quần áo tử tế, yên lặng trở lại Tử Yên các.

“Nương nương, người đã trở lại.” Tiểu Thanh cùng Tử Liên nhìn thấy nàng, cao hứng che miệng cười, các nàng đều biết nương nương tối hôm qua ở cùng một chỗ với Vương.

“Ta đói bụng, các người chuẩn bị cho ta chút gì đó.” Vẻ mặt Vân Yên lại chỉ đầy mệt mỏi cùng chất chứa tâm sự nặng nề.

“Dạ, nô tỳ đi chuẩn bị ngay.” Các nàng ngây người, nương nương không giống như đang vui vẻ, cũng không dám hỏi nhiều, Tử Liên vội vàng đi chuẩn bị đồ ăn sáng.

Tiểu Thanh lúc này mới đi qua sau lưng, nhẹ nhàng giúp nàng xoa bóp: “Nương nương làm sao vậy? Có tâm sự gì sao?”

“Tiểu Thanh, người biết không, ta đã nhìn thấy cha ta, cha còn sống... ông ấy còn sống...” Vân Yên kích động quay lại nhìn nàng nói.

“Cái gì?” Tiểu Thanh không thể tin được, “Nhìn thấy ông ấy? Nương nương, người đang nói gì vậy? Lão gia còn sống, lão gia thật sự còn sống? Thật sao? Quá tốt rồi, thật là quá tốt rồi.” Mặt nàng đã trở nên rơm rớm, đây quả là một tin vô cùng tốt lành.

Có điều Vân Yên lại âm trầm hơn, cha còn sống nhưng lại không có tự do, mặc dù không bị ngược đãi, nhưng có khác gì với kẻ tù tội đâu.

Tiểu Thanh biết tiểu thư lo lắng cái gì, lão gia tuy rằng còn sống nhưng nhất định đã bị Vương nhốt lại, nàng lên tiếng an ủi: “Nương nương, không cần lo lắng, chỉ cần lão gia còn sống là tốt rồi.”

“Ừ, còn sống là tốt rồi.” Vân Yên gật đầu, còn sống chính là còn hi vọng.

Tiểu Thanh nhìn nàng, quả thật rất muốn hỏi tối qua nương nương không phải ở cùng một chỗ với Vương sao? Còn ở tại tấm cung của Vương, vì sao nương nương không vui, chẳng lẽ mọi chuyện không giống như các nàng đã nghĩ? Có điều nàng không dám hỏi, sợ nương nương lại thương tâm.

“Tiểu Thanh, người cùng ta xuất cung một chuyến đi.” Vân Yên nói, dù mình có ra sao cũng phải đem tin cha còn sống nói cho ca ca biết, nói với huynh ấy cha rất khỏe, để tránh huynh ấy lại làm chuyện quá khích.

“Nương nương, người có thể xuất cung sao?” Tiểu Thanh chần chờ một chút, có khi nào Vương biết sẽ lại nổi trận lôi đình hay không?

“Có thể.” Vân Yên đáp, đừng quên trên người nàng còn có kim bài miễn tử.

“Vậy được, để nô tỳ đi chuẩn bị một chút.” Tiểu Thanh nói, nàng hiểu nương nương muốn đi làm gì.

Vân Yên thật không ngờ tới, dọc đường đi lại có thể thuận lợi ra khỏi hoàng cung, dẫn Tiểu Thanh một mạch đi thẳng đến lầu quán mà ca ca dừng chân, vừa muốn đi vào lại thấy Vân La giữ cánh tay ca ca như muốn ngăn cản hấn.

“Buông ra, nếu còn tiếp tục không buông tay ta sẽ đánh nàng ngắt xủ.” Vân Dương giận dữ mắng nàng.

“Không là không.” Vân La gắt gao giữ chặt tay hấn.

“Vân La, ca ca, hai người đang làm gì vậy?” Vân Yên đã đi đến nơi.

“Yên tỷ tỷ, tỷ đã đến rồi, Dương ca ca luôn muốn đi cướp thiên lao, tỷ mau khuyên nhủ huynh ấy đi.” Vân La nhìn thấy nàng, mắt lập tức đỏ lên, buông tay Vân Dương, chạy tới trước mặt nàng, tựa như phải chịu nhiều ủy khuất.

“Yên nhi, muội đã đến, thế nào rồi, đã có tin tức của cha sao?” Vân Dương tựa như càng nóng vội hơn.

“Hai người đừng vội, chúng ta vào phòng rồi nói.” Vân Yên nói, dù sao nơi này cũng là đường lớn.

Trong phòng.

“Yên tỷ tỷ, tỷ nói mau đi, Vân bá bá thế nào? Có phải ở thiên lao hay không? Dương ca ca lúc nào cũng muốn đi cướp thiên lao.” Vân La khấn trương hỏi, nếu không phải mình ngăn cản, huynh ấy đã sớm đi rồi.

Vân Yên nhìn hần, giọng nói không khỏi mang theo trách cứ: “Ca ca, huynh thật lỗ mãng, may còn có Vân La ngăn cản huynh, nếu không hậu quả cũng dễ dàng đoán ra được, cha hoàn toàn không có ở trong thiên lao đâu.”

“Cha không ở thiên lao ư? Muội đã gặp cha sao? Người ở nơi nào?” Vân Dương có chút kích động hỏi. Nghe ý nàng dường như đã gặp cha rồi thì phải, nói như vậy cũng khẳng định cha thật sự còn sống...

“Vâng, muội đã gặp cha.” Vân Yên gật đầu, “Long Hạo Thiên cũng không bỏ tù cha trong nhà lao, chỉ là cầm tù cha trong một gian phòng thượng hạng, đối xử không có bạc đãi, phụ thân cũng rất khỏe.”

“Cha không ở nhà giam?” Vân Dương hiển nhiên nghi ngờ lời nói của nàng, nghĩ rằng nàng đang lừa mình, muốn ngăn không cho hần đi cứu cha

“Huynh nghĩ muội lừa huynh sao? Ca ca, muội đã có khi nào lừa gạt huynh chưa?” Vân Yên biết hần vẫn còn hoài nghi.

“Vậy muội dẫn ta đi gặp cha.” Vân Dương nói, chỉ khi nào nhìn thấy cha rồi hần mới tin lời nàng.

“Hiện giờ muội không có cách nào mang huynh đi gặp phụ thân, nhưng cha bảo muội nói lại với huynh, người muốn huynh mang theo Vân La trở về ngay.” Vân Yên đem lời cha nói lặp lại một lần nữa.

“Vậy sao muội gặp được cha? Ta chưa gặp được cha, nhất định không trở về, dù phải về ta cũng muốn đích thân gặp cha rồi mới nói.” Vân Dương cố chấp nói, tuy rằng hần biết cha đích xác sẽ nói như vậy, nhưng chưa thấy được cha, hần sao có thể cứ như vậy trở về.

“Vậy để muội nghĩ cách.” Vân Yên nhìn hần một hồi, quả thật nàng có thể hiểu được tâm tình của ca ca, nếu như mình không gặp được cha cũng sẽ không trở về.

“Yên tỷ tỷ, không bằng tỷ đi cầu xin cái người Long Vương kia đi, tốt xấu gì tỷ cũng là phi tử của hần, có lẽ sẽ hữu hiệu.” Vân La nắm nắm ống tay áo của nàng, cầu xin. Bởi vì nàng rất sợ, sợ Vân Dương lại làm ra chuyện cực đoan.

Vân Yên nghĩ một chút rồi đột nhiên nói: “Vân La, muội ở đây chờ chúng ta. Ca ca, huynh đi cùng muội...”

“Yên tỷ tỷ, hai người đi gặp Vân bá bá sao? Muội cũng muốn đi.” Vân La nhìn nàng.

“Không được, Vân La, chúng ta là trộm tới, nếu nhiều người sẽ bị phát hiện.” Vân Yên lắc đầu cự tuyệt. “Vân La, nghe lời ta, ngoan ngoãn ở đây chờ chúng ta.” Giọng nói của Vân Dương tuy rằng không nặng, nhưng lại không cho nàng có cơ hội đi cùng.

Vân La thấy họ nhất định không chịu đưa mình đi cùng, đành phải buông tay nói: “Vậy được rồi, hai người đi sớm về sớm.” “Ừ.” Vân Dương gật đầu.

Vân Yên dựa theo trí nhớ lần Hắc Ưng dẫn mình tới mà đi theo.

“Ca ca, chúng ta vào thôi.” Nàng nói, có điều nàng không biết cha còn ở đây không? Long Hạo Thiên có thể đã đưa cha đổi đi nơi khác, có điều hần là còn chưa kịp. “Chờ một chút, Yên nhi, chúng ta cứ như vậy đi vào sao?” Vân Dương giữ chặt nàng, bên trong hần là có thủ vệ chứ. “Đi thôi, muội có cách.” Vân Yên trả lời.

Vân Dương nhìn nàng có vẻ chắc chắn thành công, lúc này mới theo nàng đẩy cửa vào. Kẹt... cửa vừa mở ra, vài mũi kiếm liền chĩa về phía bọn họ: “Là ai???”

“Là ta, Yên phi nương nương.” Vân Yên đứng chắn trước, nói.

“Yên phi nương nương...” Lúc này thị vệ mới nhận ra nàng, lập tức hành lễ: “Thuộc hạ tham kiến Yên phi nương nương.”

“Đứng lên đi, Bồn cung muốn gặp tướng quân Vân Hồ, các người tránh ra.” Vân Yên nhìn bọn họ, phân phó.

32. Chương 135 - 136 - 137

Chương 135 – Chạy trốn

Thị vệ đưa mắt nhìn nhau, lập tức chấp tay nói: “Thực xin lỗi, nương nương, Vương có lệnh bắt luận kẻ nào cũng đều không cho tiếp cận tướng quân Vân Hồ.” Thái độ của hắn rất cung kính, nhưng không hề có ý định thương lượng.

“To gan... một tên thị vệ nhỏ nhoi mà dám nói năng vô lễ với nương nương như vậy sao?” Vân Dương ở bên cạnh vốn yên lặng, cũng không thể nhịn được, giận dữ quát.

“Nương nương, không phải thuộc hạ cố ý chống lại mệnh lệnh của nương nương, thực sự là Vương đã đặc biệt căn dặn, không cho bất cứ một kẻ nào tiếp cận nơi này, xin nương nương hiểu cho.” Sắc mặt thị vệ không đổi, nói. Bọn họ không dám đắc tội với nương nương, nhưng càng không dám đắc tội với Vương. “Là bồn cung chưa nói rõ, Vương phái bồn cung tới đây.” Vân Yên lấy từ trong người ra kim bài miễn tử: “Hiện tại ta có thể vào chưa?”

Kim bài miễn tử? Thị vệ ngây ra, nhìn kỹ không phải giả, vội vàng né sang một bên nói: “Nương nương, mời!”

Vân Dương khiếp sợ nhìn kim bài miễn tử trong tay nàng. Nàng lại có được thứ đó, trong mắt hắn lóe lên một chủ ý, cố nén hưng phấn theo nàng đi vào bên trong phòng.

“Yên nhi, Dương nhi...” Vân Hồ nhìn thấy bọn họ, hiển nhiên sửng sốt.

“Cha, cha còn sống, thật sự còn sống?” Vân Dương chạy lại đỡ lấy ông, vô cùng kích động.

“Dương nhi, vết thương của con sao rồi, đã lành hẳn chưa?” Nhìn thấy nhi tử rất khỏe, nhưng ông vẫn thật lo lắng.

“Cha, con rất khỏe, thương thế đã khỏi từ sớm.”

“Vậy là tốt rồi.” Vân Hồ gật đầu, đột nhiên nghĩ đến lời nói hôm qua của Yên nhi. Sắc mặt lập tức sững lại, đẩy hắn ra, nói: “Nghịch tử, ngươi nói xem, ngươi đã làm cái gì?”

Ông đột nhiên thay đổi thái độ, làm cho Vân Dương ngây ngẩn cả người không hiểu, hỏi ngược lại: “Con làm cái gì?” Hắn không biết mình đã làm cái gì khiến cha tức giận như vậy?

Vân Yên cũng giật mình, cha đang nói gì vậy?

“Còn không thừa nhận, ngươi nói xem, ngươi đã làm chuyện gì với công chúa?” Vân Hồ nói, giọng tức giận, hắn sao có thể làm ra cái chuyện trái đạo lý như vậy đối với công chúa, đây chính là tội khi quân, đủ để chu di cửu tộc...

“Con làm gì đối với công chúa?” Vân Dương hoàn toàn không biết cha đang nói cái gì? Vân Yên đã hiểu ra vội nói: “Cha, cha hiểu lầm rồi, ca ca cùng Vân La không có chuyện gì hết, ngày hôm qua con cố ý nói như vậy chính là vì muốn làm cho Long Hạo Thiên hết hi vọng, con sợ hắn vì biết con thay muội ấy gả đi, sau này lại muốn đưa Vân La tới đây.”

“Thật không?” Vân Hồ không tin nhìn nàng, nàng sẽ không vì bênh vực mà giải vây cho Vân Dương chứ?

“Cha, nhi tử xin thề...”

“Cha còn không hiểu con sao? Sao con có thể làm ra cái loại chuyện này? Đừng nói nàng là công chúa, mà tỷ nữ trong nhà hay thanh lâu viện, con đã từng một lần đến sao?” Vân Dương nói, cha sao có thể hoài nghi mình như vậy...

Vân Hồ lúc này mới tỉnh táo lại, sự thật có phải vậy hay không thì cũng đã qua rồi, hiện giờ ông truy cứu cũng không còn ý nghĩa gì nữa, lúc này giọng nói mới dịu đi: “Là cha vợ đùa cả nắm, trách oan con rồi.”

“Cha, chúng ta đừng nói chuyện này nữa, hiện giờ khó khăn lắm mới gặp được cha, cha theo chúng con đi.” Vân Dương không muốn trì hoãn thời gian, lập tức đỡ lấy ông.

“Đi?” Vân Hồ đẩy tay hắn, ra lệnh: “Đúng, con bây giờ lập tức rời khỏi nơi này, trở về Vân triều.” Hắn ở lại ngày nào là nguy hiểm ngày đó.

“Cha, cha không đi sao con đi được, có đi thì cùng nhau đi.” Vân Dương nói.

“Cùng đi? Con cho là chúng ta có thể ra khỏi cửa này sao?” Vân Hồ lắc đầu, hắn thật sự quá ngây thơ rồi.

“Bình thường có lẽ là không thể, nhưng hôm nay điều này thật đơn giản.”

Vân Yên đã hiểu ca ca đang muốn nói đến kim bài miễn tử, chẳng qua nếu như có thể cứu cha và ca ca thoát ra, nàng cũng sẽ không tiếc, lập tức nói: “Đúng vậy, cha, chúng ta lập tức đi thôi, con dẫn mọi người đi.”

“Các người rốt cuộc đang nói gì? Nói rõ ràng chút.” Vân Hồ hỏi, bị bọn họ làm cho hồ đồ rồi.

“Cha, Yên nhi có kim bài miễn tử, bằng không cha nghĩ chúng con sao có thể nghênh ngang đi vào như vậy chứ?” Vân Dương đáp lại.

“Kim bài miễn tử?” Vân Hồ khiếp sợ nhìn nàng, “Sao hắn có thể giao cho con thứ quan trọng như vậy?”

“Bởi vì con và hắn cá cược, con thắng hắn nên được. Được rồi, cha không cần hỏi nữa, chúng ta mau đi thôi, ca ca, huynh đỡ cha.” Vân Yên nói, nàng cũng sợ thời gian càng lâu, cơ hội trốn đi của bọn họ càng nhỏ.

Vân Hồ chần chờ, nếu như có thể rời khỏi so với bị Long Hạo Thiên uy hiếp trong này quả là tốt hơn.

Thị vệ canh giữ bên ngoài thấy nàng đưa Vân Hồ cùng rời đi, lập tức ngăn cản nói: “Nương nương, ông ấy là tội phạm quan trọng, Vương đã ra lệnh không để cho ông ấy rời khỏi nơi này.”

“Bổn cung đương nhiên biết ông ấy là tội phạm quan trọng, cũng bởi vì muốn hỏi cung nên Vương mới phái ta tới đưa ông ấy đi, nếu không người cho rằng vì sao Vương lại đưa miễn tử kim bài cho Bổn cung? Tránh ra, Vương còn đang ở hoàng cung chờ, nếu chậm trễ các người sẽ phải rơi đầu đó.” Vân Yên đe dọa nói.

“Việc này...” Thị vệ khó xử...

Chương 136 – Chạy trốn 2

Trong hoàng cung.

Long Hạo Thiên phê duyệt xong một quyển tấu chương cuối cùng, mới cầm lấy chén trà đặt ở một bên chậm rãi uống.

“Vương có muốn nô tài cho người đổi chén trà nóng hay không?” Công công đứng một bên nói.

“Không cần.” Hắn nói xong liền để chén trà xuống, đột nhiên suy nghĩ về nàng, hỏi: “Yên phi nương nương trở lại tẩm cung chưa?”

“Hồi bẩm Vương, nương nương đã trở lại Tử Yên Các.” Công công hồi bẩm, “Vương là muốn tìm nương nương sao? Hay để nô tài đi tuyên chỉ.”

“Không cần.” Long Hạo Thiên khoát tay

“Dạ.” Công công đứng im một bên.

Chợt nghe đến ngoài cửa có người cao giọng hô: “Vương, thuộc hạ có việc khẩn cấp cần bẩm báo.”

Việc khẩn cấp? Long Hạo Thiên lập tức buông chén trà trong tay, giương giọng hô: “Cho vào.”

Thị vệ vội vàng đẩy cửa ra đi vào, đến nơi liền quỳ một gối xuống đất: “Thuộc hạ tham kiến Vương.”

“Miễn lễ, nói, có việc gì khẩn cấp?” Long Hạo Thiên hỏi.

“Vương, vừa rồi nương nương lấy kim bài miễn tử ra, nói là phụng lệnh Vương muốn dẫn Vân Hồ đi. Thuộc hạ không dám ngăn cản đành phải để cho nương nương mang người đi, đó là lý do mà thuộc hạ cố ý đến bẩm báo Vương.” Thị vệ hồi bẩm.

“Cái gì?” Long Hạo Thiên vừa nghe thấy liền đứng bật dậy, sắc mặt lập tức xanh mét, sao hắn lại quên trong tay nàng còn có kim bài miễn tử chứ, nhưng nàng cũng không sợ chết, dám đi cứu người “Một mình nàng mang ông ta đi sao?”

“Không ạ, nương nương còn dẫn theo một người, nói là cao thủ hàng đầu trong hoàng cung.”

“Bọn họ đã đi được bao lâu rồi?” Long Hạo Thiên không cần nghĩ cũng biết người kia mười phần đã có hết tám chín phần là Vân Dương.

“Lúc thuộc hạ tiến cung, cũng là lúc nương nương và bọn họ vừa rời khỏi, nhưng mà, Vương yên tâm, có người đi theo nương nương.” Thị vệ lại bẩm báo, nghe được giọng điệu của Vương, thì biết chắc chắn không phải do Vương hạ lệnh.

“Phế vật!” Long Hạo Thiên mắng một tiếng, nàng nghĩ sẽ thoát khỏi hắn sao, hắn hướng về phía ngoài cửa, hô: “Người đâu.”

Một thủ vệ nhanh chóng tiến vào nói: “Vương, có gì phân phó?”

“Người lập tức phái người đi thông báo với thị vệ thủ thành. Từ giờ trở đi không được cho bất cứ người nào ra khỏi thành.” Long Hạo Thiên ra mệnh.

“Dạ, thuộc hạ tuân mệnh.” Thủ vệ lĩnh mệnh bước đi.

Lúc này vẻ mặt Long Hạo Thiên mới lộ ra nét âm trầm, sao nàng lại dám trốn ra hoàng cung.....

Vừa ra khỏi cửa Vân Hồ liền lập tức căn dặn: “Yên nhi, Dương nhi, mau trốn đi.”

Trốn đi? Bọn họ ngây ra một lúc, không phải đang vội vàng chạy trốn sao? Còn trốn đi gì nữa?

Vân Hồ một tay lôi kéo một người, bọn họ trốn ở phía sau một đồng củi cách đó không xa, thấp giọng nói: “Con cho rằng bọn họ đều là kẻ ngốc sao? Bọn họ sẽ nhanh chóng đuổi kịp đến đây. Còn Dương nhi, con mau dùng ám hiệu thông báo cho những người khác, bảo bọn họ cũng nhanh chóng rời đi, nếu không sẽ không kịp.”

“Dạ, thưa cha!” Vân Dương đáp, từ trong ngực lấy ra một vật rất nhỏ giống như con diều, sau đó ném lên không trung, nó càng bay càng cao. Hắn biết những người ở khách điểm khi nhận được tín hiệu sẽ mang theo Vân La trốn đi, nghĩ biện pháp ra khỏi thành, họp mặt cùng với mình.

Rất nhanh, Vân Yên đã nhìn thấy có rất nhiều thị vệ đang lùng sục chung quanh, sau đó phân tán ra tìm kiếm khắp nơi, đoán là đang truy tìm tung tích của nàng và cha nàng, nàng không thể không bội phục khả năng phán đoán của cha.

“Tốt lắm, bọn họ đi rồi.” Vân Hồ nắm tay nàng đi tới phía trước.

“Cha, Yên nhi, chúng ta cũng đi.” Vân Dương nói.

Vân Yên lại dừng bước, từ trong lòng lấy ra tấm miễn tử kim bài kia, đặt vào trong lòng bàn tay của hắn. “Cha, ca ca, cái này, có lẽ hai người cần dùng đến.”

“Yên nhi, muội định làm gì? Muội không định theo chúng ta sao?” Vân Dương hỏi.

“Ca ca, muội là công chúa hòa thân của Vân triều. Nếu muội bỏ trốn Long Hạo Thiên còn có lý do gây khó dễ Vân triều, cho nên, muội không thể đi theo. Nhưng hai người thì khác.” Vân Yên nói, nàng ở lại vì muốn kéo dài thời gian cho bọn họ bỏ trốn.

Vân Hồ trầm tư một chút. “Yên nhi nói rất đúng, nhưng bỏ con lại một mình ở chỗ này, chúng ta làm sao có thể yên tâm. Huống chi con thả chúng ta đi, hắn có thể gây khó dễ cho con hay không?” Ông lo lắng.

“Cha, không sao đâu, hắn sẽ không đối xử với con như vậy. Hai người chạy nhanh đi.” Vân Yên thúc giục, thật ra là vì nàng không muốn liên lụy cha và ca ca.

“Cha làm sao có thể yên tâm mà đi?” Vân Hồ nhìn nàng.

“Yên nhi, muội hãy đi cùng chúng ta, chỉ cần khi trở về Vân triều, chúng ta che dấu danh tánh là được. Dù sao muội cũng mất tích ở Long triều, nếu hần đến Vân triều đòi người, chẳng phải là mất mặt lắm sao? Ngay cả một nữ nhân của mình mà cũng không giữ được.” Vân Dương giữ chặt nàng.

“Cha, ca ca hai người đi nhanh đi. Bây giờ không phải là lúc nói chuyện nhi nữ thường tình. Nếu hai người trở lại Vân triều, sẽ có một ngày Vân triều trở nên hùng mạnh, lúc đó hai người hãy đến đón muội trở về, muội ở đây chờ hai người.” Vân Yên giẫy ra khỏi cánh tay của ca ca.

“Dương nhi, chúng ta đi.” Vân Hồ nói. “Yên nhi nói rất đúng, bây giờ không phải là lúc lưu luyến không rời, chúng ta phải lấy đại cuộc làm trọng.” Nhưng trong lòng ông âm thầm thì, sẽ có một ngày nào đó, ông trở lại đón Yên nhi đi.

“Cha, ca ca, bảo trọng.” Vân Yên nghẹn giọng, cố gắng không cho phép mình khóc ra tiếng. Bởi vì nàng không biết chia tay lần này có phải là vĩnh biệt hay không?

“Yên nhi, con cũng nên bảo trọng, chờ cha, cha nhất định sẽ trở về đón con.” Vân Hồ ôm nàng một cái, rồi lập tức buông nàng ra, xoay người bước đi.

“Yên nhi, nhất định phải bảo trọng!” Vân Dương lưu luyến nhìn nàng, rồi cũng xoay người rời đi.

Nhìn thấy bóng dáng bọn họ biến mất, nước mắt Vân Yên mới tuôn xuống, nàng dùng tay lau khô. Nàng cần phải trở về, nếu hần vẫn chưa phát hiện, thì bản thân có thể kéo dài thêm chút ít thời gian. Nếu hần phát hiện, thì nàng cũng không có gì phải sợ hãi, bởi vì cha và anh của nàng đã rời khỏi, nàng còn gì phải sợ. Mang theo tâm trạng nặng nề, nàng cất bước đi về hướng hoàng cung.

“Nương nương, cuối cùng đã tìm được người, đại thiếu gia đâu?” Tiểu Thanh vừa gặp nàng liền vui mừng, thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu Thanh, người đi ra đây, còn Vân La đâu? Bọn họ đã đi chưa?” Vân Yên hỏi.

“Đi rồi, nô tỳ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Bọn họ vội vàng thu thập mọi thứ và mang theo Vân La công chúa rời đi. Nô tỳ sợ xảy ra chuyện gì nên đi ra ngoài tìm nương nương.” Tiểu Thanh nói.

“Sao người lại không đi cùng với bọn họ?” Vân Yên có chút quả trách, nàng hy vọng Tiểu Thanh cũng theo bọn họ trở về.

“Không biết tiểu thư có đi hay không? Cho nên nô tỳ cũng sẽ không đi.” Tiểu Thanh nói, ở ngoài cung gọi nàng tiểu thư, cảm giác rất thân thiết.

“Tiểu Thanh ngốc! Nếu ta đi rồi, mà người không đi, vậy phải làm sao bây giờ?” Vân Yên cảm động nói.

“Nô tỳ biết tiểu thư nhất định sẽ trở về tìm nô tỳ.” Từ nhỏ đã hầu hạ tiểu thư, cho nên về điểm này nàng rất tự tin.

“Người nha...” Vân Yên lấy tay điểm điểm đầu của nàng “Đi thôi, chúng ta hồi cung đi.”

“Tiểu thư, đại thiếu gia đâu? Lão gia đâu?” Tiểu Thanh vừa đi vừa hỏi.

“Bọn họ đi rồi.” Vân Yên nói, chỉ là không biết bọn họ có trốn thoát ra ngoài hay không?

“Tránh ra, tất cả tránh ra!” Phía trước đột nhiên xông ra rất nhiều thị vệ, Vân Yên liền nhìn thấy Long Hạo Thiên từ đằng xa đi tới.

“Tiểu thư, Vương đến rồi.” Tiểu Thanh đứng ở bên cạnh nàng nhắc nhở.

“Ta biết.” Vân Yên đứng ở nơi đó, nên đến đương nhiên sẽ đến.

Chương 137 – Vì người ở lại

Trong khoảnh khắc Long Hạo Thiên nhìn thấy nàng, thậm chí có chút kinh ngạc, nàng rõ ràng không có trốn.

“Nô tỳ tham kiến Vương.” Tiểu Thanh nhìn thấy hần đi tới, vội vàng hành lễ.

Vân Yên bình tĩnh nhìn Long Hạo Thiên đi đến trước mặt mình. Nhìn thấy gương mặt mà nàng đã rất quen thuộc tràn ngập phần nộ. Quả thật nàng đã quen với việc... quen với việc thấy hấn phần nộ, quen với việc thấy hấn lãnh khốc. Khóe môi mang theo nụ cười thản nhiên. “Thần thiếp tham kiến Vương.”

“Thật to gan, người dám dùng kim bài miễn tử đi cứu người.” Long Hạo Thiên giữ chặt cánh tay của nàng, phần nộ nhìn nàng, cũng tự trách bản thân nhất thời sơ sẩy.

“Vương, đó là người thân của ta, đừng nói là dùng miễn tử kim bài, cho dù có dùng tánh mạng của ta, ta cũng sẽ không tiếc.” Vân Yên nhìn hấn, nếu nàng không dám, sao nàng có thể làm như vậy, dù sao cha và ca ca cũng đã rời khỏi đây, nàng đã không có gì vương bận, hấn cũng không có lý do gì để uy hiếp nàng.

“Người cứ như vậy mà xem thường tính mạng của mình sao? Chẳng lẽ người luôn sống vì bọn họ?” Long Hạo Thiên nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của nàng, hấn chán ghét vẻ mặt không sợ hãi như vậy của nàng.

“Chẳng lẽ Vương không biết, cuộc đời của nữ nhân không thuộc về chính mình, mà chỉ là sống vì người khác sao? Ở nhà thì vì cha mẹ, xuất giá thì vì phu quân, về già thì vì con cái. Ta không có con, mà phu quân của ta...” Nàng tạm dừng một chút, nhìn hấn, sau đó nói tiếp: “Không nên nói đến phu quân của ta, bởi vì hấn cũng là phu quân của người khác, mà hấn cũng không để ý ta, cho nên ta chỉ còn lại cha mẹ của ta. Mạng của ta đương nhiên thuộc về bọn họ.”

“Hừ hừ, cả đời của nữ nhân đều là vì người khác mà sống, nhưng người cũng đừng quên, lúc ở nhà là vì cha mẹ, sau khi xuất giá là vì phu quân. Mà người hiện tại phải sống vì bổn Vương, cho nên, mạng của người là của bổn Vương. Về phần bọn họ thì phải xem tâm trạng của bổn Vương. Người cho là bọn họ có thể trốn thoát ra ngoài sao?” Long Hạo Thiên hừ lạnh, khi nghe nàng nói đến hai chữ phu quân, trong lòng tự dưng có một loại cảm giác rất kỳ quái.

Tim Vân Yên đập nhanh một chút, tuy rằng nàng cũng lo lắng vấn đề này, nhưng vẫn cố làm ra vẻ trấn tĩnh: “Bọn họ đương nhiên có thể chạy thoát, có lẽ người khác trốn không thoát, nhưng người đừng quên cha ta là Vân Hổ.”

“Vân Hổ thì thế nào? Đừng quên ông ấy đã già, và còn bị bổn Vương bắt. Người cho là ông ta còn có thể chạy thoát sao? Nếu không tin, vậy người cứ chống mắt lên mà xem, coi bổn Vương làm cách nào để đưa bọn họ đến trước mặt của người? Có điều, người đưa đến trước mặt người, chính là người chết.” Long Hạo Thiên vô cùng tự tin có thể bắt được bọn họ.

Tâm Vân Yên nhện không được thoáng run rẩy một chút, nhìn hấn với ánh mắt hiện lên một tia kinh hoảng. “Người muốn giết ta cha sao?”

“Không phải bổn Vương muốn giết ông ta, là người muốn giết ông ta. Nếu ông ta thật sự ngu ngốc, bổn Vương cũng sẽ không làm khó dễ ông ta, nhưng lần này ông ta lại bỏ trốn, vậy thì bổn Vương chỉ còn cách giết ông ta, bởi vì bổn Vương sẽ không để cho ông ta trở lại Vân triều, tạo cho bổn Vương thêm một đối thủ đáng gờm.” Long Hạo Thiên nói, hấn chính là muốn trong lòng nàng run sợ.

“Nhưng, không phải người cũng nói cha ta đã già rồi sao? Tại sao người lại phải sợ ông ấy chứ?” Tâm Vân Yên bắt đầu thấp thỏm, lo lắng không yên, nói thật, nàng thật sự không có nắm chắc, cha có thể chạy thoát được hay không, nếu bị hấn bắt lại, hấn thật sự sẽ giết cha sao?

Long Hạo Thiên biết nàng đang sợ hãi, lại cố ý nói với nàng: “Ái phi, không bằng chúng ta quay về hoàng cung chờ tin tức.”

Vân Yên nhìn thấy tà khí trong mắt hấn, lập tức bỏ tay hấn ra, tại sao hấn lại phải ác độc như vậy?

“Lập tức truyền lệnh xuống dưới, sau khi tìm được người, giết không tha.” Long Hạo Thiên căn dặn người bên cạnh.

“Dạ, Vương!” Thị vệ vừa định xoay người rời đi

Vân Yên vội vàng gọi hấn lại: “Chờ một chút!”

Thị vệ dừng bước, chờ ở một bên, nàng kiễng mũi chân nhẹ nhàng nói bên tai hấn: “Vương, người có biết vì sao thần thiếp không rời đi không?”

“Vì sao?” Long Hạo Thiên vô thức hỏi ngược lại, không biết nàng đang giở trò gì.

“Bởi vì thần thiếp không muốn rời khỏi người.” Vân Yên nói từng chữ từng chữ thật rõ ràng bên tai hắn.

Long Hạo Thiên lại chỉ nhìn chăm chăm nàng, “Nói vậy là có ý gì? Ý người là người yêu thương bốn Vương sao?”

“Đúng vậy. Thần thiếp yêu người!” Vân Yên gật gù đầu, tiếng trả lời thật trong trẻo, thậm chí lúc đó nàng còn có chút hoảng hốt, nàng không biết là nàng đang diễn trò hay thật sự thương hắn.

“Ha ha ha ha!!” Long Hạo Thiên đột nhiên cười ha hả, nhìn nàng chăm chọc: “Người cho là bốn Vương sẽ cần tình yêu của người sao? Cho dù người yêu bốn Vương thì thế nào? Nữ nhân yêu bốn Vương thật sự nhiều lắm.”

“Thần thiếp hy vọng người buông tha cha thần thiếp.” Vân Yên nói, nàng chỉ hy vọng dùng tình yêu để đổi lấy một tia nhân tính cuối cùng của hắn quay về.

“Nếu bốn Vương nói không thì sao?” Long Hạo Thiên đã biết đây mới là mục đích cuối cùng của nàng. Yêu hắn? Tại sao hắn không có cảm giác.

“Nếu Vương không tha, ta có thể làm được gì? Nếu cha chết rồi, ta cũng không có gì đáng để vương bận, thà chết ở trên tay người, chứ ta không có cách nào để đối mặt với người. Nếu không thể rời khỏi nơi này, ta nghĩ ta sẽ theo bên cạnh ông ấy.” Vân Yên nói, nếu họ nhất định phải chết, nàng cũng không muốn sống nữa.

“Người lại dùng cái chết để uy hiếp bốn Vương?” Long Hạo Thiên tức giận trừng mắt nhìn nàng. “Ta không có uy hiếp người, nếu người giết cha ta, người nghĩ rằng ta và người còn có thể ở lại cạnh nhau sao? Nhưng mà ta biết người sẽ không để ý, nữ nhân yêu người nhiều như vậy, người làm sao còn cần tình yêu của ta. Vậy xin mời người đi đi, ta chờ tin tức của người.” Vân Yên nói xong lập tức đi về phía trước, không hề quay đầu lại.

Sắc mặt Long Hạo Thiên xanh mét nhìn chăm chăm theo bóng dáng của nàng, biết rõ nàng đang uy hiếp, cũng biết rõ tiếng yêu thốt ra từ miệng nàng chỉ có lệ hoặc là diễn trò, nhưng không biết tại sao tâm của hắn lại thoáng rung động.

“Vương, có đi hay không?” Thị vệ còn chưa nói xong đã bị hắn ngắt lời.

“Nếu tìm được bọn họ, nhớ kỹ, không thể làm bọn họ bị thương.” Long Hạo Thiên phân phó, hắn sẽ không để cho Vân Hồ trở lại Vân triều.

“Dạ, thuộc hạ tuân mệnh.” Thị vệ lĩnh mệnh đi.

Tiểu Thanh đi ở phía sau, đúng lúc nghe được những lời này, vui mừng chạy nhanh vài bước đuổi theo nàng, nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, vừa rồi Vương phân phó, nếu tìm được lão gia, cũng không được làm tổn thương bọn họ.”

Bước chân Vân Yên từ từ chậm lại, trong ánh mắt nàng mang theo một tia ngạc nhiên vui mừng. “Là thật sao?”

“Vâng, nô tỳ chính tai nghe được.” Tiểu Thanh ra sức gật gù đầu.

Thì ra hắn cũng không phải là kẻ máu lạnh như vậy, thì ra hắn cũng quan tâm đến cảm nhận của mình. Không hiểu sao trong lòng xuất hiện một loại cảm xúc vui sướng khó tả, nàng quay đầu về phía sau nhìn hắn, bất chợt đối diện với ánh mắt hắn.

Nhìn thấy ánh mắt hắn không giống như trước đây, có lẽ trước đây nàng đã xem nhẹ, không để ý, dường như cười với hắn, rồi nàng lại tiếp tục đi về phía trước.

Long Hạo Thiên lại bị nụ cười của nàng làm cho thất thần, không hề cố ý làm ra vẻ quyến rũ, nhưng nụ cười thật tươi mát tự nhiên. Nơi sâu nhất trong đáy lòng hắn xúc động, hắn mới đột nhiên phát hiện, có rất nhiều chuyện đã thay đổi kể từ sau khi gặp được nàng, chỉ là hắn không phát hiện ra mà thôi. . .

33. Chương 138 - 139 - 140

Chương 138 – Âm thầm thương tâm

Vân Yên đứng ở trước cửa sổ, hai tay chắp vào nhau cầu nguyện. Tuy rằng hần đã nói sẽ không thương tổn cha nàng nhưng nàng vẫn hi vọng cha và ca ca có thể chạy trốn trở về Vân triều, dù sao nơi đó mới là nhà của bọn họ. Cũng không biết ca ca và Vân La có...hay không?

“Nương nương không cần lo lắng, lão gia và thiếu gia nhất định sẽ bình an vô sự.” Tiểu Thanh đứng bên cạnh an ủi, nàng biết nương nương đang lo lắng, chính nàng cũng rất lo lắng nhưng lại không dám biểu hiện ra ngoài.

“Hi vọng là vậy.” Vân Yên vẫn còn có chút thấp thỏm không yên, dù sao nơi này cũng là Long triều, nếu như có người giúp nàng thì tốt rồi. Trong lòng đột nhiên khẽ động, lập tức phân phó: “Tiểu Thanh, người ra ngoài trước đi, ta muốn nghỉ ngơi một chút.”

“Dạ, nô tỳ cáo lui.” Tiểu Thanh nhẹ nhàng giúp nàng đóng cửa thật kỹ, trong lòng nghi hoặc, sao nương nương lại muốn nghỉ ngơi vào lúc này?

Lúc này, Vân Yên mới tìm chiếc còi kia rồi thổi lên, sau đó yên lặng chờ đợi.

Một canh giờ trôi qua, hần không xuất hiện, hai canh giờ cũng trôi qua, hần vẫn không xuất hiện. Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, từ hi vọng tràn đầy cho đến thất vọng, có lẽ hần có chuyện gì đó không thể thoát thân. Nàng tự an ủi mình như vậy.

Vừa định đóng cửa sổ thì một bóng dáng liền lóe lên trước mặt nàng.

“Hắc Ứng, người đã đến rồi.” Không cần nghĩ cũng biết là hần.

Hần Ứng lại chỉ nhìn nàng chăm chăm, đáy lòng đấu tranh kịch liệt, có một loại tình cảm trong lúc vô tình đã chậm rãi sinh sôi trong hần, hần biết mình đã động tâm. Nhận được tin của nàng, hần đã đến từ sớm nhưng vẫn do dự có nên tiến vào hay không. Nhưng nhìn thấy nàng chờ đợi ở cửa sổ, cuối cùng vẫn không đành lòng rời đi.

“Người làm sao vậy?” Vân Yên cảm thấy hần cứ nhìn mình chăm chăm như vậy nên có hơi mất tự nhiên hỏi.

“Không có gì.” Ánh mắt của Hắc Ứng dời khỏi nàng, hỏi: “Tìm ta có việc gì không?”

“Ta muốn nhờ người giúp đỡ cha ta cùng mọi người rời khỏi nơi này, được chứ?” Vân Yên nhìn hần, chỉ cần hần chịu giúp thì nhóm người của cha nhất định có thể rời đi. “Thật xin lỗi, ta không thể giúp người.” Hắc Ứng lại một lời liền cự tuyệt, hần biết mình phải thật nhẫn tâm.

“Vì sao?” Vân Yên không ngờ hần sẽ cự tuyệt, lập tức giật mình.

“Không vì sao cả, sau này ta sẽ không tiếp tục giúp người, cũng sẽ không gặp người nữa.” Hắc Ứng nói, hần sợ nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ không thể kìm được lòng mình, hần sợ sẽ lặp lại cảnh tượng của nhiều năm trước, hần không muốn bị kịch tái diễn, lại càng không muốn mình phải áy náy thống khổ.

Vân Yên chậm rãi rũ mắt xuống, rồi lại ngẩng đầu lên, mỉm cười nói: “Không sao, quả thực là người không có nghĩa vụ phải trợ giúp ta nhưng cho dù thế nào đi nữa thì chúng ta vẫn là bằng hữu, không phải sao?”

“Không, chúng ta chưa từng là bằng hữu, đừng nói với ta là người không biết ta luôn luôn lợi dụng người.” Hắc Ứng nhìn nàng. “Ta biết, ta cũng từng hận người, nhưng may mắn là sự lợi dụng của người chỉ là thiện ý, người chỉ hi vọng ta yêu hần mà thôi, cũng không phải điều gì làm thương tổn người khác.” Vân Yên nói.

“Vậy người thích hần sao? Yêu hần sao?” Giọng điệu của Hắc Ứng hơi cấp bách, hần hi vọng nghe được nàng nói “Phải” nhưng cũng rất sợ nàng sẽ nói “Phải”.

“Ta....” Vân Yên đột nhiên nói không nên lời, nàng yêu hần sao? Nàng cũng không biết.

Từ trên mặt nàng, Hắc Ưng biết nàng đã yêu Long Hạo Thiên, tim hơi lặng đi, hần nở nụ cười châm biếm chính mình. Hần đang làm gì vậy? Đây chẳng phải là điều mà hần đã hy vọng sao?

“Hắc Ưng, giúp ta một lần nữa đi, được không? Một lần cuối cùng, sau này ta sẽ không tiếp tục cầu xin người nữa.” Vân Yên khẩn cầu nhìn hần.

“Người cảm thấy điều này còn cần thiết sao? Cho dù cha người không rời đi thì Long Hạo Thiên cũng sẽ không làm khó bạn hần, không phải sao?” Hắc Ưng cũng nhìn nàng, hần biết mình không nên tiếp tục xen vào.

“Thật sao? Ta không dám khẳng định.” Vân Yên thì thầm, dù sao thì tính tình của hần cũng âm trầm bất định, nói không chừng lúc nào đó lại nổi giận không rõ lý do.

“Tin tưởng chính bản thân người cũng như hãy tin tưởng hần, sau này có chuyện gì lại tìm ta. Đúng rồi, gần đây ta có chút chuyện riêng, có thể phải rời khỏi đây một thời gian dài, tự mình bảo trọng.” Hắc Ưng nói xong lại nhìn nàng một cái rồi xoay người rời đi, hần cần yên tĩnh một mình trong chốc lát, cũng biết rằng rời đi là điều tốt nhất với tất cả bọn họ.

Vân Yên sững sờ nhìn bóng lưng của hần biến mất. Hần làm sao vậy? Tại sao hôm nay cứ là lạ? Nàng thở dài, hần không giúp nàng, bây giờ cũng chỉ có thể nghe theo mệnh trời.

Hắc Ưng vừa rời khỏi phòng của nàng liền nhìn thấy bóng lưng của Long Hạo Thiên đang đứng ở nơi đó. Hắc Ưng liền dừng bước, biết là hần đang chờ mình.

“Tại sao lần này lại không giúp nàng?” Long Hạo Thiên chậm rãi xoay người, nhìn Hắc Ưng chằm chằm, truy hỏi.

“Nàng không còn cần ta giúp đỡ nữa rồi, bởi vì nàng đã có người.” Hắc Ưng nói, Long Hạo Thiên đã yêu nàng, hần cũng không cần phải làm gì nữa.

“Có Bồn Vương?” Long Hạo Thiên hừ lạnh, nhìn hần.

“Hạo Thiên, buông thù hận trong lòng, quý trọng người trước mắt, đừng khiến mình phải hối hận.” Hắc Ưng cũng nhìn hần chằm chằm, lời nói thành khẩn, khuyên giải.

“Hối hận, người cảm thấy Bồn Vương còn có chuyện sẽ phải hối hận sao?” Long Hạo Thiên cười lạnh, ánh mắt phần nộ vẫn đỏ, hần lại nghĩ tới cảnh tượng của nhiều năm trước.

“Bảo trọng.” Trong lòng Hắc Ưng đều là bất đắc dĩ, biết cho dù nói gì thì cũng đều là dư thừa, nên chỉ nói với hần hai chữ. Bây giờ, điều hần phải làm là rời khỏi bọn họ.

“Chờ một chút.” Long Hạo Thiên gọi hần lại. “Người nói vì sao lần này lại không giúp nàng, nếu người giúp bạn hần chạy trốn rồi lại mang nàng đi cùng không phải là nhất cử lưỡng tiện sao?” Mặc dù hần biết mình sẽ không để chuyện như vậy xảy ra.

Hắc Ưng đột nhiên nở nụ cười, hỏi ngược lại hần: “Người sẽ cho ta mang nàng đi sao? Đối xử thật tốt với nàng, nếu người không quý trọng nàng, có lẽ có một ngày nào đó ta thật sự sẽ mang nàng đi.” Nói xong, không đợi Long Hạo Thiên kịp nói gì, Hắc Ưng đã xoay người bay ra khỏi Hoàng cung.

Long Hạo Thiên nhìn hần, nắm chặt tay: “Bồn Vương sẽ không cho người có được cơ hội đó.”

Nhìn những món ăn hợp khẩu vị ở trước mắt nhưng Vân Yên lại không ăn miếng nào. Bây giờ nàng chỉ lo lắng cha và ca ca thế nào rồi? Đã rời đi hay chưa?

“Nương nương, không cần lo lắng, ăn cơm trước đi, thân thể của người quan trọng hơn nhiều.” Tiểu Thanh ở bên cạnh khuyên giải, an ủi.

“Nương nương, người không thoải mái sao?” Tử Liên ở bên cạnh cũng nói, không hiểu vì sao nương nương lại không vui.

“Không có, ta muốn yên tĩnh một mình, các người ra ngoài hết đi.” Vân Yên phân phó.

“Dạ, nương nương.” Tiểu Thanh và Tử Liên vừa định đi ra ngoài liền nhìn thấy công công thân cận của Vương bước vào.

“Nô tỳ tham kiến công công, công công có chuyện gì sao?” Tiểu Thanh hỏi.

“Có việc.” Về mặt Công công tươi cười hành lễ với Vân Yên: “Nô tài tham kiến nương nương.”

“Công công, mời đứng lên.” Vân Yên khách khí nói.

“Nương nương khách khí rồi, nô tài không dám nhận, Vương bảo nô tài đến mời nương nương qua đó.” Một chữ “mời” của nàng khiến công công được sủng ái mà lo sợ.

“Mời ta qua đó?” Tim Vân Yên hơi hồi hộp, đầu óc lập tức choáng váng, bước chân cũng không vững. Chẳng lẽ cha lại bị hãm tì được nhanh như vậy?

Chương 139 – Ba mươi sáu kế

“Nương nương, người làm sao vậy?” Tiểu Thanh vội vàng đỡ lấy nàng, vẻ mặt lo lắng. Chẳng lẽ lão gia bị Vương tì thấy rồi sao? Mới vội vàng hỏi: “Công công, không biết Vương muốn nương nương tới đó vì chuyện gì?”

“Việc này thân là nô tài như chúng ta sao dám hỏi nhiều, nhưng yên tâm đi, hẳn là không phải chuyện xấu.” Công công nói, trong lời nói mơ hồ để lộ chút ít khiến các nàng an tâm.

Vân Yên ổn định cảm xúc, đứng dậy nói: “Đi thôi.” Bất kể có chuyện gì hay không thì nàng cũng phải đối mặt.

“Nương nương, mời.” Công công làm một động tác “mời”.

Vân Yên đi theo phía sau công công, vẫn nhìn không được mở miệng hỏi: “Có phải Vương đã bắt được ai hay không?”

“Nương nương, nô tài không biết.” Công công nói, mà cho dù biết cũng không dám nói.

Vân Yên không nói tiếp nữa, nàng biết cho dù công công có biết thì cũng sẽ không nói, không cần biết có phải hay không, dù sao thì tự nàng lập tức sẽ biết, cho dù bây giờ có biết thì cũng không làm được gì.

Cửa Ngự thư phòng.

Công công nhẹ nhàng mở cửa nói: “Nương nương, Vương đã phân phó mời người trực tiếp đi vào.”

“Được.” Vân Yên gạt đầu rồi cất bước tiến vào, công công lại nhẹ nhàng đóng cửa lại. Nàng nhìn thấy Long Hạo Thiên ngồi ở đó đọc sách, vẫn chưa ngẩng đầu lên nhìn nàng lấy một cái, nhưng nàng biết hẳn chắc chắn nghe được tiếng bước chân của nàng, chỉ là cố ý không thèm nhìn nàng mà thôi. Nàng cũng đứng ở đó, hẳn không nói chuyện thì nàng cũng sẽ không nói.

Qua thời gian một chén trà, cuối cùng thì Long Hạo Thiên cũng để quyển sách trên tay xuống: “Người rất bình thản, không muốn biết nguyên nhân Bối Vương tì người sao?”

“Thần thiếp đang chờ Vương phân phó.” Vân Yên hơi cúi người nói. Tuy rằng bộ dáng của hẳn không có vẻ tức giận nhưng mà nàng tốt nhất không nên chọc giận hẳn, chẳng may cha đã bị bắt, nàng còn có thể tìm cách chu toàn.

“Lại đây.” Long Hạo Thiên đưa tay về phía nàng vẫy, ngữ khí không có lấy một tia hờn giận.

“Dạ.” Vân Yên chậm rãi đi đến, không biết hẳn muốn làm gì.

Long Hạo Thiên đưa tay ôm nàng vào trong ngực, cầm lấy quyển sách lúc nãy, rồi hỏi: “Người cảm thấy trong ba mươi sáu kế thì kế nào là tốt nhất?”

Vân Yên gần như không phải nghĩ ngợi gì nhiều, liền nói: “Trên này không phải đã nói rồi sao? Trong ba mươi sáu kế tẩu vi thượng kế (đi là thượng sách).” “Đi tức là trốn chạy hay là né tránh?” Long Hạo Thiên nhìn nàng chằm chằm, hỏi. Hẳn xem thường nhất là loại người này.

“Tại sao người không nói rời đi là để bình tĩnh hay là để suy tư?” Vân Yên nhìn hắn, vì sao hắn lại phải cực đoan như vậy?

“Bình tĩnh? Suy tư? Không dám đối mặt thì rõ ràng là một kẻ hèn nhát.” Long Hạo Thiên mỉa mai, ngữ khí mang theo oán giận.

Vân Yên nhìn hắn, đột nhiên khẽ động. Hắn đang nói ai vậy? Chẳng lẽ là Hắc Ưng sao? Nàng liền nói: “Có đôi khi là bất đắc dĩ, không phải bản thân mình cần bình tĩnh mà là để cho đối phương có thời gian bình tĩnh, đôi khi một số việc cần phải dùng thời gian để giải quyết.”

Long Hạo Thiên nhìn nàng, nghe được ý tứ trong lời nói của nàng nhưng lại không muốn tiếp tục cùng nàng đàm luận về vấn đề này nữa, liền đổi đề tài: “Vậy trong ba mươi sáu kế, người thích kế nào?”

“Mỹ nhân kế.” Vân Yên nói.

“Vì sao?” Long Hạo Thiên thật không ngờ nàng sẽ nói là mỹ nhân kế.

“Bởi vì nó là biện pháp trực tiếp nhất và cũng hữu hiệu nhất.” Vân Yên nói.

“Mỹ nhân kế.” Long Hạo Thiên lặp lại một lần, khoe một đột nhiên cười tà mị, lấy tay ôm lấy người nàng: “Người đối với Bổng Vương là mỹ nhân kế sao?”

Vân Yên đột nhiên cười nói: “Vậy là Vương đã coi trọng thần thiếp rồi, thần thiếp đẹp sao? Huống chi dùng mỹ nhân kế với Vương có phải là múa rìu qua mắt thợ hay không? Vương dường như rất thích hợp dùng mỹ nam kế.”

Chương 140 – Mỹ nam kế

“Mỹ nam kế? Bổng Vương còn cần mỹ nam kế sao? Vậy người có bị mỹ nam kế của Bổng Vương mê hoặc không?” Long Hạo Thiên nhíu mày hỏi.

“Vương có dùng mỹ nam kế với thần thiếp sao?” Vân Yên chớp chớp mắt hỏi, nhìn khuôn mặt anh tuấn không có một tia vết của hắn, nếu hắn có thể đối với nàng dịu dàng hơn thì nàng đã sớm mất phương hướng.

“Hiện tại Bổng Vương dùng, có muộn không?” Long Hạo Thiên thích bộ dạng thanh thuần này của nàng, cảm giác rất kỳ lạ, nhìn thấy nàng, tâm tình của hắn lại có thể thật thoải mái, vui vẻ.

“Vương đích xác không cần dùng mỹ nam kế, chỉ cần ánh mắt của người nhu hòa hơn, giọng điệu nhẹ nhàng hơn, thần thiếp nghĩ nữ nhân đều sẽ bị mê muội.” Vân Yên nói, quả thật là hắn không cần làm gì cả, chỉ cần dùng khuôn mặt anh tuấn này, cười một cái với người khác thì đã đủ rồi. “Ý người là Bổng Vương rất lạnh khốc, vậy người có thể bị mê hoặc hay không?” Long Hạo Thiên nhìn nàng, thật ra hắn chưa bao giờ cần nhiều nữ nhân ái mộ như vậy.

“Có, đương nhiên có, đừng quên thần thiếp cũng là nữ nhân.” Vân Yên khẳng định, giọng điệu khẳng định của nàng khiến trái tim hắn không hiểu vì sao lại rất vui vẻ.

“Nhưng mà bây giờ sẽ không.” Nàng dừng lại một chút rồi nói thêm.

“Vì sao?” Nghe thấy nàng nói sẽ không, trong lòng Long Hạo Thiên rõ ràng cảm thấy hơi mất mát.

“Bởi vì người đã khiến thần thiếp tổn thương rất nhiều, những thương tổn đó đã lưu lại trong lòng thần thiếp, có thể nói là bộ dạng lạnh khốc vô tình của người đã in sâu trong đầu thần thiếp. Nhưng mà cho dù thần thiếp có bị mê muội vì người thì người cũng không cần, không phải sao?” Tim Vân Yên cũng hơi chua xót ề ầm, cảm thấy tình yêu cùng hận thù trong hắn đều đã trao cho nữ tử nàng chưa bao giờ được nhìn thấy kia.

Long Hạo Thiên nhìn thấy những tổn thương chợt lóe lên trong mắt nàng, liền nhớ tới bản thân trước đây đã làm đủ thứ chuyện với nàng, đột nhiên rất đau lòng, tay bắt đầu chậm rãi vuốt ve khuôn mặt gầy yếu của nàng, nàng thực sự rất gầy.

Vân Yên không để lỡ mất tia yêu thương trong mắt hắn, nàng ngẩng ngẩng cả người, hắn lại có thể đau lòng? Là đang đau lòng vì nàng sao? Tay hắn vuốt ve khuôn mặt nàng, hơi thở của hắn gần trong gang tấc, lông

mày của hắn, mũi của hắn, môi của hắn, rất đẹp, khiến nàng nhin không được cũng đưa tay vuốt ve khuôn mặt hắn.

Môi của hai người không tự giác chậm rãi tiến lại gần, trong nháy mắt sắp chạm vào nhau thì ngoài cửa lại vang lên một thanh âm rất khó chịu cắt ngang bọn họ.

“Vương, thần thiếp có thể vào không?”

Vân Yên lập tức hồi phục tinh thần, sắc mặt hơi đỏ lên. Tại sao nàng lại không thể tự kiểm chế, không biết xấu hổ như vậy? Nàng vội vàng muốn đứng dậy.

Long Hạo Thiên ôm nàng vào ngực thật chặt, đột nhiên bị quấy rầy nên trên mặt có chút tức giận nói: “Vào đi.”

Cửa bị đẩy ra, Lệ phi bưng thuốc bỏ trong tay đi đến, vừa định hành lễ lại nhìn thấy bộ dạng mờ ám của bọn họ liền biến sắc, thứ trong tay thiếu chút nữa rơi xuống đất.

“Có chuyện gì sao? Không có chuyện gì thì đừng quấy rầy Bẩm Vương.” Ngữ khí của Long Hạo Thiên rất không tốt.

Lệ phi nhìn thấy vẻ mặt khó coi của hắn, nhin xuống ủy khuất trong lòng, hơi hành lễ nói: “Vương, thần thiếp chuẩn bị thuốc bổ, cố ý đưa đến đây cho Vương, lại không biết Yên muội muội cũng ở trong này.” Vẻ mặt điềm đạm đáng yêu làm cho người khác nhìn cũng không nổi trách cứ.

Vân Yên nhìn thấy Lệ phi cố nén nước mắt, biết trong lòng Lệ phi nhất định rất ủy khuất, hơi thở dài, bản thân nàng hiểu được cảm giác của Lệ phi, đây chính là sự bị ai của nữ nhân chốn Hoàng cung, nàng dùng sức muốn đứng dậy nhưng hắn không chịu buông tay, nàng liền hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái.

Long Hạo Thiên lại chỉ cười với nàng, nàng hơi tức giận, hắn hà tất phải như vậy. Tay nàng liền lặng lẽ đặt vào bên hông của hắn, hung hăng véo một cái.

“A...” Long Hạo Thiên bị đau, kêu nhỏ ra tiếng, buông lỏng tay, Vân Yên nhân cơ hội này thoát khỏi ngực hắn.

Long Hạo Thiên tức giận trừng mắt nhìn nàng, nàng lại dám véo hắn.

“Vương, thần thiếp không quấy rầy người cùng tỷ tỷ, xin cáo lui trước.” Vân Yên lại cười, vẻ mặt đắc ý, không đợi hắn trả lời liền lui xuống.

Tuy rằng Lệ phi đã hạ mắt xuống nhưng động tác của bọn họ nàng đều nhìn thấy rõ ràng, Vân Yên dám véo Vương, nhưng Vương lại có thể không trách cứ gì cả, cả người nàng cảm giác một trận lạnh như băng đến tận xương tủy. Nàng có thể chịu được Vương không yêu bất kỳ ai cả, nhưng lại không thể chịu được Vương yêu ai đó.

“Là thuốc bổ gì? Bưng lại đây.” Long Hạo Thiên nhìn thấy động tác chạy trốn đáng yêu của Vân Yên, khoe môi không khỏi nhếch lên, nhìn Lệ phi đứng ở bên dưới phân phó.

Lệ phi lại đắm chìm ở trong suy nghĩ của mình. Vương yêu Vân Yên rồi sao? Chẳng phải Vương rất lạnh khốc vô tình sao? Sao có thể yêu người khác được. Huống chi Vân Yên cũng không xinh đẹp hơn người, tại sao Vương lại yêu nàng ta?

“Ngần ngơ gì thế, còn không mau bưng lại đây.” Long Hạo Thiên thấy nàng không có phản ứng nên không vui nói.

“Dạ, Vương.” Lúc này Lệ phi mới kịp phản ứng, vội vàng đi đến trước mặt hắn, giấu hết toàn bộ ủy khuất trong lòng, lộ ra nụ cười quyến rũ thường thấy: “Vương, để thần thiếp đút cho người.”

“Không cần, Bẩm Vương tự mình uống.” Long Hạo Thiên nhận lấy, uống một hơi cạn sạch, rồi đặt lại chén trong tay nàng, phân phó: “Nàng lui xuống trước đi, Bẩm Vương còn có việc cần làm.”

“Dạ, thần thiếp tuân lệnh.” Sắc mặt Lệ phi cứng ngắc, chẳng lẽ Vương thích Vân Yên nên ngay cả nói chuyện với nàng cũng không muốn sao? Nàng chậm rãi đi đến cửa rồi lại đột nhiên quay lại cười nói: “Vương, tối nay thần thiếp chờ người.” Vương từng nói đêm nay sẽ ở bên nàng.

“Đêm nay Bồn Vương có việc, hôm khác sẽ đến.” Long Hạo Thiên không nhìn nàng một cái, trực tiếp cự tuyệt.

“Dạ.” Lệ phi dùng sức cắn môi rời khỏi Ngự thư phòng.

“Nương nương, người làm sao vậy?” Cung nữ ngoài cửa thấy khóe môi nàng chảy máu, vội vàng hỏi.

“Cái gì?” Nàng lại không nhận ra.

Cung nữ vội vàng dùng khăn lụa lau cho nàng, lúc này Lệ phi mới nhìn thấy vết máu ở trên chiếc khăn, cười chua xót, môi đã bị cắn nát, thế nhưng lại không có cảm giác đau, nỗi đau trong lòng còn đau hơn nhiều lần so với nỗi đau thể xác.

“Nương nương, về thôi, nô tỳ sẽ bồi thuốc cho người.” Cung nữ cẩn thận giúp nàng lau rồi nói.

“Không cần.” Khuôn mặt của Lệ phi lạnh lẽo, nói xong bước chân liền đi về phía trước.

Cung nữ sửng sốt, vội vàng theo sau nàng, chỉ rất lạ là nương nương lại đi về phía Tử Yên các.

Vân Yên nghĩ đến cảnh tượng lúc nãy hẳn bị mình véo đau, liền không nhịn được cười, nhưng mà nàng không ngờ hẳn lại có thể không tức giận cũng không phát cáu.

“Nương nương, người vui vẻ như vậy, có phải lão gia và thiếu gia đã rời khỏi rồi hay không?” Tiểu Thanh đoán, nói: “Nhất định là phải rồi.”

“A...” Vân Yên ngây ra một lúc, sao nàng lại có thể quên mất vấn đề này, nụ cười liền hơi cứng lại, nhưng mà hẳn cũng không nói gì, vậy cho dù cha và ca ca vẫn chưa thể rời đi nhưng nhất định vẫn chưa bị hẳn tìm thấy. Như vậy cũng tốt.

“Nương nương, người làm sao vậy?” Tiểu Thanh bị vẻ mặt của nàng làm ơ hồ. Chẳng lẽ không đúng sao?

“Không có gì.” Vân Yên lắc đầu, không có tin tức chính là tin tốt lành.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm của Tử Liên: “Nô tỳ tham kiến Lệ phi nương nương.”

“Lệ phi?” Vân Yên không khỏi giật mình, sao lại là Lệ phi? Nàng ta tới làm gì?

34. Chương 141 - 142 - 143 - 144

Chương 141 – Cảnh cáo

Vân Yên nhìn thấy Lệ phi với vẻ mặt tức giận đi đến, xem bộ dáng là tìm nàng gây phiền toái nhưng nàng vẫn khách khí chào hỏi: “Tỷ tỷ đến rồi, mời ngồi... Tiểu Thanh dâng trà.”

“Không cần, ta không phải tới uống trà, các người lui xuống hết đi, ta có lời muốn nói cùng Yên phi nương nương.” Sắc mặt Lệ phi lạnh như băng, cao giọng phân phó.

“Dạ. Nô tỳ tuân mệnh.” Cung nữ của Lệ phi lập tức lui ra ngoài.

Tiểu Thanh và Tử Liên lo lắng nhìn Vân Yên, nàng liền gật đầu với bọn họ, ý bảo bọn họ cũng ra ngoài. Lúc này Tiểu Thanh với Tử Liên mới xoay người rời đi.

Nhìn thấy cửa bị đóng lại, lúc này Vân Yên mới nhìn Lệ phi nói: “Tỷ tỷ có lời gì muốn nói với ta sao?”

Nhưng Lệ phi lại không nói lời nào, chỉ chăm chú nhìn nàng chằm chằm, trong ánh nhìn có nghi hoặc, hơn nữa còn có không phục và ghen tỵ.

Kỳ thật Vân Yên biết nàng ta đang suy nghĩ gì và tại sao lại tới tìm nàng. Nhưng lại không nghĩ tới mình cũng có ngày như vậy, nàng luôn cẩn thận trốn tránh nhưng vẫn là tránh không khỏi sự tranh đấu giữa nữ nhân, lại còn là vì một người nam nhân, người hoàn toàn không hề yêu các nàng.

“Vương thích muội.” Cuối cùng Lệ phi cũng mở miệng nói.

“Có lẽ, nhưng mà Vương càng yêu thích tỷ.” Vân Yên nói, đây chính là bí mật mà ai trong Hoàng cung cũng biết.

“Hừ.” Lệ phi hừ lạnh một tiếng, không cười nói: “Ta thật sự nhìn không ra người có gì tốt. Nói đến xinh đẹp thì ta tự tin là ta xinh đẹp hơn người, nói đến quyến rũ ta cũng tuyệt đối quyến rũ hơn người, nói ân cần ta tự tin bất luận kẻ nào cũng không thể sánh bằng ta. Nhưng vì sao Vương lại thích người?” Nàng ta thật sự không rõ.p>

“Vì sao tỷ tỷ lại nói như vậy? Vương thích ta sao? Chẳng lẽ tỷ tỷ không biết sao? Trong Hoàng cung này, nam nhân duy nhất đó vốn không thuộc về nữ nhân nào cả, càng sẽ không chung tình với chỉ một nữ nhân, hoa tâm và đa tình là quyền lợi của hắn, không phải sao? Ai bảo chúng ta đã sa vào nhà giam này thì cũng phải thừa nhận tất cả chuyện này.” Vân Yên nói, chẳng lẽ Lệ phi muốn Long Hạo Thiên cả đời chỉ sủng ái mình nàng ta sao? Làm sao có thể, trong Hoàng cung chính là nơi bách hoa tranh diễm (muôn hoa đua thắm khoe hồng), sao nàng có thể cam đoan mình chính là đóa hoa diễm lệ nhất đó.

“Con người cũng không quá cố chấp như vậy, hơn nữa Vương chính là một người chung tình, không phải Vương đã chung tình nhiều năm với một người như vậy sao?” Lệ phi hỏi lại, kỳ thật nàng ta không sợ chuyện Vương hoa tâm đa tình mà chỉ sợ Vương sẽ chung tình. Vậy cuộc sống sau này của nàng ta phải trải qua như thế nào? Vẫn còn trẻ như vậy, chẳng lẽ phải phòng không gối chiếu sao? Nàng không cam tâm.

“Tỷ tỷ nói tới ai?” Vân Yên giả vờ không biết, dù sao cũng chưa từng có ai nói với nàng về nữ nhân kia, cũng không biết tình yêu giữa Long Hạo Thiên và nàng ta sâu đậm ra sao.

“Người không biết?” Lệ phi hiển nhiên không tin, không tin không ai nói cho nàng biết, mới nhìn nàng nói: “Có biết hay không cũng không có vấn đề gì, một người chết mà thôi.”

“Người chết?” Vân Yên ngây ra một lúc, không phải Tử Liên nói nàng ta chỉ bị giam lại sao, tại sao Lệ phi lại nói là người chết?

Lúc này Lệ phi mới phát giác ra trong lúc vô tình mình đã nói lỡ, vội vàng bổ cứu (dùng các biện pháp để uốn nắn, sửa chữa, xoay chuyển tình hình bất lợi), nói: “Bị giam ở trong cấm địa và người chết có gì khác nhau sao? Cuộc sống không thấy mặt trời không phải giống người đã chết sao?”

“Vậy tỷ tỷ có biết vì sao nàng bị giam lại không?” Tuy rằng Vân Yên đã mơ hồ đoán ra nguyên nhân nhưng cũng không dám khẳng định, muốn có thể nghe được nguyên nhân khác từ miệng của nàng ta.

“Ta sao có thể biết được, người không biết đó là điều cấm kỵ trong Hoàng cung sao?” Lệ phi cảnh giác nhìn nàng, nàng có ý tứ gì chứ? Lập tức nói lảng sang chuyện khác: “Nếu muốn tiếp tục nói điều vô nghĩa thì thôi đi, hôm nay ta tới là để cảnh cáo người, ta sẽ không nhường Vương cho người đâu, tốt nhất người nên biết điều một chút.”

“Tỷ tỷ cảm thấy Vương cần phải có người nhường sao?” Vân Yên cảm thấy lời của nàng thật sự rất buồn cười. Long Hạo Thiên là ai? Sao có thể để người khác thao túng hắn.

“Đương nhiên, chỉ cần ta không nhường thì Vương chính là của ta. Hôm nay ta cố ý đến cảnh cáo người một tiếng, tốt nhất nên biết thân biết phận, nếu không đến lúc đó đừng trách ta không khách sáo.” Lệ phi đe dọa.

Vân Yên chỉ cười nhạt một tiếng: “Tỷ tỷ sẽ không khách sáo như thế nào?” Bản thân nàng vốn không muốn tranh sủng ái nhưng lại rất chán ghét kiểu thái độ không coi ai ra gì này của Lệ phi, nếu để Long Hạo Thiên biết những lời nói hôm nay của nàng ta, có lẽ ngày mai trong Hoàng cung sẽ không còn tồn tại Lệ phi nữa.

“Lời này của người là có ý tứ gì? Nếu người muốn biết ta sẽ cho người biết, chỉ cần người đừng hối hận.” Ánh mắt Lệ phi hung ác nhìn nàng chằm chằm. “Không có ý gì, ta chỉ đang nghĩ có cần phải cảm tạ tỷ tỷ đã cố ý đến thông báo một tiếng cho ta biết hay không?” Trong ánh mắt Vân Yên đều là lãnh đạm, cũng chưa xót

thay Lệ phi, nếu nàng ta thật sự muốn tranh thì phải đến tranh thủ lấy lòng Long Hạo Thiên chứ không phải đến cảnh cáo Vân Yên nàng.

“Người biết là tốt rồi, người tự thu xếp ổn thỏa đi.” Lệ phi nhìn nàng, cân nhắc: “Ta đi đây, tối nay Vương còn muốn đến, ta phải chuẩn bị tốt một chút.” Nàng ta cố ý nói.

“Cung kính tiến tỷ tỷ.” Vân Yên ôn hòa nói, đương nhiên biết câu nói sau là cố ý nói để nàng nghe.

Lệ phi vừa đi khỏi, Tiểu Thanh và Tử Liên liền vội vàng đi tới hỏi: “Nương nương, Lệ phi có làm khó người không?”

“Không có, tại sao các người lại khẩn trương như vậy.” Vân Yên cười khê.

“Nương nương, người không biết đó thôi, ở trong cung, Lệ phi ỷ vào sự sủng ái của Vương nên rất kiêu ngạo, nếu Vương đến chỗ phi tử nào quá ba lần, nàng liền đến gặp cảnh cáo, tất cả mọi người đều không dám đắc tội nàng.” Tử Liên bên cạnh lo lắng nói, lần này nàng tới đây nhất định là lai giả bất thiện (người đến không có ý tốt).

“Thật vậy sao? Vương cũng không nói gì sao? Vậy chẳng phải nàng cũng giống như Hoàng hậu?” Tiểu Thanh không tin nhìn nàng.

“Phải, trước đây Vương thường xuyên không ở trong cung, lại giao tất cả những việc trong cung cho Lệ phi nên Lệ phi càng không sợ hãi điều gì, nhưng mà chỉ cần phi tử hậu cung không đụng đến Vương thì Lệ phi cũng sẽ không làm gì cả. Vì vậy, tất cả mọi người đều cố hết sức không chọc giận Lệ phi.” Tử Liên gật đầu nói.

Vân Yên biết vì sao nàng ta lại không sợ gì cả, là bởi vì Long Hạo Thiên hoàn toàn không cần những nữ nhân trong hậu cung này cho nên mới để nàng ta muốn làm gì thì làm.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao? Hôm nay Lệ phi đến đây nhất định là để làm khó nương nương.” Tiểu Thanh hơi hoảng sợ, bởi vì trước đây nàng ta chưa bao giờ đến nơi này.

“Các người không cần lo lắng, không có chuyện gì đâu, nàng cũng không phải đến làm khó ta.” Vân Yên an ủi các nàng, cũng không để lời của nàng trong lòng. Long Hạo Thiên không yêu nàng ta, nên nàng ta hung hăng càn quấy, chính là không muốn cho nàng có đường rút lui.

“Vậy là tốt rồi.” Tiểu Thanh cùng Tử Liên đồng thời thở phào, chỉ cần nàng ta không phải đến để làm phiền là tốt rồi.

“Được rồi. Các người đi chuẩn bị nước tắm cho ta đi, ta muốn tắm rửa một lát.” Vân Yên phân phó.

“Dạ, nô tỳ tuân mệnh.” Các nàng cười rồi lại trộm hỏi: “Có phải Vương sẽ đến đây hay không?” Nói xong liền chạy ra ngoài.

“Muốn ăn đòn?” Vân Yên ở phía sau cũng cười nhưng nụ cười lại từ từ cứng lại trên mặt, đêm nay hẳn sẽ đến chỗ Lệ phi sao? Rõ ràng biết rõ là mình không nên để ý nhưng vì sao lại có một tia ưu thương nhàn nhạt lan tràn trong lòng.

Chương 142 – Dịu dàng

“Vương, sắc trời không còn sớm, nên nghỉ ngơi !” Công công nhìn hấn vẫn ngồi phê duyệt tấu chương nhẹ giọng nhắc nhở.

“Xem một chút nữa là xong rồi.” Long Hạo Thiên không ngẩng lên nói.

“Vương, quốc sự quan trọng nhưng thân thể người còn quan trọng hơn. Quốc sự vĩnh viễn không thể xử lý xong, Vương vẫn nên bảo trọng thân thể.” Công công khuyên giải.

“Được rồi.” Long Hạo Thiên buông tấu chương trong tay, hít thật sâu, thuận miệng hỏi “Hiện tại là giờ nào?”

“Hồi bẩm vương là giờ Hợi.” Công công nói.

“Đã trễ thế này rồi, nên nghỉ ngơi.” Long Hạo Thiên đứng dậy nói.

“Đêm nay Vương muốn nghỉ ngơi ở chỗ vị nương nương nào, nô tài đi thông báo?” Công công lại hỏi.

“Quên đi, hôm nay bốn Vương muốn yên tĩnh một chút. Người cũng nghỉ ngơi đi.” Long Hạo Thiên phân phó. “Nô tài cáo lui!” Công công biết vương không muốn người khác quấy rầy, tốt nhất nên thức thối một chút lui xuống.

Long Hạo Thiên một mình rời ngự thư phòng, chậm rãi nhẹ nhàng đi lại trong hoàng cung. Gió mát thổi qua làm hân thanh tỉnh rất nhiều. Nghĩ lại mấy năm nay, hân vẫn chinh chiến bên ngoài, dùng chiến tranh để bình ổn quốc gia chỉ làm hân thỏa mãn nhất thời, mỗi khi đêm về lại cảm thấy tịch mịch cô đơn. Hân không biết mình đang muốn cái gì ?

Bất tri bất giác lại đi tới Tử Yên các, định xoay người rời đi lại thấy Tử Liên từ bên trong đi tới vội vàng hành lễ nói: “Nô tì tham kiến Vương !” “Đứng lên đi!” Long Hạo Thiên phân phó.

“Vương tới thăm nương nương sao? Có cần nô tì thông báo một tiếng ?” Tử Liên âm thầm vui mừng.

“Không cần, người đi xuống đi. Bốn vương tự mình đi vào.” Long Hạo Thiên phát tay.p>

Vương một mình đi vào, không phải sẽ thấy nương nương đang tắm rửa sao ? Nghĩ lại đây là cơ hội nương nương có thể sớm có long thai, Tử Liên nhanh miệng đáp “Nô tì cáo lui.”

Long Hạo Thiên nhẹ nhàng cất bước đi vào lại nghe trong phòng truyền ra tiếng nước. Tò mò không biết nàng đang làm gì, liền đi qua cửa vừa đúng lúc nàng từ trong nước đứng lên, hân ngẩng người nhìn cảnh xuân sắc của mỹ nhân trước mắt.

Trên da thịt như ngọc đều là bọt nước, hai đóa hồng mai trên ngực làm bầu ngực đầy đặn thêm mê người. Nước từ trên tay nàng chảy xuống, nhẹ nhàng chà lau thân thể từ cổ chậm rãi đi xuống từng chút một. Mỗi động tác vô tình lại tràn ngập hấp dẫn ...

Vân Yên không biết có người nhìn lên, còn nâng chân ngọc đặt ở thùng nước, nhẹ nhàng chà lau bọt nước, động tác cực kì câu hồn đoạt phách.

Long Hạo Thiên cảm giác một trận máu nóng truyền đi khắp cơ thể, hô hấp bắt đầu dồn dập, khó khăn nuốt nước miếng xuống J.

Vân Yên nghe thấy tiếng động, vội vàng túm lấy quần áo, che thân mình, cảnh giác nhìn ra ngoài cửa.

“Là bốn Vương.” Long Hạo Thiên lập tức đẩy cửa vào, nhìn chằm chằm thân thể nửa kín nửa hở của nàng.

“Sao Vương lại tới đây.” Vân Yên nhìn hân, liền phát hiện ra trong mắt hân ngập tràn dục hỏa, dường như muốn thiêu đốt mình.

“Người nói xem, nửa đêm tới để làm gì ? Đương nhiên là cho người thị tắm.” Long Hạo Thiên ôm lấy nàng, quần áo trên người nàng lập tức rơi xuống J.

“A.” Vân Yên thở nhẹ một tiếng.

Nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, Long Hạo Thiên không vội vàng cởi bỏ trang phục của mình mà lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve da thịt mềm nhẵn của nàng. Từng tác, từng tác không buông tha chỗ nào, tựa như thưởng thức tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất...

Vân Yên then thùng đưa tay chạm vào hân, bàn tay nhỏ như có ma pháp. Mỗi chỗ chạm vào khiến cho thân thể hân không nhịn được run rẩy, lửa nóng càng hừng hực cháy...

Long Hạo Thiên lúc này mới trút bỏ quần áo của mình, chậm rãi áp lên thân thể của nàng, hôn lên vành tai, lên mắt lên môi của nàng.

Vân Yên bị hân chạm lên dục vọng, thân thể hưng phấn cực độ. Bàn tay chậm rãi đưa ra ôm lấy thắt lưng hân, muốn kéo hân lại gần thêm ...

Lúc cùng đạt tới đỉnh điểm vui sướng, hai người đồng thời hét ra tiếng, sau đó là tiếng thở dốc bao phủ căn phòng.

Long Hạo Thiên đưa tay vén lại sợi tóc vương trên khuôn mặt lấm tấm mồ hôi của nàng. Không biết bao lâu rồi, hẳn không có cảm giác thế xác và tinh thần hòa hợp vui sướng thế này.

Vân Yên thật hưởng thụ, để hẳn ôm vào trong ngực, tùy ý hẳn vén tóc nàng một cách dịu dàng, đây chính là giấc mộng xa vời mà nàng thường hi vọng.

“Có mệt không ?” Long Hạo Thiên cực kỳ dịu dàng hỏi.

“Mệt.” Vân Yên gật gật đầu. Nàng đương nhiên mệt, ngay cả cử động cũng không muốn.

“Mệt thì ngủ đi.” Long Hạo Thiên giúp nàng đắp chăn.

“Vương cũng vậy.” Vân Yên nhìn hẳn, đột nhiên làm một việc mà ngay cả bản thân cũng không nghĩ đến. Nàng lại có thể hôn hẳn một cái.

Long Hạo Thiên ngây ngẩn cả người, ngay cả nàng cũng ngây ngẩn. Trời ạ, nàng vừa làm gì thế, ngay tức khắc liền chui đầu vào trong ngực hẳn.

Khóe môi hẳn chậm rãi nở nụ cười, giọng điệu rất vui vẻ “Cái gì cũng làm rồi thì sợ gì nữa.”

“Mệt mỗi quá, ta muốn ngủ.” Vân Yên xấu hổ, nhắm mắt, xoay người sang chỗ khác.

“Bổn Vương cũng mệt mỗi.” Long Hạo Thiên ôm lấy nàng từ phía sau, khẽ cầm tay nàng.

Da thịt trần trụi liền kề không một khe hở. Vòng ôm của hẳn thật sự ấm áp làm người ta rất an tâm. Khóe môi Vân Yên khẽ nhếch lên thành nụ cười, giờ phút này nàng quả thật đang hưởng thụ hạnh phúc.

Vân Yên vừa tỉnh lại theo bản năng liền xoay người sang bên cạnh, chỉ thấy trên giường là khoảng trống. Hẳn đã đi rồi. Nhớ lại tối hôm qua ôn nhu triền miên, nàng có chút hoảng hốt, đó có phải là mộng.

“Nương nương, người tỉnh rồi.” Tiểu Thanh bưng nước rửa mặt vào, vẻ mặt tươi cười mờ ám.

“Tỉnh rồi, rời giường thôi, ta cũng thấy đói bụng.” Vân Yên nói.

“Đương nhiên đói bụng rồi. Gây sức ép hơn nửa đêm, không đói bụng mới lạ!” Tiểu Thanh trêu ghẹo nói.

“Ba hoa.” Vân Yên trừng mắt liếc nàng một cái “Thật sự nương chiều người quá! Có muốn ta trừng phạt hay không ?”

“Nô tì đáng chết! Nương nương tha mạng!” Tiểu Thanh sợ hãi cầu xin.

“Bây giờ mới biết cầu xin tha thứ ?” Vân Yên cười nói, không nhận được hỏi “Vương đi khi nào ?”

“Trời vừa sáng, Vương liền đi, cố ý dặn dò nô tì không cần đánh thức nương nương, để cho nương nương ngủ nhiều một chút.” Tiểu Thanh hồi đáp.

“Ta biết rồi.” Đây trong lòng hẳn quan tâm mình sao ?

“Nương nương, người nói xem có phải lão gia cùng thiếu gia đã rời khỏi Long triều rồi không ?” Tiểu Thanh đột nhiên hỏi.

“Không biết” Vân Yên lắc đầu. Lại qua thêm một ngày, không biết bọn họ đã rời khỏi đây chưa? Mặc kệ, nàng muốn đích thân ra ngoài cung xem sao.

Chương 143 – Âm thầm đánh giá

Vân Yên mang theo Tiểu Thanh vừa đi đến cửa cung đã bị thị vệ canh giữ ở đó ngăn cản : “Thực xin lỗi ! Vương đã căn dặn, nương nương không được phép xuất cung.”

“Ta đã biết.” Vân Yên ngăn người ra, sau đó nói. Thì ra, hẳn đã sớm biết mình muốn làm gì, nàng nháy mắt với Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh lập tức hiểu, nói ngay : “Nương nương hồi cung nghỉ ngơi ! Nô tì thay người đi mua bánh quy xộp người thích.”

“Được! Người đi nhanh về nhanh.” Vân Yên phân phó. Các nàng làm chủ tớ nhiều năm như vậy, chỉ cần một ánh mắt cũng có thể phối hợp ăn ý.

“Nô tì tuân mệnh !” Tiểu Thanh đi một mình ra khỏi cung, thị vệ cũng không ngăn cản, bởi Vương chỉ cần dặn bọn họ không cho nương nương xuất cung.

Vân Yên thông thả cất bước trở về. Đột nhiên, một cung nữ đi từ hướng ngược lại bưng chậu nước lập tức va vào nàng. Nước theo đó rớt từ trên đầu nàng xuống.

“Nương nương tha mạng! Nô tì không phải cố ý.” Cung nữ hoảng sợ quỳ xuống, dập đầu xin tha thứ, vẻ mặt đầy sợ hãi.

Vân Yên vốn muốn trách cứ nàng vài câu nhưng nhìn dáng vẻ nàng sợ hãi như vậy, cũng không nhẫn tâm. Huống chi, là nàng vô tình va vào mình, liền ra lệnh: “Đứng lên đi ! Lần sau cẩn thận một chút !”

Cái gì? Nương nương ỳnh đứng lên, không trừng phạt mình sao? Cung nữ ngơ ngác quỳ tại chỗ nhìn nàng, tất nhiên không tin nàng lại rộng lượng như vậy mà buông tha ỳnh. Cho dù không trừng phạt cũng nên quở trách vài câu nhưng nàng rõ ràng một câu cũng không nói.

“Còn không đứng lên? Muốn ta trừng phạt sao ?” Vân Yên cố ý hù dọa nàng. “Nô tì tạ ơn nương nương! Cám ơn nương nương!” Cung nữ vội vàng dập đầu, cúi đầu đứng dậy đầy vẻ biết lỗi cùng bất an.

Nhưng Vân Yên cũng không để ý đến quần áo mình đã ướt đầm.

“Nương nương, nô tì giúp người lau khô!” Cung nữ bước lại, muốn giúp nàng.

“Không cần! Có lau cũng vô dụng thôi. Ta trở về đổi quần áo thì tốt rồi. Người đang vội cứ đi đi.” Vân Yên nói. Cả người đã ướt hơn phân nửa, làm sao mà lau khô? “Nô tì cáo lui!” Cung nữ bưng chậu nước quay đầu lại liếc nàng một cái, vội vàng đi khỏi.

Lệ phi một thân ung dung trang điểm mỹ lệ, cùng cung nữ theo hầu đứng một bên nhìn nàng chật vật, khoe môi mang theo tươi cười đắc ý, lại làm ra vẻ kinh ngạc: “Muội muội làm sao vậy? Ai làm cho ra nông nỗi này ?”

Vân Yên nhìn nàng một cái, thản nhiên nói : “Không có gì. Là một cung nữ không cẩn thận đụng phải thôi.”

“Vậy sao? Sao muội muội lại không may như vậy? Là tên nô tài nào không có mắt nói cho tỷ tỷ biết, để ta giáo huấn nó một chút.” Lệ phi nói, khuôn mặt rõ ràng mang theo vẻ tươi cười.

“Muội muội tạ ơn tỷ tỷ trước. Có điều, không cần làm thế. Cung nữ ấy chỉ là không cẩn thận.” Vân Yên đương nhiên nhìn ra vẻ đắc ý của nàng, nói thêm: “Muội còn phải cảm tạ nàng. Muội vốn muốn đi gặp Vương, bộ quần áo này không phải thực vừa lòng, nhưng bộ quần áo này lại không vừa lòng lắm, muốn thay một bộ quần áo khác, mà lại không muốn mất công trở về. Bây giờ vừa khéo, không muốn cũng phải trở về đổi.” Người không phạm ta, ta không phạm người nhưng nếu phạm ta, ta tất nhiên đáp lễ, đây là nguyên tắc của nàng.

Sắc mặt Lệ phi quả nhiên trở nên âm lãnh, khoe môi vẫn là nụ cười dối trá: “Muội muội thật có lòng. Tỷ tỷ hy vọng sau này muội cũng có thể đem chuyện xấu đều biến thành chuyện tốt như thế.”

“Tỷ tỷ nói xem. Mọi người đều nói phong thủy thay đổi luân phiên, tỷ tỷ cũng nên cẩn thận. Nói không chừng ngày mai liền tới phiên tỷ tỷ đó. Hi vọng tỷ tỷ cũng có thể thản nhiên đối mặt.” Vân Yên không lộ chút dấu vết châm chọc nàng.

Chương 144 – Âm thầm đánh giá 2

“Muội muội cứ việc yên tâm, lòng dạ của tỷ tỷ trong sáng vô tư, lại chưa từng làm chuyện gì xấu xa bẩn thỉu, ngay cả khi có chuyện xấu xảy ra, cũng chưa đến lượt ta. Chỉ là muội muội nên cẩn thận, bởi vì hiện tại muội chính là kẻ thù chung của tất cả nữ nhân. Hôm nay là nước, ngày mai nói không chừng chính là máu.” Lệ Phi không nhanh không chậm nói, nhưng trong lời nói nhẹ nhàng lại hàm chứa ý cảnh cáo.

Vân Yên nhìn chằm chằm nàng, chẳng lẽ cung nữ vừa rồi không phải ngoài ý muốn, mà là do nàng ta chỉ thị sao? Mục đích là đang cảnh cáo nàng, nếu nàng cứ tiếp cận Vương thì bản thân chỉ có một con đường chết. Nhìn thấy cả người nàng đều ướt đầm, Lệ Phi khẽ lướt qua bên cạnh thân thể nàng, lời nói ẩn chứa đau lòng: “Muội muội nhanh chóng chạy về thay quần áo rồi nghỉ ngơi một chút đi. Không nên chịu lạnh,

thân thể muối muối vốn luôn yếu ớt, nếu có chuyện gì không may xảy ra thì làm sao bây giờ?” Tuy nói như vậy nhưng dáng vẻ của nàng ta dường như đang ước gì Vân Yên sẽ gặp chuyện không may.

Ai!!! Vân Yên thở dài “Muối muối nào có mệnh tốt giống như tỷ tỷ vậy, muối phải nhanh chóng thay đổi xiêm y, sau đó muối còn muốn hầu hạ Vương. Làm sao giống tỷ tỷ nhàn nhã ở ngự hoa viên ngắm hoa xem cảnh như vậy, tỷ tỷ cứ từ từ thưởng thức, muối muối xin phép đi trước.” Vốn dĩ nàng cũng không muốn để ý đến nàng ta làm gì, nhưng nàng ta rất bừa bãi, không giáo huấn nàng ta một chút sao được.

“Người...” Lệ Phi giận tím mặt, biết nàng đang cố ý ám chỉ mình không chiếm được sự sủng ái của Vương.

Vân Yên lại xoay người bước đi, nhin không được cười thầm. Đây chính là do nàng ta tự chuốc lấy, đừng tưởng rằng nàng là người dễ bị ăn hiếp.

“Vân Yên! Cứ chờ đó, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người!” Lệ Phi ở phía sau vừa rống giận vừa nắm lấy hoa tươi bên cạnh ném xuống đất, dùng chân hung hăng dẫm nát.

Vân Yên vừa đi vừa nhớ lại sắc mặt khó coi vừa rồi của Lệ phi, nhin không được muốn cười, nàng ta thật sự là tự rước lấy nhục.

Long Hạo Thiên nhìn thấy toàn thân nàng ướt đẫm chặt vật nhưng trên gương mặt vui vẻ đầy ý cười. Nghi hoặc cau mày, nàng đang làm gì thế?

Vân Yên vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy hấn, cước bộ dừng lại một chút thốt lên: “Tại sao người lại ở trong này?”

“Người đang làm cái gì? Tại sao toàn thân đều ướt đẫm?” Long Hạo Thiên nhìn chằm chằm nàng hỏi.

“Không có gì, mới vừa rồi cùng người khác va chạm, nên mới có kết quả như thế.” Vân Yên có chút nghịch ngợm nói.

“Ai va chạm với người?” Giọng điệu Long Hạo Thiên lạnh lùng, ai lại dám động tay động chân như vậy?

Vân Yên nghe ra giọng điệu không bình thường của hấn, không phải hấn muốn trừng phạt cung nữ kia chứ? Nàng ra vẻ thật uể oải nói: “Không phải người khác va chạm với ta, là ta va chạm người ta, cho nên mới bị trừng phạt toàn thân ướt đẫm như thế.”

“Nhưng bốn Vương nhìn thấy người giống như đang rất vui vẻ.” Long Hạo Thiên thật sự không rõ, nếu là người khác, nhất định sẽ rất tức giận, nhưng tại sao nàng lại vui vẻ như vậy?

“Bằng không thế nào? Muốn ta khóc sao?” Vân Yên nhìn hấn ra oai, cúi đầu một chút nói: “Có vẻ không đáng khóc.”

“Xi.” Long Hạo Thiên bị nàng chọc cho nở nụ cười, thật tự nhiên nắm lấy tay nàng: “Nhanh đi thay quần áo bằng không sẽ bị cảm lạnh.”

Vân Yên nhìn hấn, cảm nhận được độ ấm từ trong lòng bàn tay hấn truyền đến, trong nháy mắt làm cho lòng của nàng tràn ngập ấm áp.

Long Hạo Thiên nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng. Tay nàng nằm trong bàn tay hấn có thể cảm nhận được tay của nàng mềm mại không xương. Đã bao lâu, hấn cũng không nhớ rõ, vài năm trước hấn cũng từng nắm lấy bàn tay của một nữ nhân như thế này, muốn dùng cả một đời đi bảo vệ nàng, chăm sóc nàng. Nhưng nàng ta lại tàn nhẫn phản bội hấn, ánh mắt hấn lại dâng lên tràn ngập hận ý, bàn tay đang nắm tay nàng không khỏi nắm lại thật chặt.

35. Chương 145 - 146 - 147 - 148 - 149

Chương 145 – Nàng thật lương thiện

Vân Yên đột nhiên cảm giác được một trận đau đớn, hắn đang làm cái gì? Vừa muốn phát hỏa liền thấy trên mặt hắn có oán hận và cực kỳ tức giận, nàng ngậm miệng lại, chịu đựng đau đớn bị hấn siết ở trong tay. .

Một lúc lâu sau tức giận trên mặt Long Hạo Thiên mới chậm rãi thôi lui. Hấn đang làm chuyện gì thế? Chuyện đã qua lâu như vậy, tại sao hấn lại không thể quên, nhớ làm chi để bản thân tự dày vò, đau khổ, sống trong cừu hận. Có lẽ, đơn giản là sự phản bội sỉ nhục ấy đã ăn sâu vào đầu óc của hấn, và cũng do hấn tự tay hủy diệt tình yêu đó.

Cuối cùng tay hấn cũng thả lỏng, Vân Yên bị hấn nắm chặt đau đến đỏ mồ hôi lạnh, hít một hơi thật sâu, tay vẫn còn rất đau.

Đến trước cửa phòng, Long Hạo Thiên quay đầu lại nhìn nàng: “Người đi vào thay quần áo. . .” Ngây ra một lúc, tại sao đầu của nàng lại đỏ đầy mồ hôi? Kỳ quái hỏi: “Tại sao người lại đỏ mồ hôi nhiều như vậy? Trời bây giờ cũng đâu nóng lắm?”

“Đau.” Vân Yên tức giận trả lời câu hỏi của hấn.

Đau? Long Hạo Thiên nhíu mày một chút “Làm sao đau?”

Lúc này Vân Yên mới rút tay của mình về, trên cổ tay bị hấn siết đến xanh tím, chạm nhẹ một chút cũng đau nhói.

Long Hạo Thiên nhìn thấy cổ tay bị bầm của nàng, lúc này mới tỉnh ngộ lại. Đây là do hấn trong lúc vô ý đã làm nàng đau, nhìn chăm chăm nàng không biết là nên trách cứ, hay là đau lòng, chỉ cầm tay nàng. “Tại sao người không đề cập tới, nhắc nhở bản Vương? Tại sao lại cam nguyện cố gắng chịu đựng như vậy?”

“Sắc mặt và tâm tình của Vương không tốt lắm.” Vân Yên lại rút tay về rồi nói, vẫn là nên an phận một chút thì tốt hơn. Xoay người vào phòng đóng cửa lại “Thần thiếp đi thay quần áo.”

Long Hạo Thiên nhìn thấy cánh cửa bị nàng đóng lại, có chút đau lòng, hấn biết nàng không dám chọc giận hấn, nhưng thật ra hấn có thể khẳng định tâm tính của nàng thật lương thiện, từ cách nàng bao che ột cung nữ.

Tiểu Thanh vừa ra khỏi cửa cung, ngay trên đường cái hết nhìn Đông rồi lại nhìn Tây, thì thấy trong thành còn có rất nhiều quan binh đang lục soát. Nàng cũng không biết được rốt cuộc lão gia cùng thiếu gia đã ra khỏi thành được hay chưa?

Không có cách nào đành phải hồi cung trước. Đối diện trước mặt nàng có một tên hành khất thân thể vô cùng bần thủ, tên ăn mày dựa vào nàng.

“Người làm gì?” Tiểu Thanh tức giận nói, liền cảm giác được trong tay của mình có một vật gì đó được nhét vội vã.

“Thật xin lỗi, tiểu thư!” Tên ăn mày cuống quýt xin lỗi.

“Bỏ đi.” Tiểu Thanh đi lướt qua người hấn, nắm chặt tờ giấy, vội vàng đi đến nơi hẻo lánh mới mở tờ giấy ra xem “Yên nhi, huynh và cha còn ở trong thành, chúng ta không có biện pháp đi ra ngoài. Long Hạo Thiên đã cho phong kín tất cả các cửa thành, Nhưng mọi người không cần lo lắng cho chúng ta, chúng ta sẽ có biện pháp.”

Thì ra là đại thiếu gia viết, vội vàng cất tờ giấy cẩn thận, sau đó mua hai hộp bánh ngọt đi về hướng hoàng cung.

“Tiểu Thanh, người đã trở lại. Bên ngoài tình huống thế nào?” Vừa nhìn thấy nàng, Vân Yên liền vội vàng hỏi.

“Thiếu gia và Lão gia vẫn còn ở trong thành.” Tiểu Thanh vội vàng đóng cửa lại, từ trong lòng lấy ra tờ giấy đưa cho nàng.

Vân Yên tiếp nhận, vừa nhìn thấy thì sắc mặt đã cứng lại, nàng nên sớm nghĩ đến chuyện ra khỏi thành đâu dễ dàng như vậy. Cha và mọi người nhất định rất vất vả, vừa tính kế ra khỏi thành vừa né tránh sự đuổi bắt của quan binh.

“Tiểu thư không cần lo lắng, không phải thiếu gia đã nói sao, lão gia và mọi người nhất định sẽ tìm được cách ra thành.” Tiểu Thanh an ủi nàng.

Ra khỏi thành nói dễ hơn làm, Vân Yên thở dài, hiện tại Long Hạo Thiên chỉ sợ bao kín toàn thành lại rồi.

Nhưng bọn họ cũng không thể giúp được gì. Tiểu Thanh cũng thở dài, các nàng ở trong cung lo lắng suông nhưng lại không có biện pháp giúp đỡ.

Chương 146 – Vô tình quấy rầy

Đến bữa tối Vân Yên vẫn không ăn, chỉ ngồi trầm tư trước cửa sổ, nàng cảm thấy nàng thật bất lực và cô đơn. Trước kia còn có Hắc Ưng trợ giúp nàng, mặc kệ mục đích của hắn là gì, nhưng tóm lại là có sự trợ giúp của hắn, nhưng giờ hắn lại đột nhiên rời đi, làm nàng cảm thấy có chút không thích ứng, con người đúng là thật kỳ quái.

Ngự thư phòng.

“Thế nào, đã tìm được nơi ở của bọn họ chưa?” Long Hạo Thiên nhìn tứ đại thị vệ trước mặt hỏi.

“Hồi bẩm Vương, đã tìm được rồi. Bọn họ đang ở tại một ngôi miếu hoang ở trong nội thành, giả dạng thành những tên ăn mày.” Bọn họ hồi đáp.

Tên ăn mày? Thật là khó tin a, vì Long Hạo Thiên thật sự không thể tưởng tượng được Vân Hổ đường đường là Đại tướng quân lại có thể giả dạng thành một tên ăn mày, có lẽ thực ứng với câu nói: Đại trượng phu có được dẫn được.

“Vương có muốn thuộc hạ bí mật bắt bọn họ trở về hay không?” Bọn họ chấp tay hỏi

“Không cần, các người chỉ cần chú ý hướng đi của bọn họ thật chặt chẽ là được, trước khi bắt giữ không cần quấy rầy bọn họ, chỉ cần canh chừng bọn họ thật kỹ, không cho bọn họ lên lút trốn ra khỏi thành là hoàn thành nhiệm vụ.” Long Hạo Thiên phân phó.

“Dạ, thuộc hạ hiểu được.” Tứ đại thị vệ lĩnh mệnh nói, tuy rằng bọn họ không rõ Vương tại sao phải làm như vậy.

Ba ngày sau.

“Tiểu thanh người đã trở lại, thế nào?” Vừa nhìn thấy nàng, Vân Yên liền khẩn cấp hỏi

“Tiểu thư, cho người.” Tiểu Thanh lại đưa tờ giấy trong tay cho nàng.

Vân Yên mở ra thì thấy vẫn giống y như hai ngày trước, bọn họ vẫn mạnh khỏe, nàng không cần lo lắng. Vân Yên cất tờ giấy lại, nàng biết Long Hạo Thiên cố ý thả lỏng, không cho điều tra kỹ trong thành, nhưng canh giữ chặt cửa thành chính là ý muốn cho bọn họ chịu khổ sở.

Nàng chờ không được nữa, nàng muốn đi hỏi Long Hạo Thiên một, chút đây là ý tứ gì, là muốn vây cha nàng đến chết? Hay là muốn cho cha chủ động đầu hàng?

“Nô tài tham kiến nương nương.” Công công ở trước cửa ngự thư phòng hành lễ.

“Ta muốn gặp Vương.” Vân Yên nói.

“Nương nương, chờ nô tài đi thông báo.” Công công nói

Rất nhanh công công bước đi ra, lấy tay làm một động tác thỉnh. “Nương nương mời vào.”

Vân Yên nhẹ nhàng đi thẳng vào, nhưng không nghĩ đến Lệ Phi đã ở nơi này, hiện tại còn đang ngồi ở trong lòng ngực hắn, nhìn thấy nàng tiến vào, trong ánh mắt rõ ràng có mang một tia khiêu khích.

“Yên muội muội đến rồi.”

“Thần thiếp tham kiến Vương, Lệ Phi nương nương.” Vân Yên nhẹ nhàng thi lễ, không để ý tới khiêu khích và dáng vẻ châm chọc của nàng ta. Cũng cùng một hoàn cảnh, chẳng qua hôm nay các nàng trao đổi vị trí một chút, nhưng dường như chính mình và nàng ta lại không giống nhau, không có ghen tị, thứ có nhiều

nhất chính là thê lương, vòng tay ôm ấp của hắn thật ấm áp, nhưng sự ấm áp ấy lại cấp cho quá nhiều nữ nhân.

“Có việc gì sao?” Long Hạo Thiên ôm thắt lưng Lệ Phi, nhìn nàng hỏi.

“Có việc.” Vân Yên đứng dậy nhìn hắn.

“Nói.”

Vân Yên liếc mắt nhìn Lệ Phi một cái. “Nô tỳ có việc muốn nói riêng với Vương, Nếu hiện tại Vương không rảnh, vậy nô tỳ sẽ chờ, bây giờ nô tỳ xin cáo lui trước.” Nói xong nàng đã nghĩ lui ra ngoài.

Nhưng Long Hạo Thiên gọi nàng lại từ phía sau, buông tay khỏi Lệ Phi, phân phó: “Người đi xuống trước.”

“Dạ.” Về mặt Lệ Phi tức giận bất bình, nhưng không thể không lui xuống, lúc đi ngang qua nàng, hung hăng trừng mắt liếc nàng một cái. Ánh mắt kia sắc bén như muốn giết người, hận không thể băm nàng thành trăm mảnh.

Vân Yên biết nàng ta hiểu lầm, Nàng ta nghĩ rằng nàng muốn đến phá hư. Nàng thật sự là vô tình. Nhưng hiện tại nàng không muốn giải thích, cũng không nghĩ sẽ giải thích.

Chương 147 – Ngây thơ

“Ghen tị sao?” Long Hạo Thiên đi đến trước mặt nàng, khoe môi mang theo ý cười nồng đậm.

“Dạ, thần thiếp ghen tị, nên cố ý đến quấy rầy chuyện tốt của Vương.” Vân Yên nói tiếp theo câu nói của hắn, thật không biết hắn từ nơi nào nhìn ra chính mình là ghen tị. Tuy rằng lòng của nàng cũng có chút mất tự nhiên nhưng tuyệt đối không phải là ghen.

“Quấy rầy cũng không sao, không phải người đã đến tận đây sao?” Long Hạo Thiên ngả ngón nhìn nàng, lấy tay nâng cằm của nàng lên.

“Thần thiếp là có chuyện mới đến tìm Vương.” Vân Yên hơi né tránh hắn một chút, từ lúc nào thì hắn càng ngày càng trở nên lỗ mãng? Cùng với dáng vẻ lãnh khốc vô tình trước kia thật sự rất khác biệt, giống như hai người khác nhau.

“Nói đi.” Sắc mặt Long Hạo Thiên nháy mắt trở lại bình thường, đã biết nàng sẽ không vô duyên vô cớ tới nơi này, không cần nghĩ cũng biết là vì ai.

Vân Yên hít một hơi thật sâu, mới ngẩng đầu nhìn hắn: “Thần thiếp muốn xin Vương thả cho cha ta và mọi người ra khỏi thành.” Nàng tuyệt đối tin tưởng hắn biết cha và mọi người còn ở trong thành.

“Thả bọn họ ra khỏi thành? Người khẳng định chứ? Không hối hận?” Sắc mặt Long Hạo Thiên thật sự nghiêm túc nhìn nàng.

Hắn nói vậy là có ý gì? Vân Yên ngơ ngẩn một chút mới nói: “Ta đương nhiên khẳng định.” Nàng chỉ hy vọng cha cùng ca ca và mọi người trở lại Vân triều, tại sao lại hối hận ?

“Ngây thơ.” Long Hạo Thiên không cười nhìn nàng “Người cho là ông ấy trở lại Vân triều sẽ sống yên ổn sao?”

“Vương không muốn thả cứ việc nói thẳng, cần gì phải kiếm cớ? Vương không phải đang sợ cha thần thiếp sau khi trở về sẽ trở thành một đối thủ mạnh sao?” Vân Yên hỏi lại, cố ý muốn chọc giận hắn.

“Nếu bốn Vương sợ, bốn Vương đã sớm giết ông ấy, cần gì lưu giữ ông ấy cho tới hôm nay?” Long Hạo Thiên nói

“Đó là bởi vì Vương muốn cha thần thiếp đầu hàng, chỉ là do cha thần thiếp kiên quyết không chịu đầu hàng mà thôi.” Vân Yên nói, chỉ có thể nói hắn đã tính sai một nước cờ, không nghĩ tới cha thà chết chứ không chịu khuất phục.

“Vốn tưởng rằng người rất thông minh, thì ra người cũng là một người ngu dốt như thế.” Long Hạo Thiên châm chọc nhìn nàng.

“Thật ra Vương muốn nói gì? Thần thiếp ngu dốt như thế nào?” Vân Yên có chút giận dữ nhìn hấn, hấn không phải là không chịu thả sao?

“Người còn không ngu dốt sao? Mọi người đều nghĩ là cha người đã chết. Một tháng sau cha người lại đột nhiên trở về Vân Triều. Người nói thử xem, người Vân Triều nghĩ như thế nào? Hoàng đế Vân Triều nghĩ như thế nào?” Long Hạo Thiên hỏi liên tục mấy câu?

“Còn có thể nghĩ như thế nào? Đương nhiên là vui mừng, cầu còn không được, cha ta rốt cục có thể thoát khỏi sự khống chế của Vương.” Vân Yên bình thản trả lời, mà cha lại là trụ cột của Vân triều, Hoàng Thượng tại sao lại không vui chứ?

“Thoát khỏi khống chế của bốn Vương? Ai sẽ tin? Không chừng sẽ có rất nhiều người hoài nghi cha người đã sớm đầu nhập vào bốn Vương.” Long Hạo Thiên hừ lạnh.

“Không thể nào? Cha ta là được ca ca cứu ra, Vân La công chúa cũng có thể chứng minh.”

“Cứu? Người nghĩ bốn Vương là ai mà lại có thể dễ dàng để cha người được cứu đi?” Long Hạo Thiên nhìn nàng, nàng thật đúng là ngây thơ.

Chỉ là mọi chuyện vốn dĩ chính là như vậy, Vân Yên không tin người khác lại hoài nghi cha.

“Rất nhiều chuyện không cần sự thật. Từ đầu đến cuối cha người đều không chịu quy thuận bốn Vương, bốn Vương có thể thả ông ta đi, nhưng sau khi ông ta trở về, đối diện với sự hoài nghi của mọi người, sẽ ngày càng thêm dày vò. Chỉ sợ Hoàng Thượng cũng không tin.” Hấn tuyệt đối không phải đe dọa, bản tính của con người vốn chính là nghi ngờ vô căn cứ.

Chính là như vậy sao? Vân Yên không dám khẳng định, sau đó lập tức bình thường trở lại “Vương không cần làm cho thần thiếp sợ, cho dù ta không hiểu, nhưng mấy vấn đề này cha ta nhất định đã nghĩ tới, nếu thật sự giống như lời của Vương, cha ta đương nhiên có biện pháp ứng phó, chỉ cần Vương chịu thả ông ấy đi.”

Chương 148 – Đê tiện

“Vô tri! Chẳng lẽ người còn không hiểu cha của mình sao? Ông ta luôn là một người trung thành tràn đầy nhiệt huyết, chỉ cần bản thân không thẹn với lòng là được. Nhưng ông ta cũng biết lòng người khó dò. Và người Vân Triều sao lại không có lòng nghi ngờ, và đổ hết trách nhiệm lên đầu ông? Đến lúc đó chỉ sợ cha người trở về đối diện ông ta sẽ là vô tận thê lương cùng bất đắc dĩ.” Long Hạo Thiên hừ lạnh, nàng vẫn là không biết lòng người hiểm ác, nhất là sự hắc ám của triều đình.

“Ta không tin, Hoàng Thượng không phải là người như vậy.” Vân Yên mạnh mẽ nói, nhưng trong lòng cũng đã bắt đầu bồn chồn. Nàng rất hiểu biết phụ thân, tính tình ngay thẳng chỉ biết bảo vệ quốc gia, trước kia là bởi vì Hoàng Thượng tín nhiệm, nên ở triều đình cũng làm phật lòng không ít người. Cũng bởi vì Vân Triều không thể thiếu ông, nhưng hiện tại không giống với trước kia, cha bị bắt giữ cho nên sau khi trở về nhất định sẽ bị xa lánh. Hoàng Thượng có lẽ sẽ không tin, nhưng con người vốn là như vậy, một người nói thì không tin, hai người cũng có thể không tin, nhưng nhiều người sẽ làm cho Hoàng Thượng hoang mang, chỉ sợ đến lúc đó tình cảnh của cha rất khó xử.

“Hoàng thượng của Vân Triều là dạng người như thế nào, hấn là người rõ hơn so với bốn vương.” Long Hạo Thiên nói

Vân Yên nhìn hấn, trong mắt mang theo hoài nghi “Người nói như vậy không phải là không muốn thả cha ta sao?” Tuy rằng hấn nói hợp tình hợp lý nhưng nàng không muốn thừa nhận.

“Nếu là không muốn thả, bốn vương sẽ cho người hai chữ ‘không thả’ cần gì phải nói nhiều chuyện vô nghĩa với người như vậy?” Long Hạo Thiên vung tay nói: “Lòng tốt không được báo đáp.” Tuy rằng hấn thật sự không muốn thả.

“Vậy ý người là, người muốn thả người?” Ánh mắt của Vân Yên vui vẻ, mặc kệ thế nào, hấn chịu thả người là tốt rồi.

“Thả.” Long Hạo Thiên dứt khoát nói một chữ.

“Thật sự?” Trên mặt Vân Yên không che dấu được vẻ vui sướng. Thật đúng là không thể tin được hẳn lại có thể sáng khoái đáp ứng nàng như thế.

“Nhưng mà...” Long Hạo Thiên tạm dừng một chút

“Nhưng mà cái gì?” Vân Yên đã biết là hẳn sẽ không nói chuyện tốt như vậy.

“Bổn vương chỉ cho ông tự do ở Long Thành, chứ không thả ông ta về.” Long Hạo Thiên nói, hẳn cũng mới vừa nghĩ đến, có lẽ chính mình hẳn là nên dùng một loại phương pháp khác làm cho Vân Hồ đầu hàng, tuy rằng làm như vậy có chút dè tiện.

“Người có ý tứ gì?” Vân Yên cảnh giác nhìn hẳn.

“Người nói xem bổn Vương có ý tứ gì?” Long Hạo Thiên nhướn mày nhìn nàng. “Có muốn bổn Vương mang người đi gặp ông ta hay không?”

“Người biết cha ta ở nơi nào?” Lúc này Vân Yên mới biết năng lực của hẳn vững mạnh hơn nhiều, so với tưởng tượng của mình.

“Nếu chuyện này cũng không biết, người cho là bổn Vương làm sao có thể bách chiến bách thắng. Đừng quên đây chính là lãnh địa của bổn Vương. Bổn Vương rõ như lòng bàn tay.” Long Hạo Thiên nói

“Vậy vì sao người không bắt cha ta và mọi người?” Vân Yên theo dõi hẳn, hẳn đang có âm mưu gì?

“Vì cho người cầu xin bổn Vương, ha ha.” Long Hạo Thiên cười lớn, cố ý đùa nàng

Vân Yên buồn bực nhìn hẳn, hơn nữa ngày mới phun ra hai chữ: “Dè tiện.” Tuy rằng nàng hiểu rõ nhất định không phải nguyên nhân này.

“Người nói cái gì?” Long Hạo Thiên đột nhiên áp sát vào trước mặt nàng.

Vân Yên hoảng sợ vội vàng sửa lời nói: “Thần thiếp là nói cảm ơn Vương.” Mặc kệ thế nào, hẳn có thể cho cha tự do là tốt rồi, về phần rồi đi thì sau này suy nghĩ biện pháp.

Long Hạo Thiên hôn nhanh lên cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào của nàng một cái trên đầu.

“Người...” Vân Yên lấy tay che miệng vội chuyển sang chuyện khác: “Mang ta đi gặp cha ta.”

Chương 149 – Xuất cung

Long Hạo Thiên không mang theo một thị vệ nào, chỉ thay đổi thường phục ra cung cùng nàng.

Vân Yên trộm nhìn người bên cạnh, hẳn tự tin như vậy đi gặp ca ca và mọi người. Nhưng mà như vậy cũng tốt, nếu cần thiết bắt hẳn làm con tin, ha ha chủ ý này không tồi, trong lòng nàng đắc ý nghĩ.

“Yên tâm bọn họ không làm gì được bổn Vương đâu. Nếu chút tự tin ấy mà cũng không có, bổn Vương làm sao dám một mình mang người đi ra ngoài?” Long Hạo Thiên nhìn ra tâm tư của nàng, thấp giọng nói bên tai của nàng.

“Vương tự tin như vậy, Vương không sợ vạn nhất (chẳng may) sao?” Tim của Vân Yên đập dồn dập, người này rõ ràng biết chính mình suy nghĩ cái gì.

“Đương nhiên sợ, nhưng mà nếu gặp chuyện không may, bổn Vương đã nghĩ ra một cách rất tốt. Người không phải là con tin tốt nhất sao?” Ánh mắt Long Hạo Thiên nhìn chăm chăm vào nàng.

“Âm hiểm.” Vân Yên trừng mắt liếc hẳn một cái, không thèm để ý tới hẳn, nhanh chân bước về phía trước. Nhưng nàng biết, thị vệ của hẳn nhất định đi theo, ẩn thân ở một nơi bí mật gần đó.

Long Hạo Thiên nhanh chân bước vội theo nàng, đột nhiên cảm thấy muốn trên đầu nàng, nhìn thấy bộ dạng tức giận của nàng là chuyện hẳn vô cùng khoái trá.

Vân Yên nhìn thấy gian nhà nhỏ rách mướp trước mắt, nhìn chung quanh là những tên ăn mày ngủ đầy đất, bẩn, loạn không chịu nổi. Tâm đau xót, cha nàng đang ở nơi này sao?

Có tên ăn mày phát hiện chỗ bọn họ đang đứng, nhìn thấy bọn họ quần áo hoa lệ, khí độ bất phàm, vừa thấy đã biết bọn họ không phải là người bình thường.

“Công tử, tiểu thư, chúng tôi thật đáng thương, cho chúng tôi chút cơm ăn đi.”

Vân Yên chưa từng thấy quá nhiều tên ăn mày như vậy. Nhìn thấy bọn họ đang bò đến gần, theo bản năng dựa vào bên người Long Hạo Thiên, gắt gao giữ chặt vạt áo hắn, nàng cũng không có mang theo bạc.

Nhìn thấy nàng tìm kiếm sự bảo hộ từ mình, Long Hạo Thiên đem nàng ôm vào trước ngực, từ bên hông lấy ra một túi tiền, tùy tiện ném ra ngoài.

“Loảng xoảng.” Tiền đồng vương vãi đầy trên đất.

“Của ta, của ta, của ta,” Bọn ăn mày lập tức ào đến nhặt tiền.

Vân Yên nhìn hắn, thì ra hắn đã sớm chuẩn bị tốt.

Những người đang trốn ở bên trong, nghe được động tĩnh không bình thường bên ngoài. Một người ăn mặc giống như ăn mày lén ra bên ngoài nhìn. Hắn lập tức nhận ra là công chúa Vân Triều, lập tức bỏ chạy vào bên trong bẩm báo. Ở cuối phòng, Vân Hồ, Vân Dương, Vân La, cùng các tướng sĩ Vân triều ngồi ở chỗ kia đều đã hết đường xoay sở, mấy ngày nay đã nghĩ hết tất cả biện pháp nhưng không thể rời khỏi.

“Cha, như thế này thì không được. Đêm nay chúng ta liền xông ra, chứ không thể đợi mãi ở chỗ này được.” Vân Dương mất kiên nhẫn.

“Không được.” Vân Hồ lập tức liền cự tuyệt, răn dạy: “Tại sao con lại có thể thiếu kiên nhẫn như vậy? Biết rõ Long Vương đã sớm có chuẩn bị, chúng ta sao có thể xông ra ngoài. Chẳng phải tự chui đầu vào lưới ư?”

“Này cũng không được, kia cũng không được, vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?” Vân Dương có chút nóng nảy.

“Chờ, chỉ có thể chờ.” Vân Hồ nói.

“Tướng quân, nhưng chúng ta cứ chờ đợi mãi như thế cũng không phải là biện pháp.” Tướng sĩ cũng lên tiếng, mỗi ngày bọn họ đều giả dạng thành ăn mày xin tiền, sau đó cho bọn ăn mày bên ngoài một nửa, bọn họ đã có chút phiền chán.

“Nhưng hiện tại ngoại trừ chờ, chúng ta không còn biện pháp nào khác.” Vân Hồ nói. “Bây giờ chúng ta không sao, nhưng không thể để công chúa ở nơi này, ngày mai các người tìm hai người hộ tống công chúa trở về. Mục tiêu của bọn họ là chúng ta, nên họ sẽ không làm khó công chúa.”

“Không, Vân bá bá, ta không đi, ta muốn ở lại cùng các người.” Vân La lập tức nói, nàng không muốn rời khỏi Vân ca ca.

“Tướng quân, thiếu tướng quân, công chúa đang ở bên ngoài.” Một người vội vàng trở về bẩm báo.

36. Chương 150 - 151 - 152 - 153 - 154

Chương 150 – Xuất cung 2

Hả???... Vân Hồ ngẩn người, nhất thời chưa có phản ứng kịp.

“Yên tỷ tỷ đến rồi.” Vân La vui mừng nói, đang muốn chạy ra thì bị Vân Dương vươn tay giữ lại, “Nàng không thể lỗ mãng như vậy.”

“Yên tỷ sẽ không làm thương tổn đến chúng ta.” Vân La thì thầm cười nói.

“Người nhìn thấy rõ ràng chứ?” Vân Hồ quay lại hỏi thị vệ, Yên nhi sao lại đến đây được?

“Dạ, thuộc hạ thấy rõ chính là công chúa, có điều Long Vương và công chúa cùng đến.” Hắn hồi bẩm lại.

“Long Vương cũng đến?” Vân Hồ nhíu mày, vì sao bọn họ lại cùng nhau tới đây? Lập tức trở nên cảnh giác, hỏi: “Còn có người nào khác nữa không? Hắn dẫn theo bao nhiêu thị vệ?”

“Dạ không có, chỉ có hai người, công chúa và Long vương, không còn nhìn thấy thị vệ nào cả.” Hắc nói, về điểm này chính hắn cũng cảm thấy kỳ quái.

“Chỉ có hai người bọn họ? Có chuyện gì vậy nhỉ?” Vân Hồ nghi hoặc không yên.

“Cha, chúng ta có nên đi ra ngoài hay không? Hay tốt hơn là trốn đi?” Vân Dương hỏi.

“Chờ một chút, trước tiên cứ để xem tình huống như thế nào rồi nói.” Vân Hồ ngăn cản, ông muốn xem Yên nhi có phải có chuyện gì rồi hay không?

“Vâng, thưa cha.” Vân Dương đáp, nhanh chân bước đến bên khe cửa nhìn ra bên ngoài.

Vân Yên đi vào bên trong, tức khắc có một mùi khó ngửi bay tới, lấy tay che mũi lại, Long Hạo Thiên ở bên cạnh cũng như nàng, tay quạt quạt trước mũi, hoàn cảnh như vậy thật khổ cho bọn họ.

“Cha, ca ca, mọi người có ở trong đó không? Mau đi ra đi.” Vân Yên hướng vào bên trong, vừa đi tới vừa hô lớn.

Tránh ở bên trong, Vân Hồ nghe được nàng đang gọi mình, xem bộ dạng của nàng không giống như bị bắt ép. Mặt khác, Long Hạo Thiên cùng nàng tới, hiển nhiên đã biết bọn họ trốn ở chỗ này, nếu muốn bắt cũng không cần tự mình một người đến, chỉ cần phái người đến là được rồi. Nghĩ vậy, quay sang những người khác phân phó: “Chúng ta đi ra ngoài đi.”

“Dạ.” Người phía sau đáp, tướng quân cũng đã nói như vậy, bọn họ chỉ có thể tuân lệnh.

“Yên nhi, cha ở trong này.” Vân Hồ dẫn bọn họ vòng ra phía sau, trong tay thị vệ đều xuất kiếm chia thẳng hướng Long Hạo Thiên.

Hắn chỉ cười cười: “Ta chỉ đến một mình, các người đã khấn trương đến vậy sao?”

“Buông kiếm xuống.” Vân Hồ ra lệnh, nếu hắn thật sự muốn đối phó mình, hiện tại hắn đã cho người làm, sao bọn họ còn có cơ hội mà vùng kiếm, chỉ sợ đã sớm phơi thây trong này rồi.

“Cha, cha có khỏe không?” Vân Yên lập tức chạy đến trước mặt ông, đau lòng nhìn một lượt, tuy cha không mặc trang phục rách rưới như ăn mày, nhưng sắc mặt cũng đã tiêu tụy đi nhiều.

“Cha không có việc gì.” Vân Hồ nói.

“Yên tỷ tỷ.” Vân La ở bên cạnh vui vẻ kêu lên.

“Vân La.” Vân Yên mỉm cười với nàng.

“Thuộc hạ tham kiến công chúa.” Thị vệ phía sau cùng nhau hành lễ.

“Đứng lên đi.” Vân Yên phân phó, sau đó đỡ lấy ông: “Cha, chúng ta trước tiên đi khỏi nơi này đi.”

“Yên nhi, hắn cùng muội tới đây làm gì?” Vân Dương đi đến bên cạnh nàng, hạ giọng hỏi. Xem ra không phải là tới bắt bọn họ rồi.

“Ca ca, huynh yên tâm, không có việc gì đâu, để rời khỏi đây rồi nói sau.” Vân Yên nói.

“Dương nhi, chúng ta cùng đi với Yên nhi.” Vân Hồ phân phó, nếu đã bị Long Hạo Thiên tìm thấy rồi, vậy cần gì phải né tránh, mặc kệ hắn muốn làm gì, bản thân chỉ có thể thản nhiên tiếp nhận thôi, nhưng ông có cảm giác sẽ không có việc gì.

“Đi thôi, tốt nhất vẫn là trở lại trong viện.” Long Hạo Thiên nhìn bọn họ, nói xong xoay người đi trước ra ngoài.

Nhưng mọi người vẫn cảnh giác dõi theo hắn, tuy rằng hắn không mang theo thị vệ nào, nhưng vẫn không dám thả lỏng.

Chương 151 – Mặc mầu

Hóa ra phòng giam giữ Vân Hồ đã rút lui hết những thị vệ canh giữ, giờ cũng giống như nhà dân thường, không có gì khác biệt cả.

Long Hạo Thiên cùng mọi người đi vào trong, Vân Dương vẫn còn cảnh giác đối với hắn.

“Cha, Long vương đã đồng ý để cha ở nơi này, tự do ra vào, nhưng có điều không thể rời khỏi Long triều.” Vân Yên biết cha nhất định sẽ khó hiểu, trước tiên muốn giải thích rõ cho cha nghe.

“Ở nơi này tự do ra vào?” Vân Hồ đưa mắt nhìn về phía Long Hạo Thiên, hắn ta có ý tứ gì?

“Lão tướng quân không hiểu sao? Ý là Bồn vương để cho ông quyền tự do hoạt động ở trong này. Đường nhiên Vân Dương cùng những người khác có thể rời đi, có điều ông thì không thể.” Long Hạo Thiên giải thích lại lần nữa.

“Hừ...” Vân Hồ hừ lạnh, rốt cuộc cũng hiểu được hắn có dụng ý gì, “Vậy tức là ngươi vẫn cầm tù lão phu.” Hắn tưởng mình không biết hắn đang tính toán cái gì sao? Tự do hoạt động? Nếu người khác biết, truyền đến Vân triều chính là mọi người sẽ đều nghĩ ông làm phản.

“Bồn vương không muốn vậy, nhưng là Bồn vương đã đáp ứng ái phi rồi, sao có thể lật lọng được.” Long Hạo Thiên vươn tay ôm lấy eo Vân Yên.

Ái phi? Vân Yên nhin không được mà rùng mình, hắn đã chiếm được tiện nghi rồi còn muốn khoe mẽ, né tránh vòng ôm của hắn, nói: “Vương, thần thiếp muốn cùng cha nói riêng mấy câu, có được không?”

“Đương nhiên có thể. Bồn vương ở ngoài chờ nàng.” Long Hạo Thiên nói xong bước ra ngoài.

“Yên nhi, rốt cuộc sao lại như thế?” Hắn vừa ra đến cửa, Vân Dương liền khẩn trương hỏi.

“Ca ca, huynh đừng vội, hắn hiện tại đã đồng ý để cha tự do là tốt rồi, hơn là để mọi người trốn đông trốn tây, muốn rời đi cũng không được, mọi người đi khỏi đây trước rồi nghĩ cách khác, muội cũng chỉ có thể làm được như vậy thôi.” Vân Yên nói.

“Ai... Yên nhi, con đã mắc mưu hắn rồi.” Vân Hồ thở dài.

Mắc mưu? Vân Yên sững sờ nhìn ông, “Cha, sao lại nói con bị hắn lừa?”

“Yên nhi, con nghĩ xem, cha ở trong này tự do ra vào, vậy những người khác thấy thế nào? Cho dù là cha không ra ngoài được, ta nghĩ Long Hạo Thiên cũng sẽ phái người đi khắp nơi rêu rao nói một tướng quân chiến bại không có bị bỏ tù, điều này nói lên cái gì?” Vân Hồ nói. “Vậy phải làm sao?” Vân Yên ngẩn người, hoàn toàn không nghĩ tới vấn đề này.

“Còn có thể làm sao bây giờ? Chính là cha cả đời trong sạch, sẽ bị hắn phá hủy hết, mưu kế của Long Hạo Thiên quả là ngoan độc, làm cho cha không thể không theo.” Vân Dương nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Vân bá bá, Dương ca ca, Yên tỷ tỷ, không có việc gì đâu, muội có thể làm chứng, đến lúc trở về nói cho hoàng đế ca ca nghe lại.” Vân La ở bên cạnh nói.

“Vân La, đừng ngây thơ, dù uội có nói thì bọn họ cũng sẽ nói là muội bị lừa thôi.” Vân Dương không chút lưu tình nói thẳng.

“Chỉ sợ bây giờ cha chỉ có hai con đường có thể đi.” Vân Hồ nói, vẻ mặt trắng bệch.

“Là gì?” Mọi người đều quay lại nhìn ông.

“Một là hàng phục Long Hạo Thiên, hai là chết trong sạch.” Vân Hồ nhắm mắt lại, ông đã muốn quyết định lấy thân tuấn quốc.

“Không thể được, cha, cho con chút thời gian con sẽ nghĩ cách đưa cha ra ngoài.” Vân Dương lập tức can ngăn.

Trên mặt Vân Yên mang theo tức giận. Hắn rõ ràng lợi dụng mình, lừa mình như vậy, thật đáng giận, “Cha, ca ca, hai người ở đây chờ con, cho con ba ngày, nếu như sau ba ngày thật sự không còn cách nào khác, chúng ta sẽ cùng chết.” Nàng nói xong liền nổi giận đùng đùng chạy đi.

“Yên nhi, không nên xúc động quá.” Vân Hồ ở phía sau vội vàng hô.

Vân Yên thở phì phì đi ra, lại không nhìn thấy Long Hạo Thiên đâu cả. Một thị vệ đang chờ ở đó nhìn thấy nàng lập tức hành lễ nói: “Nương nương muốn hỏi cung sao?”

“Vương đâu?” Vân Yên hỏi.

“Vương đã hồi cung trước, cố ý phải thuộc hạ ở nơi này chờ nương nương.” Thị vệ trả lời. “Cái gì? Hồi cung?” Vân Yên phẫn nộ liền gấp gấp trở về hoàng cung.

Chương 152 – Xông vào cung 1

“Nô tài tham kiến nương nương.” Công công đứng ở trước cửa Ngự Thư phòng thấy nàng hùng hổ bước lại thì vội vàng hành lễ.

Vân Yên hoàn toàn không hề để ý đến hắn, lập tức đẩy cửa bước vào. Lúc này, nàng mới phát hiện Long Hạo Thiên không có trong phòng, vội xoay người hỏi: “Vương đâu?”

“Hồi bẩm nương nương, Vương đang ở chỗ của Lệ Phi nương nương.” Công công hồi đáp, không hiểu sao nàng lại nóng nảy như vậy?

“Lệ phi?” Vân Yên không nói hai lời liền xoay người hướng về Vân Vụ các...

“Nương Nương, xin người nghe nô tài. Mọi chuyện lớn nhỏ gì vẫn nên chờ Vương về nói sau. Ngàn vạn lần mong người đừng xông vào tẩm cung của Lệ Phi nương nương.” Công công thấy tình hình cấp bách không khỏi hoảng sợ chạy lên chắn trước mặt nàng

“Ta không đợi được...” Vân Yên nói xong liền rảo bước đi

Công công đứng sau nhìn theo bóng nàng mà không khỏi thở dài lo lắng... Hy vọng nàng may mắn không chọc giận đến Vương cùng Lệ Phi nương nương

Vân Yên vừa bước đến trước Vân Vụ các thì từ ngoài đã nghe thấy tiếng đàn ca từ bên trong truyền ra. Nàng không khỏi tức giận việc hắn đùa giỡn với nàng rồi lại tìm đến đây để hưởng thụ, định xông thẳng vào bên trong

Các cung nữ đang đứng canh trước cửa liền vội ngăn nàng lại: “Nô tỳ tham kiến Yên phi nương nương. Vương đã truyền lệnh không cho người ngoài quấy rầy. Bây giờ mong nương nương hồi cung trước.”

“Tránh ra...” Vân Yên nghiêm mặt nói “Nương nương, xin người đừng làm nô tỳ khó xử...” Các cung nữ vội quỳ xuống ngăn bước của nàng

“Ta nói một lần nữa, các người tránh ra. Đừng quên ta cũng là nương nương. Muốn người chết thì cũng chỉ cần một câu thôi.” Lần đầu tiên Vân Yên dùng ngữ khí trấn áp người khác

“Nương nương, xin người tha mạng... Nô tỳ là bất đắc dĩ... Thật sự Vương đã có lệnh không cho người ngoài quấy rầy.” Cung nữ vẫn như trước quỳ ở đó.

“Tránh ra” Trong lòng vốn đã tức giận lại thêm việc cung nữ ngăn cản không để nàng vào khiến Vân Yên càng thêm phẫn nộ, dùng chút sức đẩy cung nữ ra, đá văng cửa rồi tiến vào.

Rầm ... Một tiếng động mạnh vang lên khiến mọi người trong phòng đều im bật, ca múa cũng vì thế mà đình chỉ, ai nấy đều thắc mắc không hiểu chuyện gì xảy ra.

Lệ Phi nửa nằm dựa vào lồng ngực Long Hạo Thiên, thấy Vân Yên đang nổi giận dùng dùng bước vào thì hơi ngậy người một chút, ngay lập tức sắc mặt trở nên khó coi... nàng có phải định cố ý gây sự với mình hay không?

Long Hạo Thiên hứng thú nhìn nàng to gan dám xông vào nơi này.

“Các người lui xuống hết cho ta...” Vân Yên nhìn đám ca kỹ phân phó

Các nàng hơi ngậy người, đưa mắt về phía Long Hạo Thiên. Thấy hắn gật gật đầu thì mới quỳ xuống hành lễ: “Nô tỳ cáo lui.”

“Yên muội muội sao hôm nay lại đến tề xá của tỷ tỷ mà không báo trước vậy?” Giọng nói của Lệ Phi mang theo ý cười nhưng ánh mắt nàng lại lạnh như băng.

“Tỷ cũng lui xuống đi...” Vân Yên không muốn nói nhiều lời vô nghĩa với nàng, lập tức phân phó

“Người nói ta đi thì ta cũng phải đi sao?” Lệ Phi thật sự không tin vào những gì mình nghe được, cũng lạnh lùng đáp lại: “Người đừng lầm đây là cung của ta.”

“Đừng để ta phải nói thêm lần nữa, người mau đi đi.” Vân Yên nói lại lần nữa.

“Vương, người xem Yên muội có phải là rất quá đáng không... Tự nhiên lại bắt thần thiếp phải đi ra ngoài... Đây là nơi ở của thiếp mà...” Ánh mắt Lệ phi đã ngân ngấn nước mắt, giọng nói tràn đầy ủy khuất, lại có phần giống với đang làm nũng Long Hạo Thiên...

“Người cũng lui đi.” Long Hạo Thiên cũng không còn bình tĩnh đẩy nàng ra, hạ lệnh.

Lệ Phi đang ở trong lòng lại bị hất đẩy ra, sắc mặt không nhịn được mà đỏ lên. Vương lại dung túng cho nàng ta. Đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt lại trong ống tay áo, hung hăng xoay người dời đi... nước mắt chảy xuống, chính mình nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng.

Chương 153 – Xông vào cung 2

Trong phòng lập tức trở lên yên tĩnh. Vân Yên giận giữ trừng mắt nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Long Hạo Thiên. Vậy mà hắn chỉ đứng đó nhìn chằm chằm lại nàng, không hiểu vì sao nàng tức giận.

“Ái phi, nàng làm sao mà tức giận thế??? Kể cho ta xem ai đã chọc giận nàng nào...” Hắn đi tới trước mặt nàng, muốn ôm nàng vào lòng “Bỏ đôi tay bẩn thỉu của người ra, đừng chạm vào ta...” Vân Yên dùng sức đẩy mạnh tay hắn ra

Sắc mặt Long Hạo Thiên hơi lạnh đi: “Từ trước tới giờ chưa có ai dám nói chuyện với bản Vương như thế”

“Không phải sẽ có người thứ nhất sao??? Ta là người đầu tiên đấy...” Vân Yên lập tức phản nộ nói, nếu có bản lĩnh nàng thật muốn giết chết hắn

“Người muốn làm người đầu tiên. Đừng quên rằng người đầu tiên thường không có kết cục gì tốt đẹp.” Long Hạo Thiên hừ lạnh. Bây giờ hắn mới phát hiện nàng thật có bản lĩnh chọc giận hắn.

“Kết cục cuối cùng không phải là chết sao??? Dù sao ta cũng sẽ chết, còn cần gì để ý đến kết cục nữa chứ.” Vân Yên tức giận trừng mắt nhìn hắn. Nếu tận mắt thấy cha bị hắn bức tử, nàng cũng không muốn sống nữa

“Người phải chết?” Long Hạo Thiên sững sốt: “Ai muốn giết người???”

Vân Yên cười lạnh, lầm bầm nói: “Người giả bộ thật khéo, trừ người ra thì còn ai muốn giết ta nữa...”

Long Hạo Thiên vô cùng ngạc nhiên: “Bản vương khi nào thì muốn giết người?”

“Vương không muốn giết ta mà định giết cha ta. Ngài nghĩ ta còn muốn sống sao???” Vân Yên nhìn hắn, hắn giả bộ không phải là quá giống sao?

“Cố tình gây sự... Bản vương muốn giết cha người lúc nào?” Long Hạo Thiên ngây người, hắn nói sẽ giết cha nàng khi nào, đúng là tin đồn thôi.

“Đừng tiếp tục đóng kịch nữa. Người thả cho cha ta tự do không phải là muốn bức ông phải đầu hàng sao??? Cha ta cả đời tận tụy và trung thành thế sao có thể chịu đựng được sự sỉ nhục này. Ông nói là ông sẽ chết trong sạch, đó chẳng phải là mưu kế của người sao???” Vân Yên nghiêng răng nghiêng lợi nói

“Ngu trung.” (trung thành một cách ngu ngốc) Long Hạo Thiên ảo não nói, hắn thật không nghĩ Vân Hồ lại cứng rắn kiên quyết như thế. Xem ra hắn đã xem thường ông, hắn cũng không có ý muốn bức tử ông.

“Ngu trung cũng còn tốt hơn nhiều so với người không từ thủ đoạn nào như người.., ta vẫn nghĩ rằng người tuy lãnh khốc vô tình nhưng lòng dạ lại thẳng thắn...Thật không nghĩ rằng người lại âm hiểm như vậy.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Yên vì tức giận mà đỏ bừng lên

“Âm hiểm.” Long Hạo Thiên túm chặt cằm nàng: “Hôm nay người đến là muốn cầu ta...” Hắn không nghĩ đây là thái độ của người đến cầu tình

“Cầu người???” Vân Yên không cười nhìn hắn: “Người lầm rồi, ta đến đây không phải muốn cầu người. Chính là ta không thể tha thứ để người đùa giỡn như vậy nên mới đến đây tìm người. Cha ta đã quyết tâm

hi sinh thì ta cũng sẽ đi theo ông bởi ta chính là nguyên nhân hại chết ông.. Đó có phải là kết quả người mong muốn không??? Người vừa lòng chưa??? Vân Yên né tránh tay hắn, xoay người rời đi. Quả thực nàng không phải đến đây để cầu tình, chẳng qua nàng không thể nuốt được cơn giận này...

“Đứng lại.” Long Hạo Thiên gọi nàng lại. Chẳng lẽ nàng thật sự muốn chết cùng cha nàng sao?

Vân Yên tạm dừng bước chân nhưng cũng không xoay người lại: “Người còn gì để nói nữa sao? Có nói gì thì cũng là dư thừa thôi. Dù sao ta và cha ta sẽ chết, người cũng không tổn thất gì.” Nói xong nàng lại hướng về phía trước đi đến

“Ta cũng không muốn cha người chết. Người đứng lại cho ta.” Long Hạo Thiên đứng ở phía sau quát lên. Xem ra nàng giận quá đến điên mất rồi

Vân Yên vừa ra đến trước cửa, nghe thấy thế liền chậm rãi xoay người lại nhìn hắn nhưng không nói gì.

Chương 154 – Xông vào cung 3

Long Hạo Thiên đi đến bên cạnh nàng: “Bổn vương thừa nhận cũng muốn khiến cha người đau đầu hàng nhưng lại không nghĩ rằng ông ta có thể cứng rắn quyết liệt như vậy, thà chết cũng không chịu đầu hàng bổn Vương.” Hắn cũng không biết vì sao lại giải thích với nàng, dường như trong tiềm thức cũng không hy vọng nàng hiểu lầm hắn.

“Cái này có gì khác nhau sao?” Vân Yên không hề cảm kích nói, mặc kệ hắn có cố ý hay không, dù sao thì kết quả cũng như nhau thôi.

“Đương nhiên, nếu cha người vẫn quyết tâm lấy cái chết để bảo vệ sự trong sạch thì bổn Vương sẽ nghĩ ra biện pháp khác khiến ông ta không phải tìm đến cái chết.” Long Hạo Thiên nói. Quả thực hắn cũng không muốn ông ta chết.

Vân Yên vẫn nhìn hắn không tin, nhưng quả thật không thể phủ nhận bởi hắn nói như vậy, cơn tức giận của nàng đã tiêu tan đi hơn một nửa, tâm tình cũng có chút tỉnh táo, có lẽ hắn cũng không cố ý, cũng bởi vì cha nàng quá ngay thẳng. “Bổn vương quyết định thả cha người đi...” Long Hạo Thiên đột nhiên nói: “Giết một nhân tài như vậy thì thật đáng tiếc.” Tuy rằng hắn không có được sự phục vụ của ông nhưng hắn vẫn quyết định sẽ thả ông vì dù sao ông cũng đã qua tuổi thất tuần, cũng không thể uly hiếp gì hắn nữa.

“Thật sao?” Tâm tình Vân Yên vui vẻ, nhưng vẫn cảnh giác nhìn hắn: “Người không phải lại có ý đồ gì đó chứ?”

“Người vẫn hoài nghi sao? Quên đi, coi như bổn Vương nhiều chuyện...” Long Hạo Thiên tức giận nói

Vân Yên suy nghĩ một chút, quả thật nếu hắn đã muốn thả người thì nhất định hắn sẽ thả, còn không, cho dù hiện tại nàng có nói gì thì hắn cũng sẽ không thả, nàng cũng không muốn lãng phí thêm lời nói nữa, ném cho hắn một câu: “Tùy người...” rồi xoay người định rời đi

Nhưng nàng chưa kịp bước thì đã bị hắn tóm lại, kéo vào trong lồng ngực, không nói hai lời liền hôn lên môi nàng.

A...Vân Yên không khỏi trừng mắt nhìn hắn... Hắn có sao không vậy? Hai người rõ ràng đang cãi nhau mà hắn vẫn còn hôn nàng.

“Nhắm mắt lại...” Long Hạo Thiên ra lệnh, “Cũng không phải lần đầu, người còn kinh ngạc như vậy sao?”

“Ta...” Câu nói kế tiếp còn chưa kịp nói thì miệng nàng đã hoàn toàn bị hắn chiếm đóng

Long Hạo Thiên một tay đem nàng ôm chặt vào lòng, một tay chế trụ sau gáy nàng khiến nàng không thể di động, môi bá đạo thăm dò càng sâu

Mọi sự phản kháng của Vân Yên dần dần theo nụ hôn của hắn mà buông xuôi, hai tay dần bám lấy thắt lưng hắn. Nàng không thể phủ nhận nàng thích nụ hôn bá đạo này của hắn.

Ngoài phòng

“Nương nương, người có sao không?” Cung nữ nhỏ giọng hỏi

“Ta muốn vào trong xem Vương có sao không?” Tuy rằng Lê Phi biết Vương chắc chắn sẽ không có chuyện gì, nhưng nàng vẫn muốn lấy cớ vào trong xem sao.

“Vương...” Vừa đẩy cửa bước vào, mọi lời nói vừa định thoát ra khỏi miệng thì đã bị chặn lại bởi cảnh tượng trước mặt. Nàng bị ai cười lạnh, sau đó nổi giận đùng đùng, thật không nghĩ hai người bọn họ dám hôn nhau ở ngay cung của nàng.

Giọng nói của Lê Phi hoàn toàn làm gián đoạn nụ hôn nồng nhiệt của hai người, Vân Yên lập tức đỏ bừng mặt, không dám nhìn mọi người... Nàng làm cái quỷ gì vậy, rõ ràng đến đây chất vấn hấn, không ngờ kết quả lại thành ra như vậy.

“Người vào đây có việc gì?” Bị nàng phá hỏng chuyện tốt, Long Hạo Thiên không khỏi hờn giận.

Lê Phi vẻ mặt ủy khuất, âm thanh kiều mị, khóc nức nở phân bua: “Là thần thiếp quan tâm Vương cho nên mới vào xem.”

Thấy bộ dạng đáng thương của nàng, Long Hạo Thiên cũng thấy mình có chút quá đáng, ngữ khí dịu đi một chút nói: “Không sao, không có chuyện gì đâu. Bổng vương còn có chút chuyện. Lát nữa sẽ đến thăm người.”

“Vâng...” Lê Phi cắn môi, nhỏ giọng nói, nàng còn dám có hy vọng xa vời nữa sao...

Long Hạo Thiên nói xong liền nắm tay Vân Yên ra ngoài. Vân Yên muốn rút tay lại, cũng định giải thích với Lê Phi, nàng thực sự không cố ý đến đây để phá hỏng chuyện tốt của nàng ta nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Lê Phi, nàng biết bây giờ có giải thích cũng là dư thừa, nàng ta nhất định hận nàng đến chết còn không kịp nữa...

37. Chương 155 - 156 - 157 - 158 - 159

Chương 155 – Xô vào cung 4

Ra khỏi Vân Vụ các, Vân Yên lập tức dừng bước, nhìn hấn hỏi: “Người thật sự thả cha ta sao???”

“Bổng vương có từng nói dối người sao??” Long Hạo Thiên liếc mắt nhìn nàng nói.

“Vậy thì chúng ta mau ra ngoài cung, thả cha ta ra thôi.” Vân Yên khẩn cấp yêu cầu, nàng chỉ sợ để lâu sẽ đêm dài lắm mộng, hấn lại thay đổi chủ ý

“Bây giờ?” Long Hạo Thiên nhìn sắc trời nói: “Giờ đã muộn rồi, ngày mai nói tiếp.”

“Vậy người mau cho ta thánh chỉ đi, ta muốn cha ta nhanh chóng rời thành.” Vân Yên yêu cầu, nàng không sợ tối, chỉ khi nào cha nàng rời khỏi thành an toàn nàng mới có thể thật sự an tâm “Người không phải quá nóng vội đó chứ??” Huống chi bổng vương còn chưa nghĩ ra thả ông ta như thế nào cho thích hợp.” Long Hạo Thiên nói, nếu hấn cứ như vậy mà thả những người đó, thì có phải rất mất mặt không...

Nghe hấn nói thế, Vân Yên không khỏi tròng mắt, nói: “Biết người không tốt thế mà...Người chỉ cần nói cho ta biết người có thả cha ta không?? Chuyện khác ta không muốn nghe.”

“Thả, có điều Bổng vương phải có một phương pháp ổn thỏa cho tất cả, chẳng lẽ người không hy vọng cha người được thả về nước sao?” Long Hạo Thiên nói.

“Bây giờ ta chỉ muốn cha ta bình an rời khỏi đây.” Vân Yên nói, hiện tại nàng vẫn không tin được lời nói của hấn

“Ngu xuẩn...” Long Hạo Thiên tròng mắt liếc nàng

“Ta không có nhiều quỷ kế như người. Người nói xem, người muốn thế nào mới để cha ta an nhàn về nước...” Vân Yên muốn xem rốt cuộc hấn lại có âm mưu gì

“Đương nhiên là để cho đích thân hoàng đế Vân triều đón cha người về nước. Như vậy có tính là an nhàn không???” Long Hạo Thiên nhìn nàng, hẳn không đành lòng nhìn Vân Hồ anh hùng chinh chiến cả đời đến khi tuổi già thì lại chịu cảnh thê lương như vậy.

“Hoàng đế đón cha ta về...” Vân Yên ngây người một lúc, làm sao có thể thế được.

“Đừng nhìn bốn Vương như vậy, chỉ cần ca ca người trở về nói với Hoàng đế rằng Vân Hồ thật ra vẫn chưa chết, hiện đang bị bốn Vương cầm tù nhưng hẳn thà chết cũng không chịu khuất phục, để Hoàng đế Vân triều khẩn cầu bốn Vương thả người. Như vậy lúc cha người trở về sẽ làm giảm bớt những tin đồn nhảm.” Long Hạo Thiên đáp, Xem ra những chuyện trao đổi tù binh quay về nàng vẫn chưa hiểu biết nhiều lắm.

“Hóa ra là vậy.” Vân Yên không khỏi trầm tư, hẳn nói không phải không đúng, nhưng nàng vẫn không quên cảnh giác nhìn hẳn nói: “Người sẽ không phải lại có chủ ý gì khác đó chứ?”

“Thật là chó cắn Lã Đồng Tân, không nhìn được người tốt, vậy người cứ việc cầm lấy lệnh bài của Bốn vương đi thả người.” Long Hạo Thiên nói xong liền đưa lệnh bài cho nàng

Vân Yên lập tức suy nghĩ lại cẩn thận, cha nàng cứ thế quay về quả thật không tốt. Nếu được hoàng đế trực tiếp đón về sẽ khiến người ngoài không thể nói ra nói vào, Vân Yên nghĩ thầm rồi nở một nụ cười nói: “Ta tin người một lần. Nhưng lệnh bài này ta vẫn giữ.” Nàng thầm nghĩ nếu hẳn bất chợt thay đổi ý định thì nàng vẫn có lệnh bài này để dùng.

“Là người muốn đề phòng bốn Vương sao??” Kỳ lạ là đối với hành động của nàng hẳn lại không thấy tức giận.

“Đương nhiên. Giờ ta muốn đi gặp cha.” Vân Yên nghịch ngợm cười.

“Giờ muộn rồi, có gì để ngày mai đi. Đến giờ ăn tối rồi, người không đói bụng sao??” Long Hạo Thiên giữ nàng lại, hẳn thật thích nụ cười bướng bỉnh của nàng.

“Ta không đói. Ta muốn gặp cha để báo với ông tin tức này, chẳng may cha ta nghĩ quẩn lại tự sát....” Vân Yên nói, nàng thật lo lắng cha nàng vạn nhất nghĩ quẩn thì sao bây giờ???

Long Hạo Thiên thật không ngờ có thể nghe nàng nói vậy, cũng không kiên quyết giữ nàng lại nữa, nói: “Vậy người đi sớm về sớm.”

“Thần thiếp đã biết. Tạ ơn Vương quan tâm.” Vân Yên hành lễ với hẳn, liền vội vã ra ngoài cung.

Nhìn theo bóng dáng vui sướng của nàng, Long Hạo Thiên vẫy tay một cái: “Người đâu?”

“Vương...” Một thị vệ im hơi lặng tiếng bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hẳn.

“Theo bảo hộ nương nương.”

“Tuân lệnh.”

Chương 156 – Nữ nhân ở cấm địa

“Cha... Ca ca...” Vân Yên vừa vào cửa liền khẩn trương hô.

“Yên tỹ... tỹ vui vẻ như vậy có phải là mang tin tốt đến hay không?” Vân La cười nói, thấy vẻ mặt vui vẻ của nàng rất cuộc lo lắng trong lòng cũng dần lắng xuống.

“Yên nhi... có phải hẳn đồng ý thả cha không?” Vân Dương lo lắng hỏi.

“Mọi người đừng vội, để con nghĩ chút đã.” Vân Yên vì chạy nhanh quá mà thở hồng hộc

“Yên nhi, con bình tĩnh, đừng nóng vội, ngồi xuống uống ngụm trà rồi nói tiếp.” Vân Hồ nói

Vân Yên uống một ngụm trà, lúc này khi đã bình tĩnh nàng mới nói: “Cha...Long Hạo Thiên đã đồng ý thả cha về Vân triều. Nhưng mà hiện tại hẳn không muốn thả cha dễ dàng như vậy...”

“Vậy hẳn muốn thế nào?” Vân Dương không cười hỏi, đã biết hẳn sẽ không dễ dàng thả người như vậy.

“Hắn nói phải để huynh trở về bẩm báo với Hoàng thượng, nói rằng cha bị hấn nhốt ở đây, nếu Hoàng thượng để ý sẽ trao đổi cho cha quay về, muội cũng đã nghĩ rồi, cha được trao đổi quay về tốt hơn so với tự mình về.” Vân Yên nói.

“Hay cho cái lý do trao đổi tù binh, đây là lý lẽ gì vậy?” Vân Dương không hề cảm kích nói.

“Ca ca... Sao huynh lại không hiểu. Nếu như cha là tù binh được Hoàng Thượng đổi về thì sẽ giảm bớt được rất nhiều ngờ vực vô căn cứ của mọi người. Nếu cha được Long Hạo Thiên thả ra chỉ sợ sẽ có người nói cha và hắn đang có âm mưu. Nếu không thì tại sao hắn đột nhiên lại thả cha?” Vân Yên nói.

“Hắn chẳng lẽ lại biết suy nghĩ cho cha sao?” Vân Dương hiển nhiên vẫn chưa tin.

“Biện pháp này thật hay.” Vân La ở một bên vỗ tay. “Như vậy Vân bá bá sau này vẫn sẽ được coi trọng, mà cũng không ai dám đặt điều.”

“Đạo lý như vậy mà Vân La còn hiểu được chẳng lẽ huynh không hiểu sao?” Vân Yên liếc mắt nhìn hắn nói

“Ta không phải không hiểu. Lời muội nói tuy rằng có lý, nhưng chúng ta vẫn cần phải đề phòng hắn.” Người Vân Dương lo lắng là Long Hạo Thiên.

“Được rồi, hai đứa đừng cãi nhau nữa.” Vân Hồ nãy giờ vẫn trầm tư, giờ mới lên tiếng.

“Cha... cha nghĩ sao?” Vân Dương hỏi

“Theo ta thấy chuyện này là hắn muốn giữ lại cho ta chút khí tiết tuổi già, cũng là giữ lại cho hắn chút mặt mũi. Theo ta thấy cũng không có gì quá đáng lo.” Vân Hồ hơi nheo mắt suy nghĩ nói.

“Cha...Vậy là cha đã đồng ý rồi.” Vân Yên nói.

“Chúng ta còn có quyền lựa chọn sao? Đành phó mặc cho số phận vậy.” Vân Hồ thở dài

“Cha... Cha đừng như vậy.” Vân Yên an ủi cha rồi mới quay qua Vân Dương nói: “Ca ca... Ngày mai huynh mang Vân La trở về, rồi mang thủ dụ của hoàng thượng đến đây đón cha.”

“Được...” Vân Dương gật đầu, chuyện tới nước này cũng chỉ còn cách làm như vậy mà thôi.

Thấy mọi việc cuối cùng cũng ổn thỏa, Vân Yên lúc này mới thở phào. Đột nhiên nhớ tới một chuyện, nàng kéo cánh tay ca ca nói: “Ca ca, lại đây một chút. Muội có chuyện muốn nói với huynh.”

“Có chuyện gì?” Vân Dương theo nàng ra khỏi phòng

“Muội theo với.” Vân La cũng định đuổi theo ra cửa

Vân Hồ gọi nàng lại: “Công chúa, chuyện của bọn họ chúng ta cũng đừng nên quấy rầy.” Nếu Yên nhi muốn bọn họ biết thì sẽ không kéo Dương nhi ra phòng khác.

Phòng ngoài.

“Yên nhi, có chuyện gì vậy?” Vân Dương tò mò hỏi. Bọn họ hình như đâu còn bí mật gì nữa.

“Ca ca... muội muốn hỏi huynh lần đó ở cấm địa có phải đã gặp một nữ nhân hay không?” Vân Yên thận trọng hỏi

“Nữ nhân...” Vân Dương ngây người một lúc, nhớ lại một màn trong cấm địa, rồi mới gật gật đầu nói: “Có.”

Chương 157 – Nữ nhân ở cấm địa 2

“Thật sự có sao?” Tâm tình của Vân Yên đột nhiên phức tạp, trong lòng nàng không khỏi tò mò, rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào mà khiến hắn vừa yêu lại vừa hận, nàng ta ở cấm địa thì sống như thế nào?

“Yên nhi... muội hỏi chuyện này làm gì vậy?” Vân Dương kỳ quái nhìn nàng hỏi.

“Không có gì, tại muội thấy người trong hoàng cung có nói đến chuyện này. Có phải nàng ta rất đẹp không?” Vân Yên dấu giếm tâm trạng của mình, hỏi thêm.

“Phải, nàng ta rất đẹp.” Vân Dương gật đầu, nhưng lập tức nói tiếp: “Nhưng một người xinh đẹp mà đã chết thì còn có tác dụng gì nữa chứ.”

“Người chết...” Vân Yên ngạc nhiên nhìn hân: “Huynh nói gì, nàng ta đã chết...” Không trách được Lệ Phi đã từng nói nàng đã chết.

“Phải... nàng ta đã chết... Nhưng xác nàng được bảo vệ trong một chiếc quan tài bằng thủy tinh nên vẫn nhìn được nàng ta rất xinh đẹp. Có điều...” Vân Dương tạm dừng một lúc.

“Có điều cái gì???” Vân Yên vội vàng hỏi. “Ngực của nàng vẫn cắm một thanh chủy thủ tinh xảo. Hình như nàng chết là vì vậy. Kỳ lạ là tại sao Long Hạo Thiên để nàng nằm trong cấm địa mà lại không nhổ thanh chủy thủ đó ra...” Vân Dương nghi hoặc nói.

“Nàng ta chết là do thanh chủy thủ cắm vào ngực sao.” Vân Yên đột nhiên nhú mày, nàng nhớ tới ở tấm cung của Long Hạo Thiên có treo vỏ của một thanh chủy thủ. Chẳng lẽ người giết nữ nhân kia là hân, nàng không khỏi rùng mình, không thể nói rõ cảm xúc trong lòng mình là gì.

“Yên nhi... muội sao vậy?” Vân Dương nhận thấy nàng có chuyện gì đó mất tự nhiên.

“Không có gì.” Vân Yên lắc đầu để chính mình tỉnh táo lại rồi nói: “Ca ca,..Khuya rồi, muội phải về đây, sáng mai muội đến tiễn huynh.”

“Ừ, muộn rồi. Để huynh tiễn muội về.” Vân Dương gật gật đầu

Ở trước cửa cung, tạm biệt ca ca xong, nàng liền hồi tưởng lại những lời ca ca nói về nữ nhân kia.

“Nương nương, người đã về.” Tử Liên cùng Tiểu Thanh thấy nàng về vội vàng ra nghênh đón.

“Sao hai người lại ở đây?” Vân Yên bị các nàng làm cho giật mình.

“Nô tỳ đương nhiên đứng đây đợi nương nương mà. Nương nương suy nghĩ gì mà xuất thần vậy?” Tử Liên tò mò hỏi “Nhớ các người, nhớ cả hai người, hai người không chờ ở Tử Yên Các sao lại chạy tới đây.” Vân Yên cười cười chuyển hướng đề tài.

“Nương nương là nô tỳ cố ý chờ Nương nương về. công công vừa đến báo rằng khi nào Nương nương trở về thì giúp Nương nương chải đầu thay y phục, Một lúc sau đến tấm cung hầu hạ Vương.” Tử Liên nói.

“Ta...” Vân Yên vừa định nói nàng không muốn đi nhưng lại nghĩ đến chuyện hân đã đồng ý với nàng, huống chi ngày mai ca ca của nàng phải về Vân triều, liền sửa lại nói: “Đi thôi, chúng ta cũng cần về chuẩn bị một chút.”

“Tuân lệnh Nương nương.” Tử Liên cao hứng nói: “Vương đối với Nương nương thật tốt.”

Tiểu Thanh lại chỉ nhìn nàng, có phải vừa rồi Nương nương đang lo lắng cho sự an nguy của lão gia và thiếu gia không? Không biết họ giờ thế nào rồi?

Biết được sự lo lắng của nàng, Vân Yên liền nở một nụ cười trấn an.p>

Sau nửa canh giờ. “Nương nương, người chờ Vương một chút.” Công công đưa nàng vào tấm cung của Vương, nói.

“Ta biết rồi, công công có việc thì đi trước đi.” Vân Yên gật gật đầu.

“Vậy nô tài cáo lui, có gì Nương nương cứ gọi nô tài.” Công công hành lễ lui ra ngoài.

Vân Yên lập tức tiến lại gần chiếc vỏ thanh chủy thủ nằm ở khoảng không trên bức tường, vô số ý nghĩ hiện lên trong đầu nàng, chính là bị giết sao? Hân yêu nàng ta như thế, tại sao lại giết nàng, rốt cuộc chuyện này là sao? Có liên quan gì đến Hắc Ưng? Không phải là phản bội hân chứ, nếu không tại sao hân lại giết người mà hân thương nhất, đã thế vẫn còn lưu lại chủy thủ trên người nàng.

Chương 158 – Nữ nhân ở cấm địa 3

“Người đang nhìn cái gì đó?” Long Hạo Thiên đi vào, sững sờ khi thấy nàng đang nhìn chăm chăm vào vỏ đựng thanh chủy thủ treo trên vách tường, sắc mặt chợt lạnh đi.

“Người đã đến?” Vân Yên quay người thấy hân liền thử hỏi, giọng nói có chút trêu đùa: “ Ta đang nhìn thanh chủy thủ này, ngay đến vỏ của nó đã quý giá như vậy, chủy thủ này nhất định là vật quý báu. Chẳng lẽ là đồ cổ? Bị người ta đánh cắp rồi sao?”

Sắc mặt Long Hạo Thiên lại càng lạnh đi, ánh mắt cũng càng thêm âm trầm. Tuy nhiên, giây lát sau hắn đã thản nhiên nói: “Nó bị người ta đánh cắp rồi.”

“Thật sao? Người nào lại có bản lĩnh như vậy, có thể trộm đồ ngay trong hoàng cung. Vậy mà người của U Linh Vương lại không thể làm gì sao.” Vân Yên hỏi, trong ánh mắt chứa đầy sự hứng thú.

“Lão hổ còn có lúc ngủ gật, huống chi bổn Vương không phải thần, chỉ là người thường, đương nhiên cũng có lúc bất cẩn chứ. Thôi đừng nói chuyện này nữa, chúng ta nên đi nghỉ thôi.” Long Hạo Thiên chuyển đề tài, hiển nhiên hắn cũng không muốn nói tiếp chuyện này nữa.

“Để thần thiếp thay y phục cho Vương.” Vân Yên đi đến trước mặt hắn, vươn tay ra thì mới phát hiện hắn đang nhìn mình chằm chằm, trong lòng không khỏi run lên. Sao thế này, chẳng lẽ vừa rồi hắn cố ý thử nàng, không khỏi có chút chột dạ nói: “Làm sao vậy?”

Long Hạo Thiên lúc này mới lấy tay vuốt ve khuôn mặt của nàng, môi mỏng khẽ mở nói: “Không có việc gì tự nhiên ân cần như vậy có điểm không bình thường. Đây là lần đầu tiên người chủ động cởi áo cho bổn Vương. Nói đi, có chuyện gì phải không?”

Hóa ra là thế, nàng khẽ thở phào, lập tức nói: “Xem ra bệnh đa nghi của người nặng quá rồi. Ta vốn định cảm tạ người chuyện người thả cha ta thôi. Người đã nói vậy, Quên đi...”

“Là bổn Vương hiểu lầm người.” Long Hạo Thiên nhìn nàng nói.

“Bị người hiểu lầm một chút cũng có gì là lạ đâu. Chẳng phải từ khi gặp mặt, người đã một mực hiểu lầm ta sao? Dù sao thì ta cũng quên rồi.” Vân Yên nói, trong giọng nói của nàng không khỏi chứa vài phần ủy khuất.

Long Hạo Thiên lúc này mới để ý thấy, tuy rằng trong giọng nói của nàng thật thản nhiên, nhưng vẫn để lộ ra vẻ bất đắc dĩ cùng ưu thương. Ngẫm lại trước kia hắn quả thật đối với nàng không công bằng. Kỳ thật hắn cũng không muốn vậy, có điều hắn không thể khống chế được chính mình, không thể tiêu tan được loại hận thù đã khắc sâu vào xương cốt hắn, biết rằng đã khiến nàng phải chịu rất nhiều tổn thương. Khẽ kéo nàng đến trước ngực, hắn nhẹ nhàng ôm lấy nàng, nhưng lại không nói gì, hiện tại hắn chỉ có thể bù đắp cho nàng bằng cái ôm này.

Vân Yên lặng lẽ để hắn ôm trong lòng, nàng có thể cảm nhận sự hối lỗi trong lòng hắn, sự bất đắc dĩ của hắn, hận thù của hắn, bi ai của hắn, bây giờ nàng đối với hắn không có hận chỉ có đau. Một nam nhân luôn tỏ ra lãnh khốc trước mặt mọi người bên ngoài, nhưng thật ra nội tâm hắn đã phải trải qua những dày vò như thế nào? Nàng đột nhiên rất muốn tiến vào nội tâm của hắn, cùng hắn chia sẻ những khổ đau, cho hắn sức mạnh cùng sự an ủi.

Nàng không khỏi rung mình, nàng tự nhiên lại đau lòng thay cho hắn. Đột nhiên nàng nhận ra rằng, không biết từ khi nào nàng đã yêu thương hắn đến không còn thuốc chữa, yêu thương nam nhân vẫn tra tấn nàng. Tuy nàng không cam lòng, nhưng yêu vẫn là yêu, nàng không thể phủ nhận. Đột nhiên một ý nghĩ hiện lên trong đầu nàng, nàng phải giúp hắn quên đi quá khứ, quên đi mọi hận thù.

Có điều, hiện tại nàng phải làm gì? Chính là phải biết được quá khứ của hắn, giải đáp được khúc mắc của hắn cùng nữ nhân kia, trong lúc đó giữa họ đã xảy ra chuyện gì? Chỉ là nàng nên tìm đáp án bằng cách nào? Hắc Ung, chính là người duy nhất, hắn đã nói sẽ không gặp nàng nữa. Vì Long Hạo Thiên, nàng phải gặp Hắc Ung, bởi vì chỉ có hắn mới thật sự rõ ràng chân tướng trong quá khứ của bọn họ.

Chương 159 – Mở ra chỗ hổng

Vân Yên cầm thánh chỉ, trong lòng tràn ngập niềm vui, đi ra khỏi hoàng cung giao thánh chỉ cho ca ca, để hắn trở về Vân Triều trước

“Cha... Con đi rồi, Yên nhi sẽ chăm sóc cha, con sẽ sớm quay lại thôi.” Vân Dương nói.

“Ca ca. Mọi người biết rồi, huynh mang Vân La đi nhanh đi. Dù sao sẽ sớm gặp lại thôi.” Vân Yên cười cười, vừa ôm Vân La vừa nói: “Đi đường cẩn thận.”

“Tỷ cũng bảo trọng, Yên tỷ.” Vân La lúc này đôi mắt đã hơi đỏ lên, lưu luyến buông nàng ra, rồi mới quay đầu lên xe ngựa.

Nhìn theo bọn họ rời đi, Vân Yên lúc này mới quay lại đỡ Vân Hồ nói: “Cha, chúng ta đi vào thôi.”

“Yên nhi, con không phải nên quay lại cung rồi sao. Đừng quên thân phận hiện tại của con. Vẫn là mau về đi. Đừng lo lắng cho cha. Cha ổn mà.” Vân Hồ nói.

“Cha, con lưu lại Tiểu Thanh chăm sóc cha, có gì cha cứ sai nàng nói với con.” Vân Yên biết mình không thể không nghe lời của cha.

“Không cần, cha ở đây một mình cũng được. Con cứ để Tiểu Thanh ở lại chăm sóc cho con.” Vân Hồ cự tuyệt nói, trong hoàng cung này nàng cũng cần có một người đáng để có thể tin tưởng.

“Cha... Cứ để Tiểu Thanh ở lại đây đi, con cũng thấy yên tâm hơn. Bằng không bây giờ có quay về con cũng không thể yên tâm được.” Vân Yên nói, nàng cũng muốn có một người tâm phúc để chăm sóc cho cha nàng.

“Được rồi, được rồi, cứ để Tiểu Thanh ở lại đây đi.” Vân Hồ biết không thể lay chuyển được nàng nên chỉ có thể đáp ứng.

“Tiểu Thanh, ngươi cố gắng chăm sóc cha ta. Có gì ngươi cứ quay lại cung tìm ta.” Vân Yên phân phó

“Tiểu thư yên tâm. Nô tỳ nhất định chăm sóc lão gia chu đáo.” Tiểu Thanh đáp

“Ừ.” Vân Yên gật đầu, “Cha, con phải trở về rồi.”

“Đi đi.”

Trên đường hồi cung Vân Yên nghĩ lại chuyện của cha, cuối cùng cũng được giải quyết, đã có thể thở phào nhẹ nhõm. Không khỏi nhớ đến chuyện muốn giúp Long Hạo Thiên tháo gỡ mọi thù hận trong lòng. Muốn vậy nàng chỉ có thể đi tìm Hắc Ưng.

Trở lại Tử Yên Các, nàng liền kêu Tử Liên đi ra ngoài, cầm cái còi thổi một tiếng, sau đó lẳng lặng chờ. Tuy hắc đã nói sẽ không gặp lại nàng, nhưng nàng vẫn muốn thử một lần.

Nửa canh giờ trôi qua mà không thấy hắc xuất hiện, nàng lại cầm cái còi thổi lần nữa, nàng muốn hắc biết nàng có việc gấp cần tìm hắc.

Lại qua nửa canh giờ nữa, vẫn không có ai xuất hiện khiến nàng không khỏi có chút thất vọng. Nhưng nàng vẫn cầm cái còi thổi thêm lần nữa, quá tam ba bận. Tuy nhiên, nếu lần này nữa mà hắc không xuất hiện, nàng cũng thật sự không còn hy vọng.

Lại nửa canh giờ nữa trôi qua, vẫn không có lấy một bóng người, nàng nở nụ cười tuyệt vọng, hắc thực sự không xuất hiện, vậy nàng chỉ còn cách tự mình tìm hiểu xem thực sự đã xảy ra chuyện gì. Nàng hắc là nên tìm hiểu bắt đầu từ người thân cận của Hoàng đế, chính là công công.

Công công vừa đi đến Tử Yên các liền thấy nàng đang ngồi uống trà, vội vàng hành lễ nói: “Nô tài tham kiến Nương nương, không biết Nương nương tìm nô tài có chuyện gì?”

“Công công vất vả rồi, cũng không có chuyện gì.” Vân Yên đứng lên cầm cái hòm bên người đã được chuẩn bị từ trước, đi đến trước mặt hắc nói: “Từ khi ta đến đây vẫn được công công chiếu cố mà vẫn chưa có cơ hội cảm tạ công công.” Nói xong nàng liền để chiếc hòm vào tay hắc.

“Nương nương quá lời, đây là việc nô tài nên làm mà.” Công công nói xong liền mở hòm, nhất thời hít một ngụm khí lạnh, bên trong nặng trĩu, toàn bộ đều là vàng, vội vàng quỳ trên mặt đất nói: “Nương nương, quà của nương nương quá nặng, nô tài không dám nhận. Nô tài không gánh nổi.” Hắc ở trong cung đã lâu nên biết rõ lễ vật càng to càng chứng tỏ có chuyện gian nan cần hắc hoàn thành.p>

38. Chương 160 - 161 - 162 - 163 - 164

Chương 160 – Mở ra chỗ hổng 2p>

“Công công, sao ông lại nói thế, có phải chê lễ vật của ta còn nhẹ không?” Nghe công công nói vậy, giọng điệu của Vân Yên không khỏi trở nên lạnh lẽo.

Trên đầu công công đã đổ mồ hôi lạnh: “Nương nương đừng nói thế, nô tài xin nhận.” Tuy hấn biết lễ vật này nhận sẽ phông tay nhưng hấn không có cách nào cự tuyệt, bởi nàng hiện giờ chính là người đang được sủng ái. Hấn không dám đắc tội.

“Công công nhận lấy là được rồi.” Sắc mặt Vân Yên khôi phục lại như bình thường. Thật ra nàng không muốn như vậy nhưng cũng không còn cách nào khác.

“Nương nương, người có việc gì phân phó nô tài xin cứ nói thẳng. Nô tài xin tuân lệnh.” Nếu từ chối không được thì hấn chỉ có thể đáp ứng.

“Công công, thật ra cũng không có gì. Ta chỉ muốn hỏi thăm người chuyện này.” Vân Yên nói.

“Nương nương xin cứ chỉ bảo.”

“Công công, người đi theo Vương bao nhiêu năm rồi?” Vân Yên hỏi.

“Hồi bẩm Nương nương, nô tài từ nhỏ đã theo Vương, cũng tầm hai mươi năm rồi.” Công công hồi đáp

Hai mươi năm? Vậy thì hấn hấn là đối với chuyện kia cũng biết chút, nghĩ vậy ánh mắt Vân Yên tối lại, hỏi tiếp: “Công công, ta nghĩ người hấn là biết nữ nhân ở cấm địa.”

“Nương nương, xin người tha cho nô tài đi.” Công công lập tức quỳ xuống mặt đất.: “Đây là điều cấm kỵ trong hoàng cung, nô tài không dám nói. Tội đó chính là rơi đầu.”

“Công công, người đừng khẩn trương như vậy, chuyện này ta cũng đã nghe qua, ta muốn biết chuyện này không phải vì tò mò, ta nghĩ người cũng biết Vương vì sao lại biến thành như vậy, vì sao lại tràn ngập thù hận, chẳng lẽ người không mong Vương quay về bình thường, giống như trước kia sao?” Vân Yên biết chỉ có thể dùng tình cảm để thuyết phục.

“Nương nương, nô tài muốn, nhưng nô tài bất lực, mong nương nương đừng làm khó nô tài.” Công công càng tận lực dập đầu nói, đây chẳng phải là tử tội sao, hấn cũng không dám mang tính mệnh của mình ra đặt cược.

“Công công, ta cũng không phải là làm khó cho người, mà ta cần phải biết, nếu như người không nói, có thể chỉ cho ta một người có thể nói hay không?” Vân Yên đã hiểu không thể hỏi thêm.

“Nương nương, nô tài thật sự không biết ai có thể nói cho người, vậy không phải là người làm khó nô tài sao? Chỉ là dù có người biết cũng sẽ không thể nói, huống chi ở trong hoàng cung người biết chuyện này hầu như đều phải chết.”

“Vậy nếu như ta cố ý gây khó dễ cho người thì sao.” Vân Yên cũng không tin hấn thà chết cũng không chịu nói.

“Vậy nô tài chỉ còn đường chết.” Hấn vẫn kiên định, chết cũng không nói.

“Người...” Vân Yên không nghĩ hấn có thể mạnh miệng như vậy, tức giận nói: “Người đang khiêu khích ta sao? Người cho rằng ta không dám giết người sao? Vậy người chuẩn bị chết đi.”

“Nô tài không dám, nếu nương nương nhất định giết nô tài, vậy nô tài cũng chỉ còn cách tòng mệnh.” Công công quỳ ở nơi đó nói.

Vân Yên thật sự bị hấn chọc giận không nói nổi lời nào, thật sự cũng không thể bức tử hấn, khoát tay chặn lại: “Được rồi, người lui xuống đi, những lời nói hôm nay không cần nói lại cho Vương.”

“Tạ ơn Nương nương, nô tài đã hiểu rõ.” Công công thâm thở phào, vừa mới đứng dậy muốn rời đi, không dám cầm lấy hòm vàng bên cạnh.

“Chờ một chút.” Vân Yên gọi hấn lại.

“Nương nương còn gì cần dặn dò?” Công công dừng bước lại, trong lòng lại khẩn trương, chẳng lẽ nàng hỏi hận rồi?

“Đem cái này cầm lấy đi.” Vân Yên nhìn hòm vàng nói.

“Cảm tạ nương nương ban cho, nhưng nô tài vô công bất hưởng lộc, vẫn mong nương nương thu hồi lại.” Công công cung kính nói.

“Công công nghĩ nghiêm trọng rồi, đây là ta ban cho người, không có lý do gì thu hồi lại. Ta cũng hiểu được không phải người không muốn nói mà là không nói được. Vốn dĩ bắt người nói chính là làm khó cho người rồi.” Vân Yên thở dài nói.

“Tạ ơn nương nương đã hiểu cho nô tài.” Bởi vì những lời nói của nàng, công công có chút cảm động.

“Đi xuống đi.” Vân Yên phân phó, nàng đành phải nghĩ cách khác vậy.

Chương 161 – Cầu tình Vân Yên phiền toái đi đi lại lại trong phòng, công công không chịu nói, Hắc Ưng lại không đến, nàng nên tìm ai bây giờ, chỉ sợ là cho dù có biết cũng không ai chịu nói cho nàng. Xem ra bây giờ nàng chỉ có thể mạo hiểm thử một lần.

“Nương nương, có chuyện không ổn rồi.” Tử Liên kích động chạy vào hô lớn.

“Sao vậy?” Không hiểu có chuyện gì khiến nàng kinh hoảng như vậy.

“Nương nương, vương muốn giết Trữ phi Nương nương.” Tử Liên hỗn hển nói.

“Trữ phi Nương nương? Sao lại thế?” Vân Yên ngây người. Nàng ta vốn là một người trầm lặng, sao lại chọc giận đến hân?

“Nghe người ta nói bởi vì Trữ phi Nương nương nói chuyện có liên quan đến nữ nhân ở cấm địa, khiến cho Vương tức giận liền muốn giết nàng.” Tử Liên nói.

“Giết rồi sao?” Vân Yên quýnh lên hỏi, chỉ như vậy mà hân giết người sao? Hân thật sự điên rồi.

“Còn chưa giết. Có điều lập tức muốn ra tay, khiến cho nàng tự chọn cái chết.” Ánh mắt Tử Liên có chút sợ hãi.

Tự xử? Vân Yên vội lao ra khỏi cửa, nàng muốn ngăn cản hân, không thể để hân tiếp tục tàn nhẫn như vậy.

“Nương nương, chúng ta đừng đi tìm phiền toái nữa.” Tử Liên đuổi theo ngay sau nàng.

Trong Văn Tĩnh các truyền đến tiếng khóc.

Vân Yên đi vào liền thấy ánh mắt Long Hạo Thiên ngập tràn phần nộ đang đứng đó, mấy cung nữ quỳ gối không ngừng khóc. Nhưng không có lấy một người dám cầu xin tha thứ. Trữ phi nương nương đang ngồi trên ghế, trên mặt mang theo nước mắt, cũng mang theo tuyệt vọng, tay nắm chặt thanh chủy thủ chậm rãi hướng vào ngực mình.

“Chờ một chút.” Nàng cuống quýt gọi với vào.

Long Hạo Thiên nhíu mày, nàng tới đây làm gì? Trữ Phi Nương nương cũng ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt mang theo tia hy vọng

“Nô tỳ tham kiến Yên phi nương nương.” Các cung nữ đang quỳ trên mặt đất cũng thấy được tia hy vọng, vội quỳ xuống hành lễ, rồi đứng dậy tránh sang một bên.

“Thần thiếp tham kiến Vương.” Vân Yên đi đến trước mặt hân thi lễ. Nàng biết hân hiện tại đang phần nộ, không nên lấy cứng chọi cứng.

“Người tới làm gì?” Sắc mặt Long Hạo Thiên vẫn lạnh như băng.

“Thần thiếp nghe nói Vương trừng phạt Trữ phi tỷ tỷ nên muốn đến hỏi thăm Trữ phi tỷ tỷ đã làm gì khiến Vương nổi giận.” Vân Yên vẫn giữ được vẻ tươi cười, trong giọng nói còn mang theo chút nghịch ngợm

“Người muốn thay nàng cầu tình?” Long Hạo Thiên mắt lạnh nhìn Vân Yên, tâm tư của nàng như thế nào hân lại còn không rõ sao?

“Cầu tình...” Vân Yên ngây ra một lúc rồi mới nói: “Thần thiếp không phải đến cầu tình đâu. Vương trừng phạt nàng thì nhất định là do nàng làm sai nên mới bị phạt.”

Trữ phi nghe nàng nói liền nhìn nàng chăm chăm. Nàng tới là để ném đá xuống giếng sao? Cung nữ cũng thầm nói, còn tưởng nàng có lòng tốt đến giúp nương nương, hóa ra cũng là loại người tâm địa rắn rết.

“Vậy thì tốt rồi, cùng bốn Vương xem.” Long Hạo Thiên thấy nàng nói thế, mặc kệ là thật hay giả, nghe nàng nói vậy hẳn thật vừa lòng.

“Vương, có điều thần thiếp không khỏi thắc mắc, tỷ tỷ phạm sai lầm gì mà khiến Vương tức giận như vậy.” Vân Yên vừa nói vừa làm nũng, ôm lấy cổ hắn.

Long Hạo Thiên nhìn nàng chăm chăm, cuối cùng đã lộ ra, giấu đầu hở đuôi. Hơi đẩy nàng ra nói: “Chuyện này nàng không cần biết.”

Lãnh khốc vô tình... trong lòng Vân Yên thầm mắng, tuy nhiên trên mặt vẫn tươi cười: “Thần thiếp không muốn biết nhưng thần thiếp nghĩ Vương có thể hoãn hành hình lại không? Bởi vì ta và Trữ phi tỷ tỷ còn có ước định chưa hoàn thành.”

Long Hạo Thiên lạnh lùng cho nàng hai chữ: “Không được.” Còn nói nàng không phải đến đây cầu tình, sao còn nghĩ ra nhiều lý do như vậy.

Chương 162 – Niềm vui bất ngờ 1

Nhìn hắn cự tuyệt rõ ràng như vậy, Vân Yên không nhịn được tức giận trong lòng. Hắn biết nàng đến cầu tình cho nên mới cự tuyệt rõ ràng. Làm sao bây giờ? lại không thể cùng hắn phát hỏa. Nàng rất hiểu hắn, nếu nàng nổi giận hẳn nhất định càng không tha cho Trữ phi.

“Còn không dùng hình?” Long Hạo Thiên ra lệnh.

“Dạ, Vương.” Công công ở một bên đáp, hướng Trữ phi bước đến. Nàng tuyệt vọng nhắm mắt lại nói: “Cám ơn người.”

Vân Yên biết lúc này nàng đang tạ ơn mình. Không nên nổi tức giận, chất vấn hắn: “Vương thật sự có thể tuyệt tình như vậy sao? Nàng tốt xấu gì cũng là nữ nhân của người, một chút tình cảm ân ái cũng không có sao?”

“Chuyện của Bốn Vương không tới phiên nàng quản. Tránh ra, nếu không ngay cả nàng cũng bị trừng phạt.” Long Hạo Thiên tức giận, trừng mắt với nàng.

“Tốt nhất Vương liền trừng phạt cả ta đi.” Vân Yên cũng ngẩng đầu trừng mắt hắn. “Người thật sự lãnh huyết như thế sao? Dù không thương nàng nhưng tốt xấu nàng cũng từng cùng người đồng sàng cộng chẩm.”

“Nàng giờ mới biết Bốn Vương lãnh huyết sao? Được, nàng muốn chết, Bốn Vương liền thành toàn.” Long Hạo Thiên bị nàng chọc giận muốn phát điên, giơ tay phân phó: “Người đâu?” Chưa dứt lời nàng đã lao đảo sắp ngã.

Vân Yên chỉ cảm thấy một trận choáng váng, thân thể liền ngã xuống.

“Nàng làm sao vậy ?” Long Hạo Thiên hoảng hốt, lập tức ôm nàng đã té xỉu vào trong lòng, lập tức liên hô: “Mau truyền thái y!”

“Vâng.” Công công vội vàng chạy đi.

Tại Tử Yên Các.

Long Hạo Thiên ngồi bên nhìn thái y bắt mạch cho nàng. Nhìn nàng hôn mê, hắn tự nhiên cảm thấy đau lòng, vô cùng lo lắng.

Thái y cẩn thận bắt mạch cho nàng, thật lâu mới đứng dậy: “Chúc mừng Vương! Nương nương có thai.”

“Cái gì?” Long Hạo Thiên kinh ngạc nhìn nàng “Người chắc chắn?”

“Vâng, thần chắc chắn ! Nhưng là...” Thái y chần chừ một chút.

“Nhưng cái gì ?” Long Hạo Thiên nhìn hắn.

“Chính là thân thể nương nường thật suy nhược, vốn không thể mang thai. Cơ hội bảo trụ đứa bé cũng rất nhỏ. Nương nường có thể bình an vượt qua nhiều tháng đã rất may mắn. Về sau chỉ sợ phải cẩn thận, thật cẩn thận.” Thái y hàm xúc nói.

“Ý của người là nói có thể sẽ sinh non?” Long Hạo Thiên hỏi. Hắn chưa bao giờ để ý đến chuyện có con. Nghe nàng có thai, phản ứng đầu tiên của hắn là không cần, nhưng vì sao nghe được nàng sẽ sinh non, trong lòng hắn phức tạp không nói nên lời.

“Hồi bẩm Vương đúng vậy” Thái y thành khẩn nói “Có điều, nếu điều trị thật tốt, hắn là vẫn có thể. Dù sao nương nường có thể mang thai đã là một kỳ tích rồi.” “Được rồi, Bổng Vương đã biết. Các người lui xuống đi.” Long Hạo Thiên vung tay lên phân phó. Trong lòng hắn có chút loạn, hắn cần yên tĩnh một chút.

“Dạ, Thần cáo lui.” Thái y cùng nô tỳ trong phòng đều lui xuống.

Long Hạo Thiên lúc này mới đi đến bên giường, nhìn chằm chằm nàng đang hôn mê. Nàng đang mang trong mình cốt nhục của hắn. Nhưng hắn có muốn đứa bé hay không, có nên giữ đứa bé hay không ?

Mi mắt Vân Yên khẽ nhúc nhích một chút, chậm rãi mở to mắt, liền thấy hắn ngồi cạnh giường. Vừa ngồi dậy liền nói: “Chàng đã giết Trữ phi?”

“Nằm xuống! Nàng không thể kích động.” Long Hạo Thiên khẩn trương đỡ nàng.

“Không thể kích động?” Vân Yên nhìn hắn nghi hoặc.

“Nàng mang thai.” Long Hạo Thiên nói. Hắn muốn nhìn xem nàng có vui mừng hay không.

“Mang thai?” Vân Yên không thể tin được, nhìn hắn, lại nhìn bụng mình, tay đột nhiên run rẩy ôm lấy hắn “Chàng nói ta mang thai, là thật sao ?”

“Ừ.” Long Hạo Thiên gật gù đầu, không ngờ nàng phản ứng kịch liệt như thế.

Chương 163 – Niềm vui bất ngờ 2

Vân Yên vui mừng, không kìm được nước mắt. Nàng không thể tin được! Nàng thật sự không thể tin được, có một ngày mình sẽ được làm mẹ! Nàng khóc, thực sự là quá hạnh phúc mà khóc.

“Nàng làm sao vậy?” Long Hạo Thiên bị nàng làm cho hồ đồ, nàng rốt cuộc là cao hứng hay mất hứng.

“Thiếp thật sự rất vui.” Vân Yên lau đi nước mắt. Sao hắn có thể hiểu được tâm lý của mình. Hi vọng lớn nhất cả đời của một nữ nhân chính là làm mẹ. Nàng vốn nghĩ mình không có cơ hội này cho nên mới kích động như vậy. Đột nhiên lại nhớ ra, hỏi: “Trữ phi đâu? Chàng có giết nàng hay không?”

“Còn chưa kịp. Hiện tại phải đi.” Long Hạo Thiên nói. Mỗi nữ nhân khi mang thai đều vui mừng quá độ, lại không biết có thể nói có con rốt cuộc có phải là hạnh phúc hay không .

“Đừng!” Vân Yên nói, liền giữ tay chặt tay hắn, khẩn cầu: “Thả nàng đi. Coi như cầu phúc cho con chúng ta.”

“Con chúng ta!” Long Hạo Thiên nhìn nàng, những lời này trong nháy mắt làm hắn ảm áp.

“Được không? Vì đứa bé mà thả nàng...” Vân Yên biết hắn có chút dao động, nhân cơ hội này nói thêm.

“Được rồi.” Nhìn ánh mắt chờ đợi của nàng, Long Hạo Thiên không đành lòng cự tuyệt nàng.

“Cám ơn chàng.” Vân Yên tươi cười, khóe môi rạng rỡ.

“Được rồi. Nghỉ ngơi cho tốt. Bổng Vương đi trước.” Long Hạo Thiên nói. Hắn cần bình tĩnh suy nghĩ một chút.

“Vâng!” Vân Yên gật đầu. Lòng nàng vẫn kích động không thôi. Nàng thật sự có cơ hội làm mẹ rồi.

Vân Vụ Các

“Nương nường, không tốt rồi.” Cung nữ kinh hoàng chạy vào.

“Có gì ngạc nhiên? Không phải Vương lại xử phạt phi tần nào chứ?” Lệ phi uống trà, không thêm để ý, xử phạt càng nhiều càng tốt.

“Không phải nương nương. Nô tỳ vừa nghe được tin từ Tử Yên Các truyền đến, Yên phi nương nương mang thai.” Cung nữ nói một hơi.

“Cái gì?” Lệ phi kích động đứng dậy.

Xoảng... Cái chén trên tay rơi xuống mặt đất, nháy mắt vỡ tan tành. Ngón tay lạnh như băng, nhưng lập tức lại khôi phục tinh thần, ngồi xuống lại, hỏi: “Vương đâu? Vương biết không? Vương nói như thế nào? Có nói xóa sạch đứa nhỏ của nàng hay không?”

“Không có.” Cung nữ lắc đầu.

“Không có?” Lệ phi nhìn nàng không tin hỏi. “Sao có thể như thế?” Vương chưa từng để phi tử nào sinh hạ đứa bé cho hắn, chính nàng cũng không ngoại lệ.

“Đạ đúng! Nghe nói nàng còn thay Trữ phi cầu tình. Vương cũng đáp ứng thả Trữ phi.” Cung nữ nói.

“Sao có thể như vậy?” Lệ phi không tin được, nàng lập tức phân phó: “Người đi tìm thái y vừa rồi đến đây.”

“Vâng nương nương.”

Lệ phi ngồi trên ghế, tay gắt gao nắm chặt. Vương lưu lại đứa bé của nàng ta, có phải Vương yêu nàng ta không? Không, không thể! Vậy còn nàng thì sao? Nàng tính là cái gì? Mấy năm nay nàng toàn tâm toàn ý thương hắn, hầu hạ hắn là vì cái gì?

“Nương nương, thái y đã đến đây.” Cung nữ đưa thái y vào nói.

“Thần tham kiến nương nương.” Thái y quỳ xuống đất, hành lễ nói.

“Đứng lên đi. Người đi xuống trước đi.” Lệ phi hướng cung nữ phân phó nàng ta lui ra ngoài.

“Không biết nương nương gọi thần có gì phân phó?” Thái y chấp tay hỏi.

“Thái y, bản cung nghe nói Yên phi muội muội mang thai. Người cũng biết Yên phi muội muội sức khỏe vẫn không tốt, cho nên bản cung muốn hỏi một chút tình trạng của nàng thế nào? Có cần ta trợ giúp gì hay không?” Lệ phi đối trá nói, kiềm nén phần nộ cùng ghen tị trong lòng.

“Nương nương không cần lo lắng nhiều! Thân thể Yên phi nương nương tốt lắm.” Thái y sao lại không rõ tâm tư của nàng.p>

Chương 164 – Hoảng sợ chuyện cũ 1

Lệ phi cười lạnh, thái y cũng không ngốc, hắn sẽ nhìn rõ ý tứ của mình, lập tức nhẹ nhàng đến trước mặt hắn: “Thái y, người là người thông minh, ta đây cũng không cần nhiều lời. Bản cung hỏi người Yên phi nương nương mang thai, Vương có cần người hủy thai không?”

“Không có.” Thái y lắc đầu nói.

“Vì sao? Cả hậu cung, không phải mỗi phi tần có thai vương đều cho xóa sạch sao? Vì sao nàng lại không?” Lệ phi hỗn hển quát, hoàn toàn không chú ý đến hình tượng.

“Việc này thần cũng không biết. Nương nương hẳn là nên đến hỏi Vương. Vương phân phó thế nào thần làm như thế ấy, mặc kệ có khác với những người khác hay không.” Thái y nói. Vì sao Vương không xóa đứa nhỏ của Yên phi, không phải nàng so với mình rõ ràng hơn sao?

Lệ phi hận nghiêng răng nghiêng lợi không suy nghĩ mà hạ lệnh: “Bản cung muốn người lập tức xóa sạch cái thai của nàng ta.” Nàng hiện tại chỉ hận không thể tự tay xóa sạch bào thai trong bụng Vân Yên.

Hả? Thái y ngẩng đầu nhìn nàng, không ngờ nàng có thể ngang nhiên nói mình đi hại người, nói: “Không có mệnh lệnh của Vương, loại việc đại nghịch bất đạo này thần trăm triệu lần không dám làm. Thần chết một mình không sao, chỉ sợ lúc đó liên lụy cả nhà. Thần xin khuyên nương nương nên suy nghĩ cẩn thận. Hơn nữa, tính tình của Vương như thế nào, nương nương hiểu rõ hơn so với thần. Chẳng may sự việc bị bại lộ, chỉ sợ đến lúc đó nương nương muốn sống cũng không được.”

Nghe lời hấn nói, Lệ phi lúc này mới tỉnh táo lại. Hấn nói không phải không có lý, cũng không phải hù dọa nàng. Long Hạo Thiên chính xác sẽ làm như vậy. Nàng vừa rồi quá xúc động, lần này lập tức thay đổi vẻ mặt nói: “Thái y, người nghiêm trọng quá rồi. Vừa rồi bản cung chỉ là nhất thời nóng giận. Có điều, người cũng hiểu được, bản cung nghe được Vương không xóa bỏ đứa bé của nàng thì nhất thời ghen tị. Nhưng dù sao nữ nhân trong hoàng cung người nào lại không muốn mẫu bằng tử quý (mẹ sang nhờ con) chứ? Bản cung cũng chỉ cầu nhau một chút, không thật sự muốn động thủ. Huống chi bản cung chỉ là một nữ nhân có thể động thủ thế nào?”

“Nương nương hiểu được là tốt rồi!” Trong lòng Thái y lại sáng như gương, chỉ sợ trong lòng nàng không nghĩ vậy. Nhưng nàng nghĩ như thế nào không liên quan đến mình, chỉ cần không làm liên lụy đến mình là tốt rồi.

“Hiểu được là tốt rồi! Người đi xuống trước đi!” Lệ phi phân phó. Dù hấn thật sự hiểu rõ cũng không dám nói. Ở trong hoàng cung, mọi người đều tránh những việc không liên quan đến mình, để tránh rước họa vào thân.

“Thần cáo lui.” Thái y lui ra ngoài.

Lệ phi lúc này mới lộ vẻ tức giận. “Xoảng” một tiếng, lập tức đem chén trà đặt trên bàn hung hăng ném xuống mặt đất. Rất nhanh, ngón tay thon dài đã cắm vào da thịt, nàng không thể thờ ơ để mọi chuyện như vậy. Trên mặt là phần nộ cùng nước mắt, nghĩ lại thời điểm mình mang thai, bộ dáng Long Hạo Thiên lãnh huyết tàn khốc đến nay còn làm nàng run như cây sậy.

“Nương nương, chúc mừng người có thai.” Thái y chần mạch cho nàng, vui vẻ chúc mừng.

“Cái gì? Người nói ta có thai?” Lệ phi vui mừng hỏi. Nhưng trong nháy mắt sự vui mừng trong lòng đã bị sợ hãi thay thế, nàng có thể có con?

“Nương nương, chúc mừng người.” Cung nữ đứng bên cạnh cũng vui vẻ nói. Nhưng Lệ phi lại vui mừng không nổi, nàng nhớ rất rõ hai tháng trước Trần phi mang thai. Lúc thái y đem tin tức này nói cho Vương biết, Vương lại không thềm cau mày một cái, chỉ là lãnh khốc vô tình phân phó: “Bỏ đi.” Trần phi quỳ ở ngoài Ngự thư phòng một ngày một đêm, dập đầu cầu hấn hạ thủ lưu tình, trên trán toàn lá máu tươi, dù ai nhìn thấy cũng đều không đành lòng. Nhưng Vương lại không thềm liếc mắt lấy một cái, vẫn như trước nói nói cười cười, giống như đứa bé không phải của hấn. Chính nàng cũng cảm thấy không đành lòng. Sau đó bởi vì quỳ một ngày một đêm, không ăn không uống, thân thể của Trần phi suy nhược khiến đứa bé không giữ được, mà Trần phi cũng phát điên. Tất cả mọi người đều không rõ vì sao Vương lại vô tình như vậy? Chẳng lẽ chỉ đơn giản là vì hấn không thích Trần phi sao ?

“Nương nương hãy tỉnh dưỡng thật tốt! Thần đi báo tin này cho Vương.” Thái y đứng dậy nói.

“Không cần, thái y, từ từ...” Lệ phi lập tức hồi phục lại tinh thần, hoảng sợ hô lên. Mặc dù được sủng ái nhưng nàng không thể để bị kịch của Trần phi tái diễn ở trên người mình.

“Nương nương, còn có việc gì sao?” Thái y dừng bước.

“Xuân Nhi, đi lấy một ít vàng đến đây.” Nàng phân phó cho cung nữ bên cạnh.

“Dạ, nương nương.” Xuân Nhi đáp, rất nhanh liền đem đến cho nàng hai đĩnh vàng.

Lệ phi lập tức dúm vàng vào tay thái y.

“Nương nương, người làm gì vậy ?” Thái y cuống quýt cự tuyệt.

“Thái y, người đừng sợ. Bản cung không có ý gì khác, ý của bản cung là hi vọng người trước tiên đừng nói chuyện bản cung mang thai cho Vương. Để bản cung nghĩ kỹ xem nên nói với Vương như thế nào. Có thể chứ?” Lệ phi nói, nàng phải tìm cách giữ đứa bé trong bụng mình.

“Việc này...” Thái y chần chờ một lát. Nếu chỉ cần giữ bí mật này, vậy thì có thể dễ dàng lấy được hai đĩnh vàng.

“Thái y, người là người thông minh, cũng nên làm chuyện thông minh. Bản cung chỉ là yêu cầu người giữ mồm giữ miệng, coi như chuyện hôm nay chưa từng xảy ra. Nếu không đối với tất cả mọi người đều không tốt.” Nhìn hần chần chừ, giọng điệu của Lệ phi cũng trở nên lạnh lùng, mang theo uy hiếp rõ ràng.

“Nương nương dặn rất phải, hôm nay thần chưa từng tới nơi này.” Thái y thông minh nói, đem vàng bỏ vào ngực.

“Được, người lui xuống đi.” Lệ phi vừa lòng gật đầu.

“Dạ, thần cáo lui.” Thái y rời khỏi.

Nhưng trong lòng Lệ phi lại không có cách nào để bình tĩnh trở lại, đầy bất an sợ hãi. Nàng nên làm gì bây giờ? Liệu hần có buộc nàng phải bỏ đi đứa bé hay không?

“Nương nương, người làm sao vậy?” Cung nữ nhìn sắc mặt khó coi của nàng, cẩn thận hỏi.

“Xuân Nhi, người quên Trân phi rồi sao?” Lệ phi tựa vào đầu giường, yếu ớt nói.

“Trân phi ?” Cung nữ dường như nhớ lại cái gì, lập tức hoảng sợ hỏi: “Nương nương, người là sợ...”

“Ta có thể không sợ sao?” Lệ phi nói, vẻ mặt bất lực mờ mịt, nhưng vẫn hi vọng. Cho dù nàng được sủng ái, nhưng đến một lúc nào đó già đi thì đứa bé mới là chỗ dựa duy nhất của nàng. Cho nên bất luận thế nào, nàng cũng phải giữ được đứa bé này.

“Nương nương, vậy chúng ta nên làm gì? Hiện tại có thể giấu diếm, nhưng khi bụng nương nương to lên thì phải làm sao?” Xuân Nhi sợ hãi luống cuống, không nghĩ ra được cách gì cả.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” Trong lòng Lệ phi cũng rối loạn. Không được... nàng phải tỉnh táo lại. Sau khi suy nghĩ một lát mới phân phó: “Xuân Nhi, nhớ kỹ, chuyện hôm nay không được nói với bất kỳ kẻ nào.”

“Dù nương nương không phân phó, nô tỳ cũng biết.” Xuân Nhi gật gật đầu. Chuyện lớn như vậy, nàng làm sao dám lẩm miệng.

Lệ phi gật đầu nói thêm: “Từ giờ trở đi, chúng ta không ra ngoài. Nếu có người đến tìm, người thay ta tìm lý do đối phó, biết không?”

“Nhưng nếu Vương đến đây thì sao?” Xuân Nhi hỏi, nàng làm sao dám ngăn cản Vương.

“Nếu Vương đến đây, người phải báo cho ta biết từ lúc còn ở ngoài cửa. Ta sẽ nghĩ biện pháp.” Cho dù là giả bệnh nàng cũng không ngại.

“Nô tỳ hiểu.” Xuân Nhi gật gật đầu. Chỉ sợ là những ngày về sau sẽ luôn phải lo lắng đề phòng, không thể có gì sơ suất, chính nàng cũng phải cẩn thận hơn.

39. Chương 165 - 166 - 167

Chương 165 – Hoảng sợ chuyện cũ 2

Nhưng trái tim Lệ phi vẫn thắt chặt, nàng có thể giả bệnh một lần, hai lần hay ba lần nhưng không thể cứ giả bệnh mãi. Đang ở trong tình thế rất khó xử thì Vương lại ra chiến trường. May mắn là Vương vẫn luôn chinh chiến bên ngoài, rất ít khi hồi cung. Lệ phi hi vọng mình có thể bình an tránh thoát mấy tháng này. Nàng không tin chờ khi đứa bé ra đời, sờ sờ ở trước mặt, hần còn có thể xuống tay giết con của chính mình.

Cứ như vậy, nàng giấu diếm được qua ba tháng. Trong ba tháng này bởi vì bụng không lớn nên nàng vẫn có thể che giấu. Hiện tại, bụng vừa lớn lên thì lại đúng lúc Long Hạo Thiên ra ngoài đánh trận. Điều này khiến nàng khê thở phào nhẹ nhõm, không cần tiếp tục vất vả như trước nữa. Cuối cùng cũng có thể thả lỏng ở trong cung của mình, không cần che dấu khiến nàng vô cùng thoải mái.

Nàng mặc áo lót rộng rãi, đứng trước cửa sổ, lấy tay tự vuốt ve bụng mình, chờ mong đứa bé này ra đời. Nếu sinh được con trai, sau này nàng sẽ không phải sợ gì nữa. Nếu không, cuộc sống hiện tại dù được sung ái thế nào cũng khó tránh khỏi sau này thất sủng. Bây giờ là mùa hè, đợi đến mùa đông là đứa bé ra đời.

Lúc này việc nàng cần phải làm là bình an vượt qua mấy tháng này. Tuy rằng thời gian qua, trong lòng nàng luôn luôn sợ hãi, nhưng dù sao vì đứa bé cũng đáng. Nàng cầu nguyện, tốt nhất đợi đến khi đứa bé được sinh ra rồi Vương hẵng trở về.

“Nương nương, để nô tì hầu hạ người nghỉ ngơi. Hiện tại người nên nghỉ ngơi cho tốt.” Xuân Nhi đi vào, đỡ nàng lại bên giường, thở dài nói: “Nương nương, thật là ủy khuất cho người, ngay cả thuốc dưỡng thai cũng không được uống.”

“Không có gì ủy khuất cả. Có nhiều người cũng đâu có uống thuốc dưỡng thai, vậy mà đứa trẻ sinh ra không phải vẫn rất khỏe mạnh đó sao.” Lệ phi nói, nàng chỉ có thể tự an ủi bản thân như vậy. Nếu uống thuốc dưỡng thai, sớm muộn cũng bị người khác phát hiện.

“Nương nương nói rất đúng, giống như bọn nô tài cũng đâu có thiếu tay thiếu chân đâu.” Xuân Nhi cười nói, đột nhiên phát giác mình nói sai liền lập tức quỳ xuống cầu xin tha thứ: “Nương nương, nô tỳ nói sai, những nô tài kia sao có thể so sánh với tiểu chủ tử được chứ.”

“Đứng lên đi! Ta cũng đâu có trách người.” Lệ phi nói, tuy rằng trong lòng có chút không thoải mái nhưng biết nàng là có lòng tốt, cũng không so đo.

“Cám ơn nương nương! Nương nương nhanh đi ngủ đi.” Xuân Nhi đỡ nàng lên giường rồi mới lui ra ngoài.

Lệ phi ngáp một cái, từ lúc mang thai nàng luôn ngủ rất ngon. Trong lúc mơ mơ màng màng lại cảm giác có người sờ mặt mình, nàng liền nhanh chóng mở to mắt ra, đúng lúc nhìn thấy Long Hạo Thiên đang ngồi ở bên giường, vẻ mặt đầy dục vọng.

“Vương... Vương... người trở về lúc nào vậy?” Nàng nói năng lắp bắp lộn xộn, hơn nữa còn chứa đựng sự hoảng sợ.

“Tĩnh?” Long Hạo Thiên liền rút tay về, bắt đầu cởi quần áo của mình.

Hắn muốn làm gì? Lệ phi lập tức nhớ đến đứa bé liền nói: “Vương, đêm nay thần thiếp không tiện.” Nàng hạ mắt xuống, không dám nhìn vào ánh mắt hắn.

“Lại sinh bệnh?” Long Hạo Thiên rõ ràng không vui. Tuy rằng hắn cũng có thể tìm nữ nhân khác nhưng hắn thích dáng vẻ lẳng lơ trên giường của nàng, cho nên vừa về đến liền vội vã tới nơi này.

“Không... Không phải...” Lệ phi phủ nhận, bộ dạng của nàng cũng không giống như đang sinh bệnh. Lập tức sửa lời nói: “Trên người thần thiếp không sạch sẽ, chỉ sợ không thể hầu hạ Vương.” Lý do này coi như hợp lý nhưng phía sau lưng nàng lại toát đầy mồ hôi lạnh.

“Trên người không sạch sẽ?” Long Hạo Thiên nhìn nàng một cái, thật sự rất mất hứng, nhưng hắn đã sớm bị dục hỏa thiêu đốt. Không muốn đợi thêm liền lập tức phân phó: “Đổi lý do khác đi.” Nói xong lấy tay vuốt ve môi nàng.

Sắc mặt Lệ phi chợt trắng bệch nhưng hiện tại lại không có lý do gì để cự tuyệt. Nàng cố ý dùng áo ngủ dày rộng che lấp bụng mình, sau đó đi đến bên giường.

Long Hạo Thiên nằm trên giường hưởng thụ sự phục vụ của nàng, tay tiến vào trong vạt áo của nàng, tùy ý làm loạn....

Tình dục đã đến lúc hưng phấn mê ly, Long Hạo Thiên nhắm hai mắt, tay không khỏi đỡ lấy eo của nàng, đột nhiên, cảm giác có chút gì đó không thích hợp.

Nhưng Lệ phi lại càng không ngừng nỗ lực muốn cho hắn nhanh chóng phát tiết, sau đó rời đi ...

Rốt cục sau khi gầm lên một tiếng, trong phòng chỉ còn lại tiếng thở dốc.

Long Hạo Thiên mở to mắt, thuận miệng hỏi một câu: “Lệ phi, eo của nàng sao lại to như vậy?”p>

Sắc mặt của Lệ phi lập tức thay đổi, nháy mắt trở nên không còn một tia huyết sắc, kích động phũ phàng: “Không... Không có. Có thể là do mấy ngày Vương không ở đây, thần thiếp ăn nhiều nên béo ra.”

“Phải không?” Long Hạo Thiên nhìn chằm chằm ánh mắt trốn tránh của nàng, nhận ra rõ ràng nàng đang nói dối.

“Vương, người đánh trận nhất định rất vất vả. Để thần thiếp hầu hạ người đi ngủ.” Lệ phi vội vàng nói sang chuyện khác, tim không ngừng đập thình thịch, mồ hôi trên đầu đều đã chảy xuống trên mặt. Có phải hắn đã hoài nghi?

“Được.” Long Hạo Thiên đáp, đột nhiên bất ngờ kéo nàng lại, vén quần áo của nàng lên. Chiếc bụng hơi lồi lên của nàng liền lộ ra trước mặt hắn.

“Vương.” Lệ phi luống cuống, kéo quần áo xuống che thân thể của mình, run rẩy đứng một bên, trong đầu chỉ có hai chữ “Xong rồi!”, sợ đến mức hai chân đều như nhũn ra, run lên.

“Người mang thai?” Con ngươi của Long Hạo Thiên phun lửa giận, nhìn nàng chằm chằm. Nàng rõ ràng dám lừa mình, chẳng trách những ngày này nàng luôn sinh bệnh.

Lệ phi sợ hãi lập tức quỳ xuống, không ngừng dập đầu: “Vương, thần thiếp không phải cố ý. Thần thiếp là bất đắc dĩ, người phải nghe thần thiếp...”

“Câm mồm. Bỏ Vương không muốn nghe lý do.” Long Hạo Thiên rống giận. Không chút lưu tình ra lệnh: “Bỏ cái thai đi.”

“Vương, đừng... Thần thiếp van cầu người lưu lại đứa bé này. Thần thiếp có thể cái gì cũng không cần.” Đôi môi đỏ mọng của Lệ phi đã biến thành màu trắng, nàng quỳ gối ở đó, dập đầu.

“Lệ phi, ngươi là người thông minh, hẳn biết mệnh lệnh của Bổng Vương không thể chống lại. Nếu ngươi không muốn chuyện của Trần phi tái diễn trên người ngươi, vậy thì nên biết đứa trẻ này không thể lưu lại. Bổng Vương nói lại một lần cuối cùng, Bổng Vương có thể không truy cứu tội lừa gạt của ngươi, nhưng phải bỏ cái thai này đi.” Long Hạo Thiên lấy tay bóp cằm của nàng, ánh mắt sắc bén, giọng điệu thâm trầm như băng ngàn năm, khí lạnh bức người.

Nhìn thấy ánh mắt hắc không có một tia ấm áp cùng tình cảm, thân thể Lệ phi hơi run rẩy. Nàng biết hắn sẽ không mềm lòng, thoáng chút liên nghĩ co quắp dưới đất. Nàng còn từng ôm hi vọng nếu có một ngày Vương thực sự biết được, có thể vui mừng mà lưu lại đứa con của nàng hay không? Hiện tại, nàng mới biết được Vương hoàn toàn không thương nàng. Nàng tuyệt vọng ...

“Sáng ngày mai, Bổng Vương sẽ truyền thái y đưa thuốc đến. Ngươi hẳn là biết phải làm sao.” Long Hạo Thiên ném lại những lời này, đầu cũng không ngoảnh lại, liền xoay người đi.

Lệ phi ngồi dưới đất, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống. Lòng của nàng cũng đã đau đến chết lặng, đau đến nỗi không còn cảm giác. Vì sao? Vì sao hắn phải tuyệt tình như vậy. Đứa bé này cũng là con của hắn, hắn không đau lòng sao? Nhưng trong lòng nàng đang chảy máu.

Nước mắt rơi suốt đêm dài.

Chương 166 – Hoảng sợ chuyện cũ 3 “Nương nương, người làm sao vậy? Sao lại ngồi dưới đất? Người mau đứng lên đi.” Cung nữ Xuân Nhi vừa bước vào liền thấy nàng mặt đầy nước mắt, dáng vẻ chật vật đang ngồi trên mặt đất, vội vàng buông đồ trong tay ra, quỳ gối cạnh nàng, muốn đỡ nàng dậy.

Nhưng Lệ phi vẫn không nhúc nhích, ánh mắt nhìn lên trên trời. Trời đã sáng, thái y cũng sắp đến rồi ...

“Nương nương, người làm sao vậy? Đừng dọa nô tỳ, người nói gì đi chứ. Có phải người có chỗ nào không thoải mái hay không? Có muốn nô tỳ mời thái y không?” Xuân Nhi lo lắng hỏi.

“Hắn đã trở lại.” Lệ phi thì thào lên tiếng. Hắn vừa trở về đã tuyên án tử hình cho nàng.

“Hắn? Ai?” Xuân Nhi hơi sửng sốt, không kịp phản ứng, lại nhìn bộ dáng chật vật không chịu nổi của nương nương, lập tức hít phải ngụm khí lạnh. “Nương nương, là Vương sao?” Chẳng trách được nương nương như vậy. “Chẳng lẽ Vương đã biết? Vậy nên làm gì bây giờ?”

“Xuân Nhi, ta muốn chết.” Lệ phi ôm nàng gào khóc. Nàng không thể giữ được con của mình.

“Nương nương.” Xuân Nhi cũng chỉ có thể cùng nàng rơi lệ, không biết nên an ủi nàng thế nào. Xuân Nhi nàng cũng chỉ là một nô tỳ, cho dù có đi cầu xin cũng sẽ bị công công ngăn ở bên ngoài. Ngoài việc cùng nương nương thương tâm ra, nàng cũng không thể làm gì khác.

“Nương nương, Vương phái thần tới đưa thuốc cho nương nương.” Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng của thái y.p>

Toàn thân Lệ phi run lên. Nên tới dù sao cũng sẽ tới, nhưng thật không ngờ tới nhanh như vậy. Chỉ sợ là hắc đã phân phó trong đêm, mới khiến thái y vội vã như vậy.

“Đưa thuốc?” Xuân Nhi cũng hoảng sợ. Chẳng lẽ là thuốc phá thai? Vương có phải rất nóng vội hay không. Trời vừa sáng, người đã tới rồi.

Thái y nghe thấy trong phòng không có thanh âm gì lại hô một tiếng: “Nương nương, Vương phái thần đưa thuốc đến. Xin nương nương mở cửa.”

“Nương nương, nên làm gì bây giờ?” Xuân Nhi nhỏ giọng hỏi, lo lắng đến sắp khóc.

Lệ phi lấy tay lau nước mắt trên mặt, suy yếu đứng dậy. Xuân Nhi vội vàng đỡ lấy nàng.

“Đi mở cửa cho hắc vào.” Lệ phi ngồi bên giường phân phó. Nàng biết mình không thể tránh khỏi.

“Nương nương...” Xuân Nhi nhịn không được rơi lệ, mở cửa ra rồi, đứa bé sẽ không giữ được nữa.

“Đi mở cửa!” Nước mắt của Lệ phi lại rơi xuống trên vạt áo. Nếu không thể tránh khỏi, nàng chỉ có thể đón nhận. Nàng sẽ không giống Trân phi làm chuyện vô nghĩa, đi cầu tình.

Lúc này Xuân Nhi mới đi qua, mỗi bước đi đều nặng tựa ngàn cân, nhẹ nhàng mở cửa, mặt lạnh nói với thái y ở bên ngoài: “Nương nương mời ngài vào.”

Thái y bưng thuốc trong tay đi vào, nhìn bộ dạng thê thảm của nàng, trong lòng có chút không đành lòng nhưng lại không thể không làm: “Thần tham kiến nương nương. Nương nương nên nén bi thương mà thuận theo đi. Thần cũng không có cách khác, chỉ là phụng mệnh làm việc.”

“Bản cung hiểu được. Đặt thuốc ở đó đi. Bản cung sẽ tự mình uống.” Mặt nàng tái nhợt, không còn một chút máu.

Thái y chần chờ một lúc mới chấp tay nói: “Nương nương, Vương còn chờ thần đi phục lệnh (báo cáo lại sau khi hoàn thành mệnh lệnh).”

“Ha ha...” Lệ phi gượng cười đau đớn: “Vương lại lo lắng như vậy sao? Được, vậy ta sẽ khiến cho Vương yên tâm.” Nàng chậm rãi bưng bát thuốc lên nhưng tay lại nặng trĩu.

“Nương nương.” Xuân Nhi nhịn không được lên tiếng gọi nàng lại. Uống xong bát thuốc này có hối hận cũng không còn đường lui.

“Ai...” Thái y nhẹ nhàng thở dài. Vương thật là lãnh huyết vô tình nhưng thân là thần tử không thể có ý kiến.

Lệ phi chậm rãi bưng thuốc lên môi, liền ngửi được mùi thuốc đông y nồng nặc. Nàng biết đây là một thanh kiếm sắc bén, là thanh kiếm sẽ giết chết con nàng. Tay bắt đầu run run, nhưng hiện tại nàng không thể không thuận theo. Nhắm mắt, một hơi liền uống hết, sau đó nhẹ nhàng buông tay, chén thuốc rơi trên mặt đất vỡ tan...

Nàng đỡ đầu nằm ở trên giường, không nhúc nhích.

“Nương nương...” Xuân Nhi nhịn không được khóc lên. Nương nương thật đáng thương.

Lúc này thái y lúc này mới đứng dậy phân phó: “Người trông nom nương nương. Thấy nương nương đau đớn liền đi gọi ta, biết không?”

“Nô tỳ nhớ kỹ.” Xuân Nhi gật đầu.p>

Lệ phi nằm trên giường, nhìn chăm chăm đỉnh giường. Nàng có thể cảm nhận được đứa bé ở trong thân thể mình từ từ mất đi, bụng bắt đầu đau đớn...

“Nương nương, người chảy máu.” Xuân Nhi kêu lên sợ hãi. Đột nhiên phát hiện dưới thân thể nương nương là một mảng máu, liền cuống quýt chạy đi, nàng phải đi tìm thái y.

Bụng ngày càng đau kịch liệt nhưng nàng vẫn không nhúc nhích, tay nắm chặt tấm trải giường phía dưới. Sự đau đớn của thân thể so với sự đau lòng lúc mất đi đứa bé thật không đáng kể.

“Thái y, ngài mau nhìn xem, nương nương có nguy hiểm không?” Xuân Nhi lôi kéo thái y chạy vào.

“Đừng nóng vội. Để ta kiểm tra cẩn thận một chút.” Thái y cẩn thận nhìn một lát mới nói: “Không sao. Chỉ là do đứa bé chưa ra ngoài, hẳn là không nhanh như vậy, chúng ta kiên nhẫn chờ một chút.”p>

“Vậy phải chờ đến lúc nào?” Xuân Nhi nhìn nương nương cố nén nhịn, biết nàng nhất định rất đau.

“Không có cách nào, chỉ có thể chờ.” Thái y nói rồi quay đầu lại nói Lệ phi đang nằm trên giường: “Nương nương, người cảm thấy thế nào? Nếu đau quá có thể nói cho thần.”

Lệ phi vẫn là không nói một lời, chỉ đơn giản nhắm mắt cau mày nhưng khiến ai cũng nhìn ra được nàng đau đớn bao nhiêu, nước mắt ở trên khóe mắt cũng làm người ta biết được nàng oán hận biết bao.

Hai canh giờ sau.

Trên giường đều là máu tươi làm người ta nhìn thấy ghê người, mà nàng vẫn không nhúc nhích như cũ. Đột nhiên cảm giác được có gì đó chảy ra ngoài cơ thể, thân thể của nàng bỗng nhúc nhích muốn đứng lên. Nàng biết đó chính là con của nàng, nhưng cuối cùng nàng vẫn không có dũng khí đứng dậy.

“Tốt lắm! Cuối cùng cũng ra.” Thái y dùng vải bao lại khối máu trên giường rồi lau mồ hôi trên đầu nói: “Xuân Nhi, hầu hạ nương nương thật tốt. Thuốc phải uống đúng giờ. Nếu lại chảy máu lập tức tới thái y viện tìm ta.”

“Dạ.” Xuân Nhi nghẹn ngào nhìn trên giường toàn máu tươi, thân thể run rẩy.

Cứ như vậy, nàng nằm trên giường suốt ba tháng không nói một lời. Không muốn gặp bất kỳ ai, ngay cả Vương đến nàng cũng không tiếp mà giả ngủ.

“Nương nương, người đừng như vậy, người phải tỉnh lại. Người biết không, nếu người cứ như vậy Vương sẽ đi sủng hạnh người khác. Người không thấy sao, hiện tại những nương nương khác rất kiêu ngạo. Thật ra, Vương vẫn rất quan tâm nương nương, ban cho nương nương nhiều thuốc bổ như vậy. Những nương nương khác trong lòng đều rất ghen tị. Nương nương, đứa bé đã không còn, nếu người vẫn còn tiếp tục sa sút tinh thần như vậy thì ngay cả sự sủng ái của Vương cũng sẽ không còn nữa. Người phải tỉnh lại đi.” Xuân Nhi ở bên khuyên giải.

Lúc này nàng lúc này mới chậm rãi có phản ứng, lập tức từ trên giường đứng dậy, ngồi trước gương đồng, nhìn vào nữ nhân tiêu tụy phản chiếu trên gương, nàng không nhận ra mình nữa rồi. Xuân Nhi nói đúng. Nàng phải tỉnh lại. Nàng đã không có đứa bé, lại càng không thể không có địa vị.

Từ đó, nàng như sống lại, bắt đầu nắm hậu cung trong tay, nhưng không ai biết trong lòng nàng rất đau đớn.p>

Nhưng nàng thật không ngờ Vương có thể lưu lại đứa con của Vân Yên. Không được, tuyệt đối không thể để Vân Yên sinh hạ đứa bé. Nàng phải nghĩ ra biện pháp thật tốt đối phó Vân Yên.

Chương 167 – Lưu lại đứa nhỏ

Vân Yên ngồi ở trên giường, khóe môi khẽ cười, đến bây giờ nàng vẫn không dám tin mình thực sự được làm mẹ, đây chính là ông trời vẫn chiếu cố nàng.

“Nương nương, chúc mừng người, thật sự là quá tốt rồi, Vương lại không muốn bỏ đi đứa nhỏ của nương nương, nô tỳ thật sự cao hứng thay nương nương.” Tử Liên đi vào, không chú ý lỗ miệng nói, đến khi phát giác mới cuống quýt che miệng mình lại.

Bỏ đứa nhỏ? Vân Yên ngây người, hồi sau mới khấn trương hỏi: “Sao lại như vậy? Sao Vương lại muốn bỏ đứa nhỏ.”

“Nương nương, người nghe lầm rồi, nô tỳ không có nói cái gì cả.” Tử Liên cuống quýt phủ nhận, bản thân sao lại bất cẩn như vậy, đem chuyện quan trọng như thế nói ra miệng.

“Tử Liên, vừa rồi ta có nghe thấy rõ ràng, người không cần giấu ta, mau nói cho ta biết, rốt cuộc sao lại như vậy?” Vân Yên nghiêm túc truy hỏi, nàng có thể hiểu được đây là một chuyện rất nghiêm trọng.

“Nương nương, người đừng hỏi nữa.” Tử Liên sắp khóc đến nơi, tự trách bản thân sao lại không cẩn thận như vậy.

“Tử Liên, người đừng sợ, rốt cuộc là tại sao, người mau nói cho ta biết. Chẳng lẽ người còn muốn gạt ta sao?” Vân Yên nói, nếu là việc liên quan đến nàng, nàng cũng không có hứng thú biết, nhưng hiện tại là có liên quan đến đứa nhỏ, nàng nhất định phải biết.

Tử Liên thấy không thể gạt được, lúc này mới quan sát bên ngoài cửa, nhỏ giọng nói: “Nương nương, vậy nô tỳ lên nói cho người, người không thấy lạ khi Vương chưa có hài tử nào sao?”p>

Vì sao? Nghe được nàng nói như vậy Vân Yên mới phát hiện ra, đúng nha, nàng đến đây đã lâu như vậy chưa từng gặp qua một hài tử nào, “Trước kia vốn không để ý, hiện giờ mới cảm thấy không bình thường, theo lý ra hẳn có nhiều nữ nhân như vậy, không có ai mang thai sao?”

“Đó là bởi vì Vương không muốn có hài tử, sau khi mỗi phi tần mang thai Vương đều hạ lệnh bỏ đi, nghe nói trước kia bởi vì Trần phi có thai, ở ngự thư phòng quỳ một ngày một đêm, Vương cũng không đồng ý, sau đó đã bị bức đến điên luôn. Còn có Lệ phi nữa, Vương sủng ái nàng như vậy, nhưng cũng bắt nàng phải bỏ đứa nhỏ như vậy.” Tử Liên nói, tuy rằng mình không nhìn thấy hình ảnh này, nhưng nghĩ tới cũng thấy thật đáng sợ.

“Vì sao muốn bỏ đứa nhỏ?” Nghe nàng nói vậy, Vân Yên liền cảm thấy toàn thân run sợ. “Không biết, không ai biết vì sao.” Tử Liên lắc đầu, ai dám đến hỏi Vương chuyện này chứ, trừ phi là không muốn sống nữa.

Vân Yên cảm thấy cơ thể lạnh đi, lúc này mới nhớ lại tối hôm qua mình đã quá mức vui mừng, xem nhẹ biểu hiện của hần, hiện tại nhớ lại khuôn mặt hần cũng không có nét gì vui mừng, ngược lại có chút trầm trọng. Trong lòng khẽ run, có khi nào hần đòi bỏ đi con của mình hay không? Nàng không khỏi sợ hãi. “Nương nương, người làm sao vậy, có phải tại nô tỳ lắm miệng hay không?” Tử Liên nhìn mặt nàng biến sắc, bất an hỏi.

“Tử Liên, trước kia Vương bỏ đứa nhỏ như thế nào?” Vân Yên khấn trương túm lấy tay nàng hỏi.

“Lúc Vương biết tin vẫn như bình thường, nhưng sáng sớm hôm sau lại lệnh cho thái y đưa thuốc qua, nương nương, người đừng lo lắng, hôm qua Vương cũng không hề phân phó thái y, Vương đối với nương nương không giống như những người khác.” Tử Liên an ủi nàng.

Vân Yên lại theo bản năng nhìn ra bên ngoài cửa sổ, bây giờ còn là buổi sáng, trong lòng cũng bất an, nhưng mặc kệ thế nào, nàng thà mất mạng cũng sẽ không để mất đi hài tử của mình. Đây là mấu chốt, cũng là nguyên tắc của nàng.

Tử Liên biết nàng lo lắng, vội vàng nói: “Nương nương không cần lo lắng, nếu thái y tới đã sớm tới rồi, sẽ không chờ tới bây giờ đâu.”

“Ừ, ăn thôi.” Vân Yên gật đầu, cho dù mình ăn không vô cũng phải miễn cưỡng bản thân ăn, bởi vì nàng biết thân thể mình không tốt, nàng cần lo cho hài tử có đủ dinh dưỡng, về phần thái y có đến hay không, nàng cũng không ngăn cản được. Việc nàng có thể làm chỉ là chăm sóc chính mình mà thôi.

Mang theo bất an đến giữa trưa, vẫn không có người đến, lúc này Vân Yên mới thả lỏng, tạm yên lòng. Có điều nàng lại càng thêm nghi hoặc vì sao hần muốn bỏ hài tử? Đột nhiên nàng phát hiện hần thật sự có nhiều bí mật trên người, chẳng lẽ cũng là có liên quan đến nữ nhân kia sao? Xem ra chính nàng bây giờ phải đi cứu hần, không những vì hần mà cũng là vì chính mình, vì an toàn của đứa con trong bụng.

Long Hạo Thiên vẫn tự nhốt mình tại ngự thư phòng, trước mắt đều hiện lên vẻ mặt vui mừng của nàng. Trước kia hần có thể không do dự mà xóa bỏ đứa nhỏ, vì sao hiện tại lại không đành lòng? Chẳng lẽ hần

thật sự thích nàng sao?

Hắn không thể nghĩ tới bản thân từng bị thương tâm sẽ có thể yêu một người khác, hoang mang lắc đầu, có lẽ không phải yêu, có lẽ bởi vì nàng không giống người thường làm cho hắn có chút thương thức, nhưng mặc kệ thế nào, hắn không thể lãnh khốc vô tình mà xóa đi con của nàng.

Ngày hôm qua, một câu “con chúng ta” của nàng làm lòng hắn có chút run rẩy. Còn nữa, hắn cũng đã tới lúc cần có một đứa con, bản thân vất vả xây dựng nên cơ nghiệp, không thể không có ai thừa kế được. Nếu nhất định không yêu ai khác vậy để nàng sinh hạ con của mình cũng không phải lựa chọn sai lầm gì. Hạ quyết tâm xong hắn đột nhiên cảm thấy thoải mái vô cùng. Vân Yên ngồi trong phòng, đang suy nghĩ xem nên hỏi thăm về nữ nhân kia như thế nào? Chợt nghe thấy tiếng Tử Liên ở bên ngoài hô: “Nô tỳ tham kiến Vương.” Hắn đến đây? Nàng lập tức trở nên khẩn trương, Hắn tới làm gì??? Đang còn nghi hoặc hắn đã đi vào tới phòng.

“Cảm thấy thế nào?” Long Hạo Thiên đi tới bên nàng, hỏi.

“Cái gì?” Vân Yên ngẩn người, hoàn toàn không nghĩ tới hắn lại mở miệng quan tâm đến nàng.

“Ngẩn ngơ cái gì? Bẩm vương hỏi nàng cảm thấy thế nào, có chỗ nào không thoải mái hay không?” Long Hạo Thiên cũng không hiểu nàng ngẩn ngơ cái gì?

“Không có, không có chỗ nào không thoải mái hết, rất thoải mái.” Lúc này Vân Yên mới hồi phục tinh thần, dáng vẻ của hắn không giống như sẽ gây bất lợi cho hài tử của mình.

“Vậy thì tốt, để Bẩm vương lệnh cho thái y kiểm tra cho nàng, kê thêm chút thuốc dưỡng thai, nàng nhớ phải dùng đúng giờ, nàng cũng biết thân thể nàng không tốt mà.” Long Hạo Thiên dặn dò.

Vân Yên vẫn không tin được, nhìn hắn, hắn thật không bình thường nha, hay là lời Tử Liên có gì nhầm lẫn chăng?

“Nàng nhìn Bẩm vương như vậy làm gì?” Long Hạo Thiên nhìn nàng chằm chằm.

“Chàng thích hài tử sao?” Vân Yên đột nhiên hỏi.

“Không thích.” Long Hạo Thiên đáp không chút do dự.

“Không thích?” Đáp án này đúng như nàng dự đoán, “Vậy sao chàng lại quan tâm con của ta như vậy?” Hắn khiến nàng khó hiểu.

“Bởi vì Bẩm vương cần một đứa con thừa kế.” Long Hạo Thiên không chút che giấu nói ra, xem ra nàng đã biết chuyện hắn làm trước kia rồi, cũng không có gì lạ, bí mật trong hoàng cung vốn khó giữ nếu có nhiều người biết. Nhưng đây là mục đích mà hắn quan tâm, mặc dù nội tâm có chút bàng hoàng.

“Là thế sao?” Trong lòng Vân Yên thật sự thất vọng, nhưng lại nhanh chóng hồi phục thoải mái, nàng thất vọng cái gì, hắn hoàn toàn không thương nàng, sao có thể yêu đứa nhỏ được, hắn không bắt mình bỏ đi hài tử đã là vô cùng may mắn, hắn là nên cảm tạ mới phải.p>

40. Chương 168 - 169 - 170

Chương 168 – Lưu lại đứa nhỏ 2

Long Hạo Thiên nhìn nàng, giọng của nàng giống như thật thất vọng, nàng thất vọng chuyện gì chứ? Liên nói: “Chăm sóc đứa nhỏ trong bụng cho tốt, có việc gì cần, cứ trực tiếp hạ lệnh xuống.”

“Ta ơn Vương.” Nàng đứng là được nhờ con. Đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, nhìn hắn hỏi: “Chàng nói chàng cần một người thừa kế, chàng làm sao biết được đứa trẻ này là nam, nếu là nữ thì chàng cũng sẽ đem ngôi vị Hoàng đế truyền lại cho con sao?”

“Nữ nhi?” Long Hạo Thiên ngẩn người một lúc, hần hình như cũng chưa nghĩ tới vấn đề này, trầm tư một chút lại nói: “Chờ đứa nhỏ lớn chút nữa, để thái y nhìn xem là nam hay nữ.”

“Thái y làm sao biết được, chẳng may có lầm lẫn chàng muốn làm gì bây giờ?” Tuy rằng nàng có nghe nói qua thái y bắt mạch cũng có thể biết là nam hay nữ, nhưng chẳng may nhìn lầm thì sao?

“Nếu là nữ nhi thì bỏ đi.” Long Hạo Thiên không chần chờ nói, hần chỉ cần một đứa nhỏ kế thừa quốc gia của hần.

“Bỏ đi?” Toàn thân Vân Yên chấn động, nhìn hần chăm chăm, hần nhất định là điên rồi, nàng sẽ không cho hần bỏ đi con của nàng, nàng cũng hối hận muốn chết, tự nhiên đem chuyện con là nữ nhi ra làm gì?

“Có điều...” Long Hạo Thiên đột nhiên lại nói.

“Có điều cái gì?” Vân Yên lại khẩn trương, hần lại muốn làm gì nữa đây.

“Có điều nàng nói cũng đúng, chẳng may thái y lầm lẫn, vẫn là cứ chờ đứa nhỏ được sinh ra, nếu như là nữ nhi, vậy sinh thêm một đứa nữa.” Long Hạo Thiên làm như thần nhiên nói.

“Vậy cũng được.” Vân Yên thở phào, mặc kệ thế nào, con nàng bình an là tốt rồi.

“Nghỉ ngơi cho tốt, Bồn vương đi trước.” Long Hạo Thiên nhìn nàng phân phó.

“Đã biết rồi.” Vân Yên hữu khí vô lực đáp, vừa rồi thực sự là bị hần hù chết rồi.

Long Hạo Thiên đi đến ngự hoa viên liền nhìn thấy Lệ Phi từ đối diện đi tới, hành lễ: “Thần thiếp chúc mừng Vương.”

“Lại đây.” Long Hạo Thiên nghe ra trong giọng nàng có vô số oán giận.

“Vương, vì sao?” Lệ Phi nâng mắt nhìn hần, trong mắt chứa chan lệ, nàng vẫn không thể nhịn mà hỏi hần “Vì sao lại lưu lại đứa nhỏ của Yên phi?”

“Bởi vì Bồn vương cần một thái tử.” Long Hạo Thiên trả lời.

“Vương, nếu chàng cần một thái tử, con của thần thiếp cũng có thể là thái tử mà, vì sao chàng không cần?” Lệ phi cố kìm nén hận ý trong lòng.

“Bây giờ bồn Vương mới nảy ra ý tưởng này.” Long Hạo Thiên nhìn nàng, nói ra lý do.

“Nếu Vương muốn thái tử, vậy cho thần thiếp một cơ hội hoài thái tử cho chàng.” Lệ phi cầu xin, nếu hần đã muốn một đứa con, mình cũng có thể sinh.

“Lệ phi, nàng nói hình như đã quá phận.” Giọng nói của Long Hạo Thiên trở nên lạnh lùng, “Bồn vương tự biết quyết định ai sinh đứa bé này, còn nữa, lần sau Bồn vương không hy vọng nghe được lời này lần thứ hai.” Hần sẽ không để cho hai nữ nhân cùng sinh con ỉn.

“Vương, vì sao chàng đối xử tuyệt tình với thần thiếp như vậy, mấy năm nay thần thiếp hầu hạ Vương chưa đủ tốt sao?” Lệ phi thật sự không hiểu nổi.

“Không phải, nàng làm tốt lắm, chỉ là nàng không thích hợp sinh đứa nhỏ.” Ngón tay Long Hạo Thiên nhẹ nhàng lau đi khóe mắt ướt nước của nàng, sau đó xoay người bước đi.

Lệ phi oán hận nhìn theo bóng dáng hần, nàng không thích hợp sinh con? Như thế nào gọi là không thích hợp? Trong hoàng cung này, nếu như nàng không thích hợp sinh con, vậy nàng cũng sẽ không để cho người nào khác sinh hạ hài tử.

Long Hạo Thiên đẩy cửa ngự thư phòng, liền thấy một người ngồi trên ghế, đưa lưng về phía hần: “Người tới đây làm gì?” Hần hỏi.

Xoay ghế lại, Hắc Ứng nhìn hần, chỉ nói một câu: “Chúc mừng người.”

“Chúc mừng Bồn vương, Bồn vương có cái gì vui cần chúc mừng?” Long Hạo Thiên lạnh lùng nhìn hần.

“Có con còn chưa đáng giá để chúc mừng sao?” Hắc Ứng đứng lên, đi tới trước mặt hần.

“Có con đã cần chúc mừng ư? Bồn vương nếu muốn sẽ có nhiều lắm.” Long Hạo Thiên không cười mà nói.

“Thật sao?” Khóe môi Hắc Ứng hơi nhếch lên, “Long Hạo Thiên, người yêu nàng đúng không?” Nói lời này, hắn cảm thấy lòng mình có chút đau đớn.

“Yêu?” Long Hạo Thiên cười lạnh, “Bồn vương đã sớm không còn biết yêu là gì, huống chi nàng ta có gì đáng để Bồn vương yêu?”

“Đừng mạnh miệng, nếu người không yêu nàng, sao có thể cho phép nàng sinh hạ hài tử của người? Nếu người không thương nàng, sao người lại tha cho Trữ phi? Nếu người đã không yêu, nhìn thấy ta, người đã sớm kích động mà giương kiếm lại đây rồi, người đã thay đổi...” Hắc Ứng nhấn mạnh từng câu từng câu.

“Hắc Ứng, người không cần tự mình là đúng. Bồn Vương hiện tại không giết người bởi vì Bồn vương biết không giết được người, cho nên không cần lãng phí sức lực. Còn về phần nàng, Bồn vương cần một đứa nhỏ kế thừa non sông mà Bồn Vương đã khai sáng.” Long Hạo Thiên nổi giận quát.

“Nếu không yêu, người nổi giận cái gì? Hạo Thiên, không cần giấu đầu hở đuôi như vậy, ta hy vọng người yêu nàng, hy vọng người hạnh phúc.” Hắc Ứng thâm thía lời nói của mình, nếu hắn hạnh phúc, mình sẽ che giấu hết tâm tư thật tốt.

“Hy vọng Bồn vương hạnh phúc?” Long Hạo Thiên bị ai cười lạnh, sau đó trừng mắt giận dữ với hắn, “Nếu người hy vọng Bồn vương hạnh phúc, sao lại quay về phá hư nó?”

“Hạo Thiên, ta...”

“Không cần giải thích, Bồn vương không muốn nghe.” Long Hạo Thiên phẫn nộ gào thét. Chỉ tay ra cửa: “Cút, lập tức cút cho ta...”

Hắc Ứng thở dài mang theo bất lực nhìn hắn, bất đắc dĩ chậm rãi đi ra ngoài, đột nhiên dừng bước xoay người nói: “Mặc kệ người thừa nhận cũng được, phủ nhận cũng được, ta thật sự hy vọng người có thể hạnh phúc.”

“Cút...” Long Hạo Thiên lại quát lớn, nhìn bóng dáng hắn biến mất mới lâm sâu vào thống khổ. Trong thâm tâm không muốn đối với hắn như vậy, nhưng lại nhịn không được mà nhớ tới thù hận khó bỏ kia.

Hình bóng của Hắc Ứng dừng lại ở Tử Yên các, nhìn nàng ở trước mắt, hắn đột nhiên không biết nói cái gì, chính mình toàn tâm toàn ý khiến nàng yêu thương Hạo Thiên, hiện tại thật sự đã yêu, bản thân lại không cách nào quên được.

“Là người, người đã đến rồi...” Vân Yên nhìn thấy hắn có chút vui mừng ngoài ý muốn.

“Chúc mừng người.” Lời từ miệng hắn không còn từ nào khác ngoài ba chữ này.

“Cám ơn.” Vân Yên cười thật hạnh phúc, theo bản năng nhìn xuống bụng mình.

“Thân thể có tốt không?” Giọng nói của hắn để lộ hắn quan tâm nàng biết bao nhiêu, hắn cố nén mình không đến thăm nàng, nghe thấy nàng gọi hắn, hắn cũng áp chế mình không được tới.

“Tốt lắm.” Vân Yên gật đầu, chần chờ một chút vẫn là phải hỏi: “Hôm nay sao lại đến đây?” Trước đây tìm hắn mấy lần không phải hắn cũng không xuất hiện sao? Chẳng lẽ là cố ý đến chúc mừng nàng sao?

Biết trong lời nói của nàng mang theo oán trách, hắn ngồi xuống ghế nói: “Ta nói rồi, ta ra ngoài giải quyết vài chuyện, bây giờ mới trở về.”

“Hóa ra là vậy.” Vân Yên đáp, xem như đây là lời hắn giải thích đi, có điều nàng cũng không thêm để ý, hắn có thể đến nàng đã rất vui vẻ rồi.

Chương 169 – Chuyện xưa của hắn

“Nghe thuộc hạ nói người tìm ta vài lần đúng không? Có chuyện gì sao?” Hắc Ứng chủ động nhắc tới, mặc kệ có chuyện gì, hắn quyết định sẽ giúp nàng một lần, coi như là giúp Hạo Thiên.

“Có việc, có điều ta nghĩ người nhất định không muốn nói, cho nên ta cũng không muốn miễn cưỡng người. Ta sẽ tự mình nghĩ cách giải quyết.” Vân Yên cũng không nghĩ tiếp tục làm cho hắn khó xử.

“Người là muốn hỏi chuyện về nữ nhân kia đúng không?” Thật ra Hắc Ung đã sớm nghĩ tới, từ trước tới nay nàng đều hỏi hắn chỉ một vấn đề.

“Nhưng hiện tại lại có một vấn đề mới, ta đã biết nữ nhân kia là chuyện tối kỵ của ngươi và hắn, hôm nay, nếu ngươi nguyện ý thì ngươi hãy nói cho ta biết vì sao Long Hạo Thiên không muốn có con được không?” Vân Yên hỏi, so với nữ nhân kia, đứa bé là vấn đề quan trọng hơn.

Hắc Ung trầm tư một chút, lúc này mới chậm rãi mở miệng nói: “Chuyện này và những gì hắn đã trải qua có liên quan đến nhau. Mẫu phi của Hạo Thiên lúc trước không phải là phi tần được sủng ái, khi Hạo Thiên được sinh ra, Lão Vương cũng không thích hắn, dù sao con cái của ông ta cũng nhiều lắm. Nhưng mà Hạo Thiên có từng nói qua, trước đây hắn thực sự sùng bái phụ vương, nhưng phụ vương hắn chưa từng liếc mắt nhìn tới hắn, trong mắt phụ vương hắn đều là thái tử ca ca, hắn thật sự là bị thương.”

“Trong lúc đó, Vương hậu luôn được sủng ái, cũng do bên nhà bà ta có thế lực rất lớn, cho nên tự tung tự tác, muốn làm gì thì làm. Bà ta vì muốn gạt bỏ hết trở ngại cho con ngồi lên ngai vàng, nên vẫn xa lánh, hủy hoại các Vương tử khác.”

“Trong một lần Hạo Thiên cùng với mẫu phi của hắn ra ngoài dâng hương, trên đường đi bị người truy sát, may mắn ngày đó sư phó mang ta đi ngang qua nơi đó mới cứu được. Mẫu phi của hắn đương nhiên biết là ai đã gây ra nên bà đã dập đầu cầu xin sư phó của ta mang Hạo Thiên theo cùng. Hạo Thiên lúc đó mới mười tuổi đã hiểu được nỗi khổ tâm của mẫu phi, khóc lóc cáo biệt cùng mẫu phi của mình.”

“Trải qua như vậy cũng mười mấy năm, Hạo Thiên cùng với ta ở một chỗ, luôn ở trên núi luyện công. Cho đến khi võ công hắn học được đã có thể tự bảo vệ mình, sư phó nói hắn có thể xuống núi, cũng sai ta đi cùng hắn, dặn dò ta phải giúp đỡ hắn.”

“Cứ như vậy ta cùng hắn xuống núi, trở lại hoàng cung, sau đó mới biết được mẫu phi của hắn đã sớm qua đời mười năm trước, mà Vương triều cũng đã trở thành một mảnh hỗn loạn, Vương hậu đem tất cả hoàng tử trong cung bức tử hết. Thái tử con bà ta lại bởi vì tửu sắc, miệt mài quá độ mà đi đời nhà ma. Lão Vương cai quản quốc gia đã lực bất tòng tâm rồi. Sau khi Hạo Thiên trở về, không có gì nghi ngờ là trở thành hy vọng của ông ta, hướng chi Hạo Thiên đã không còn là tiểu hài tử, hắn lại rất thông minh. Vì thế Hạo Thiên đương nhiên trở thành Vương, Nhưng hắn vẫn không tha thứ cho phụ vương của mình, cho nên hắn thường xuyên nói với ta, hài tử của hắn sẽ chỉ là con do nữ nhân hắn yêu nhất sinh ra, không muốn bị kịch của hắn tái diễn ở con hắn.”

Lúc này Vân Yên mới hiểu được vì sao cảm thấy tình cảm của bọn họ không đơn giản, hóa ra là huynh đệ từ nhỏ lớn lên chung với nhau, nhưng vẫn có chỗ không hiểu: “Mặc dù là vậy, nhưng hắn bỏ hết hài tử của mình cũng thật quá tàn nhẫn, vì sao hắn nhất định cho rằng hài tử của hắn sẽ tái diễn bị kịch của hắn, dù sao hắn cũng không phải phụ vương của hắn. Nhưng có một vấn đề nữa ta không hiểu được, lão vương đối với những chuyện Vương hậu làm hoàn toàn không biết gì sao? Cũng không ngăn cản sao? Lại để mặc bà giết chết con của mình.”

“Lão vương sao lại không biết chứ, chỉ là chuyện tình nơi đây rất phức tạp, có nói người cũng không hiểu được. Lão Vương vô năng vô lực, đều là con của mình, mặc dù không thương cũng sẽ không để mặc người khác giết hại, bởi vì một vài lý do đặc biệt ông ta phải nhắm mắt mở mắt, vương thất coi như không có tình thân, không có cha con, huynh đệ tình thâm gì hết, chỉ có tranh đấu tàn khốc, đối với bọn họ mà nói đều là kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc. Bọn họ có quyền thế nhưng không có cuộc sống khoái hoạt vui vẻ.” Hắc Ung bắt đầu nói, bản thân hắn cũng đã từng rất đồng cảm với Hạo Thiên.

“Ta có thể tưởng tượng được.” Vân Yên nghĩ tới cảnh mẫu phi của hắn bắt đầu nuốt lệ tiễn hắn đi, nàng cũng sắp làm mẫu thân, loại tình cảm này nàng có thể lý giải được, cùng hài tử của mình chia cách đau lòng đến nhường nào...

“Người không thể tưởng tượng được, người biết mẫu phi của hắn chết như thế nào không?” Hắc Ung nhìn nàng hỏi.

“Không biết.” Vân Yên mờ mịt lắc đầu, nàng sao có thể biết được.

“Ta cũng không thể hình dung nổi. Sau khi cùng Hạo Thiên hồi cung mới nghe một mama hầu hạ mẫu phi của hắn nói lại, nương nương sau khi hồi cung đã nói rằng bởi vì gặp cướp, hài tử bị mất tích, về sau liền ăn

chay niệm phật, cứ như vậy qua được vài năm, cũng bởi vì không còn được sung cho nên cũng tránh được phiền hà cùng quấy rầy từ những phi tần khác, cuộc sống tuy rằng kham khổ, nhưng không được Vương sung hạnh cũng tránh được thị phi, cũng không có tranh đấu. Nhưng nhân sinh vốn là như vậy, thế sự vô thường, vào một ngày Vương uống rượu hồ đồ, u mê đã xông đến nơi ở của bà.”

“Sau đó bà đã mang thai, vừa vui mừng vừa sợ hãi, thương lượng với mama, sau đó cảm thấy mình sống ở lãnh cung, cẩn thận che giấu là tốt nhất. Nếu là nữ nhi thì tốt, còn nếu là nam hài thì vụng trộm xuất cung. Cứ như vậy đảo mắt đã nửa năm, Vương không tới, người khác lại càng không để ý, cho nên bà vẫn bình yên vô sự, nhưng một lần lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

“Thời điểm lễ mừng năm mới, Hoàng hậu đại khái lấy lý do ấy náy muốn ban thưởng cho từng phi tần của Vương, dẫn theo cung nữ đến trước mặt bà, khiến bà không kịp trốn tránh. Sau đó Hoàng hậu tới còn mang theo một chén được, bà khóc cầu xin bà ta, nói đó là công chúa nhưng bà ta chỉ cho bà năm chữ: ‘ta không muốn mạo hiểm’, vẫn kiên quyết bắt bà uống hết. Hài tử không còn, mạng của bà cũng không còn, bởi vì đứa nhỏ đã quá lớn, lúc đó xuất huyết quá nhiều.” Hắc Ưng nhắm mắt lại, không thể nói thêm gì nữa.

Vân Yên nhìn hắc, trong lòng cảm thấy ghen ngào không nói nên lời, nhẹ nhàng nói: “Mẫu phi chết như vậy, hắc nhất định sẽ không tha cho Hoàng hậu. Hắc đã báo thù ra sao?”

“Có báo, nhưng mà đó là chuyện sau khi hắc đã lên làm Vương, ta vẫn còn nhớ rõ ngày đó, hắc giống như mọi ngày vẫn lui tới, đến thỉnh an Vương hậu, còn dâng cho bà ta một chén được, nói là cố ý cho bà ta thuốc bổ, Vương hậu vui sướng tiếp nhận, sau khi uống xong còn hàn huyên với hắc một hồi, liền cảm thấy không bình thường, dưới thân trào ra máu tươi, bà ta nhất thời không hiểu chuyện gì, Hạo Thiên lại chỉ lạnh lùng mang theo thù hận nhìn bà ta, nói cũng muốn bà ta ném thử cảm giác thống khổ của mẫu phi...” Hắc Ưng nhớ lại cảnh đầm máu ngày đó, có chút không tự nhiên, nhưng hắc có thể hiểu được Hạo Thiên, nếu là mình, mình cũng sẽ làm như vậy thôi.

Vân Yên nhìn Hắc Ưng, tuy rằng Long Hạo Thiên là vì mẫu phi mà báo thù, nhưng vậy không phải cũng rất tàn nhẫn ư, nàng có thể hình dung ra bức họa đầm máu đó, thì thảo nói: “Nếu hắc biết mẫu phi hắc thống khổ cỡ nào, sao hắc còn tàn nhẫn xóa bỏ hết con của mình, khiến cho những nữ nhân vô tội chịu thống khổ như vậy?”

“Người là đang nói đến Trân phi điên khùng kia sao?” Hắc Ưng đột nhiên hỏi.

Chương 170 – Chuyện xưa của hắc 2

“Người cũng biết nàng sao?” Vân Yên ngây ngốc nhìn hắc, thật không biết còn chuyện gì của Hạo Thiên mà hắc không biết?

“Đương nhiên biết, thậm chí ta còn nhớ rõ, Trân phi kia, nàng ta là cháu gái của Hoàng hậu nương nương.” Hắc Ưng hồi tưởng lại, nhớ rõ lúc trước khi hoàng hậu đem nàng chỉ hôn cho Hạo Thiên, Hạo Thiên đã sung hạnh nàng một thời gian khá dài, khiến cho hắc đối với nàng ta có chút ấn tượng.

“Hóa ra là như vậy.” Vân Yên đột nhiên hiểu được vì sao nàng ta quỳ một ngày một đêm mà hắc vẫn thờ ơ, hóa ra nàng ta là người của hoàng hậu nương nương, nàng lập tức hỏi tiếp: “Vậy Lệ phi kia thì sao? Nàng cũng là người của hoàng hậu sao?”

“Lệ phi này ta cũng không rõ, có điều theo ta được biết Lệ phi là công chúa hòa thân, hắc là không có quan hệ gì.” Hắc Ưng đoán.

“Nếu như nàng không phải, sao hắc lại phải xóa bỏ hài tử của nàng?” Vân Yên nghi hoặc lầu bầu.

“Việc này ta e là người phải hỏi chính Hạo Thiên.” Hắc Ưng nói, hắc nghĩ thế nào, người khác không thể hiểu được. “Ừ.” Vân Yên gật đầu, lúc này mới nói: “Hắc Ưng, cảm ơn người, hôm nay đã nói cho ta những việc này.” Có một số việc xem ra nàng phải tự mình đi tìm đáp án.

“Người bảo trọng thân thể cho tốt, có chuyện gì cần cứ tới tìm ta.” Hắc Ưng đứng dậy nói.

“Ừ, ta sẽ gọi, chỉ cần người chịu hỗ trợ là tốt rồi.” Vân Yên gật đầu.

Hắc Ưng đi tới trước mặt nàng, nhìn nàng một hồi lâu mới hỏi: “Ta có thể hỏi người một vấn đề được không?”

“Hỏi đi, ta nhất định sẽ trả lời chi tiết.” Vân Yên mỉm cười. “Người yêu Hạo Thiên sao?” Hắc Ưng nín thở chờ đáp án của nàng, nhưng vì sao trong lòng lại đang khấn nguyện.

“Ta...” Vân Yên chần chờ một lát mới kiên định nhìn hắn nói: “Đúng là ta thương hắn, ta yêu hắn, có điều, như vậy không phải đúng như ngươi hy vọng sao? Người hiện giờ có thể yên tâm rồi.”

Tâm Hắc Ưng rơi xuống đáy cốc, nhưng hắn vẫn gượng cười nói: “Đúng vậy, ta hiện tại có thể yên tâm, người rốt cuộc đã yêu hắn.” Nhưng vì sao hắn lại kỳ vọng nàng không thương thì thật tốt.

“Quả thật chuyện này đúng là kỳ diệu, ta không nghĩ đến sẽ có một ngày như vậy. Trước kia chỉ hận là hận, hận hắn đến chết.” Vân Yên cười cười, hiện tại có thêm hài tử, nàng lại càng quan hệ gần gũi hơn với bọn họ.

“Vân Yên...” Hắc Ưng đột nhiên gọi tên nàng.

“Cái gì?” Vân Yên ngẩn người, đây là lần đầu tiên nghe thấy hắn gọi tên mình, đột nhiên nảy sinh một loại cảm giác không nói nên lời, loại cảm giác này thực ấm áp, là tình bằng hữu.

“Hãy thật lòng thương hắn, đồng ý với ta, thật lòng thương hắn.” Hắc Ưng nhìn nàng, nhấn mạnh lại một lần, nhưng vì sao tim mình lại đau như vậy.

“Ta biết, ta sẽ dùng tình yêu cảm hóa thù hận trong lòng hắn.” Vân Yên gật đầu, hiểu được ý hắn.

Vì sao nàng lại thiện lương như vậy, hiểu ý như vậy? Vì sao bản thân ngay từ đầu không phát hiện nàng tốt. Nhưng hắn biết hắn chỉ có thể đứng từ xa chúc phúc cho nàng, “Ta phải đi rồi, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Lệ phi ở trong phòng không ngừng đi lại, nghĩ cách làm thế nào hủy đi đứa nhỏ trong bụng nàng. Nghĩ tới nghĩ lui, biện pháp trực tiếp nhất chính là làm cho nàng xảy ra va chạm ngoài ý muốn, hắn là biện pháp hay nhất. Thân thể nàng vốn nhu nhược vậy, chỉ va chạm nhẹ cũng đủ để đánh mất đứa bé trong bụng nàng. Nhưng làm thế nào để tiếp cận nàng đây? Suy nghĩ một hồi, chỉ có thể đến thăm hỏi nàng, sau đó sẽ nghĩ cách tạo tình huống ngoài ý muốn.

Nghĩ vậy liền hô lớn: “Xuân nhi.”

“Nương nương, có gì dặn dò?” Xuân nhi chạy vào. “Xuân nhi, lấy chút lễ vật, ta tới thăm hỏi Yên phi. Hiện giờ nàng đang có thai, chúng ta cũng nên tới chúc mừng một chút.” Lệ phi phân phó, chỉ là ý tứ trong lời nói không rõ ràng.

“Nương nương, bây giờ sao? E là chúng ta không gặp được nàng đâu.” Xuân nhi nói.

“Không gặp được nàng ta? Có ý gì? Nàng ta xuất cung sao, hay là Vương đưa nàng tới nơi khác?” Lệ phi nhìn nàng.

“Vừa rồi Vương đã phân phó, bất kỳ kẻ nào cũng không thể tới Tử Yên các quấy rầy hay thăm viếng. Còn cố ý phân phó vài mama và cung nữ có kinh nghiệm tới hầu hạ nàng.” Xuân nhi hồi đáp.

“Cái gì?” Sắc mặt Lệ phi lập tức vặn vẹo khó coi, vì sao cùng là nữ nhân của hắn, cùng mang thai con của hắn, tại sao lại có sự khác biệt như vậy? Nàng không cam lòng, thật sự không cam lòng.

“Nương nương...” Xuân nhi nhìn sắc mặt nàng hận thù âm trầm, sợ hãi kêu lên.

“Xuân nhi, người lui xuống trước đi, ta không sao.” Lệ phi phân phó, nếu cách thứ nhất không được, hiện tại chỉ còn cách thứ hai, kẻ đơn.

Vân Yên ngồi trên giường, nghĩ tới những lời Hắc Ưng đã nói, hóa ra hắn không muốn có con là vì không muốn làm cho những đứa con của mình bị thương tổn, hoặc là nên nói huynh đệ tương tàn lẫn nhau. Chỉ là cách làm của hắn không khỏi có chút cực đoan.

“Nương nương.” Tử Liên đẩy cửa đi vào, theo sau là bốn mama cùng bốn cung nữ, quỳ xuống hành lễ: “Nô tỳ tham kiến nương nương.”

“Các người làm gì vậy?” Vân Yên nhìn các nàng hỏi.

“Nương nương, bọn họ đều là người Vương phái đến hầu hạ nương nương.” Tử Liên nói.

“Hầu hạ ta? Có phải là nhiều người quá hay không?” Vân Yên nói, nhiều người như vậy nàng thật là có chút không thích ứng.

“Không nhiều, không nhiều đâu nương nương, người hiện giờ khác xưa, nay không thể tùy ý ra ngoài. Mọi nơi mọi lúc đều cần có người hầu hạ.” Một mama ngẩng đầu nói.

Vân Yên suy nghĩ một chút, bà ta nói không phải không có lý, thân thể nàng không khỏe, cần luôn có người ở bên cạnh, huống chi còn cần đề phòng người khác tính kế, dù sao trong hoàng cung thứ có nhiều nhất chính là âm mưu hại người, không thể không đề phòng. Lúc này mới nói: “Nếu là Vương đã phân phó vậy lưu lại đi.”

“Tạ ơn Nương nương, chúng nô tỳ nhất định tận tâm hầu hạ nương nương.” Các nàng cùng nhau tạ ơn.

“Đứng lên hết cả đi. Có điều ta có câu cần nói đầu tiên, đó là sau khi vào Tử Yên các, các người và ta chính là người một nhà, ta sẽ không bạc đãi các người, nhưng nếu ai có ý đồ, để ta biết được ta cũng quyết không tha.” Vân Yên nhìn các nàng nói, nàng phải trước tiểu nhân sau quân tử.

“Nương nương yên tâm, chúng nô tỳ nhất định hết lòng tận trung.” Các nàng lại cùng nói, trong bụng nàng có thể là Vương tương lai, không tận trung với nàng còn tận trung với ai nữa chứ.

“Vậy thì được.” Vân Yên gật đầu, sau mới phân phó: “Tử Liên, người đi lấy chút bạc, mỗi người mười lượng bạc, đó là lễ gặp mặt ta tặng các người.” Mặc kệ ra sao, trước mắt cần mượn sức rồi nói.

“Tạ ân điển nương nương.” Bọn họ vui mừng tạ ơn.

“Các người đều lui xuống trước đi, ta muốn nghỉ ngơi một chút.” Vân Yên phân phó.

“Nô tỳ cáo lui.” Các nàng đều lui xuống.

Lúc này Vân Yên mới nhớ Tiểu Thanh, nàng hy vọng Tiểu Thanh sau này đều ở bên người mình, dù sao nàng cũng là tri kỷ của mình, chỉ có thể khẩn cầu Ca ca nhanh chóng quay trở lại. Mà hiện tại việc quan trọng nhất của nàng chính là phải đi tìm hiểu tất cả mọi chuyện về nữ nhân kia.

41. Chương 171 - 172 - 173

Chương 171 – Không cần yêu

Vân Yên đã vài lần tìm cơ hội ở trước cấm địa dò hỏi, nhưng đều bị thị vệ tốt bụng khuyên can, nàng có chút nhụt chí, xem ra chỉ bằng bản lĩnh của nàng không có cách nào đi vào được.

“Nương nương, người làm sao vậy, mấy hôm nay người giống như có gì bất an. Có chuyện gì nô tỳ có thể giúp đỡ được không?” Lý mama đã lớn tuổi, vừa cẩn thận hầu hạ nàng, vừa hỏi.

Tâm Vân Yên chột động, bà ta đã lớn tuổi như vậy, đối với chuyện trong cung hẳn là cũng biết ít nhiều, lúc này mới giả bộ không để ý buột miệng hỏi: “Mama, ta nghe nói trong cấm địa có một nữ nhân mà Vương thích nhất, ta rất tò mò, thật ra đó là nữ nhân như thế nào vậy?”

Sắc mặt Lý mama lập tức thay đổi, cuống quýt nói: “Nương nương, người vẫn là đừng nên hỏi, nô tỳ không biết, cũng không dám nói.”

“Mama, ta biết người sợ, ta cũng không có ác ý gì, chỉ là muốn biết Vương vì sao hỉ nộ vô thường như vậy?” Vân Yên giải thích.

“Nương nương, nô tỳ thật sự không biết.” Ánh mắt Lý mama lẩn tránh.

Vân Yên vừa nhìn đã biết bà ta khẳng định có biết nội tình, ít nhất cũng biết một chút, lúc này mới không nhanh không chậm mà nói: “Mama, ta biết đề tài này ở trong cung là cấm kỵ, nhưng nữ nhân kia đã bị

nhốt cũng nhiều năm rồi, ta cùng lắm chỉ muốn biết thêm về chuyện quá khứ của Vương, để có thể hầu hạ Vương tốt hơn. Mama, người cũng biết trong hoàng cung này, nếu người muốn hơn người, phải tìm một chủ tử có tiền đồ, ta không thể nói ta có tiền đồ, nhưng nếu người một lòng đối với ta, chờ ta sinh hạ hài tử, có chỗ đứng vững vàng, ta sẽ thả cho người được ra ngoài, nhất định ban cho người cuộc sống đầy đủ, hưởng phúc đến cuối đời. Ta cũng sẽ không ép buộc người, nếu người muốn nói thì nói, không thì thôi.” Nàng đã ra ân như vậy, không tin bà ta sẽ không nói.

Trong lòng Lý mama giãy dụa một hồi, lời nương nương nói rất đúng, nhìn quanh hoàng cung này cũng chỉ có thể dựa vào nương nương, huống chi bà đã lớn tuổi, cũng muốn nghỉ cho sau này mà đánh cuộc một keo, lúc này mới hạ quyết tâm nói: “Nương nương, nô tỳ nghe theo người, có điều nô tỳ cũng không biết nhiều.”

“Không sao, chỉ cần nói hết những gì người biết cho ta là được.” Trong lòng Vân Yên vui vẻ, rốt cuộc cũng có người chịu mở miệng.

“Nô tỳ cũng không rõ nương nương muốn biết từ đâu, cho nên nô tỳ liền nói từ lúc nữ nhân kia tiến cung.” Lý mama nói.

“Được.” Vân Yên gật đầu, chỉ cần bà ta chịu nói là tốt rồi.

“Có một lần Vương cùng Bạch công tử từ bên ngoài trở về...”

“Chờ một chút, Bạch công tử là ai?” Vân Yên nghi hoặc hỏi lại.

“Nô tỳ quên không nói với nương nương, Vương có một sư huynh vẫn ở tại trong cung hiệp trợ Vương, nhưng vì hần vô quan vô chức, cho nên chúng nô tỳ vẫn gọi là Bạch công tử.” Lý mama giải thích.

Vân Yên lúc này mới biết hóa ra Hắc Ứng họ Bạch, nhìn bà ta phân phó: “Người nói tiếp đi.”

“Một lần Vương cùng Bạch công tử từ bên ngoài dẫn về một nữ nhân. Nữ nhân đó rất xinh đẹp, cũng rất đáng yêu, trong hoàng cung từ đó nơi nơi đều tràn ngập tiếng cười của nàng. Nàng đối với nô tài trong cung cũng tốt lắm, đặc biệt là Vương rất sủng ái nàng, dường như luôn nghe lời nàng, sau đó Vương đương nhiên muốn lập nàng làm Vương hậu, nhưng ngay trước ngày sắc phong mấy hôm, trong hoàng cung đột nhiên xảy ra một biến cố, nói là nàng cùng Bạch công tử vụng trộm yêu đương, đúng lúc bị Vương bắt gặp. Sau đó xảy ra chuyện gì nô tỳ cũng không biết, chỉ là từ đó về sau trong hoàng cung có thêm cấm địa, chúng nô tỳ cũng không còn gặp nàng nữa, có người nói nàng bị Vương nhốt trong đó, có người nói nàng bị Vương giết, nhưng nàng rốt cuộc còn sống hay đã chết cũng không có ai biết.” Lý mama kể lại.

Vân Yên đắm chìm trong suy nghĩ, nàng ta cùng long Hạo Thiên nhất định đã từng có một đoạn tình yêu đẹp, nhưng vì sao lại có chuyện ngoài ý muốn, Hắc Ứng thật sự cùng nàng ta vụng trộm yêu đương sao? Vì sao nàng cảm thấy không phải như vậy? Ca ca nói trên ngực nàng cảm chủy thủ, chẳng lẽ hần thật sự tự tay giết nàng sao?

“Nương nương, người có nghe không vậy?” Lý mama thấy nàng không nói lời nào, nhẹ giọng gọi.

“Ta đang nghe.” Vân Yên đáp, sự tình đơn giản như vậy bà ta không nói nàng cũng có thể đoán được, không giúp ích gì hết.

“Nương nương, nô tỳ biết không nhiều lắm, dù sao nô tỳ cũng không hầu hạ nàng. Có điều...” Lý mama đột nhiên ngập ngừng.

“Có điều cái gì?” Vân Yên nhìn bà ta, “Ai biết chuyện này rõ ràng hơn?”

“Nếu nương nương muốn biết rõ ràng, không bằng đến hỏi Lâm mama, bà ta từng hầu hạ Lăng nhi tiểu thư. A, đúng rồi, nữ nhân đó gọi là Lăng nhi, bởi vì nàng còn chưa được sắc phong, cho nên chúng nô tỳ đều gọi là tiểu thư.” Lý mama nói.

“Lăng nhi... Lâm mama...” Vân Yên lập tức nhớ lại thời điểm mình mới tiến cung, mama kia đối với mình âm ngoan như vậy, sao nàng lại quên mất bà ta, quên mất phải tìm bà ta báo thù chứ.

“Nô tỳ biết Lâm mama từng bắt kính với nương nương, nhưng vì bà ta từng hầu hạ mẫu phi của Vương, nên Vương đối đãi bà ta khá tốt.” Lý mama giải thích thêm.

“Hóa ra là vậy.” Vân Yên lúc này mới bình tĩnh ra, đã hiểu sao bà ta lại kiêu ngạo như vậy.

“Nô tỳ tham kiến Vương.” Bên ngoài cửa vang lên tiếng Tử Liên, ngay sau đó, cửa đã bị đẩy ra, Long Hạo Thiên đi vào, Lý mama thức thời hành lễ rồi lui đi ra ngoài.

“Đã đến rồi sao?” Vân Yên đứng dậy hỏi.

“Ừ.” Long Hạo Thiên nhìn nàng, đột nhiên hỏi: “Hắc Ung đã tới đây sao?”

“Đã tới, hắc tới chúc mừng thiệp.” Vân Yên gật đầu, không cảm thấy kinh ngạc, hắc biết như vậy chắc là Hắc Ung trước đó đã tới gặp hắc trước.

Long Hạo Thiên thấy nàng thần nhiên trả lời như vậy, đột nhiên không biết nên nói cái gì, chỉ thuận miệng hỏi một câu: “Hắc còn nói gì nữa?”

“Hắc còn nói muốn thiệp thực lòng thương chàng, mang lại hạnh phúc cho chàng.” Vân Yên nhìn hắc, thực tự nhiên vươn tay ôm eo hắc, “Thiệp cũng đã đồng ý, thiệp nói thiệp sẽ thật lòng yêu thương chàng.” Đây là lần đầu tiên nàng nói thẳng tiếng lòng với hắc, phơi bày tình yêu với hắc.

Tay Long Hạo Thiên đặt ở trên vai nàng, chần chờ một chút, vẫn là đẩy nàng ra, nhưng cũng không dám dùng lực: “Bổn vương đã từng nói, không cần nói yêu Bổn vương, Bổn vương sẽ không yêu, cũng không tin tưởng vào tình yêu.”

“Thiệp biết.” Vân Yên nhìn hắc, nhu tình như nước, “Chàng có thể không tin tình yêu, nhưng thiệp tin, chàng không cần tình yêu của thiệp, chỉ là thiệp không có cách nào không yêu chàng.”

“Bổn vương không cần người yêu, mặt khác, người chỉ là nữ nhân Bổn vương chọn lựa để sinh hài tử mà thôi.” Long Hạo Thiên nổi giận bóp chặt cằm nàng.

“Thiệp hiểu được.” Vân Yên không muốn chọc giận hắc, biết trong lòng hắc vẫn còn bóng ma chưa thể tiêu trừ.

“Vậy người hãy nhớ kỹ, đừng chọc giận Bổn vương, nếu không đứa bé này Bổn vương sẽ nghĩ lại có muốn hay không.” Long Hạo Thiên hung hăng ném lại một câu uy hiếp rồi xoay người bước đi.

Chương 172 – Hữu kinh vô hiểm*

(*có kinh ngạc và sợ hãi nhưng không gặp nguy hiểm)

Vân Yên nhìn theo bóng lưng vô tình của hắc, trong mắt chứa lệ, trái tim thật sự bị tổn thương. Trong kỳ vọng của nàng, một người phu quân nên giống như cha, chăm sóc đối xử với nương dịu dàng, ôn tồn vui vẻ, làm việc gì cũng phải có thương có lượng, càng phải tôn trọng và thấu hiểu. Nàng thật muốn có một gia đình tương thân tương ái như vậy. Nàng nuốt nước mắt vào trong...không, nàng phải khiến hắc thay đổi.

Một mình Tử Liên ở tại phòng bếp sắc thuốc, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có người gọi nàng: “Tử Liên...”

“Ta ở đây, ai đang gọi ta vậy?” Tử Liên bước ra cửa, đi một vòng xung quanh nhìn xem. Sao lại không có ai? Lại thật, chẳng lẽ nàng nghe nhầm, nhưng rõ ràng nàng không có nghe nhầm mà.

Giữa lúc nàng đang nghi hoặc thì một bóng đen bay vào từ cửa sổ, nhanh chóng đổ một gói thuốc vào trong ấm thuốc đang sắc, sau đó lại biến mất rất nhanh.

“Thật là lạ lùng.” Tử Liên vừa nói vừa trở vào trong, nhìn thấy thuốc đã sắc xong liền nhanh chóng đổ ra chén.

Lệ phi ở trong Ngự hoa viên nhìn thấy Tử Liên bưng thuốc đi đến Tử Yên các, liền khẽ hỏi Xuân nhi: “Đã bỏ thuốc vào chưa?”

“Dạ nương nương, hắc nói đã bỏ vào rồi.” Xuân Nhi nói.

Lúc này Lệ phi mới nở một nụ cười ác độc: “Vân Yên, người chớ trách ta lòng dạ độc ác, chỉ là sống ở trong Hoàng cung này không phải người chết thì ta chết. Ta cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi, muốn trách thì trách số mệnh đi.”

Tử Liên lại không hề phát hiện ra, bưng thuốc đến Tử Yên các, vừa đến cửa liền nhìn thấy Lý mama, lập tức lên tiếng gọi: “Mama, người đang bận sao?”

“Thuốc của nương nương đã sắc xong rồi sao?” Lý mama cười nói.

“Dạ, đã xong rồi, vậy nô tỳ bưng vào cho nương nương đây.” Tử Liên gập đầu rồi đi qua người bà.

Trong không khí thoảng qua một mùi thuốc lạ khiến Lý mama biến sắc, lập tức cảm thấy có gì đó không ổn, liền vội vàng đi đến tẩm cung.

“Nương nương, uống thuốc thôi.” Tử Liên đưa chén thuốc cho nàng.

Vân Yên đón lấy chén thuốc, thổi nhẹ định uống.

“Nương nương, chờ một chút.” Lý mama vội vàng kêu lên, ngăn cản nàng.

Vân Yên hơi sững lại, nhìn sắc mặt có vẻ lo lắng của bà, rồi lại nhìn chén thuốc ở trong tay, dường như hiểu được gì đó liền buông chén thuốc xuống, vẫn thật bình tĩnh hỏi: “Mama, có chuyện gì sao?” “Nương nương, nô tỳ muốn thêu cho tiểu chủ tử một ít đồ nhưng không biết nương nương thích kiểu hoa văn nào cho nên mới tới hỏi.” Lý mama tìm một lí do nói.

Tử Liên cười, oán giận nói: “Mama, người thật là làm ta sợ đến mức nhảy dựng, còn tưởng rằng có chuyện gì nữa chứ. Đợi nương nương uống thuốc xong rồi nói cũng không muộn mà. Thái y cũng đã dặn thuốc này không thể uống nguội được.”

“Tử Liên, người đi lấy cho ta chút mật ngọt, thuốc này càng ngày càng đắng.” Vân Yên phân phó, biết mama không muốn nói trước mặt Tử Liên.

“Dạ, nương nương.” Tử Liên đáp, không nhận ra Vân Yên và Lý mama có điểm lạ.

“Mama nói đi, thuốc này có vấn đề gì sao?” Sau khi nhìn thấy Tử Liên rời đi, sắc mặt Vân Yên liền trở nên nghiêm túc hỏi.

“Nương nương thật thông minh, nô tỳ cũng không biết ở trong chén thuốc này có gì, nhưng nô tỳ có thể khẳng định trong đó có bỏ thứ gì đó nên mới ngăn nương nương lại.” Lý mama khẳng định.

“Sao người lại biết trong chén thuốc này nhất định là có gì đó khác thường?” Vân Yên nhìn bà hỏi, thuốc cũng không phải do bà kê đơn.

“Nương nương, lúc còn trẻ nô tỳ đã từng làm việc ở Thái y viện, chính là chịu trách nhiệm bảo quản thuốc dưỡng thai cho nên mùi vị của nó nô tỳ rất quen thuộc, vừa ngửi liền biết. Vừa rồi Tử Liên bưng thuốc đi qua, nô tỳ ngửi được mùi thuốc liền biết có gì đó không ổn.” Bà hồi đáp.

“Vậy trong chén thuốc này có thể bị bỏ thêm cái gì?” Vân Yên nhìn chằm chằm chén thuốc màu đen kìa.

“Không phải thuốc nạo thai thì cũng là thuốc độc. Dù sao khẳng định là sẽ bất lợi với nương nương.” Lý mama khẳng định, bằng không cũng sẽ không có người cố ý thêm vào.

“Ừ.” Vân Yên hơi gập đầu, nàng đã sớm nghĩ đến chuyện này nhưng thật không ngờ nó lại đến nhanh như vậy. Chuyện này là do ai làm?

“Nương nương, có thể nào là Tử Liên đã bị người khác mua chuộc không?” Lý mama đoán.

“Không, ta tin tưởng Tử Liên sẽ không làm như vậy. Thật ra, hiện tại thì người hận ta thấu xương chỉ có thể là những nương nương khác ở trong hậu cung. Đều là những nữ nhân đáng thương tội nghiệp nhưng lại làm ra những chuyện càng đáng xót xa như vậy.” Vân Yên thở dài. Đương nhiên Lệ phi chính là người đáng nghi ngờ nhất, tuy rằng nàng không hề có chứng cứ.

“Nương nương biết là tốt rồi, chuyện như vậy ở trong Hoàng cung là rất bình thường, cũng không biết là đã có bao nhiêu đứa trẻ vô tội bị giết chết. Nương nương, sau này chuyện ăn uống hay những đồ vật sử dụng đều phải cẩn thận gấp đôi. Vậy chuyện ngày hôm nay nên làm sao đây? Có muốn nói cho Vương biết hay không?” Lý mama hỏi.

“Không được, nếu chúng ta nói cho Vương biết, thì dựa vào tính tình của Vương, chỉ sợ nếu không thể làm rõ được trắng đen phải trái sẽ khiến, rất nhiều nương nương sẽ chịu oan uổng.” Vân Yên lập tức lắc đầu, nàng không muốn làm lớn chuyện.

“Nương nương, người thật quá thiện lương, nếu là những nương nương khác e rằng chỉ ước gì càng lớn chuyện càng tốt.” Lý mama cảm động nói. “Mama, ta biết rằng làm nữ nhân trong Hoàng cung thật không dễ dàng, cho nên người khác không làm khó ta thì ta cũng nhất định sẽ không làm khó họ.” Vân Yên nói.

“Tấm lòng thiện lương này của nương nương thật khó tìm, nhưng từ giờ trở đi nương nương phải cẩn thận gấp đôi. Sau này, việc đưa thuốc đến cứ giao cho nô tỳ.” Lý mama tự mình tình nguyện nói.

“Được, có người ở đây ta rất yên tâm. Vất vả mama rồi.” Vân Yên gật đầu.

“Sao nương nương lại nói như vậy? Có thể hầu hạ nương nương là phúc phận mà nô tỳ đã tu luyện từ kiếp trước.” Lý mama nói.

Vân Vỵ các.

Lệ phi không thêm động đũa đến bữa tối, vẫn liên tục hỏi: “Xuân Nhi, sao rồi? Tình hình của nàng ta bên kia thế nào rồi? Sao vẫn chưa có động tĩnh gì, rốt cuộc người có hỏi thăm rõ ràng không?”

“Bẩm nương nương, vừa rồi lúc nô tỳ đến xem không thấy có chuyện gì ngoài ý muốn cả, cũng không có thái y tiến cung. Có phải là thuốc kia có vấn đề gì hay không?” Xuân Nhi đoán.

“Thuốc đó khẳng định là không có vấn đề gì cả, nếu hắc thật sự đã bỏ vào rồi, vậy vấn đề có thể là nằm ở chỗ nàng ta đã không uống chén thuốc kia.” Đồi mắt Lệ phi đảo qua.

“Nương nương, nô tỳ lại đi nghe ngóng một chút.” Xuân Nhi nói.

“Ừ, đi nhanh về nhanh.”

“Theo lý mà nói thì hắc là đã phải phát tác rồi, sao lại không có động tĩnh gì?” Lệ phi thì thầm.

Một lúc sau Xuân Nhi liền chạy về.

“Sao rồi? Nghe ngóng được gì không?” Lệ phi vội vàng hỏi.

“Không có, vừa rồi nô tỳ có gặp Tử Liên, liền cố ý trò chuyện vài câu với nàng ta, Tử Liên nói Yên phi nương nương vừa mới dùng xong bữa tối.” Xuân Nhi hồi đáp.

“Sao lại có thể như vậy? Rốt cuộc là tại sao?” Lệ phi ngồi yên, thì thào.

“Nương nương, người đừng lo lắng, nói không chừng công hiệu của thuốc phát tác chậm, phải đợi đến nửa đêm mới phát tác. Chúng ta cứ từ từ đợi.” Xuân Nhi nói.

“Bây giờ cũng chỉ có thể đợi. Nếu sáng ngày mai mà vẫn không có tin tức gì thì chứng tỏ đã thất bại.” Lệ phi nói. Nàng không hiểu tại sao lại có thể thất bại? Nếu Vân Yên phát hiện ra sẽ không im lặng như vậy. Chẳng lẽ nàng ta không muốn truy cứu sao? Chỉ sợ không có chuyện tốt như vậy, có người làm tổn thương con của mình mà có thể thờ ơ sao?

Chương 173 – Khoảnh khắc hạnh phúc

Trong tay Vân Yên bưng một bát canh, đi đến ngự thư phòng.

“Nô tài...” Công công vừa muốn hành lễ đã bị nàng nhẹ nhàng ngăn cản, hắc thức thời lui xuống.

Vân Yên hít một hơi thật sâu, nếu muốn hiểu hết hắc, cần phải tiếp cận hắc, nghĩ vậy mới đẩy cửa đi vào.

Long Hạo Thiên nghe thấy tiếng động, hơi ngẩng đầu, nhìn thấy là nàng mới nhẹ nhàng cúi đầu xuống xem tấu chương tiếp.

Hắc còn tức giận. Trong lòng Vân Yên có chút không phục, muốn xoay người rời đi, nhưng vẫn là nhịn xuống, đi đến trước mặt hắc thản nhiên cười nói: “Vương vất vả rồi, uống chút canh đi.”

“Không cần.” Long Hạo Thiên lại phun cho nàng hai tiếng lạnh lùng.

Vân Yên nhìn chăm chăm hắc, sao hắc lại giống một đứa nhỏ đang giận dỗi, buông bát canh xuống bàn, cầm lấy tấu chương từ tay hắc, liền thấy đó là thư xin hàng, để nó xuống bàn, hỏi: “Vương, người hạ nhiều quốc gia như vậy, thu thập được nhiều người như vậy, thư xin hàng của bọn họ người cho là thật tình hay sao?”

“Nàng cho Bổng vương là kẻ ngốc sao? Những quốc gia đó tuy rằng đều gửi thư xin hàng, nhưng Bổng vương biết trong lòng họ cũng không hề phục, chỉ sợ đều là có dụng tâm.” Long Hạo Thiên nói, bởi vì thể hiện giờ hắn đang thật sự phiền não, đấu tranh giành thiên hạ thì dễ, giữ được nó mới khó.

“Không sai, bọn họ đương nhiên không phục. Trước kia là Vua một nước, hiện tại phải cúi đầu xưng thần, mặc cho trong lòng không thoải mái, hiện giờ vẫn vì sợ người mà không thể không đầu hàng, chỉ sợ là bây giờ họ đang dưỡng sức chờ thời cơ sau này.” Vân Yên gật đầu, hắn vẫn còn chưa hồ đồ.

“Nàng đã hiểu, vậy nàng nói cho Bổng vương biết, hiện giờ phải làm sao?” Long Hạo Thiên nhìn nàng hỏi, hắn rất muốn nghe ý kiến của nàng.

“Vương, tại sao phải hỏi thần thiếp, chữ ‘Quốc’, chuyện quốc gia đại sự thần thiếp cũng không hiểu rõ, chỉ có thể dùng chữ ‘Gia’ để nói, nước tựa như trong một gia đình, huynh đệ tỷ muội cũng sẽ có sự đấu đá, tranh giành, đều không phải vì tiền và quyền lực sao? Nếu có thể làm ọi người đều có địa vị cùng lực lượng ngang nhau, vậy bọn họ cần gì phải tranh giành nữa.” Vân Yên nói.

“Lực lượng ngang nhau? Chỉ sợ nói dễ làm khó, huống chi người với người còn có sự chênh lệch nữa là.” Long Hạo Thiên nói, đây là chuyện khó có thể cân bằng.

“Vậy thì bù đắp cho nhau, từng cá nhân đều có sở trường riêng của mình mà.” Vân Yên đáp lại, có một số việc thoát nhìn rất phức tạp nhưng thật ra chỉ cần dùng phương pháp đơn giản cũng có thể xử lý được.

“Bù đắp?” Ánh mắt Long Hạo Thiên bỗng đảo nhanh: “Làm thế nào bù đắp?”

“Vương, người thông minh như vậy hắn là không cần thần thiếp phải nói, thật ra thần thiếp đối với hành quân đánh giặc còn có hứng thú hơn.” Vân Yên cười cười.

“Hôm nay cảm thấy thế nào?” Long Hạo Thiên tùy tiện với tay ôm nàng vào lòng.

“Khỏe lắm, hài tử cũng khỏe.” Vân Yên ôm trước ngực hắn: “Người thì sao?”

“Bổng vương đương nhiên không khỏe, vì đứa bé này.” Tay Long Hạo Thiên đặt ở trên bụng nàng, “Bổng vương thật vất vả tạo dựng nền móng cho nó.”

“Vậy thiếp thay hài tử tạ ơn người.” Vân Yên nhu tình nhìn hắn, những lời này làm cho nàng cảm thấy rất hạnh phúc. “Cười cái gì?” Long Hạo Thiên nhìn thấy khóe môi nàng khê cong lên, không nghĩ tới nàng cười lên lại động lòng người như vậy.

“Không có gì, Vương nghỉ ngơi sớm, thiếp đi trước.” Vân Yên nhanh chóng hôn nhẹ lên môi hắn, liền đứng dậy đi ra ngoài.

“Cẩn thận một chút.” Long Hạo Thiên ở phía sau hô lên, tay vô thức sờ lên môi, khóe môi khê cong.

Tâm tình Vân Yên thật vui vẻ, thông thả đi ra khỏi ngự thư phòng, liền thấy công công từ đằng trước tiến lại gần, trong tay đang bưng thứ gì đó, nhìn thấy nàng, xoay người định chuyển sang hướng khác đi.

“Công công, người cầm cái gì trong tay cái gì vậy?” Vân Yên gọi hắn lại.

Công công biết không thể tránh khỏi, đành phải đi tới hành lễ: “Nô tài tham kiến nương nương.”

“Đứng lên đi.” Ánh mắt Vân Yên nhìn cái khay trên tay ông ta, phía trên là một cái mộc bài có khắc tên của các phi tần. Không cần nói cũng biết là để Vương quyết định xem muốn đi sủng hạnh phi tần nào.

Công công có chút xấu hổ, giải thích: “Nương nương, đây là...”

“Không cần phải nói, ta hiểu được.” Vân Yên ngắt lời ông ta. Hắn muốn sủng hạnh phi tần, nhưng trong lòng vẫn có chút không thoải mái, thuận miệng hỏi: “Mấy ngày nay Vương sủng hạnh ai vậy?”

“Hồi bẩm nương nương, mấy ngày nay Vương vẫn chưa sủng hạnh vị phi tần nào.” Công công hồi đáp.

“Thật không?” Trong lòng Vân Yên lại mừng thầm, nhưng nàng hiểu được hắn sớm muộn cũng sẽ làm, hắn là Vương, nữ nhân của hắn sao có thể chỉ nhìn mà không đụng chạm chứ, huống chi hắn lại là nam nhân.

“Nương nương, nếu không còn chuyện gì, nô tài xin cáo lui trước.” Công công khom người nói.

“Ừ, người đi đi.” Vân Yên gật đầu, cố làm lành thoải mái một chút, tỏ ra không để ý gì hết.

“Nương nương, chúng ta trở về đi.” Tử Liên đỡ nàng.

“Trở về thôi, còn có thể đi đâu được chứ.” Trên mặt Vân Yên vẫn là có chút mất mát, trời sinh nữ nhân vốn đều có tính ích kỷ, rộng lượng chỉ sợ đều là giả vờ.

“Nương nương, người không cần buồn rầu, cho dù Vương có sủng hạnh các nàng cũng không sao, dù sao các nàng ấy cũng không thể sinh hài tử, về sau người sẽ trở thành Thái hậu nương nương.” Tử Liên nhìn thấu tâm tư nàng, vội vàng an ủi.

“Ha ha...” Vân Yên nhin không được mà bật cười, “Tử Liên, miệng của người từ khi nào lại trở nên ngọt ngào như vậy.”

“Nương nương, người không cần cười nô tỳ, nô tỳ nói đều là lời thật lòng.” Tử Liên không hiểu được, nói.

“Trêu chọc người thôi, đi, chúng ta trở về.” Vân Yên cười nói.

Ngự thư phòng.

“Vương, trời tối rồi, đêm nay người muốn chọn thẻ bài của vị phi tần nào?” Trong tay công công bưng khay một bài đưa đến trước mặt hắn.

Long Hạo Thiên tùy tay chọn một cái, nhưng lúc nhìn thấy lại không vừa lòng, liền đặt thẻ bài xuống hỏi: “Trong Hoàng cung còn có phi tử nào chưa được sủng hạnh, đêm nay tùy tiện chọn một người đi.”

“Dạ, vậy để nô tài đi an bài.” Công công lui ra ngoài.

Sau nửa canh giờ, công công đi vào: “Hồi bẩm Vương, tất cả đều đã an bài tốt, bây giờ đến đó sao ạ?”

“Đi.” Long Hạo Thiên đứng dậy nói.

Một cung điện có vẻ hơi hẻo lánh, một nữ tử cố ý trang điểm xinh đẹp quỳ gối ở đó, thân thể mềm mại, giọng nói hơi run rẩy: “Thần thiếp... thần thiếp tham kiến Vương.”

“Đứng dậy đi.” Long Hạo Thiên phân phó rồi ngồi vào bên giường.

“Nương nương hãy hầu hạ Vương thật tốt.” Công công nhỏ giọng nói, sau đó đóng kín cửa rồi lui ra.

Nữ tử thật vất vả mới đứng dậy được, trên mặt tràn đầy vẻ sợ hãi, không còn chút máu, khóe môi lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc: “Thần thiếp... thần thiếp... hầu hạ Vương... thần...”

Long Hạo Thiên nhìn thấy dáng vẻ hoảng sợ như vậy của nàng, vẻ mặt liền không vui nói: “Người đang sợ hãi Bối Vương?”

“Không... không phải.” Mặc dù là phủ nhận nhưng dáng vẻ như bỏ mạng của nàng nói lên nàng đang nói dối.

Nhìn đôi tay ở trước vạt áo của hắn không ngừng run rẩy, trong lòng Long Hạo Thiên khó chịu liền đẩy nàng ra rồi đứng dậy đi ra ngoài: “Bối Vương không cần người hầu hạ.”

Nữ tử ngã ngồi trên mặt đất, không có thất vọng cũng không có hối hận mà chỉ như trút được gánh nặng, rốt cuộc nàng có thể tránh được một kiếp.

42. Chương 174 - 175 - 176

Chương 174 – Chân tướng là gì?

“Nô tỳ tham kiến nương nương.” Lâm mama vừa vào cửa liền quỳ trên mặt đất. Có phải nàng đến tìm bà ta báo thù hay không?

Vân Yên nhìn bà ta, hiện tại bà ta hoàn toàn không có vẻ kiêu ngạo như trước kia, nàng liền đứng dậy nhẹ nhàng đi đến trước mặt bà ta, nhìn bà ta chăm chăm một lúc, rồi mới nói: “Lâm mama, người có biết bản cung tìm người đến là có chuyện gì không?”

“Nương nương tha mạng, nô tỳ không dám.” Lâm mama bị dọa quỳ ở nơi đó, không ngừng dập đầu.

“Mama, bây giờ người đã tin rằng ba mươi năm phong thủy rồi cũng luân phiên chuyển dời chưa? Bản cung đã từng nói bản cung là người thù dai, cũng là người có thù tất báo.” Vân Yên nói, không nhanh không chậm, trong lời nói lộ ra sự uy hiếp.

“Nương nương, đại từ đại bi tha cho nô tỳ, từ nay về sau nô tỳ không dám nữa.” Lâm mama không ngừng dập đầu trên sàn, máu tươi đều rơi xuống đọng ở trên sàn, sợ hãi đến mức ba hồn sáu phách cũng chực bay mất.

Nhìn bà ta như vậy, Vân Yên thật sự vừa thấy tội nghiệp vừa hận: “Mama, nếu sớm biết có ngày hôm nay thì hà tất trước kia phải như vậy. Có một số việc không phải chỉ cần hối hận là có thể coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Bản cung nhớ rõ trước kia từng cầu xin người, người còn nhớ rõ đã trả lời bản cung như thế nào không?”

“Nương nương, người không cần nói nữa, nô tỳ đáng chết... nô tỳ đáng chết.” Lâm mama lại không ngừng tát vào miệng mình.

“Người thật sự đáng chết.” Vân Yên nghiêng răng nói, nhớ tới tất cả những chuyện lúc trước bà ta làm với nàng thì vài cái vả miệng xem như quá lợi cho bà ta. Nàng không động thủ trừng phạt xem như đã là phá lệ khai ân rồi.

Nghe thấy nàng nói như vậy khiến Lâm mama nghĩ nàng nhất định sẽ tính sổ với mình, hôm nay khó mà thoát khỏi cái chết, liền hoảng sợ đến mức thân thể xụi lơ xuống: “Nương nương tha mạng, chỉ cần nương nương tha mạng cho nô tỳ, sau này nô tỳ nhất định sẽ sống chết nguyện trung thành với nương nương.” Người ta thường đến lúc sắp chết mới biết sinh mệnh đáng quý. “Được rồi.” Vân Yên giữ lại bàn tay đang tát vào miệng của bà ta, nàng chỉ chờ bà ta nói như vậy mới dám nói tiếp: “Tuy rằng bản cung đã từng nói có thù tất báo, nhưng bản cung cũng không phải người không biết nói đạo lý, bản cung vẫn hiểu lấy ơn báo oán, cho nên hôm nay bản cung gọi người đến cũng không phải là vì muốn trả thù người.”

“Cám ơn ơn tha mạng của nương nương... cảm ơn nương nương không giết.” Trái tim suýt nhảy ra khỏi lồng ngực của Lâm mama cuối cùng yên ổn lại.

Lúc này Vân Yên mới hơi cúi người đỡ bà ta dậy nói: “Vương nói với bản cung, người là người của mẫu phi, nên nể mặt mẫu phi, ta cũng sẽ không gây khó dễ cho người.”

“Cám ơn Vương... cảm ơn nương nương còn nhớ rõ chuyện đó.” Lâm mama cảm động khóc.

“Mama, bản cung biết, các người làm nô tỳ là việc rất khó khăn ở trong Hoàng cung này. Bản cung vừa đến đây không lâu, sau này còn cần mama giúp đỡ nhiều.” Vân Yên bắt đầu ban ân.

“Chỉ cần nương nương chịu dùng nô tỳ, nô tỳ nhất định muôn chết không chối từ.” Lâm mama nói, nàng không trừng phạt khiến bà ta ngàn lần cảm tạ.

“Mama đã nói như vậy, vậy bản cung thật sự có một việc muốn làm phiền mama.” Vân Yên nhìn bà ta, vòng vo cả nửa ngày trời rốt cuộc cũng đến vấn đề chính.

“Nương nương nói đi, nô tỳ nhất định biết gì nói vậy.” Lâm mama vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh lại sau khi bị nàng đe dọa lúc nãy.

“Mama, thật ra bản cung cũng không có chuyện gì lớn lắm, chỉ là nghe nói trước kia người từng hầu hạ tiểu thư Lăng Nhi phải không?” Vân Yên nhìn bà ta hỏi.

“Dạ.” Lâm mama trả lời, lúc này mới hiểu được hóa ra nàng náo loạn nửa ngày trời ở chỗ này chính là muốn bà ta nói ra chuyện này. Nhưng mà có nên nói hay không?

Vân Yên nhận ra sự nghi ngờ của bà ta, liền than nhẹ nói: “Nếu mama không muốn nói thì quên đi, thật ra thì bản cung cũng có thể đi hỏi trực tiếp Vương, nhưng bản cung sợ Vương sẽ thương tâm, sẽ khổ sở, người

cũng biết nàng ấy là một phần bế tắc khó hiểu trong lòng Vương, nếu không thể giải tỏa được nó, chỉ sợ Vương cả đời cũng không thể vui vẻ được.”

“Nương nương, không phải nô tỳ không muốn nói, chỉ là không biết nương nương muốn biết cái gì?” Lúc này Lâm mama mới mở miệng, nghĩ đến địa vị hiện tại của nàng ở trong Hoàng cung nên không thể cự tuyệt, nếu bà ta dám cự tuyệt, chỉ sợ nàng sẽ tìm lí do báo thù. Việc đã đến nước này, ngoài việc nói ra bà ta không còn cách nào khác.

“Nói hết tất cả những điều người biết cho bản cung nghe.” Vân Yên nói, thật ra chuyện nàng muốn biết nhất là trước kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Dạ.” Lúc này Lâm mama mới nói: “Tiểu thư Lăng Nhi rất thích cười, hơn nữa lại có tri thức, hiểu lễ nghĩa nên Vương lại càng nâng niu nàng trong lòng bàn tay. Nàng thường xuyên cùng Vương và Bạch công tử uống rượu ngâm thơ. Vương rất yêu thương nàng, sợ nàng ở trong cung không quen, sợ người khác ức hiếp nàng, liền phái nô tỳ đến bên cạnh nàng, nhưng nô tỳ lại phát hiện tiểu thư Lăng Nhi không giống như bình thường.”

“Không giống? Sao lại không giống?” Ánh mắt Vân Yên sáng ngời, biết rằng nữ nhân kia không hề đơn giản.

“Trước mặt người khác nàng luôn luôn bày ra khuôn mặt xinh xắn vui vẻ, nhưng lúc chỉ có một mình lại rất ít nói, thậm chí cũng rất ít cười, trong mắt đều là ưu thương. Tuy rằng nàng cũng từng cố gắng che giấu, nhưng ánh mắt không lừa được người khác. Trước kia nô tỳ nghĩ nàng rời khỏi nhà tiến cung nên nhớ nhà nên cũng không để ý lắm. Cứ như vậy mấy tháng trôi qua, Vương nói muốn lập nàng làm Vương hậu, ngày nhận được thánh chỉ, nô tỳ nhận ra nụ cười của nàng rất miễn cưỡng. Vài ngày sau đó liền xảy ra chuyện, nhưng lúc đó nô tỳ cũng không ở hiện trường, chỉ nghe nói nàng và Bạch công tử ở cùng một chỗ bị Vương bắt gặp, sau đó nàng liền bị nhốt còn Bạch công tử cũng biến mất, mà Vương cũng thay đổi. Bây giờ nghĩ lại, có phải người mà tiểu thư Lăng Nhi thích là Bạch công tử hay không? Cho nên mới ở sau lưng người khác đau khổ như vậy.” Lâm mama đoán, những năm gần đây bà đều luôn hoài nghi ở trong lòng, nhưng vẫn chưa nói ra với ai cả. “Người nàng thích là Bạch công tử?” Vân Yên kinh ngạc nhìn bà ta. Có thể sao? Chẳng lẽ Hắc Ung vẫn luôn hi vọng nàng yêu Long Hạo Thiên là để chuộc tội sao? Nhưng mà nếu Vương giết người hấn yêu, sao hấn lại không phản nộ, cũng không oán hận? Dù sao nàng kia cũng là người mình yêu, sao hấn lại có thể thờ ơ? Nàng hoàn toàn hồ đồ rồi. Đây là có chuyện gì?

“Nô tỳ nghĩ cũng chỉ có thể giải thích như vậy mới có lý, nghe nói Vương và Bạch công tử gặp tiểu thư Lăng Nhi ở ngoài cung, sau khi tiểu thư Lăng Nhi tiến cung bọn họ đều đối xử rất tốt với nàng. Chẳng qua là mọi người đều cố chấp nghĩ rằng nàng thích Vương, dù sao thân phận của Vương cũng rất khác biệt, sao nàng lại có thể không thích Vương mà thích Bạch công tử được chứ. Nhưng sau đó nàng cùng Bạch công tử lại bị Vương bắt được nên cũng chỉ có thể giải thích như vậy.” Lâm mama nói, bà ta vẫn luôn nghĩ như vậy.

“Nói như vậy cũng không phải không có lý.” Vân Yên gật đầu. Nếu bọn họ yêu nhau, vậy Long Hạo Thiên khẳng định sẽ không chịu được, một người là nữ nhân mình yêu nhất, còn người kia lại là bằng hữu thân như huynh đệ của mình. Khẳng định hấn rất hận sự phản bội của bọn họ. Nhưng chân tướng của sự việc thật là như vậy sao? Hay là còn có ẩn tình gì khác.

“Nương nương, nô tỳ chỉ biết đến đó.” Lâm mama nói.

“Chừng ấy là đủ rồi. Được rồi, người lui về trước đi.” Vân Yên phân phó, càng biết được nhiều chuyện nàng lại càng u mê.

Rốt cuộc chân tướng là gì?

Chương 175 – Cảnh cáo

“Xuân Nhi, nhớ kỹ, lần này không được có bất kỳ sơ suất nào.” Lệ Phi dúm một gói thuốc vào trong tay Xuân Nhi. Lần trước Yên phi có thể bình yên vô sự, tuy rằng không rõ nguyên nhân nhưng nàng vẫn quyết định mạo hiểm thử lại lần nữa.

“Dạ, nương nương, lần này nô tỳ nhất định sẽ làm tốt.” Xuân Nhi đáp.

Cũng cùng một tình cảnh như vậy, nhưng Lý mama không phải là Tử Liên, bà ở trong cung đã nhiều năm, kinh nghiệm cũng rất nhiều. Sau khi nhìn thấy bên ngoài không có người, lúc quay vào bà lập tức mở âm

thuốc ra, nhìn thấy một chút thuốc vẫn chưa tan hết, liền hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Hóa ra lần trước Tử Liên cũng bị lừa như vậy. Lý mama lặng lẽ đổ thuốc trong ấm đi, sắc lại một ấm khác.

“Nương nương, đến giờ uống thuốc rồi.” Lý mama sắc lại thuốc xong liền bưng vào.

“Đưa cho ta.” Vân Yên nhận chén thuốc, dùng miệng khê thổi rồi mới uống hết.

Lý mama vội vàng đưa cho nàng một chén trà để súc miệng, rồi sắc mặt hơi cứng lại, nói: “Nương nương, hôm nay lại có kẻ hạ thuốc.”

“Lại có kẻ hạ thuốc?” Vân Yên hơi sững sốt, chẳng lẽ nàng ta vẫn chưa từ bỏ ý định sao?

“Nô tỳ nghĩ, nhất định là lần trước nương nương không truy cứu khiến nàng ta không biết sự việc đã bại lộ, nên mới mạo hiểm thử lại lần nữa.” Lý mama đoán.

“Xem ra ta không nên lặng lẽ như vậy.” Vân Yên hơi gật đầu, nàng vốn không muốn làm lớn chuyện nhưng nếu nàng ta cứ tiếp tục lặp lại chuyện đó thì cũng đừng trách nàng.

“Nương nương, bây giờ người muốn làm thế nào?” Lý mama hỏi.

“Đương nhiên là phải cảnh cáo nàng ta.” Vân Yên nói, nàng thiện lương nhưng không dễ bị bắt nạt, nàng sẽ làm mọi cách để bảo vệ con của mình.

Vân Vụ các.

“Nô tỳ tham kiến nương nương.” Xuân Nhi nhìn thấy Vân Yên đem theo bốn mama cùng bốn nô tỳ thân cận đang đi tới liền vội vàng tiến lên quỳ xuống đất hành lễ. Nàng rõ ràng lại không có chuyện gì. Sao có thể như vậy?

“Đứng lên đi. Lệ phi nương nương có ở trong không?” Cả người Vân Yên toát lên vẻ cao quý và giọng nói cũng mang theo vài phần kiêu ngạo. Không sai, nàng chính là muốn cho Lệ phi xem, khiến nàng ta biết nàng không hề yếu đuối, dễ bị ức hiếp.

“Nương nương chờ một lát để nô tỳ đi bẩm báo Lệ phi nương nương.” Trong lòng Xuân Nhi vẫn luôn lo lắng, vì sao nàng vẫn không có việc gì, vẫn yên lành như vậy. Chẳng lẽ nàng tới đây là để khởi binh vấn tội sao?

“Không cần, bổn cung đã ra rồi. Yên muội muội đến chơi, tỷ tỷ làm sao dám không nghênh đón.” Lệ phi ở trong kia nghe được giọng nói ở bên ngoài liền biết kế hoạch của mình chắc chắn đã thất bại, mà Vân Yên đến cũng không phải là có việc gì tốt. Trước tiên cứ nhìn xem rốt cuộc nàng muốn làm gì.

“Muội muội tham kiến tỷ tỷ.” Vân Yên làm bộ hành lễ với nàng ta.

“Muội muội khách sáo rồi, hiện tại muội muội đang mang thai, tỷ tỷ làm sao dám để muội muội hành lễ, mau vào trong ngồi xuống, đừng khiến kẻ khác nói ta lạnh nhạt với muội muội.” Lệ phi dùng hai tay đỡ lấy nàng, khách khí nói nhưng trong lòng lại hận không thể đẩy nàng ngã.

Vân Yên nghe ra hàm ý trong lời nói của nàng, liền cười ảm đạm, bây giờ chỉ sợ nàng chính là cái gai trong mắt của toàn bộ nữ nhân ở trong hoàng cung này. Vừa đến phòng, một mama lập tức giúp nàng chuẩn bị ghế, sau đó Tử Liên dìu nàng cẩn thận ngồi xuống.

“Thân thể muội muội có tốt không? Vốn dĩ tỷ tỷ muốn chúc mừng muội muội nhưng Vương lại cản dặn không được đến quấy rầy muội muội.” Lệ phi thấy nàng được hầu hạ chu đáo như vậy, trong lòng liền tức điên nhưng vẫn cố nén.

“Tỷ tỷ nói đúng. Vương thật quá khắt khe. Muội đã nói không cần nhưng Vương cứ muốn phái nhiều người như vậy đến hầu hạ muội muội khiến muội thấy không quen.” Vân Yên cố ý cười, vẻ mặt hạnh phúc.

Trong lòng Lệ phi hận đến nghiến răng nghiến lợi. Trên mặt nở nụ cười thật tươi nhưng trong lời nói lại mang theo vẻ âm ngoan: “Vậy muội muội cần phải bảo trọng thân thể thật cẩn thận, đừng để xảy ra việc gì ngoài ý muốn mới được, vì đứa nhỏ cũng chính là vì Vương.”

Giấu đầu lòi đuôi, cuối cùng cũng đã lộ ra. Vân Yên chỉ cười nhẹ: “Việc đó tỷ tỷ cứ yên tâm, muội muội rất cẩn thận, sẽ không xảy ra việc gì đâu. Nhưng mà tỷ tỷ nói cũng đúng, tục ngữ có câu ‘không nên có lòng hại người nhưng nên có lòng phòng bị người’, giống như hai ngày qua đã có người tặng đồ uội muội, muội

muội vốn muốn tự thu xếp ổn thỏa, hơn nữa cũng nể tình nàng ta nhất thời hồ đồ. Nhưng hi vọng sau này nàng ta hãy tự giải quyết cho tốt nếu không muội muội ta sẽ không nể tình.” Vân Yên nhìn Lệ phi chăm chăm, ý tứ trong lời nói của nàng hẳn là nàng ta sẽ hiểu được.

Lúc nghe thấy nàng nói như vậy, tim Lệ phi như muốn nhảy ra khỏi cổ họng. Chẳng trách nàng ta không xảy ra chuyện gì, hóa ra nàng ta đều đã biết. Nhưng mà sao nàng ta lại biết được? Chẳng lẽ là có người phản bội? Không, tuyệt đối sẽ không. Nàng tin tưởng Xuân Nhi.

“Tỷ tỷ, sao lại không nói lời nào?” Vân Yên nhìn thấy mồ hôi lấm tấm trên trán nàng ta, chỉ sợ là nàng ta đang chột dạ. Suy đoán của nàng quả nhiên không sai.

“Muội muội nói phải, tỷ tỷ đang suy nghĩ người nào mà lại to gan như vậy, dám tặng đồ uội muội.” Lệ phi cố gắng không để bản thân tỏ ra chột dạ.

“Đúng vậy, nàng ta quả thực rất lớn mật. Nhưng mà muội muội muốn cho nàng ta một cơ hội, nếu nàng ta chết cũng không hối cải, vậy muội chỉ có thể bẩm báo lên Vương.” Giọng điệu Vân Yên lạnh lùng, nếu còn có lần tiếp theo, nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng cho qua như vậy.

Lệ phi biết nàng đang nói nhảm nên chỉ có thể hòa theo nói: “Tấm lòng của muội muội thật nhân từ.” Vân Yên dám cảnh cáo lộ liễu như vậy, chẳng lẽ đã biết chính nàng làm sao?

“Muội muội không tốt như tỷ tỷ nói đâu, muội muội là người có cừu tất báo, chẳng qua chỉ là cho nàng ta một cơ hội hướng thiện thôi. Cũng còn phải xem nàng ta có quý trọng cơ hội này hay không?” Vân Yên nói.

Lệ phi nhìn nàng chăm chăm, trong mắt đều là hận ý.

Vân Yên thấy mục đích đã đạt được, không còn cần thiết tiếp tục ở nơi này nữa, liền đứng dậy nói: “Tỷ tỷ, muội muội không quấy rầy nữa, cáo lui trước.”

“Muội muội đi thông thả, để ý thân thể.” Khuôn mặt xinh đẹp của Lệ phi miễn cưỡng nặn ra một nụ cười khó coi.

“Tỷ tỷ dừng bước.” Vân Yên được các mama và cung nữ trái đờ phải diu rời khỏi tầm cung của Lệ phi.

Chờ nàng vừa rời khỏi, Lệ phi mới phẫn nộ ném chén trà xuống đất: “Khinh người quá đáng, thật sự là khinh người quá đáng. Có long thai liền đi rêu rao khắp nơi sao?”

“Nương nương, xin người bớt giận. Có phải nàng ta đã biết là chúng ta làm cho nên hôm nay mới cố ý đến cảnh cáo chúng ta hay không?” Xuân Nhi vuốt ngực cho Lệ phi, lo lắng hỏi.

“Là cảnh cáo, nhưng nàng ta cũng không nhất định đã biết rằng chúng ta làm, nếu không cũng sẽ không nhân nhượng như vậy.” Lệ phi thở hắt ra nói: “Nhưng không hiểu sao nàng ta lại biết được thuốc có vấn đề nhỉ?”

“Nương nương, có thể là do nàng ta tra ra hay không?” Xuân Nhi đoán. “Có khả năng này.” Lệ phi gật đầu. Dù sao Vân Yên mang thai, cho dù là ăn hay dùng khẳng định đều đặc biệt cẩn thận. Nàng tra ra trong thuốc có vấn đề nhưng không có cách xác định là ai làm cho nên mới cảnh cáo mình. Có thể là như vậy.

Nhưng mà nàng vẫn sẽ không từ bỏ ý đồ, nếu Vân Yên sinh hạ đứa nhỏ thì trong tương lai tất cả chẳng khác nào đều là của nàng ta, vậy nàng ở trong Hoàng cung còn có địa vị gì nữa chứ, cuộc sống sống không bằng chết như vậy chỉ bằng được ăn cả ngã về không. Nàng sẽ tiếp tục nghĩ cách khác, chẳng qua lần này sẽ càng cẩn thận hơn.

Chương 176 – Nữ nhân Vương yêu 1

Rời khỏi Vân Vụ các, nhớ lại khuôn mặt tức giận của Lệ phi, Vân Yên liền cười vui vẻ.

“Có chuyện gì mà vui vẻ như vậy?” Long Hạo Thiên đi tới gần nàng từ phía đối diện.

“Nô tỳ tham kiến Vương.” Các mama và nô tỳ bên cạnh vội vàng hành lễ.

“Lui xuống đi.” Long Hạo Thiên phất tay phân phó.

“Dạ.” Bọn họ liền nhanh chóng lui ra.

“Thần thiếp nhìn thấy Vương cho nên mới vui mừng. Công việc của Vương đã thu xếp xong rồi sao?” Trên mặt Vân Yên toát lên vẻ tươi cười, thật tự nhiên dùng tay khoác vào cánh tay hắn.

“Hôm qua bận rộn cả một đêm nên đã sớm xong hết rồi.” Long Hạo Thiên nói, chậm rãi cùng nàng đi dạo.

“Bận rộn cả một đêm?” Vân Yên hơi ngần ra. Chẳng lẽ đêm qua hắn không ngủ hạnh ai sao? Hay là sau khi ngủ hạnh rồi mới tiếp tục xem tấu chương?

“Về mặt của nàng như vậy là sao chứ? Không tin?” Long Hạo Thiên nhìn nàng chăm chăm, hơi hoài nghi, mặt có chút không vui. Chẳng lẽ hắn đường đường là Vương mà lại nói dối sao?

“Không phải, chỉ là thiếp đang nghĩ, chẳng lẽ hôm qua Vương không có cho người hầu hạ sao? Sao lại bận rộn cả đêm được?” Vân Yên hơi chần chừ nhưng cuối cùng vẫn trực tiếp nói ra những lời nói trong lòng, giọng nói lại có vẻ chua xót.

“Nàng đang ghen sao?” Trong mắt Long Hạo Thiên ẩn chứa ý cười.

“Đương nhiên ghen, nhưng thần thiếp biết mình không nên ghen, cho nên mới cố gắng giả vờ rộng lượng một chút. Thật ra thiếp không muốn chàng đi tìm phi tử khác, nhưng thiếp biết điều đó là không thể, cho nên mới buông tay.” Vân Yên nói, nàng muốn ở trước mặt hắn thẳng thắn thành khẩn một chút, hơn nữa nàng vốn là đang ghen, tại sao phải giấu diếm hắn?

“Nàng đúng là tự mình hiểu lấy.” Long Hạo Thiên hơi nhú mào, hắn rất thích tính cách ngay thẳng này của nàng.

“Thiếp vẫn đều tự mình hiểu lấy.” Vân Yên nghịch ngợm cười.

Ánh mắt Long Hạo Thiên nhìn nàng có một tia sủng ái mà chính hắn cũng không biết, thế nhưng vẫn mở miệng giải thích: “Tối hôm qua đích thật là Bổng Vương định ngủ hạnh một phi tử, nhưng nàng không biết đâu, nàng ta sợ hãi đến mức toàn thân run rẩy khiến Bổng Vương chán ngán liền rời đi. Nàng nói xem, Bổng Vương đáng sợ như vậy sao?” Hắn quay đầu lại nhìn nàng hỏi.

“Đáng sợ.” Vân Yên gật đầu. “Sao Bổng Vương lại đáng sợ?” Long Hạo Thiên có chút không vui hỏi. Hắn thừa nhận lúc hắn tức giận thực sự rất đáng sợ, nhưng lúc bình thường cũng không đến nỗi mà.

“Vương, chàng có một khuôn mặt tuần tú, khiến bất kỳ nữ nhân nào nhìn cũng yêu, nhưng chàng cũng có một đôi mắt âm trầm sắc bén khiến người ta sợ hãi. Người ta thường nói ánh mắt là cửa sổ tâm hồn, cho nên mọi người là sợ ánh mắt của chàng. Vương, nếu ánh mắt của chàng có thể dịu dàng hơn, ít vẻ thù hận hơn thì chàng chính là nam nhân hoàn mỹ nhất thiên hạ.” Vân Yên nhìn hắn, dịu dàng nói, lời nói cũng vô cùng khéo léo. Thật ra trong mắt hắn luôn lộ ra cừu hận chất chứa trong lòng.

Sắc mặt Long Hạo Thiên tối sầm nhưng cũng không đến mức âm trầm đáng sợ. Hắn biết, bắt đầu từ bảy năm trước, trong mắt hắn đều là hận. Ngay cả chính hắn cũng có lúc cảm thấy mình thật đáng sợ.

“Vương, đây là hoa gì?” Vân Yên biết mình lại đụng chạm đến chỗ nhạy cảm của hắn nên vội vàng nói sang chuyện khác, lấy tay chỉ vào một đóa hoa màu lam bên cạnh hỏi.

Long Hạo Thiên nhìn thoáng qua rồi trả lời: “Đó là hoa lan hồ điệp. Đẹp không?”

“Lan hồ điệp...tên rất hay, cũng rất đẹp, thật sự rất đẹp.” Vân Yên ngắm nhìn những đóa hoa. Ngực hoa viên của Vân triều không có loại hoa này.

“Có một lần Bổng Vương cũng mẫu phi ra ngoài gặp được một người ngoại tộc mang theo gốc hoa này, mẫu phi rất thích liền mua lại. Không ngờ đã nhiều năm như vậy mà nó vẫn còn ở nơi này.” Long Hạo Thiên nói.

“Mẫu phi nhất định là một nữ tử rất dịu dàng, rất hiền lành.” Vân Yên tưởng tượng nói.

“Vì sao lại nghĩ vậy? Không phải là cố ý nói tốt để lấy lòng Bổng Vương đấy chứ?” Long Hạo Thiên nhìn nàng.

“Gì chứ?” Vân Yên bất mãn nhìn hắn: “Nhìn Vương là biết ngay mẫu phi đẹp như thế nào. Hơn nữa, chàng nói loài hoa này là mua được từ một người ngoại tộc, vậy không phải là vật ở nơi này, nhưng mẫu phi lại có

thể dày công chăm sóc để nó sống được khẳng định không dễ dàng gì. Nếu là người bình thường sao có thể làm được?”

“Nói cũng có lý.” Long Hạo Thiên gật đầu, nhớ tới mẫu phi dịu dàng xinh đẹp, nhưng trên mặt lại luôn mang theo vẻ ưu thương, liền nhìn nàng chăm chăm hỏi: “Nhưng mà mẫu phi tốt như vậy thì vì sao phụ hoàng lại không yêu người?” Hấn không rõ, cũng không hiểu.

“Vậy còn chàng? Hoàng cung có nhiều nữ tử xinh đẹp muôn hình muôn vẻ như vậy, vì sao chàng lại không yêu bọn họ?” Vân Yên nhìn hấn hỏi ngược lại.

“Bổn Vương?” Long Hạo Thiên ngây ngẩn cả người. Phải, trong Hoàng cung có nhiều nữ nhân xinh đẹp như vậy, vì sao hấn lại không yêu các nàng? Chính hấn cũng không biết: “Không yêu chính là không yêu, chẳng có lí do gì cả.”

“Tình cảm của con người quả thật là một điều rất kỳ diệu, duyên phận lại càng diệu kỳ hơn. Không phải chỉ cần có vẻ ngoài xinh đẹp, dịu dàng là sẽ được người khác yêu. Bởi vì có người yêu nét dịu dàng, có người yêu vẻ đáng yêu, nhưng có người lại yêu lòng ngay thẳng. Đây chính là sự khác biệt.” Vân Yên nói, thật ra nàng rất muốn hỏi Lăng Nhi kia tốt ở chỗ nào mà hấn lại yêu nàng ấy như vậy?

Long Hạo Thiên trầm tư một lúc, nàng nói quả thực rất có đạo lý. Hấn lấy tay giúp nàng vuốt lại những sợi tóc bị gió thổi rối, rồi nói: “Nàng đã hiểu rõ như thế, vậy còn nàng, nàng là nữ nhân như thế nào?”

“Thiếp là nữ nhân như thế nào?” Vân Yên suy nghĩ một lát, kéo tay hấn lại, khẽ nói vào lỗ tai hấn: “Thiếp muốn làm một nữ nhân khiến Vương yêu.”

“Bổn Vương sẽ không yêu ai.” Long Hạo Thiên lập tức đẩy nàng ra, giọng điệu cũng lạnh đi vài phần.

“Biết đâu Vương sẽ yêu thiếp.” Vân Yên cười, nàng vui mừng phát hiện lúc nhắc tới chữ “yêu”, tuy rằng hấn phủ nhận nhưng mà hấn lại không tức giận. Đây không phải là tiến bộ sao?

“Có phải nàng đã quá tự tin rồi không?” Long Hạo Thiên hừ lạnh.

“Có còn tốt hơn không mà.” Vân Yên tiếp tục kéo cánh tay hấn. Không chừng hấn đã thích nàng rồi nhưng chính hấn lại không phát hiện ra thôi, bằng không vì sao hấn lại cho nàng sinh hạ đứa nhỏ.

“Vân Yên là tên thật của nàng sao? Hay là vì xuất giá thay nên cố ý sửa tên?” Long Hạo Thiên đột nhiên hỏi, hình như hấn chưa từng hỏi qua chuyện này.

“Không phải, tên của thiếp vốn đã là Vân Yên, cha thiếp tên Vân Hổ. Nhưng mà họ Vân này là do Hoàng thượng ngự ban cho cha thiếp. Cha thiếp trước kia là cô nhi, sau khi tòng quân lại lập được chiến công hiển hách nên Hoàng thượng liền ban Quốc họ này cho người.” Vân Yên nói. “Là vậy sao. Vậy còn nàng? Bổn Vương nhớ rõ nàng từng nói không biết làm gì cả. Chẳng lẽ một tiểu thư phủ tướng quân như nàng không học gì sao?” Long Hạo Thiên lại hỏi.

“Đương nhiên không phải. Bởi vì từ nhỏ thân thể thiếp đã nhiều bệnh tật, có thể giữ lại mạng sống đã là quá tốt rồi, sức lực đâu mà học cái gì cầm kỳ thi họa chứ.” Vân Yên nói, nhớ tới lúc còn bé, trước khi gặp được thần y, nàng đều luôn nằm ở trên giường, cả ngày hữu khí vô lực, nàng có thể ăn ngon ngủ ngon cha mẹ liền cảm tạ trời đất rồi, sao lại bắt nàng học mấy thứ vô dụng đó chứ.

43. Chương 177 - 178 - 179 - 180

Chương 177 – Nữ nhân Vương yêu 2

“Chắc hấn trước khi xuất giá thay nàng đã nghe qua uy danh của Bổn Vương. Chẳng lẽ nàng không sợ sao?” Long Hạo Thiên nhìn nàng, lại hỏi tiếp.

“Có nghe qua. Thật ra thiếp cũng rất sợ hãi nhưng lại không có cách nào khác, vì ca ca cùng Vân La, thiếp phải thay muội ấy giả cho chàng.” Vân Yên nói.

“Chẳng lẽ Vân triều không có nữ nhân khác sao? Nàng không gả thay thì cũng có thể thay bằng người khác. Việc này hẳn không phải là vì lý do nữ nhi của đại thần hay danh gia vọng tộc chứ?” Hấn thật không hiểu.

“Đương nhiên là có, chẳng qua là vì thiếp biết cha đã chết nên quá độ thương tâm, càng bởi vì “kỷ sở bất dục vật thi vu nhân” (Điều mình không thích thì đừng làm cho người khác). Thiếp cũng không muốn gả, dựa vào cái gì mà muốn người ta gả chứ? Thật ra là còn có một nguyên nhân quan trọng hơn, chính là sức khỏe thiếp không được tốt, cũng không biết có thể sống thêm bao lâu. Dù sao cũng đều phải chết, vậy không bằng chết có giá trị một chút.” Vân Yên thành thật nói. Một câu không biết mình có thể sống thêm bao lâu của nàng khiến Long Hạo Thiên hơi đau lòng, nhưng ngoài miệng vẫn hừ lạnh: “Hóa ra là nàng ôm quyết tâm phải chết đến đây.”

“Cũng không phải. Thiếp cũng từng tưởng tượng về chàng. Chàng cũng biết thiếp không học cầm kỳ thi họa mà lại thích binh pháp, cho nên thiếp rất sùng bái cha, sùng bái những tướng quân trên chiến trường. Mà chàng luôn được mọi người kể lại vô cùng kỳ diệu, nên thiếp đã từng nghĩ qua, chàng là một nam nhân như thế nào? Thật ra chàng có bao nhiêu bản lĩnh mà lại có thể đánh thắng liên tiếp các trận chiến, ngay cả cha thiếp cũng bị chàng đánh bại. Vì vậy thiếp rất mong chờ được nhìn thấy chàng.” Vân Yên nói, chính nàng không giống với những nữ tử khác nên không thể đánh đồng được.

“Vậy lúc đó nàng hẳn cũng biết là chính Bồn Vương đã giết chết cha nàng. Nàng không hận Bồn Vương sao?” Long Hạo Thiên hỏi, hẳn không tin trong lòng nàng không hận hẳn.

“Đương nhiên hận. Sao lại có thể không hận? Nhưng mà cha từng nói với thiếp, chiến trường vô tình, trên chiến trường sống chết không phải là ân oán của riêng một cá nhân nào cả. Cha nói ở trên chiến trường, người cũng đã giết không ít người, chỉ sợ có một ngày cũng sẽ chết ở trên chiến trường, nhưng cha không muốn thiếp và ca ca báo thù.” Vân Yên nhìn hẳn, chính nàng cũng từng hận hẳn đến chết.

“Nàng luôn nghe lời cha nàng như vậy sao?” Long Hạo Thiên lại hỏi, cừu hận là sinh ra từ trong lòng.

“Đương nhiên không phải, thiếp cũng từng rất muốn giết chàng nhưng sự thật đã chứng minh thiếp không giết được chàng, cho nên không thể không từ bỏ. Nhưng thật may mắn là thiếp đã không giết chàng.” Vân Yên vui mừng nói.

Long Hạo Thiên nhìn nàng, hẳn tin những lời nàng nói đều là thật, trầm mặc một lúc, cuối cùng hẳn mới mở miệng: “Vậy còn nàng và Hắc Ứng thì sao?”

“Hắn?” Vân Yên ngẩn ra một lúc rồi mới nói: “Thiếp đã từng giải thích với chàng rồi. Thiếp thật sự là ở trên đường xuất giá mới gặp hẳn, nhìn thấy người của hai bên chém giết, thiếp cứ nghĩ hẳn là chàng, bị người đánh cướp cho nên mới nhất thời nóng vội lên tiếng cứu hẳn, sau đó hẳn cho thiếp một cái còi, thiếp mới biết được hẳn không phải là chàng. Nhưng thiếp cũng chưa từng nghĩ đến mọi việc lại nghiêm trọng như vậy.” Bởi vì sự việc ngoài ý muốn này mà nàng phải chịu đựng tra tấn nhục nhã, nghĩ lại Vân Yên vẫn còn hơi tức giận.

Long Hạo Thiên lại trầm mặc. Thật ra hẳn biết rằng Hắc Ứng cùng nàng là trong sạch, nhưng hẳn lại nhịn không được muốn nghi oan cho nàng. Lúc tra tấn nàng bản thân hẳn sẽ có cảm giác rất thoải mái.

Vân Yên nhìn thấy sắc mặt hẳn trầm xuống, nàng biết mỗi lần đề cập tới nữ nhân kia, bất kể là trực tiếp hay gián tiếp, hẳn đều sẽ như vậy. Nàng không muốn phá hỏng không khí hài hòa khó có được như ngày hôm nay nên tiếp tục kéo tay hẳn yêu cầu: “Được rồi, chúng ta không nói chuyện đó nữa. Khó có được hôm nào chàng rảnh như hôm nay, giúp thiếp đến thăm cha được không?” Mấy hôm rồi nàng không được gặp cha.

“Đi thôi.” Long Hạo Thiên vừa đi về phía trước vừa nói. Chính hẳn cũng thấy kỳ lạ là mình lại không hề cự tuyệt nàng.

Ngoài hoàng cung.

“Nương nương, người thật sự có thai?” Tiểu Thanh vui mừng nhìn nàng.

“Ừ.” Vân Yên gạt đầu, trên mặt dấu không được vẻ tươi cười.

“Yên Nhi...” Trong mắt Vân Hồ chứa nước mắt, nắm chặt hai tay nàng. Ông thật sự không ngờ sẽ có một ngày Yên Nhi của ông được làm mẹ. Nhưng sức khỏe của nàng...

“Cha, con sẽ tốt thôi.” Vân Yên biết cha buồn vui lẫn lộn, vừa vui mừng nhưng lại vừa lo lắng. “Vây là tốt rồi. Phải giữ gìn sức khỏe thật tốt.” Vân Hồ gật đầu.

Long Hạo Thiên không nói một lời, chỉ nhìn Vân Hồ. Một nam nhân kiên cường cứng rắn lúc biết nữ nhi của mình mang thai lại có thể cảm động như vậy sao? Đây là cảm tình phụ tử tình thâm sao? Nhưng hẳn chưa bao giờ có loại cảm giác này.

“Nương nương, nô tỳ đi làm cơm. Ăn cơm xong rồi mới hồi cung được không?” Tiểu Thanh nói.

“Được, đi thôi, ta và người đi xem có cái gì ta thích ăn không?” Vân Yên gật đầu cùng Tiểu Thanh ra khỏi phòng.

“Nương nương, người mang thai nên phải cẩn thận gấp bội, hơn nữa cũng phải đề phòng người khác hãm hại, người còn phải...” Tiểu Thanh không ngừng dặn dò.

“Tiểu Thanh, từ lúc nào mà ngươi lại trở nên dài dòng như vậy? Những điều đó ta đều biết rồi.” Vân Yên cười nói.

“Nương nương... Tiểu Thanh thật sự lo lắng, thật muốn nhanh chóng trở lại bên cạnh người, nhưng lại không thể bỏ mặc lão gia.” Tiểu Thanh hơi khó xử.

“Tiểu Thanh, ngươi cứ yên tâm đi, bây giờ bên cạnh ta phải nói là kín người hết chỗ rồi, hơn nữa còn có những người rất có tài.” Vân Yên liền kể cho Tiểu Thanh nghe chuyện Lý mama có thể phát hiện được trong thuốc có độc.

“Cái gì? Nàng ta dám hạ độc.” Tiểu Thanh hô to.

“Tiểu Thanh, ngươi nói nhỏ một chút.” Vân Yên nhanh chóng che miệng của nàng lại “Người muốn để cha ta nghe thấy sao?”

Lúc này Tiểu Thanh mới lo lắng, nhỏ giọng nói: “Nàng ta không đạt được mục đích nhất định sẽ nghĩ cách khác. Người phải cẩn thận hơn.”

“Ta đều đã có cách. Nương nương của ngươi không phải là người mà người khác có thể tùy ý ức hiếp.” Vân Yên an ủi Tiểu Thanh, nàng biết Tiểu Thanh là thật lòng quan tâm đến nàng.

“Ha ha...” Tiểu Thanh đột nhiên bật cười “Nương nương, người không còn giống với trước kia nữa, nô tỳ phát hiện người rất vui vẻ, trên mặt đều tràn đầy hạnh phúc.”

“Được làm mẹ sao ta có thể không vui mừng được chứ?” Vân Yên nói như lẽ đương nhiên “Được rồi, không nói nữa, nhanh nấu cơm. Ta muốn ăn khoai tây chua cay do ngươi làm.”

“Dạ, nô tỳ tuân mệnh.” Tiểu Thanh nghiêm trang hành lễ nói.

“Nghịch ngợm.” Vân Yên dùng ngón tay cái dí lên trán Tiểu Thanh.

Đợi đến lúc nàng trở lại phòng liền nhìn thấy Long Hạo Thiên và cha đang tập trung tinh thần đấu cờ tướng.

“Lão phu muốn chiếu tướng.” Quân cờ trong tay Vân Hồ hạ xuống trên bàn cờ của Long Hạo Thiên.

“Ông không nên vui mừng quá sớm Bôn Vương còn có một chiêu chưa đi.” Long Hạo Thiên di chuyển quân cờ của mình.

“Quả nhiên inh, nhưng lão phu cũng có cách đối phó.”

“Ông chắc chắn muốn đi nước này sao? Không hối hận? Vây Bôn Vương sẽ không khách khí, ăn tốt.”

“Ăn đi, chiêu này của lão phu gọi là “thả con tép, bắt con tôm”, thí tốt trụ vua.”

“Thật gian xảo, ông cũng không phải là đèn dầu đã cạn.”

Vân Yên nhìn thấy bọn họ chém giết hăng say như vậy nên không muốn quấy rầy, liền lặng lẽ lui xuống.

Chương 178 – Nhất kiến chung tình 1

Vân Yên kéo tay Long Hạo Thiên đi bộ trên đường hồi cung, tò mò hỏi: “Chàng và cha thiếp, ai thắng?”

“Nàng hi vọng ai thắng?” Hấn hỏi lại nàng.

“Thiếp rất mâu thuẫn, trong lòng thiếp đương nhiên hi vọng cha thắng, nhưng mà chàng lại là cha của con thiếp, cho nên tốt nhất là hai người đánh ngang nhau, bởi vì hai người đều là người thân của thiếp.” Vân Yên ôm cánh tay hấn, nếu có thể chung sống hòa thuận như vậy thì nàng sẽ cảm thấy thực sự hạnh phúc.

Trong lòng Long Hạo Thiên chấn động. Tuy rằng hấn có cha, có mẹ, có huynh đệ tỷ muội nhưng lại chưa từng cảm giác được tình thân là gì.

Vân Yên lại tiếp tục nói: “Nếu sau này con của chúng ta biết nó có ông ngoại và phụ vương lợi hại như vậy, nhất định sẽ cảm thấy thật tự hào, có phải không?”

“Nó còn có một mẫu hậu lợi hại hơn nữa.” Long Hạo Thiên trêu đùa nàng một câu.

“Không sai, nói không chừng chàng và cha đều không phải là đối thủ của thiếp đâu.” Vân Yên gật đầu, không khiêm tốn chút nào nói.

“Nói khoác mà không biết ngượng.” Long Hạo Thiên lấy tay gõ một cái lên đầu nàng, cười sủng ái mà ngay cả chính hấn cũng không phát giác ra.

Vân Yên quay đầu đi nhưng dưới chân lại bị trượt.

“A...” Nàng hốt hoảng kêu lên một tiếng, ngồi xổm xuống lấy tay xoa chân.

“Sao vậy?” Long Hạo Thiên dìu nàng ngồi xuống bên cạnh.

“Hình như là trật chân rồi.” Vân Yên nói.

“Vậy sao? Để Bồn Vương nhìn xem.” Long Hạo Thiên nói rồi cầm lấy chân của nàng, vừa đụng tới nàng liền kêu “a” một tiếng: “Nhẹ một chút, đau quá.”

“Cố chịu đựng, hồi cung xoa thuốc sẽ khá hơn.” Long Hạo Thiên xem xét một chút rồi nói, cũng không phải quá nghiêm trọng.

“Nhưng thiếp làm sao hồi cung đây? Không bằng thuê một cỗ kiệu đi.” Vân Yên nói, nàng khẳng định là không thể đi bộ về được.

“Lên đi.” Long Hạo Thiên ngồi xuống, đưa lưng về phía nàng nói.

“Chàng làm gì vậy?” Vân Yên kinh ngạc nhìn hấn, không phải là hấn muốn công nàng chứ? Sao có thể thế được?

“Còn có thể làm gì? Nàng cho là thuê một cỗ kiệu có thể vào được hoàng cung sao?” Long Hạo Thiên không đợi nàng trả lời liền kéo nàng lên lưng của mình.

Vân Yên liền im lặng ghé vào phía sau lưng hấn, nàng không thể tưởng tượng được một nam nhân lãnh khốc kiêu ngạo sẽ đối xử với nàng như vậy.

Long Hạo Thiên cảm nhận được thân thể mềm mại của nàng dựa vào sau lưng mình, suy nghĩ liền quay trở lại trước kia....

Hấn và sư huynh sau khi vấn an sư phụ liền xuống núi trở về, lúc đi qua một ngã ba đường lại nhìn thấy một nữ tử mặc áo quần màu hồng phấn cúi đầu ngồi ở đó, lấy tay không ngừng xoa chân, vốn định đi ngang qua người nàng nhưng nàng lại đột nhiên lên tiếng: “Công tử, có thể giúp tiểu nữ được không?”

Lúc nói chuyện nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt Long Hạo Thiên sáng ngời, lông mi nàng cong cong, đôi mắt to trong veo như nước, đôi môi đỏ hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng xinh xắn, trên người tràn ngập linh khí, chỉ là liếc mắt một cái liền khiến cho hấn bị đắm chìm vào.

“Tiểu thư, muốn ta giúp nàng như thế nào?” Hấn che giấu nội tâm kích động, nhã nhặn hỏi.

“Tuy rằng chân của ta bị trật nhưng ta muốn trước khi trời tối vào được trong thành. Không biết hai vị có thể giúp ta tìm một chiếc xe ngựa hay là cỗ kiệu không?” Nữ tử nói.

Long Hạo Thiên theo bản năng nhìn quanh bốn phía rồi mới nói: “Nơi này rừng núi hoang vắng làm sao có xe ngựa hay kiệu chứ.” “Vậy làm sao bây giờ?” Đôi mắt long lanh của nữ tử lập tức tràn đầy nước mắt.

“Đừng lo lắng, để ta nghĩ cách.” Long Hạo Thiên đau lòng nói.

“Sư đệ, bằng không thể này đi, chúng ta công nàng vào thành.” Hắc Ứng ở bên cạnh đề nghị.

“Cũng chỉ có thể làm vậy.” Long Hạo Thiên gật đầu nhìn nàng nói: “Tiểu thư, ý của nàng như thế nào?”

“Vây cảm ơn hai vị.” Nữ tử ngượng ngùng gật đầu.

Chương 179 – Nhất kiến chung tình 2

Long Hạo Thiên chủ động công nàng, nàng nhẹ nhàng ghé vào sau lưng hắn, cánh tay ôm chặt cổ hắn.

Cuối cùng cũng vào đến trong thành, ở trước một nhà dân hết sức bình thường, nàng bảo hắn: “Dừng lại, công tử, đến nhà của ta rồi.”

“Chính là nơi này sao?” Long Hạo Thiên buông nàng xuống, nhìn xung quanh, có vẻ không tin được một nơi bình thường như vậy lại có thể nuôi dưỡng được một nữ tử xinh đẹp như nước đến thế.

Nàng gật đầu, thấy trên trán hắn lấm tấm mồ hôi liền lấy khăn lụa ra nhẹ nhàng lau giúp hắn.

Long Hạo Thiên ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt thật mê người, thật hưởng thụ, liền để nàng lau mồ hôi trên trán mình. Hắn nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, trái tim đột nhiên rung động.

“Hai vị công tử, cảm ơn hai vị, nếu không ngại mời đến hàn xá nghỉ ngơi một lát rồi đi tiếp.” Nữ tử rất lễ phép, chân thành nói. “Tiểu thư, hình như làm vậy không ổn lắm...” Hắc Ứng còn chưa nói hết lời, Long Hạo Thiên liền cướp lời nói: “Được, đúng lúc ta thấy hơi khát nước.”

Hắc Ứng nhìn thấy hắn nháy mắt một cái, lập tức hiểu được, chấp tay nói: “Tiểu thư, vậy xin quý rầy.”

“Không có gì, trong nhà vốn chỉ có một mình ta, hơn nữa ta vẫn chưa báo đáp được các vị.” Nữ tử nói xong liền xoay người mở cửa.

“Tiểu thư, ta giúp nàng.” Long Hạo Thiên bước nhanh đến đỡ nàng. Nàng thấy hắn đỡ lấy cánh tay của mình, sắc mặt lập tức đỏ lên, ngượng ngùng cúi đầu.

Long Hạo Thiên nhìn thấy sắc mặt đỏ bừng của nàng, trong lòng càng thêm yêu thích. Trong hoàng cung nữ nhân nhiều như vậy nhưng không ai giống như nàng cả, vừa liếc nhìn một cái liền khiến tim hắn xao động.

Đợi đến khi vào trong nhà, hắn mới phát hiện nơi này tuy rằng rất đơn sơ nhưng lại được bày biện rất ấm áp, sạch sẽ, chứng tỏ nàng rất khéo léo.

“Hai vị công tử mời tùy ý ngồi, ta đi rót trà cho hai người.” Nữ tử nói.

“Chân nàng như vậy không tiện lắm, hay là để chúng ta tự mình làm đi.” Hắc Ứng nói xong liền cầm lấy bình trà đặt ở trên bàn rót cho Long Hạo Thiên một chén, rồi cũng tự rót ỉnh một chén.

“Thật sự xin lỗi.” Nữ tử vẫn ngồi ở đó, ánh mắt vẫn luôn rũ xuống, ngượng ngùng nhìn bọn họ.

Long Hạo Thiên uống một ngụm trà rồi đột nhiên nhìn nàng hỏi: “Nàng nói trong nhà nàng chỉ có một mình nàng phải không?”

“Phải.” Nàng gật đầu rồi nói: “Ta vốn định đến nương nhờ họ hàng nhưng đến nơi này mới biết được cả nhà cậu sớm đã chẳng biết đi đâu, cho nên ta dùng bạc đem theo mua gian phòng nhỏ này, bình thường giúp người khác thuê trả gí đó để sống.”

“Nàng đến nương nhờ họ hàng? Vậy nàng là người ở đâu?” Long Hạo Thiên tò mò hỏi, hắn đã nói rồi, nàng không giống như là con cái nhà bình thường.

“Mẹ của ta vốn là người Long triều, sau lại gả đến Tiền triều, cha ta là một người giàu có, một năm trước mẹ của ta qua đời, cha cùng đại nương liền muốn gả ta đi vì muốn dùng việc này để lôi kéo quan hệ, nhưng đối phương lại là một lão già hơn năm mươi tuổi nên ta không chịu. Dùng số trang sức mẹ để lại, ta trốn thoát đến đây nương nhờ cậu nhưng không ngờ...” Nữ tử vừa nói vừa lặng lẽ rơi nước mắt.

Nhìn thấy dáng vẻ đầm đìa đáng yêu của nàng, Long Hạo Thiên càng thêm đau lòng, nhẹ giọng an ủi: “Không sao, nàng cũng được xem như là một nửa người Long triều. Đúng rồi, nàng tên là gì?”

“Lăng Nhi, Trình Mỹ Lăng.” Nữ tử nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên khóe mắt mình, lộ ra ý cười nhợt nhạt.

“Mỹ Lăng... tên rất êm tai.” Long Hạo Thiên khen ngợi, sau đó lo lắng hỏi: “Hiện tại chân nàng đang bị thương, một mình làm sao tự chăm sóc bản thân được?”

“Không sao, ta có thể di chuyển từ từ tự nấu cơm. Không cần lo lắng, ta cũng quen rồi.” Lăng Nhi cười khê nói.

Hắc Ứng vẫn nhìn bọn họ, nụ cười trên khóe môi càng ngày càng rõ, xem ra sự đệ này của hắn đã sa vào lưới tình rồi. Hắn lén dùng tay huých Long Hạo Thiên nói: “Chúng ta phải đi rồi.”

“Tiểu thư Lăng Nhi xin bảo trọng.” Lúc này Long Hạo Thiên mới lưu luyến không rời, từ biệt nàng.

Mãi cho đến khi ra tận ngoài cửa lớn, Hắc Ứng mới trêu đùa hắn: “Được rồi, không cần nhìn nữa, không phải đệ đã biết nàng ở đây sao, lúc nào muốn có thể đến. Làm gì mà lưu luyến như vậy?”

“Đúng vậy, sao đệ lại không nghĩ đến nhỉ?” Long Hạo Thiên vỗ trán, nhìn hắn hỏi: “Sư huynh, huynh nói Lăng Nhi cô nương có đẹp không?”

“Đẹp, đệ thích nàng rồi sao?”

“Nàng có điểm gì đó rất lạ. Nhưng trong Hoàng cung nữ nhân nào không đẹp, vì sao đệ lại chỉ động tâm với nàng?” Long Hạo Thiên không hiểu hỏi.

“Đệ hỏi ta, ta biết hỏi ai.” Hắc Ứng lườm hắn một cái.

“Ha ha...” Long Hạo Thiên cười, ánh mắt trong veo thẹn thùng của nàng vẫn luôn hiện lên trước mắt hắn.

Vân Yên dựa vào trên lưng hắn, nhìn thấy đã đến cửa thành mới nhẹ giọng nhắc nhở: “Vương, thả thần thiếp xuống.”

Nhưng dường như hắn không nghe thấy, vẫn đi lên phía trước.

Vân Yên có chút nóng vội, nói ở bên tai hắn: “Vương, để thần thiếp xuống, đã đến cửa Hoàng cung rồi.”

“Cái gì?” Lúc này Long Hạo Thiên mới hơi hồi phục lại tinh thần.

“Vương, chàng đang nghĩ gì mà lại thất thần như vậy? Thần thiếp nói là đến cửa thành rồi, bảo chàng để thần thiếp xuống, nếu không người khác sẽ nhìn thấy.” Vân Yên nói rồi buông tay ôm hắn ra, trượt xuống khỏi lưng hắn.

Nàng nhắc chân bị thương lên, chậm rãi đi về phía trước.

Long Hạo Thiên nhìn nàng lắc đầu, không nói hai lời liền ôm lấy nàng: “Không thể công, vậy có thể ôm chứ?”

“Đương nhiên, cảm ơn Vương.” Vân Yên lấy tay ôm thắt lưng hắn, tựa đầu vào trước ngực hắn, khóe môi hơi cong lên hạnh phúc.

“Thuộc hạ tham kiến Vương, tham kiến nương nương.” Thị vệ giữ cổng thành nhìn thấy hắn ôm nương nương vào thành liền không thể tin được hai mắt của mình, đây là Vương của bọn họ sao?

“Đứng lên đi.” Long Hạo Thiên ôm nàng lập tức đi vào trong.

Ngự hoa viên.

“Xuân Nhi, ngươi có biết Vương đi đâu không?” Lệ phi không quay đầu nhìn Xuân Nhi hỏi.

“Nô tỳ cũng không rõ lắm. Nhưng nghe nói hình như Vương cùng Yên phi nương nương xuất cung.” Xuân Nhi đáp.

“Xuất cung? Xuất cung làm gì?” Lệ phi nghi hoặc hỏi: “Chắc không phải là đi chơi, bởi hiện tại nàng ta đang mang thai.”

“Nô tỳ không biết.” Xuân Nhi lắc đầu.

Lệ phi suy nghĩ một lát rồi cúi đầu phân phó ở bên tai nàng: “Đi điều tra rõ ràng cho bốn cung, nàng ta xuất cung làm gì?”

“Dạ, nô tỳ hiểu.” Xuân Nhi gật đầu, đột nhiên nhìn thấy người ở phía trước đang đi tới.

“Nương nương, người xem, đó không phải là Vương sao?”

Lệ phi nhìn theo hướng Xuân Nhi chỉ, liền thấy Long Hạo Thiên đang ôm Vân Yên đi đến, lập tức kéo Xuân Nhi tránh ở phía sau một gốc cây, đợi bọn họ đi qua mới bước ra. Hai tay nắm chặt. Vương sao lại ôm Vân Yên, nàng không thể tiếp tục đợi nữa, nhất định phải nhanh chóng hành động.

Chương 180 – Yêu đương vụng trộm

Trong phòng, Long Hạo Thiên giúp nàng cởi giày, dùng thuốc nước nhẹ nhàng giúp nàng xoa lên cổ chân hơi sưng đỏ.

“A...” Vân Yên nhin không được thở nhẹ.

“Đau lắm sao?” Long Hạo Thiên nhìn nàng, hắn đã cố gắng làm rất nhẹ nhàng rồi.

“Vương, nhẹ một chút.” Vân Yên hơi làm nũng gạt đầu, thấy hắn quan tâm mình khiến trong lòng nàng tràn ngập ngọt ngào.

“Đau cũng cố chịu, phải dùng thuốc nước xoa vào mới nhanh khỏi được.” Long Hạo Thiên nói, nhưng vẫn nhẹ tay hơn rất nhiều so với lúc trước.

Vân Yên đương nhiên cảm nhận được, khóe môi hơi cong lên.

“Được rồi, ngày mai hắn là sẽ ổn thôi, không sao đâu.” Long Hạo Thiên đứng dậy nói.

Vân Yên liền giữ chặt tay hắn: “Vương muốn đi đâu?”

“Đương nhiên phải đến Ngự thư phòng rồi, còn có một đồng tấu chương đang chờ Bốn Vương.” Long Hạo Thiên nói.

“Hôm nay nghỉ ngơi đi, không được sao? Ở bên thần thiếp được không?” Ánh mắt Vân Yên nhìn hắn cầu xin.

“Vì sao?” Long Hạo Thiên cũng nhìn nàng chăm chăm. Sao nàng lại chủ động yêu cầu hắn ở lại?

“Không vì sao cả, chỉ là đột nhiên rất muốn Vương ôm thôi. Vương yên tâm, thần thiếp khẳng định sẽ không bị người dọa cả người run rẩy.” Vân Yên nghịch ngợm nói.

Long Hạo Thiên bị nàng chọc cười, xoay người ngồi vào bên giường nói: “Được, đêm nay Bốn Vương sẽ ở lại.”

“Lên đây đi.” Vân Yên dịch vào bên trong để chừa chỗ cho hắn nằm xuống.

Cùng nhau nằm ở trên giường, Vân Yên không khỏi xoay qua nhìn hắn ở bên cạnh, mũi của hắn cao cao, lông mi cũng dài hơn, còn có môi...

“Đang nhìn gì?” Long Hạo Thiên vừa nghiêng đầu liền thấy nàng đang nhìn mình chăm chăm.

“Vương, chàng biết không? Bộ dáng của chàng thật sự khiến người ta ghen tỵ.” Tay Vân Yên trượt trên mặt hắn: “Lông mi của chàng, mũi của chàng còn có môi của chàng... A.”

Nàng còn chưa nói xong thì hắn đột nhiên há miệng ngậm lấy ngón tay nàng, một luồng điện liền từ ngón tay truyền khắp toàn thân nàng.

“Á...” Nàng nhin không được hết lên một tiếng, nhìn dấu răng trên ngón tay mình. Hắn dám cắn nàng.

“Nữ nhân, nhớ kỹ đừng khen ngợi khuôn mặt một nam nhân là đẹp, bởi đó là vũ nhục hắn.” Long Hạo Thiên nhìn ngón tay của nàng bị mình cắn đau, nói như cảnh cáo.

“Thật là kỳ quái. Vì sao nữ nhân đều thích người khác khen ngợi mình xinh đẹp, còn nam nhân lại không thích như vậy?” Vân Yên lẩm bẩm, biết rõ còn cố hỏi.

“Bởi vì nữ nhân đều thích hư vinh, bởi vì nam nhân càng hi vọng người khác xem trọng năng lực của mình hơn.” Long Hạo Thiên nhìn nàng, đạo lý đó chẳng lẽ nàng không hiểu?

“Cũng phải, nhưng mà bản lĩnh của Vương là thiên hạ vô địch, dung mạo cũng là độc nhất vô nhị.” Trong Lòng Vân Yên hơi đắc ý nói, nam nhân xuất sắc như vậy chính là cha của con nàng.

“Từ lúc nào miệng lại ngọt như vậy?” Nàng của bây giờ cùng trước kia hoàn toàn rất khác biệt.

“Có sao?” Vân Yên lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ thiếp ăn mật quên không lau miệng?”

“Ha ha...” Long Hạo Thiên nhin không được bị nàng chọc cười, chồm người lên, lấy tay giữ chặt đầu nàng: “Để Bồn Vương nếm thử xem.”

Đột nhiên bị hắn hôn nhưng Vân Yên lại không hoảng sợ, ánh mắt nhu tình nhìn hắn, chậm rãi nhắm mắt lại, hai tay ôm thắt lưng hắn, từ từ đáp lại hắn.

Một lúc lâu sau, bọn họ mới rời nhau ra, thở hổn hển nằm xuống cạnh nhau, mười ngón tay nắm chặt. Trên mặt Vân Yên đều là ý cười nhàn nhạt, hắn không có tiến thêm một bước là vì lo lắng cho đứa bé ở trong bụng nàng sao? Nghĩ đến có khả năng đó khiến trong lòng nàng thật hạnh phúc.

Long Hạo Thiên nhắm mắt lại, khiến dục vọng trong cơ thể từ từ dịu đi. Thật kỳ lạ, lúc hắn muốn cởi bỏ vạt áo của nàng lại đột nhiên nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng nàng. Hắn tình nguyện chịu đựng thân thể xúc động mà dừng lại động tác, sợ xâm phạm tới nàng. Sao hắn lại có thể có loại cảm giác này? Chẳng lẽ đây là tình thương sao? Tình thương của cha con? Có lẽ là hắn thật sự chờ mong đứa trẻ này.

Vài ngày sau ở Vân Vụ các.

“Nương nương, nô tỳ đã dò hỏi được rõ ràng, Vương và Yên phi nương nương xuất cung là vì tướng quân Vân triều – Vân Hổ, bị Vương giam ở ngoài cung.” Xuân Nhi hồi đáp.

“Vân Hổ là ai?” Lệ phi hoàn toàn không biết gì về ông cả.

“Ông ta là tướng quân tiếng tăm lừng lẫy của Vân triều, nghe nói rất được mọi người kính trọng. Bởi vì bại trong tay Vương cho nên mới bị Vương giam cầm, nhưng Vương lại rất hậu đãi ông ta.” Xuân Nhi đáp.

“Vậy sao?” Ánh mắt Lệ phi nhíu lại. Cho dù ông ta là tướng quân Vân triều nhưng nàng ta lại là công chúa, vốn không có gì liên quan đến nhau. Tại sao hai người họ lại ở cùng một chỗ? Thoạt nhìn thật bình thường nhưng vì sao Lệ phi lại cảm thấy có gì đó không thích hợp.

“Nương nương, có gì không ổn sao?” Xuân Nhi nhìn thấy vẻ mặt của nàng, liền biết nàng đang hoài nghi.

“Bồn cung cũng không rõ lắm, nhưng mà người phải luôn luôn chú ý nàng ta cũng như chú ý Vân Hổ kia, biết không?” Lệ phi căn dặn, nàng ta đã tìm nhiều cơ hội để xuống tay với Vân Yên nhưng đều không thành công. Hiện tại chỉ có thể theo dõi rồi lựa cơ hội xem xem có thành công hay không.

“Nô tỳ đã biết.” Xuân Nhi đáp.

Vân Yên nằm ở trên ghế, miệng ăn nho do Tử Liên đưa cho, nhàn nhã mãn nguyện.

“Nương nương, có chua không?” Tử Liên hỏi, nàng ngửi thấy hương vị liền cảm thấy rất chua.

“Chua sao? Ta không thấy chua.” Vân Yên nói xong lại ăn thêm một quả, đứng dậy nói: “Vương hân là đã làm xong việc rồi.”

“Dạ, đã đến giờ ăn trưa rồi, hân là đã xong. Nương nương muốn đến dùng bữa trưa cùng Vương sao?” Tử Liên gật đầu hỏi.

“Đi thôi, đi xem thế nào.” Vân Yên hé miệng cười.

“Dạ, nương nương.” Gần đây nương nương thật vui vẻ. Tử Liên dịu dàng, nương nương vui vẻ, nàng đương nhiên cũng vui vẻ.

Vân Yên để cho Tử Liên đỡ mình, vừa đến Ngự thư phòng liền thiếu chút nữa đụng vào công công đang vội vã đi tới.

“Nô tài tội đáng muôn chết. Xin nương nương thứ tội.” Công công vội vàng quỳ xuống cầu xin tha thứ.

“Công công đứng lên đi.” Vân Yên phân phó, liền nhìn thấy trong tay công công cầm bảo kiếm của Long Hạo Thiên, mày hơi nhăn lại nghi hoặc: “Công công, đang êm đẹp, ngươi lấy kiếm làm gì?”

“Nương nương, là Vương muốn nô tài lấy.” Công công hồi đáp.

“Vì sao Vương lại muốn lấy bảo kiếm?” Vân Yên nhìn công công, chẳng lẽ hắn muốn luyện kiếm ở Ngự thư phòng sao. Đường như không thể có khả năng này.

Lúc này công công mới nói: “Nương nương, vậy nô tài nói ngắn gọn. Là Linh phi nương nương cùng nam nhân ngoài cung yêu đương vụng trộm, bị Vương bắt được. Hiện tại Vương muốn giết bọn họ.” Công công nói một hơi.

“Cái gì?” Vân Yên chấn động, vội vàng hỏi: “Linh phi là ai?” Sao nàng lại không hề có ấn tượng gì cả.

“Nương nương, nô tài không có thời gian giải thích, Vương đang chờ nô tài.” Công công lo lắng nói rồi đi vào bên trong.

“Tử Liên, ngươi có biết Linh phi là ai không?” Vân Yên nhìn nàng hỏi.

“Nô tỳ không biết.” Về mặt Tử Liên mờ mịt lắc đầu.

“Chúng ta vào trong kia xem.” Vân Yên xoay người đi vào bên trong.

44. Chương 181 - 182 - 183

Chương 181 – Lựa chọn 1

Trong Ngự thư phòng.

Một nữ tử mặc trang phục trong cung, cùng một nam tử mặc áo quần cải trang thành thái giám đang quỳ gối ở đó. Sắc mặt Long hạo Thiên âm trầm, lửa giận hừng hực thiêu đốt trong mắt, bắn vào trên người bọn họ cũng đủ để giết chết họ.

“Vương, bảo kiếm đây.” Công công hành lễ, hai tay dâng bảo kiếm lên.

Long Hạo Thiên tiếp nhận bảo kiếm. “Roẹt” một tiếng, bảo kiếm liền hướng đến ẩn đường của nam nhân.

“Vương tha mạng, mọi chuyện đều là thần thiếp sai, muốn giết cứ giết ta, xin người thả chàng ra.” Linh phi nhìn thấy kiếm chỉ về phía người bên cạnh, trong lòng liền sợ hãi, không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ.

“Ngươi không cần phải gấp gáp, Bẩm Vương sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu, sau khi hắn chết sẽ đến lượt ngươi.” Long Hạo Thiên một cước đá văng nàng.

“Linh Linh, không cần cầu xin nữa, muội chết rồi ta còn có thể sống sao?” Tuy rằng trên mặt nam nhân có vẻ hoảng sợ nhưng vẫn thâm tình nhìn nàng.

“Thích ca ca, đều là do muội hại huynh.” Linh phi khóc.

“Ồn chết phải không? Bẩm Vương sẽ thành toàn cho các ngươi.” Kiếm trong tay Long Hạo Thiên đâm về phía trán hắn.

“Vương, thủ hạ lưu tình.” Vân Yên vào cửa vừa đúng lúc thấy cảnh như vậy, không suy nghĩ được gì liền hoảng hốt lên tiếng hô.

Kiểm trong tay Long Hạo Thiên kịp lúc dừng ở giữa ấn đường của kẻ kia, nhìn nàng đã xông vào, liền mệnh lệnh nói: “Nàng tới đây làm gì? Đi ra ngoài.”

“Vương, đã xảy ra việc gì khiến chàng tức giận như vậy?” Vân Yên giả vờ không biết hỏi.

Nhưng Long Hạo Thiên chỉ phần nộ liếc nhìn bọn họ, không trả lời nàng.

Mi tâm của nam nhân chảy ra máu tươi, từng giọt từng giọt rơi xuống dưới, hoàn toàn sợ hãi đến choáng váng, đôi tay vẫn không ngừng run rẩy.

“Thích ca ca, huynh sao rồi?” Linh phi nhanh chóng xích gần lại.

“Ta... ta không sao.” Lúc này nam nhân kia mới phục hồi lại tinh thần, nhưng rồi lại lập tức hôn mê bất tỉnh.

“Thích ca ca... Thích ca ca...” Linh phi khóc to, lay lay hẳn.

“Thật là vô dụng, chỉ mới thế đã ngất xỉu.” Long Hạo Thiên khinh thường nhìn nam nhân té xỉu kia, kiểm trong tay chỉ về phía Linh phi: “Tiện nhân, bây giờ tới phiên ngươi, ngươi cũng phải chết.”

Trên mặt Linh phi mang theo nước mắt nhưng không hề hoảng sợ, chỉ cười lạnh tuyệt vọng chất vấn: “Ta đáng chết, ta đúng là đáng chết, còn ngươi. Ngươi ý mình là Vương, thì ép buộc chúng ta tiến cung, nhưng ngươi có hỏi qua chúng ta hay không? Chúng ta có phải nguyện ý tiến cung hay không? Ngươi rõ ràng không thích chúng ta, có biết bao nhiêu nữ tử tiến cung, cho tới nay ngươi đều không có sủng hạnh qua bọn họ, nhưng lại cố tình phá hủy tình yêu của chúng ta. Ta yêu Thích ca ca, Thích ca ca cũng yêu ta, ngươi dựa vào cái gì mà chia rẽ chúng ta.” Những lời cuối cùng của nàng gần như rống lớn. Lúc này Vân Yên mới mơ hồ hiểu được, đại khái chính là Linh phi bị bắt tiến cung.

“Đây là số mệnh của ngươi, ngươi không có tư cách chất vấn Bổn Vương.” Long Hạo Thiên tuyệt tình đến mức tàn nhẫn, hẳn tuyệt đối sẽ không tha thứ loại nữ nhân yêu đương vụng trộm như vậy.

“Vậy ngươi dựa vào gì mà quyết định sống chết của chúng ta?” Linh phi điên cuồng, dù sao cũng chết, nàng không sợ.

Ánh mắt Long Hạo Thiên càng ngày càng lộ vẻ tức giận, nhìn thấy hắn sắp nổi điên lên, Vân Yên liền tiến đến cầm lấy bàn tay cầm kiếm của hắn: “Vương, chàng bình tĩnh một chút, trước tiên phải làm rõ mọi chuyện đã.”

“Còn phải làm rõ ràng cái gì nữa? Mọi chuyện không phải đã rõ ràng rồi sao? Nữ nhân yêu đương vụng trộm đều đáng chết.” Long Hạo Thiên cắn răng nói.

“Vương, yêu đương vụng trộm đúng là đáng chết, nhưng cũng phải làm cho bọn họ chết tâm phục khẩu phục chứ.” Vân Yên nói, trong lòng nàng nghiêng về phía Linh phi, nàng ấy cùng người nàng ấy yêu không thể ở cùng một chỗ khẳng định là rất tàn nhẫn.

Lúc này, nam nhân ngất xỉu lại lặng lẽ tỉnh lại, lập tức cầm tay nàng: “Linh Linh, muội không sao chứ?”

“Thích ca ca, muội không sao. Còn huynh? Huynh có ổn không?” Linh phi khóc, lấy tay thay hắn lau máu tươi trên trán.

Nhìn bọn họ tình thâm ý trọng như vậy, Vân Yên có chút cảm động đi đến bên người hắn nhẹ nhàng nói: “Vương, nếu chàng đã không yêu nàng thì vì sao không thể thành toàn cho bọn họ? Bọn họ yêu nhau như vậy, chàng không cảm động sao?”

“Yêu?” Long Hạo Thiên cười lạnh “Chỉ có người không biết gì như nàng mới tin tưởng tình yêu. Yêu chẳng là cái gì cả.”

“Vương, thần thiếp biết chàng đau lòng, nhưng chàng nên tin tưởng trên đời này có tình yêu. Bọn họ không phải đang ở ngay trước mắt chàng sao?” Vân Yên cố gắng khuyên bảo, nàng thật sự muốn giúp hai người kia.

“Nàng không cần nói nữa, hôm nay Bổng Vương sẽ không tha cho bọn chúng.” Long Hạo Thiên không kiên nhẫn, lạnh lùng cắt đứt lời nàng.

“Người không phải là muốn chúng ta chết sao? Vậy ra tay đi, chúng ta không sợ chết, có thể chết cùng một chỗ, đối với chúng ta cũng là hạnh phúc, dù sao cũng tốt hơn so với người, không có được người yêu, xứng đáng bị người nhà vứt bỏ, đời này cũng sẽ không có nữ nhân nào yêu người...” Linh phi đứng lên, dù sao cũng phải chết, vậy nên chết có tôn nghiêm một chút.

Nhìn thấy dáng vẻ này của nàng ta khiến trong lòng Vân Yên vô cùng bội phục, nhưng cũng thở dài. Sao nàng ta phải chọc giận hắn? Chịu thiệt không phải chính là nàng ta sao?

“Ha ha...” Long Hạo Thiên đột nhiên cười ha hả, trong đôi mắt tức giận đột nhiên lộ ra nụ cười tà ác: “Người nói Bổng Vương không thể thấy được hạnh phúc của người khác, vậy Bổng Vương khiến cho người khác nhìn xem người có bao nhiêu hạnh phúc.” Nói xong hắn hướng về phía ngoài cao giọng hô: “Người đâu?”

“Vương có gì phân phó?” Công công đi vào nói.

“Đi tuyên triệu tất cả phi tử Bổng Vương chưa từng sủng hạnh trong Hoàng cung đến đây.” Long Hạo Thiên phân phó.

“Dạ, nô tài đi ngay.” Công công vội vàng đi tuyên chỉ.

Hắn muốn làm gì? Vân Yên nghi hoặc nhìn hắn, hắn tìm những phi tử chưa được sủng hạnh là muốn làm gì.

Linh phi cùng Thích ca ca của nàng cũng nhìn nhau, không biết hắn có ý định gì.

Rất nhanh những phi tử chưa được sủng hạnh đều được triệu tập đến đây. Vân Yên liếc mắt qua, liền tròn mắt. Sao lại nhiều như vậy. Ít nhất có mấy chục người, bình thường nàng không chú ý lắm, hôm nay cuối cùng cũng biết được trong Hoàng cung này có bao nhiêu nữ nhân chưa được sủng hạnh. Vậy còn những nữ nhân được sủng hạnh thì sao? Ít nhất những người nàng biết đều không ở trong số này. “Thần thiếp tham kiến Vương.” Các nàng cùng nhau hành lễ.

“Đứng lên hết đi, đứng sang một bên.” Long Hạo Thiên phân phó, sau đó nhìn về phía nam nhân trước mặt, quan sát hắn, hỏi: “Người thật sự yêu nàng sao?”

Nam nhân tuy rằng không biết hắn muốn làm gì nhưng vẫn thẳng thắn thừa nhận: “Phải, ta yêu Linh Linh.”

“Nếu như Bổng Vương muốn người chết vì nàng thì sao? Người nguyện ý không?” Long Hạo Thiên lại hỏi.

Vân Yên nghi hoặc nhìn hắn, hắn rốt cuộc đang làm cái gì?

Nam nhân nhìn Linh phi bên cạnh rồi mới nói: “Ta nguyện ý, ta nguyện ý cùng nàng đồng sinh cộng tử.”

“Thích ca ca, kiếp này có huynh, muội chết cũng không tiếc.” Linh phi cảm động nhìn hắn.

Tất cả mọi người có mặt đều bị những lời này của nàng làm cảm động. Nếu trên đời này có một nam nhân yêu mình như vậy thì thật sự là chết cũng không hối tiếc.

“Thật là một đôi hữu tình hữu ý, đúng là làm cho người ta cảm động.” Ánh mắt Long Hạo Thiên lạnh như băng nhìn chằm chằm vào nam nhân, hỏi: “Bây giờ Bổng Vương cho người hai lựa chọn, thứ nhất, Bổng Vương sẽ chuẩn bị hai chén rượu độc thành toàn toàn các người đồng sinh cộng tử, thứ hai Bổng Vương cho người một con đường sống, còn có thể cho người tuyển vài nữ nhân trong số họ mang theo, Bổng Vương sẽ ban cho người hoàng kim vạn lượng, đưa người ra cung. Nhưng điều kiện tiên quyết là người phải vứt bỏ nàng, thế nào?”

Chương 182 – Lựa chọn 2

Hả? Mọi người đều nhìn Vương, có phải Vương điên rồi hay không? Không trừng phạt hắn, hay là đầu óc có vấn đề, còn ban cho hắn nữ nhân và vàng bạc.

Vân Yên lại lập tức hiểu được, Vương là muốn thử thách tình yêu của nam nhân này đối với Linh phi, xem có phải trung trinh không đổi, một lòng một dạ hay không, hy vọng hắn có thể trải qua được lần thử thách

này, nói không chừng bọn họ sẽ có một con đường sống. Linh phi cũng hiểu được, nhìn Thích ca ca trước mắt, nhưng nàng tin tưởng Thích ca ca nhất định lựa chọn nàng.

“Công công, chuẩn bị hai chén rượu độc mang lại đây.” Long Hạo Thiên phân phó.

“Dạ, Vương.” Công công lui xuống

Long Hạo Thiên mới nhìn chăm chú hẳn, nói: “Bây giờ bổn Vương cho người thời gian suy nghĩ cẩn thận, rốt cuộc là người muốn lựa chọn cái gì? Là muốn cùng nàng chết chung, hay là muốn sống tiêu điều tự tại.”

“Không cần lo lắng...” Nam nhân vẫn còn chưa nói xong đã bị hắn ngăn cản: “Người tốt nhất nên suy nghĩ cho kỹ, người chết rồi, thì sẽ xong hết mọi chuyện, cuộc sống vui vẻ, vinh hoa phú quý, người đều không được hưởng thụ, vì một nữ nhân, làm vậy đáng giá sao? Giữ lấy tính mạng của mình, từ bỏ nàng, người còn có thể có được rất nhiều nữ nhân khác.” Long Hạo Thiên dụ dỗ hẳn.

Nam nhân nhìn thấy các nữ tử đứng ở một bên muôn hình vạn trạng, đủ các màu sắc, trong đầu hẳn lại nghĩ muốn mười ngàn lượng vàng, tuy rằng hẳn yêu Linh nhi, nhưng là nam nhân, hẳn càng yêu tiền tài hơn, đứng trước tiền tài hẳn đúng là có chút động tâm. Vân Yên đứng ở một bên, trong lòng đã hơi khấn trương, hẳn đưa ra điều kiện rất mê người, chỉ sợ không có bao nhiêu nam nhân có thể chống đỡ được.

Linh nhi thấy ánh mắt hẳn nhìn về phía những nữ nhân này, sắc mặt có chút khó coi, tự tin một chút, nhưng tự tin trong lòng dần dần tan rã, nàng âm thầm cầu nguyện, Thích ca ca, đừng nha, đừng làm uội thất vọng.

“Vương, rượu độc đã chuẩn bị xong.” Trong tay công công bưng hai chén rượu, đi vào nói.

“Đặt ở trước mặt bọn họ.” Long Hạo Thiên phân phó.

“Dạ, nô tài tuân mệnh.” Công công đặt hai chén rượu độc ở trước mặt bọn họ.

“Đã suy nghĩ kỹ chưa? Lúc này sống hay chết đều do suy nghĩ của người.” Long Hạo Thiên vừa theo dõi biểu hiện của hẳn vừa hỏi.

Vân Yên đã có chút lo lắng, nếu bọn họ thật sự lựa chọn cái chết, hẳn thật sự sẽ để cho bọn họ chết sao? Nhưng tình cảnh lúc này nếu mình nói giúp chỉ sợ là thêm dầu vào lửa, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nàng nhất thời nghĩ không ra biện pháp gì vẹn toàn cả.

Nam nhân quả thật đang do dự, sức hấp dẫn của mỹ nữ và hoàng kim đối với hẳn mà nói còn hơn cả tình yêu mà hẳn dành cho Linh nhi.

“Thích ca ca, chúng ta đã từng nói, tuy không sinh cùng tháng cùng năm, nhưng nguyện được chết cùng năm cùng tháng, hôm nay, cuối cùng chúng ta cũng đã thỏa mãn tâm nguyện, từ nay về sau có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ.” Linh phi đi đến bưng lên hai chén rượu độc, chính mình cầm một ly, một ly có ý định đưa cho hẳn, nếu hẳn còn đang do dự, vậy thì nàng sẽ thay hẳn lựa chọn.

Tất cả mọi người ngừng thở, chờ xem nam nhân kia lựa chọn như thế nào?

“Linh Linh.” Nam nhân khẽ gọi tên nàng, ánh mắt không dám nhìn thẳng nàng, cũng không có vươn tay tiếp nhận chén rượu trong tay nàng.

“Thích ca ca, muội hiểu được, muội hiểu được.” Trong mắt Linh phi phút chốc tuôn ra nước mắt, vẻ tuyệt vọng trên mặt làm cho người ta nhìn thấy đau lòng.

“Thực xin lỗi! Thực xin lỗi!” Nam nhân lặp đi lặp lại liên tục, nghĩ đến hành vi của mình hẳn cảm thấy áy náy

“Ồi không trách huynh, Thích ca ca, muội chỉ hy vọng sau này huynh có thể thường xuyên nhớ đến muội.” Nàng nói xong, tuyệt vọng cầm chén rượu trong tay đưa lên miệng uống cạn, uống xong, lại lấy tiếp chén còn lại uống hết, nàng tin là hẳn yêu mình, chỉ là tình yêu này quá nhỏ bé so với vàng bạc châu báu hiện ra trước mắt.

“Linh Linh, muội thế nào rồi?” Nam nhân cuống quýt ôm lấy nàng, thấy nàng uống xong rượu độc, tâm mới hoảng sợ, thì ra hẳn thật sự rất quan tâm nàng.

“Linh phi.” Vân Yên muốn ngăn cản thì đã không còn kịp nữa.

Tất cả nữ tử đều như hít phải một ngụm khí lạnh, nàng thật sự lựa chọn chính mình chết, để cho hắn còn sống sao?

“Thích ca ca, chúc huynh hạnh phúc.” Linh phi nằm ở trong lòng ngực hắn, chậm rãi nhắm mắt lại.

“Mau truyền thái y.” Vân Yên lo lắng hô to, không biết có còn kịp hay không?

“Không cần, trong rượu đó không có độc.” Long Hạo Thiên cũng có chút thất vọng, hắn thật sự hy vọng bọn họ có thể khiến cho hắn nhìn thấy tình yêu, nhưng hắn đã thất vọng rồi, thì ra này trên đời thật sự không có cái gì gọi là tình yêu.

“Không có độc?” Trên mặt Vân Yên lộ ra nụ cười tươi, thì ra hắn thật sự chỉ muốn thử, hắn cũng chưa phải mất hết lương tâm.

Không có độc? Linh phi và nam nhân kia cùng nhìn nhau.

“Không phải các người luôn miệng nói yêu sao? Bỏn vương chẳng qua là muốn thử các người một chút, các người liền hiện nguyên hình, bây giờ các người còn dám ở trước mặt bỏn vương nói yêu sao?” Long Hạo Thiên chất vấn bọn họ.

Khuôn mặt nam nhân lập tức xấu hổ đỏ bừng, không còn mặt mũi gì nữa.

“Đúng, ta không có tư cách nói yêu, ta không xứng với tình yêu của Linh Linh, tình yêu của ta bị dao động trước những cám dỗ do người đưa ra, ta đã làm trái với lời thề của chúng ta.” Nam nhân nói xong, xoay người lại nhìn nàng, nói thêm: “Linh Linh, tha thứ cho huynh, muội là tình yêu của huynh, ở trong khoảnh khắc sắp mất đi muội, huynh mới biết được, muội quan trọng đối với huynh như thế nào, huynh không thể không có muội.”

“Thích ca ca, huynh không cần nói gì cả, muội tin tưởng huynh.” Linh phi nói, tình yêu không thể vượt qua thử thách, cũng không thể nói đó không phải là tình yêu chân thật.

“Cám ơn muội, Linh Linh. Huynh đã không xứng để có được tình yêu của muội rồi, lại càng không còn mặt mũi nào sống ở trên đời này.” Nam nhân nói xong, vụt qua cầm lấy thanh bảo kiếm mà Long Hạo Thiên đặt ở một bên, cửa một đường lên cổ của mình...

Máu tươi bỗng chốc bắn tung tóe ra.

Mọi người đều bị cảnh tượng đột ngột này dọa đến ngây dại.

Máu tươi bắn lên mặt Linh phi, nàng cũng sững sờ khi nhìn thấy thân thể hắn chậm rãi ngã xuống...

“Thích ca ca.” Nàng khóc lớn, bổ nhào vào người hắn, “Tại sao? Tại sao phải làm như vậy?” “Linh Linh, đừng quá đau lòng, cũng đừng khổ sở, huynh không đáng để muội đối tốt với huynh như vậy, cũng không có mặt mũi nào đối diện với muội, cho nên huynh chỉ có thể lấy cái chết để tạ tội.” Hơi thở của hắn đã càng ngày càng yếu.

“Thích ca ca, tại sao huynh lại ngu ngốc như vậy, muội chưa từng trách huynh, thật sự chưa từng trách huynh.” Linh phi ôm chặt hắn.

“Hãy... Sống... Thật... Vui vẻ...” Nam nhân lấy tay vuốt mặt nàng, nói xong một câu cuối cùng, tay đột nhiên trượt đi xuống. . .

“Thích ca ca.” Linh phi gọi hắn, nhưng lại nhẹ nhàng buông hắn ra, nhìn chằm chằm hắn, lại thấy nụ cười thần nhiên hạnh phúc trên mặt hắn, “Thích ca ca, huynh đợi muội một chút, Linh Linh lập tức sẽ đến tìm huynh, cuối cùng chúng ta có thể không lo không sầu ở cùng một chỗ rồi.” Nói còn chưa nói xong, nàng đã cầm lấy thanh kiếm dính máu kia, lần nữa nhắm về hướng chính mình.

“Linh phi.” Vân Yên vươn tay ra thì đã chậm mất rồi, cứ như vậy trơ mắt nhìn thấy một đôi tình nhân tự tử, mà nàng lại không hề có biện pháp nào.

Linh phi dùng hết khí lực cuối cùng, nằm song song với hắn, mười ngón đan chặt vào nhau, mỉm cười nhìn hắn, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại.

Tình huống này làm cho người ta cảm thấy lòng chua xót, thật cảm động, trong mắt mọi người đều ngân ngấn nước, bởi vì bọn họ, hơn nữa là vì tình yêu của bọn họ, những người yêu nhau có thể chết cùng một chỗ, cũng là một loại hạnh phúc, nhưng tại sao bọn họ không thể còn sống, tại sao con người lại yếu ớt như vậy.

Chương 183 – Tại sao phản bội?

Trong ngự thư phòng cực kỳ im lặng, mỗi người đều như nín thở, ngay cả một tiếng thở mạnh cũng không dám phát ra, yên tĩnh đến mức một cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy được.

Long Hạo Thiên chỉ đứng ở đó, nhìn hai người bọn họ chết đã lâu vẫn nằm trên mặt đất, hẳn thật sự bị rung động, hôm nay bọn họ cứ như vậy mà chết vì yêu?

Vân Yên đi qua, dùng tay đỡ lấy cánh tay hắn, nhẹ nhàng nói: “Vương, an táng bọn họ cho thật tốt đi.”

Long Hạo Thiên nhìn nàng một cái, lúc này mới phân phó đám người bên cạnh: “Các người đều lui xuống đi.”

“Dạ, nô tỳ cáo lui.” Các phi tử nhỏ giọng đáp, rồi lui xuống.

“Nâng bọn họ đi xuống, an táng cho hoàng cung.” Long Hạo Thiên lại phân phó.

“Dạ, Vương.” Công công đáp, vung tay kêu mấy thị vệ tiến vào, nâng bọn họ đem đi ra ngoài.

“Nàng cũng đi ra ngoài, bốn vương muốn một mình yên tĩnh một lát.” Long Hạo Thiên nhìn Vân Yên nói, sau đó đi đến ngồi vào ghế rồng.

Vân Yên biết hẳn cần được yên tĩnh một lát, lặng lẽ lui đi ra ngoài, giúp hắn đóng cửa cẩn thận.

Tử Yên các.

“Nương nương, đã đến giờ dùng bữa tối rồi.” Lý mama đi tới, nhẹ giọng nhắc nhở.

“Vương đâu? Vương đã ăn chưa?” Vân Yên nhìn bà hỏi.

“Nô tỳ không biết, nhưng nô tỳ biết nương nương lo lắng, cho nên đã ra lệnh cho Tử Liên đi hỏi, nương nương tự mình ăn trước, lúc này người phải bảo trọng thân thể, dù người không ăn thì đứa nhỏ cũng phải ăn.” Lý mama nói.

“Mama, ta biết là người muốn tốt cho ta, nhưng bây giờ ta thật sự ăn không vô.” Vân Yên nói, hiện tại trong đầu óc nàng đều là Vương.

“Nương nương, nương nương...” Tử Liên chạy vào.

“Có chuyện gì mà hoảng hốt như vậy?” Lý mama hơi trách cứ.

“Tử Liên, làm sao vậy? Người mau nói, có phải Vương xảy ra chuyện gì hay không?” Vân Yên khẩn trương hỏi.

“Nương nương, vừa rồi nô tỳ đi đến ngự thư phòng nghe công công nói, nương nương đi được một lúc thì sau đó Vương cũng rời khỏi, nghe nói muốn đi đến cấm địa, nhưng cho đến bây giờ cũng chưa có đi ra.” Tử Liên vừa thở hổn hển vừa nói.

“Cấm địa?” Vân Yên lập tức đứng lên, hẳn đến cấm địa, lúc này hẳn đến cấm địa làm cái gì? Nàng không hề nghĩ ngợi liền đi ra ngoài.

“Nương nương, hay là ăn xong bữa tối rồi mới đi.” Lý mama ở phía sau hô to, nhưng bóng dáng của nàng đã sớm biến mất.

Cửa cấm địa,

Vân Yên vừa muốn xông vào thì đã bị thị vệ đứng chờ ở đó ngăn cản.

“Nương nương, xin đừng bước, không có mệnh lệnh của Vương, người không thể đi vào.”

“Vương ở bên trong phải không?” Vân Yên dừng bước hỏi.

“Dạ.” Thị vệ hồi đáp.

“Được, vậy ta ở chỗ này chờ Vương.” Vân Yên đứng ở cửa, nàng biết thị vệ sẽ không để ỉnh đi vào.

“Nương nương, trời lạnh, nô tỳ đi lấy thêm quần áo cho người.” Tử Liên nói.

“Ừ.” Vân Yên gật gật đầu.

Thời gian cứ chậm rãi trôi qua, Vân Yên nhìn thấy trăng đã lên cao, mà hần vẫn chưa bước ra khỏi cấm địa, hần ở trong cấm địa làm cái gì? Nàng ta không phải đã chết hay sao? Chẳng lẽ mỗi ngày hần đều nhìn thi thể của nàng ta sao? Hần thật sự yêu nàng ta như vậy ư? Tình nguyện đổi mặt với người đã chết, cũng không chịu đổi mặt với người còn sống sao?

Cuối cùng cũng nghe được bên trong truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, nàng thấy sắc mặt Long Hạo Thiên nặng nề từ bên trong đi ra, nhìn thấy nàng thì ngậy ra một lúc, “Đã trễ thế này, tại sao nàng lại ở đây?”

“Đúng là trời khuya rồi, Vương nhất định đã đói bụng.” Vân Yên đi đến trước mặt hần, lại nói với Tử Liên: “Người đi phân phó ngự thiện phòng chuẩn bị một ít thức ăn tối mang lại đây.”

“Dạ, nương nương.” Tử Liên nhận lệnh rời đi.

Vân Yên dùng tay khoác lấy cánh tay hần, cùng hần chậm rãi đi đến hướng Tử Yên các, hần không nói gì, nàng cũng không nói một câu.

Cả hai cứ yên lặng như vậy suốt bữa tối, hần không có nói một câu, mà nàng cũng không hỏi một câu.

“Bốn vương ăn xong rồi, nàng nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Long Hạo Thiên vừa nói xong đã muốn rời đi.

“Vương còn muốn vội vàng đi đâu? Hay là nghỉ ngơi một lát.” Vân Yên ngăn hần lại, không đợi hần trả lời liền lôi kéo hần đi vào phòng ngủ.

Nhẹ nhàng giúp hần cởi áo khoác, để cho hần nằm ở trên giường, chính mình cũng leo lên giường.

Chỉ lẳng lặng nhìn hần như vậy.

“Nàng có tin tưởng tình yêu không?” Một lúc lâu sau Long Hạo Thiên đột nhiên hỏi, chỉ là ánh mắt nhìn chăm chăm đầu giường, có vẻ mơ màng.

“Tin, tình yêu rất đẹp, nhưng không phải mỗi người đều có tình yêu, cũng không phải những người yêu nhau có thể chung sống cùng nhau, thật ra làm cho người mình yêu hạnh phúc cũng chính là một cách thể hiện tình yêu, chỉ có điều loại tình yêu này thật vĩ đại, người bình thường không thể làm được.” Vân Yên nói, Linh phi cũng có yêu, nhưng cuối cùng lại tự tử chết đi, ở trong mắt người khác có lẽ là tiếc nuối, nhưng đối với bọn họ mà nói như vậy không hẳn là không hạnh phúc.

“Tại sao bốn vương lại không có cảm giác yêu thương?” Long Hạo Thiên chậm rãi quay đầu nhìn chăm chăm nàng.

“Không phải Vương không có cảm giác, mà là Vương không cho chính mình cảm giác, Vương cũng có yêu, yêu rất sâu sắc, nhưng Vương lại dùng hận để che dấu bản thân. Vương, chàng thật sự rất yêu nàng sao?” Vân Yên vẫn là không kiềm lòng được, hỏi ra miệng.

“Yêu? Hừ.” Long Hạo Thiên hừ lạnh một tiếng, “Bốn vương hận nàng.”

“Vương không yêu thì sao lại hận.” Vân Yên khê thở dài.

“Vân Yên.” Long Hạo Thiên đột nhiên gọi tên nàng.

“Hử?” Vân Yên nhìn hần.

“Nói cho bốn vương biết, tại sao một nữ nhân lại phản bội người đàn ông đã yêu mình như vậy? Có lý do gì khiến nàng phải làm như vậy?” Long Hạo Thiên có chút kích động cầm lấy tay nàng, hần thật sự không hiểu, mình có chỗ nào không tốt, tại sao nàng lại cùng sư huynh yêu đương vụng trộm.

“Vương, nếu không phải nàng căn bản là không thương chàng, thì phải là chàng hiểu lầm nàng, hoặc là nàng không thể yêu chàng.” Vân Yên nói

“Có ý gì?” Long Hạo Thiên nhìn chằm chằm nàng.

“Có một loại tình huống, chính là nữ nhân ấy hoàn toàn không thương chàng, nhưng không có cơ hội nói rõ ràng với chàng, còn có, chính là cơ duyên xảo hợp nào đó, khiến cho chàng hiểu lầm, thêm nữa, chính là không thể yêu, giống như thần thiếp lúc trước, trong lòng cũng giãy dụa, không thể yêu chàng, là bởi vì chàng là kẻ thù giết cha của thiếp.” Vân Yên giải thích, tuy rằng nàng không biết Lăng nhi kia nằm trong loại trường hợp nào.

Lúc này Long Hạo Thiên mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, hẳn cùng Lăng nhân không thể nằm trong loại thứ ba, như vậy thì chỉ có loại thứ nhất và loại thứ hai, rốt cuộc là nàng không thương mình, hay là mình hiểu lầm nàng, là hẳn không cho nàng cơ hội giải thích, bởi vì quá yêu nàng, không thể chịu đựng nổi sự phản bội của nàng, cho nên tình nguyện chính tay hủy đi nàng.

“Vương, tại sao không nghe Hắc Ứng giải thích, hai người từng thân nhau như huynh đệ, chàng thật sự tin tưởng hẳn sẽ phản bội chàng sao? Cho hẳn một cơ hội cũng chính là ỉnh một cơ hội.” Vân Yên hy vọng hẳn có thể thoát ra khỏi cừu hận kia.

“Để cho bốn vương suy nghĩ lại.” Long Hạo Thiên nhắm mắt lại, bây giờ trong lòng hẳn có chút loạn, trong đầu nhớ lại lời nói của Linh phi ở ngự thư phòng hôm nay.

“Người ý mình là Vương, thì ép buộc chúng ta tiến cung, nhưng người có hỏi qua chúng ta hay không? Chúng ta có phải nguyện ý tiến cung hay không? Người rõ ràng không thích chúng ta, có biết bao nhiêu nữ tử tiến cung, cho tới nay người đều không có sủng hạnh qua bọn họ, nhưng lại cố tình phá hủy tình yêu của chúng ta.”

“Người không phải là muốn chúng ta chết sao? Vậy ra tay đi, chúng ta không sợ chết, có thể chết cùng một chỗ, đối với chúng ta cũng là hạnh phúc, dù sao cũng tốt hơn so với người, không có được người yêu, xứng đáng bị người nhà vứt bỏ, đời này cũng sẽ không có nữ nhân nào yêu người...”

45. Chương 184 - 185 - 186

Chương 184 – Thống khổ nhớ lại

Long Hạo Thiên thống khổ nhắm mắt lại, thật lâu sau mới phân phó: “Ngày mai nàng thay mặt bốn vương đi tuyên chỉ cho những nữ tử nào không được bốn vương sủng hạnh qua, nếu có người nguyện ý rời đi, thì cấp cho các nàng một ít ngân lượng, rồi để cho các nàng rời đi, nếu không muốn, bốn vương cũng không miễn cưỡng, các nàng có thể tiếp tục ở lại trong cung.”

“Dạ, thần thiếp đã biết.” Vân Yên kinh ngạc nhìn hẳn, lúc này mới hiểu được, hẳn là lời nói của Linh phi đã có ảnh hưởng đến hẳn, nàng cũng thật vui mừng, rốt cuộc hẳn đã giác ngộ, cái chết của Linh phi cuối cùng cũng có giá trị.

“Có muốn nghe chuyện xưa của bốn vương và Lăng nhi không?” Long Hạo Thiên đột nhiên nói, bấy năm rồi, hẳn đem phần tình cảm này kiềm nén trong lòng, chưa bao giờ nói với bất kỳ ai, hẳn sắp bị áp lực đè nén đến mức không thở nổi.

Trong mắt Vân Yên mang theo vui mừng, hẳn nguyện ý nói ư? Hẳn nguyện ý nói ỉnh ư? Nàng siết chặt tay hẳn, nói: “Muốn, thần thiếp muốn nghe.”

“Nàng rất đẹp, cực kỳ đẹp.” Long Hạo Thiên vừa nói vừa nhớ lại, Lăng nhi mặc một bộ quần áo màu hồng nhạt, mỉm cười ngọt ngào, trong tay cầm hoa tươi, xoay tròn trong ngự hoa viên... hấp dẫn ánh mắt mọi người.

“Nàng rất nghịch ngợm, cũng rất thích làm nũng, lúc nào cũng bám dính bên cạnh ta, muốn ta kể cho nàng nghe những chuyện xưa mà nàng chưa từng nghe, mỗi lần như vậy đều rất tập trung tinh thần.” Nghĩ đến nàng, mỗi lần đều lén lút chạy đến ngự thư phòng, sau đó che hai mắt của mình...Khóe môi Long Hạo Thiên nhếch lên nụ cười tươi.

Vân Yên nhìn thấy trên mặt hắn hiện ra vẻ hạnh phúc, trong lòng có chút chua xót, nhưng hắn không có phát hiện ra, khi nhắc tới nàng ta, hắn cũng không xưng hô bốn vương, mà là ta, nhưng chính nàng cũng không có quấy nhiễu hắn, chỉ lẳng lặng nghe hắn tiếp tục nói.

“Ta rất thích nàng, cô gắng dùng vàng bạc thỏa mãn nàng tất cả mọi chuyện, nếu nàng muốn sao trên trời, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp hái xuống cho nàng, chỉ là vì muốn nhìn thấy nàng cười, ta bao bọc nàng trong lòng bàn tay, yêu thương bằng mọi cách, thậm chí ta đã từng nghĩ tới, hậu cung của ta chỉ cần một mình nàng, rất nhiều người không thể hiểu được, ngay cả chính ta cũng không hiểu được, tại sao ta lại thích nàng như vậy? Nhưng thích chính là thích, đó là lý lẽ riêng của con tim, ta chưa từng hối hận qua, ta cũng tin chắc nàng yêu ta, trong thiên hạ còn có nam nhân nào có thể so sánh với ta sao? Có lẽ chính là do ta rất tự tin, không có chú ý đến cảm nhận của nàng, cho đến một hôm, ta hào hứng vội vàng chạy tới nói với nàng, ta muốn sắc phong nàng làm Vương Hậu, nhưng lại thấy được hình ảnh làm cho ta cả đời đều không thể quên được.” Sắc mặt Long Hạo Thiên thống khổ. Mỗi một lần nghĩ tới tình cảnh ngày hôm đó, hắn đều phải cố nén cảm giác thống khổ này, là nỗi đau như kim châm muối xát.

Vân Yên an ủi hắn, nhưng trong lòng đã rất khẩn trương, thật ra hắn đã nhìn thấy cái gì?

Trong lòng Long Hạo Thiên đấu tranh đã lâu, mới làm cho bản thân bình tĩnh trở lại, “Nàng cùng Hắc Ưng quần áo không chỉnh tề dây dưa ở trên giường, ta hoàn toàn giết mình, không thể tin vào hai mắt của mình, đó là Lăng nhi của ta sao? Đó là người sư huynh thân như ruột thịt của ta sao? Một dòng máu nhục nhã trong nháy mắt xông lên não của ta, ta hoàn toàn không suy nghĩ được gì cả, chỉ có duy nhất một ý niệm trong đầu, tại sao nàng lại có thể phản bội ta? Phẫn nộ làm cho ta mất hết lý trí, ta rút ra thanh chuỷ thủ hay mang theo bên người, liền đâm vào ngực của nàng, nàng chỉ là nhìn ta, không nói một lời nào, chờ đến khi thân thể nàng ngã xuống, lúc đó ta mới tỉnh ngộ lại, sao ta có thể giết nàng? Ta ôm lấy thân thể nàng, gọi tên nàng...” Long Hạo Thiên nói xong, một giọt nước mắt lặng lẽ rơi ra khỏi khóe mắt, đúng là hắn hận nàng, nhưng chưa từng nghĩ muốn giết nàng, lúc ấy chỉ là nhất thời lỡ tay, nhưng không ai biết, mọi người đều nghĩ hắn tức giận đến mức nổi điên.

Vân Yên trừng to mắt nhìn hắn, đó là một loại tình cảm sâu sắc biết dường nào? Lại có thể làm cho hắn lúc này hồi tưởng lại còn phải rơi lệ, nàng không biết là nên an ủi hắn, hay là nên ghen tị với nữ nhân tên Lăng nhi kia, có thể làm ột người nam nhân yêu nàng, hận nàng, lâu như vậy.

“Vậy tại sao chàng không cho Hắc Ưng cơ hội để giải thích, chàng có từng nghe hắn giải thích qua lần nào chưa?” Nàng hỏi, chỉ có cõi bỏ khúc mắc trong lòng hắn thì tất cả mới có thể chìm vào quá khứ.

“Tại sao ta phải nghe hắn giải thích? Huống chi Lăng nhi đã chết rồi, hắn giải thích còn có tác dụng gì sao? Ta cũng không muốn nghe hắn giải thích,cho dù có giải thích thế nào đi chăng nữa, thì cũng không thể khiến Lăng nhi quay trở về, cũng không có biện pháp làm phai mờ những gì ta đã nhìn thấy, còn có cái gì chân thật hơn so với tận mắt chứng kiến.” Ánh mắt Long Hạo Thiên híp chặt lại.

“Đương nhiên cần, chàng cùng Hắc Ưng đã ở cùng một chỗ mười mấy năm qua, hai người phải hiểu rõ nhau, đừng nói đến những chuyện khác, chàng tin tưởng hắn sẽ phản bội chàng sao? Thần thiếp biết chàng không muốn nghe hắn giải thích, là bởi vì mặc dù chàng hận Lăng nhi, nhưng vẫn không thể bỏ xuống tình yêu của chàng đối với nàng, chàng giết nàng, nhưng không cách nào quên nàng, cũng không có biện pháp tha thứ cho nàng, nên chàng đem loại thù hận này, đặt hết lên người Hắc Ưng.” Đối với tâm tư của hắn, Vân Yên vừa nghe liền hiểu ngay.

Long Hạo Thiên nhìn chăm chăm nàng, “Còn chưa từng có một nữ nhân nào hiểu thấu tâm tư bốn vương như thế, đúng, Lăng nhi đã chết, bốn vương đem tất cả thù hận trút hết cho hắn.”

“Vương, không phải không có nữ nhân hiểu người, đó là bởi vì chàng chưa bao giờ thổ lộ tiếng lòng của mình đối với người khác.” Vân Yên biết Long Hạo Thiên mà mình quen biết đã trở lại, bởi vì hắn lại khôi phục xưng hô bốn vương.

“Có lẽ vậy.” Ánh mắt Long Hạo Thiên nhìn về phía ngoài cửa sổ, đột nhiên tâm tình của mình tốt hơn rất nhiều, nhiều năm như vậy, hôm nay là lần đầu tiên nói với người khác những chuyện đã qua, tức giận tích tụ trong lòng dường như giảm đi một ít, trong lòng cũng cảm thấy cực kỳ thoải mái.

“Đi tìm Hắc Ưng, cho hắn một cơ hội giải thích, thật ra chàng hắn là biết hắn rất quan tâm chàng, chàng cũng có thể biết hắn đang âm thầm bảo hộ chàng, thậm chí lặng lẽ đi theo chàng ra chiến trường, thiếp tin tưởng chàng cảm giác được, phần tình nghĩa này, Vương hắn là nên quý trọng, ít nhất cũng nên để mọi chuyện được rõ ràng chân tướng, chẳng lẽ Vương không hy vọng được biết lúc ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì sao?” Vân Yên nhẹ giọng nói.

Nghe được nàng nhắc nhở như vậy, lúc này Long Hạo Thiên mới đột nhiên tỉnh ngộ lại, đã vài lần hắn gặp phải nguy hiểm đều tự nhiên được hóa giải, vài lần trong lúc chinh chiến, cũng có người âm thầm trợ giúp mình, bản thân cũng từng cảm thấy kỳ lạ, nhưng vẫn chưa suy nghĩ nhiều, thì ra đều là sư huynh, tâm tình lập tức trở nên phức tạp, lại kỳ quái hỏi: “Tại sao nàng lại biết những chuyện này, Hắc Ưng nói với nàng sao?”

“Không phải, là thiếp nhìn ra được, có một lần, theo Vương xuất chinh, không phải Vương thật sự nghĩ đến Hắc Ưng đi theo là để cùng nô tỳ hẹn hò chứ.” Vân Yên nói, “Quả thật cũng làm cho hắn khổ tâm một phen, hắn ba lần bảy lượt cứu thiếp, là muốn thiếp dùng tình yêu cảm hóa chàng, hy vọng có một ngày tình yêu sẽ xuất hiện trở lại trong lòng chàng, dùng tình yêu hóa giải thù hận trong lòng chàng, Vương, nếu chàng không muốn ra mặt, thì để thiếp đi hỏi cho, tuy rằng thiếp cùng Hắc Ưng không phải thân quen lắm, nhưng thiếp có loại cảm giác chuyện này nhất định không phải như chàng tưởng tượng, thiếp muốn biết hắn sẽ giải thích như thế nào?”

Long Hạo Thiên chỉ nhìn nàng, không nói lời nào, có lẽ hắn thật sự nên nghe Hắc Ưng giải thích một chút.

Chương 185 – Thống khổ nhớ lại 2

Ngự thư phòng.

Vân Yên nhìn thấy trên trang giấy trắng trước mặt hắn có viết hai chữ — Hắc Ưng, nàng kỳ quái hỏi: “Chàng muốn làm cái gì?” “Tìm hắn.” Long Hạo Thiên nói xong, đem trang giấy này giao ột công công đứng bên cạnh, nói: “Mang đi treo lên bên ngoài.”

“Dạ, Vương.” Công công cầm trang giấy thật cẩn thận, sau đó lui ra ngoài

“Tại sao lại phải treo bên ngoài?” Vân Yên không rõ hắn làm như vậy là có ý gì?

“Đương nhiên là để cho người ta nói cho Hắc Ưng biết, nàng không phải là nghĩ bốn vương không biết trong hoàng cung này có người của hắn đó chứ? Chẳng qua biết hắn đối với bốn vương cũng không có ác ý, cho nên bốn vương cũng không truy cứu, bây giờ nhìn thấy hai chữ này, hắn sẽ nhanh chóng đến đây thôi.” Long Hạo Thiên nói, đêm qua, sau khi cùng nàng trò chuyện, hắn biết bản thân hắn là nên cho Hắc Ưng một cơ hội giải thích.

“Chàng đã suy nghĩ thông suốt rồi sao?” Vân Yên biết hắn muốn nghe Hắc Ưng giải thích, nhưng nàng cũng có chút lo lắng, nếu đó quả thật là một chuyện không đúng như mong muốn, hắn có thể tiếp nhận không?

“Nghĩ thông suốt rồi, đã bảy năm trôi qua, cũng đủ lâu.” Long Hạo Thiên nói, nhưng trong tiềm thức hắn hy vọng, chuyện xảy ra lúc ấy chỉ là hiểu lầm, hắn tình nguyện thừa nhận thống khổ do lỡ tay giết nàng, cũng không muốn nghĩ là nàng phản bội mình.

“Đừng lo lắng.” Vân Yên cầm tay hắn, cuối cùng hắn đã nghĩ thông suốt, hy vọng mọi chuyện đừng nằm ngoài sức tưởng tượng của mình.

Hai canh giờ sau. “Hạo Thiên, người tìm ta.” Về mặt Hắc Ưng mang theo vui mừng, thông thả tiến vào, rốt cuộc hắn cũng chịu nghe mình giải thích.

“Hắc Ưng, người đã đến rồi, ngồi đi.” Vân Yên rót cho hắn một ly trà.

“Tại sao lại tự mình làm, bảo trọng thân thể.” Hắc Ưng vội vàng tiếp nhận chén trà.

“Ta không sao.” Vân Yên nói xong, ngồi vào bên cạnh Long Hạo Thiên.

Long Hạo Thiên chỉ ngồi im ở chỗ kia không nói được một lời, chỉ quan sát thói quen giương cung bạt kiếm y như trước kia của hắn, đột nhiên trong lúc đó không biết nên làm sao mở miệng.

“Hạo Thiên, hôm nay không phải người gọi ta đến để ngây người ra đó chứ? Có chuyện gì thì nói đi.” Hắc Ứng mở miệng trước, cố gắng làm cho không khí thoải mái một chút.

“Vậy thì bốn vương sẽ nói thẳng, người không phải vẫn muốn giải thích sao? Hôm nay bốn vương sẽ cho người một cơ hội giải thích, người nói đi.” Giọng điệu Long Hạo Thiên vẫn còn có chút lạnh lùng.

Hắc Ứng nhìn thấy biểu hiện trên mặt hắn không ngừng thay đổi, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, “Bảy năm rồi, cuối cùng người cũng chịu nghe ta giải thích.”

“Hắc Ứng, vậy người hãy mau đích giải thích cho hắn nghe, bảy năm trước người cùng Lăng nhi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Vân Yên thúc giục, nàng còn lo lắng hơn cả Long Hạo Thiên, nàng rất muốn biết mọi chuyện thật ra là thế nào.

“Bảy năm trước?” Hắc Ứng nhắm mắt lại, vẻ mặt cũng thống khổ, có thể thấy được ngày đó cũng là cơn ác mộng của hắn, chậm rãi mở to mắt, hắn bắt đầu kể lại chuyện xảy ra ngày hôm đó.

“Bạch công tử.” Một cung nữ đi vào trong phòng hắn, “Lăng nhi tiểu thư muốn mời ngài qua đó.”

“Có chuyện gì sao?” Hắn buông quyển sách trên tay, ngẩng đầu hỏi.

“Nô tỳ không biết.” Cung nữ hồi đáp

“Vậy được rồi, người đi về trước, ta lập tức qua ngay.” Hắc Ứng nói, không biết nàng tìm mình làm gì? Nhưng hắn cũng không có để ý.

“Dạ.” Cung nữ rời đi.

Lúc này hắn mới đứng dậy đến chỗ nàng, vừa định gõ cửa lại phát hiện cửa chỉ khép hờ, hắn đẩy cửa ra, bước vào, thì thấy Lăng nhi đang ngồi dựa lưng về phía mình.

“Lăng nhi, muội tìm ta có việc gì sao?” Hắn đi qua, mở miệng hỏi.

“Bạch đại ca.” Lăng nhi đột nhiên xoay người qua, nước mắt rơi ràn rụa.

“Muội làm sao vậy? Ai khi dễ muội sao?” Hắc Ứng sửng sốt, không biết tại sao nàng lại khóc.

Lăng nhi lại bỗng nhiên bổ nhào vào trong lòng ngực hắn, ôm chặt hắn, ngửa đầu nhìn hắn, “Bạch đại ca, chẳng lẽ huynh không cảm giác được sao? Không cảm giác người mà Lăng nhi thích chính là huynh sao? Tuy rằng Vương rất tốt, nhưng mà Lăng nhi luôn xem huynh ấy như ca ca, người mà trong lòng Lăng nhi yêu chính là huynh, Lăng nhi không muốn làm Vương Hậu, huynh mang Lăng nhi rời khỏi đây được không?”

Lời nói bất ngờ của nàng làm cho Hắc Ứng ngây ngẩn cả người, hơn nửa ngày mới phản ứng lại, hắn đẩy nàng ra một chút, vẻ mặt tức giận: “Lăng nhi, muội có biết muội đang nói cái gì không? Vương thích muội, muội cũng sắp trở thành Vương Hậu, huống chi, ta vẫn luôn coi muội là muội muội của ta mà thôi.” “Muội biết, muội biết muội đang nói cái gì, muội chính là thích huynh, cho tới bây giờ hai người đã từng hỏi qua cảm nhận của muội chưa? Lúc nào cũng cho rằng người muội thích chính là Vương, Vương có quyền, có tài, có mạo, Vương cái gì cũng có, cái gì cũng tốt. Nhưng muội vẫn cứ thích huynh, muội vẫn lo sợ sẽ phá hư tình cảm giữa hai người, cho nên muội cố gắng che dấu tình cảm của chính mình, hy vọng có một ngày huynh sẽ phát hiện ra, nhưng huynh không có, huynh hoàn toàn không có, muội sắp được gả cho Vương, có điều là muội không thích Vương, muội không thể gả cho huynh ấy, huynh dẫn muội đi đi.” Lăng nhi nắm lấy tay hắn cầu xin.

Hắc Ứng lại đẩy nàng ra: “Lăng nhi, có phải muội uống lộn thuốc rồi không? Hay là muội điên rồi? Ta nói uội biết, ta không thích muội, muội hãy quý trọng tình cảm Hạo Thiên dành uội.” Không muốn tiếp tục nghe nàng nói, hắn xoay người muốn rời đi, hắn đã bị nàng âm ỉ khiến cho hắn bị rối loạn rồi.

“Bạch đại ca, đừng đi, huynh đi thì Lăng nhi làm sao bây giờ? Lăng nhi quả thật rất thích huynh.” Nàng ôm lấy chân hắn khóc như mưa.

Hắc Ưng trấn tĩnh lại, biết rằng bây giờ bỏ đi cũng không phải là cách giải quyết tốt, lúc này mới xoay người, nâng nằng dậy, nói lời thành khẩn: “Lăng nhi, ta không biết muội bị cái gì kích động, nhưng muội hãy bình tĩnh một chút, từ lần đầu tiên chúng ta bắt đầu gặp mặt, muội đã biết Hạo Thiên thích muội, muội không phải đã tiếp nhận sao? Hạo Thiên yêu muội như vậy, muội hẳn tâm thương tổn hấn sao? Những lời muội nói hôm nay coi như ta chưa từng nghe, muội cũng quên đi.”

“Bạch đại ca, muội hiểu hết, cái gì muội cũng hiểu, nhưng muội không thể khống chế bản thân không ngừng nghĩ đến huynh, muội cũng muốn toàn tâm toàn ý thương huynh ấy, nhưng muội không có cách nào, trong lòng của muội đều là huynh, trong suy nghĩ của muội cũng đều là huynh.” Về mặt của Lăng nhi đều là bất đắc dĩ và thống khổ.

“Lăng nhi, mặc kệ muội là thật hay là giả, đều hãy quên hết đi.” Hắc Ưng lộ ra vẻ mặt lạnh lùng, hấn không thương nằng, hơn nữa nằng còn là ý trung nhân mà Hạo Thiên rất yêu.

“Bạch đại ca, trong lòng của huynh thật sự không hề có muội chút nào sao?” Lăng nhi nước mắt lưng tròng quan sát hấn.

“Đúng, lòng của ta chưa từng có muội, trong lòng ta, muội chỉ là em gái ta, và là nữ nhân của Hạo Thiên.” Hắc Ưng nói không chút lưu tình, muốn cho nằng hoàn toàn chết tâm.

“Muội biết rồi.” Lăng nhi lão đảo lui về phía sau vài bước, vẻ mặt chán nản tuyệt vọng.

“Muội hiểu được là tốt rồi, ta đi đây.” Lúc này Hắc Ưng muốn xoay người rời đi.

“Chờ một chút.” Lăng nhi đi qua rót hai chén trà, đi về phía hấn, đưa một ly cho hấn, rồi nói: “Bạch đại ca, huynh đã không thể tiếp nhận muội, muội cũng chết tâm, uống hết chén trà này, thì hãy quên hết những lời mà Lăng nhi đã nói, những chuyện mà Lăng nhi đã làm hôm nay quên hết đi, sau này Lăng nhi chính là muội muội của huynh.” Nói xong tự nằng uống trước chén trà trong tay.

“Như thế rất tốt.” Hắc Ưng không hề nghi ngờ gì chén trà, cũng nhận lấy nó, uống một ngụm, vừa định cử động để bước đi liền cảm thấy đầu óc choáng váng, lập tức cảm giác được không tốt, lấy tay chỉ vào nằng, nói: “Muội...” Khuôn mặt xinh đẹp động lòng người kia đột nhiên trở nên có chút dữ tợn...

Chương 186 – Thống khổ nhớ lại 3

“Thật ra muội đang làm cái gì? Tại sao muội phải làm như vậy?” Toàn thân Hắc Ưng một chút khí lực cũng không có chỉ có thể tùy ý nằng diu mình lên giường, hấn tức giận chất vấn, sao nằng lại dám ình dưng nhuyển cốt tán.

“Bạch đại ca, muội thích huynh, huynh đã không thể tiếp nhận muội, thì muội chỉ còn cách làm cho quan hệ của chúng ta gao nấu thành cơm.” Lăng nhi nói xong thì chậm rãi cởi bỏ quần áo của chính mình...

“Người dừng tay.” Hắc Ưng nhắm mắt lại, “Rốt cuộc người là ai? Rốt cuộc người có mục đích gì?” Hấn không phải kẻ ngốc mà tin tưởng nằng là bởi vì yêu mình, nếu yêu thì tại sao trước kia chưa từng nói qua, vì cái gì bản thân ngay cả một chút cảm giác cũng đều không có, nói dối như vậy ai mà tin được.

“Muội có mục đích gì chứ? Muội không có mục đích gì cả, muội chỉ là quá yêu huynh, muội muốn trở thành nữ nhân của huynh, đây là nguyện vọng của muội.” Lăng nhi đã cởi hết quần áo, nhưng trên mặt của nằng mang theo nước mắt, trong mắt cũng không có hạnh phúc và vui vẻ, bắt đầu chậm rãi cởi bỏ quần áo của hấn... “Nữ nhân vô sỉ, người dừng tay, người thật sự muốn thương tổn Hạo Thiên sao? Rốt cuộc người có biết người đang làm cái gì hay không?” Hắc Ưng tức giận, thật không biết đầu óc của nữ nhân này có vấn đề hay đây là âm mưu của nằng.

Lăng nhi lại đột nhiên cúi xuống hôn lên miệng hấn để không cho hấn nói nữa, nằng nhắm mắt lại, nước mắt trong khóe mắt lập tức rơi xuống mặt hấn...

Hắc Ưng kinh ngạc trừng mắt nhìn nằng, nữ nhân này thật sự điên rồi, trong lòng lo lắng mà lại không hề có biện pháp nào, bởi vì hấn hoàn toàn không còn chút sức lực nào cả. “Lăng nhi...” Giở phút này Long Hạo Thiên đột nhiên xông vào, thời gian như ngừng lại...

Thân thể Lăng nhi cứng ngắc một chút, quay đầu lại thì thấy hấn vừa đi vào. Hắc Ưng hoàn toàn không ngờ hấn lại xuất hiện ngay giờ phút này, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên phản ứng như thế nào.

“Các người... đang làm cái gì?” Hắc Ung ánh mắt không thể tin được nhìn bọn họ, sắc mặt âm trầm phần nộ, nắm tay siết chặt, muốn giết người.

“Hạo Thiên, đệ... Đệ nghe ta giải thích.” Hắc Ung căn bản là không có cơ hội nói ra miệng, đã bị hắc ngất lời.

“Gian phu dâm phụ, ta muốn giết các ngươi.” Long Hạo Thiên đột nhiên lấy ra thanh chủy thủ hay mang theo bên mình, đâm thẳng về phía trước, nhìn thấy hình ảnh bọn họ quần áo không chỉnh tề, hắc đã hoàn toàn điên cuồng, trong đầu đều là hình ảnh phản bội của bọn họ, hắc không thể chấp nhận được.

Phập một tiếng, thanh chủy thủ đâm vào ngực Lăng nhi...

Long Hạo Thiên kinh ngạc nhìn nàng, lập tức buông tay ra...

Trên mặt nàng lại mang theo vẻ tươi cười, chỉ nhìn hắc rồi chậm rãi ngã xuống, từ đầu đến cuối đều không nói một câu.

Hắc Ung hoàn toàn không ngờ mọi chuyện lại đột nhiên biến thành như vậy...

Vân Yên cũng không nghĩ đến chân tướng lại như vậy, tuy rằng biết nàng ta không hề đơn giản, nhưng không nghĩ nàng có tâm kế như thế? Nhưng tại sao phải làm như vậy? Còn phải trả giá bằng chính tính mạng của mình.

Hắc Ung lâm vào thật sâu vào trong thống khổ, một lúc lâu sau mới nói thêm: “Hạo Thiên cứ ôm thân thể của nàng như vậy, ta lại phát hiện, thân thể của mình rõ ràng có thể cử động rồi, ta nghĩ sẽ giải thích với hắc, nhưng ta biết, nếu lúc ấy ta giải thích sẽ chỉ làm cho Hạo Thiên càng thêm thương tâm phần nộ, với lại ta cũng không biết nên giải thích như thế nào, ta nghĩ Hạo Thiên cũng sẽ không tin Lăng nhi đã làm ra những chuyện như vậy, cho nên ta quyết định rời đi trước, chờ Hạo Thiên bình tĩnh rồi mới giải thích, nhưng ta không nghĩ tới chờ một chút, đã chờ hết bảy năm.”

Vân Yên trầm mặc, hắc giải thích trông có vẻ rất mệt mỏi, tuy rằng chính mình tin tưởng hắc, nhưng Lăng nhi đã chết rồi, ai có thể chứng minh những gì hắc nói là sự thật? Vương sẽ tin tưởng sao?

Quả nhiên, trong mắt Long Hạo Thiên cố nén phần nộ, “Nàng đã chết, người đương nhiên có thể nói như vậy, dù sao chết rồi không thể đối chứng.” Trong lòng hắc vẫn còn thiên vị Lăng nhi, hắc không muốn tin là Lăng nhi đã phản bội mình, lại càng không nguyện ý tin tưởng Lăng nhi là là nữ nhân có tâm kế như vậy.

“Ta biết ta nói như vậy người sẽ không tin tưởng, thật ra khi bắt đầu ta cũng không có cách nào tin tưởng, cũng không hiểu được cô gái bình thường thiện lương dịu dàng, đáng yêu sao lại làm ra chuyện như vậy, nhưng khi ta bình tĩnh, ta càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái, tại sao Lăng nhi phải làm như vậy? Có phải nàng có nỗi khổ riêng hay không? Hay là có mục đích gì, cho nên ta đã bắt đầu đi điều tra nàng...” Đối với sự hoài nghi của hắc, Hắc Ung hoàn toàn không cảm thấy bất ngờ, bởi vì chính mình cũng từng nghi ngờ giống như vậy.

“Người đi điều tra nàng, vậy kết quả thế nào?” Vân Yên hỏi có chút khẩn cấp, rốt cuộc chân tướng là cái gì?

“Kết quả?” Hắc Ung hừ lạnh, “Cho tới bây giờ chúng tôi đều không có nghi ngờ nàng, nhưng kết quả thật sự là quá ngoài sức tưởng tượng của mọi người, nàng là người của Tiền triều, nhưng mẫu thân của nàng hoàn toàn không phải là người của Long triều, nàng cũng không phải đến nương nhờ họ hàng, nàng là tới để báo thù.”

“Tìm ai báo thù?” Vân Yên cùng Long Hạo Thiên khiếp sợ nhìn hắc.

“Hạo Thiên, ngươi còn nhớ rõ không? Có một lần người tấn công Tiền triều, trên chiến trường đã giết một tướng quân của Tiền triều, Lăng nhi chính là muội muội của hắc.” Câu nói đầu tiên Hắc Ung làm rõ mọi chuyện, hắc hắc là biết Lăng nhi tới đây tìm ai báo thù.

Long Hạo Thiên quả thật không thể tin được, nhìn chằm chằm Hắc Ung, “Lăng nhi là muội muội của hắc, vậy thì Lăng nhi là đến tìm bốn vương để báo thù.”

“Không sai.” Hắc Ung gật gật đầu, hắc cũng hối hận tại sao lúc trước không có hoài nghi đối với Lăng nhi, nếu ngay từ đầu điều tra rõ ràng, những chuyện sau này nói không chừng sẽ không phát sinh.

“Vậy thì tại sao nàng chưa từng có động tĩnh gì?” Long Hạo Thiên vẫn còn hoài nghi, trong ấn tượng của hắn, Lăng nhi chưa từng xuống tay với hắn, nàng có rất nhiều cơ hội, vì dù sao chính mình cũng chưa từng đề phòng nàng.

“Chuyện này ta cũng không biết, có lẽ, còn chưa nắm chắc nên nàng không dám động thủ, sợ để lộ sơ hở của mình, cũng có lẽ mục đích của nàng chính là làm cho chúng ta bất hòa vì thù hận.” Hắc Ứng suy đoán, thật ra nàng nghĩ như thế nào, đã không thể biết được.

“Chuyện này cực kỳ có khả năng, nếu là ta, ta cũng sẽ làm như vậy, cho các người trở mặt thành thù, đúng là cách trả thù các người tốt nhất, dù sao phương pháp báo thù của nữ nhân và nam nhân sẽ không giống nhau.” Vân Yên gật đầu nói.

“Chuyện này chỉ là suy đoán của các người, có lẽ các người đều đã đoán sai.” Long Hạo Thiên vẫn không tin Lăng nhi lại là người có tâm kế như vậy.

“Thật ra chân tướng bây giờ đã còn quan trọng nữa, lúc này nói cái gì cũng là dư thừa, nhưng chuyện nàng đến đây báo thù thì không cần hoài nghi, Hạo Thiên, đã qua nhiều năm như vậy rồi, chúng ta cũng nên buông tay.” Hắc Ứng nói

“Buông tay?” Long Hạo Thiên đau xót cười lạnh, hắn phải làm sao để buông tay? nữ nhân hắn yêu nhất là tới tìm hắn để báo thù, mà hắn cũng đã chính tay giết nàng.

“Hạo Thiên, đem nàng an táng đi, để cho tất cả những chuyện này đều chìm vào quá khứ, mặc dù người không thể tha thứ ta, thì cũng nên buông tha chính mình, cho người sống lại một lần nữa, không cần sống trong thù hận, nên quý trọng người trước mắt.” Hắc Ứng chân thành nhìn hắn.

Quý trọng người trước mắt? Long Hạo Thiên theo bản năng nhìn Vân Yên đang đứng bên cạnh, bấy năm rồi, cũng nên buông tay thôi, trầm mặc thật lâu mới đứng dậy nói: “Cùng bốn vương đến cấm địa.”

“Cấm địa.” Vân Yên ngây ra một lúc, hắn muốn buông xuống sao? Nàng nhanh chóng chạy đuổi theo hắn.

Hắc Ứng cười vui mừng, cuối cùng hắn cũng chịu buông tay, chính mình rốt cục đã đợi đến một ngày thù hận được hóa giải.

46. Chương 187 - 188 - 189 - 190

Chương 187 – Chân tướng 2

“Nàng thật đẹp.” Nhìn thấy nữ nhân nằm trong quan tài, Vân Yên nhin không được mà bật lên câu tán thưởng. Tuy rằng có rất nhiều người đã nói rằng nàng rất đẹp, nhưng lại không nghĩ có thể đẹp đến vậy, chỉ cần liếc nhìn nàng một cái đã khiến cho bản thân bị giam hãm, không cách nào dời mắt. Chẳng trách Long Hạo Thiên yêu nàng đến vậy, hôm nay cuối cùng mình cũng đã rõ ràng. Cho dù là một nữ nhân cũng sẽ thích nàng, huống chi là nam nhân.

“Là ai đã nói một câu, nữ nhân xinh đẹp đều là độc dược, hồng nhan họa thủy, mỹ nữ đoản mệnh. Đây chính là số mệnh của mỹ nhân.” Hắc Ứng cảm thán, nàng và Hạo Thiên ở cùng một chỗ thật sự xứng là trai tài gái sắc, nhưng họ không có duyên phận đó.

Long Hạo Thiên lại chỉ nhìn nàng, nàng thật sự là đến để báo thù sao? Hắn đã không còn muốn biết đáp án nữa rồi. Mở nắp quan tài, chậm rãi cầm thanh chủ thủ cắm trên ngực nàng, thoáng cái nhổ lên, trước đây là do hắn đắm vào, hiện giờ cũng nên là hắn rút ra.

Vân Yên Lại nhìn thấy trong lúc hắn nhổ thanh chủ thủ ra, y phục trên ngực nàng có gì đó động đậy, lập tức nói: “Trên người nàng hình như có thứ gì đó đúng không?”

“Thứ gì?” Long Hạo Thiên ngây người, lấy từ trong ngực nàng ra một phong thư.

“Là một bức thư, mau mở ra xem đi.” Hắc Ứng nói, có lẽ phong thư này là một manh mối.

Long Hạo Thiên mở phong thư, từ bên trong lấy ra một tờ giấy, trên đó viết: “Vương, ta không biết chàng có tìm thấy phong thư này hay không, cũng không biết mình có hi vọng chàng nhìn thấy hay không. Nếu chàng có thể nhìn thấy, hóa giải âm mưu của ta, thì nhất định đó là trời cao trợ giúp chàng. Nếu chưa thấy, thật xin lỗi, hãy tha thứ cho ta, ta không muốn thương tổn chàng, thương tổn Bạch đại ca, nhưng mà ta không thể không làm như vậy, đây là sứ mạng của ta, là nhiệm vụ của ta...”

“Đọc đến đây, chàng nhất định sẽ nghi hoặc Lăng nhi rốt cuộc là ai? Thật xin lỗi, Lăng nhi lừa chàng, Lăng nhi không phải tới nương nhờ người thân, Lăng nhi là đến báo thù, tìm chàng báo thù. Còn nhớ tướng quân chết trong tay chàng không? Huỳnh ấy chính là ca ca của ta, ta đến báo thù cho huỳnh ấy...”

“Có điều, vận mệnh cũng khéo trêu đùa người, không biết từ khi nào ta đã yêu chàng. Chàng đối xử với ta rất tốt, yêu thương ta, ta không thể thoát ra được, mỗi ngày đều bình lặng sống trong nhu tình của chàng, cũng sống trong dày vò hành hạ. Ban đêm thường xuyên mơ thấy ca ca cầu xin ta thay huỳnh ấy báo thù. Ta đã nghĩ sẽ giết chàng, sau đó tự sát. Trước đó là không có cơ hội, sau đó là không thể xuống tay được...”

“Cha luôn thúc giục ta báo thù, nhưng chàng sao lại không phát hiện chút nào, còn vui vẻ muốn thành thân với ta, muốn ta làm Vương hậu. Cha muốn ta trong đêm động phòng giết chàng, chỉ là ta không cách nào xuống tay được, có điều, nếu không giết chàng, ta sẽ tự vi phạm lời thề của ta ‘nếu ta không trả được thù, nếu ta yêu chàng, sẽ chết không yên lành’...”

“Cha đúng là đã có dự kiến trước, ông dường như đã sớm đoán được ta sẽ yêu chàng, cho nên bắt ta thề độc, ta nhiều lần đấu tranh, cuối cùng quyết định làm cho chàng cùng Bạch đại ca trở mặt thành thù, nhưng ta phải làm thế nào đây? Chỉ còn cách dùng chính mình. Cho nên ta đã lập một cái bẫy, ta nghĩ chàng đã biết đó là cái gì? Hạnh phúc duy nhất của ta chính là được chết trong tay chàng...”

“Thiên, ta sẽ ở trên trời chúc phúc cho chàng, thay ta xin lỗi Bạch đại ca, nếu quả thật có kiếp sau, ta mong rằng sẽ được làm Vương hậu của chàng. Sau khi ta đi rồi, không cần thương tâm, ở trên trời, ta sẽ phù hộ, để một nữ nhân yêu thương chàng, ở bên cạnh chàng. Thiên, ta yêu chàng, đừng hận ta...”

Chương 188 – Nguy hiểm tính mạng 1

Bức thư trong tay lập tức rơi xuống, Long Hạo Thiên đau đớn nhắm mắt lại.

Vân Yên vội vàng nhặt bức thư lên, cùng với Hắc Ưng xem.

“Nàng có thể nói với ta mà, chẳng lẽ nàng không tin ta có thể bảo vệ nàng sao?” Tay Long Hạo Thiên hung hăng đâm mạnh vào quan tài thạch anh, cho dù nàng không thể yêu mình cũng không nhất định phải lựa chọn cái chết.

“Vương, nàng không phải không tin, chỉ là nàng không muốn mình phải sống trong dày vò, nàng muốn được giải thoát. Nàng không thể quên được thù hận của ca ca, cũng không có cách nào vứt bỏ tình yêu với chàng, cho nên nàng lựa chọn chấm dứt tất cả chuyện này. Có điều, chàng hẳn là cảm thấy vui mừng mới phải, Lăng nhi cũng yêu chàng, Lăng nhi vẫn thiện lương như trước, đáng yêu như trước...” Vân Yên đi tới cầm lấy tay hắn.

“Đúng, nàng vẫn là Lăng nhi của Bốn vương, nàng vẫn luôn thiện lương như vậy.” Long Hạo Thiên lập tức ôm chặt lấy nàng.

“Hạo Thiên, tất cả mọi chuyện đều đã qua, chân tướng cũng đã rõ ràng, Lăng nhi cũng nói ở trên trời sẽ phù hộ cho ngươi, để một nữ nhân yêu ngươi, đến ở cạnh ngươi. Hiện giờ người đã đến, ngươi hãy biết quý trọng Vân Yên.” Hắc Ưng nhìn thấy hai người ôm nhau, khóe môi lộ ra nụ cười vui mừng, có một tình yêu phải hi sinh, hẳn sẽ chúc phúc cho bọn họ.

“Vương, chúng ta nên an táng Lăng nhi thật tốt.” Vân Yên buông hắn ra.

“Nên an táng nàng ở nơi nào?” Long Hạo Thiên nhìn chăm chăm vào Lăng nhi đang nằm trong quan tài thạch anh, hẳn nên an táng cho nàng thế nào? “Đương nhiên là hoàng lăng. Vương, chàng đã quên rồi sao, nàng ấy là Vương hậu của chàng.” Vân Yên nói, nàng tin rằng đây cũng là suy nghĩ trong lòng hắn. “Vương hậu?” Long Hạo Thiên nhìn nàng, sao nàng có thể nhìn thấu tâm tư của mình như vậy: “Bốn vương giết nàng, có lỗi với nàng, hiện giờ theo như lễ nghi của Vương hậu mà làm.”

“Vương, không phải Vương có lỗi với nàng, là bởi vì chàng yêu nàng, nguyện ý cho nàng danh phận này. Huống chi Vương hậu là do Vương cấp cho nàng, chẳng qua chỉ chậm trễ mất vài năm mà thôi.” Vân Yên nói, chính mình thà là nói hấn yêu mà không phải là áy náy, bởi vì yêu có thể chậm rãi phai nhạt, nhưng áy náy sẽ là cả đời.

“Ta cảm thấy không ổn thỏa.” Hắc Ứng đột nhiên mở miệng.

“Vì sao?” Long Hạo Thiên nhìn hấn. “Chuyện của Lăng nhi ta nghĩ rất nhiều người đã biết, chẳng qua là giữ trong lòng không dám nói ra, việc yêu đương vụng trộm kia chỉ sợ đã sớm xâm nhập lòng người. Mà giờ người đột nhiên muốn lấy thân phận Vương hậu để nàng hạ táng, tất nhiên sẽ khiến cho người ta đoán ra lý do là Lăng nhi đã chết, hãy để cho nàng yên ổn ra đi đi. Khi nàng còn sống đã phải chịu sự dày vò, sau khi chết, không nên để cho nàng vẫn còn phải chịu điều tiếng. Hạo Thiên, người thấy sao?” Hắc Ứng nói ra lý do của mình.

Long Hạo Thiên suy nghĩ một chút, lúc này mới gật đầu: “Được, sư huynh, chuyện này cứ giao cho huynh làm đi.”

“Sư huynh? Người rút cuộc cũng chịu gọi ta là sư huynh.” Hắc Ứng có chút kích động, chạy tới nắm chặt tay hấn.

“Sư huynh, huynh luôn luôn là sư huynh của đệ. Trước kia hận huynh cũng không thể thay đổi được quan hệ của chúng ta.” Long Hạo Thiên ôm lấy hấn, biết mình không cần nói xin lỗi hấn cũng hiểu.

“Bất cứ cái gì cũng không thay đổi được chúng ta là huynh đệ.” Hắc Ứng cũng ôm chặt lấy hấn, hiểu lắm nhiều năm rút cuộc đã hóa giải.

Ánh mắt Vân Yên có chút ướt, nàng đột nhiên cảm thấy đau bụng, nhưng rất nhanh đã hết, cho nên không chú ý tới.

Vài ngày sau, tại một nơi yên tĩnh xinh đẹp có một tòa mộ công chúa mới xây.

Long Hạo Thiên, Hắc Ứng và Vân Yên đứng ở đó, trước mặt bày rất nhiều đồ cúng tế.

“Hạo Thiên, Lăng nhi cuối cùng đã được an táng, người cũng đã không còn thù hận, ta rút cuộc cũng yên tâm, vậy ta đi trước.” Hắc Ứng nói, cuối cùng hấn cũng không còn gì bận lòng.

“Sư huynh, huynh đi đâu? Quay lại Phi Ưng sơn sao? Huynh cũng đã nói mọi chuyện đều là quá khứ còn gì, trở về đi.” Long Hạo Thiên ngăn hấn.

“Không...” Hắc Ứng lại lắc đầu: “Hạo Thiên, mấy năm nay ta đã quen sống cuộc sống bên ngoài, không muốn vướng vào triều chính.”

“Nghĩa là sư huynh không muốn quay về giúp đệ sao?” Long Hạo Thiên hỏi, hấn nhớ lại mấy ngày trước có sư huynh ở bên cạnh, hấn thật sự thoải mái.

“Hạo Thiên, đệ đã không phải Hạo Thiên của trước kia nữa, trải qua bảy năm, đệ sớm đã có thể dễ dàng ứng phó với bất cứ chuyện gì, không cần có sư huynh ở đó giúp đệ, nhưng nếu đệ thật sự cần huynh trợ giúp, huynh nhất định sẽ không chối từ.” Hắc Ứng vẫn cự tuyệt.

“Xem ra đệ không thể miễn cưỡng sư huynh, nhưng mà sư huynh, huynh thật sự còn muốn làm cường đạo sao?” Long Hạo Thiên hỏi: “Làm cường đạo tiếng tăm không hay cho lắm.”

“Yên tâm, ta luôn có nguyên tắc, không phải cái gì, của ai, ta cũng cướp đoạt.” Hắc Ứng nói.

Vân Yên có thể nhìn ra được hấn thật sự không muốn trở lại hoàng cung nữa. Đi qua nói: “Vương, thật ra hấn ở bên ngoài cũng có thể trợ giúp chàng, hấn không làm quan, ngược lại có khi lại tiện giúp chàng thu thập tin tức, còn có thể giám sát các đại thần trong triều.”

“Chủ ý này cũng không tồi.” Long Hạo Thiên gật đầu, những việc mình không tiện làm, sư huynh cũng có thể giúp mình làm.

“Được, ta cũng đồng ý.” Hắc Ứng gật đầu, tỏ vẻ đồng tình.

“Vậy hai người có phải là nên uống chén rượu hay không? Đem...” Vân Yên chưa nói xong đã cảm thấy bụng đau đốn dữ dội, khiến nàng ngồi sụp xuống.

“Làm sao vậy?” Long Hạo Thiên kinh hoàng, vội vàng đỡ nàng dậy.

“Ta... ta... đau bụng quá...” Vân Yên đau đến mặt nhăn mày nhí, tóm lấy tay hắn: “Hài tử... hài tử...”

“Không nên chậm trễ nữa, mau tìm thái y đi.” Hắc Ứng lớn tiếng nhắc nhở.

Long Hạo Thiên không dám chần chờ, ôm nàng chạy như bay về hoàng cung.

Tử Yên các.

Vân Yên nằm trên giường, mồ hôi đầy đầu, ngất lịm.

“Thái y, thân thể nương nương sao rồi? Đứa bé sao rồi?” Long Hạo Thiên hỏi, trên mặt đầy vẻ lo lắng.

“Hồi bẩm Vương, thần đã nói thân thể nương nương không tốt, có thai vốn đã là một kỳ tích. Mang thai mười tháng vốn là chuyện cực kỳ vất vả, mà đứa bé lại không ngừng lấy đi dinh dưỡng từ cơ thể của người mẹ, thân thể nương nương sẽ ngày càng kém đi. Hiện giờ đứa bé đã bốn tháng, đúng thời điểm phát triển, nương nương bị hiện tượng như vậy là chuyện thường tình. Sau này, đứa bé càng ngày càng lớn, nương nương sẽ càng ngày càng vất vả, thậm chí sinh mệnh sẽ bị uy hiếp, đến nỗi sẽ không chắc chắn đứa bé có giữ được hay không.” Thái y không dám có chút giấu diếm.

“Người là thái y, chẳng lẽ người không còn cách nào khác sao? Bốn vương trả công cho người làm gì?” Long Hạo Thiên nóng giận quát ông ta.

“Thần vô năng.” Thái y quỳ xuống.

“Hạo Thiên, đệ bình tĩnh một chút, hiện tại việc gấp gáp chính là nghĩ cách giữ lấy đứa bé, giữ lấy nàng.” Hắc Ứng nói, quay đầu nhìn thái y hỏi: “Bây giờ người có cách gì có thể làm cho nương nương bình an sinh hạ đứa bé không?”

“Thần vô năng, nhưng cũng cố hết sức thử xem. Không dám cam đoan có thể làm cho nương nương và Long tử bình an.” Thái y thành khẩn hồi đáp.

Chương 189 – Nguy hiểm tính mạng 2

“Lời này của người là có ý gì? Vẫn là không thể giữ được đứa bé.” Trong mắt Long Hạo Thiên mang theo giận dữ.

“Hạo Thiên, đệ đừng vội. Thái y, cứ cho là người không có cách nào, nhưng cũng là có kinh nghiệm, người hẳn có thể giúp nương nương bình an vô sự chứ. Người có biết ai có thể cứu nương nương và đứa bé hay không?” Hắc Ứng trong lúc này bình tĩnh hơn nhiều so với hắn.

“Dạ, thần sẽ cố sức. Trước hết thần chỉ có thể giữ được nương nương, ít nhất đến lúc đứa bé được tám tháng, nhưng sau tám tháng, thần không dám bảo đảm. Còn về phần người có thể cứu được nương nương, chỉ sợ chỉ có nương nương mới biết. Bởi vì nương nương đã luôn dùng được của người đó.” Thái y đáp.

Lúc này Long Hạo Thiên mới nhớ tới mỗi lần nàng phát bệnh đều khẩn cấp dùng được của thần y, chỉ là nàng cũng chưa từng nói ra, có lẽ chỉ còn cách tìm Vân Hồ.

“Cái gì? Yên nhi và đứa bé gặp nguy hiểm?” Vân Hồ nghe được tin này, vẻ mặt đầy lo lắng bất an.

“Lão gia, người đừng vội, tiểu thư sẽ không sao đâu.” Tuy rằng Tiểu Thanh an ủi ông, nhưng nước mắt nàng đã sớm lăn dài.

“Các người đừng quá lo lắng, bây giờ vẫn còn chưa có việc gì mà. Thái y nói có thể giữ được tính mạng của nàng và hài tử đến tám tháng, vậy chúng ta vẫn còn bốn tháng để cứu nàng, nhưng trong vòng bốn tháng đó chúng ta nhất định phải tìm ra thần y đã trị bệnh cho nàng. Có điều nàng không chịu nói ra. Lão tướng quân, ông biết đúng không?” Long Hạo Thiên hỏi, tin tưởng ông ta sẽ vì con gái mình mà nói ra.

“Tuy là thần y đã đặc biệt dặn dò chúng ta không được nói cho người khác biết, nhưng hiện giờ không thể không nói. Chỉ là chúng ta và thần y đã có một ước định, đó là hàng năm sẽ đưa thuốc tới cho Yên nhi.

Hiện giờ thời gian đưa thuốc cũng còn khoảng bốn tháng nữa, không biết có kịp hay không. Bình thường ông ấy phiêu bạt khắp nơi, không chừng sẽ rất khó tìm ông.” Vân Hồ nói, chỉ lo không kịp. “Mặc kệ khó khăn bao nhiêu, chúng ta cũng phải cố hết sức. Cũng không thể mạo hiểm chờ ông ta bốn tháng. Lão tướng quân, cứ nói ông ta là ai. Còn lại giao tất cả cho Bồn vương đi làm.” Long Hạo Thiên nói, bất kể như thế nào, hẳn nhất định phải tìm được vị thần y kia.

“Được.” Vân Hồ thấy hẳn quan tâm Yên nhi như thế, có chút vui mừng. Lúc này mới nói: “Thông Thiên lão đạo, người đã bao giờ nghe nói chưa? Chính là ông ta.”

“Thông Thiên lão đạo?” Long Hạo Thiên ngẩn ra một chút, “Nghe nói y thuật của ông ta rất inh, chỉ cần ông ta chạm ra tay, nhất định được đến bệnh trừ. Nhưng mà ông ta rất lạnh lùng, không phải ai ông ta cũng cứu. Ông làm thế nào mới được ông ta vậy?”

“Lão phu vì Yên nhi, từng đi tìm ông ấy, nhưng mà ông ấy tránh mặt, lão phu cũng không có cách nào phải chấp nhận quay về. Cũng thật khéo, một lần lão phu bị thương, ngồi kiệu trở về thành, trên đường có gặp một lão nhân tẻ xù, lão phu đã nhường kiệu cho bà ta, vừa lúc được Thông Thiên lão đạo chứng kiến, ông ấy nói kính nể thái độ đối nhân xử thế của lão phu, đồng ý chữa bệnh cho Yên nhi, cứ như vậy ông ấy chữa cho Yên nhi suốt nửa năm, đến khi thân thể đã khá lên mới rời đi. Sau đó mỗi năm đều mang thuốc tới. Nhưng bình thường cũng rất ít liên lạc với ông ấy.” Vân Hồ giải thích đơn giản.

“Hóa ra là như vậy. Tướng quân yên tâm, Bồn vương nhất định sẽ nghĩ cách tìm được ông ta.” Long Hạo Thiên nói, chỉ cần trên đời có người đó, hẳn nhất định sẽ tìm thấy.

“Hạo Thiên, chuyện này cứ giao cho ta đi. Ta nhất định trong vòng bốn tháng sẽ đưa Thông Thiên lão đạo tới.” Hắc Ứng nói.

“Sư huynh. Vậy làm phiền huynh.” Long Hạo Thiên chấp tay nói.

“Yên tâm, cứ chờ tin của ta.” Hắc Ứng nói xong xoay người rời đi. Tuy rằng hẳn có bốn tháng thời gian, nhưng thời gian tìm ông ta là vô cùng cấp bách.

“Tiểu Thanh, người theo Vương hồi cung chăm sóc tiểu thư. Nhớ kỹ, sự việc hôm nay không được nói với tiểu thư. Biết không?” Vân Hồ phân phó.

“Nhưng mà lão gia, tiểu thư bảo nô tỳ phải chăm sóc người.” Tiểu Thanh khó xử nói. Tuy rằng nàng cũng lo lắng cho tiểu thư, nhưng không thể để mặc lão gia được.

“Tiểu Thanh, người tiến cung cùng Bồn Vương, Bồn Vương sẽ phái người khác đến đây.” Long Hạo Thiên nói.

“Dạ, nô tỳ tuân mệnh.” Tiểu Thanh đáp.

Vài ngày sau.

Vân Yên vẫn luôn rầu rĩ không vui ngồi yên ở đó. Tuy rằng Vương và thái y đã nói cho nàng biết không có chuyện gì nhưng nàng dường như vẫn có cảm giác bất an lo sợ...

“Nương nương, người lại đang nghĩ gì vậy?” Tiểu Thanh đi tới hỏi.

“Tiểu Thanh, người nói thật cho ta biết, rốt cuộc thì thái y nói như thế nào?” Vân Yên nắm lấy tay Tiểu Thanh.

“Nương nương, thái y nói thân thể của người không có vấn đề gì, chỉ cần nghỉ ngơi điều dưỡng thật tốt là ổn thôi. Người xem, không phải bây giờ người vẫn rất tốt sao?” Tiểu Thanh an ủi nàng.

“Tiểu Thanh, người không cần giấu diếm ta. Thật ra người không nói ta cũng có thể nghĩ ra. Cơ thể ta căn bản không thể mang thai, nhưng mà ta thật sự vô cùng thích đứa bé này, nếu con đã mất thì ta cũng không muốn sống nữa.” Vân Yên lấy tay vuốt ve bụng hơi nhô lên, cố ý thử thăm dò Tiểu Thanh. Đây chính là kết quả xấu nhất mà nàng nghĩ đến.

“Nương nương, người đang nói gì vậy? Người sẽ không có việc gì, chỉ cần tìm được Thông Thiên lão đạo, người nhất định sẽ bình an vô sự.” Nghe thấy nàng nói như vậy, Tiểu Thanh hơi nôn nóng liền lờ miệng.

“Tìm thần y?” Vân Yên nhìn nàng, trong chớp mắt liền hiểu rõ tất cả. Khuôn mặt trắng bệch thất thần, Tiểu Thanh nói tìm được thần y nàng sẽ không có việc gì, vậy nói cách khác, tình hình của nàng cực kỳ không tốt.

“Nương nương, nô tỳ nói bừa, người đừng sốt ruột.” Tiểu Thanh vội vàng giải thích, hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình.

“Tiểu Thanh, nói thật cho ta biết, rốt cuộc thái y nói sao?” Vân Yên lo lắng hỏi, nàng cần biết tình trạng của mình và đứa bé.

Tiểu Thanh thấy không giấu diếm nữa mới lên tiếng: “Vậy nô tỳ nói, nhưng nương nương không được lo lắng.”

“Ừ. Ta đã nghĩ đến tình huống xấu nhất rồi.” Vân Yên gạt đầu, còn có thể có tình huống xấu hơn những gì nàng nghĩ sao?

“Thái y nói ông ấy chỉ có thể bảo đảm an toàn cho nương nương và đứa nhỏ đến tám tháng, phải ở trong khoảng thời gian này nhanh chóng tìm được thần y. Nhưng mà nương nương yên tâm, Hắc Ưng đã đi tìm rồi. Nô tỳ tin tưởng hẳn nhất định sẽ tìm được.” Tiểu Thanh nói.

“Nếu tới tám tháng mà không tìm thấy thần y hoặc là nếu thần y không đến kịp thì sao?” Vân Yên chỉ muốn biết kết quả này.

“Nương nương, không có nếu, nhất định sẽ tìm được. Người không tin thể lực của Vương và Hắc Ưng sao?” Tiểu Thanh không nghĩ đến chữ “nếu” kia.

“Tiểu Thanh, ta tin, ta đương nhiên tin.” Vân Yên gạt đầu, nàng không sợ chết, cũng sẽ không hết hi vọng.

“Tin cái gì?” Long Hạo Thiên đứng lúc đi tới.

“Nô tỳ tham kiến Vương.” Tiểu Thanh đứng dậy hành lễ.

“Lui xuống đi.” Long Hạo Thiên phát tay.

Nhìn thấy Tiểu Thanh đóng kỹ cửa rồi Long Hạo Thiên mới đi qua, nhẹ nhàng ôm lấy nàng: “Lúc này đang nói về chuyện gì?”

“Thần thiếp đang nói thần thiếp tin tưởng Vương, tin tưởng Vương sẽ bảo vệ thần thiếp và đứa nhỏ.” Vân Yên nhắc đầu tựa vào trước ngực hắn.

Thân thể Long Hạo Thiên cứng đờ, vội vàng hỏi: “Có phải nàng nghe được chuyện gì hay không?”

“Chuyện gì cơ?” Vân Yên giả ngốc nhìn hắn, thấy hắn căng thẳng như vậy, khiến nàng hơi vui mừng.

Chương 190 – Bồi thường

“Không có gì. Con có khỏe không?” Long Hạo Thiên nhanh chóng nói sang chuyện khác.

Nhưng Vân Yên lại chỉ nhìn hắn chăm chăm, hắn vẫn còn muốn giấu diếm nàng sao? Thật ra thân thể của nàng, nàng hiểu nhất. Nhưng mà nàng không muốn vạch trần lời nói dối thiện ý của hắn.

“Sao vậy? Sao lại nhìn Bồn Vương chăm chăm như vậy? Có phải cảm thấy Bồn Vương rất tuần tú hay không?” Long Hạo Thiên đột nhiên ghé sát vào nàng, khóe môi cong lên.

“Vương thật sự rất tuần tú.” Trên mặt Vân Yên lộ ra một nụ cười hạnh phúc. Từ sau khi chuyện của Lăng Nhi được giải quyết, hắn càng ngày càng thay đổi, tâm tình cũng rất vui vẻ, không giống như trước kia thường hay tức giận, đối xử với nàng cũng dịu dàng rất nhiều khiến nàng cảm nhận được tình ý trong mắt hắn.

“Tuần tú cũng không cần nhìn chăm chăm như vậy, muốn nhìn chỉ cần nói với Bồn Vương một tiếng, Bồn Vương mỗi ngày đều sẽ cho nàng nhìn.” Trong mắt Long Hạo Thiên đều là vẻ ám muội.

Vân Yên ngượng ngùng cúi đầu xuống, ánh mắt trở nên ảm đạm. Nàng rất muốn làm như vậy, nhưng nàng còn có cơ hội không?

Long Hạo Thiên cảm giác được nàng có tâm sự. Chẳng lẽ nàng đã biết điều gì? Mặc kệ có phải hay không, đều phải luôn hi vọng, hẳn vui vẻ nắm tay nàng nói: “Chúng ta đến Ngự hoa viên dạo một lát.”

“Dạ.” Vân Yên khoác tay hắn, nếu luôn luôn được hạnh phúc như vậy thì tốt biết bao.

Ánh nắng tươi sáng cùng tiếng chim hót và hương hoa thơm ngát. Nhìn thấy những đóa hoa tranh nhau khoe sắc trước mặt khiến tâm tình của nàng tốt hơn rất nhiều. Mặc kệ sau như thế nào, hiện tại hạnh phúc không phải đã tốt rồi sao?

“Thần thiếp tham kiến Vương.” Lệ phi đột nhiên đi đến từ phía đối diện, trong đôi mắt đẹp đều là vẻ bi thương.

“Lệ phi đứng lên đi.” Long Hạo Thiên vươn tay ra đỡ nàng đứng dậy.

“Vương đang cùng muội muội tản bộ sao? Vậy thần thiếp sẽ không quấy rầy.” Lệ phi lẩy lui làm tiến nói.

Nhưng Vân Yên lại chỉ nhìn nàng ta, không muốn nói chuyện, lại càng không muốn làm trái lòng mình giữ nàng ta ở lại, nàng có thể nhận ra trong đôi mắt bi thương của Lệ phi ẩn chứa nhiều cừu hận.

“Bổn Vương cùng Yên phi đi dạo một lát, nếu nàng không có việc gì thì cùng đi, nhưng nếu có việc thì nhanh đi làm đi.” Long Hạo Thiên nói, hẳn cố gắng đối xử với những phi tử khác công bằng một chút.

“Vương, thần thiếp không có việc gì, vậy thần thiếp sẽ cùng Vương và muội muội đi dạo.” Lệ phi nói, lúc nhìn thoáng qua cái bụng hơi nhô lên của Vân Yên đang đứng bên cạnh, ánh mắt liền lộ ra vẻ hung ác.

“Vậy đi dạo một lát vậy.” Long Hạo Thiên thật cẩn thận dìu Vân Yên.

“Vương cùng tỷ tỷ tản bộ đi, thần thiếp hơi mệt, muốn về phòng nghỉ ngơi.” Vân Yên không muốn cùng nàng giả bộ diễn kịch.

“Mệt sao? Vậy Bổn Vương đưa nàng về. Lệ phi, một mình nàng tùy ý tản bộ vậy.” Long Hạo Thiên nói xong liền dìu Vân Yên trở về.

Lệ phi phần nộ nhìn bóng lưng của bọn họ, hung tợn nói: “Vân Yên, người khinh người quá đáng, vậy đừng trách ta ra tay tàn nhẫn.”

“Nàng không thích Lệ phi?” Long Hạo Thiên vừa đi vừa hỏi.

“Không phải không thích, chỉ là không biết nên chung sống với nàng ta như thế nào. Vương, chẳng lẽ chàng không biết nữ nhân cùng yêu một người nam nhân, lại sống chung một chỗ thì chỉ có dối trá sao? Thần thiếp không muốn giả dối như vậy.” Vân Yên vẫn chưa nói cho hắn biết nguyên nhân thật sự.

“Nàng đang ghen sao?” Long Hạo Thiên mỉm cười nhìn nàng, nghe ra trong lời nói của nàng có vị chua.

“Ghen, đương nhiên ghen.” Vân Yên cười, nhưng trong lòng lại chua xót, cũng không biết sau này nàng còn có cơ hội ghen không?

“Nàng không cần ghen, sự sủng ái của Bổn Vương với nàng là độc nhất vô nhị.” Long Hạo Thiên lấy tay vuốt mũi nàng. Từ sau khi giải quyết xong chuyện của Lăng Nhi, hắn cũng đã thông suốt, cũng càng ngày càng phát hiện ra nàng không giống người bình thường. Sư huynh nói rất đúng, hẳn phải quý trọng người trước mắt.

Độc nhất vô nhị? Trong mắt Vân Yên rưng rưng nước mắt cảm động, đây là lời nói động lòng người nhất mà nàng nghe được. Tuy rằng nàng không quá hi vọng xa vời rằng tình yêu của hắn với nàng lớn hơn tình yêu với Lăng Nhi, nhưng có được những lời này của hắn thì có ra sao cũng đáng.

“Nàng khóc gì chứ?” Long Hạo Thiên dịu dàng thay nàng lau nước mắt trên khóe mắt, rồi nhẹ nhàng ôm nàng: “Cho bổn Vương một chút thời gian, bổn Vương sẽ bồi thường tất cả những gì trước kia đã làm với nàng.”

“Không cần bồi thường, Vương, đó cũng có thể xem là những hồi ức đặc biệt.” Vân Yên nở nụ cười.

Long Hạo Thiên nhìn nàng chăm chăm, lấy tay nâng khuôn mặt của nàng lên, tràn đầy đau lòng: “Vì sao những gì nàng làm luôn khác mọi người? Sao có người có thể xem những tra tấn kia là hồi ức đặc biệt được chứ?”

“Nếu chịu đựng những tra tấn đó là vì có được ngày hôm nay, vậy không phải là một loại hạnh phúc sao?” Vân Yên nhìn hắn: “Có khổ mới có thể biết ngọt.” “Không cần khéo hiểu lòng người như vậy, cũng không cần thiện lương như vậy, nếu không Bồn Vương sẽ chỉ cảm thấy áy náy với nàng hơn.” Lúc này, Long Hạo Thiên thật sự không thể nghĩ ra trước kia hắn bị làm sao?

“Xuyt...” Vân Yên lấy tay chặn môi hắn lại: “Thần thiếp không cho phép chàng nói như vậy.”

“Được, không nói nữa.” Long Hạo Thiên lại nắm tay nàng tiếp tục đi lên phía trước: “Chờ sau này sẽ nói với con của chúng ta.” Con? Thân thể vân Yên cứng đờ. Con có thể bình an ra đời không? Nàng còn có sau này sao?

“Nàng không thoải mái sao? Sao tay lại lạnh như vậy?” Long Hạo Thiên hỏi.

“Không phải, chắc là do trời lạnh.” Vân Yên tùy tiện tìm lí do.

“Vay nhanh trở về uống chút canh nóng.” Long Hạo Thiên nói, nàng ngàn vạn lần không thể sinh bệnh.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt một tháng đã trôi qua.

Tuy rằng mỗi ngày đều uống thuốc nhưng Vân Yên vẫn cảm giác thân thể càng ngày càng nặng nề, càng ngày càng mệt mỏi, bụng vẫn thỉnh thoảng hơi đau. Nàng không muốn người khác lo lắng, chỉ có thể lên lút nói với thái y. Nhưng Long Hạo Thiên lập tức sẽ biết, sẽ nổi trận lôi đình với nàng, bảo nàng sau này không được giấu diếm bất cứ chuyện gì. Tuy rằng đều là nỗi giận nhưng lại khiến nàng cảm động khóc đến rối tinh rối mù, bởi vì đó chính là sự quan tâm của hắn đối với nàng, tình yêu của hắn dành cho nàng.

Hiện tại mỗi ngày nàng đều rất cẩn thận bảo hộ đứa bé trong bụng, sợ có việc gì ngoài ý muốn xảy ra. Nếu quả thật có một ngày như vậy, nàng hi vọng cho dù mình có chết cũng có thể giữ lại được đứa nhỏ.

“Nương nương, nương nương, đại thiếu gia và công chúa Vân La đến.” Tiểu Thanh vui mừng chạy vào báo.

“Bọn họ đến đây?” Vân Yên nhìn Tiểu Thanh, rốt cuộc bọn họ cũng đã tới.

“Dạ, họ đang thượng triều gặp Vương, nghe nói là Hoàng thượng phái công chúa làm sứ giả đến đón lão gia trở về.” Tiểu Thanh nói.

“Vay sao?” Trên mặt Vân Yên lộ vẻ vui mừng, cuối cùng cha cũng sắp được tự do. “Đi, chúng ta đi gặp bọn họ.”

“Nương nương, người đừng vội, Vương đã phân phó nô tỳ bảo người đợi một lát Vương sẽ cho công chúa và thiếu gia đến đây.” Tiểu Thanh đỡ nàng ngồi xuống.

Ngoài cửa truyền đến những tiếng gọi trong trẻo: “Yên tỷ tỷ, Yên tỷ tỷ...” Vân La giống như một trận gió chạy vào, bổ nhào về phía nàng.

“Công chúa.” Tiểu Thanh hoảng sợ lập tức giữ chặt Vân La lại.

“Vân La, muội cẩn thận một chút, bây giờ không thể đụng vào Yên nhi.” Vân Dương đứng phía sau Vân La, cũng lập tức giữ chặt cánh tay nàng, giọng điệu hơi trách cứ. Vân La nghịch ngợm le lưỡi: “Muội quên mất, thật xin lỗi, Yên tỷ tỷ.” “Không sao, Vân La, ca ca, hai người mau ngồi xuống đi.” Vân Yên gặp được bọn họ, vô cùng vui mừng.

47. Chương 191 - 192

Chương 191 – Đếm ngược thời gian

“Yên tỷ tỷ, tỷ có đứa nhỏ rồi, thật sự là quá tốt, quá tốt.” Vân La lấy tay khê vuốt bụng nàng, vẻ vui mừng của Vân La tựa như một đứa bé.

Trong mắt Vân Dương lại ẩn chứa vẻ lo lắng, nhỏ giọng hỏi: “Yên nhi, thân thể của muội có khỏe không?”

“Ca ca, Vân La, muội rất khỏe.” Vân Yên cười, không muốn làm bọn họ lo lắng.

“Vậy là tốt rồi, Yên tỷ tỷ sắp làm mẹ, Dương ca ca sắp làm cửu cửu (cậu), còn muội sắp trở thành cửu mụ (mợ).” Vân La vui vẻ nói.

“Vân La, muội vẫn chưa gả cho ca ca của ta, sao có thể làm cửu mụ được?” Vân Yên cố ý đùa nàng.

“Yên tỷ tỷ...” Mặt Vân La đỏ lên, không phục làm nũng: “Hoàng đế ca ca đã đồng ý hôn sự của muội và Dương ca ca rồi, nói là chờ Vân bá bá trở về liền chuẩn bị hôn lễ cho bọn muội.”

“Thật vậy sao? Ca ca, chúc mừng hai người.” Vân Yên cũng mừng thay cho bọn họ, dù sao người có tình ắt sẽ thành người một nhà.

“Yên tỷ tỷ, tỷ sẽ tham gia hôn lễ của bọn muội chứ?” Vân La nắm tay nàng, rất hi vọng nàng có thể đến.

“Vân La, sợ rằng ta không thể đến được, bụng lớn như vậy đi lại không tiện lắm. Nhưng mà ta sẽ chúc phúc hai người.” Vân Yên nói, cho dù nàng muốn đi cũng là lực bất tòng tâm.

“Vậy thì tiếc thật.” Vân La bĩu cái miệng nhỏ nhắn.

“Chờ sau này có cơ hội ta sẽ trở về thăm hai người.” Vân Yên cầm tay bọn họ đặt lên nhau, đứng dậy nói: “Hai người gặp cha chưa? Chúng ta cùng đến gặp cha, nói cho người biết tin tức tốt lành này đi. Cha nghe được nhất định sẽ rất vui mừng.”

“Vẫn chưa gặp, vừa đến nơi liền phải lấy thân phận sứ giả của Vân triều đến gặp Long Vương, nên chưa kịp gặp cha.” Vân Dương nói.

“Vậy chúng ta cùng đi thăm cha.” Vân Yên gật đầu nói.

Ngoài hoàng cung.

“Thần tham kiến công chúa.” Vân Hồ thấy Vân La liền vội vàng hành lễ.

“Vân bá bá mau đứng lên. Vân La không dám nhận.” Vân La đỡ Vân Hồ dậy, sau đó bảo Tiểu Thanh rót một chén trà, trình trọng quỳ trên mặt đất: “Phụ thân, xin người nhận cho.” Vân La cúi đầu.

“Được được.” Vân Hồ nhận lấy chén trà, uống một ngụm rồi đặt ở bên cạnh. Vân Yên vội vàng đem lễ vật đã sớm chuẩn bị tốt đưa cho ông, ông liền đặt vào trong tay Vân La: “Các con nhất định phải chung sống hòa thuận.”

“Cám ơn phụ thân.” Vân La nhận lấy, được Vân Dương dìu đứng lên, đứng sang bên cạnh.

“Được rồi, chúng ta đều là người một nhà, Vân La, bây giờ ta nên sửa lại gọi muội là đại tẩu.” Vân Yên lại chọc nàng. “Yên tỷ tỷ...” Vân La thẹn thùng trốn ở phía sau Vân Dương.

“Được rồi, đại tẩu, ta không đùa tẩu nữa. Đúng rồi, cha, ca, hai người định bao giờ thì trở về.” Lúc này Vân Yên mới hỏi.

“Long Vương đã phân phó, lúc nào chúng ta cũng có thể khởi hành trở về.” Vân Dương nói.

Vân Hồ lại trầm tư, một lúc lâu sau mới nói: “Dương nhi, cha quyết định trước hết không quay về.”

“Vì sao?” Bọn họ kinh ngạc nhìn ông.

“Yên nhi, hiện tại con đang mang thai, cha phải chờ con sinh hạ đứa nhỏ, sau khi nhìn thấy cháu ngoại mới trở về. Dù sao cũng không gấp lắm.” Vân Hồ nói, đương nhiên vẫn chưa nói rõ là vì Yên nhi. Ông sợ Yên Nhi xảy ra việc gì ngoài ý muốn, sao ông có thể thả lỏng tâm tình mà trở về được.

Tuy rằng lý do này có hơi gượng ép, nhưng Vân Dương cùng Vân La vẫn gật đầu nói: “Được, chúng con nghe theo cha.”

“Không được.” Vân Yên lập tức cự tuyệt, nàng đương nhiên hiểu được ý tứ của cha, liền nói với bọn họ: “Ca ca, Vân La, hai người đi ra ngoài trước đi, muội muốn một mình nói chuyện với cha.”

“Được.” Bọn họ hơi nghi hoặc nhưng vẫn bước ra cửa.

Vân Yên hơi quỳ gối trước mặt Vân Hổ: “Cha, con biết người là vì con mới không chịu rời khỏi đây.”

“Yên nhi, con làm gì vậy, mau đứng lên.” Vân Hổ định đỡ nàng dậy.

“Cha, trước hết cha cứ để cho con nói xong đã.” Vân Yên vẫn quỳ như cũ: “Cha, Yên nhi biết cha lo lắng cho Yên nhi, nhưng mà cha có nghĩ đến ca ca không? Cũng phải nhiều tháng nữa Yên nhi mới sinh con, vậy thì cũng có nghĩa là ca ca và Vân La phải đợi nhiều tháng nữa mới có thể thành thân. Ca ca tuổi không còn nhỏ, nếu không phải từ trước đến nay theo cha chinh chiến ở bên ngoài thì đã sớm thành gia lập nghiệp, có mấy đứa nhỏ rồi cũng nên. Cha, người có thể nhẫn tâm tiếp tục làm chậm trễ việc của ca ca sao?” Không phải nàng không muốn cha ở lại, nàng chỉ sợ chẳng may mình và đứa nhỏ... Vậy chẳng phải cha sẽ rất thống khổ sao? Cho dù sau khi trở về cũng sẽ đau đớn như vậy, nhưng nàng không muốn ông trải nghiệm loại sinh ly tử biệt này. Nếu như nàng cùng đứa nhỏ không có việc gì, nàng sẽ mang theo con cùng trở về thăm ông.

Nội tâm Vân Hổ đấu tranh kịch liệt, những lời của nàng đã chọc trúng vào nỗi khổ của ông. Những năm gần đây ông thật sự hổ thẹn với Dương nhi. Ông cũng muốn nhìn thấy Dương nhi thành gia lập nghiệp, nhưng lại không nỡ rời xa nàng. Biết rõ mấy tháng sau nàng sẽ phải trải qua một cơn sinh tử, vậy mà vẫn còn muốn ông rời đi vào thời điểm này sao?

“Cha, nếu bây giờ người không quay về, Hoàng thượng cùng đại thần cả triều sẽ hoài nghi người, nghĩ rằng người bụng dạ khó lường. Ca ca và công chúa thật vất vả mới có thể đến với nhau, đừng để đến lúc đó bởi vì chuyện này mà xảy ra bất kì bất trắc nào. Lúc đó, bọn họ phải làm sao?” Vân Yên biết ông dao động liền vội vàng nói thêm, nhưng trong lòng vẫn luôn cảm thấy có lỗi.

“Yên nhi, nhưng mà cha không nỡ rời xa con.” Vân Hổ đỡ nàng dậy, nước mắt rơi đầy mặt, sao ông có thể không hiểu nỗi lòng của con gái được chứ.

“Cha, trở về đi, coi như là Yên nhi cầu xin người được không?” Vân Yên nhào vào lồng ngực ông cầu xin.

“Được.” Vân Hổ rút cuộc cũng gật đầu, con gái đã cầu xin ông như vậy, ông làm sao có thể kiên trì được nữa.

Nửa tháng sau, ngoài thành.

“Cha, ca ca, Vân La, bảo trọng.” Vân Yên mấy lần nghẹn ngào nhưng nàng cố gắng không để bản thân rơi lệ, không muốn làm cho cha đau lòng.

“Yên nhi, cha chờ con đưa đứa nhỏ trở về thăm cha.” Vân Hổ chỉ nói một câu rồi xoay người lên ngựa, ông sợ nếu còn tiếp tục như vậy mình sẽ quyết định ở lại.

“Yên nhi nhất định phải bảo trọng.” Vân Dương nói xong liền đi đến trước mặt Long Hạo Thiên, trình trọng quỳ xuống: “Long Vương, Yên nhi giao cho người, hi vọng người đối xử tốt với muội ấy. Vân Dương sẽ vô cùng cảm kích.”

“Yên tâm, Bồn Vương hứa với người, cho dù người không nói thì Bồn Vương cũng sẽ đối xử tốt với nàng.” Long Hạo Thiên lấy tay nâng hấn dậy, hai người đều hiểu ý tứ trong lời nói của nhau.

“Yên tỷ tỷ, hẹn gặp lại.” Vân La nước mắt lưng tròng, lưu luyến không rời buông tay nàng ra.

“Sao lại vẫn gọi ta là tỷ tỷ, ta hẳn là phải gọi muội đại tẩu mới đúng.” Vân Yên rơi lệ, trong mắt mang theo ý cười nhìn bóng dáng của bọn họ dần dần biến mất ở trước mặt mình. Nước mắt rút cuộc không nhịn được tựa như nước sông tràn bờ “òà” một tiếng liền tuôn trào.

“Đừng khóc, đợi sau này Bồn Vương sẽ mang nàng trở về thăm bọn họ.” Long Hạo Thiên ôm nàng trước ngực an ủi.

“Vương, nếu thần thiếp không có sau này thì chàng nhất định phải đưa con đi thăm bọn họ, được không?” Vân Yên khóc cầu xin hấn.

“Nàng đang nói gì vậy? Cái gì mà không có sau này? Sau này Bổng Vương không cho phép nàng nói như vậy nữa. Cả nàng và con sẽ không xảy ra việc gì cả.” Long Hạo Thiên lại hơi tức giận, ôm lấy nàng nói: “Hồi cung.”

Chương 192 – Đại kết cục 1

Chỉ chớp mắt, hai tháng đã trôi qua.

“Vương, đây là tin tức bổ câu mới mang về.” Thị vệ cầm ống trúc nhỏ đi tới giao lại cho hắn.

Long Hạo Thiên mở ra, vừa nhìn thấy đã biết là của sư huynh gửi tới, hắn nói còn chưa tìm thấy Thông Thiên lão đạo, nhưng cũng đã truy ra tung tích của ông ta, nói cứ yên tâm, nhất định trong vòng bốn tháng sẽ dẫn ông ta hồi cung.

Đọc hết tờ giấy, hắn lập tức trả lời lại chỉ với bốn chữ đơn giản: “Mọi chuyện nhờ huynh.” Sau đó giao lại cho thị vệ, nói: “Đem cái này phúc đáp lại.”

“Dạ, Vương.” Thị vệ lui đi xuống.

Về mặt Long Hạo Thiên nặng nề, tựa người vào ghế. Hai tháng nay luôn ở chung với nàng, bây giờ hắn mới phát hiện ra nàng thật khác xa với sự tưởng tượng của hắn. Nếu như nói Lăng nhi đối với hắn thật dịu dàng đáng yêu, thì Yên nhi cho hắn cảm giác rung động, nàng có thể cùng mình thảo luận chính sự, có thể thảo luận quân sự, cũng có thể thảo luận binh pháp, nàng không như những nữ nhân khác của mình, giống như một bằng hữu ngang tài ngang sức, mỗi ngày luôn khiến hắn vui vẻ, không biết từ lúc nào tâm hồn đã bị nàng chiếm trọn, mỗi khi rảnh rỗi liền không tự chủ được muốn đến nhìn nàng, muốn biết nàng hiện tại đang làm gì?

Vân Yên lấy tay vuốt ve cái bụng nhô lên của mình, hài tử đã được sáu tháng, nàng có thể cảm giác được nó động đậy. Chỉ là nàng cũng biết tình trạng của mình ngày càng không tốt, thái y mỗi lần bắt mạch, vẻ mặt đều trầm trọng, nhưng vẫn phải an ủi động viên nàng, còn có Vương nữa, bây giờ nàng cũng ngày càng cảm nhận được nhu tình trong mắt hắn... Thầm cầu nguyện thần y mau mau tới, nàng không muốn cứ rơi đi trong luyến tiếc như vậy.

“Đang nghĩ gì vậy?” Long Hạo Thiên đi vào, liền thấy nàng đang ngẩn ngơ.

“Vương, chàng đã tới rồi.” Vân Yên lập tức thay đổi nét mặt, tươi cười đứng dậy đón hắn.

Long Hạo Thiên rõ ràng vừa thấy u buồn trong mắt nàng, không muốn khuấy động tới đề tài đó, nhẹ nhàng ôm nàng, cười tà mị: “Có phải nhớ Bổng vương hay không? Nhớ thì cứ thừa nhận, Bổng Vương sẽ không cười nàng đâu.”

“Vương, ánh mắt của chàng từ khi nào thì lợi hại như vậy, thần thiếp đang nghĩ gì chàng cũng biết cả.” Vân Yên cố ý tỏ vẻ kinh ngạc nhìn hắn.

“Tâm tư của nàng còn muốn lừa gạt Bổng vương hay sao?” Long Hạo Thiên bật cười, đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, hắn nên làm thế nào mới khiến nàng vui vẻ, mới khiến nàng khỏi phải lo lắng như vừa rồi.

“Vương, chàng cũng đừng quên lòng của nữ nhân như kim dưới đáy biển nha.” Vân Yên vụt hôn lên mặt hắn một cái, “Vương, đoán thử xem thần thiếp hiện giờ đang nghĩ gì?”

“Bổng vương còn phải đoán sao?” Tay Long Hạo Thiên khẽ luồn vào áo nàng vuốt ve.

“Vương...” Sắc mặt Vân Yên đỏ lên, nhưng nàng hiểu rõ, đã bao nhiêu lần nàng nhìn được vẻ áp chế ham muốn trong mắt hắn.

“Được rồi. Chúng ta đi ra ngoài một chút.” Long Hạo Thiên thu tay về, hắn biết nếu còn tiếp tục đùa với lửa sẽ có ngày chết cháy.

“Vâng.” Vân Yên gật đầu, thật ra nàng không phải không muốn hắn, có điều hài tử quan trọng hơn.

Long Hạo Thiên đỡ nàng, chậm rãi tản bộ trong cung, đi tới một lầu gác chợt nghe thấy tiếng nói chuyện, ngẩng đầu lên thì thấy mấy tần phi đang ngồi cùng nhau.

“Thư tần nương nương, hôm qua Vương không phải là đã sủng ái tỷ ư? Tại sao hôm nay vẻ mặt còn không vui, chúng ta đây chẳng phải là nên buồn muốn chết?” Một tần phi trêu ghẹo.

“Ta có cái gì vui, các tỷ muội cũng không phải không biết, chúng ta đều hi vọng đơn giản là giành được sủng ái của Vương, còn nữa, đó là sinh hạ Long chủng, mẫu bằng tử quý, cứ cho không làm Vương, chỉ là hoàng tử, hay là công chúa, chúng ta cũng có thể có chỗ dựa. Các người cũng biết Vương thích Yên phi nương nương, cũng không cho chúng ta cơ hội sinh con, hiện giờ chúng ta còn trẻ như vậy, nên làm gì bây giờ?” Về mặt Thư tần đầy lo lắng.

“Thư tần nói rất đúng, coi như được Vương sủng ái thì sao nào? Cũng không thể thay đổi được gì. Muốn trách cũng chỉ có thể trách chúng ta mạng khổ, ai bảo chúng ta vào hoàng cung này, chẳng thể trách người khác được.” Những nữ nhân kia yếu ớt phụ họa.

“Cũng trách chúng ta không có bản lĩnh hấp dẫn được Vương.” Mọi người lập tức lâm vào trầm mặc.

“Nếu không thay đổi được, vậy đừng buồn nữa, chúng ta kể chuyện vui đi.” Một người phá vỡ không khí lặng lẽ.

Các nàng đã chuyển đề tài, nhưng trong lòng Vân Yên lại nặng nề, trộm nhìn Long Hạo Thiên bên cạnh, hắn có cảm thấy không công bằng với các nàng hay không? Nếu không thể cho các nàng tình yêu, cho các nàng hài tử, vậy cần nhiều tần phi như vậy làm gì?

“Vương.” Nàng khẽ gọi.

“Muốn nói gì cứ nói đi.” Long Hạo Thiên biết nàng có lời muốn nói, có lẽ nàng sẽ nói trúng suy nghĩ trong lòng mình.

“Thần thiếp đói, chúng ta trở về đi.” Vân Yên lại chuyển đề tài, nàng vốn muốn nói, Vương hãy công bằng một chút, cho các nàng cơ hội, nhưng nàng không biết vì sao mình phải giả bộ hào phóng, còn nữa, vài tháng nữa nếu như mình không thể thoát được, vậy chuyện sau này nàng cũng cần gì phải bận tâm.

Long Hạo Thiên sững sờ, không ngờ tới nàng sẽ nói đói bụng, nàng không phải muốn nói chuyện với mình sao? Hắn vốn cũng định nói cho nàng biết, hắn sẽ đưa hết những tần phi chưa sủng ái xuất cung. Nhưng nàng tại sao lại không nói nữa.

“Đi thôi.” Vân Yên kéo tay hắn, ngả đầu tựa vào vai hắn, tự mình hưởng thụ hạnh phúc khó có được này.

“Nàng thử nói xem, Bối vương muốn đưa những tần phi chưa được sủng hạnh ra khỏi cung, nàng thấy thế nào?” Long Hạo Thiên ướm hỏi.

“Vương, chàng muốn thả bọn họ?” Vân Yên kinh ngạc nhìn hắn.

“Đúng vậy, Bối vương không muốn những chuyện thị phi lại tái diễn nữa.”

“Vậy thần thiếp tôn trọng ý của Vương, mọi người cũng sẽ cảm tạ chàng, Vương, chàng thật sự anh minh.” Vân Yên nhìn hắn, phát hiện ra mình ngày càng thích hắn.

“Một mình nàng cảm tạ ta là được rồi.”

“Vương cũng không phải thả thần thiếp, vậy thần thiếp phải cảm tạ gì chứ?”

“Nàng thử nói xem.”...

Một tháng sau.

“Nương nương, đi nghỉ sớm một chút đi.” Tiểu Thanh giúp nàng sửa soạn giường chiếu, đỡ nàng đi đến bên giường.

“Tiểu Thanh...” Vân Yên đột nhiên gọi tên nàng.

“Nương nương còn có chuyện gì sao?” Tiểu Thanh nhìn nàng thắc mắc.

Vân Yên lại trầm tư một chút, sau đó giữ chặt tay nàng: “Tiểu Thanh, chúng ta từ nhỏ lớn lên cùng nhau, nói là chủ tớ nhưng thật ra thân như tỷ muội, nếu như nói người mà ta tín nhiệm nhất trên đời này thì người đó chính là người, nên ta có nguyện vọng gì người nhất định sẽ làm thay ta đúng không?”

“Nương nương, người nói như vậy thật sự khiến Tiểu Thanh cảm động, có chuyện gì xin cứ nói, nô tỳ nhất định làm được.” Tiểu Thanh lau lau khóe mắt.

“Cám ơn người. Tiểu Thanh, chuyện này bất kể thế nào, người nhất định phải làm thay ta.” Sắc mặt Vân Yên lập tức trầm trọng.

“Nương nương, người rốt cuộc muốn nói gì?” Tiểu Thanh nhìn nàng, nàng rất ít khi nghiêm túc như vậy, hẳn là chuyện rất quan trọng.

“Tiểu Thanh hứa với ta, nếu có một ngày ta và hài tử gặp chuyện nguy hiểm, người nhớ rõ lời ta, giữ lại hài tử.” Vân Yên nắm chặt tay nàng.

“Nương nương, người đang nói cái gì... cái gì... một ngày người cùng hài tử gặp nguy hiểm? Sẽ không có, không có đâu, người và hài tử của người nhất định sẽ bình an.” Tiểu Thanh thực sự kích động.

“Tiểu Thanh, trong lòng người cũng rõ có đúng không? Nếu không người cũng không kích động như vậy. Từ nhỏ đến lớn, ta gặp nguy hiểm bao lần, cũng đã thành thói quen, người cũng biết sức khỏe của ta, rồi đi là chuyện sớm hay muộn mà thôi.” Vân Yên nói, bản thân đã rất thần nhiên, tuy rằng cũng có tiếc nuối.

“Nương nương, người cũng nói rồi đó, nhiều lần gặp nguy hiểm người đều biến nguy thành an, lúc này nhất định cũng sẽ như vậy, người không cần lo lắng.” Nước mắt Tiểu Thanh không ngừng rơi xuống.

“Ta cũng hi vọng sẽ biến nguy thành an, ta là nói, nếu quả thật có một ngày như vậy, người nhất định phải hứa với ta, van cầu Vương bảo vệ hài tử.” Trong mắt Vân Yên cũng đã mang theo lệ.

“Nương nương, cho dù thật sự có một ngày như vậy Vương cũng sẽ bảo vệ nương nương, nô tỳ cũng vậy.” Dù sao hài tử này bọn họ cũng chưa từng gặp mặt.

“Không thể.” Vân Yên cũng lập tức trở nên kích động, cầm lấy tay nàng: “Tiểu Thanh, người hãy nghe ta nói, nếu ta sống lại, hài tử không còn, vậy ta sống còn có ý nghĩa sao?”

“Nhưng mà có thể nương nương còn sống, nếu không có nương nương, hài tử cũng sẽ không có mẹ, như vậy không phải đứa bé sẽ rất đáng thương sao?” Tiểu Thanh hỏi lại nàng.

“Không có cơ hội rồi. Thái y không phải đã nói sao? Ta có thể mang thai chính là kỳ tích, ta lại có cơ hội làm mẹ, nếu như không có hài tử, ta nhất định đau đến chết, sống không bằng chết, cho nên người hãy hứa với ta, bảo vệ hài tử, nếu không cả đời này ta cũng sẽ không tha thứ cho người.” Vân Yên nhìn nàng chăm chăm, nhất định bắt nàng phải hứa.

“Nương nương.” Tiểu Thanh khóc lóc, nàng hiểu tâm ý của tiểu thư, gật đầu nói: “Nô tỳ đồng ý, nô tỳ đồng ý.”

“Cám ơn.” Vân Yên ôm lấy nàng, vốn là muốn đi cầu xin Long Hạo Thiên, nhưng nàng biết hẳn sẽ không đáp ứng, lại càng không muốn hấn lo lắng. “Nương nương, nếu đến lúc đó Vương không đồng ý, vậy làm thế nào?” Tiểu Thanh hỏi.

“Vậy thì người cứ nói cho hẳn biết, nếu hẳn bỏ rơi hài tử, ta cả đời cũng sẽ không tha thứ cho hẳn, hơn nữa, sẽ cùng hài tử đồng sinh cộng tử.” Vân Yên nói, đây là quyết định của nàng.

“Nô tỳ hiểu rồi.” Tiểu Thanh biết nàng đã hạ quyết tâm.

“Tiểu Thanh, người đi nghỉ ngơi sớm đi.” Vân Yên phân phó.

“Nương nương, người cũng hãy nghỉ sớm, không nên suy nghĩ bậy bạ.” Tiểu Thanh ghen ngào nói, lúc này mới lo lắng đóng cửa lại rời khỏi.

Vân Yên đang muốn nghỉ ngơi, đột nhiên một bóng đen lặng lẽ đứng trong phòng nàng, nàng khẩn trương đứng lên, theo bản năng bảo vệ bụng mình: “Người là ai? Muốn làm gì?”

Bóng đen thể nhưng lại chấp tay nói: “Nương nương, đừng sợ, thuộc hạ không có ác ý, thuộc hạ chỉ là tuân theo mệnh lệnh của chủ nhân ở đây bảo vệ nương nương.”

“Chủ nhân? Là ai? Hắc Ung sao?” Vân Yên ngây ngẩn, xem ra không phải là Vương, vậy khẳng định chính là Hắc Ung.

“Vâng, đúng là chủ nhân. Người sợ trong hoàng cung có người sẽ hãm hại nương nương, cho nên đặc biệt phải thuộc hạ âm thầm bảo vệ nương nương.” Hắc y nhân hồi đáp.

“Cám ơn người.” Vân Yên cảm động nói, Hắc Ung thật chu đáo, kỳ quái hỏi: “Vậy hôm nay người gặp ta, chẳng lẽ đã phát hiện ra cái gì?”

“Nương nương, Lệ phi nương nương sẽ gây bất lợi đối với người, nàng ta đã âm thầm tìm người muốn đẩy nương nương vào chỗ chết. Thuộc hạ đặc biệt đến báo cho nương nương cẩn thận, bởi vì Vương không ở đây nên thuộc hạ xin hỏi nương nương có muốn ra tay với nàng hay không? Chủ nhân Hắc Ung trước khi đi đã nói qua, có chuyện gì có thể trực tiếp hỏi người.”

“Lệ phi? Lại là nàng ta, vốn định buông tha nàng, xem ra nàng là tự tìm đường chết.” Vân Yên oán hận nói, chính mình vốn không thương tổn nàng, nhưng nàng hùng hổ dọa người, vậy cũng không thể trách mình.

“Nương nương muốn làm thế nào cứ việc phân phó, thuộc hạ nhất định sẽ tuân mệnh.” Hắc y nhân nói.

“Trước mắt không cần làm gì nàng ta, chỉ nên coi chừng nàng, nếu nàng không động thủ, ta sẽ thả nàng một đường sống, nếu nàng động thủ, chúng ta ra tay cũng chưa muộn.” Vân Yên phân phó, trong lòng nàng không phải muốn đối phó người khác, cứ cho là vì mình và hài tử mà tích đức.

“Dạ, thuộc hạ tuân mệnh.” Hắc y nhân nói xong, chớp mắt đã biến mất.

Vân Yên lại đột nhiên cảm thấy đầu mình choáng váng, thân thể ngã qua một bên, trước lúc hôn mê, theo bản năng hô lớn một tiếng: “Tiểu Thanh.”

“Nương nương.” Nghe thấy tiếng nàng là lạ, Tiểu Thanh lập tức đẩy cửa xông vào, thấy nàng ngã dưới đất ngất đi, bị dọa lập tức hét lớn: “Người đâu, mau truyền thái y.”

“Nương nương... nương nương...” Tử Yên các bỗng chốc rối loạn.

“Thái y, mau lên, mau lên.” Tử Liên vội kéo thái y thở hổn hển chạy tới.

“Các người cũng mau tránh ra.” Thái y hướng về phía Tiểu Thanh cùng các mama đang vây quanh giường, hô lớn.

“Thái y, ông nhanh lên.” Tiểu Thanh và mấy người kia vội tránh ra nhường chỗ cho thái y ngồi xuống. Thái y bắt mạch, vẻ mặt chăm chú, càng ngày càng thêm âm trầm.

“Rốt cuộc Nương nương bị làm sao vậy?” Long Hạo Thiên lo lắng đi vào.

“Vương, nương nương đột nhiên té xỉu.” Tiểu Thanh sốt ruột òa khóc.

Long Hạo Thiên đã tới, liền thấy Vân Yên nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch, trong lòng đau xót, đột nhiên cảm thấy có một loại dự cảm không hay, nàng cùng hài tử liệu có việc gì hay không? Có bị nguy hiểm hay không?

“Vương.” Cuối cùng thái y cũng đứng dậy, nhưng vẻ mặt thống khổ bất đắc dĩ.

“Nói xem, thế nào rồi?” Trong giọng nói của Long Hạo Thiên đã có chút nóng nảy.

“Hồi bẩm Vương, tình trạng của nương nương cực kỳ không tốt.” Thái y bị dọa lập tức bẩm báo.

“Cực kỳ không tốt là không tốt ra sao? Người không phải nói có thể bảo trụ nàng tám tháng sao? Hiện giờ mới bảy tháng thôi.” Long Hạo Thiên phần nộ quát lớn.

“Vương, thần chỉ có thể cố sức, nhưng thần hoàn toàn không ngờ sức khỏe nương nương đột nhiên chuyển biến xấu đi như vậy.” Thái y còn chưa dứt lời, bên cạnh chợt nghe tiếng Tiểu Thanh hét ra tiếng.

“A...” nàng hét lên, ngón tay chỉ về phía Vân Yên: “Máu... Thái y, nương nương xuất huyết.”

Máu? Nhìn thấy dưới thân nàng chảy ra máu tươi, Long Hạo Thiên sợ hãi, “Thái y, mau cứu sống nương nương, nếu không bốn vương sẽ đem người chôn cùng.”

“Dạ.” Thái y cũng sợ tới mức toàn thân đổ đầy mồ hôi lạnh, vội vàng chạy lại kiểm tra.

“Yên nhi, nàng phải chịu đựng... phải chịu đựng, không được buông tay... không được bỏ cuộc...” Long Hạo Thiên kéo tay nàng, không ngừng nói bên tai nàng nói, trong mắt đã chứa đầy hoảng hốt lo sợ.

Thái y bỗng quỳ xuống: “Vương, thần vô năng, hiện giờ chỉ có thể chọn giữ lại một mạng, là nương nương hay là hài tử.”

Cái gì? Tất cả đều sững sốt, Tiểu Thanh choáng váng ngã xuống, nước mắt nhịn không được rơi đầy, lo lắng của nương nương nhanh như vậy đã biến thành sự thật rồi.

“Phế vật, cái gì mà giữ lại một mạng? Cả hai người Bồn vương đều cần, nếu không Bồn vương giết người.” Long Hạo Thiên đá ông ta một cước ngã xuống, hẳn biết Yên nhi rất mong chờ đứa bé này.

“Vương, cho dù người có giết thần, thần cũng không thể làm gì được. Vương mau mau quyết định, bằng không nương nương và đứa bé đều gặp nguy hiểm.” Thái y bò dậy tiếp tục quỳ nơi đó.

“Người...” Long Hạo Thiên nổi giận, vươn tay ra, thật muốn giết chết ông ta. Nhưng hẳn biết có giết cũng chẳng ích gì, cố nén giận nhìn về phía giường, nơi Vân Yên đang bất tỉnh nơi đó, thống khổ nhắm mắt lại, nói ra ba chữ: “Cứu nương nương.”

“Vương...” Tiểu Thanh lại quỳ xuống khóc nói: “Vương, nương nương đã dặn nô tỳ rằng, nếu có một ngày người cùng hài tử chỉ có thể chọn một, sai nô tỳ nói với Vương rằng nhất định phải giữ lại hài tử.”

“Nương nương đã không còn, hài tử còn có ích gì?” Long Hạo Thiên không hề nghĩ ngợi, liền hướng về phía nàng quát lớn, sau đó tiếp tục hạ lệnh: “Thái y làm đi, không được chậm trễ.”

“Vương, nương nương đã nói, nếu hài tử không còn, cho dù nương nương còn sống cũng sẽ đau lòng đến chết, nương nương còn nói cả đời cũng sẽ không tha thứ cho người, sẽ cùng hài tử đồng sinh cộng tử.” Tuy rằng Vương muốn cứu nương nương khiến nàng rất cảm động, nhưng lời dặn dò của nương nương, nàng nhất định phải nói.

“Không cần nhiều lời, nương nương quan trọng hơn. Thái y, mau lên.” Long Hạo Thiên lập tức ngắt lời, cho dù nàng có hận mình cũng nhất định phải cứu nàng.

“Dạ, Vương.” Thái y vội vàng đến bên giường, đầu toát mồ hôi lạnh, cứu được một người đối với ông cũng đã rất khó khăn rồi, hiện giờ chỉ có thể liều mạng cố gắng.

“Nương nương, thật xin lỗi, nô tỳ đã cố hết sức.” Tiểu Thanh không còn kiên trì nữa, có điều trong lòng thầm xin tha lỗi, vì tiềm thức nàng cũng hi vọng nương nương còn sống.

Ngoài cửa đột nhiên truyền vào tiếng hét: “Tránh ra... mau tránh ra...”

“Sư huynh.” Long Hạo Thiên nghe thấy tiếng của hắn, trong lòng đột nhiên dâng lên hi vọng, đã thấy hắn lôi kéo một đạo nhân khí có cốt khí thần tiên, vội vàng xông vào. “Sư huynh, huynh đã quay lại rồi, ông ta có phải là...” Nói còn chưa dứt đã bị hắn ngăn lại.

“Hiện tại không cần nói những chuyện này, nàng thế nào rồi?” Hắc Ưng hỏi.

“Người còn hỏi cái gì, tránh ra.” Thông Thiên lão đạo gắt gỏng, mọi người lập tức tránh ra nhường đường cho ông ta, thái y cũng vội vàng lui sang một bên.

“Sư huynh...” Long Hạo Thiên vừa định hỏi hắn.

“Hạo Thiên, có chuyện gì để nói sau, cứu Vân Yên quan trọng hơn, ông ta chính là Thông Thiên lão đạo.” Hắc Ưng có ý muốn hắn dừng hỏi nữa.

Nghe được câu này, Long Hạo Thiên gật đầu. Trong phòng yên tĩnh trở lại, một tiếng thở mạnh cũng không dám phát ra, nhìn chằm chằm vào lão đạo.

“Các người còn đứng ngây ra đó làm gì, không mau đi nấu nước, nếu không có chuyện gì thì tất cả ra ngoài hết cho ta.” Thông Thiên lão đạo sau khi bắt mạch cho nàng, nhìn thấy máu không ngừng chảy ra, lập tức phân phó.

“Dạ dạ...” Mọi người lúc này mới phản ứng kịp, đều lui hết ra ngoài.

Hắc Ưng cũng lời Long Hạo Thiên đi ra ngoài phòng, vỗ vai hấn an ủi: “Yên tâm đi, có thần y ở đây, nàng sẽ không sao đâu.”

“Sư huynh, cảm ơn huynh đã gấp gáp quay về kịp lúc.” Long Hạo Thiên cầm tay hấn.

“Không cần nói vậy, chúng ta hãy cứ chờ xem thế nào.” Hắc Ưng nói, hấn càng lo lắng cho nàng hơn, chỉ là không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể kiềm nén trong lòng.

Nửa canh giờ trôi qua nhưng trong phòng vẫn không hề có động tĩnh gì, chỉ có nha hoàn không ngừng bê nước nóng vào phòng, sau đó mang huyết thủy đi ra.

“Để ta vào xem.” Long Hạo Thiên không nén nổi nữa.

“Cứ đợi đã.” Hắc Ưng đứng đằng sau vươn tay giữ hấn lại: “Đệ đi vào cũng chẳng có ích gì, tin tưởng thần y, chúng ta bây giờ chỉ còn cách tin tưởng ông ta mà thôi.”

Rầm... Long Hạo Thiên nhin không được giáng một đấm vào than cây bên cạnh, hấn chưa bao giờ cảm thấy mình bất lực như vậy.

48. Chương 193

Chương 193 – Đại kết cục 2

Kẹt một tiếng, cửa được mở, Thông Thiên lão đạo từ bên trong đi ra.

“Thần y, nàng sao rồi, đứa bé sao rồi?” Long Hạo Thiên cùng Hắc Ưng đều chạy vọt tới.

“Gấp rút lên đường, lão phu có chút đối bụng rồi.” Thông Thiên lão đạo duỗi vai, nói.

“Người đâu, phân phó ngự thiện phòng chuẩn bị đồ ăn ngon nhất cho ta.” Long Hạo Thiên lập tức ra lệnh.

“Dạ, Vương.” Công công đứng bên cạnh vội vàng đi truyền chỉ.

“Thần y, bên này.Mời dùng chén trà nóng.” Hắc Ưng tự tay rót cho ông ta một chén trà. Đi chung cho tới giờ, hấn biết ông ta tính tình cổ quái, nếu ông ta không muốn nói, mặc kệ người ta có làm gì ông ta cũng sẽ không nói. Có điều hiện giờ trong lòng bọn họ thật sự sốt ruột.

“Vừa lúc lão phu đang khát.” Thông Thiên lão đạo ngồi xuống, nghênh ngang uống trà, mắt cũng không thèm liếc bọn họ một cái.

Long Hạo Thiên nghi hoặc theo dõi ông ta, ông ta có thành kiến gì với mình sao? Nhưng vẫn nhin không được, cung kính hỏi: “Thần y, nàng và đứa bé rốt cuộc thế nào rồi?”

“Trà này hương vị cũng không tệ, có điều không phải lá chè xanh tốt nhất.” Thông Thiên lão đạo như không nghe thấy hấn nói, chỉ ngồi bình luận chén trà trong tay mình.

Long Hạo Thiên chưa từng bị người khinh thường như vậy, ngấm lại cảm thấy tức giận, nhưng tay đã bị Hắc Ưng nắm chặt lấy, nhìn hấn lắc đầu, ý bảo mình không cần nói nữa, lúc này mới tức giận quay đầu đi.

“Thần y, chúng ta quả thực đang rất lo lắng cho nàng, xin Thần y hãy nói cho chúng ta biết tình trạng của nàng được không?” Hắc Ưng cũng nhin không được lên tiếng hỏi. Tuy rằng hấn biết nàng hấn là không sao nữa, nhưng vẫn không thể hết lo lắng.

Thông Thiên lão đạo lúc này mới nhú mày nhìn hấn: “Nàng cũng không phải nữ nhân của người, người lo lắng cái gì chứ?”

Câu nói này khiến Hắc Ưng thiếu chút nữa nghẹn, thực sự phải nén lửa giận tận đáy lòng, ai bảo bọn họ còn phải cầu ông ta.

“Vương, đồ ăn đều đã chuẩn bị xong, hiện tại có thể bưng lên chưa ạ?” Công công đi vào bẩm báo.

“Bưng lên, còn nữa, mang loại rượu lâu năm tốt nhất lên đây.” Long Hạo Thiên phân phó, tuy rằng trong lòng tức giận, nhưng hắn biết không được phát giận.

“Dạ, nô tài lập tức đi chuẩn bị.” Công công nói xong liền lui xuống.

Long Hạo Thiên thấy ông ta không chịu nói, định không hỏi nữa, xoay người muốn vào phòng thăm Vân Yên.

“Đứng lại, muốn nàng sống thì đừng tới quấy rầy nàng nữa.” Thông Thiên lão đạo lập tức lên tiếng.

Long Hạo Thiên không còn cách nào đành phải dừng bước, xoay người nhìn ông, mang một bụng tức giận lại không thể phát tác.

Hắc Ứng chỉ nhìn hắn bất đắc dĩ lắc đầu, lẳng lặng chờ một bên.

Thông Thiên lão đạo lại tập trung vào ăn uống. Mẹ nó, làm cho bọn họ sốt ruột quá đi.

Một mực đợi cho đến khi ông ta ăn uống no đủ, mới đứng dậy nói: “Ta phải đi xem nha đầu kia rồi.”

Long Hạo Thiên cùng Hắc Ứng nhìn nhau, rốt cuộc ông ta cũng chịu nói chuyện rồi, đi theo phía sau ông ta, muốn đi vào cùng, nhưng ông ta lại rầm một tiếng đóng cửa lại trước mặt bọn họ: “Các người cứ ở ngoài cửa chờ đi.”

Thoáng cái đã bị chặn ở ngoài cửa, sắc mặt Long Hạo Thiên bình tĩnh, ông ta có phải là quá đáng hay không, mình xem như đã quá lễ độ rồi.

“Quên đi, ai bảo chúng ta cần phải cầu ông ta, chỉ cần Vân Yên và đứa bé không sao là tốt rồi.” Hắc Ứng cố gắng an ủi hắn, trong lòng cũng tức muốn chết.

“Hừ.” Long Hạo Thiên hừ lạnh một tiếng, bây giờ còn cách nào khác sao.

Thông Thiên lão đạo đi tới giường, nhắm tính thời gian nàng cũng nên tỉnh lại rồi, lúc này mới nhẹ giọng gọi: “Nha đầu tỉnh lại đi, nhìn xem ai tới đây.”

Vân Yên nằm trên giường, lông mi dài khẽ lay động, chậm rãi mở mắt liền thấy đập vào mắt mình khuôn mặt từ ái, lập tức muốn ngồi dậy, vui mừng hô: “Quái lão nhân, ông đã đến rồi.”

“Nếu Quái lão nhân không tới, ngươi và đứa bé này đã mất mạng rồi, ngươi nha, thật không biết quý trọng bản thân gì hết.” Thông Thiên lão đạo đau lòng trách.

“Hài tử?” Vân Yên lúc này mới bừng tỉnh, theo bản năng nhìn xuống bụng mình.

“Yên tâm, có Quái lão nhân ta đây, đứa bé nhất định giữ lại được.” Thông Thiên lão đạo nói.

“Quái lão nhân, cảm ơn ông.” Nhìn thấy hài tử vẫn không sao, Vân Yên bật khóc, nàng có cảm giác hài tử của mình thiếu chút nữa sẽ không còn.

“Được rồi nha đầu, ngươi cũng đừng cảm ơn ta nữa, ngươi nên biết cơ thể của ngươi không thích hợp mang thai, tuy rằng lúc này có thể giữ được, nhưng sau này sẽ rất khó bảo toàn.” Thông Thiên lão đạo nói.

“Quái lão nhân, ông phải giúp tôi, nhất định phải cứu lấy hài tử.” Vân Yên lập tức đứng dậy, muốn quì xuống trước mặt ông ta.

Thông Thiên lão đạo đỡ lấy nàng: “Được rồi, cứ nằm xuống nghỉ ngơi, đừng để đứa bé thật vất vả mới cứu được lại xảy ra chuyện gì, nếu ta không muốn giúp thì đến đây làm gì?”

“Quái lão nhân, tôi biết ông có cách mà, có đúng không?” Vân Yên bắt lấy tay ông khẩn cầu.

Thông Thiên lão đạo thở dài: “Nha đầu, chúng ta quen biết cũng đã nhiều năm như vậy, có gì ta cứ nói thẳng, cứu ngươi và đứa nhỏ ta không dám nắm chắc, nhưng ta sẽ thử một lần, ngươi có nguyện ý mạo hiểm cùng ta hay không?”

“Hậu quả thế nào?” Vân Yên lập tức hỏi ông ta, mạo hiểm nhất định sẽ có hậu quả không ngờ đến, giống như lúc trước vậy.

“Cũng giống với tình trạng hiện giờ, chỉ có thể giữ lại một.” Thông Thiên lão đạo trả lời.

“Kết quả không tốt cũng không xấu?” Vân Yên lại hỏi.

“Giữ được đứa bé, còn người tuy là còn sống nhưng lại không có nhận thức và cảm giác. Có điều ta sẽ tận lực cứu người tỉnh lại.” Thông Thiên lão đạo còn nói thêm: “Người có nguyện ý mạo hiểm với ta không?”

“Tôi nói không muốn, ông chịu buông tha sao?” Vân Yên liếc ông ta một cái, ông ta tuy rằng đang hỏi, nhưng nàng cũng không có lựa chọn khác.

“Hắc hắc...” Thông Thiên lão đạo cười cười: “Nha đầu, vẫn là người hiểu ta.”

“Tôi không sao cả, chỉ cần hài tử không sao là tốt rồi.” Vân Yên nói, tính toán xấu nhất vẫn là như vậy, mình còn lý do gì để khước từ.

“Nha đầu, người đồng ý rồi hả? Vậy chúng ta cứ quyết định như vậy.” Thông Thiên lão đạo thực sự hưng phấn, nếu nàng không đồng ý, ông ta cũng không dám chắc mình có thể bức được nàng hay không?

“Chờ một chút.” Vân Yên gọi ông ta lại, “Trước tiên ông đừng nói với bọn họ, cứ để thuận theo tự nhiên.” Nàng không muốn khiến Long Hạo Thiên lo lắng, nếu phải có một ngày như vậy, cứ để cho hắn đợi đến cuối cùng.

“Nha đầu, thật không biết nào người sao lại bất thường như vậy, trước đây hắn đối xử với người như vậy, người vẫn còn nghĩ cho hắn.” Thông Thiên lão đạo trừng mắt lườm nàng.

“Đương nhiên nào ta không bình thường, nếu không ta cũng sẽ không đáp ứng ông, Quái lão nhân.” Vân Yên cũng lườm lại ông ta.

“Nha đầu, ta chẳng qua là muốn tốt cho người. Lão nhân ta không nói với người nữa, ta đi dạo ngự hoa viên.” Thông Thiên lão đạo nói xong mở cửa rồi đi, bởi vì ông ta biết ngoài cửa còn có người đang sốt ruột đứng đợi.

Ông ta vừa rời đi, Long Hạo Thiên cùng Hắc Ưng vội vã xông vào trong phòng.

“Nàng không sao chứ?” Bọn họ cùng nhau hỏi. Hắc Ưng tự cảm thấy có chút thất thố, đứng ở một bên, thấy tinh thần nàng không tệ, lúc này mới cảm thấy yên lòng.

“Ta không sao.” Vân Yên lắc đầu cười, nói: “Có thần y ở đây, hai người cứ yên tâm đi, ta và hài tử sẽ không sao.”

“Vậy là tốt rồi.” Long Hạo Thiên lúc này mới thở phào, ôm lấy nàng. Vừa rồi chỉ chút nữa là hắn mất đi hoặc là nàng hoặc là hài tử, hiện tại nghĩ lại vẫn còn sợ hãi.

Hắc Ưng thấy bọn họ ôm nhau, đáng vẻ hạnh phúc, có chút thất thần. Biết mình ở lại cũng dư thừa, lặng lẽ lui ra ngoài.

49. Chương 194 (hết)

Chương 194 – Đại kết cục 3 “Bây giờ thiếp đã không sao rồi, không cần phải lo lắng, chuyện này đúng thật là phải cảm ơn thần y.” Vân Yên nhìn thấy sự quan tâm trong mắt hắn, cảm thấy vui vẻ.

“Đúng là phải đa tạ cái lão đạo sĩ được túm về kia.” Giọng nói Long Hạo Thiên không mang theo ý cười, nói.

“Có phải tính tình ông ấy rất quái lạ hay không? Không để cho chàng chút mặt mũi nào?” Vân Yên cười, liền lập tức đoán ra ngay, lúc này mới giải thích: “Thật ra ông ấy tốt lắm, chỉ là thời điểm khi vừa mới bắt đầu tiếp xúc, cảm giác ông ấy có chút kỳ quái. Trước kia, lúc ông ấy vừa tới tướng quân phủ, thiếp đối với ông ấy lễ độ cung kính, nhưng ông ấy hoàn toàn không cảm kích, cũng không thêm chú ý đến thiếp, còn cười nhạo thiếp, thiếp bị ông ấy chọc giận, nên đã cố ý xếp đặt một trận pháp, bao vây ông ấy, còn gọi ông ấy là quái lão nhân, ai ngờ ông ấy lại đặc biệt thích, quả thực là một quái nhân, từ đó về sau thiếp gọi ông ấy là quái lão nhân.”

“Mặc kệ ông ta, hiện giờ nàng và hài tử là quan trọng nhất, ta cũng không quan tâm những chuyện đó. Nàng mới tỉnh, có đói hay không? Để ta bảo Tiểu Thanh lấy cho nàng chút thức ăn.” Long Hạo Thiên dịu dàng hỏi.

“Vâng.” Vân Yên gật đầu, lúc này mới phát hiện Hắc Ưng không biết đã đi khỏi từ lúc nào.

“Vậy nàng cứ nghỉ ngơi đi, ta sẽ ở lại đây.” Long Hạo Thiên đỡ nàng nằm xuống.

Ba ngày sau.

Vân Yên đã cảm thấy khỏe lên nhiều, có thể xuống giường đi lại, Tiểu Thanh liền chạy vào bẩm báo: “Nương nương, Bạch công tử muốn gặp người.”

“Mau mời hần vào.” Vân Yên vội vàng phân phó.

“Dạ.” Tiểu Thanh đi ra cửa, để cho hần vào. “Vân Yên, sức khỏe khá lên chưa?” Hắc Ưng vừa vào tới liền hỏi.

“Tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn người đã tìm thần y tới, bằng không hài tử của ta đã không còn.” Vân Yên thật sự cảm tạ hần, nàng cũng đã nghe Tiểu Thanh nói lại chuyện hôm đó, nàng thật sự rất cảm kích.

“Không cần cảm ơn ta, tất cả đều là số trời, hài tử của người và người có duyên phận, sẽ không cách nào rời khỏi người.” Hắc Ưng nói.

“Xi...” Vân Yên nhin không được, nở nụ cười. “Hắc Ưng, người từ khi nào thì tin vào Phật, lời nói đầy Thiền ý như vậy.”

“Thật không? Vậy xem ra ta với Phật cũng có duyên, nói không chừng sau này cũng có thể đắc đạo thành Phật.” Hắc Ưng trêu lại nàng.

“Không thể làm vậy nha, nam nhân như người mà xuất gia sẽ khiến cho nữ nhân trong thiên hạ không đánh mà thương tâm đến chết.” Vân Yên cũng trêu hần.

“Vậy còn người? Người có thương tâm hay không?” Hắc Ưng đột nhiên buột miệng hỏi.

“Cái gì?” Vân Yên ngây ngẩn cả người.

Hắc Ưng lúc này mới phát hiện mình nói gì, lập tức che đậy, nói: “Người chẳng phải cũng là nữ nhân sao?”

“Có chứ.” Vân Yên lại nhìn hần, nhấn mạnh giọng, khóe môi tươi cười thản nhiên: “Bởi vì ta luôn hi vọng người được hạnh phúc.”

Ánh mắt Hắc Ưng có chút nhu tình, cuống quít lảng sang chuyện khác, nói: “Được rồi, đừng nói giỡn nữa, ta đến tìm người là có chính sự.”

“Chuyện gì vậy?” Vân Yên hỏi.

“Tại sao người không đối phó với Lệ phi?” Hắc Ưng nhìn nàng, hỏi: “Người không sợ nàng ta tiếp tục đối phó với người ư?”

“Ta không phải là không đối phó với nàng ta, chỉ là muốn cho nàng ta một cơ hội. Vả lại nàng ta cũng rất đáng thương, một nữ nhân mà phu quân của mình không thương mình, ngay cả hài tử của mình cũng không có, nàng còn có cái gì chứ? Ta cũng là nữ nhân, hiểu được cảm giác của nàng ta, nếu nàng chịu buông tay, ta sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra, nếu nàng khăng khăng u mê không chịu tỉnh ngộ, ta cũng sẽ thanh thản.” Vân Yên nói.

“Người vẫn luôn thiện lương như thế, vậy theo ý người đi.” Hắc Ưng thở dài, có điều hần sẽ cảnh cáo nàng ta, nếu nàng ta muốn giữ mạng sống, tốt nhất đừng nên động thủ.

“Ta không có thiện lương như người nói đâu. Đúng rồi, người làm cách nào mà tìm được thần y vậy?” Vân Yên đột nhiên hỏi.

“Đương nhiên là dò la ra, ông ta biết là người nên không cần nói nhiều đã chạy tới đây rồi.” Hắc Ưng trả lời đơn giản.

“Quả thật cảm ơn người.” Vân Yên biết hẳn thật sự rất vất vả. “Được rồi, đừng khách sáo, người nghỉ ngơi cho tốt, ta đi trước.” Hắc Ứng đột nhiên không biết nói gì lúc này, đang bước đi đột nhiên dừng lại, ngoài đầu nói: “Có một việc ta nghĩ nên cho người biết.”

“Cái gì?” Vân Yên không biết hẳn có chuyện gì còn giấu diếm mình.

“Là lần đầu tiên người cùng Hạo Thiên ở với nhau, là ta tráo được thành...” Hắc Ứng dừng một chút, nhìn nàng ngập ngừng, “mị được.”

Vân Yên ngơ ngẩn, nhưng đã nhanh chóng phản ứng lại, chẳng trách lần đó... Có điều chuyện cũng đã qua lâu rồi, nàng cũng đã quên, cười nói: “Không sao, nếu không phải nhờ người, chúng ta cũng không phải như bây giờ, nói không chừng sẽ không có được hạnh phúc như vậy.”

“Bất kể thế nào, xin người tha thứ cho ta.” Hắc Ứng nói xong liền đi ra ngoài, trong phòng vẫn vang lên tiếng nàng.

“Cho tới bây giờ ta đều không có trách người.”

Trên môi hẳn liền nở nụ cười...

Hai tháng sau.

Thân thể Vân Yên ngày càng nặng nề, mỗi bước đi đều thở hồng hộc, nàng biết hài tử sắp được sinh ra rồi, lúc nào cũng trông mong, nhưng lại lo lắng bản thân mình còn chưa rõ về hài tử.

“Nha đầu, cảm thấy thế nào?” Thông Thiên lão đạo đi tới, trong tay bưng bát thuốc.

“Khá tốt.” Vân Yên kiên cường lên tinh thần.

“Được rồi, nha đầu này, đừng gặt ta, ta là đại phu, ngay cả bệnh tình của người bệnh còn không rõ thì có xứng làm đại phu hay không?” Thông Thiên lão đạo nói xong, đưa tay bắt mạch cho nàng.

“Thế nào? Có phải không tốt hay không?” Vân Yên hỏi, nàng không sợ chết, nàng chỉ luyến tiếc hài tử, nàng nhìn ông lo lắng.

“Nha đầu, ta cũng không muốn gặt người, hài tử có thể giữ, ta cũng có thể khiến người sống sót, nhưng cũng không khác gì đã chết.” Thông Thiên lão đạo thở dài nói.

“Hoạt tử nhân?” (người vô dụng - người thực vật) Vân Yên lặp lại, nàng đã sớm nghĩ tới, có thể có một Bất tử chi thân cũng đã là kỳ tích đối với nàng rồi, còn tham vọng gì nữa, nhưng mà nàng thật sự không cam lòng.

“Nha đầu, ta sẽ cố gắng hết sức...” Thông Thiên lão đạo nói, ông cũng hi vọng có kỳ tích.

“Tôi còn bao nhiêu ngày nữa?” Vân Yên hỏi, nàng muốn biết thời gian của mình còn bao nhiêu.

“Nửa tháng.” Thông Thiên lão đạo trả lời.

“Nửa tháng...” Vân Yên lặp lại lần nữa, nửa tháng, nàng có thể giải quyết xong hết mọi chuyện được không?

Trên giường trong phòng bày nhiều thứ toàn là y phục và giày tất của trẻ con.

“Nàng đang làm gì đó?” Long Hạo Thiên bước vào, nhìn thấy đầy một phòng như vậy, kỳ quái hỏi.

“Thiếp đang tự tay chuẩn bị quần áo cho con, chàng xem có đẹp không?” Vân Yên cầm lấy một chiếc áo lụa nhỏ màu hồng.

“Đẹp.” Long Hạo Thiên đi tới, cầm lấy đồ trên tay nàng đặt xuống: “Chờ con sinh ra là có thể mặc vào, nàng không phải sẽ thấy được sao?”

“Mặc vào?” Khuôn mặt Vân Yên lập tức nhăn lại, nhưng rất nhanh đã che dấu đi, “Thiếp chỉ là muốn xem trước một chút thôi mà.”

“Được rồi, không cần nhìn nữa, nếu quả thật muốn xem vậy sau này chúng ta sinh thêm ba con trai, ba con gái nữa, thế nào?” Long Hạo Thiên ôm lấy nàng, lấy tay vuốt ve bụng của nàng.

Trong lòng Vân Yên cảm thấy ê ẩm, chỉ là liều mạng gạt đầu, nếu ông trời cho nàng thêm cơ hội, nàng nhất định sẽ thực hiện nguyện vọng này của hân.

“Làm sao vậy?” Long Hạo Thiên phát hiện khóe mắt nàng đã hồng hồng.

“Không sao, chỉ là quá vui.” Vân Yên lau lệ vờn trên khóe mắt, nhìn hân thử hỏi: “Vương, nghe nói sinh con sẽ rất nguy hiểm, chẳng may thần thiếp có chuyện gì...”

Miệng nàng lập tức bị hân che lại, nghiêm túc nói: “Đừng nói đến điều không may, có thần y ở đây, nàng sẽ không có bất cứ chuyện gì hết, nàng và hài tử đều sẽ khỏe mạnh.”

“Thiếp không nói... không nói nữa...” Nước mắt Vân Yên nhịn không được lại rơi xuống.

Long Hạo Thiên lại thấy nàng như vậy, trong lòng nảy sinh hoài nghi. Biểu hiện của nàng hôm nay rất khác thường.

~

Ngự thư phòng.

“Hạo Thiên, đang nghĩ gì vậy?” Hắc Ứng đi vào, nhìn thấy hân ngẩn người, liền hỏi.

“Sư huynh, huynh có nghĩ rằng có thần y ở đây, Vân Yên và hài tử sẽ không gặp nguy hiểm gì nữa hay không?” Long Hạo Thiên hỏi.

“Đúng... có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ có gì không bình thường sao?” Hắc Ứng hoảng hốt.

“Đệ có cảm giác mấy ngày nay nàng là lạ, trong lòng có một loại cảm giác bất an.” Long Hạo Thiên đáp.

“Nghe đệ nói như vậy, ta cũng mới phát giác, tuy rằng thần y đã tới nhưng cũng chưa hề cam đoan nàng cùng hài tử sẽ không có chuyện gì, có lẽ chúng ta nên hỏi lại thì hơn.” Hắc Ứng đề nghị.

“Được, sư huynh, chúng ta đi tìm ông ta.” Long Hạo Thiên đứng dậy.

“Các người tới làm gì?” Thông Thiên lão đạo thấy bọn hân tới đã có thể đoán bọn họ tới làm gì.

“Thần y, xin nói cho chúng ta biết, Vân Yên cùng hài tử rốt cuộc có chuyện gì hay không?” Bọn họ cùng chấp tay hỏi, thái độ đặc biệt thành khẩn.

“Nàng không phải vẫn tốt sao, các người muốn hỏi cái gì?” Thông Thiên lão đạo liếc nhìn bọn họ, nha đầu kia đã nói mọi chuyện hãy thuận theo tự nhiên, cứ cho là nói cho bọn hân biết cũng không thể thay đổi được cái gì.

“Nàng cùng hài tử thật sự không có chuyện gì sao?” Long Hạo Thiên nói ra lo lắng trong lòng mình.

“Hiện tại không sao, có điều sau này có sao hay không ta không dám chắc.” Lời nói của Thông Thiên lão đạo vẫn là chứa lại đường sống.

“Người là thần y, hân là phải biết chứ?” Hắc Ứng nghe ra ý tứ của ông, có chút nóng nảy.

“Ta là thần y, không phải thần tiên, mà ngay cả thần tiên còn không cứu được người, huống chi là thần y ta đây. Có điều, ta sẽ cố sức, nha đầu phúc lớn mạng lớn, nói không chừng sẽ bình an vô sự.” Thông Thiên lão đạo bình tĩnh đáp.

“Ý của người là nói nàng sẽ có chuyện?” Long Hạo Thiên hỏi, chẳng trách mấy ngày nay hai mắt nàng luôn đầm lệ.

“Ta có nói sao?” Thông Thiên lão đạo giả ngu. “Thần y... Thần y... nương nương sắp sinh...” Tiểu Thanh hô to, mở cửa chạy vào. Nhìn thấy bọn họ liền sửng sốt, định hành lễ, Long Hạo Thiên đã lo lắng hỏi: “Người nói nương nương sắp sinh?”

“Còn hỏi cái gì mà hỏi, mau đến đó.” Thông Thiên lão đạo một bước đã muốn xông ra tới ngoài.

Tử Yên các.

Vân Yên đầu đầy mồ hôi, miệng cắn chặt một chiếc khăn, nằm ở trên giường.

“Nương nương, nếu người đau thì kêu lên đi.” Lý mama không ngừng giúp nàng lau mồ hôi trên đầu.

Vân Yên lại chỉ lắc đầu với bà, nàng thống khổ nhắm chặt hai mắt, sợ lãng phí thể lực, bởi nàng thật sự muốn được thấy mặt hài tử.

“Thế nào rồi?” Ba nam nhân cùng nhau vọt vào, thấy nàng thống khổ nằm đó.

“Mama và bà mụ ở lại, còn lại đi ra ngoài hết cho ta.” Thông Thiên lão đạo phân phó.

“Không được, Bổng vương phải ở lại đây.” Long Hạo Thiên một bước đã đi tới giường, cầm lấy tay nàng. Vân Yên mở mắt, cố chấp gượng nở nụ cười với hắn.

“Vương, người vẫn nên đi ra ngoài thì hơn, nữ nhân sinh con, Vương không nên nhìn, nếu không sẽ không may.” Mama ở bên cạnh khuyên.

“Bổng vương không tin, không cần nói nữa, hiện tại nên làm gì thì làm đi.” Long Hạo Thiên ra lệnh.

Thấy hắn quan tâm đến nàng như vậy, trên mặt Hắc Ưng lộ ra nụ cười thản nhiên, tự giác lui ra ngoài. Thông Thiên lão đạo cũng nở nụ cười tán thưởng hắn.

“A...” Bụng ngày càng đau dữ dội, Vân Yên nắm chặt tay hắn, nhịn không được rên ra tiếng.

“Cố chịu đựng, hài tử sắp ra rồi, nàng sẽ nhìn thấy con ngay thôi.” Long Hạo Thiên không ngừng nói bên tai nàng.

“Nương nương cố lên, dùng sức đi, đứa nhỏ lập tức ra ngay.” Bà mụ ở một bên cũng động viên.

Nhìn thấy máu từ người nàng không ngừng chảy ra, sắc mặt Thông Thiên lão đạo càng thêm nghiêm trọng.

Vân Yên nhắm mắt lại, mỗi lần lấy hơi, nàng chỉ mong hài tử mau mau ra ngoài. Một canh giờ... hai canh giờ...

AAA... Đau đớn kịch liệt khiến Vân Yên hô lớn, móng tay đã cào nát cánh tay Long Hạo Thiên, vì sao đứa nhỏ còn chưa chịu ra, nàng không được rồi, thật sự không còn khí lực, cảm giác thân thể dần dần mất đi sức lực.

“Yên nhi, gắng lên... gắng lên...” Long Hạo Thiên có chút luống cuống, nhìn thấy sắc mặt nàng ngày càng tái nhợt, trên đầu, trên người đều bị mồ hôi thấm ướt, quay sang bà mụ hét lên: “Vì sao còn chưa sinh ra được?”

“Vương... mau mau...” Hai tay bà mụ toàn là máu, nói: “Nương nương cố thêm chút nữa, đứa bé sắp ra rồi.”

“A...” Vân Yên dùng hết sức lực toàn thân, hét lớn.

Oa... oa... oa... Một tiếng khóc nỉ non vang lên.

“Sinh rồi, sinh rồi, là một hoàng tử.” Bà đỡ cao hứng hô.

“Yên nhi, là hoàng tử, nàng nghe rõ chưa?” Long Hạo Thiên nói bên tai nàng, trong giọng nói mang theo kích động.

Vân Yên cố sức mở mắt, nhìn thấy hài tử trong tay bà mụ, muốn vươn tay ra, nhưng lại chìm vào bóng tối, tay nàng rũ xuống.

“Yên nhi.” Long Hạo Thiên hét lên, lập tức nắm chặt tay nàng.

“Tránh ra, mau tránh ra...” Thông Thiên lão đạo nói, tay cầm viên thuốc nhét vào trong miệng nàng, ông vẫn là không có cách nào thay đổi kết cục này.

“Thần y, khi nào nàng sẽ tỉnh lại?” Long Hạo Thiên cầm tay ông, hỏi.

“Chúng ta ra ngoài rồi nói.” Thông Thiên lão đạo biết hiện giờ cũng không thể nào che giấu được nữa. Bên ngoài phòng.

“Thế nào rồi? Thế nào rồi?” Thấy bọn họ đi ra ngoài, Hắc Ưng vội vàng hỏi.

“Thần y, rốt cuộc sao lại như vậy?” Sắc mặt Long Hạo Thiên âm trầm, đầy lo lắng.

“Trước đây, ta đã nói qua với các ngươi, ta là thần y, không phải thần tiên, ta có thể chữa cho nha đầu kia không chết, nhưng cũng không có cách nào cứu sống nàng.” Thông Thiên lão đạo không nén nổi đau lòng khổ sở.

“Có ý gì?” Long Hạo Thiên bị lời nói của ông làm cho hồ đồ.

“Thần y, ý của ngươi là nàng sẽ trở thành...” Hắc Ứng ngập ngừng, “... một hoạt tử nhân đúng không?”

“Có thể nói như vậy.” Thông Thiên lão đạo gật đầu, “Có điều còn sống là còn có hi vọng, ta sẽ nghĩ cách cứu nàng tỉnh lại, chỉ là không biết sẽ mất bao lâu, một năm, hai năm, hay là cả đời...”

“Cả đời?” Bức chân Long Hạo Thiên trở nên loạng choạng lui về phía sau, “Không phải là nàng đã biết rồi chứ?”

“Đúng, ngay từ đầu ta đã sớm nói cho nha đầu này biết, nhưng nàng nói nếu là việc không thể nào tránh được vậy chỉ có thể thuận theo tự nhiên.”

“Thần y, không phải là vẫn còn hi vọng hay sao? Vậy ngươi mau gắng sức cứu nàng tỉnh lại đi, cần cái gì cứ nói cho chúng ta biết, chúng ta nhất định chuẩn bị đầy đủ cho ngươi.” Hắc Ứng nói, hoàn toàn không ngờ hậu quả lại thành ra như vậy.

“Yên tâm, ta đương nhiên sẽ cố gắng cứu mạng nha đầu này.” Thông Thiên lão đạo đáp.

“Vương, Vương tử đã được tắm rửa sạch sẽ rồi.” Mama ôm đứa bé đã được bao bọc cẩn thận đi tới.

“Đưa cho Bồn vương ôm.” Long Hạo Thiên nhận lấy hài tử, nhìn thấy bé đang mặc trên người chính là chiếc áo màu hồng, cảm giác được thân thể nho nhỏ của bé, lại nghĩ đến Vân Yên đang nằm đó, hốc mắt hần nóng lên, một giọt nước mắt rơi trên má hài tử, như cảm nhận được, hài tử mở to mắt nhìn nhìn hần, “Con trai, chúng ta sẽ cùng nhau chờ mẫu hậu của con tỉnh lại nhé.” ~

Thời gian trôi qua thật nhanh, thoát cái một tháng đã qua, đứa bé cũng đã được đầy tháng. Khắp nơi trong hoàng cung tràn ngập không khí vui vẻ để chúc mừng cho đứa bé.

Nhưng trong Tử Yên các lại im lặng khác thường, Long Hạo Thiên ngồi ở bên giường, đặt hài tử xuống nằm cạnh bên nàng, cầm lấy tay nàng: “Yên nhi, nàng biết không, hài tử đã đầy tháng rồi, con rất đáng yêu, hiện giờ đang nằm cạnh bên nàng đó, nàng có cảm nhận được không? Ta đã nghĩ cho nó một cái tên ĐẰNG, Đẳng Vân (đẳng = chờ đợi) nàng có thích không? Yên nhi, mau tỉnh lại đi, ta đã sớm hình thành thói quen có nàng bên cạnh ta rồi.”

Tiểu Thanh đứng ngoài cửa, chứng kiến cảnh dịu dàng, trộm lau nước mắt, “Tiểu thư, người biết không? Vương mỗi ngày đều ở bên giường của người, nói chuyện cùng người, nếu người biết hãy mau chóng tỉnh lại đi.”

“Thần y, tình trạng của nàng rốt cuộc sao rồi? Tại sao đã nửa năm còn chưa có chuyển biến?” Hắc Ứng thấy Thông Thiên lão đạo đang lúi húi chuẩn bị gì đó, liền hỏi.

“Ngươi hỏi ta ta biết hỏi ai? Cái này phải dựa vào ý trời, không phải cứ có thuốc là có thể khỏi được.” Ông tức giận đáp.

“Vậy ông phải nghĩ cách đi chứ.” Hắc Ứng nhỏ giọng xem thường, sắc mặt khó coi nhưng cũng không dám đắc tội với ông ta.

“Ta đây không phải cũng đang nghĩ cách đó sao, ngươi không cần phải mỉa mai mát mẻ nữa đi.” Thông Thiên lão đạo lườm hần một cái.

“Bại hoại lão đầu, không cần phải tự ình tài giỏi, nếu giỏi như vậy sao còn chưa làm cho nàng tỉnh lại được.” Hắc Ứng nhần nhin ông ta đủ lâu rồi.

“Tiểu tử, ngươi dám xem thường ta.” Thông Thiên lão đạo trừng mắt với hần.

“Ta đúng là xem thường ông, còn dám tự xưng là thần y cơ đấy.” Hắc Ứng không cười, hừ một tiếng.

“Tiểu tử thôi, ngươi đừng hòng dùng chiêu khích tướng, cũng vô ích thôi.” Thông Thiên lão đạo tiếp tục đảo thuốc của mình.

“Vậy ông thử nói ra biện pháp, chúng ta cùng nhau nỗ lực.”

“Nếu có biện pháp, ta còn ở đây gốc ghếch sao?” Thông Thiên lão đạo lại lườm hắc, hắc không phải đang nói nhảm những điều vô nghĩa hay sao.

“Xem ra vẫn còn phải đợi.” Hắc Ứng bất đắc dĩ nói.

“Chờ kỳ tích đi.” Thông Thiên lão đạo cũng đành chịu.

Lại thêm nửa năm nữa qua đi, Long Hạo Thiên mang theo Đẳng Vân đi tới bên giường nàng, vẫn đặt nó nằm cạnh nàng.

Đẳng Vân dùng bàn tay nhỏ không ngừng bắt lấy tóc và mặt nàng.

“Đẳng Vân ngoan, làm vậy mẫu hậu sẽ đau, nhẹ tay một chút.” Long Hạo Thiên ôm lấy nó, “Yên nhi, Đẳng Vân hôm nay tròn một tuổi, con đã có thể gọi nàng rồi, Đẳng Vân, gọi mẫu hậu đi.”

“Mẫu... hậu...” Đẳng Vân mơ hồ gọi một tiếng.

“Yên nhi, nàng nghe rõ không, con đang gọi nàng, đang gọi nàng đó.” Long Hạo Thiên lập tức ôm chặt con vào ngực, đột nhiên phát hiện, trong khi hôn mê khóe mắt Vân Yên chảy nước mắt.

“Yên nhi, nàng có phản ứng, có phải hay không? Phải hay không?” Long Hạo Thiên kích động lay nàng.

“Vương. Nương nương làm sao vậy?” Tiểu Thanh nghe thấy tiếng la lập tức chạy vào.

“Tiểu Thanh, mau đi mời thần y.” Long Hạo Thiên phân phó.

“Dạ.” Tiểu Thanh vội vã chạy ra ngoài.

Rất nhanh sau đó, Thông Thiên lão đạo liền chạy vào: “Làm sao vậy? Nha đầu có phản ứng sao?”

“Thần y, ông mau nhìn xem, Đẳng Vân gọi nàng là mẫu hậu, nàng đã khóc, vậy có thể nói nàng nghe được có phải hay không?” Long Hạo Thiên vẫn kích động như trước.

“Để ta xem xem.” Thông Thiên lão đạo bắt mạch cho nàng, thật lâu sau mới thở dài nói: “Nàng chưa có dấu hiệu tỉnh lại, có điều nàng có thể phản ứng xem như là tiến triển tốt.”

“Thần y, ông nhất định có biện pháp phải không? Ông nhất định có biện pháp cứu nàng tỉnh lại có phải hay không?” Long Hạo Thiên lại không muốn vứt đi hi vọng.

“Để ta suy nghĩ đã.” Thông Thiên lão đạo nói, đi đi lại lại trong phòng, Đẳng Vân gọi nàng mẫu hậu, nàng bắt đầu có phản ứng, vậy xem ra nàng cần được kích thích.

Ba ngày sau.

“Không hay rồi, không hay rồi.” Một cung nữ hốt hoảng chạy vào.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Tiểu Thanh liền ngăn nàng ta lại.

“Hôm nay, Vương và tiểu vương tử đi đến miếu Quan âm dâng hương, gặp phải mai phục. Vương vì bảo vệ cho Tiểu Vương tử, bản thân đã bị trọng thương, tiểu vương tử cũng bị thương, thần y đang kiểm tra vết thương cho họ.” Cung nữ nói.

“Cái gì?” Tiểu Thanh sửng sốt, chạy theo nàng ta. “Tiểu vương tử sao có thể bị thương được.”

Bên ngoài phòng, rất nhiều người cũng lo lắng chờ đợi, thỉnh thoảng nhìn vào bên trong. Một lúc sau thần y cũng mau chóng đi ra.

“Các người đều giải tán đi, Vương không có vấn đề gì nữa rồi, nghỉ ngơi vài ngày là khỏe lại thôi.” Thông Thiên lão đạo nói, sau đó cùng Hắc Ứng đi nơi khác. Mọi người lúc này mới thở phào, Tiểu Thanh cũng rời khỏi đó.

Nhưng đến tối nàng liền cảm thấy có gì đó không bình thường, mỗi lúc trời tối, Vương sẽ đến nói chuyện cùng nương nương, trong suốt một năm nay, gió mặc gió, mưa mặc mưa, nhưng hôm nay lại không tới, nếu đã không có gì nghiêm trọng vậy tại sao còn chưa đến. Nàng lại càng lo lắng cho tiểu vương tử hơn.

“Nương nương, người mau tỉnh lại đi, Vương và Tiểu vương tử đều bị thương rồi, hiện giờ cũng không rõ thương thế ra sao? Mà nô tỳ lại không được vào, nô tỳ thật sự lo lắng cho Tiểu vương tử. Không biết thương thế của tiểu vương tử có sao không? Người còn bé như vậy nhất định sẽ khóc lớn vì đau. Nương nương, người mau tỉnh lại đi.” Tiểu Thanh khóc lóc, ngồi bên giường nàng không ngừng nói.

“Kẹt.” Cánh cửa bị đẩy ra, Hắc Ứng mang bộ mặt trầm trọng đi vào. “Bạch công tử.” Tiểu Thanh hành lễ.

“Người lui xuống trước đi.” Hắc Ứng phân phó.

“Dạ.” Tiểu Thanh đi ra ngoài.

Hắc Ứng lúc này mới đi tới giường nàng: “Vân Yên, ta nghĩ ta phải nói cho người biết, Hạo Thiên và Đẳng Vân hiện tại rất nguy hiểm, thần y nói bọn họ trúng kịch độc, bây giờ vẫn chưa tìm ra thuốc giải, chính sự trong triều ta sẽ gánh vác thay hẳn, thần y cũng đã đi tìm thuốc giải, ông ta nói nếu trong vòng ba ngày ông ta không về, Hạo Thiên và Đẳng Vân sẽ...” Hắc Ứng nghẹn lời không nói tiếp được nữa.

Rất lâu sau đó mới nói tiếp: “Từ khi Đẳng Vân được sinh ra, người cũng chưa từng nhìn thấy nó, người không biết được nó đáng yêu thế nào đâu, hiện giờ ngược lại nó sắp đi, người không muốn nhìn thấy nó sao? Nếu người tiếp tục ở đây không tỉnh lại, chỉ sợ sau này sẽ không còn cơ hội nữa.”

Hắn đột nhiên nhìn thấy khóe mắt nàng không ngừng rơi lệ.

“Bạch công tử, Bạch công tử, không xong rồi...” Một thái giám chạy vào nói.

“Có chuyện gì mà người hốt hoảng vậy?” Hắc Ứng hỏi.

“Tiểu vương tử, người... người...” Công công thở hồng hộc.

“Nó sao rồi?” Hắc Ứng tóm lấy áo hắn.

“Tiểu vương tử đột nhiên sùi bọt mép, thái y nói... nói...” Công công bị dọa đến mức nói lắp.

“Nói cái gì?? Nói mau” Hắc Ứng quát.

“Nói... chỉ sợ không được.” Công công vẫn là nói một hơi.

“Cái gì?” Hắc Ứng đẩy hắn sang một bên, lập tức chạy ra ngoài.

Vân Yên đột nhiên mở to mắt, lập tức đứng dậy chạy ra ngoài, vừa lúc Tiểu Thanh bưng ấm nước vào, nhìn thấy nàng kinh ngạc đứng bất động.

“Nương nương...” Rầm một tiếng, mọi thứ trong tay nàng đều rớt xuống.

“Vương, Đẳng Vân.” Vân Yên vừa khóc vừa chạy vào phòng, đẩy cửa ra liền thấy Long Hạo Thiên đang ngồi trên giường ôm con, một bước vọt tới ôm lấy hài tử: “Vân nhi của ta... Vân nhi của ta...”

“Yên nhi.” Long Hạo Thiên vui mừng nhìn nàng, nàng thật sự tỉnh rồi.

Ôm đứa nhỏ vào ngực, nhìn ngắm khuôn mặt đáng yêu của nó, nàng không ngừng ôm hôn hài tử.

“Yên nhi, nàng rốt cuộc đã tỉnh lại rồi, nàng cuối cùng cũng trở lại rồi.” Long Hạo Thiên lập tức kích động ôm nàng vào ngực.

Vân Yên lúc này mới kịp phản ứng lại, nhìn hài tử trong lòng mình, sau đó liền nhào vào lòng hắn, “Hai người không sao, hai người thật sự không sao?” “Đứa ngốc này, nếu không phải nói như vậy nàng có chịu tỉnh lại không?” Long Hạo Thiên thay nàng lau đi lệ trong khóe mắt.

“Nha đầu, người rốt cuộc cũng chịu tỉnh rồi, ta hiện tại có thể là thần y chân chính.” Thông Thiên lão đạo cùng với Hắc Ứng đi vào.

“Cám ơn, cám ơn các người.” Giờ phút này Vân Yên thật sự vui sướng, nước mắt rơi liên tục.

“Nha đầu, nếu như người muốn cảm tạ ta, ta muốn nó.” Thông Thiên lão đạo chỉ vào hài tử trong lòng nàng.

“Nó... Không được.” Vân Yên lập tức ôm chặt con, lên tiếng cự tuyệt.

“Nha đầu, người cự tuyệt cũng vô dụng. Chờ hần được năm tuổi ta sẽ tới tìm và thu nhận nó làm đồ đệ.” Thông Thiên lão đạo nói.

“Thần y, Bồn vương thật sự cảm tạ ông, nhưng mà Bồn vương chỉ có một Vương tử, tương lai còn kế thừa vương vị, cho nên không thể rời khỏi hoàng cung.” Long Hạo Thiên cũng cự tuyệt.

“Yên tâm, sẽ không làm nó chậm trễ kế thừa vương vị, vả lại, còn những bốn năm, mỗi năm một đứa, nói không chừng đến lúc đó các người đều cảm thấy nó phiền.” Thông Thiên lão đạo đáp lại.

“Mỗi năm một đứa? Ý của người là nói sau này Yên nhi vẫn có thể sinh con?” Mắt Long Hạo Thiên như mở to thêm mấy phần.

“Nói thừa, ta đã từng nói không thể sao? Tuy nhiên, nếu các người không muốn, vậy không cần bàn thêm nữa.” Thông Thiên lão đạo lườm hần, “Mặc kệ các người có đồng ý hay không, bốn năm sau ta sẽ tới đón người, bây giờ ta phải đi, sau này gặp lại.” Nói xong nhoáng một cái bóng dáng ông ta liền biến mất.

“Hạo Thiên, chúc mừng các người. Nhiệm vụ của ta cũng hoàn thành rồi, không quấy rầy các người nữa.” Hắc Ung nói xong cũng rời đi.

“Vương, nương nương, Tiểu vương tử xin giao cho nô tỳ, để nô tỳ đưa người đi bú sữa.” Mama đỡ lấy đứa bé trong lòng nàng.

Vân Yên có chút lưu luyến, Long Hạo Thiên lại giữ lấy nàng: “Nàng không muốn nhìn ta sao?” Lúc này nàng mới buông tay, thâm tình nhìn hần, nước mắt bất tri bất giác lại chảy xuống. Hần mỗi ngày đều nói ở bên tai nàng, nàng đều biết hết, khi đó mới hiểu được hần yêu mình như thế nào.

“Đứa ngốc, khóc cái gì.” Long Hạo Thiên lau đi nước mắt của nàng, tay nâng mặt nàng lên: “Yên nhi, nàng rốt cuộc cũng chịu tỉnh lại.” Môi chậm rãi cúi xuống, mọi lời nói sau đó đều là dư thừa.

Vân Yên nhắm mắt lại, cảm nhận được từng nụ hôn, từng cái vuốt ve vỗ về của hần...

~^0^~ HOÀN ~^0^~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-vuong-liet-phi>